

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE KNIGHTS SERIES

ONLY WITH *You*

E. SALVADOR

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://ranney.org>

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

SADECE SENİNLE

ŞÖVALYELER SERİSİ
KİTAP 2

E. SALVADOR

Telif hakkı© 2024 by E. Salvador

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt veya herhangi bir bilgi depolama ve erişim sistemi dahil olmak üzere elektronik veya mekanik herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz veya iletilemez.

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

ISBN: 979-8-9903219-2-2

Kapak tasarımı Books & Mood

Düzenleme Emily A. Lawrence

Isabella Bauer tarafından düzeltilmiştir - [isabella@](mailto:isabella@comolaflorreads.com)

comolaflorreads.com Bu kitap 18 yaşından büyükler için

hazırlanmıştır.

*Asla yeterli hissetmeyenler için.
Söyleyecek doğru şeyi bulmakta zorlananlar için.
Sadece sesini duyurmak isteyenler veya sadece sarılmaya ihtiyaç
duyanlar için.
Ve mutlu olmayı hak etmediğinizi düşündüğünüz için kendi
kendinizi sabote edenler için söz veriyorum, bunu ve daha
fazlasını hak ediyorsunuz!*

CONTENT WARNING

Sadece Seninle, şakalar, hassas anlar ve doğru miktarda baharat içeren çağdaş bir üniversite sporları romantizmidir. Bununla , bazılarını tetikleyebilecek bazı anlar da var ve sizi ilerideki içerik konusunda uyarmak istiyorum:

- açık dil ve seks sahneleri
- bozulma kink: rızası olan iki partner arasında kullanılan "sürtük" ve "fahişe" terimleri
- alkol bağımlılığından bahsedilenler
- anksiyete ve depresyondan bahsedilmesi ve tasvir
- bir ebeveynin ölümünden bahsedilmesi ve tasvir edilmesi
- Ebeveyn terkinden bahsedilmesi
- intihardan bahsedilenler
- Cİ ve TSSB flashback'lerinden bahsetme

Lütfen kalbinizi ve zihninizi koruyun, ruh sağlığınız çok önemli!

PLAYLIST

Git Kendini Becer - Two Feet
Issues - Julia Micheals
Close - Nick Jonas, Tove Lo
Hypnotised - Coldplay
So Long, London - Taylor Swift
Weak for Your Love - Thee Sacred Souls Yellow -
Coldplay
Arms - Christina Perri
Before You Go - Lewis Capaldi
Stay - Rihanna, Mikky Ekko You
Can't Save Me - SiR
It Will Rain - Bruno Mars
Daylight - Taylor Swift
İşte Böyle Aşık Olunur - Jeremy Zucker, Chelsea Cutler Bright -
Echosmith
Olduğun Gibi - The Weeknd
Fetiş - Selena Gomez, Gucci Mane
Good For You - Selena Gomez, A\$AP Rocky I'm
With You - Vance Joy
Jealous - Labrinth
To Build A Home - The Cinematic Orchestra, Patrick Watson

Sen. - Oscar Lang
Idontwannabeyouanymore - Billie Eilish Amen -
Amber Run
See You in the Dark - Soko, Keegan Dewitt
Light My Love - Greta Van Fleet
In My Room - Chance Peña
Sparks - Coldplay
Ghost of You - 5 Seconds of Summer Boyfriend
- Ariana Grande, Social House Heavenly -
Cigarettes After Sex
It'll Be Okay - Shawn Mendes
Medicine - Daughter
The Only Exception - Paramore
Love Song - Lana Del Rey
Temmuz - Noah Cyrus
Unchained Melody - The Righteous Brothers
Your Hands Are Cold - Dario Marianelli, Jean-Yves Thibaudet Earned It
- The Weeknd
The Feels - Labrinth
Üzerime Büyü Yaptın - Austin Giorgio
...Fuck - Johnny Rain
Stargirl Interlude - The Weeknd, Lana Del Rey Love
Is Complicated - Labrinth
Bu Olabilir - Joel Ansett
Daddy Issues - The Neighborhood
Wonder - Shawn Mendes
Kötü Yalancı - Selena Gomez
Hiçbir Şey Sana Zarar Vermeyecek Bebeğim - Seks Sonrası
Sigara Köyler Arası Manzara - Noah Kahan
What Was I Made For - Billie Eilish
Heaven - Niall Horan
Bed Chem - Sabrina Carpenter We
Don't Know - The Strumbellas
Innerbloom - RÜFÜs DU SOL
Another Love - Tom Odell

PROLOGUE

LONDON

BİRİNCİ , TAŞINMA GÜNÜ, GÜZ DÖNEMİ

Bir anda ortaya çıktı.

SUV'un nereden geldiğini bilmiyorum ama bana arkadan çarptı.

Lastikler gıcırıyor, lastik asfaltta yanıyor, kulaklarımda yüksek bir gümbürtü yankılanıyor ve keskin bir statik gri zihnimi renklendiriyor.

Çarpmanın şiddetiyle emniyet kemerim kilitleniyor, vücudumu yerinde tutuyor ama başım geriye doğru sarsılıyor, baş desteğine sertçe çarpıyor, sonra da kuvvetle öne doğru sarsılıyor.

"Kahretsin," diye inleyerek düğmeye uzandım ve kemeri serbest bırakmak için bastım. Boynumun arkasını ovuşturarak kapıyı açtım ve dışarı çıktım.

Beyaz Range Rover'ın içindeki kişiye doğru ilerlerken kafatasımda zonklayan, donuk bir ağrı .

Pristininin önü -ve tahminimce yepyeni bir -SUV zarar görmemiş görünüyor, tek bir göçük ya da çizik bile yok. Öte yandan siyah 1970 Dodge Charger'ımın arka büyük bir göçük var ve boyası da daha yeni yapılmıştı.

Kazadan uzaklaşarak sarışın kıza bakıyorum. Hâlâ içeride oturuyor ve iki eliyle direksiyonu tutuyor. Dudaklarını hafifçe aralamış, katatonik bir halde ön camdan dışarı gözlerini kırpmadan bakıyor.

"Hey." Dikkatli bir şekilde sürücü kapısının yanında duruyorum, yaralanmadığından emin olmak için içeriye bir göz atıyorum. Beyazlamış yüzü ve kızarmış gözleri dışında iyi görünüyordu. "İyi misin?"

Bu onu şaşkınlığından kurtarır. Yüzündeki renk yeniden ortaya çıkıyor ve şok öfkeye dönüşüyor.

"Sen!" diye bağılıyor, kemerini çıkarıyor ve dışarı tırmanıyor. "Ne yaptın lan sen?"

Kar beyazı ve elektrik safiri kafamın içinde dönüyor.

Gözlerimi bir kez kırptırıyorum, patlaması bir an için beni rahatsız ediyor. "Mate-"

"Ben senin dostun değilim! Arabama baksana! Dur işaretinin nasıl çalıştığını bilmiyor musun?" Burun delikleri alevlendi ve elektrikli safir gözleri büyüdü, adrenaline vuruldu. "Yoksa neye benzediğini bilmiyor musun? Kırmızı, sekizgen şeklinde!"

Bakışları arabama kayıyor, çok iyi tanıdığım bir bakışla arabama bakıyor. Kibir ve üstünlük duygusu yayılıyor bakışlarından ve üst dudağında küçümseyici bir alay beliriyor.

Derin nefes alarak dilimi üst dişlerimin üzerinde gezdiriyorum.

"Nasıl işlediğini bilmiyor olmalısınız çünkü geçiş hakkı bendeydi. Sen bana vurduğunda ben zaten gidiyordum."

Bu sağduyulu bir yaklaşım, ancak görünüşe göre sahip olduğu azıcık şeyi de kaybetmiş ya da başlangıçta hiç sahip olmamış.

"Yol hakkı bendeydi!" diye alay ederek göğsünü işaret etti.

Kibarlığın canı cehenneme. Boynum ağrıyor, başım acıyla zonkluyor ve restore etmek için çok para harcadığım araba hasar gördü.

"Seni beceriksiz pislik. Yol hakkı bendeydi. Buraya ilk ben geldim. Kafanı kışından çıkar ve nereye gittiğine dikkat et." Sesimi sakın ve sabit tutmaya çalışıyorum ama her an kendimi kaybedeceğimi biliyorum.

"Siktir git!" diye bağılıyor sarışın, önümde durup çenesini yukarı kaldırarak.

"Beni sikmek mi? Siktir git!" Ben de ona bakarak yankılandım.

Yemin ederim bu işi çözdüğümüzde, umarım onu bir daha görmem.

1

JULIANNA

SON , GÜZ DÖNEMİ

Bırak gitsin. O buna değmez. Görmezden .

Nefes al. Nefes ver.

Son iki dakikadır ve son üç yıldır tekrarladığım mantra, bu işe başlama nedenimle kesintiye uğradı.

Bırak gitsin. O buna değmez. Görmezden .

Beynim kalan kupalarımı açmaya devam etmem, onun saçmalıklarıyla eğlenmemem için yalvarıyor ama ağzım daha hızlı çalışıyor.

"Bana bir kez daha Hollywood ," diye homurdanarak tezgâhtan maket bıçağını aldım ve Landon'a doğrulttum. "Seni bıçaklarım."

Onu kaç kere bıçaklarsam bıçaklayayım ölmeyeceğinden şüpheliyim.

Landon Taylor şeytanın vücut bulmuş hali. Bahse girerim Cocytus Gölü'nden kalıba dökülmüş ve Şeytan'ın suçlu zevki için dünyaya gönderilmiştir.

Ondan kurtulmak için bir şeytan çıkarma ayini ve çok miktarda kutsal su gerekir.

"Benim adım Julianna. Ju-li-a-nna." Her yavaşça telaffuz , ama eminim bunu bir yol bulacaktır. "Julianna

Sparks. Eğer ezberlemek senin için hala çok zorsa yazabilirim."

Hollywood ismini aldığını bilmiyorum ama ne zaman etrafta olsa bana hep bu şekilde hitap ediyor.

"Hol-ly-wood," diye telaffuz ediyor, tıpkı benim oturma odasından yaptığım gibi yavaşça. "Hollywood Sparks. Uyuyor, değil mi?"

Maket bıçağını düşürüp tezgâha çarpmasına izin veriyorum. "Görüyorum ki hâlâ bir bok parçasısın."

"Ve sen hâlâ bir sürtüksün," diye karşı çıkıyor. "Neredeyse dört yıl oldu ve bu hâlâ değişmedi. En azından tutarlısın."

"Siktir-"

"Sen." Benim yerime sözünü bitiriyor ve bana boş bir bakış fırlatarak karşı hamlemin yetersiz olduğunu söylüyor.

"Tamam, bu kadar yeter!" Polly sert bir nefes veriyor, elleri kalçalarında. Gözleri şeytan'ın Yumurtası ile benim aramda gidip geliyor. "Bunu yapmak istemedik ama Gabby ve ben buna bir yıl daha katlanamayız."

"Onu musun?" diye soruyor sesinde umutla.

Landon'ın en iyi arkadaşı Jagger, kanepede onun yanında sessizce kıkırdıyor.

"Hayır." Gabby başını ona doğru sallıyor ve sanki böyle bir şeyin olmayacağına dair bana güvence veriyormuş gibi gülümsüyor. "Sadece yeni bir kural uyguluyoruz, hepsi bu."

Üniversite son sınıfta Gabby ve Polly ile yaşamak planlarımda yoktu.

Kira sözleşmesi yaptığım apartman kompleksi geçen hafta . Neyse ki henüz taşınmamıştım ama kalacak bir yerim yoktu. Kız ğrenci birliğimin evine taşınabilirdim ama ilk yılımda orada yaşadıktan ve bir sürü şeyle uğraştıktan sonra bunu yapmamayı seçtim.

Geçen yıl tanıştığım ve artık çok iyi bir arkadaşım olan Lola'ya olanları anlattıktan sonra bir çözümü olduğunu söyledi. Gabby ve Polly'nin boş bir odası olduğunu söyledi.

Fazladan odaları olduğunu unutmuşum. Kızlara sorduğumda, izin vermekte tereddüt etmediler, ama bir dezavantajı var. Apartmanımın şeytan'ın parmağı olup olmadığını sorgulamama neden olan *uzun*, iğrenç bir dezavantaj.

Hayatım boyunca tanıdığım en tatlı kızlar, Şeytan'ın vücut bulmuş haliyle en iyi arkadaş oldular.

Belki de yalnız yaşasam daha iyiydi.

"Kural mı?" diye kuşkuyla hep bir ağızdan söylüyoruz.

"Birbirinize söylediğiniz her kötü söz için, onu güzel bir şeyle bitirmelisiniz. Eğer yapmazsanız..." Polly duraksıyor, ama sonra yüzü aydınlanıyor. Mutfığa geliyor, dolabın kapağını açıyor ve kocaman bir kavanoz çıkarıyor. "Eğer yapmazsan, o zaman bir dolar eklemek zorundasın."

"Pols, sen bir dahisin." Jagger başını geriye atarak güler.

Landon gösterişli İngiliz aksanıyla, "Uğraşamam," diye cevap verir.

Muzaffer bir edayla gülümseyerek kavanozu televizyon sehпасının yanındaki bitkilerle dolu rafa yerleştiriyor. "Ya güzel bir şey söylersin, bir dolar eklersin ya da hiçbir şey söylemezsin."

Ona güzel bir şey söylemek zorunda kalma düşüncesi beni içten içe ürpertiyor. Şeytan'ın en sevdiği çocukla ilgili hoş bir şey yok.

"Tamam." Ağızının bir köşesi hafifçe yukarı doğru çekiliyor.

Gözlerimi kısıyorum, neyin peşinde olabileceğini merak ediyorum çünkü bana iyi bir şey söylemesinin imkânı yok.

Gözleri benimkilerle kilitleniyor. "Bir itirafım var."

Jagger neşeyle ona bakarken, kızlar en zor bulmacayı çözmüş gibi birbirlerine gülümsüyorlar.

Kollarımı göğsümde kavuşturarak ihtiyatla soruyorum: "İtiraf mı?"

"Evet, bir itiraf. Bugün seni düşündüm."

"Doğru... Eminim öyledir."

"Ben yalancı değilim," ciddiyetle.

İçimden bir ses buna pişman olacağımı söylüyor ama yemi yutuyorum. "Yani bugün beni mi düşündün?"

Cansız gözleri canlılıkla parlıyor. ". Bir hamamböceği gördüm ve aklıma sen geldin."

Kızlar gözlerini devirerek başlarını sallarlar ama Jagger sadece daha çok güler.

"Sen lanet olası bir pisliksin." Onu tersledim, odama doğru yürüdüm ve bir dolarlık banknotla geri döndüm.

Ben bıraktığımda kavanozda zaten bir dolar vardı.

"Evet, bunu daha önce de belirtmiştin." Esniyor, sanki artık konuşmayla uğraşamayacakmış gibi televizyona bakıyor.

"Unuttuysan diye hatırlatmak istedim." Başladığım işe devam ettim, kupalarımı dolaba yerleştirdim.

"Yemin ederim yapmadım."

Bırak gitsin. O buna değmez. Görmezden .

Mutfakta eşyalarımı yerleştirmeyi bitirene kadar kafamın içinde tekrarlıyorum. Şaşırtıcı bir şekilde başka yorum yapmıyor ve buna seviniyorum çünkü onu gerçekten bıçaklamama saniyeler kalmıştı.

Şimdi bütün bir yılı nasıl geçireceğimi bulmam gerekiyor.

Taşınmadan önce bana Jagger ve Spawn'ın çok yakın oldukları için sık sık geldiklerini söylediler. Onlar gelmeden önce benim için sorun olmadığından emin olacaklarını söylediler.

Jagger'a aldırıyorum ve görünüşü de fena değil. Uzun boylu, sıcak kahverengi tenlikiskandığım kirpikleri, çenesinde küçük bir girinti ve sağ lobunda sallanan bir küpesi var. Çok çapkın ve aşırı ukala ama onun gibi erkeklerle daha önce de karşılaştım. Öte yandan en iyi arkadaşı, hiçbir şey - kesinlikle hiçbir şey demek istiyorum - onun hakkında hissettiklerimi değiştirmeyecek.

"Juls, Suki'den paket servis alacağız. Ne istersin?" Gabby mutfakta yanımda duruyor, elinde bir menü var.

Hissettiğim öfke buharlaşıyor ve ona gülümsüyorum. Şüpheli arkadaş seçimine rağmen, Gabby muhtemelen şimdiye kadar tanıştığım en iyi insan ve pek çok insanla tanıştım.

Gün ışığının vücut bulmuş hali ve aynı zamanda oldukça küçük. Onun yanındayken kendimi dev gibi hissediyorum. Ben 1.80 boyundayım ama 1.90 boyunda olduğunu söylemişti, belki 190'dır?

"Teşekkürler, ama ben iyiyim." Gülümsemesine karşılık veriyorum ve düzleştirilmiş karton kutuları alıyorum.

Bana yaklaşıyor ve menüyü tezgâhın üzerine koyuyor. "Onları dışarı atabiliriz. Burada olmalarına gerek yok. Geç oldu ve bütün gün bavullarını boşalttın. Eminim açlıktan ölüyorsundur."

Nasıl hissettiğim konusunda düşünceli davranmasının benim için ne kadar önemli olduğunu bilemez. Çok önemli bir şey olmayabilir ama son oda arkadaşlarımdan sonra Gabby ile tanışmak temiz bir nefes gibi geldi.

Tereddüt ediyorum ama açlıktan ölüyorum. "Japonca kulağa hoş geliyor."

"Öyle, değil mi?" Yüzünde neşeli bir gülümseme beliriyor. "Ne istersiniz?"

Menüye baktıktan sonra ona ne istediğimi söyledim, ama uzaklaşmadan önce onu durdurdum.

"Yapmamamı söylediğini biliyorum ama izin verdiğin için tekrar teşekkürler.

Beni etmek zorunda değildiniz ama ettiniz, bu yüzden teşekkür ."

"Bizimle olduğunuz için gerçekten çok mutluyuz. Bazı insanların burayı sevdiğini ve kendi başlarına yaşadığını biliyorum ama ben yalnız yaşamaktan nefret ediyorum." Sarılmak için beni kendine çekti ama sonra dondu kaldı. "Üzgünüm, bu bir alışkanlık."

Kıkırdıyorum ve o daha kollarımı ona doluyorum. "Sorun değil. Sarılmaktan rahatsız olmam. Ben de sarılmayı ."

"Aman Tanrım, en iyi oda arkadaşları biz olacağız." Beni biraz daha sıkıyor.

Tüm hafta boyunca hissettiğimden on kat daha hafif hissederek ışınlanıyorum.

Odamdaki son eşyalarımı da yerleştirmeyi bitirdiğimde Polly oturma odasından "Yemek !" diye bağırdı.

Odamdan dışarı çıktığımda kızları yemek masasına yemek koyarken, erkekleri de mutfaktan bir şeyler alırken buldum. Hepimiz her şeyden biraz istiyorduk, bu yüzden birçok farklı şey sipariş ettiler.

Jagger'ın elinde bir yığın peçete, yemek çubukları ve plastik çatallar, Landon'ın elinde de tabaklar var. Tabakları herkese dağıtıyor ama benim önümde durduğunda boş bir ifadeyle bana bakıyor ve yanımdan geçip gidiyor.

"Tabağım."

"Nerede olduklarını biliyorsun," diye yanıtlıyor sırtını bana dönerek ve kendi servisini yapıyor.

Göz ucuyla Polly'nin ağzını açtığını görüyorum ama ben ondan önce davranıyorum. "Sorun yok."

Uzun ve stresli bir hafta oldu ve yarın okul başlıyor. Onunla tartışacak gücüm yok.

Hızlıca ve sessizce kendime servis yapıyorum ve bir içecek almak için mutfağa gidiyorum.

"Juls, hiç suşi almayacak mısın?" Ben oturma odasına geri dönerken Gabby tabağıma bakıyor.

"Yeterince var. İstedığınız kadar alın ve Jag hepsini bitirmeden acele edin." Polly çubuklarıyla bir rulo alır ve soya sosu ile wasabi karışımına batırır.

Tabaklardaki çiğ ve pişmiş suşi rulolarına bakarak yüzümü buruşturuyorum. "Balık sevmiyorum. Sizlerin bundan nasıl zevk aldığınızı ya da çiğ olarak yediğinizi gerçekten anlamıyorum."

Polly şaşkın şaşkın bakıyor. "Şaka yapıyorsun, değil mi?"

"Hayır ve daha fazla koklarsam midem bulanacak."

"Şuna bakar mısın? Sen ve Lanny'nin ortak bir noktası var." Jagger Spawn'ın yan tarafına dirsek atıyor ama Spawn hiç de eğlenmiş görünmüyor.

Buna cevap vermeyip odama yöneliyorum ama Gabby seslenince duruyorum. "Nereye gidiyorsun? Gel bizimle otur."

Landon burada olmasaydı seve seve yerime otururdum ama başka bir tartışmaya girmemizin uzun sürmeyeceğini biliyorum. İsteyeceğim son şey Polly ve Gabby'nin gecesini mahvetmek. Eğer tartışırsak, eminim benim gitmemi tercih ederler. Sonuçta, o onların en iyi arkadaşı. Ben sadece yanlarına aldıkları bir kızım.

"Ailem yakında beni arayacak." Odama çekildim ve kapıyı arkamdan kapattım.

Tabağıma masama bırakıp komodinin üzerinde şarjda duran telefonumu alıyorum ve ekrandaki mesajı okuduğumda kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

Baba: Bu gece nöbetçiyim. Bugün seninle konuşamam.
En iyisinden başka bir şey beklemiyorum. Beni hayal kırıklığına uğratma.

Baba: Tekrar.

2

LANDON

KİM NE DÜŞÜNÜRSE DÜŞÜNSÜN, BEN DUYGUSUZ BİR DANGALAK DEĞİLİM. ÇOK ŞEY HISSEDİYORUM

şeylerin.

Örneğin, *içimden* Aziz'uykusunda boğmak geliyor. Hiçbir şekilde cinayet işlemeyi düşünmüyorum. Ben bunu aştım.

Şu an hariç. Boğazını kestiğim için hapishanede ne kadar yatmam gerektiğini analiz ediyorum. Onu öldürmezdim ama bir daha asla konuşamayacak kadar zarar verirdim.

"Landon, senin sapık bir orospu çocuğu olduğunu biliyordum, ama bu ne kadar gurur verici olsa da, ben büyük bir yarak hayranı değilim," diyerek kasıklarına bakıyor.

Sesi soluk kırmızı bir perdeyi çağırıştırıyor.

"Seni tahammülsüz bok parçası." Boğazına sarılmamak için parmaklarımı kısıyorum.

Saint soluk soluğa, dramatik küçük bir pislik gibi avucunu göğsüne koyuyor. "Benimle böyle konuşmaya nasıl cüret edersin? En iyi arkadaş olduğumuzu sanıyordum."

Sabrımı dizginlemek için düzenli bir nefes üfleyerek aramıza biraz mesafe koyuyorum ve ellerimi iki yanımda yumruk yapıyorum.

"Her şey yolunda mı?" Malik'in koyu kahverengi yüzünde garip bir gülümseme beliriyor. Mutfağın girişinde duruyor, bakışları Saint ve benim aramda gidip geliyor.

Malik Miller, Baylor Üniversitesi'nden yeni transfer oldu ve istemeyerek de olsa yeni oda arkadaşımız oldu.

Ondan önce TJ Kingston oda ve takım arkadaşımızdı ve geçtiğimiz Haziran ayında NBA'e draft edilene kadar üç yıl boyunca da öyleydi. Şimdi ise Malik yeni oda arkadaşımız çünkü Koç Warren onun bizimle yaşamasının iyi bir fikir olacağını düşündü.

Şahsen ben sadece üç oda arkadaşıyla kalmayı tercih ederdim ama Koç bizim etrafımızda olmasının kendisini daha rahat hissetmesine yardımcı olacağı konusunda ısrarcıydı. Ve yeni başlayacağı için birbirimizi tanımamıza yardımcı olacaktı.

Siktir et.

Saint arsızca sırtarak ona tamam işareti yapıyor. "Her şey ."

"Her şey iyi değil. Aklından ne geçiyordu?" Ona ters ters bakıyorum, keşke yüzündeki sırıtışı silebilseydim.

Yine de daha sert gülümseyeceğinden eminim.

Aziz Arlo'nun sürekli gülümseme ve konuşma gibi bir huyu var ve bu beni çok rahatsız ediyor. En iyi arkadaşım Gabby'nin gökkuşakları, kelebekler ve boktan şeylerin kişileşmiş hali olması zaten yeterli. Şimdi de dünyayı bir buluşma ve selamlaşma yeri gibi gören bir oda arkadaşına katlanmak zorundayım.

"Şimdi ne yaptın, birinci sınıf öğrencisi?" Jagger, en iyi arkadaşım, oda arkadaşım ve takım arkadaşım, sağ kulağının lobundaki küçük gümüş halkayı ayarlayarak mutfağa giriyor.

"Ben artık ikinci sınıf öğrencisiyim. Bana öyle demeyi kes," diye itiraz ediyor Saint.

"Taylor, Instagram'ın var mı?" Diğer oda arkadaşımız Jayden, telefonu yüzüne yakın bir şekilde mutfağa doğru ilerliyor.

Jagger'ın kafası bana doğru dönüyor, şaşkın ve ihanete uğramış bir şekilde bana bakıyor. "Instagram'ı aldın ve bana söylemedin mi? Ne oluyor lan? Asla almayacağını söylediğini sanıyordum."

Kesik kesik nefes alıyorum. "Ben bir şey almadım. O küçük pislik"-yanımdaki gülümseyen salağı gösteriyorum-".

Aziz dramatik bir şekilde alay eder. "Küçük pislik mi? Lakapları aştığımızı sanıyordum. Ama bana bir lakap takmak istersen, bana "diyebilirsin" -kristal mavisi gözleri parlayana kadar uzaklara bakar-"Kara Hançer. İşte bu havalı. , hepimizin takma adı olmalı."

"Aynen öyle." Jayden hevesle başını sallar. "Ben Nighthawk olabilirim." "Oooo, ben de The Bolt olabilirim," diye ekliyor Malik, pazusunu kıvrarak dövmesini göster.

"Ben Arrow olacağım." Jag, boktan bir sırtışla ok ve yay tutuyormuş gibi yapar, hayali bir ipi geri çeker ve hayali oku havaya bırakır.

Aziz beni işaret ediyor. "Ve seninki de Ölümçül Öfke olabilir."

Jay de diğerleri gibi başını sallar. "Bu iyi bir fikir, çünkü o sessiz ama ölü-"

"Hepiniz yoldan çıkıyorsunuz. Aklından ne geçiyordu?" Ona ters ters bakıyorum. "İstemediğim için bir tane yapmadığım hiç aklına geldi mi?"

Gerçek hayatta etkileşimde bulunduğum insanların hayatlarına yatırım yapmıyorum. Bu yüzden sosyal medyadakilerin hayatları kesinlikle umurumda değil.

"Telefonumun depolama alanının dolduğunu düşünüyordum çünkü sana göndermek için her meme'in ekran görüntüsünü almak ve ekran kaydını yapmak zorundayım." Cebinden telefonunu çıkarıyor, parmağını ekranda gezdiriyor ve bana gönderdiği birkaç fotoğraf ve videoyu gösteriyor.

"Bana mem gönderebilmek için Instagram hesabı açtığını mı söylüyorsun?" Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Siktiğimin memleri mi, Arlo?"

Kıkırdıyor, yarı omuz silkiyor. "Bunlar komik memler ve depom dolmaya başlamıştı."

Bakışlarım bileğindeki gerçek Rolex'e kayıyor. "Doluyor mu? Daha fazla depo almak için *fazlasıyla* paran var."

"Ama doğrudan size DM göndermem daha iyi olur."

"Kullanıcı adı ne?" Jagger telefonunu yüzüne yakın tutuyor ve muhtemelen gülümsemesini, gülmesini ya da her ikisini birden engellemek için dudaklarını birbirine bastırıyor.

"Hepinizi takip ettim..." Aziz bakışlarımı kaçırıyor, ne benimle ne de başka biriyle görüşüyor. Hepsi telefonlarına yapışmış, sırtıyor ve kıkırdamalarını bastırıyorlar.

"Güzel susuzluk tuzağı. Beni tuzağa düşmüş say." Jagger bana göz kırpmıyor.

"Kahretsin Taylor," diye ıslık çalıyor Jay, bana hınzırca bir sırıtışla. "İyi görünüyorsun ve yorumlar da aynı fikirde. Kızları çılgına evirmişsin."

"Siktir ," dedim.

Bir kızın banyo suyumu içeceğini ve bir diğğinin de terimi yalayacağını söyleyen bir yorum bıraktığını hatırlıyorum.

Yalamaya varım, ama banyo suyu içmek sınırı çizdiğim yerdir.

"Hayır, gerçekten iyi görünüyorsun." Malik empatiyle bana gülümsüyor. "Kameraya baktığının farkında değilmışsin gibi görünüyor. Doğal görünüyorsun."

"Çünkü fotoğrafımı çektiğini bilmiyordum." Dişlerimi gıcırdattığım için çenem ağrıyor. "ederim Aziz, sen ve senin çocukça saçmalıkların. Bundan bıktım usandım."

Kullanabileceğı binlerce fotoğraf arasından, bir maçtan sonra benim bir fotoğrafımı yayınladı. Dolabımın önündeki döner sandalyede oturuyorum, gömleksizim, su içiyorum ve aşırı terliyim.

"Ama beni ve çocukça saçmalıklarımı seviyorsun." Şakacı bir şekilde sızlanıyor. "Bizi bu kadar iyi arkadaş yapan da bu. Ben senin hayatına hayat katıyorum."

"Hesabı ne zaman açtın?" Jag, gözleri hâlâ ekrandayken soruyor.

"Yaklaşık otuz dakika önce," diye tedarik etti.

"Otuz dakika önce mi?" Malik şaşkın, sesi şokla karışık. "Kardeşim, şimdiden dört bin takipçin var ve hâlâ daha fazlasını kazanıyorsun."

"Umurumda değil. Hesabı sil."

"Oh, hadi ama. Kimseyi takip etmek zorunda değilsin. Sadece on beş kişiyi takip ettim," diye yalvarıyor Saint, telefonunu tutup benim için açtığı hesabı göstererek.

Bir terslik var ama tam olarak ne olduğunu kestiremiyorum. Saint'in gözlerinde bir gerginlik var ve omuzları gerginlikle gerilmiş. Gülümsemesi bile biraz fazla zorlama.

Bir nedeni olmasaydı bu hesabı oluşturmak için bu kadar zahmete girmezdi. Biraz alaycı bir yaklaşım olacak ama kimsenin iyi niyetinden dolayı bir şey yaptığına inanmıyorum.

Saint'in bunu sadece bana mem göndermek için yaptığını inanmakta zorlanıyorum.

Bir şeyler değişti ama ne?

Dur bir dakika... Tabii ki her şey mantıklı. Kuru bir kahkaha attım. "Dostum, çok mu çaresizsin?"

"Sen neden ?" Jayden kafası karışmış bir şekilde sorar.

"*Stai zitto*," diye uyarıyor Saint, telefonunu cebine sokuyor ve uzaklaşmaya çalışıyor ama ben ensesinden tutup sıkıca kavıyorum. Yüzünü buruşturuyor ama geri çekilmiyor.

"Daisy seni gerçekten , ha?" Beni sadece o duyabilsin diye sessizce soruyorum.

Yüzündeki gülümseme kaybolur ve ilk kez bunu düzeltmek için acele etmez.

Başını sallıyor, kaşları çatılıyor. "Bu onunla ilgili değil. Sana komik memler göndermekle ilgili."

Anlamsız, çünkü haklı olduğumu biliyorum, ama yine de teorimi test ediyorum. "O zaman onu takip etmeyi bırakmamın bir sakıncası olmaz sanırım?"

O, Aziz'in takip ettiği on beş kişiden biri.

"Neden?" diye çok hızlı cevap veriyor. "Yani, ne istersen yap, ama ben onun senin arkadaşın olduğunu sanıyordum?"

"*Dimmi la verità e lo terrò*."

Pislik gibi davranıp onu herkesin önünde ifşa ama yapmıyorum.

Boyun eğerek iç geçiriyor. "*Mi ha bloccato*."

"Şunu yapmayı keser misiniz? Söylediklerinizin tek kelimesini bile anlamıyorum," diye homurdanıyor Jay.

"Sana öğretmeye çalıştım ama sen vazgeçtin. Bu benim sorunum değil." Omuz silkiyorum, avucumu boynundan çekiyorum. "Ya öğren ya da kendi işine bak."

Cevabını duymaya zahmet etmiyorum ve Saint'e beni takip etmesini işaret ediyorum. Jagger'a ve biraz da Jay'e güveniyorum ama Malik'e güvenmiyorum. Baylor'dan geldi ama sorun bu değil.

Benim o üniversiteyle sorunum, oraya giden bok çuvaları.

Ashton Taylor, ve bunu küçümseyerek söylüyorum, üvey kardeşim.

Malik'i birkaç haftadır tanıyorum ama nerede durduğunu bilecek kadar iyi tanımıyorum. Bir keresinde Ashton'dan hoşlanmadığını söylemişti ve samimi görünüyordu ama yine de gardımı .

Saint beni merdivenlerden yukarı ve yatak odasına kadar takip etti. Benimki kesinlikle kimseye kapalı, Jagger'a bile.

Dış dünya tarafından lekelenmeyen tek şey bu. Düşüncelerim beni boğuyormuş gibi hissettiğimde düşünebildiğim tek yer. Nefes alabildiğim ve huzur içinde yalnız kalabildiğim tek yer.

Odamda sadece iki kişi vardı ve bunu yapmadım. TJ bilmediğimi sanıyor ama duvarımda Phoenix'in -oğlunun- minik karalamalarını buldum. Ve sonra Hollywood vardı.

Yatak odasına girip duvara yaslanıyorum ve kollarımı göğsümde kavuşturuyorum.

Kapıyı kapatırken "Konuş," diyorum.

Masasının yanındaki koltuğa oturur ve masasının üzerinde duran hançeri eline alarak sapını parmaklarının arasında dokur.

"Söyleyecek pek bir şey yok. Beni her yerde engelledi." Gözlerindeki boş bakışa rağmen gülümsüyor, ama sanki dalgınlığını fark etmiş gibi gözlerini kırıştırıyor ve yüzü aydınlanıyor. "Muhtemelen merak ettiğini biliyorum."

"Değilim, ama onu takip eden bir sapık olduğunu biliyorum."

Geçen yıl çok şey yaptı. Daisy'nin peşinden koşuyordu ama sonra bıraktı. Ne olduğundan emin değilim ama bilmek de umurumda değil.

Hançeri yere bıraktı ve bir kitap aldı, onu birkaç kez kitap okurken görmüştüm. "Ben *sürüngen* demezdim. Ben sadece... ona göz kulak oluyorum."

İnsanlar ve yalan söyleme ihtiyaçları. Onun saçmalıklarını görüyorum ama eğlenmiyorum.

Ona neden sahte bir hesap açıp onu oradan takip etmediğini sorabilirdim ama bakışlarında beni durduran bir şey var.

"Benmişim gibi davranma." Bu sözler ağızından çıkar çıkmaz neşeleniyor ve duruşu rahatlıyor. "Fotoğrafları beğenebilirsin ama yorum yapma ya da ona mesaj atma çünkü ben olmadığımı anlayacaktır."

Daisy ve ben arkadaşlarımız aracılığıyla tanıştık. Arkadaşım TJ'den bir oğlu olan ve onunla çıkan Lola ile çok iyi arkadaş.

Geçen yıl bir ödevinde ona yardım ettikten sonra Daisy ile neredeyse tanışmayı düşünüyordum. Aklından geçenleri söylemesi ve

Ciddidir ve yaptığı her şeyde kendine güvenir. Birbirimizin tamamen zıttı olmasaydık ve Saint ona takıntılı olmasaydı, bir tanıdıktan daha fazlası olmaya çalışabilirdim.

Ne diyebilirim ki? Kendine güvenen, zeki ve seksi bir kızdan hoşlanırım.

"O sert dış görünüşünün ardında yumuşacık biri olduğunu biliyordum." Işıldıyor.

Duvardan uzaklaşıp kapıya doğru yürüdüm. "Bir daha böyle bir şey yaparsan seni uykunda boğarım."

"Süper sapıkça, ben de varım," diye şaka yapıyor, sonra ellerini teslimiyetle kaldırıyor. "Senin iznin olmadan bir daha bir şey yapmayacağım. Ama memler konusunda gerçekten şaka yapmıyordum. *Stronzo* gibi davranmayı bırak ve zaman zaman onunla ilgilen."

Gözlerimi devirerek onun odasından çıkıyorum ve kendi odama giriyorum.

Doğruca yatağıma gidip sırt üstü uzandım.

Saint zaman zaman çocukça ve aptalca davranıyor ama bana karşı biraz büyüdü. Bu yüzden onu yumruklamadım.

Uygulamayı telefonumdan silsem mi silmesem mi diye tartışıyorum. Uygulamayı indirip girene kadar bana şifreyi ve kullanıcı adını mesaj attığında hesabı oluşturduğuna inanamadım.

Telefonumu cebimden çıkarıp uygulamaya giriyorum ve anında bildirim bombardımanına tutuluyorum. Onlarla uğraşmıyorum ve sağ alt köşedeki profilime tıklıyorum. Saint'in yüklediği aptal resme bakıp yüzümü buruşturuyorum ama düşünmüyorum çünkü siliyorum.

Sonra tekrar kimleri takip ettiğini görmek için aşağıdakilere tıklıyorum. Dediği gibi, sadece on beş kişi var. Ya yakın olduğum ya da tanıdığım insanlar.

Ondan çıktıktan sonra nihayet bildirimlere dokunuyorum. Gelmeye devam ediyorlar ve ben de beni kimin takip ettiğini kontrol etmek için duraklamıyorum. Sıkılıp durmadan önce birkaç saniye daha kaydırıyorum. Ancak uygulamadan tamamen çıkmak üzereyken bir isim belirince tereddüt ediyorum.

Tanıyor olabileceğiniz @julianna.sparks Instagram'da.

Ne yaptığımı ya da neden yaptığımı bilmiyorum ama profiline tıklıyorum. Her şey tam olarak hayal ettiğim gibi görünüyor. Genel sarı saçlar, gülümseme ve estetik. Bakmaya değecek şey yok.

Telefonumu kapatarak yanıma koyuyorum ve tavana bakıyorum.

İnsanları genel olarak sevmem ama nefretimi birkaç kişiye saklıyorum. Babam, ailesi ve Sparks'ın kızı.

Hiç sorun olmazdı ama birinci sınıfta arabama çarptı. İyi olduğundan emin olmak için dışarı çıktığımda sadece Range Rover'ı için endişeleniyordu. Sonra da sanki onun boktan sürüş becerileri benim suçummuş gibi suçu bana atma cüretini gösterdi. Üstüne üstlük arabama küçümseyici bir bakışla bakması da cabasıydı.

Keşke onunla sadece o zaman söyleyebilseydim ama öyle olmadı. Şimdi ne yazık ki onu daha çok göreceğim çünkü Polly ve Gabby ile birlikte yaşıyor.

Boktan bir tavrı olması berbat. bile ateş etmezdim ama güzel göğüsleri var. Oradayken görmezden gelmek zor ve unutmak da zor.

Bir şey unutabileceğimden değil. Bende hipertirmi var. Birçok insan bunun bir lütuf olduğunu söylüyor, ama gerçekten, bu lanet bir şey.

3

JULIANNA

"YİNE BAŞARISIZ OLACAĞIMDAN OLDUKÇA EMINİM," DIYE HOMURDANIYORUM.

dirseklerimi masaya koyuyorum. Başımı sarkıtarak başparmaklarımı şakaklarıma, parmaklarımı da başımın tepesine doğru kaldırıyorum.

"İşte, işte." En iyi arkadaşım Eloise Cano, ama ben ona El diyorum, usulca saçımı okşuyor.

Ben onu uzaklaştırıp yukarı bakarken kıkırdıyor.

El, sepetindeki devasa ketçap yığınının bir patates kızartması daldırıyor. "Neden bu kadar olumsuz davranıyorsun? Daha üç hafta önce okula başladık."

El'i sadece bir yıldır tanıyorum ama hayatımda hiçbir arkadaşlığımdan bu kadar emin olmamıştım. Benden bir yaş küçük, üçüncü sınıf öğrencisi ama bunun bir önemi yok. Geçen yıl aynı yerde, çalıştığı lokanta olan Benny's'de tanıştık.

Buraya tesadüfen rastladım. İşten sonra canım sıcak çikolata çekiyordu ve bu lokanta dışında çoğu yer kapalıydı. İçeri girdim ve Eloise ile tanıştım çünkü o benim garsonumdu. Siparişimi verdikten sonra, "Hayatında içtiğin en bomba sıcak çikolatayı içmek üzeresin" dedi.

Değildi ama tanıdığım en havalı insandı. Sakin bir gece olduğu için karşıma oturdu, bir sepet patates kızartması ve tavuk bonfileyi paylaştık ve kapanış saatine kadar konuştuk.

"Bu sabah dönemin ilk sınavına girdim ve en son ben çıktım."

"Sonuncu bitirmenin kötü bir şey olmadığını biliyorsun."

"Öyle olmadığını biliyorum, ancak sınavdan sonra bazı insanlar cevaplarını tartışmak için etrafta kaldılar ve şunu söylememe izin verin, benim cevaplarım onlarınkinin yanında hiçbir yerde değildi."

İç çekiyorum, ellerime bakıyorum ve utanıyorum.

"Sorun değil. Bu sadece ilk sınav ve dönemin başlangıcı. Stres yapma."

"Calculus II'yi üçüncü kez alıyorum ve üç hafta sonra bile hâlâ bir şey anlamadım." büyük bir baş ağrısı var. Ağrı kafatasımı dövüyor, ama vücuduma yayılan felç edici endişe, ağrıyı ağırlıksız hissettiriyor. "İşte bu yüzden Profesör Ellis'i seçtim. "Profesörümü Değerlendir "de beş yıldızla derecelendirilmiş. Ama ne kadar iyi olursa olsun, neden dair hiçbir fikrim yok. Hiçbir şey tıklamıyor ya da mantıklı gelmiyor. Eğer bu sabahki sınavım bunun yeterince göstergesi değilse."

"Daha okulun üçüncü haftası. Hiçbir şey mantıklı gelmiyorsa sorun değil. Her iki durumda da Ellis'in beş puan almasının bir nedeni var. Saatlerini ayarlama konusunda gerçekten iyi olduğunu ve e-postalara hızlı yanıt verdiğini duydum. İyi olacaksın," diyor olumlu bir şekilde.

Olumsuz olmamalıyım. Umutlu ve pozitif olmalıyım ama bu çok zor.

Gelecek yıl Mayıs ayında mezun olabilmek ve akademik gözetime girmemek için umutsuzca geçmem gerekiyor. Calc'dan yine kalırsam not ortalamam düşecek. İki kez kaldıktan sonra, not ortalamamı gerçekten düşürdü.

Geride kalmayı göze alamam, özellikle de babamdan aldığım dersten ve geçemediğimi öğrendiğinde yüzündeki hayal kırıklığı ifadesinden sonra.

Annem ve kız kardeşim Natalie bile, her ikisi de modellik dünyasına girdikleri için okulda uzun süre kalmadılar, hiç başarısız olmadılar. Bir de ben varım, ailenin aptalı çünkü matematikten anlamıyorum. Anlamayı çok istiyorum ama sayılar ve harfler bana mantıklı gelmiyor.

"Tıp fakültesine girmek için gerçekten geçmem gerektiğini biliyorsun."

Boş bir yıl geçiren pek çok insanla tanıştım ama babam bunu yapmama izin vermiyor. Kendisinin hiç ara vermediğini ve ara verenlerin tembel olduğunu söylüyor. Onunla tartışmam, çünkü her zaman sınıfının en iyisi olarak mezun olmakla kalmadı, aynı zamanda bir Ivy League'e gitti.

"Geçeceksin, sadece kendine güven." Ketçaba bulanmış bir kızartmayı bana doğru tutuyor.

Terli avuçlarımı zeytin yeşili kargo mini eteğime silerek nefes nefese bir iç geçirdim. "Biliyor musun, haklısın. Neden boyumdan büyük işlere kalkıştığımı bilmiyorum."

"Dersi biliyorsun ama kendini strese . C'lerin derece aldığını unutma." Azarlıyor ve kızartmayı ağzına tikiştiriyor. "Eminim çoğu tıp fakültesi bu konuda böyle düşünmeyecektir. motto, ve babamın nasıl olduğunu biliyorsun. Bu kelimeleri onun önünde kullanırsam felç geçirir."

"Doğru..." diye devam ediyor, dudaklarını sıkıca büzüyor ama bu sadece kendini konuşmaktan alıkoymak için. Ne olursa olsun aklından geçenleri söyleyeceğini bilecek kadar iyi tanıyorum onu, çünkü El'in bir filtresi yok. "Çünkü o da tıpkı annen gibi tam bir kontrol manyağı. Dürüst olmak gerekirse, onlar zaten kendi hayallerini yaşamışken senin onların hayallerini yaşaman gerçekten boktan bir şey. Zengin insanlar asla mutlu olamazlar. Kendi hayatlarında mutsuz oldukları için başkalarını da mutsuz etmek zorunda kalırlar."

Tamamen haksız sayılmaz. Annem ve babam büyük kontrol manyakları, ama sanırım babanız bir beyin cerrahı ve anneniz ünlüler için stilist olduğunda, bazı beklentileri oluyor.

Yanıldığı tek şey hayallerini yaşamak, en azından anneminki. Eğer ona kalsaydı, Natalie gibi bir model olurum ve okula gitmezdim. Gerçi o denedi, bağlantıları sayesinde, ama ben çok başarısız oldum.

Lokantanın penceresinden dışarı bakıyorum, bir Cuma günü için neredeyse ölü olan otoparka bakıyorum. Saat geç değil. Güneş doğmuş ve parlıyor, hava da Eylül ayına göre ılık.

Tuhaf ve değişken havasına rağmen Kuzey Carolina'nın sevdiğim yanı da bu. Tüm mevsimleri deneyimleyebilmeyi seviyorum. Sadece birkaç hafta içinde, sonbahar olacak. Hava serinleyecek ve yapraklar renk değiştirecek. Ve sonra kış gelecek.

Kaliforniya'da bunu deneyimleyemiyorum ve bazen burada kalıcı olarak yaşamamanın nasıl bir şey olacağını merak ediyorum. Özellikle de sahile yakın bir yerde. Wilmington'ın güzel olduğunu duymuştum.

"-Siz ebeveynler gerçekten önemsiyorsunuz," diyor El, beni düşüncelerimden çekip çıkararak.

"Pardon, ne dedin?"

"Söylediklerim için üzgün olduğumu söyledim. Ailenin seni gerçekten önemseydiğini biliyorum."

Bakışlarımı su dolu yakut kırmızısı plastik bardağa indiriyorum. "değil. Özür dilemene gerek yok. Tamamen haksız değilsin."

Bir kızartma daha alıyor ve ketçabın etrafında döndürüyor. "Sevdiğin şeyi yapamamaktan ve onların saçma beklentilerine katlanmak zorunda kalmaktan gerçekten nefret ediyorum."

"Gülünç değiller. En azından bunu ."

El, ne yapmak istediğimi bilen ve beni bu konuda cesaretlendiren tek kişi. Müzik öğretmeni olmak istiyorum, gerçekten istiyorum, ama yapmak istediğim son şey ailemi zaten hayal kırıklığına uğrattığımdan daha fazla hayal kırıklığına uğratmak.

Onlar olmasaydı böyle bir hayatım olmazdı.

"Ama stresli olmamın tek nedeni bu değil..." Cajun kızartması sepetine bakıyorum. Ağzım sulanıyor ve parmaklarım seğiriyor, bir tane başka bir şey istemiyorum, ama bir tane almaktan kaçınıyorum.

Natalie gelecek yıl evleniyor ve benim nedime elbisem çoktan değiştirildi. Yani ben kilo alırsam, annem kaybeder.

Kaşlarını çatıyor, yüzünde şakacı bir parıltı var. "Bunun şu seksi basketbolcu ile bir ilgisi var mı?"

Ona ters ters bakarak sözünü kestim. "Hayır, bunun onunla bir ilgisi yok." "Hayallerimi yaşamak nasıl bir duygu?" İfademi görmezden geliyor,

Yüzünde megawatt gücünde bir gülümseme belirdi. "Seni çok kıskanıyorum. Onun etrafında olmak nasıl bir şey?"

Küstüm. "bir şey yok. Ve eğer gerçekten bilmek istiyorsan, ruhunu tüketiyor. edebilir miyiz?"

"Görüşün artık yirmi yirmi değil mi? Birdenbire kör mü oldun?"

Kabinde arkama yaslandım. "Ona ya da herhangi birine olan takıntını anlamıyorum."

"Bu bir saplantı değil." Yağlı parmaklarını bir peğeteye siliyor ve esmer örgüsünü omzunun üzerinden atıyor. "Ama Landon Taylor'ın delicesine iyi ve güzel saçları olduğunu inkâr edemezsin. O yüzden hadi, dökül bakalım. Kelimenin tam anlamıyla içeriden haberin var. En iyi iki arkadaşıyla birlikte yaşıyorsun, o yüzden eminim çok fazla kalıyordur, değil mi?"

"Tamam, TMZ, sakın ol." Sarı saçlarımdan bir tutamı parmağımın etrafında döndürüyorum. "Size gerçekten bir şey söyleyemem çünkü pek ortalıkta görünmüyor, görüldüğünde de odamda kalıyorum."

Birbirimizin etrafında ne kadar az olursak o kadar iyi. Bir şekilde, bir şekilde, her zaman bir tartışmaya giriyoruz ve kızların bunu aştığını biliyorum.

Polly'nin oturma odasına yerleştirdiğı kavanozda son birkaç hafta içinde çok sayıda dolar birikti. Ayrıca Gabby tarafından boyandı. Ortasında bir J & L ve çiçekler var.

"Boo-hoo, hiç eğlenceli değilsin." Dilini bana doğru uzattı. "Eğer o seni strese sokmuyorsa, ne sokuyor?"

Kıkırdıyorum ama sonra sorusu bana neden gerçekten sinirli ve stresli olduğumu hatırlatıyor.

"Seks,"

Kaşlarını çatıyor. "Seks mi? Ama sen ve Parker musunuz?"

Parker ve ben geçen dönem bir sınıfta tanışmıştık ve öylesine takılıyorduk.

"O kesilmiş şeylerkapalı." Ben değil Hayal kırıklığına uğradım, Çünkü I her şeyi bitirmeyi düşünmüştü.

Şaşkın şaşkın bakıyor, iki kaşı da saç çizgisine kadar kalkmış. "Ne? Ne zaman?"

"Sadece birkaç hafta önce. Yaz biriyle tanıştığını ve işlerin oldukça ciddi görüldüğünü söyledi. Ama önemli değil çünkü ben de aynısını yapmayı düşünüyordum. Yani, işe yaradı." Umursamaz bir şekilde omuz silktim.

Benden önce davrandığı için üzgün değilim ama tatlı ve saygılı birini kaybetmek kötü oldu. Parker'la seks akıl almaz değildi ama korkunç da değildi. O kendi konfor alanında kaldı, ben de öyle. Ondan hoşlanmamın en büyük nedeni buydu.

İkinci yılımda olanlardan sonra kimseye güvenmek zor.

Bu yüzden Parker'la takıldım. O güvenli bir bahis ve sınırlarıma saygı duyuyordu.

Ama zaman içinde sıkıcı bir hal almadığını söylersem yalan söylemiş olurum. Başlarda harikaydı, ama sonra, ... *Daha fazlasını* istedim ve bunu dile getirmek zordu.

Seksin ortasındaiken, ona tamamen ele almasını, benimle istediği gibi oynamasını söylemek istiyordum, ama sonra bu bana ürkütücü geliyordu ve içten içe çıldırıyordum. Çünkü ya yaptıysa ve durmadıysa? Ya...

ellerini hatırlayınca midem bulanıyor. "Ona söylemedin, değil mi?"

"Hayır, ama bile eminim o yapmazdı. Bazen ne bilmiyormuş gibi görünüyordu."

Bazen kontrolü ele alıyor, yönlendiriyor ve ne yapması gerektiğini söylüyordum. Özellikle de beni yemeye geldiğinde, bunu hiçbir zaman tam olarak öğrenemedi.

"Bunu anlıyorum. Ne yaptığını bilen bu işte iyi olan adamlar bulmak zor. Bekle bir dakika..." Hınzırca sırıtıyor. "Ya sen ve Lan-"

"Kesinlikle olmaz." delirmiş gibi bakıyorum. "Bunu neden öneriyorsun ki?"

"Düşmanların en iyi aşıklar olduğunu hiç duydun mu?" Kaşlarını imalı bir şekilde oynatıyor. "Ve kimlik bilgileri kontrol edildi."

Alay ediyorum, ona kuşkuyla bakıyorum. "Kimlik bilgileri mi?"

"*Sertlikten* hoşlandığını duydum... ve kaynaklar yalan söylemez."

Boş boş bakıyorum. "Kaynaklar mı? El, *Filtresiz Üçlü'nün* ya da herhangi birinin söylediği saçmalıkları okumayı bırak."

The Unfiltered Three, NCU'ya giden üç kız tarafından yürütülen bir podcast. İster kız öğrenci yurtları, ister sporcular, isterse de drama hakkında olsun - ne olduğu önemli değil - üniversite ile ilgili olan her şey adil bir oyundur.

"Pek çok konuda haklı olduklarını biliyorsunuz ama bunu duyduğum kişi onlar değil."

Yalan söylemiyor. Ne yazık ki pek çok konuda haklı çıktılar.

"Onların ya da başkalarının ne söylediği umurumda değil. Onun gibi biri için asla alçalmam." Bu düşünce karşısında irkildim.

İç çekiyor. "Gerçekten berbat birisin ve eğlenceyi mahvediyorsun."

"Lütfen bir daha asla böyle bir şey önerme."

Yalnız kalmaktan ne kadar nefret etsem de Gabby ve Polly'nin çalışıyor olmasına çok minnettarım. Umutsuzca gitmek istiyorum, hayır, gitmem *gerek*.

Bugün El ile yaptığım konuşmadan sonra bir erkeğe ihtiyacım olmadığına karar verdim. Kendi başıma da harika hissedebilirim.

Dolabıma giriyorum, rafta asılı gömleklerimi ayırıyorum ve kutumu bulana kadar kazıyorum. Kapağı açtıktan sonra sıcak pembe yapay penisimi alıyorum, kutuyu yerine koyuyorum ve yatağıma doğru ilerliyorum.

Serbest kalmak için çaresiz hissetmeme rağmen, tatmin olmak için kendimle oynamaya ihtiyacım var. Ve yüksek sesle itiraf etmekten utanıyorum ama boşalmak için bazı fanteziler kurmam gerekiyor.

Parker'dan daha sert olmasını, daha sert girmesini istediğimi hatırlıyorum, ama girdiğinde benden önce boşalıyordu. *Daha sert* ve daha *sert* olduğunda bile, yeterli hissettirmiyordu.

Yatağımda çıplak uzanırken dildoyu ağızıma götürüyorum ve yeterince ıslanana kadar emiyorum. Bacaklarımı ayırıp dizlerimi büküyorum ve boştaki elimle çakıllı meme ucumu çimdikliyorum. Ucu yarığım boyunca sürüklemekten önce, ön kapıdaki sert bir vuruş beni durduruyor.

Almayı düşünüyorum ama sonra tıktı kesiliyor. Nefesimi üfleyerek ucu yarığım boyunca sürüklüyorum ve yeterince ıslanana kadar meme ucumu başparmağımla işaret parmağım arasında yuvarlıyorum. Ama tam sokmak üzereyken, vuruşlar geri dönüyor ve sessiz daireyi ele geçiriyor.

Onu görmezden gelerek kaldığım yerden devam ediyorum ama aralıksız vuruşlar durmuyor.

"Aman Tanrım," diye homurdanıyorum, gözlerimi sıkarak kapatıyorum.

Çıglık atmak istiyorum, çünkü şu anda havamda değilim ve kızgıyım.

Aptal dildoyu yatağımın üzerinde bir yere fırlatıp bornozumu aldım ve hışımla odamdan çıktım. Doğruca ön kapıya yürüyüp açıyorum ama tek bir kelime bile edemiyorum.

"Sonunda. Beni içeri al." Landon'ın sesinde kızgınlık vardı.

"Hayır." Kapıyı itiyorum, ama yüzüne çarpmadan önce durduruyor ve geri iterek açıyor. "Senin derdin ne be? Hayır dememin bir sebebi var."

"Sana sormadım. Beni içeri al dedim." Beni geçip ayakkabılarını çıkardı.

Etrafımda dolaşıp çömelerek önce kanepenin altına, sonra da altına bakarken şaşkın şaşkın bakıyorum.

Sersemlğimden sıyrılıp kollarımı göğsümde kavuşturuyorum, içim öfkeyle kaynıyor. "Ne yaptığını sanıyorsun sen? Ne dediğimi duymadın mı? Hayır dedim."

Dizlerinin üzerine oturuyor ve sanki *onu* rahatsız eden benmişim gibi bana bakıyor. "Çenenı kaparsan huzuru bulursun."

Tırnaklarımı avucumun içine geçirerek kafamın içinde mantramı söylüyorum.

Bırak gitsin. O buna değmez. Görmezden .

Nefes al. Nefes al.

Nefes canı cehenneme.

"Gidersen huzuru bulurum," diye veriyorum.

Beni görmezden geliyor, boyuna göre ayağa kalkıyor ve kanepenin minderlerini çekiyor.

Öfkem on katına çıkıyor. "Gabby ve Polly ile en iyi arkadaş olman, istediğın zaman habersizce gelebileceğın anlamına gelmez."

"İnan bana, burada olmak isteyeceğım son yer." Omzunun üzerinden bakıyor, çelik grisi boş gözleri beni delip geçiyor. "Özellikle de seninle."

"O zaman git." Bakışlarını tutuyorum.

"Hollywood." Aramayı bırakıyor ve yüzünü tamamen bana dönüyor.

"Nazikçe sorarsam, kapatır mısın?"

Ayağımı parke zemine vurarak tırnaklarımın avucuma yaptığı baskıyı hafifletiyorum. "Sor."

"Bana bir iyilik yap ve ağzını kapalı tut."

"Nazikçe soracağını sanıyordum?"

Keskin bir şekilde nefes alır. Geniş omuzları ve göğsü yükseliyor ve çenesindeki bir kas kıpırdıyor. "Ben yaptım."

"*Lütfen* kelimesini hiç duydun mu?"

Bana şöyle bir bakıyor ve arkasını dönüyor. Sessizce araştırmasına devam ediyor ve beni bir kez daha şaşkınlık içinde bırakıyor.

Gabby ve Polly neden onunla arkadaş oldular? Çok tatlılar. Jagger bile iyi biri. Ukala, ama iyi, ve bir de o var. Her şeyin içindeki hayatı emen bir kara delik gibi bir kişiliği var.

Yerimden kıpırdamadan, onun her şeyi parçalara ayırmasını ve bulduğu gibi yerine koymasını izliyorum. Gözlerimin onun üzerinde gezinmesine izin veriyorum, El'in ve kız öğrenci birliğimdeki kızların yarısının onda bu kadar çekici bulunduğu şeyi tespit etmeye çalışıyorum.

Uzun boylu, tam 1.90 boyunda; en azından El bana öyle söyledi. Bundan şüphem yok. Etrafımda uzun boylu insanlar vardı ama onun kadar uzun boylu biriyle hiç karşılaşmamıştım. Kum beji ten, neredeyse tamamen karmaşık siyah mürekkeple kaplı. Orta uzunlukta, siyah, kalın ve dalgalı saçları bazı kızların imreneceği türden. Kare çenesinde kısa, düzgün kesilmiş bir sakal. Kalın ve derin bir İngiliz aksanı var ki, kızların kelimenin anlamıyla yaltaklandığını gördüm.

"Orada durup aval aval bakacak mısın, yoksa yardım mı edeceksin?" diye soruyor halıyı yerine koyarken.

"Aval aval bakmıyordum."

"Gözlerimi beceriyorsun o zaman." "Kendine gel."

"Tamam, Hollywood," diye alay ediyor, sesinden alaycılık damlıyor.

"Bana öyle demeyi keser misin? Benim bir adım var."

Sertçe hareket ederek sehpayı halının ortasına yerleştiriyor. "Benim de bir adım var."

"?" Bana yaklaştığında bir adım geri çekiliyorum.

"Şeytanın dölü, bok parçası, göt herif, pislik ve benzeri şeyler. Benim adım Landon, ama siz bana bunun dışında her şeyi diyorsunuz."

Aramıza biraz mesafe koymak için bir adım daha geri atıyorum ama sırtım duvara çarpıyor. Gözleriyle buluşmak için başımı geriye eğmek zorunda kalıyorum çünkü üzerimde yükseliyor. Tanrım, çok uzun.

"Benim adımı hiç söylememişken senin adını söylememi istiyorsun. O yüzden bana bu rencide edici saçmalıkları anlatma. Benden daha iyi değilsin ama öyleymiş gibi davranıyorsun."

Ona varsayımlarını kışına sokmasını söylemek istiyorum ama yapmıyorum.

"Eğer bulduysanız, kapının nerede olduğunu biliyorsunuz. öyle."

Gözleri bir an için göğsüme düşüyor, sonra benimkiyle tekrar buluşacak. "ve bulana kadar da gitmeyeceğim. Onları ne kadar çabuk bulursam, o kadar çabuk giderim."

Bunu söylediğime inanamıyorum ama o haklı. Bunu hiç düşünmemiştim. "Ne arıyorsun?"

"Kulaklıklarım."

"Ne renk bunlar?"

"Siyah bir çantanın içindeler."

Dur bir dakika. "Nerede biliyorum."

Bana inanmıyormuş gibi şüpheyle bakıyor. "Benimle taşak mı geçiyorsun?"

"Hayır, onlar benim odamda. En iyi arkadaşımın olduğunu sanıyordum. Geçen gün buradaydı ve-bak, önemli değil. Benim odamdalar. Şimdi çekil de gidip onları alayım."

Bir süre oyalandıktan sonra kenara çekilip yolumu açıyor. Odama, doğruca siyah çantanın durduğu masama gidiyorum.

Arkamı döndüğümde, onu odamın kapısında gördüğümde neredeyse çantayı düşürerek sarsılıyorum.

"Ne be? Sana beni takip et demedim."

Tembelce omuz silkiyor. "Hiçbir şey söylemedin. Seni takip etmemi istediğini düşündüm."

"Her neyse." Aramızdaki mesafeyi açtım ve çantayı onun bekleyen avucuna ittim.

Gözlerim açılıyor ve büyüklüğünü inceliyorum. Kendimi hiçbir zaman küçük olarak tanımlamadım ama el boyutlarımız arasındaki fark bana kendimi küçük hissettiriyor.

Hiç kimse bana hissettirmemişti.

Yutkunuyorum, kendime geliyorum ve geri çekiliyorum.

"geldiğiniz Şeyi aldınız. Şimdi git."

Parmaklarını çantanın üzerinde kıvrarak topuklarının üzerinde döner ve oturma odasına yönelir. Ayakkabılarını tekrar giyiyor ve dışarı çıkmadan önce omzunun üzerinden bakıyor. Dudaklarında kışkırtıcı bir gülümseme kıvrılıyor ve her iki yanağında da derin bir çentik oluşuyor.

Gamzeleri mi var?

Dışarı çıkıp kapıyı arkasından kapatmadan önce tek söylediği "İyi eğlenceler," oluyor.

Eğlenmek mi? Bu da ne demek oluyor? Siktir. Sıcak pembe dildomu beyaz yorganımın üstüne bıraktım.

4

JULIANNA

PAZAR GÜNLERİ İLE AŞK-NEFRET İLİŞKİM VAR.

Onları seviyorum, çünkü her Pazar en harika çocuk grubuyla tanışıyorum ve onlara toplum merkezinde enstrüman çalmayı öğretiyorum. Bu, Hall of Art Museum'da işe girdikten sonraki ilk senemden beri yaptığım bir şey. Neredeyse dört yıldır bunu sonra, bu işe tamamen aşık oldum.

Ama çocuklara sadece sabahları ders veriyorum ve ara sıra cumartesi günleri de ders veriyorum.

Pazar günlerinden nefret etmemin nedeni, şu anda bulunduğum kız öğrenci birliğim olan Alpha Delta Pi- ile haftada bir kez yapılan zorunlu Bölüm toplantısı.

Eskiden bu toplantılardan korkmazdım ve bir kız öğrenci birliğinde olmayı gerçekten çok severdim. Edindiğim arkadaşlardan, partilerden, futbol maçından önce kuyrukta beklemekten ve kız kardeşlik hayatından.

Birinci sınıf harikaydı ama ikinci sınıfta işler değişti ve her şey Sienna Forbes ile başladı.

Kız öğrenci yurdunun oturma odasının önünde duruyor, bir elinde yeşil smoothie, diğerinde telefon. Görünüşü hiç değişmemiş, dümdüz sarı saçları, güzel ve dengeli gülümsemesi, kıyafeti her zamanki gibi tertemiz.

Birinci sınıfta, bir kız öğrenci yurduna girmek için acele ederken tanıştık. Yan yana oturuyorduk ve anında birbirimize bağlandık. Teklif gününde zarflarımızı açtığımızda ve aynı kız öğrenci birliğinde olduğumuzu öğrendiğimizde daha da yakınlaştık. Birlikte olmadığımız ya da konuşmadığımız tek bir gün bile olmadı.

Ama bir gün değişti ve şimdi kız öğrenci birliğiyle ilgili olmadıkça neredeyse hiç konuşmuyoruz.

Arkadaşlığımızla ilgili düşünceleri bir kenara itip odaklanmaya çalışıyorum ama toplantı uzuyor.

Genellikle otuz dakika ile bir saat arasında sürüyor ama Sienna başkan olduğu için iki saate kadar çıkabiliyor. Konuşabileceği çok şey var. Hayırseverliğimiz, ele alınması gereken konular ve yaklaşan etkinlikler.

Tutkulu biri, vermeliyim.

Son bir şey daha söylediğini duyunca ayağa kalktım ama "Hepinizin bildiği gibi yarı resmi tören Aralık ayında yapılacak ve bu yüzden yeni gelenlere iki basit kuralımızdan bahsetmek istiyorum" dediğinde sandalyeme geri gömüldüm.

Yarıyla üç ay olmasına rağmen, her zaman Eylül ayı civarında bir araya gelir ve kiminle gideceğimizi tartışırız. Bu gereksiz, çünkü o zamana kadar çok şey değişebilir ama ben buraya gelmeden çok önce de bu bir kuraldı.

Burası bir kız öğrenci birliği olduğu ve ekstra olmayı sevdikleri için, kiminle gideceğimizi öylece söylemeyiz. Her şey pozisyona ve kıdeme bağlı. Önce Sienna gidiyor çünkü o başkan, sonra işe alım danışmanları, ve böyle devam ediyor.

İkinci kural, kıyafetimizi grup sohbetinde paylaşmaktır. Kimsenin aynı şeyi giymediğinden emin olmak için.

Sienna, "Bu yıl Landon Taylor'ı getireceğim," diye duyurdu.

Neredeyse gülecektim ama kendimi durdurmayı başardım. Eğlenen tek benim, çünkü diğer kızlar şok olmuş görünüyor.

"Landon Taylor basketbol oyuncusu mu?" Grace şaşkınlıkla sorar.

"Evet, o," diye yanıtlıyor sanki çok açılmış gibi.

"Sienna, gerçekten geleceğini düşünüyor musun?" Breanna tereddütlerle soruyor. "Böyle şeylere hiç gelmez."

Kollarını savunmacı bir şekilde kavuşturuyor, kaşlarını birbirine kenetliyor. "Tabii ki gelecek. Hiçbirinizle konuşmuyor olması benimle konuşmadığı anlamına gelmez."

Kimse yorum yapmıyor ya da ondan şüphe etmiyor çünkü Sienna bir şeyi kafasına koyduğunda istediğini elde edecek kadar ısrarcı. Spawn da onunla giderse hiç şaşırmayacağım.

Geri kalan kızlar kiminle gitmek istediklerini söylüyorlar ve çoğunun sporcu ya da dernek üyesi olması şaşırtıcı değil. Gerçi ben onların hemen arkasındayım çünkü Finnick Kamiński'yi seçtim. O bir futbolcu ve genelde sporculardan uzak dururum ama o bunun tek istisnası. Onu tanıdım çünkü birlikte birkaç ders aldık ve geçen yıl onunla semi'ye gittim. Harika ve tatlı biriydi.

Kızların geri kalanı kiminle gideceklerini söylerken kendimden geçiyorum ve "bugünkü toplantı sona ermiştir" cümlesini duyar duymaz kalkıp evden çıkıyorum. Rover'ımın kapısını açmak üzereyken Sienna adımı söylüyor.

"Juli, bekle." Kibirli ses tonuna ve aptal lakabıma gülümsediğini bilmeme rağmen gözlerimi . Bundan ne kadar nefret ettiğimi biliyor.

Gülümsemeye zorladım ve döndüm. "Evet?"

"Yarı yıl için randevunuzu seçtiğinizi biliyorum ama Finnick'le olmazsa Cole Austin'in ilgilendiğini biliyorum."

Kalbim deli gibi çarpıyor. Onunla geçirdiğim o geceyi hatırlayınca bedenim acıyla sarsılıyor.

"Sen ciddi misin?" Sesim fısıltıyla çatlıyor. "Her şeyden sonra-"

"Juli," diyerek sözümü kesiyor ve elini ağır omzuma koyuyor. "Hiçbir şey olmadı. Neden peşini bırakamıyorsun?"

Kalbim dibe vuruyor, midemin çukuruna iniyor ve daha önce içtiğim suyun acı bir şekilde yükselmesine neden oluyor. Elini silkerek kapımı açıyorum ve ona bakıyorum. "Çünkü bir şeyler oldu."

"Dramatik davranıyorsun." İçini çekti. "Ama oraya gitmek istiyorsan, senin de onun kadar sarhoş olduğunu unutma. Sana söyledim."

çok fazla içmemen gerektiğini söyledim ama sen içtin. Ve bunu başka kimsenin bilmediğine dua etsen iyi olur, yoksa kız öğrenci birliğinden atılırsın."

"Her neyse." Arabaya bindim, kapıyı arkamdan çarptım ve uzaklaştım.

Titreyen dudağımı ısırarak, o gecenin anıları düşüncelerimi istila ederken dökülmek üzere olan gözyaşlarımı tutuyorum.

Nefes al. Nefes ver.

Gözlerimi kapatıyorum ve odamda adımlarken telefonumu terli avuçlarımda sıkıca kavriyorum.

Mantra işe yaramıyor çünkü telefonum avucumda titrediğinde, biraz sabit olan kalp atış hızım yükseliyor ve göğüs kafesime sertçe . Bir ürperti vücudumu sarıyor ve nefesim düzensizleşiyor.

Bunu kendime neden yaptığımı bilmiyorum. Şimdiye kadar alışmış olmalıydım.

Haftada bir kez, her Pazar, aynı saatte ya annemden ya da babamdan bir telefon alıyorum, akşam 7:00. Bu telefonları birinci sınıftan beri alıyorum ve artık son sınıfta olduğuma göre ne beklemem gerektiğini biliyor olmalıyım.

Yine de beynim ve bedenim bunu anlamayı reddediyor çünkü sinirlerim derimi diken diken ediyor. Çalkantılı duygularıma rağmen, küçük bir parçam bugün konuşmanın o kadar da kötü geçmeyeceği umuduna tutunuyor.

Titrek bir nefes vererek cevap veriyorum ve telefonumu omzumla kulağımın arasına yerleştirip terden sıırılsıklam olmuş avuçlarımı kalçalarımaya siliyorum.

"Hey, anne."

"Merhaba, ?"

Sesindeki coşku sinirlerimi biraz yatıştırıyor ama yine de kaçınılmaz olanı bekliyorum. Kaba ve doğrudan konuya giren babamın aksine, annem pasif agresif olmayı seviyor.

"Ben... iyiyim. Ders çalışmayı yeni bitirdim. Sen nasılsın?"

Açık dizüstü bilgisayarına, defterlerime ve masamın üzerine dağılmış bir dizi fosforlu kalem ve kaleme baktım. Yaklaşık iki saat boyunca çalıştım ama anlamsızdı çünkü hiçbir şey aklımda kalmamıştı.

Düşüncelerim Sienna'nın bugün erken saatlerde söylediklerine, yarın alacağım sınav notuna ve annemle ya da babamla yaptığım konuşmaya takılıp kalıyordu.

"Natalie ve ben düğün planını konuşmaktan yeni döndük.

-" Cümlesinin ortasında duruyor ve arka planda hafif bir tıkırtı duyuyorum. Dizüstü bilgisayarında olduğunu anlamak için ne yaptığını sormama gerek yok. Eğer bilgisayarında değilse, iPad'inde ya da telefonundadır ya da hepsini aynı anda kullanıyordur. İşi nedeniyle meşgul oluyor ve bu da haftada bir yaptığımız görüşme sırasında oluyor.

"Sienna'nın Instagram'da paylaştığı fotoğrafta *tuhaf görünüyordun*. Gerçekten bitkin görünüyordun." Bu konuşma değişikliği benim için yeni değil, ama yine de beni şaşkına çeviriyor.

Bana kalsa o fotoğraflar çekilmezdi ama bu kız öğrenci birliğinde olmanın bir parçası. Fotoğraflar sürekli çekiliyor ve tüm sosyal medya hesaplarında yayınlanıyor.

Gülümsememi sabit kalmaya ve kafamın içinde oluşan baskı altında yanmamaya zorluyorum.

"I-"

Sözümü kesti. Arka plandaki tıkırtılar kesildi. "Bak, okul ve kız öğrenci birliğiyle ilgili çok şeyin olduğunu anlıyorum, ama durmak istiyorsan babanla konuşacağım."

Kalın bir şekilde yutkunuyorum, ağzından çıkmak üzere olduğunu bildiğim şey için darbeye hazırlanıyorum.

"Okul herkese göre değil ve senin için *hiç* öyle olmadığını biliyorum." Hüzünle iç geçiriyor. "Ama iyi tarafından bak. En azından güzelsin. Zekân seni çok ileriye götürmeyebilir ama güzelliğin götürecektir."

Burnumun kenarının nefret ederek yanağımın içini sertçe ısıyorum. Dudaklarımı birbirine bastırarak tavana bakıyorum ve birkaç kez göz kırpiyorum.

İyi niyetli. Seni seviyor. Başarılı olmanın sebebi o. Kendine gel. Daha kötüsü de olabilirdi.

Kendi kendime söylüyorum ve gözlerimin kenarında biriken yaşların düşmesini istemeyerek bakışlarımı tekrar aşağıya indiriyorum.

"Hayır anne, babamla konuşmak zorunda değilsin. Bu yıl başarılı olacağıma eminim." Elimden kaçmadan önce yakalayabildiğim son pozitiflik kırıntısına tutunuyorum ve ona sıkı sarılıyorum.

"Birkaç kez başarısız olmuş biri için çok özgüvenli görünüyorsun," diye pasif bir şekilde cevap veriyor.

"Biliyorum, ama bu sefer, ben-"

"Gitmek zorundayım ama umarım bizi tekrar hayal kırıklığına uğratmazsın. Bu sadece benim için değil, baban için de utanç verici. Daha iyisini yap, Julianna. Seni seviyorum."

"Evet anne, daha iyisini yapacağıma söz veriyorum. Seni seviyorum."

Telefonu kapatıyor ve odam bir kez daha sessizlikle doluyor, ancak sessizlik sadece bir saniye sürüyor ve sözleri kafamda yankılanıyor.

*Hiç sana göre değildi. Zekan seni
uzağa götürmeyebilir. Bizi tekrar
hayal kırıklığına uğratma.*

Kuru dudaklarımı yalayarak onları daha yukarı kaldırıyorum, titremenin alt dudağımı hapsetmesine izin vermiyorum. Daha dik duruyorum, kendime acıma partisi vermeme izin vermiyorum.

Telefonumu yatağın üzerine koyduktan sonra avuç içlerimi kalçalarımın siliyorum ve kumandayı elime alıyorum. YouTube'a giriyorum ve hemen favori YouTuber'ım Haptic ile karşılaşıyorum.

Bazen şarkı söylüyor, piyano ya da gitar çalıyor ama asla yüzünü göstermiyor. Piyano çaldığında, onu kaydeden şey yukarı kaldırılmış gibi görünüyor, bu yüzden sadece tuşları ve ellerini gösteriyor. Gitar çaldığında, sadece o ve gövdesinin bir kısmı gösteriliyor.

Birkaç yıl önce YouTube'umun ana sayfasında karşıma çıktı. Yaklaşık on takipçisi vardı ve ben de onlardan biriydim, ancak yıllar içinde çok sayıda abone topladı ve şu anda 3,2 milyondan fazla abonesi var.

Bir gün birisi ellerinin sıcak olduğunu söyledikten sonra patladı. Onları suçladığımı söyleyemem. Son derece uzun parmakları var ve kum beji ellerinin üstü damarlı.

Abonelerin sahip olduğu tek şey bu, ancak el saplantısı olan herkes için bu yeterli. O kulübün bir parçası olduğumu itiraf etmekten utanmıyorum.

Ne diyebilirim ki? Şarkı söylüyor, enstrüman çalıyor ve seksi elleri var, hayallerimdeki erkek.

Onun sesinden zevk alıyorum. Yumuşak bir şeye karışan derin, hışırtılı kelimelerde boğuluyorum ve bunu yaparken dünyanın ağırlığı kalkıyor. Sonsuza kadar sürmeyeceğini bilsem de şimdilik tadını çıkarıyorum, çünkü odamdan gerçekliğe geri döneceğim.

5

JULIANNA

GÜLÜMSE. SORUN YOK. SEN DE İYİSİN.

Bu sabah uyandığımdan beri kendime tekrarlayıp durduğum şey bu.

Dün annem ve Sienna ile yaptığım konuşmalardan sonra kendime söylediklerinin üzerinde durmayacağımı ve pozitiflik ipine tutunmaya çalışacağımı söyledim. Yine de yavaş yavaş ellerimden kayıyormuş gibi geliyor çünkü tek düşünebildiğim sınav notum.

Cuma günü dersten çıkmadan önce Profesör Ellis notlarımızı Pazartesi günü öğrenebileceğimizi söyledi. Üniversitenin dersleri yönetmek için kullandığı web sitesi Canvas'ta notları çoktan yayınlamış olmasını umuyordum ama yayınlamadı.

Bilmemek sinir bozucu. Uyandığımda, ne kadar endişeli hissettiğimden kusacak gibi oldum. Tedirginliği yatıştırmayı başardım; yine de bir köşede duruyor.

Bu yüzden Öğrenci Birliği'nin içindeki kafeye uğradım ve büyük boy buzlu karamelli latte ve yulaf ezmesi sipariş ettim. Sıcak çikolata sipariş etmek istedim ama ne yazık ki onlar sadece mevsimlik, ki bu çok saçma. Sıcak çikolata içmek için dışarısının buz gibi olması gerekmiyor.

Barista toplam tutarı okuyor ve nasıl ödeyeceğimi soruyor ama biri benden önce davranıyor.

Çevremde uzun, dövmeli bir kol görüyorum ve kime ait olduğunu görmek için bakmama yok. Onun korkunç derecede boğucu varlığıyla her şeyin hayatının emildiğini fiziksel olarak hissedebiliyorum.

"Cash," diyor ve aksanı yüzünden *a* sesi *uh* gibi çıkıyor. O konuşurken *a*'lı kelimelerin çoğunda olduğu gibi. "Üstü kalsın."

"Buna gerek yok. Ben hallederim." Banka kartımı havaya kaldırıyorum, ama barista ondan etkilenmiş gibi görünüyor, çünkü yirmi dolarlık banknotu alıyor.

Bir şey söylemeye fırsat bulamıyorum çünkü siparişlerimizi almamız gereken diğer uca doğru yürüyor.

Aptal aptal bakıyorum ama arkamda birinin boğazını temizlediğini duyunca kendime geliyorum.

Bunu neden yaptığından emin değilim ve iyi niyetinden dolayı yaptığından da şüpheliyim. Kalbi olduğundan bile şüpheliyim.

Ona doğru yürüyorum, derin bir nefes alıyorum ve ona bakıyorum. Tam önünde durmama rağmen dikkatini bana yöneltmiyor.

"neden yaptığını bilmiyorum, ama bendeydi."

Bir süre sonra nihayet her zamanki soğukkanlı bana bakıyor. Tek yaşam belirtisi siyah kaşının hafifçe seğirmesi, ama onun dışında ilgisiz görünüyor.

"Ne yaptın?" Sanki ona yük olmuşum gibi bana bakıyor.

"Sen ciddi misin? Ben-her neyse. Ve minnettar değilim," diyorum adım anons edilip siparişim tezgâha konurken.

Kızgınlığım neredeyse geçti, ama anahtar kelime *neredeyse*, çünkü tam onu almak üzereyken, pislik herif onu kaptı ve dışarı çıktı.

Tamamen şoke oldum, şaşkına döndüm, hareket edemeyecek kadar sersemledim. Elinde kahvaltımın geri çekilişine bakarak ağzım açık kaldı. Sonunda ne anlamadan önce birkaç kez göz kırpmıyorum.

Cinayet işlemeyi şu an istediğim kadar istediğimi hiç sanmıyorum.

Öğrenci Birliği'nden çıkarken sert nefeslerimi sakinleştirmeye çalışıyorum ama öfkem alevlendi ve bir orman yangını gibi yayıldı.

Ondan sadece birkaç adım uzaklaştığımda, "Hey" diye sesleniyorum ama yine de durmuyor. Parmaklarımı avuç içlerimin topuklarına gömüp dişlerimi sıkıyorum ve onun önünde durana kadar hızlı hızlı yürüyorum.

Neredeyse beni eziyordu ama ezmeden önce durmayı .

"Hangi iblisin seni ele geçirdiğinden emin değilim ama bir pislik gibi davranman için henüz çok erken," diye çıkışıyorum, göğsüm hızla inip kalkıyor. "Eşyalarımı geri ver."

"Hayır," diye cevap veriyor ve lattemden küçük bir yudum alıyor. "Mmm, güzel."

Lanet olası cüret.

"Eğer eşyalarımı geri vermezseniz, yemin ederim-" Ellerimi kaldırıyorum ama bırakıyorum çünkü genellikle agresif bir insan değilim. Nadiren oluyor ama olduğunda da kafamda küçük çarpık düşünceler oluşuyor.

Boynundaki gümüş zinciri alıp onu boğmak ve iyi bir önlem olarak taşaklarını tekmelemek istemek gibi.

Gözleri yanlarımda yumruk yaptığım ellerime kayıyor ve yemin ederim bir şeyler kıvılcımlanıyor.

"Ne yapacağına yemin ediyorsun?" Başını yana eğiyor.

"Hiçbir şey. Eşyalarımı geri ver." Elimi kaldırdım, avuç içim yukarı bakıyordu.

Bir yudum daha alır. "Söyle bana, belki düşünürüm."

Ona ters ters bakıyorum, içkiden boğulmasını diliyorum. "Şeytan'ın seni etrafındaki herkesi perişan etmen için biliyorum ama bugün o gün değil. Senin saçmalıkların için zamanım yok. O yüzden git, kızdıracak başka birini bul ve eşyalarımı geri ver."

"Sıkıldım ve zamanımı boşa harcıyorsun."

Hırlıyorum, kanım kaynıyor. "Zamanını boşa mı harcıyorsun? Siparişimin parasını ödeyen ve eşyalarımı alan sendin. Eğer şey varsa, zamanımı boşa harcayan sensin. Şu anda sınıfta olabilirdim ama onun yerine burada seninle tartışıyorum."

Mırıldanıyor. "Tartışmak mı? Yaptığımız şey bu mu?" Zincirine tekrar bakıyorum.

"Yap şunu." Alaycı sesi beni çarpık düşüncelerimden çekip çıkarıyor. "Sana meydan okuyorum."

Bakışlarımı boynundan ayırıp gözlerine yöneltiyorum. "Neye cesaret edeyim?"

İki adım öne çıkıp bana bakıyor. Gözlerinde sadistçe bir şey parlıyor ve ilk kez eğlenceli bir şey gizleniyor.

Bu beni şaşırtıyor çünkü bu alışık olduğum bir şey değil. Ondan değil.

"Boğ beni. Sana meydan okuyorum."

"Ne-ne-neden öyle dedin?" Kekelediğim için yüzüm utançtan yanıyor.

"Gözlerin," diyor basitçe.

"Gözlerim, gözlerimin boğulmayla ne ilgisi var?" "Yalan söylemezler."

Bir kahkaha attım. "Sen ne-"

"Ya boğazıma, ya zincirime, ya da her ikisine de gerçekten hayran mısın?" Başını diğer tarafa eğiyor, meraklı gözlerle beni süzüyor.

Neredeyse gülecektim ama bunun yerine ona ters ters baktım. "Sende -en azından sende- büyüleyici olan tek şey latte ve yulaf ezmem. Kendine gel ve eşyalarımı bana geri ver."

"Hayır." Yavaşça bir adım daha atıyor, beni atlatıyor ve uzaklaşıyor.

İnleyerek peşinden gidiyorum ama onun uzun yüzünden adımlarımı hızlandırmak zorunda kalıyorum. Birine yetişmek için daha hızlı yürümek zorunda kalacağım bir gün olacağı hiç gelmezdi. Normalde tam tersi olur.

"Eşyalarımı geri verene kadar gitmeyeceğim." Sadece kendimi beceriyorum çünkü ders on dakika sonra başlıyor ve o kampüsün diğer tarafına doğru yürüyor gibi görünüyor. Ama geri adım atmayı reddediyorum.

"Takıntı yapacak başka bir şey bulmanı tavsiye ederim." Bana yan gözle bakıyor, burnu tiksintiyle kırışmış. "Beni takip etmek sana yasaklama emri çıkarttırmaktan başka bir işe yaramaz."

Şimdi gerçekten kendimi tutamıyorum ve gülüyorum. "Ben mi sana takıntılıyım?"

Kesinlikle hayır. Ben tam olduğunu söyleyebilirim."

Olduğu yerde durdu ve bana baktı. "Takıntı yapmaya değecek bir şey değilsin."

Öfkeli bir şekilde iç çekiyorum ve elimi göğsümün üzerine koyuyorum. "Vay canına, beni yaraladın. Çok , nasıl emin değilim." Sesimde üzüntü varmış gibi yaparak somurtuyorum.

"Tam bir baş ." Sözlerinden küçümseme damlıyor.

"Aynen." Ona sıkı bir gülümseme verdim. "Eşyalarımı ver."

Bir nefes veriyor ve sanki düşünüyormuş gibi yana bakıyor. Bana dönüp baktığında gözlerini deviriyor ve yulaf ezmesini elime tutuşturuyor.

"Bir değil," diyor ve uzaklaşıyor. Sikerim böyle işi.

Ona doğru yürüdüm ve bardağı elinden kaptım. "Siktir git. Umarım boktan bir gün geçirirsin."

"Yemin ederim, bu kadar güzel olması gerçek dışı," diyor sağımdan Breanna, yani kız kardeşim Bre.

Şu anda sınıfta Profesör Ellis'in gelmesini bekliyoruz.

Calc'i birlikte çalışıyor olmamız küçük bir nimet. Hafif diyorum, çünkü matematikte en iyisi değil, bu yüzden birlikte çalışmak , ama yalnız olmadığımı bilmek güzel.

Telefonuna bakıyorum ve Saint Arlo'nun Instagram sayfasını görünce sırtıyorum.

Benden iki yaş küçük olabilir ama ne kadar güzel olduğu inkar edilemez. Hiç şüphe yok ki o Tanrı'nın gözdesi ve onun üzerinde özenle çalıştı. Çünkü bir insan nasıl bu kadar simetrik bir yüze sahip olabilir? Ve diğer özellikleri sanki taştan oyulmuş gibi görünüyor. Simsiyah saçları ve masmavi gözleri var. Eğer bu en ilahi kombinasyon değilse, ne bilmiyorum.

"Evet, ona harika." Bakışlarımı tekrar ekranıma çeviriyorum, açık Instagram hesabımdan özel hesabıma geçiyorum.

Kız öğrenci birliğimiz ne paylaştığımız konusunda çok titiz ve bu nedenle istediğim her şeyi paylaştığım özel bir hesap oluşturdum. Bu çok güzel, çünkü burası benim kişisel günlüğüm, mutlu olduğum yer gibi. Sadece bir avuç insanı takip ediyorum, bu yüzden ne paylaşırsam paylaşayım yargılanmayacağımı veya başımın belaya girmeyeceğini biliyorum.

Anlıyorum. Uymam gereken kurallar olduğunu bilerek kız kardeşlik hayatına katıldım ama bazen çok yorucu oluyor. Tüm kız kardeşlerime aşıkmişim gibi davranmak, korktuğum etkinliklerde bulunmak, gülümsemek ve iyi vakit geçiriyormuş gibi davranmak, oysa tek yaptığım eve gitmek için dakikaları saymak.

Kız öğrenci birliğinin kendisi kötü değil. Güzel anılar edindim ve Bre gibi harika kızlarla tanıştım ama Sienna gibi bazı insanlar bunu çekilmez hale getiriyor.

Akışımda beliren ilk kişi Daisy Diaz, Lola'nın en iyi arkadaşı. Onunla geçen yıl tanıştım ve birkaç kez birlikte takıldık. Gerçekten inanılmaz biri ve ona biraz takıntılı olabilirim.

Kendinden çok emin ve zahmetsiz.

Daisy'nin ayrıca hem herkese açık hem de özel bir hesabı var. Ben onu her ikisinde de takip ediyorum, o da beni her ikisinde de takip ediyor.

"Çok seksi. Kim o?" Bre ekranıma bakarak söylüyor. "Değil mi? Daisy Diaz."

"Hmm..." ekranına tekrar bakar. "Bunu bugün yapacağım."

Daisy'nin gönderisini beğeniyorum ve akışımda gezinmeye devam ediyorum. "Ne yapacağım?"

"Saint'e yarıya kadar sor."

Bölüm toplantımız sırasında ona soracağını söylediğini hatırlayarak kaydırma işlemimi durduruyorum. "Kesinlikle sormalısın. Neden hayır desin anlamıyorum."

Saint'i , ama duyduğum kadarıyla kız arkadaşı yok, etrafta dolaşmayı çok seviyor ve son derece hoş biri. Ben de birkaç kez yanında bulundum ve arkadaş canlısı olduğunu, çok gülümsediğini ve flörtün tam tanımını olduğunu söyleyebilirim.

"Oh, hayır demez. Yani, bana bak, tabii ki evet diyecek." Sesi çok kendinden emin geliyor.

Gülümsüyorum ama Profesör Roberts odaya çantasını kürsünün yanına bıraktığında gülümsemem kayboluyor.

Calculus II ilk aldığım da hocamdı ve bu yüzden çok başarısız olmuştum.

Herkes aynı anda bakıyor, muhtemelen benim gibi neden Ellis'in değil de onun burada olduğunu merak ediyor.

"Profesör Ellis ailevi bir acil durum nedeniyle dönemin geri kalanında olmayacak. Bu yüzden ben devralacağım."

Kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor ve beynim ağzından çıkan kelimeleri algılamakta zorlanıyor.

"Ne dedi?" Bre'ye endişeyle soruyorum. "Boku yedik," diye fısıldıyor.

Tutunmak için elimden geleni yaptığım iyimserlik elimden tamamen kayıp gitti.

Şüphesiz, başarısız olacağım.

Profesör Roberts notlarıyla her yerdedi ve dersinin on dakikasında kayboldum.

Sonunda testleri geçtiğinde, tutunduğum tüm umutlar dağıldı. Kağıdımın üst kısmına kırmızı, dağınık bir karalamayla 56 .

Ne halt edeceğimi bilmiyorum, ama geçmek için umutsuzum ve sadece bir mucize bunu gerçekleştirecek.

Odamda bir ileri bir geri volta atarak seçeneklerimi değerlendiriyorum ama çok fazla seçenek yok.

Profesör Roberts'la konuşabilirim ama onun ne kadar kendini beğenmiş bir pislik olduğunu bildiğim için bu işe yaramayacaktır. Ofis saatleri var, ama genellikle garip zamanlarda ve öyle olmasa bile, o gerçekten benim son kaynağım.

Ona gitmeden önce mevcut tüm kaynakları kullanmamızı istiyor ve sonunda ona gitmeye karar verdiğinizde, anlamadığınız için kendinizi aptal gibi hissettiriyor. Onun küçümseyici ses tonunu ve aşağılayıcı sözlerini düşünmek bile midemi bulandırıyor.

Bir sonraki ve tek seçeneğim özel öğretmen tutmak. Bir tane bulmak sorun olmayacak, çünkü kampüste çok sayıda var. Sorun doğru olanı bulmak. Birkaç tanesini denedim ve gerçekten zeki olsalar da bazen takip etmek zor oluyor.

Sorun onlar bile değil. Sorun benim. Sorun benim. Bir formülde harfler olduğunda, zihnim bomboş oluyor.

Homurdanan midem volta atmamı ve tüketen düşüncelerimi durduruyor. Sabahtan beri bir şey yememiştim. Notumu gördükten sonra tüm kaybetmişim ve hala yemek yemek istemiyorum, ama midem yine homurdanıyor ve yemeğe ihtiyacı olduğunu söylüyor.

Kapımı açtığımda, Polly'nin sesi benim ve Gabby'nin odalarına giden koridorda yankılanınca kapının eşiğinde duraksıyorum.

Polly, "Hadi ama, o bir şey söylemeyecek ve o da söylemeyecek," diye sızlanıyor.

"Bu bizim işimiz değil. Bırak gitsin. Ve bu kadar gürültü yapmayı kes. Juls muhtemelen uyuyordur," diye azarlıyor Gabby.

"Neden anlaşılmadıklarını merak etmiyor musun?" Polly karşı çıkıyor, sesi biraz daha sakin. "Landon neredeyse hiç gelmiyor, de Juls odasından hiç çıkmıyor. Birlikte olduklarında nasıl olduklarını anlatmaya başlamayayım bile. İkinize de hatırlatmama gerek yok. Sadece kavanoza bakın. Yarisına kadar dolu."

"Tamam..." Jagger iç geçirir.

Kulak misafiri olmamalıyım. Oradan çıkıp hiçbir şey duymamış gibi davranmalıyım.

Birbirimizden neden hoşlanmadığımızı ne onlara ne de başkasına söyledim. Polly ve Gabby'ye ne kadar yakın olduğunu düşünürsek Landon'ın onlara söylememesine şaşırdım.

Odama geri döndüğümde kapıyı aralık bırakıp nefesimi tutuyorum.

"Roxy'ye vurdu."

İkisinin de nefesi kesildi ama benim kaşlarım şaşkınlıkla çatıldı.

Roxy de kim? Ben kimseye vurmadım. Landon'ın bana şiddet uyguladığını kabul ediyorum, ama asla başka bir kıza vurmadım ve asla bir erkek için vurmadım.

"Ne zaman?"

"Nasıl?"

"O iyi mi?"

"Kötü müydü?"

Oraya çıkıp kendimi savunmak istiyorum ama Jagger daha fazla soru sormalarını engellediğinde donup kalıyorum.

"Evet, o iyi. Birinci sınıfta, taşınma gününde oldu."

"Oh," diyorlar senkronize bir şekilde, kafaları karışmış gibi.

"Bekle, kayboldum. Julianna, bizim Julianna, Landon'ın arabasına mı çarptı?" Polly soruyor.

Roxy arabasının adı. Buna gülümsüyorum ama ne yaptığımı fark edip duruyorum.

"Evet, arabasına çarptı ve polis geldiğinde suçu onun üzerine attı ve her şeyi onun üzerine yıktı. Yaptığı yanına kar kaldı ve Landon ceza aldı ve arabasının hasarını ödemek zorunda kaldı."

Tekrar "Oh," diyorlar ama bu sefer seslerine hayal kırıklığı karışıyor.

O günü dün gibi hatırlıyorum ve her şeyin nasıl sonuçlandığına üzülüyorum. Hepsinin benim hatam olduğunu biliyorum ama o anda çok kızgın, üzgün ve boştum. Öfkemi ondan çıkardım.

Hissettiklerimin etkisi geçince ne yaptığımı anladım ve kendimi son derece suçlu hissettim. Elimdeki ceza makbuzunun kopyasındaki bilgileri kullanarak onu buldum. Özür dilemeye ve tüm zararları ödemeye hazırdım. Ta ki bir partide içkisini üzerime dökene kadar.

Dudağının köşesinin hafifçe yukarı doğru kıvrılışını hâlâ hatırlıyorum. Gözlerinin kötülükle parlamış ve gözlerimin içine bakıp "Bu. *Bu* benim hatamdı."

Ben orada sırlıslıkla dururken ve etrafta görenler gülerken o hiçbir şey olmamış gibi uzaklaştı.

Kendimi savunmalı ve onlara neden öyle davrandığımı anlatmalıyım ama Sienna'yla yaşadığım tartışmaların geri dönüşleri bunu yapmama engel oluyor.

Muhtemelen artık beni burada istemeyecekler ve onları suçladığımı söyleyemem. Belki de gitsem daha iyi olur.

6

JULIANNA

HAFTA SONU NİHAYET GELDİĞİ İÇİN MUTLU OLMALIYIM, AMA TEK HİSSETTİĞİM bunaldım. Yorgunluk beni yıpratıyor, kaslarım gergin bir sarmaldaymış gibi hissediyor, başım ağrıyor ve bedenim benimmiş gibi hissetmiyor.

Bu hafta canıma okudu ve nereden başlayacağımı bile bilmiyorum.

Roberts geldiğinden beri Profesör Ellis'in hazırladığı ders programı çöpe atıldı. Buna uyacağına inanmamam gerektiğini biliyordum ama yine de umudumu korudum.

Pazartesi günü bunu yapacağını söylemesine rağmen hiçbir zaman bunu takip etmeyi planlamadığından eminim.

Bugün, her Cuma bizi test etmek ve materyali anladığımızdan emin olmak için sınavlar yapacağını belirtti. Ben pek iyi yapamadım. On sorudan altısını doğru yaptım.

Notumu hala D'nin üzerinde tutan tek şey ödevler ama ne kadar süreceğini bilmiyorum. Genel sadece küçük bir yüzdesini oluşturuyor.

Gerçi Pazartesi günkü konuşmaya kulak misafiri olduktan sonra üzerimde baskı yaratan tek şey başarısızlık değil. Kızlar bana bir şey söylemedi ama yine de onlara benimle yüzleşmeleri için bir şans vermedim.

Her gün müzede çalışıyorum ve orada olmadığım zamanlarda El'in dairesinde kalıyorum. Bu korkakça bir şey ama yüzlerindeki hayal kırıklığı ve öfkeyi görmeye dayanamıyorum.

Bana sessiz davranacak ya da önemsiz bir şey yapacak türden kızlar olup olmadıklarından emin değilim. Kız yaşarken her ikisini de tecrübe etme zevkine eriştim. Bu yüzden ayrılmak zorunda kaldım.

Şimdi, bunu tekrar yapmam gerekebilir.

Sonunda kendimi Rover'ımdan çıkmaya zorlarken başım ve kalbim sertçe çarpıyor. Onlarla konuşmayı erteliyordum ama artık bunu yapmamam gerektiğini biliyorum.

Yaptığım şeyin sorumluluğunu üstleneceğim ve onlara taşınacağımı söyleyeceğim. Kira kontratını bozmuş olacağım ama bu herkes için işleri berbat etmekten iyidir.

Yapmamalıyım ama kafamda en kötü senaryoları oynuyorum, acaba bu Sienna seviyesinde bir vaka mı olacak yoksa beni dinleyecekler mi diye merak ediyorum.

Ben içeri girdiğimde Gabby kanepede oturuyor ve iPad'ini havaya kaldırıyor. Gözlerimiz birleştiğinde yüzündeki gülümseme daha da genişliyor.

Ayakkabılarımı çıkarıp temkinli bir şekilde ona yaklaşıyorum ve gülümsemesine karşılık veriyorum, ancak kaçınılmaz yüz ifadesinin kaybolması için ifadesini ölçüyorum, ancak gerçek mutluluktan başka bir şey yok.

"Dame un segundo, Mamá." Gabby iPad'ini kucağına koyuyor, bana yaklaşmamı işaret ediyor ve yanındaki yeri okşuyor. "Burada olmana çok sevindim. Annemle tanışmanı istiyorum."

Sendeleyerek ona bakıyorum, şaşkın ve temkinli. Kararımı çoktan vermiş ve beklentilerimi düşük tutmuştum ama bu... bu beklediğim şey değildi.

Tereddütle çantalarımı sehpanın yanındaki yere bırakıyorum ve onun yanına oturuyorum. Gabby iPad'i eline alıyor ve ikimiz de ekrana sığacak şekilde yukarı kaldırıyor. Diğer tarafta, Gabby'nin yüzünde aynı dostça gülümsemeyle yaşlı bir kadın .

"Juls, bu annem Rocío. *Mamá, esta es Julianna.*" Bizi tanıştırdı.

"¡Hola!" Heyecanla el sallıyor. *"Me da mucho gusto por fin poder conocerte. Mi Gabby habla mucho de ti."*

Ne dediğine dair en ufak bir fikrim olmamasına rağmen gülümsüyorum. İki dönem İspanyolca dersi almış olabilirim ama sadece birkaç kelime aklımda kalmış.

"Sonunda seninle tanıştığı için mutlu olduğunu söyledi. Gabby'm senden çok bahsediyor." Tercüme ediyor.

"Sizinle tanışmak güzel. O da senden çok bahsediyor," diyorum mutlulukla ve Gabby benim için tercüme ediyor.

Burada çok fazla bulunmuyor olabilirim, ama çok az bulduğumda Gabby ya annesi ve babası hakkında ya da onlarla konuşuyor.

Başkalarını kıskanmaktan iyi bir şey çıkmaz, ama bu gerçekten kıskandığım tek şey ve bundan nefret ediyorum. Annesiyle harika bir ilişkileri olduğu için mutluyum ama bunun nasıl bir şey olduğunu merak ediyorum.

Anneni öylesine arayabilmek. Kendini bir yük gibi hissetmeden onunla konuşabilmek.

"*Adiós, Mamá*," sesini duyduğumda kendime geliyorum ve Gabby FaceTime arama kaydına geçmeden önce ekrana el sallıyor.

"Özür dilerim. Umarım bunu yapmamışsındır çünkü ben buradayım. böylece sen-"

Elini umursamaz bir şekilde sallıyor. "Hayır, merak etmeyin. Neredeyse iki saattir onunla konuşuyorum ve babam muhtemelen daha sonra arayacak."

Annemle en son ne zaman beş dakikadan fazla telefonda konuştuğumu hatırlamıyorum.

"Ailen gelecek ay Aile Haftasonu'na gelecek mi?"

NCU her yıl Ekim ayının başında geleneksel Aile Hafta Sonu etkinliğini düzenliyor. Ailem sadece ilk yılımda gelmişti ve şimdiden bu yıl gelemeyeceklerini söylediler.

Gelmemeleri bana ne kadar acı veriyorsa, gelmedikleri için de o kadar memnunum çünkü bu bana sakatlayıcı bir kaygıdan başka bir şey getirmiyor.

"Hayır, Meksika'da, o yüzden gerçekten gelemez." "Sizinkiler tatilde mi?"

İşıl işıl gülümsemesi yumuşuyor. "Hayır, üzgünüm, belirtmeliydim ama orada yaşıyorlar."

Kafam karışmış bir şekilde ona bakıyorum. Hatırladığım kadarıyla Montana'lı ve neredeyse tüm hayatı boyunca orada yaşamış. Jagger ve Landon'ın burada basketbol oynamak için burs aldıklarını söyledi. Ve

Polly bazı burslar aldı ve Gabby eyalet dışı eğitim ücreti ödemek zorunda kalacaktı, bu yüzden onları takip etmeye karar verdi.

"Size daha önce söylediğimi sanmıyorum ama benim DACA-Çocukluk Çağında Gelenler için Ertelenmiş Eylemim var."

Bunu bir yerde duyup duymadığımı düşünmeye çalışıyorum ama aklıma hiçbir şey gelmiyor. "Üzgünüm ama bunun ne olduğunu bilmiyorum."

"ABD vatandaşı değilim, bu nedenle DACA yasal olarak burada kalmama izin veriyor, ancak geri dönmek istemediğim sürece ülkeyi terk edemiyorum. Yani geri dönebilirim ama bu bir süreç. Çok pahalı ve uzun bir süreç," diye açıklıyor ve Polly elinde bir yığın menüyle odasından çıkıp oturma odasına geçerken neşeleniyor. "İstersen bunu daha sonra konuşabiliriz."

"Bunu çok isterim."

"Juls! Dönmüşsün!" Polly'nin gülümsemesi beni gördüğüne gerçekten sevinmiş ve rahatlamış gibi yüzüne yayılıyor. Karşımızdaki kanepeye oturuyor ve menüleri sehpanın üzerine koyuyor.

Bu, boğazıma düğümlenen sinirleri bir nebze olsun hafifletiyor ve bana tüm hafta boyunca düşündüklerimi söyleme cesareti veriyor.

"daha mı iyi olur?"

Gabby kesmeden önce aramıza koyu bir sessizlik çöküyor. "Neden? Yanlış bir şey mi yaptık?"

Bakışlarını karşılıyorum, ifadesini ölçüyorum ama böyle bir şeyi önerdiğim için şok edici bir şekilde üzgün görünüyor.

Polly incinmiş görünmüyor ama biraz kızgın. Sonra telefonunu çıkarır. "Landon sana bir şey mi söyledi? Çünkü eğer söylediyse, yemin ederim şikayet edeceğim-"

"Hayır, hayır, siz yanlış bir şey yapmadınız ve o da bir şey söylemedi." Düşüncelerimi toparlamaya çalışarak durakladım. En kötüsünü bekliyordum ama şimdi pişmanım. "Landon'ın arabasına çarptığım taşınma gününü ve sonrasında olanları bildiğinizi biliyorum."

Taşınma gününden birkaç gün öncesini düşünüyorum. Annemle girdiğimiz tartışmayı. Ona ilk kez sesimi yükselttiğim için bana attığı tokadı. Babamın ne olduğunu bilmemesine rağmen onu savunması. Bana nasıl nankör dediklerini.

Herkesin hayal edebileceği her şeye sahip. Hepsini ellerinden almak onlar için ne kadar kolay olurdu. Ve onların cezası.

Taşınmama yardım etmediler çünkü nasıl davrandığımı ve nasıl özür dileyeceğimi düşünmem gerektiğini söylediler.

Üzgündüm ve Landon da oradaydı. Bu bir mazeret değil, çünkü ona ya da herhangi birine zarar verebilirdim, ama o anda o kadar ki bunu göremedim.

Yine de bunu onlara söylemiyorum. Muhtemelen şımarmış gibi görüneceğim. Gelmemiş olsalar da bana Range Rover'ı verdiler. Bana iyi şans hediyesi olduğunu söylediler ama aslında onlar sayesinde ne kadar iyi bir hayata sahip olduğumu hatırlatmak için.

"Taşınmamı isteyeceğinizi düşünmüştüm. Onun yanınızda olmasını ne kadar özlediğinizi biliyorum. Sık sık gelmemesinin sebebi ben olduğum için üzgünüm."

"Elbette, yapılması gereken boktan bir şeydi ama oldu işte. Geçmişte kaldı." Polly omuz silkiyor ve telefonunu kucağına koyuyor. "Beni yanlış anlama. Ben de kızardım ama bu neredeyse dört yıl önceydi. O zaman yaptığın bir şey için sana kızamam."

"Landon konusunda da endişelenmeyin. Eninde sonunda ortaya çıkacaktır, çıkmazsa da onu buralarda görürüz. Nerede yaşadığını biliyoruz. Ne kadar uğraşırsa uğraşsın, bizden kurtulamaz," diye ekliyor Gabby sırtarak.

Terli avuçlarımı kalçalarımın silerken gözlerim ikisi arasında gidip geliyor. "Yani bana kızgın değil misin?"

Gabby vücudunu tamamen kaydırarak bana bakıyor. "Kızgın mısınız? Hayır, sadece taşınmanı istediğimizi düşündüğün için üzgünüz. Burada olmanı seviyoruz. Lütfen gitmeyin."

"Cidden, gitme. Landon'la tartışmalarınız çok komik. Lola'nın TJ'e olan hislerini inkâr etmesinden bu yana hiç bu kadar eğlenmemiştim. Çok eğlenceliydi." Polly iç geçiriyor ve sanki anılarını yad ediyormuş gibi uzaklara bakıyor.

"Ama tartışmalarımızın seni rahatsız ettiğini sanıyordum."

"Başlarda öyleydi ama artık bana da alıştılar. Birinin Landon'ı bu kadar kızdırdığını görmek biraz komik."

"Onu hiçbir şeyin eminim." Ben bilirim. Beni kızdıran o.

Gabby başını sallıyor, başının tepesindeki topuzu sallanıyor. "Bir süredir çok iyi arkadaşız. Senden başka kimse onu sessizliğinden çıkaramıyor gibi görünüyor."

"Eminim öyle değildir..." Polly bana bilmediğim bir şey biliyormuş gibi baktığında sözümü kesiyorum ve Gabby'ye baktığında gülümsemesi tüyler ürpertici bir hal alıyor. "Ne? Neden bana öyle bakıyorsun?"

"Sebep yok, hiç sebep yok." Gabby kıkırdarken o başını sallıyor.

Bunun ne anlama geldiğini merak ederek gözlerimi kısıyorum ama üzerinde fazla düşünmemeye karar veriyorum. Zaten önemli olan da bu değil. Bu kızlar eski oda arkadaşlarım kadar kötü değiller. Belki de bu yıl çok kötü geçmeyecek. Sadece Calc'ı nasıl geçeceğimi bulmam gerekiyor.

"Özür dileyeceğimi ve tüm zararları ödeyeceğimi bilmenizi isterim ama-" Başımı salladım. "Artık bir önemi yok. Sadece yaptığım şeyden gerçekten pişman olduğumu bilmeni istiyorum."

"Seni bir şartla affedeceğiz." Polly menüleri alır ve aradığını bulana kadar karıştırır.

"Tamam mı?" Geçici olarak cevap veriyorum.

"Yarın gece bizimle gel ve bizimle daha çok takıl. Bu gece Frimance ile başlıyoruz."

Boğazıma takılan yumru gibi göğsümden de büyük bir ağırlık kalkıyor. En kötüsünü beklemeyi bırakmalıyım. Her kız Sienna ve arkadaşları gibi değil.

"Tamam, anlaştık."

Gabby beni kucaklamak için kendine çekiyor, bu beni şaşırtıyor ama kendimi onun içinde erimeye bırakıyorum. Neredeyse sarılmayı sevdiğini unutuyordum. "Umarım bizden kurtulamayacağını biliyordundur. Bize yapışıp kaldın."

"Peki, Frimance nedir?" Onlardan yayılan coşkuya gülümsüyorum.

Beni bırakıyor ve telefonunun notlar uygulamasını açıyor. "Her Cuma bir filmi ya da dizi izliyoruz, yemek sipariş ediyoruz, sonra da tartışıyoruz. Bir tür kitap kulübü gibi ama kitaplar olmadan. Ayrıca karaoke ve içkilerimiz de var, hem bolca. Elimde izlediğimiz tüm film ve dizilerin ve izlemek istediğimiz her şeyin bir listesi var."

izle. Notu sizinle paylaşacağım ve izlemek istediğiniz herhangi bir şeyi ekleyebilirsiniz."

"Anladınız mı? Cuma günü. Romantik. Kulağa klişe geliyor ama küçük geleneğimizi seviyoruz. İlk yılımızda başlattık." Polly gururla gülümsüyor.

"Oh, o zaman istemiyorum-"

"Sakin buna cüret etme. Senin de bunun bir parçası olmanı istiyoruz." Parmağıyla beni işaret ediyor, uzaklaşırsam benimle kavga edecekmiş gibi bakıyor.

Kıkırdıyorum, ellerimi teslimiyetle kaldırıyorum. "Tamam, ben . Peki ne izleyeceğiz?"

"Seni Geri İstiyorum."

7

LANDON

BUNLARI KENDIME NEDEN YAPIP DURDUĞUMU BILMIYORUM.

Yüksek seslerden ya da keskin alkol kokusundan hoşlanmadığım halde Jagger'ın beni kulübe gelmeye ikna etmesine izin vermek.

Bazen, zıt kutuplar olmamıza rağmen onunla en iyi arkadaş nasıl izin verdiğimi merak ediyorum.

Ama bu doğru. Bunun olmasına izin vermedim. Hayır cevabını kabul etmedi. Ne kadar sert olayım, ona kaç kez defolup gitmesini söylersem söyleyeyim ya da hiçbir şey söylemesem de bunu anlamadı.

Jagger Spears hayatıma girdi ve gitmeyi reddetti.

Lise birinci sınıfta tanıştık. Yeniydim ve kimseyi tanıımıyordum, bu yüzden öğle yemeğinde tek başıma oturdum. Bu benim için sorun değildi çünkü yalnız olmak alışık olduğum bir şeydi. Ama o, Polly ve Gabby ile birlikte oturdu ve hiç susmadı. Tüm öğle yemeği basketbol, seri katiller ve nereli olduğuma dair sorulardan ibaretti.

Yemek bittiğinde ona bir arkadaş aramadığımı ve gidebileceğini söyledim. Görünüşe göre yeterince açık değildim çünkü güldü ve beni en iyi arkadaşı yapmaya kararlı olduğunu söyledi.

Bir şekilde başardı, çünkü neredeyse sekiz yıl sonra, buradayız, en iyi arkadaşlarız. Ama şimdi yeniden düşünmeye başladım.

hayat seçimlerim ve bu arkadaşlık. fiziksel olarak hasta eden ve bunaltan yerlere gitmek gibi şeyler yaptırıyor.

hissettiğimi bilmiyor. Ona söyleyebilirim ama bir anlamı yok.

En fazla bir ya da iki saat burada olacağım, sonra da ona söz verdiğim gibi gideceğim.

Liquid'deyiz, geçen yıl açılan bir kulüp ve Jagger ile tüm takım arkadaşlarımla gelmeyi sevdiği düzenli bir yer. Benim sahnem değil. Odanın konforunda, ara sıra direksiyon başında ya da stüdyoda tek başıma olmayı tercih ederim ama Jagger beni suçluluk duygusuna sürükledi.

Gelecek yıl NBA draftına girmeyi planladığından, birlikte mümkün olduğunca çok zaman geçirmemiz gerektiğini söyledi. Gelmem için ısrar etti, çünkü en iyi arkadaşı olarak ve birlikte son yılımız olduğu için bu bir zorunluluktu.

İşte buradayım. Su içiyorum ve kulak tıkaçlarımla hala sağlam olduğundan emin oluyorum.

Uzaktan, en iyi arkadaşımın bir kızın göğsünün hizasına geldiğini ve göğüslerinin arasına bir shot yerleştirdiğini izliyorum. Ağzını bardağın etrafına sarması ve aralarından çekip çıkarması uzun sürmüyor.

Adam gülümsüyor, ağzının kenarından akan sıvıyı elinin tersiyle siliyor ve kızın kulağına bir şeyler fısıldıyor. Kadın başını sallıyor ve ikisinin de yüzünde boktan bir sırıtma belirliyor.

Bu bakışı çok iyi biliyorum. Bana baktığında, başımı sallıyorum.

Jagger onunla çıkmamı telafi etmek için bana bir seks bulmamda yardım etmesi gerektiğine inanıyor. Ona buna ihtiyacım olmadığını söyledim, çünkü kimsenin yardımı olmasa bile kızlar her zaman bana geliyor.

Her zaman çoğunu geri çeviriyorum çünkü tek istedikleri benimle yattıklarını söyleyerek etrafta dolaşmak. Bunu Jag'la, diğer takım arkadaşlarımla ve kampüsteki diğer tüm sporcularla yaptıklarını gördüm.

Gerçi bu sadece kızların benimle yattıkları için övünmeleriyle ilgili değil, ama nefes alan ve konuşan her şeyi becermekle ilgilenmiyorum. Kızı tanımam ve aynı olduğumuzdan emin olmam gerekiyor.

İletişimsizlikten ya da varsayımlardan hoşlanmam. En başından itibaren ilişkiye girmediyimi, yatıya kalmadığımı ya da sarılmadığımı bilmelerini isterim. Ayrıca sevişirken de pek yumuşak değilimdir. Bir kıza kendimi açıkça ifade ettiğimi düşünerek hata yaptım ve onun benimle hemen fark ettim.

Kiminle ve kiminle konuştuğum konusunda temkinli olduğumu söylememe gerek yok sanırım.

"Biraz gülümse." Jagger elinde birayla yanımda duruyor. "Bu seni daha cana yakın gösterecektir."

"Hayır." Topuklarımın üzerinde dönerek, Jagger'ı da yanıma alarak VIP bölümüne doğru ilerliyorum.

En tepeye çıktığımızda, diğer arkadaşlarımızın ve takım arkadaşlarımızın olduğu arka tarafa doğru ilerliyoruz. Ben kanepeye oturuyorum, Jag da oturuyor.

Özensiz bir şekilde gülümsüyor ve gözleri , da biraz kafasının iyi olduğunu gösteriyor. Bunu biliyorum çünkü yanağımı dürtüyor. Normalde bana dokunmazdı çünkü bu konuda nasıl hissettiğimi biliyor. "Hadi ama, istediğini biliyorsun."

Elini tokatlayarak uzaklaştırdım. "En ufak bir şey bile değil."

Omuz silkiyor, sert cevabımdan rahatsız olmamış gibi. "Bu arada, neden hayır dedin? En iyi arkadaşı çok seksi! Büyük memeleri falan var, senin favorin!"

Saint aramıza girip kollarını omuzlarımıza atarak bizi kucaklamak için kendine çekerken gözlerimi deviriyorum. "*I miei amici!* Siz ne halt ediyorsunuz? *Stronzi* olmayı bırakın da aşağıya inelim!"

Viski kokusu odama kadar giriyor.

Dişlerimi gıcırdatarak öğürmememe dürtüsüne karşı koyuyorum ama yeterince sert değil, çünkü kontrolsüzce titriyorum.

Bu gibi alkollü yerlere gelmeyi sevmememin bir numaralı nedeni bu. Gelmeyi çok istiyorum ama ne zaman alkol, özellikle de viski kokusu alsam hissettiğim iğrenç duygunun üstesinden gelemiyorum.

Kolunu ayağa kalkıyorum, gözlerimi kısa süreliğine kapatıyorum, ona kadar sayıyorum ve suyun kalanını yudumluyorum.

Bu onun hatası değil. ne kadar nefret ettiğimi bilmiyor. Kimse bilmiyor ve ben de tutuyorum. Anlamsız.

paylaşmak istemiyorum. Acındırmaktan başka bir işe yaramıyor ve bu da isteyeceğim son şey.

"İyi misin?" Jagger bana dikkatle bakıyor.

"Evet, iyiyim."

Ama Jag'ın aksine Saint'in umurunda değil. Ayağa kalkıp orantısız bir sırtıyla bana yaklaşıyor ve sallanıyor. "Landon, biraz gevşemeli ve eğlenmelisin. Bir sürü kız var. Bir sürü *seksi* kız."

Kaşlarımı çatıyorum. "Daisy ile ne oldu?"

Soru onu ayıltıyor, ama sanki ayağının kaydığını fark gibi, soruyu geçiriyor. "Geçmiş geçmişte bırakmak en iyisi."

Gözlerimi kısarak merakla ona bakıyorum. "Ama-"

"En iyisi bu. Hayatıma devam ettim ve Breanna'ya evet dedim."

Jagger ve ben birbirimize bilerek bakıyoruz ve ben kahkahamı tutarken o . Kıkırdıyor ve birasından bir yudum alıyor.

"Bu kadar komik olan ne?" Malik bir anda ortaya çıktı ve yanımızda durdu.

"Bu Bu birinci sınıf öğrencisi"-Jagger Sapanlar onun kol etrafında Saint'in omzunu tutup onu kendine doğru çeker- "aptalın tekidir."

Malik homurdanıyor. "Neden? Şimdi ne yaptı?"

Bizimle yaşadığından beri Saint'in saçmalıklarına alıştı.

O da bu işin içinde.

"Hayatına devam etmede iyi şanslar, dostum," diye alay ediyorum.

"Neye devam etmek?" Malik şaşkın şaşkın bize bakıyor.

Aziz başını sallar ve hızlıca " değil" diye cevap verir.

"Ondan." Jagger başını sarhoş kalabalığın dans ettiği yere eğiyor, bakışları Saint'in takıntısına takılıyor.

"Kime bakıyoruz?" Malik onun görüş alanını takip ediyor, ancak çok fazla insan olduğu için gözleri kulübün tamamını dolaşıyor.

"Daisy Diaz," tedarik ediyorum. "Barın yanındaki kız. Düz siyah saçları, dar parlak turuncu elbisesi ve öldürücü gülümsemesi."

"Kahretsin, o... iyi." Malik ıslık çalıyor.

"O-" Saint boğazını temizliyor ve ilk kez gülümsemesi gözlerine ulaşmıyor. "Kendisinden daha genç biriyle ilgilenmiyor, o yüzden vaktini boşa harcama."

Malik, Saint'in ruh halindeki değişimden habersiz, "Kesinlikle zamanımı *harcamaya* değer," diye cevap veriyor. "Lanet olsun, vaktimi boşa harcasın da umurumda değil." Bu Geçici, Çünkü her neyse bulutlanma Saint's zihin dağılır ve o geri için bakıyor Mutlu. "İyi Şans." Daisy'nin benzerinin yanında durduğu sırada omzunu okşayarak ona patronluk taslıyor.

ona.

"Hey, Saint." Breanna bize el sallamadan önce ona sarılıyor. "Selam çocuklar." "Selam, Bre." O da sarılıyor.

Saint'in Breanna'ya neden evet dediği belli. Bir şekilde Daisy'ye benziyor. Aynı siyah saçlar, yüzler neredeyse aynı, vücutları biraz aynı. Tek fark Breanna'nın Daisy'den daha uzun olması.

"Geri geleceğim. Susadım." Malik içkisinin kalanını höpürdeterek içiyor ve bardağını havaya kaldırarak etrafındakilere bir şeyler içmek isteyip istemediklerini soruyor.

Bazıları evet derken, Saint onunla gideceği konusunda ısrar eder ve Breanna'yı da yanına alarak gider.

Geçmiş geçmişte kaldı.

Gömleğimdeki ıslak lekeye bakıp yüzümü buruşturuyorum. Büyük değil ama yine de iğrenç votka kokusu kalıyor.

Kızın biri beni dansa kaldırmaya çalışırken yanlışlıkla içkisini üzerime döktü.

"Kahretsin," diye homurdanıyorum, daha fazla sabun eklememeye karar veriyorum çünkü ıslak nokta daha da büyüyecek.

Telefonumu çıkarıp Jagger'a gideceğimi bildiren bir mesaj yazıyorum, ta ki tuvaletin dışında tanıdık bir ses duyana kadar.

"Seninle konuşmak istemiyorum."

"Julianna, neden böyle davranıyorsun? Uzun zaman önceydi," diye sızlanıyor bir adam.

"Yapma," diye uyarıyor.

"Mantıksız ve çocukça davranıyorsun. Üzgün olduğumu söyledim. Benden daha ne istiyorsun?"

Tuvalet sifonunun sesi konuşmayı bastırıyor ama sifon durduğunda artık onu duymuyorum. Onun sesini hayal etmemin imkanı yoktu.

Koridora adım atıyorum ve kalabalık kulübe geri dönüyorum. Gabby ve Polly'yi diğerleriyle birlikte görüyorum ama Hollywood görünürde yok.

Yemin ederim onu hayal edemezdim. Beynim beni böyle yanıltmazdı ve *renkleri* gördüğüm için bilirdim. Onun sesini duymasaydım, ortaya çıkmazlardı.

Gabby ve Polly'ye onlarla gelip gelmediğini sormayı düşünüyorum ama kışkırtmalarını istemiyorum. Özellikle Polly'nin. Nefreti sistemimizden atmamız gerektiğini düşünüyor.

çıkardığını bilmiyorum ama siktir et.

Tüm barı ve hatta VIP bölümünü arıyorum, onu göremediğim için neredeyse pes ediyorum. Hayatımda ilk kez, sarı saçlarını ve rahatsız edici safir gözlerini göreceğimi umuyorum ama bir türlü göremiyorum.

Aklıma gelen tek bir yer var ve umarım dışarıda tek başına kalacak kadar aptal değildir. Yine de, onu oldukça şüpheli şeyler yaparken gördüm.

Dışarı çıktım ve her yere baktım ama onu hala bulamadım. Tam vazgeçmek üzereyken, bir ara sokak olduğunu hatırlıyorum.

Tek bir lamba direği dar ama uzun yolu aydınlatıyor ve onu hemen fark etmeme yardımcı oluyor. Tuğla duvara yaslanmıştı. Başı öne eğik ama eliyle yüzünü yelpazeliyor. Bir şeyler mırıldanıyor ama sesi o kadar kısık ki duyamıyorum.

Bir an bile düşünmeden ara sokağa girdim ve onun önünde durdum.

"Hollywood mu?"

"HER ŞEY . İYİSİN," DİYORUM NEFESİMİN ALTINDA.

Mantrayı tekrarlamaya çalışıyorum ama yavaş yavaş o gecenin anıları düşüncelerimi ele geçirmeye ve bulandırmaya başlıyor.

Cole beni tuzağa düşürüyor. Vücudu beni aşağıda tutuyor. Elleri üzerimde, bana dokunuyor, beni zorluyor.

Kalbim düzensiz atıyor, sıcak ve klostrofobik hissediyorum. Ve vücudum, aman Tanrım, sanki diken üstünde, bir şey bekliyormuş gibi hissediyor. Her şey üzerime gibi hissediyorum.

Nefesim kesiliyor ve tüm vücudumda tüylerim diken diken oluyor. O gece hissettiklerimin aynısı olduğunu hatırlayınca ürperiyorum.

Gözlerimi sıkarak yüzümü yelpazeliyorum ve kendime o gece hiçbir şey hatırlatıyorum. Hatıralar biraz bulanık ama onun üzerimde olduğunu hatırlıyorum. Ateşli olduğumu hatırlıyorum, çok ateşli. Ona hayır dediğimi hatırlıyorum ama vücudum çaresiz hissettiğinden böyle bir tepki vermiyordu. Yine de ona hayır dediğimi biliyorum ama o umursamadı.

Ona sürtündüğüm için istediğimi söylüyor ama yemin ederim . Yemin ederim... burnum acıyor ve gözlerim .

O gece uyuşturucu aldığımı biliyorum ama bunu kanıtlayamıyorum. Bazen deli gibi hissediyorum ve acaba gerçekten sarhoş muydum diye dűřünüyorum. Ama bir içki içtiğimi biliyorum. Bunun her zaman olmasından nefret ediyorum. Kendimi hep ikinci kez sorguluyorum ve kendimi aptal gibi hissediyorum çünkü umutsuzca tüm detayları hatırlamak istiyorum ama .

Eğer bana ilaç verildiyse, bunun nasıl olduğu beni aşar. Hiç uyuşturucu kullanmadım ve kimseden içki kabul etmiyorum ya da herhangi bir yere koymuyorum.

Kendimden hiç bu kadar nefret etmemiş, hiç bu kadar zavallı hissetmemiştim. Ben bir kurban değilim.

Ben sadece güvenmemem gereken birine güvenen saf bir aptalım. "Hollywood mu?"

Kaskatı kesiliyorum ve öyle bir çığlık atıyorum ki tüm sokakta yankılanıyor. "Benim, Landon."

O aksanı ve aptal lakabı hemen fark etmeliydim ama aklım doğrudan Cole'a gitti. Ama şimdi o olduğunu bildiğim için garip bir şekilde iyi hissediyorum. Kalbim normal atıyor ve boğuluyormuşum gibi hissetmiyorum.

Elimi yanıma gözlerimi açıyorum ve başımı arkaya çeviriyorum. Bir de ne göreyim, Landon Taylor karşımda duruyor ve ilk kez yüz ifadesi boş değil. En azından gözleri öyle değil çünkü gözlerinde öfke var.

Bakışlarımı indirerek doğrudan göğsüne bakıyorum, yok olabilmekten başka bir şey istemiyorum. Cumartesi gecemi böyle hayal etmemiştim. Cole'la karşılaşmak, şimdi de Landon'ın burada olması ve beni bir anksiyete krizinin eşiğinde yakalaması.

Uzaktan gelen kahkahalara ve konuşmalara, içeriden gelen kısık müziğe rağmen, onunla benim aramdaki sessizlik bunaltıcı geliyor.

Omuz antamın askısını yukarı iterek tekrar ona bakıyorum. "Neden buradasın?" Aniden sorduğum bu soru ama kulağa ne kadar sert geldiğine pişman değilim. Gelmeden önce de önsezim , bu yüzden söylediğim hiçbir şey benim hatam değil.

"Neden buradasın?" O da benim tonuma uyarak sorumu yineliyor.

"iekleri koklamaya geldim," diyorum alaycı bir şekilde.

Ses tonumu eskisi kadar agresif tutarak cevap verdim. "*Sen* neden Burada mı?"

"Buraya lanet çiçekleri koklamaya geldim," diye tekrarlıyor, hâlâ ses tonuma uyarak.

Verdiği yanıt rahatsız edici olmalı ama tam tersi bir etki yaratıyor. Açıklanamayan bir nedenden dolayı dudaklarım yukarı doğru kıvrılıyor ve gülümsüyorum.

Söylediği bir şeye gülümsemek yanlış geliyor ama elimde değil ve bunun suçunu bu gece içtiğim tekilalara atacağım.

Büyümelerini engellemek için dudaklarımı birbirine bastırıyorum ama daha da yükseliyorlar.

Kendime not: Bir daha asla Polly ve Gabby ile içki içmeyeceğim!

Boğazımı temizleyerek düzenli bir nefes alıyorum ve ona burada ne aradığını tekrar sormak için ağzımı açıyorum. Ama çakırkeyif beynim devreye giriyor ve onun yerine başka bir şey söylüyorum.

"Bana takıntılı olduğunu hep biliyordum. Halüsinasyon görmüyorsam, tam duruyorsun. Biraz fazla yakın, ekleyebilirim."

Birkaç adım geri çekilir. "Sana kafayı taktığım için burada değilim. Bir daha asla böyle iğrenç bir şey söyleme."

Alaycı bir şekilde kıkırdıyorum. "Sen öyle diyorsan."

"Bir kişinin birisini veya bir şeyi sürekli veya sık sık, özellikle de normal olmayan bir şekilde düşünmesi durumu."

"Ne?" Şaşkınlıkla bakakaldım.

"Saplantının tanımı," diye ekliyor, sesi her zamanki gibi gösterişli ve kuru. "*Bu* beni tanımlamıyor. Seni *sürekli* ya da *sık sık* aklımdan bile geçirebilmem için uzaktan da olsa benim tipim olman gerekir. Ve sen benim tipim olmaktan çok uzaksın."

Gözlerimi kırıştıırıp sözlerini anlamaya çalışıyorum ama hangisine odaklanmak istediğimi bulmakta zorlanıyorum. Saplantının tanımını bilmesine mi yoksa onun tipi olmadığını söylemesine mi?

Zihnim ikisi arasında gidip geliyor ama yapmamam gerekene karar veriyor.

Bu düşünceyi görmezden gelmeye ve gerçekten önemli olana odaklanmaya çalışıyorum ama zihnim bunun peşini bırakacak gibi görünmüyor. Kollarımı göğsümde kavuşturuyorum ama bakışlarının kaydığını fark edince sırtışıımı gizleyemiyorum.

"Ben senin tipin değilim ama sen sürekli göğüslerime bakıyorsun."

Gülümsemem düşüyor ve bunu söylediğime hemen pişman oluyorum. Hâlâ ne kadar haysiyetim kaldıysa oradan uzaklaşsam iyi olacak.

"Göğüslerinden büyülenmiş olabilirim ama bu bir şey ifade etmez."

Neredeyse kendi tükürüğümle boğulacaktım, çünkü bunu açıkça söylemesini beklemiyordum. Yanağındaki seğirmeyi gözlerimi deviriyorum çünkü beni hazırlıksız yakaladığını biliyor ama bunu benimle dalga geçmek için söylediğinden de eminim.

"Doğru."

"Saçmalamıyorum. Anlamsız, gereksiz ve zaman kaybı. Yalan söylemek isteseydim, hiçbir şey söylemezdim. Harika göğüslerin var. Gerçeği inkâr etmenin bir anlamı yok." Bir an duraksıyor. "Peki, neden burada yalnızsın?"

Soru beni gerçekliğe geri sürüklüyor ve buraya nasıl geldiğimi hatırlatıyor.

Evde kalmalıydım ama kızlara onlarla dışarı çıkacağıma söz verdim. Ayrıca Cole'un beni etkilemesine izin vermemek için çaba sarf edeceğime dair kendime söz verdim. Ama onunla karşılaşır karşılaşmaz sanki o geceye geri döndüm ve donup kaldım.

O gittiğinde, düşünmedim. Tıpkı *o geceki* gibi, gidebildiğim kadar uzağa gittim ve arkama bakmadım. Ta ki Landon'a rastlayana kadar.

Tarih komik bir şekilde ediyor. Gerçi bu sefer ona çarpmadım. Landon beni takip etti.

"Julianna, neden burada yalnızsın? Bunun ne kadar tehlikeli olduğu hakkında bir fikrin var mı?" Beni şaşırtan sesindeki kızgınlık ya da bana karşı sesini yükseltmesi değil. Hayır, her şey adımı söylemesiyle ilgili.

Bu kadar önemsiz bir şeye odaklanmanın zamanı değil ama onu tanıdığımdan beri adımı hiç söylemedi. Bana birkaç kez *o kız dedi*, çoğu zaman *Hollywood* ve kendini çok küçük hissettiğinde bana *öyle* sesleniyor.

"Hey." Parmağını şıklatarak beni zonlu halimden çıkardı. "Yine mi kafan güzel?"

Ters ters baktım. "Hayır, kafam iyi değil."

O gece bilmeden bana yardım etti. Ne olduğunu bilmiyor ve ben de ona hiç anlatmadım. Tek bildiği kafamın iyi olduğu.

Çünkü isteyerek bir Őey aldığımı dűşündü. Onu hiç düzeltmedim.

"O zaman ne sikim Julianna?" Öfkesi artıyor ve gözleri sertleşiyor.

Öfkem alevlendi. Beni takip etmesini ben istemedim ve hâlâ burada ne aradığını da anlamıyorum. "Neden umursuyorsun ki?"

"Sen benim en iyi arkadaşlarımla arkadaşsın-"

"Gördüğünüz gibi, gayet iyiyim." Elimi vücudumda gezdiriyorum.

Bir yük gibi hissetmekten nefret ediyorum ve Őu anda hissettiğim de bu. Benden nefret eden biri burada ve olmaması gerekiyor. Sadece en iyi arkadaşlarını dűşündüğü için burada.

Gözleri elimi takip ediyor, ama geri gelmek için o kadar hızlı değiller. Yukarı kalktıklarında ise bana soğukkanlı bir ifadeyle bakıyor. "Ne giyiyorsun?"

"Giysiler." Üzerime bir Şey bulaşmamış olmasını umarak kendime bakıyorum.

Evden ayrıldığım zamanki gibi görünüyorum. Arkadan bağlanmış siyah dantelli bir üst, siyah deri pantolon ve siyah topuklu ayakkabılar giyiyorum. Dudaklarım kiraz kırmızısına boyanmış ve saçlarım yüksek bir at kuyruğu yapılmış.

Mırıldanıyor. "Çok fazla siyah var."

"Güzel gözlem. Eklemek istediğin başka bir Şey var mı?" Giydiği renklerin azlığı hakkında yorum yapmıyorum. Her zaman siyah ya da koyu renk bir Şeyler giyiyor, asla açık renk bir Şey giymiyor.

Gözleri kalkmadan önce kısa süreliğine dudaklarıma kayıyor. "Hayır."

"Gördüğünüz gibi ben gayet iyiyim. Gidebilirsiniz."

Sakallı çenesinde hafif bir tik var. Tek başıma olduğuma dair bir Şeyler söylemesini ve çekip gitmesini bekliyorum. Ama ondan bir Şey beklememem gerektiğini bilmeliydim çünkü gitmiyor ya da bir Şey söylemiyor.

Bir adım geri çekilerek karşımdaki duvara yaslanıyor ve ayak bileğini diğerinin üzerine aprazlıyor. Cebinden telefonunu çıkarıyor. Ekran ifadesiz yüzünü aydınlatıyor ve bana tek kelime etmeden başparmağını ekranda gezdiriyor.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

Kaşlarını çatıyor ama ekrandan başını kaldırmıyor. "Görmüyor musunuz, yoksa size ayrıntılı olarak tarif etmem mi gerekiyor?"

"Bak" -hayal kırıklığını uzak tutabilmeyi umarak nefesimi içime çekiyorum- "En iyi arkadaşlarına olan yükümlülüğün burada olma ihtiyacı hissetmeni anlıyorum, ama burada olmana gerek yok."

İç geçiriyor ve telefonunu cebine sokuyor. "Buraya arkadaşlarım için mecburiyetten gelmedim. Buradayım çünkü yalnız olman doğru değil. Kendine ve güvenliğine karşı düşüncesiz ve dikkatsiz davranıyorsun."

Boğuluyormuşum gibi hissediyordum! Boğuluyormuşum gibi! Sanki kendi bedenimde değilmişim gibi!

Bu kelimeleri haykırmak istiyorum ama yapmıyorum. Boğazıma düğümlenen ağır, kıymık gibi kelimeleri yutuyorum ve gülümsemeye zorluyorum, çünkü en iyi yaptığım şey bu.

İyi olduğum tek şey bu.

Burada tek başıma olduğum için zaten umursamaz ve dikkatsiz olduğumu düşünüyorsa, o gece gerçekten neler olduğunu öğrenirse ne düşüneceğini hayal edebiliyorum.

"Beni ya da güvenliğimi bu kadar önemseydiğini bilmiyordum."

"Gabby ve Polly sana bir şey olursa muhtemelen asla susmazlar. O yüzden yüzündeki o sırtışı sil. O kadar da önemli *değilsin*," diye cevap veriyor ve duvarı iterek bana alaycı bir bakış atıyor. "Şımarıklığın bitti mi? İçeri girmemiz gerek."

Alay ediyorum. "Velet mi? Ben değilim."

Landon kaşlarını kaldırıyor ve küçük bir gülümseme hayaleti dudaklarına değip kayboluyor. "Hayır, tabii ki değil. Özür dilerim. Sen lanet olası bir çocuksun. Şimdi içeri girelim."

"Aman Tanrım!" Ellerimi kaldırıyorum, onu boğmak için beni baştan çıkarıyor.

"Yap şunu. Sana meydan okuyorum. Boğ beni," diye alay ediyor ama sözlerinin ardında başka bir şey gizleniyor.

Kaşlarım kalkıyor ve ellerim yanlarıma düşüyor. "Ne dedin? Hayır, ben-"

Landon ellerini arkada birleştiriyor. Bakışları önce ellerime, sonra dudaklarıma, sonra da gözlerime kayıyor. "İleri geri konuşmaktan hoşlanmıyorum. Etkileyici değil ve sıkıcı. İkimiz de biliyoruz ki

beni boğmak istiyorsun. Her ne sebeple olursa olsun, boynum seni büyülüyor gibi görünüyor, bu yüzden birbirimizin acısına son verelim, böylece içeri geri dönebiliriz."

Dudaklarım aralanıyor ama bir şey başaramıyorum. Az önce ima ettiği şeyi kafamda toparlamakta zorlanıyorum.

"Cidden seni... boğmam gerektiğini mi söylüyorsun?"

"Elbette, neden olmasın?" Umursamazca omuz silkiyor. "Eğer seni daha iyi hissettirecekse. Buyurun."

Şaşkınlıkla bakıyorum ve şaka yaptığını söylemesini bekliyorum ama öyle bir şey olmuyor.

Geri çekiliyorum, kafamın içinde dolaşan merakı uzaklaştırıyorum. "Seni boğmayacağım. Delirdin mi sen?"

Tekrar omuz silkiliyor. "Cinayet işlemeyi düşünmüyorsanız, bu hafif bir boğulma."

Dudaklarım ayrılıp kapanırken kaşlarım çatılıyor. "Hayır, değilim ve kulağa ne kadar cazip gelse de, pas geçmek zorundayım. Buna değmezsin."

"O zaman yok."

kırpmadan karşımdaki adama bakıyorum. Belki de düşündüğümünden daha fazla fotoğraf çekmişimdir ve hatırlayamıyorumdur diye düşünüyorum.

"Hayır, seni boğmayacağım. Sana sorsam beni boğar mısın?"

Bu retorik bir soru, ama umarım ne demek istediğimi anlamıştır, ama alaycı kıkırdaması bana aksini söylüyor.

"Evet."

Gözlerim büyüyor ve yanaklarım mantıksız bir şekilde ısınıyor. Yine tam olarak ne içmiştim?

Gözlerimi kısıyorum. "Elbette yaparsın."

"Bana izin verirsen ."

Bunun kulağa ne kadar saçma geldiğine şimdi gülüyorum. Rıza kısmını değil ama ima ettiği şeyi. "Beni boğman için sana izin vermemi mi istiyorsun?"

Başını sallıyor, ciddi bir ifadeyle bana bakıyor. "Ben rızayı hafife almam. İstedığinin bu olduğuna dair sözüne ihtiyacım var. İletişimsizlikten ya da yanlış anlaşılmalardan hoşlanmam."

Bunu düşünürken dudaklarım büzülüyor. Neyim var benim böyle? O tekilanın içinde ya da havada ne vardı çünkü bunu düşünüyorum. Ve bu düşünceyi kapatamıyorum.

Bu yüzden kendimi başımı sallayıp "Tamam. Beni boğmana izin veriyorum." derken buluyorum.

Bunu cidden yapmaz, değil mi? Elbette, burada ve tuhaf bir şekilde bana bakıyor, ama bana dokunmaz.

Bir an, elleri arkasındaydı. Sonra bir eli boynuma dolanıyor. Gözlerim yuvalarından çıkabilseydi, çıkardı, çünkü dışarı fırlıyorlar.

Konuşamayacak ya da hareket edemeyecek kadar sersemlemiş durumdayım. Bir adrenalin patlaması içimde dalgalanıyor ve bunun kötü bir şey olduğundan emin değilim. Ayaklarım geriye doğru hareket etmeye başladığında sersemliğimden kurtuluyorum.

Landon elini koyarak ilerliyor. Avuç içi sert. Nasırları hissedebiliyorum ama tutuşu sıkı değil. Rahat ve garip bir şekilde sanki tam oturmuş gibi hissediyorum.

Bunu gerçekten düşündüm mü? Aman Tanrım, düşündüğümde daha sarhoşum.

Sırtımda soğuk tuğlayı hissettiğimde bana yaklaşıyor ama asla vücudunu bastırmıyor. Ama vücudunun sıcaklığını hissedebileceğim ve parfümünün hafif kokusunu alabileceğim kadar yakın.

Sıcak nefesi kulağımın kabuğunu okşayana kadar eğiliyor ve sakalı kulağımı sıyrıyor. "Eğer düşünüyorsan, kendini buna ada. Seni pes eden biri olarak düşünmemiştim," diyor. "Bir dahaki sefere düşünme, sadece yap."

Yutkunuyorum ve o zaman hafifçe sıkıldığını hissediyorum.

"Çok fazla düşündüğünde birçok eğlenceyi kaçırıyorsun." Yüzünü göremiyorum ama sırtıttığından eminim. "Bunun ne kadar kolay olduğunu görüyor musun? Beni kendi merhametine bırakabilirdin ama onun yerine benim merhametime kaldın."

Yüzüm yanıyor ve garip bir şekilde vücudum da yanıyor. Neler olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ama bir ürperti daha omurgamdan aşağı yuvarlanıyor.

"Sadece sana izin verdiğim için, bu kadar kendini beğenmiş olma," diye karşı çıkıyorum ama sesimin soluğumun kesilmesinden rahatsız oluyorum.

Biraz daha sıkıyor, etrafımdaki havayı solumak zorlaşıyor. Ona durmasını söylemeliyim, ama bunu . Hissediyorum

Bir sisin içine hapsolmuş, merakım tüm zamanların en yüksek seviyesinde, bir sonraki adımda ne olacağını merak ediyorum.

Bu çok yanlış. Merak etmemeliydim, ama...

"Yaptın ve hala . Çok isteklisin," diye mırıldanıyor ve sözlerinin yumuşak titreşimini göğsümde hissediyorum.

Başparmağının ucu nabzımın gülünç bir şekilde attığı derime girene kadar kalbimin ne kadar ağır attığını fark etmiyorum. Ve ancak kalçalarımı sıkıldığında kendime gelebiliyorum.

Ellerim nemli ve yüzüm eskisinden daha sıcak.

Bunu yapmamın imkanı yok. Onun için yapmadım. Siktir et. Bunu ben yapmadım. "Bırak."

Elini bırakması için söylemem gereken tek şey bu, ama şok edici kısım bu değil. Yine de çok fazla sürmemesine şaşırırmam üzücü. Beni hayrete düşüren şey çantamı tutması. "Neredeyse bunu düşürüyordun. Bunu yılın iyiliği olarak kabul et."

Bir kahkaha atıyorum ve uzattığı elinden alıyorum. "Yılın mı?"

"yere düşmesine izin vermedim."

O her neyse ondan etkilenmediğini bilmek güzel. Etkilendiğimden değil, kesinlikle etkilenmedim.

"Teşekkürler." kaçırıyorum, aynı anda hem çok fazla hem de çok az şey hissediyorum.

"Gidiyor muyuz, kalıyor muyuz?"

Sorusu beni şok etti. Beni içeri girmeye ikna etmesini bekliyordum.

İçeri girmeliyim ama ya Cole'la tekrar karşılaşsam? Titrek bir nefes veriyorum. "Kalıyorum ama sakın şikâyet etmeye ve içeri girmem için yalvarmaya başlama çünkü bir şeyleri kaçırıyormuşsun gibi hissediyorsun."

Kaşları kalkıyor. "Neyi kaçırmış olacağım?" "Liquid'in sunduğu tüm eğlenceyi," diye alay ediyorum.

"Bana bir iyilik yapıyorsun."

Bununla ne demek istediğini sormuyorum. Sessizlik içinde, o tuğla duvarın bir tarafına, ben de diğer tarafına yaslanıyoruz.

TELEFONUM CEBİMDE ÇALIYOR VE ÇIKARDIĞIMDA BİR AVUÇ DOLUSU Arkadaşlarımdan gelen mesajlar.

Polly: Jag bize Juls'la birlikte olduğunu mu söyledi? Eğer bu doğruysa, bir pislik olmasan iyi edersin!

Gabby: Lütfen ona iyi davran.

Jagger: Onlara söylemek zorundaydım, sormayı bırakmadılar.

Diğer mesajlarını ve yeni gelenleri okurken gözlerimi deviriyorum. Elbette yaşayan en iyi insan değilim ama en kötüsü de değilim. Onlara nerede olduğumuzu söyleyebilirdim ama Hollywood'a hızlı bir bakış attıktan sonra buna karşı çıkmaya karar verdim. Bakışları aşağıya doğru kayıyor ve topuğunun altında bir taş olduğunu tahmin ettiğim bir şeyi yuvarlıyor.

Neden burada olduğundan emin değilim ve umurumda da değil. Farklılıklarımız olabilir ama onu burada yalnız bırakmayacağım.

: Medeni davranıyorum.

Polly: Sivil mi? Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?

Polly: Neredesiniz çocuklar? Nerede olursanız olun sizinle buluşacağız.

Juls iyi mi?

Jagger: Cidden, ikiniz de iyi misiniz? Bu sezon hayatta olmanıza ihtiyacım var ve Juls'un da hayatta olması gerekiyor.

Kibar olsan iyi edersin yoksa seni mahvederim Landon. Şaka yapmıyorum. O bizim arkadaşımız, ona iyi davranırsan iyi edersin yoksa Roxy alır!

Ona bir kez daha bakıyorum. Hâlâ aynı şeyi yapıyor, ancak dikkatim şimdi büyük göğsüne çekiliyor.

Bakmayı kes.

Kollarını kaplayan tüylerim diken diken oluyor. Başta birkaç tane vardı ama şimdi açıkta kalan tenine yayılmış durumdalar.

Eylül sonuna doğru yaklaşıyoruz. Ara sıra rüzgar çıkıyor ama soğuk ya da sıcak değil. Sadece rahat.

"İçeride daha sıcak olursun."

"Üşümüyorum." Kollarını indiriyor ve o indirirken dudaklarımın aralandığını itiraf etmekten utanıyorum. Çünkü giydiği şaka gibi üst, sert meme uçlarını gizlemek için hiçbir şey yapmıyor.

Muhtemelen parasını geri almayı düşünmeli, çünkü göğsünü örtmek için berbat bir iş çıkarıyor. Malzemesi esnek ve son derece ince gibi görünüyor ve siyah olmasına rağmen şeffaf.

Sikeyim.

"Doğru." Boğazımı temizliyorum ve telefonuma bakıyorum.

Ekranıma daha fazla mesaj yağıyor. Hepsi önümde duran kız için endişeleniyor. İçeri girmek istememekte çok kararlı görünen kız için.

Dışarıda, sokakta olduğumuzu yazıyorum ve tam gönder tuşuna basacakken başparmağım duraksıyor ve gönder tuşunun üzerinde geziniyor.

Ne yapıyorum ben? O benim sorunum değil. Durum tespiti yaptım. O güvende. Gönder tuşuna basıp Gabby ve Polly'nin buraya gelmesini ve onu içeri almalarını sağlamalıyım. Bunu başarabileceklerine eminim. Çünkü bunu yapan kişinin ben olmayacağıma eminim.

Avucumu çeneme sürterek metin kutusuna üç kez dokunuyorum ve kes düğmesine basıyorum.

En azından artık içeride olmak zorunda değilim.

O iyi. Endişelenmeyi bırak, birazdan içeride oluruz.

Tek kelime daha etme Polly Victoria Allen. Tek bir kelime daha etme.

Telefonum titriyor ve grup sohbetini patlattıklarından hiç şüphem yok. Görmezden geliyorum çünkü Jagger'ın bunu halledeceğini biliyorum. Aynı anda hem konuşup hem de nazik olmakta iyidir.

"Özür dilerim."

Şaşırdım, doğru duyduğumdan emin değildim. "Ne için üzgünsün?"

"Burada benimle olduğunu. Sadece nefes almak için biraz zamana ihtiyacım vardı. İçerisi çok sıcak ama girmeye hazırım." Yüzüne bir gülümseme yerleştirir.

Ne yazık ki onunla o kadar çok karşılaşma şanssızlığına uğradım ki bunun sahte olduğunu biliyorum. Tam olarak ne için yalvaran gözleriyle uyuşmuyor. Emin değilim ve vücut duruşu çok gergin, sanki rahatsızmış gibi.

Hayır, bu doğru değil. Biz bunu yapmayız. Ben bunu yapmam. Onu analiz etmiyorum ve neler geçtiğini merak etmiyorum.

Bir şey yer değiştirdi. Dünyanın ekseni de olabilir, ne bileyim... Bir şeyler kesinlikle çarpışmış olmalı, çünkü beni ilgilendirmeyen şeylerle ilgilenmeyi sevmiyorum. Özellikle de Julianna Sparks'ı.

O ve ben, birbirimize uymuyoruz. Birbirimize karşı çok kötüyüz. Hiçbir şekilde mantıklı değiliz, bu yüzden ondan hep uzak duruyorum.

Her zaman kesin olan bir şey var ki o da küçük tartışmalarımız. Bunlar mantıklı - bunlar benim zaman zaman eğlenmeyi sevdiğim şeyler çünkü onu zevk alıyorum.

Sanki ölümümü planlıyormuş gibi gözlerinin yarıklara dönüşmesini görmekten zevk alıyorum. Dolgun dudaklarının düz bir çizgi halinde gerilmesi ya da bana tepeden bakan bir sırtışla bakması. Ve en sevdiğim, elektrikli safir gözlerinde bir öfke kıvılcımı yaratabildiğim zaman.

İşte o zaman beni hem çileden çıkaracak hem de eğlendirecek bir şey söylemek üzere olduğunu anlıyorum. Beni kızdırdığı kadar, sıkıcı ve bıkkın hayatımı da biraz eğlendiriyor.

Eminim söyleyeceklerim kafamda bazı kargaşalara neden olacak. Yine de söylüyorum, çünkü ben fazla düşünen ya da "acaba "ları düşünmeyi seven biri değilim.

Öyle işte.

Hayatımı dengede tutuyor ve beni sarmaldan uzak tutuyor.

"Özür dileme, burada olmayı ben seçtim. Ve burada seninle olmak değil."

Beni dikkatle inceliyor. Kaşlarının arasında küçük bir kırısklık oluşuyor ama sonra gülüyor. Cildi gibi yumuşak ve biraz da törpülenmiş.

"Sarhoş musun? Muhtemelen kafan iyi mi?" Bir solukla alay ediyor ve parmaklarını şıklatıyor. "İşte bu. Neden böyle davrandığını açıklıyor..." diye devam ediyor ve gözlerindeki acıyı görüyorum, sanki düşündüklerini söylemek onu öldürüyormuş gibi. "Güzel."

Sonunda aklının başına geldiğini bilmek güzel.

"Varsayımlarda bulunma. Ben içki içmem, bu yüzden benim hakkımda böyle bir varsayımda bulunmayın."

Ellerini teslimiyetle kaldırıyor, dudakları bir gülümsemeyle savaşıyormuş gibi seğiriyor. "Çok özür dilerim. Sadece garip bir şekilde nazik davranıyorsun. Bu hiç sana göre değil. Bu çok garip."

Alaycılığı karşısında gözlerimi deviriyorum. "Senin varlığından haberdar olmama ayrıcalığına sahip olan insanları gerçekten kıskanıyorum. Ne kadar huzurlu olduklarını hayal edin."

Bana ters ters bakıyor. "Senden nefret ediyorum." "Ben de senden pek hoşlandığımı söyleyemem."

"Dayanılmazsın."

Kollarımı göğsümde kavuşturuyorum. "Birini tanımak için biri gerekir, değil mi?" Dudaklarına bir gülümseme dokunuyor. "Cidden, cehennemden çıkmak için nasıl pazarlık yaptın? Kime rüşvet verdin? Hangi zavallı ruhu

Fedakarlık mı? Çünkü seni öylece imkânı yok."

İçimden gelen kıkırdamaya engel olamıyorum. "Sana teklif ettim, tabii ki."

Daha dik duruyor. Bir şekilde bu, zaten büyük olan göğüslerinin daha fazla dışarı çıkmasına neden oluyor. Bu kadar pornografik görünmeleri ve bakmaktan kendimi alamamam suç teşkil ediyor.

Gözlerimiz tekrar birleştğinde, kendini beğenmiş bir gülümseme ağzını eğiyor. Göğsüne baktığımı biliyor ve ne kadar çekici görüldüğünü saklamaya cesaret edemiyorum.

"Bakmayı , gitmeye hazırım."

Etrafımızdaki havanın neden garip bir şekilde sıcak, elim onun ince boynuna dolandığında olduğu gibi gergin hissettirdiğini anlamıyorum. Yumuşak ve narindi, kokusu çok baskındı ama nefret etmediğim bir şekilde. Tatlı ve egzotik ama aynı zamanda havadar bir koku vardı. Kokusunu hâlâ üzerimde hissedebiliyorum ve ne giyiyorsa ucuz değil.

"Gidelim o zaman, Angel."

Kızgınlık yüzüne yansıyor. "Bu lakaplar da neyin nesi?"

"Bunun daha iyi olduğunu sanıyordum, yoksa değil mi?" Başımı önce bir yana, sonra diğer yana eğip yüzündeki derin çatık kaşları inceliyorum. Bu beni neredeyse gülümsetiyor. "Angel uygun görünüyor, değil mi?"

Tamamen siyah kıyafetine ve kıpkırmızı dudaklarına rağmen, ona bakmak kör edici geliyor. Sinir bozucu.

Yüzüne meydan okuyan bir gülümseme yayılıyor. "Tıpkı Spawn of Satan gibi. Uygun, değil mi?"

"Sanırım." Yanağım seğiriyor.

Sarı at kuyruğu sallanarak uzaklaşıyor ve omzunun üzerinden bana bakıyor. "Geliyor musun, Landon?"

Kar beyazı ve elektrik safiri kafamın içinde dönüyor.

Dudaklarından çıkan ismim beni hazırlıksız yakaladı.

"Geliyorum." Onun yanına düşüyorum ve sessizce içeri doğru yürüyoruz.

10

JULIANNA

ŞANSIM VARKEN GITMEDİĞİM İÇİN PIŞMANIM.

Tüm arkadaşlarım aşağıda dans ediyor, ben ise VIP bölümünde gecenin üçüncü içkisini içiyorum. Ne olduğundan emin değilim ama Polly verdi.

Küçük yudumlar alıyorum, çünkü daha önce içtiğim shotlar -ve bundan önceki iki içki- gerçekten etkisini gösteriyor. Vücudum sıcak ve hafif hissediyor ve başım biraz dönüyor, ama kontrol edemeyeceğim bir şey değil.

Onlara katılırdım ama kadar koordinasyonsuzum ki utanç verici. Hayatımı kurtarmak için dans edemem. Kızlar onlara katılmam için yalvardılar çünkü Daisy, Cara ve oda arkadaşları Darius da oradaydı ama kendimi aptal durumuna düşürmekten başka bir şey yapamazdım.

Ben de burada kalıp içerken sadece onları değil, Landon'la flört eden bir kıızı da izledim.

Dışarıda ne olduğu hakkında konuşmadık. Aslında hiçbir şey olmadı, en azından fiziksel olarak, çünkü zihnim bir şeyler olduğunu haykırıyordu.

Sakalının kulağıma sürtünmesini hâlâ hissedebiliyor ve gözlerinin beni nasıl yaktığını hatırlayabiliyorum.

Ama bu duyguyu görmezden gelmek için geleni yapıyorum, çünkü benden sadece birkaç metre ötede bir kızla konuşuyor. Leah, ona seslendiğini duydum.

Sadece konuşmuyorlar. Kadın onunla flört ediyor ve adam da bundan kesinlikle keyif alıyor. Gülümsemiyor ya da kahkaha atmıyor olabilir ama rahat, hatta gevşemiş görünüyor. Tüm dikkati kızın üzerinde, kızın söylediklerini dikkatle dinliyor.

Leah, Landon'ın tipinin tanımına gibi görünüyor. Bana söylemedi ama sadece onun olduğunu varsayabilirim.

Son derece güzel, bir kolunda tam bir kol dövmesi var ve elbisesinin eteklerinin altından bir tane daha görüyorum. Siyah ve beyaz kareli, ayrıca kısa ve dar. Makyajı koyu ama ışıltılı ve mükemmel kanatlı eyeliner'ından bahsetmeme gerek yok. Harika görünüyor. Saçları, gümüş rengi olan ön iki tutam dışında mürekkep siyahı. Ayrıca bir septum yüzüğü var ve parmakları yüzüklerle süslenmiş.

Yanımdaki koltuğa biri düştüğünde irkiliyorum ve neredeyse içkimi döküyordum.

"Hey!" Gabby ışıldıyor, gülümsemesi sarkık ve gözleri cam gibi. İleri geri sallandığında kıkırdıyorum. "Hey."

"Gerçekten bizimle dans etmeye gelmelisin. Çok ama çok eğleneceğinize söz veriyorum." Ellerini birbirine kenetler ve alt dudağını dışarı çıkarır.

Sarhoş olduğunu sanmıyorum ama yakında olacak gibi görünüyor.

"Söz veriyorum beni orada istemezsiniz. Herkesin ayağı tehlikede olacak." Topuklu ayaklarıma ve ona bakıyorum.

"Kimin umurunda! Kaç kez dirsek yedim ve üzerime basıldı biliyor musun?" Parmaklarıyla sayıyor, ama sanırım sayısını unutuyor ve elini umursamazca sallıyor. "Söz veriyorum, kimin üzerine bastığın önemli değil. Yarına kadar kimse hatırlamayacak."

Geniş gülümsemesi beni neredeyse ikna ediyor, ama kabul etmem için yeterli değil.

"Burada daha iyiyim." Kalan sıvıyı içiyorum ve alkol mideme yerleşirken ürperiyorum. Gülüyorum, görüşüm yanlara kayarken birkaç kez göz kırpmıyorum. "Vay be."

"Güzel, değil mi? Ben de ne olduğundan emin değilim ama Polly bunun üzerine yemin ediyor," diyor ve fincanındakini içmeye başlamadan önce homurdanıyor. "İçkimi bitirdiğimi fark etmemiştim. Bir tane daha getirmemi ister misin?"

Bakışlarım Landon ve Leah'ya kayıyor. Leah ona yaklaşıyor ve kulağına bir şeyler fısıldıyor.

Söylediği her neyse, ikisi de ayağa kalkıp merdivenlere yöneliyor.

"Hayır, ben de seninle geleceğim."

Cole'un burada olduğunu bildiğim için aşağı inmemiştim. Aslında aşağıya inmeme karar vermemin ana nedeni oydu. Ama bir süre önce onun arkadaşlarıyla gittiğini ve bir daha geri döndüğünü görmedim.

Artık burada olmadığını bildiğime göre, onunla karşılaşma konusunda endişelenmeme gerek yok.

Ayağa fırlıyor, neredeyse tökezliyor ama dengesini korumayı .
"Yaşasın, tamam!"

Onun coşkusuna gülüyorum ve kollarımı onunkilere dolayarak ayağa kalkıyorum. "Eğlenceli olmadığım için üzgünüm ama beni getirdiğin için teşekkürler."

Bana bakıyor. "Şaka mı yapıyorsun? Çok eğlencelisin. Neden dans etmek istemediğini anlıyorum. Herkese göre olmadığını biliyorum ve bu sorun değil. Burada bizimle olduğun sürece, önemli olan tek şey bu. Burada olman bizim için yeterli."

Gülümsüyorum ama işleri garipleştirmeden önce gözümü kaçırıyorum. Bu onun için bir şey ifade etmey, ama bunu söylediğini duymak onun bilebileceğinden çok daha fazla şey ifade ediyor.

Kalabalığın içinde ilerliyoruz, dirsekleniyoruz ve üzerimize basılıyor ama gülüp geçiyoruz ve bara varmadan önce arkadaşlarımıza el sallıyoruz.

Sipariş verdikten sonra, tüm bar tabureleri dolu olduğu için kenarda duruyoruz.

Gabby bir o yana bir bu yana bakıyor ve sonra bir şey düşünüyormuş gibi bana bakıyor.

"Ne?" Kaşlarımı kaldırıp ona eğlenerek bakıyorum. "Önemli bir şey değil."

"Bana söylemek zorunda hissetme ama bana güvenebilirsin. Yemin ederim bu dudaklardan hiçbir şey çıkmayacak." Fermuarımı çekiormuş gibi yapıyorum ve hayali anahtarı kenara fırlatıyorum.

Gözleri tekrar bana takılmadan önce endişeyle sağa sola bakıyor.
"Bazen... Merak ediyorum..."

Bir kıkırdamayı bastırıyorum. "Neyi merak ediyorsun?"

"Whatit'dbeliketohavesex." Hepsini hızlı ve sessiz bir şekilde söylüyor ve ben hiçbirini anlamıyorum.

Daha da yaklaşarak çantamı omzuma doğru itiyorum ama bir an duraksıyorum. Elimden kayıp gittiğini nasıl fark etmediğimi ve Landon'ın onu nasıl yakaladığını hatırlıyorum.

"Özür dilerim, ne dedin? Sizi duyamadım. Müziğin sesi biraz fazla yüksek."

Parmak uçlarında duruyor ve kulağıma, "Bazen seks yapmanın nasıl bir şey olduğunu merak ediyorum," diyor.

Ona dönüp baktığımda, yüzünde parlak teknik renkler yanıp sönüyor. Işık değişmeden önce çilli yanaklarının kızardığını görüyorum. Sanki bunu itiraf ettiği için utanmış gibi bakışlarımı tutmuyor.

"Hey, endişelenme. Bir süredir seks yapmadım. Ben de özledim."

Utangaç bir şekilde gülümsüyor ve kalın, siyah dalgalı saçlarından bir tutamı parmağının etrafında döndürüyor. "Hayır, hiç seks yapmadım. Hâlâ bakireyim."

Sanırım fark ettiğimden daha fazla kafam güzelmış. Sözlerini tam olarak algılayamamıştım ama şimdi mantıklı geliyor.

"Kulağa saçma geldiğini biliyorum, ama ben-"

Sessizliğimi başka bir şey zannetmiş olmalı, ama hemen sözünü kestim.

"Oh, hayır, özür dilerim. Sanırım düşündüğümünden biraz daha sarhoşum ama hayır, kötü bir şey değil." Ona gülümsüyorum, güvence için bileğini sıkıyorum ve barmen içkilerimizi önümüze koyduğunda bırakıyorum. "Seks yapmamış olman sorun değil. Kendini bana açıklamak zorunda değilsin."

Gözleri yeniden parlıyor ve onları çevreleyen gerginlik kayboluyor. "Son zamanlarda bu konu hakkında çok düşündüm ve sadece-bilmiyorum." İçkisinden bir yudum alıyor. "Sanırım hazırım."

Kendi yudumumdan bir yudum alarak ona ne söylemek istediğimi düşünüyorum. "Herkes öyle yapıyor diye kendinizi bir şey yapmak için baskı altında hissetmeyin ama hazırsanız güvendiğiniz birini bulun. *Rızadan* anlayan birini..."

Zihnim Landon'a, ara sokaktaki konuşmamıza ve ben ona izin verdikten sonra yaptıklarına kayıyor.

Hâlâ sert elini boğazımda hissedebiliyorum, hafifçe sıkıyor, nasırları usulca derimi çiziyor.

Boğazımı temizleyip uzun bir alıyorum, soğuk sıvı kavrulan bedenimi serinletiyor.

"Rıza gerçekten çok önemli. Sizin için neyin uygun olup neyin olmadığını anlamaları gerekir."

Başını sallıyor, dikkatle dinliyor. "Doğru, elbette, rıza her şeydir."

"Aklında biri mi var?" Yüzümdeki gülümseme yanaklarım ağrıyana kadar büyüyor.

"Ah...hayır." Dudakları düz bir çizgi halinde inceldi. " de bu. Kim olabileceğini bilmiyorum."

"Sorun değil. Dünya kadar vaktin var. Sizin için birini bulacağız." Kalabalığı gözden geçirip tüm olasılıkları değerlendiriyoruz. Çok fazla erkek var ama kendi kişisel tecrübelerime dayanarak Gabby'nin Cole gibi biriyle birlikte olmasını istemiyorum.

Ellerim terden ıslanıyor ve vücudum geriliyor, ama oraya gitmeme izin vermeden önce içkimin kalanını yudumluyorum.

"Vay canına, eğer bunu yapsaydım, oracıkta bayılırdım. Ne yazık ki aşırı hafif biriyim, bu yüzden ağırdan almalıyım."

"İnan bana, sabah pişman olacağım ama siktir et." Omuz silkiyorum, barmen tam önümde dururken bardağımı barın üstüne koyuyorum. "Bir tane daha," diyorum ona.

Gabby bana kıkırdayarak başını sallıyor. "Geldiğin için çok mutluyum! Aman Tanrım, gidip kızları ve Darius'u getireceğim ve içki içeceğiz! Geri geleceğim!"

Sırıtarak kızları bulmak için koşmasını izliyorum. Kalabalığın içinde kaybolduğunda dönüyorum ve boş bir tabure gördüğümde gülümsemem derinleşiyor. Tam barmen içkimi koyarken tabureye oturuyorum ama içkimi alamadan yanımda birinin gezindiğini hissediyorum.

"Yumurtalar neden fıkra anlatmıyor?"

Bir an için yanlış duyduğumu düşünüp bana sorulmadığını ediyorum ama soruyu tekrar duyuyorum. Sağıma baktığımda parlak bir çift yeşil gözle karşılaşıyorum.

"Yumurtalar neden fıkra anlatmıyor?" diye , mahcup bir şekilde gülümseyerek. "Bilmem, neden?"

"Çok kolay kırılıyorlar."

Şaka son derece klişe ama gülmemek elde değil. "Bu gerçekten kötü bir şakaydı. Sık sık işe yarar mı?"

Yanaklarını kırmızı bir renk kaplıyor. Elini ensesine götürüyor ve ovuşturuyor. "Asla, ama buzları kırmak için iyi bir yol olacağını düşündüm."

İçkimi alıp avucumla kapatarak kızları aramak için dönüyorum. Onları gördüğümde, gururlu anneler gibi gülümseyerek başparmaklarıyla beni onaylıyorlar. Başımı sallıyorum ama Polly'nin bakışından ne demek istediğimi çok net anlıyorum.

"Çok tatlı, kal." Eminim bana anlatmak istediği buydu. "Ben Julianna." Elimi ona doğru uzattım, onunla birlikte gitmeye karar verdim.

akış.

Elimi tutup usulca sıkıyor. "River. Garip bir isim olduğunu biliyorum ama ailem büyük hippiler ve benim kız olacağımı . Bu yüzden River kaldı."

Bacağımı diğerinin üzerinden geçirerek kıkırdıyorum. "Hiç de tuhaf değil. Hoşuma gidiyor. Adımdan daha iyi. Kulağa çok yavan geliyor. En azından seninkinin bir karakteri var."

River elimi bırakıyor ve barın tepesine yaslanıyor. "Julianna," diyor sanki bir hissetmeye çalışıyormuş gibi. "Hiç de yavan olduğunu düşünmüyorum. Kısaltır mısın yoksa sadece Julianna'yı mı tercih edersin?" Bana gerçek bir merakla bakıyor.

Aklıma hemen Landon ve bana taktığı o aptal lakap geliyor. Hollywood ve şimdi de Angel. İlkine olan hayranlığını anlamıyorum ve ikincisinin nereden geldiği hakkında hiçbir fikrim yok.

"Arkadaşlarım bana Juls der."

"Ben arkadaş mıyım?" Yüzünde küçük, ürkek bir gülümseme beliriyor. Şakacı bir şekilde omuz silkiyorum. "Bilmiyorum. Seni tanımıyorum."

"Yine de," diye ekliyor, gülümsemesi daha kendinden emin bir hal alıyor. "Yani... eğer istersen, ama baskı yok. NCU'da son sınıf öğrencisiyim. Beni araştırabilirsin. Soyadım Hale." Yüzünü kaplayan utançla irkildi. "Biliyor musun, unut gitsin. Şimdi yürüyüp gideceğim."

Gülüyorum, dönerken onu durduruyorum. "Hayır, hayır, kal. Sorun değil. Ben de NCU'da son sınıf öğrencisiyim ve soyadım Sparks."

"Julianna Sparks. Bunu sevdim. Gerçekten uygun."

"Parlak kişiliğim yüzünden mi?" Alaycı bir tavırla içkimi yudumluyorum.

Şimdi kıkırdıyor. "Bunu çok sık yapıyor musun?"

"Hiçbir fikrin yok." Kaç erkeğin soyadımı bir tür tavlama cümlesi olarak kullandığını hatırlayarak burnumu kırıstırıyorum. "Yumurta şakası artık benim favorim ve hiçbir şeyin onunla kıyaslanabileceğini sanmıyorum."

"Önemli değil." Omuzlarını geriye atıyor ve parmaklarını çıtlatıyor. "Hazır mısın?"

Hevesle başımı sallıyorum.

"Biri Tanrı'yı arasa iyi olur, çünkü bir meleği eksik."

Landon'ın bana taktığı yeni lakap aklıma geldikçe vücudum tuhaf bir şekilde karıncalanıyor.

Tabii ki ben iyi vakit geçirirken yapardı. Her nasılsa, etrafta olmasa bile rahatsız edici benliğini her zaman belli ediyor gibi görünüyor.

"Nasıldı? İnanılmaz, ha?" River kaşlarını oynatıyor, gülümsemesi bulaşıcı ve tatlı, onu yansıtmamak zor.

Kıkırdıyorum. "Lütfen bunu hiçbir kız için kullanma."

"Ama sen sıradan bir kız değilsin," diyor.

River, kızıl vahşi dalgaları ve yumuşak, parlak yeşil gözleriyle çekicidir. Burnunun köprüsüne ve yanaklarına çiller serpiştirilmiş. Muhtemelen benden bir ya da iki santim daha uzun, hoş bir yapısı ve on üzerinden onluk bir kişiliği var.

Yani bende gerçekten bir sorun olmalı çünkü bir erkekte isteyebileceğim her şey onda var ama ben bunu hissetmiyorum.

Onu tanımiyorum, bu yüzden. Kendime söylediğim şey bu.

Sonraki birkaç dakikayı rastgele şeyler konuşarak geçirdik. River biraz daha cesaretlendi ve bana yaklaştı. Eli taburemin arkasına dayanıyor. Parmakları omzumu okşuyor.

Aldırmıyorum. Eğilip parmaklarının yumuşaklığını takdir ediyorum. İyi hissettirse de, daha sert olmalarını isterdim. Ayrıca bu gece tükettiğim tüm alkolün düşüncelerimi ve hissettiklerimi uyuşturmaya yetmesini dilerdim. Bunun yerine, her şeyi hissediyorum.

Sıvı damarlarımda dolaşıyor, vücudumu ısıtıyor, gülmekten ve gülümsemekten yanaklarımın ağrmasına neden oluyor. Sarhoşluk öforik. Başım hafifliyor ve zaman zaman her şey dönüyor ama beni hasta edecek şekilde değil. Kendimi uzak ama çok yakın hissediyorum, sanki etrafımdaki her şey avucumun içindeymiş gibi, ama aslında değil.

"Peki, burada tek başına mısın yoksa arkadaşlarınla mı?" "Arkadaşlarımla. VIP bölümündeler."

Ben içkimden bir yudum alırken o da o tarafa bakıyor.

"Basketbol takımındaki çocuklarla arkadaş mısın?" diye hayretle sorar.

Görüşümün berbat olduğunu düşündüğüm için birkaç kez göz kırpyorum, ama yarı netleştğinde gözlerinin nasıl görüyorum. Yani bir şeyler görmüyordum. Tanrım, o da mı?

"Hayır, onlar değil, onlarla birlikte olan kızlar."

"Yine de oldukça havalı. Vay be." Yüzü kıpkırmızı oldu. "Üzgünüm, ben sadece basketbol takımının büyük bir hayranıyım ve..."

Ben daha tek kelime edemedim, takım hakkında saçmalamaya başladı. Sanırım TJ ve Jagger ile ders yapmaktan ve koçla tanışmaktan bahsediyor. Tam olarak emin değilim çünkü çoğunu dinleyemedim.

Dirseğimi barın tepesine dayayıp çenemi avucuma koyuyorum ve dalgın bir şekilde başımı sallıyorum.

"-Landon."

Adını duyduğumda çenem neredeyse kayıyordu. "Ne?"

"Landon takımda konuşmadığım tek kişi. O sadece çok..." Birasından bir yudum alır, ne söylemek istediğini düşünür. Dudaklarına yumuşak bir gülümseme dokunuyor. "Göz korkutucu."

Homurdanıyorum ve koltuğumda sallanıyorum, neredeyse içkimi üzerime döküyordum. "Lütfen onun acımasız kişiliğinin sizi korkutucu olduğuna inandırmasına izin vermeyin. O bunun dışında her şeydir." Yüzümü buruşturuyorum. "Cidden bir şey kaçırmıyorsun. Tam bir pislik. Yerinde olsam onun yanına bile yaklaşmazdım. Seni onun hakkında uyarmazsam kötülük etmiş olurum."

Kaşları havaya kalktı, gözleri fal taşı gibi açıldı, inanamayarak ya da belki de korkarak başımın üzerinden bana bakıyordu.

"Hey." Dikkatini tekrar bana çekmek için kolunu sıkıyorum ama o bir adım geri atıyor. "var?"

"Bir kötülük, ha?" Tanıdık İngiliz aksanı karşısında sırtım tutuldu.

Arkamı dönmeye cesaret edemiyorum, çünkü onu hayal ettiğime inanmak istiyorum. Bu sadece çünkü o aslında arkamda.

"Vay anasını, Landon! Hey, seninle tanıştığım çok sevindim. Büyük bir hayranınızım," diyor River, sesi sakın ve soğukkanlı, ama heyecanını bastırmaya çalıştığı belli. Üzerinden uğultulu bir enerji yayılıyor ve az önce avuçlarını kot pantolonuna sildiğini gördüğüme oldukça eminim. "Benim adım-"

"Ona eşlik ettiğin için teşekkürler ama bundan sonrasını ben hallederim," diyerek sözünü kesti ve River ile benim önümde durdu.

Bir kahkaha attım. Bunu doğru duymuş olmamın imkânı yok.

"," açıkça.

River da az benim kadar şaşkın görünüyor. Bakışları Landon ve benim aramda gidip geliyor, sonra gözlerinde sanki noktaları birleştirmiş gibi bir ışık yanıyor. "Oh, kahretsin, siz çocuklar..."

"Tanrım, hayır!"

"Hayır."

Kaşlarının arasına bir kırıksıklık yerleşiyor, sonra tekrar düzleşiyor ve gülümsüyor. "Yine de arkadaşlarımin yanına dönsem iyi olacak."

Ona gitmemesini söylemek istiyorum. Ona bakışımla çaresiz göründüğümünden eminim. Ama bunun bir önemi yok, çünkü çaresizliğimi gitmesi için bir işaret olarak algılıyor.

"Sizinle tanışmak harikaydı, Landon ve Julianna. Görüşmek üzere." Landon'ın uzaklaşırken onu neredeyse hiç tanımamasına rağmen mutlu bir şekilde bunu söyler.

"Hayır, gitme" diye yalvarıyorum ama o çoktan gitmiş oluyor ve müzik sözlerimi bastırıyor. Önümdeki deve bakmak için dönüyorum ama her şey dönerken hemen pişman oluyorum.

"İşte bu yüzden gidiyoruz. Sarhoşsun."

Dengemi korumak için barın üstünü tutarak ters ters bakıyorum. "Her şeyi mahvediyorsun. Seni pislik, git..."

Sanırım gözlerini deviriyor ama emin değilim. Barmene işaret ediyor ve barmen önüme temiz bir fincan koyup başka biriyle ilgilenmek üzere uzaklaşıyor.

"İç şunu." Teşvik ediyor, ama onu itiyorum ve içkimi gidiyorum, ama gitmiş.

"Hey! Onunla işim bitmemiştii. Bunun bedelini ödeyeceksin!"

"Şımarıklığı bırak ve suyu iç, Julianna," diyor sinirli bir şekilde, bardağı tekrar önüme koyarken.

Kulaklarımın onun dudaklarından çıkan ismimin sesini neden sevdiğini açıklamaya başlayamam.

"Yap beni. Eminim buna bayılırsın, ha?"

Yaklaşıyor, alanımı işgal ediyor. "Şu lanet suyu içersen çok sevinirim."

Eğilip ona bakıyorum. "Ve ortadan kaybolmanı çok isterim."

Barmenin dikkatini çekmeye çalışıyorum, çünkü o öyle dedi diye içmeyi bırakacak değilim. Onu tekrar çağırıyorum ama yine de bana yaklaşıyor. Sanki beni kasıtlı olarak görmezden geliyor.

Kaşlarımı çatıyorum. "Ona yapmamasını söyledin mi-"

"Sarhoşsun. Yeterince içtin." Sanki onunla tartışmam için bana meydan okuyormuş gibi bir bakışla beni igneliyor.

"Yeterince içtiğimde karar veririm." Diğer barmenin dikkatini çekmek için tekrar deniyorum ama bana bakmıyor. Sert bir nefes verip çantamı omzuma doğru kaldırıyorum. "Umarım mutlusundur."

"Mest oldum. Şimdi, gidelim."

Kolumu tutmaya çalışırken elini tokatlayarak uzaklaştırıyorum. "Dur bir dakika! Seninle hiçbir yere gitmiyorum."

"Seni eve götürüyorum," diyor sanki bu beni yatıştırmaya yetecekmiş gibi.

"Yani eve mi gidiyorsun?"

Parmaklarını sinirli bir şekilde saçlarında gezdiriyor. El haklı, gerçekten güzel saçları var.

"-Seni eve götüreceğimi biliyorlar."

Kendime geliyorum ve fincanı elime alıyorum, aşırı derecede kavrulmuş hissediyorum. "Kim bilir?"

"Herkes gitti."

Kalbim acıyla çarpıyor ve birlikte gelmediğim insanlar tarafından işgal edilen VIP bölümüne bakmak için dönüyorum. Beni terk mi ettiler?

"Onlara seni eve götüreceğimi söyledim. Burada olmak istemiyorsun ve Gabby'ye partiye gitmek istediğinden emin olmadığını söylemişsin," diye açıklıyor.

Bir şekilde mantıklı olması için söylemesi gereken tek şey bu. Gitmeyi hiç istemiyordum ama sadece kızlar için gidiyordum.

"Şimdi gidelim, yoksa seni terk ederim."

"LANET OLSUN." LANDON NEFESİNİ İÇİNE ÇEKER VE BAŞINI ARKAYA DOĞRU EĞEREK Bana bakmak için aşağı doğru eğdi. "Eğer durmazsan seni kışının üstüne düşürecekim."

Dramatik bir şekilde nefesim kesildi. "Ben de beni önemseydiğini sanıyordum." "Seni zerre kadar umursamıyorum."

Adımlarımı durduruyorum. "*Yarısı* dedin, demek ki beni önemseyen bir yarın daha var. Aman Tanrım, sonunda işler yoluna giriyor. Landon Taylor *beni* yarım sikime önemsiyor!" Kontrolsüzce gülüyorum ama her şey dönmeye başlayınca duruyorum ve ayaklarımın üzerinde tökezliyorum.

Topuklarım asfalta sürtünüyor ve tam kışımın üstüne düşeceğimi düşündüğüm anda güçlü eller beni yere kaldırıyor.

Çift görmeme bir şekilde yardımcı olacağını umarak birkaç kez gözlerimi kırpiyorum ama tam tersi oluyor. Sanırım halüsinasyon görüyorum çünkü Landon beni taşıyor. Bir kolu bacaklarımın altında, diğeri sırtımda.

"Ne yapıyorsun?" Ayaklarımı sallıyorum ve bedenimi ağırlaştırıyorum ama o durmuyor ya da beni yere indirmiyor.

Elleriyle beni sıkıca tutarak yürümeye devam ediyor. "Sen böyle tökezlerken merdivenleri asla çıkamayız. Bu yüzden, Tanrı aşkına, zorluk çıkarmayı bırak ve yardım etmeme izin ver."

İçimde biraz güç kalsaydı onunla dövüşmeye devam ederdim ama enerjim her geçen saniye azalıyor. Alkolün verdiği adrenalinin etkisinin geçtiğini ve şimdi kendimi yorgun hissediyorum.

"Tamam." Esniyorum, kollarımı omzuna doluyor ve başımı yaslıyorum. "Biliyor musun, gerçekten çok sessizsin."

"Keşke sen de öyle olsaydın," diye .

"Sen çok..." Düşünce trenimi kaybediyorum. Gözlerim dalgalanıyor ve ağızımdan bir esneme daha çıkıyor. Düşüncemi bitirmeyi düşünüyorum ama gözlerim ağırlaşıyor.

"Buradayız." Sert sözleri beni irkiliyor ama beni yumuşak ama sert bir şeyin üzerine bırakana kadar tam olarak uyanamıyorum.

İnleyerek etrafıma bakıyorum ve yatak odamda olduğumuzu, Landon'ın önümde durduğunu ve üzerimde yükseldiğini fark ediyorum.

Dudaklarında hafif bir gülümseme beliriyor ve sanırım yanağındaki çentiği görüyorum ama çok emin değilim. "Bir değil."

"Bir değil mi? Beni yatağa attın."

Bana kayıtsızca bakıyor ve tembelce omuz silkiyor. "İniş yumuşaktı. Daha kötüsü de olabilirdi, o yüzden rica ederim."

Tartışmaya değil değmeyeceğini düşünüyorum ama bir baş dönmesi dalgası beni yakalıyor. Gözlerimi kapatıyorum, dirseklerimi dizlerime dayıyorum, avuçlarımla yüzümü kapatıyorum ve her şey durana kadar bekliyorum.

Bunu yaparken, ayak seslerinin uzaklaştığını duyuyorum ve bir göz attığımda gitmiş oluyor.

"Oh, Tanrı'ya şükür," diye mırıldanıyorum, kendimi yatağıma bırakıyorum, serin yorganın tadını çıkarıyorum.

"Hayır, *'Teşekkürler Landon'.*"

Sesini duyunca geriliyorum ve gözlerimi açıyorum. Bir kez daha yükseliyor ama bu sefer elinde bir su şişesi var.

"Al, susuz kalmamalısın." Şişenin kapağını açtı ve almam için bana uzattı.

Eğer bu başka bir adam olsaydı, bırakın içmeyi, suya bile dokunmazdım. Ama o gecedan beri, farklılıklarımıza rağmen ona güveniyorum.

Pisliğin teki olabilir, ama kesin olarak söyleyebilirim ki, içkinizi ortalıkta bırakıp gidebileceğiniz türden bir adam.

iyi ol.

Saç bağımlı çekip çıkarıyorum ve komodinin üzerine atıyorum. Parmaklarımı saçlarımın arasında gezdiriyorum, baskı hafifleyince rahatlayarak iç çekiyorum. Sonra suyu alıp bir yudum alıyorum ama yudum yudum içiyorum çünkü şimdiye kadar ne kadar susadığımı fark etmemiştim.

Dudaklarımı yalayarak boş yere bırakmaya gidiyorum ama elimden alıyor. Gururumu bir kenara bırakarak, "Yolculuk ve su için teşekkür ederim" diyorum.

Kaba bir baş hareketiyle beni şaşkınlık içinde bırakarak çıkıp gidiyor. Yine de çok fazla düşünmüyorum, çünkü bir esneme daha kaçıyor benden. Yorgunluk giderek artıyor ve hareket etme isteğimi yavaş yavaş kaybetmeye başlıyorum.

Yatağımdan kalkarken ön kapının kapandığını duyuyorum ve rahatlayarak iç çekiyorum. Onun burada olması garipleşmeye başlamıştı ve bu konuda nasıl hissedeceğimi bilemiyordum.

Banyoya giriyorum, dişlerimi fırçalıyorum ve makyajımı yarı düzgün bir şekilde çıkarıyorum. Gözlerimin kenarının altında hâlâ biraz rimel ve göz kalemi var ama onları çıkarmayı umursamayacak kadar yorgunum.

Sonra üstümü çıkarmaya çalışıyorum ama sırtımdaki düğümü tutmakta zorlanıyorum.

"Neden hep mücadele ediyormuş gibi görünüyorsun?" diye soruyor dilini şaklatarak.

Korkudan nefesim kesildi. "Ne be? Gittiğini sanmıştım."

"Çantayı arabamda unutmuşsun." Omuz çantam parmaklarının arasından sarkıyor. "Beni hırsızlıkla suçlamayı istemedim. Eminim bunu yapmak hoşuna giderdi."

Ona doğru yürüyorum ve çantamı alıyorum. "Hayır, yapmazdım." "Tabii,"

Çok yorgun olmasaydım gözlerimi devirirdim. "Her şey için teşekkürler. Kapının nerede olduğunu biliyorsun."

Ona sırtımı dönüyorum ve çantamı diğerlerinin oturduğu rafa koyuyorum.

"Gitmiyorum," diyor.

"Gitmiyorum da ne demek?"

"Sarhoşsun," diyor sanki bu yeterli bir açıklamaymış gibi.

"Ben artık iyiyim. Kalmana ihtiyacım yok."

"Kalıyorum, bunu aşın çünkü gitmiyorum."

Bunu kendime itiraf etmekten nefret ediyorum ama küçük bir parçam rahatlamış hissediyor.

Kaşlarımı çatarak kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Bunun da yılın iyi işlerinden biri olması mı gerekiyor?"

Kollarını göğsünde kavuşturarak beni kopyaladı. "Onun gibi bir şey."

İfadesini ölçüyorum ve benimle geçtiğini ve gideceğini bekliyorum ama bu asla gerçekleşmiyor. Onu kovup kovmamam gerektiğini tartışıyorum ama bana sanki bunun pazarlık konusu olmayacağını bilmem gerekiyormuş gibi bakıyor.

İçimi çekerek saçlarımı omzumun üzerinden sürüklüyorum ve arkamı dönüyorum. "Peki, madem bu kadar yardımcı olmayı seviyorsun, şunu çözmeme yardım et."

Nezaketinin etkisi geçmeden iyi bir şekilde kullanabilirim. Ne kadar süreceğini kim bilebilir ve gerçekten bu üstle uyumak istemiyorum.

Omzumun üzerinden ona bakıyorum ama o bana değil, sırtıma bakıyor. Landon'ın ifadesi okunmuyor ve bir an için çekip gideceğini düşünüyorum. Ama kollarını indirip mesafeyi açarak beni şaşırtıyor.

Arkamda duruyor, neredeyse sokakta olduğumuz zamanki kadar yakın.

"Bunu yılın *son* iyiliği olarak kabul edin."

"Evet, evet, artık bana yardım etmek yok. ." Sahte bir selam verip arkamı dönüyorum.

Ellerinin sıcaklığını hissediyorum ve düğümü yakaladığında nefesimi içime çekiyorum. Bunu neden yaptığımı bilmiyorum ama kendime nefes almam gerektiğini söylüyorum çünkü dengemi zorlukla koruyabiliyorum. Topuklularımı henüz çıkarmadım ve her an bacaklarımın beni bırakacağından eminim.

Nefesinin altında bir şeyler homurdanıyor ve düğümü sertçe çekiştiriyor. "Bunu kim bağladı?"

Omzumun üzerinden bakıyorum ve onu hevesle sırtıma bakarken buluyorum. Düğümü çözmek için uğraşırken kaşları çatılmış ve çenesi gerilmiş. "Şimdi mücadele eden kim?"

"Geri alamazsam yine de olacaksın," diyerek başını hüsrarla sallıyor ve tekrar çözmeye çalışıyor. "Bu çok saçma. Cidden, bunu kim yaptı?"

"Polly." Sırıtiyorum, ne kadar tadını çıkarıyorum.

Onun hayal kırıklığından zevk almamalıyım, çünkü vazgeçebilirdi, ama bu çok komik. Özellikle de nefesinin altında küfredip anlamadığım kelimeler söylediği için. Neredeyse başka bir dil konuşuyormuş gibi geliyor. Neredeyse ona sormak istiyorum ama vazgeçiyorum.

"Tabii ki yaptı." Yine önüme bakıyorum ama gözlerini devirdiğinden eminim. "Neden başının üzerinden çekmiyorsun? Uzuyor gibi görünüyor."

biraz mesafe koyarak birkaç adım öne çıktım ve dehşete düşmüş bir halde ona baktım.

"Hayır. Kesinlikle olmaz. Malzemeyi uzatmak istemiyorum."

En sevdiğim YouTuber, kupalar, sıcak çikolata, müzik ve hafta sonları ders verdiğim çocuklar gibi pek çok şeyi seviyorum. Ancak makyaj, çanta ve kıyafetlere karşı gerçek bir zaafım var.

Ne diyebilirim ki? Stilist bir anneyle büyüdüm. Elbette tüm bu şeyleri seveceğim. Yani, hangi kız sevmez ki?

Landon büyük avucuyla yüzünü siliyor ve öfkeli bir nefes veriyor. "Şaka yapıyorsun, değil mi?"

"Hayır, şaka yapmıyorum. Bunu başımın üzerine çekmeyeceğim. Malzemeyi uzatmak istemiyorum." duruyorum.

Göğsünden derin, alaycı bir kıkırdama yükseliyor. "İnanılmazsın amına koyayım."

Şaka yaptığımı ve önerdiği gibi yapacağımı söylememi bekler gibi bakıyor. Ama tek yaptığım ona bakmak ve hiçbir şey söylemesem de sessizliğim açık ve net.

bir şey olmayacak.

Landon parmaklarını saçlarında gezdirerek, "Başımı ağrıtıyorsun," diye . "Lanet olası bir baş ağrısı," diye homurdanıyor.

Hmm... daha önce de böyle dağınık mı görünüyordu? Gerçekten iyi görünüyor.

Bu korkunç düşünceler için sarhoş beynimi suçluyorum.

"Aynen." Şakağımı hafifçe ovuşturarak ofluyorum. "Yardımanın için teşekkürler ama buradan aldım. Ayaklarım beni öldürüyor, o yüzden eğer-"

"Topuklarını ."

Kalbim tekliyor ve sert talep karşısında donup kalıyorum. "Ne?"

Yüzünü aradım ama boştu. Neden bir şey bulacağımı sandım bilmiyorum.

Bana yaklaştı. "Arkanı dön."

Başımı arkaya yatırıp ifadesiz gözlerine bakıyorum. "Neden?"

"Çünkü ekstra boy bana yardımcı olacak." Bakışları sanki beni değerlendirmiş gibi aşağıya kayıyor. "Bana güven ve endişelenme. Gömleğin iyi olacak."

Teredditle dönüyorum ve her ne yapacaksa sabırla bekliyorum. Arkamdan ayaklarını sürüyerek geldiğini ve düğümü tekrar tuttuğunu duyuyorum. Ve sonra neden hâlâ topuklu ayakkabılarımı giymemi istediğini anlıyorum.

Düğümü çekmek için dişlerini kullanacak.

Oh.

Sıcak nefesi sırtımı gıdıklıyor ve tüylerimin diken diken neden oluyor. Elimden geldiğince hareketsiz durmaya çalışıyorum, hatta nefesimi tutuyorum ama kumaşın çekildiğini hissettiğimde, omurgamdan bir ürperti geçiyor.

Tek hayal edebildiğim Landon'ın dişlerinin düğümde olduğu ve kumaşı bozmamak için nazıkçe çektiği. Ama sonra kafamdaki görüntü dişlerinin sıyrıp geçmesine dönüşüyor... vay canına! Hayır, bunu düşünmemiştim!

Kalın bir şekilde yutkunarak ellerimi göğsümde birleştiriyorum, çıkarmayı başarması ihtimaline karşı üst kısmı tutmak için.

Boğazını temizliyor ve tüm sıcaklığı da beraberinde götürerek geri adım attığını hissediyorum. "Bitti."

"Teşekkürler," diye cevap veriyorum, neredeyse nefes nefese.

Buna bir şey demiyor ve ayak sesleri kadar biraz daha geri çekildiğini duyuyorum.

Arkamı döndüğümde gitmişti ve üzerimi değiştirebilmem için beni yalnız bırakmak istediğini biliyordum.

Tuhaf sersemliği üzerimden atıyorum ve kıyafetlerimi çıkarıp pijamalarımı giyiyorum.

Gözlerimi ovuşturarak yatağa giriyorum ve bundan sonra onunla son kez yalnız kalmaya karar veriyorum.

Televizyonumun kumandasına uzanıyorum, rahatıma bakıp vücut yastığımı kalçalarımın arasına yerleştirirken televizyonu açıyorum. Parmaklarım otomatik pilotta hareket , doğrudan YouTube'a gidiyor ve her zaman uykuya daldığım kişiye, Haptic'e tıklıyor.

Gönderdiği yeni şarkıya tıklıyorum. Leon Bridges'in "River" şarkısının cover'ını söylüyor.

Piyanonun sesi odama süzülürken gözlerim dalgalanıyor, ardından onun sesi usulca geliyor. Uyku yavaş yavaş beni ele geçirmeye başlıyor ama hemen bölünüyor.

"Ne ?"

Gözlerim birden açılıyor ve yüksek sesle nefes alıyorum. Doğrulup Landon'ın durduğu kapıya bakıyorum. "Neyin var senin? Beni korkuttun."

"İyi görünüyorsun." Benim korkmuş halimi görmezden geliyor ve dikkatini televizyona veriyor. "Peki ne dinliyorsun?"

"Müzik. Çok açık değil mi?" Son derece sinirlenmiş hissederek karşılık veriyorum. "Neden buradasın?"

Mırıldanıyor, dalgın dalgın başını sallıyor ve neredeyse kendinden geçmiş gibi görünüyor.

"Orada öylece duracak mısın yoksa-" "Kimi dinliyorsun?"

"Haptic. O bir YouTuber-"

"Kulağa bok gibi geliyor." Ellerini ceplerine sokuyor, sıkılmış görünüyor.

Savunmacı bir şekilde alay ediyorum. ". Buraya gelip çalamazsın. Sesi bok gibi çıkan biri varsa o da sensin."

Duymayı reddettiğim tek şey, herhangi bir Haptik iftirasıdır.

Dilini şaklatıyor ve gözlerinde bir şey parlıyor. Bir saniyeliğine sırttığını gördüğüme yemin edebilirim ama gözümü kırptığımda göremiyorum. "Işığı misin?" Bakışları dolabımdan ışığa yöneliyor.

"Hayır, ben... açık bırakmayı seviyorum." Sinirle yutkunuyorum ve şakaların gelmesini bekliyorum.

Ona bir açıklama borçlu değilim, ama birine yirmi bir yaşında karanlıktan korktuğumu nasıl söylersiniz? İki yıl öncesine kadar korkmazdım.

Şakalar hiç gelmiyor ve yüzü boş kalıyor. "Tamam, ben oturma odasında olacağım. İyi geceler, *Angel*."

"İyi geceler, Lucifer!" Karşı koyuyorum ve tekrar .

12

JULIANNA

NCU'NUN ÖĞRENCİ SANAT SERGISINE GELEN INSANLARIN ÇOĞU
sergi gitti, piyano çalmayı bıraktım.

Bankta oturmaya devam ettim ve öğrencilerin yaptığı sanata
baktım. Biri omzuma dokunduğu için onları inceleyemedim.

Arkamı döndüğümde parlak yeşil gözlerin ve geniş, dişlek bir
sırıtişın bana baktığını görüyorum.

"Merhaba, Julianna Sparks, pırıl pırıl kişiliği olan kız," diye selamlıyor
River.

Gülümsemesine karşılık veriyorum. "Merhaba, River Hale, bayat
esprileri olan adam."

Geçen hafta sonundan beri birbirimizi görmedik ama numara alışverişi
yapma fırsatımız da olmadı. Onu sosyal medyada arayabilirdim ama çok
meşguldüm. Şimdiye kadar düşünmemiştim. Gerçi o da beni arayabilirdi
ama aramadı.

Sahte bir alınganlıkla alay ediyor. "Bayat mı? Bence oldukça
iyiydiler."

İçimden gelen gülme isteğine karşı koyuyorum. "Sen öyle diyorsan."

River'ın gülümsemesi yumuşar ve ensesini ovuşturur. Yanaklarını
pembe bir renk kaplıyor. "Ben... Muhtemelen kendimi aptal durumuna
düşüreceğim ve lütfen evet demek zorunda hissetme. Ama bir ara
benimle çıkmak ister misin diye merak ediyordum?"

Sorduğu soru karşısında nutkum tutuldu. Ukalalık gibi olmasın ama birkaç kez çıkma teklifi aldım ve artık erkeklerin randevumuzdan bir şey beklediklerini anlayabiliyorum. Ne yazık ki, yüzde doksan beşi seks bekliyor.

Ama River'da hissetmiyorum. Bu yüzden beni neden şoke ettiğinden emin değilim.

Seksi ne kadar özlediysem, bunu da o kadar özlemişimdir. Sadece görünüşümle değil, gerçekten benimle ilgileniyormuş gibi görünen birini. Erkeklerin onayına muhtaç aptal bir sarışın olduğumu düşünmeyen biri.

Talihsiz bir durum ama geçmişte randevularımı kısa kesmek zorunda kaldım. Her nasılsa, bütün gece kendilerinden , bana bir şeyler anlatmalarını ve onlarla eve gitmek isteyeceğimi istediğimi varsaydılar.

Sessizliğim çok uzun sürmüş olmalı ki yanakları daha da kızararak konuşuyor. " değil. Özür dilerim. İsteyerek yapmadım-"

Ayağa kalktım ve ona güven verici bir gülümseme sundum. "Üzgünüm, bunu ama evet, seninle çıkmayı çok isterim."

İçini bir rahatlama kaplar. "Bayat şakalar yapmayacağıma söz veriyorum." Sağ avucunu kaldırır.

Bu sefer kıkırdıyorum. "Melek şakaları yapmadığın sürece sorun yok."

"Melek şakası yok. ." Zihnine not alıyormuş gibi bana bakıyor ve sonra telefonunu çıkarıyor. "Bana numaranı vermek ister misin? Sana mesaj atarım ve ikimiz için de uygun bir gün belirleriz."

"Evet, tabii." Ona numaramı verdim ve o da bana bir mesaj göndererek onun olduğunu bildirdi.

Yüzünü buruşturuyor ve telefonunu hızla cebine sokuyor. "Kahretsin, gitmem gerek. Arkadaşlarım arabada bekliyor. Arkadaşımı desteklemeye geldik. Onun sanatı serginin bir parçasıydı. Şimdi gitmeye hazırlar. Açlıktan ölüyorlar" diye açıklıyor ve omzunun üzerinden işaret ediyor. "Açıklamayı bitirdim. Ben gideceğim ama bir yolunu buluruz."

"Tamam." Başımı salladım, gülümsedim ve o neredeyse koşarak çıkarken el salladım.

Ben: Her şey iyi görünüyor. Not 90.

BU KOCA BİR YALANDAN BAŞKA BİR ŞEY DEĞİL. BENİM NOTUM ASLINDA bir doksan, ama bir elli dokuz.

Yalan söylememeliydim, ama ona yine başarısız olduğumu söylemeyi kendime yediremedim. Bunu yapmazdım ama bu gece bana rastgele mesaj attı ve panikledim. Genelde mesaj atmak ya da aramak için pazar günlerini bekler, ben ne kadar başarısız olduğuma bakarken cuma gecesini değil.

Ama bana ulaşamayacağını bildirmek zorundaydı. Nasıl olduğumu görmek istediğini bilmek beni duygulandırırды ama aslında sadece notlarımın olması gereken yerde olduğunu bilmesi gerekiyordu.

Tek iyi tarafı beni aramadı çünkü arasaydı yıkılırdım.

Daha iyisini yapabilirsin.

: Daha iyisini yapacağım.

Midem düğümleniyor ve öldürücü bir baş ağrısı tüm kafatasımı sert bir şekilde sarıyor. Daha önce hissettiğim panik, şu an hissettiklerimin yanında hiçbir şey.

Sadece babamın değil, okulda kalıp kalmamam umurunda olmasa bile annemin de hayal kırıklığıyla yüzleşmek zorunda kalacağını bilmek. Çoğunlukla bir konuda yine başarısız olduğum için utanacaktır.

Gözlerimi kapatıp yüzüstü dönüyorum, yastığımı kapıyorum ve ona doğru çığlık atıyorum. Bu acınası bir durum ama hayal kırıklığımı ancak bu şekilde dışa vurabiliyorum. Nasıl kimseye söyleyemem çünkü şikayet ediyormuşum gibi görünür.

Böyle hissetmeye hakkım yok. Her şeye sahibim. Mücadele etmemeliyim. Endişeli hissetmemeliyim. Bunalmamalıyım.

"Juls? İyi misin?"

Patlamamdan dolayı utanarak hızla doğruluyorum ve sakın görüldüğümden emin olmak için parmaklarımı saçlarımda gezdiriyorum.

Boğazımı temizleyerek omzumun üzerinden bakıyorum. Polly ve Gabby kapının aralığından bakıyorlar.

"Bir şey duyduk ve seni kontrol edelim dedik," diyor Polly. "İyi misin?"

sallayarak içeri gelmelerini işaret ediyorum ve yüzüme bir gülümseme yerleştiriyorum. "Evet, evet, ben iyiyim. Sadece duyduklarınızı görmezden gelin."

İçeri gelip makyaj masamın önünde duruyorlar. Onu bırakmalarını bekliyorum ama Gabby bunu yapmak istemiyor gibi görünüyor.

"Birbirimizi uzun zamandır tanımadığımızı biliyorum ama konuşmaya ihtiyacın olursa biz buradayız." Tatlı gülümsemesi beni biraz rahatlatıyor. "Bize söylemen gerekiyormuş gibi hissetme ama biz oda arkadaşı ve arkadaşız. Senin için buradayız."

Ciddi olduğunu biliyorum ve Polly'nin gözlerindeki ifadeden onun da aynı hislere karşılık verdiğini anlıyorum. Onlarla tanıştığım andan itibaren samimi görünüyorlardı ama Sienna'dan sonra onlara güvenmekten çok korkuyorum.

Çok iyi ve açık biriydi. Aynı fikirde olduğumuzu sanıyordum, ama fark etmeliydim ki paylaştığım hep ben oluyordum ve o olmuyordu. Birinin beni gerçekten anlaması ve dinlemesi için o kadar çaresizdim ki, bana bir parça ilgi gösteren ilk kişiye ağzımı açtım.

Eloise benim hakkımda her şeyi bilmiyor bile. Onu ne kadar sevsem ve ona ne kadar güvensen de, onunla bir şeyler paylaşmayı kendime yediremiyorum. Özellikle de Cole'la ilgili olanları. Sienna dışında kimse bilmiyor.

Onlara her şeyi anlatmak konusunda kendimi rahat hissetmiyorum, özellikle de annem ve babamla ilgili olanları. Gabby ve Polly'nin benden çok daha büyük sorunları var. Bu kadar küçük bir şey hakkında şikayet etmek doğru olmaz.

Ancak Calc'a boğulduğum için paylaşacağım tek şeyin bu olduğuna karar verdim.

"Calc'da başarısız oluyorum," diyorum utangaç bir şekilde, gözlerinin içine bakamadan.

Utanmamalıyım ama Gabby ve Polly akıllılar, özellikle de Gabby. Liseyi birincilikle bitirdiğini ve dekanın listesinde olduğunu öğrendim.

"Hey, sorun yok." Gabby yanıma oturdu. "Utanacak bir şey yok. Matematik oldukça zor, ama üzülme, notunu yükseltmek için hâlâ iki buçuk ayın var."

Bana öyle bir iyimserlikle bakıyor ki neredeyse inanacağım ama gerçekçi olmak gerekirse bunun olmayacağını biliyorum.

Karyolaya yaslanıp yastığımı tutuyorum ve onlara matematikle olan zor ve karmaşık ilişkiyi anlatıyorum.

"Hayır, Roberts olmaz." Polly diğer yanımda otururken yüzünü buruşturdu. "Onun sınıfını zar zor geçtim. Sınıfta kalacaktım ama Ga-Landon geçmeme yardım etti."

"Ve ben-"

Polly, Gabby'nin yerine konuşur: "Sadece Landon. Hepsi oydu. O çok zeki."

"Landon geçmene yardım mı etti?"

Polly başını sallar ve en iyi arkadaşına dirsek atar. "Evet. Fena halde zeki ve matematik onun olayı gibi."

Gabby endişeyle gülümseyip örgüsünün ucuyla oynamadan önce kızlar birbirlerine bakarlar. "Bir fikrim var..."

Sarı parlak bayraklar çevremde dalgalanıyor. Beni uyarıyor ve ağzından çıkmak üzere olan şeye hazırlıyor.

Ona bakıyorum, şüpheli hissediyorum.

"Tamam mı?" "Landon sana özel ders verebilir."

"Sanırım az önce ağzıma biraz kustum." Burnumu kıvırıyorum, dudaklarım tiksintiyle bükülüyor.

Gülümsemesini engelliyor. "Ben ciddiym, Juls. Landon sana ders verebilir."

"Ben de ciddiym."

Polly doğruluyor ve vücudunu bana doğru çeviriyor. "*Sorunlarınız* olduğunu biliyorum ama bir an için bunu düşünün."

"bir şey yok," diye kestirip atıyorum.

Gabby saç örgüsünü omzunun üzerinden ve bana ciddi ciddi bakıyor. "Ben ciddiym. Gururunu bir kenara bırak ve bunu *gerçekten* düşün. Landon liseden birincilikle mezun oldu. Delicesine ve gülünç derecede zeki. Sadece bu da değil, aynı zamanda sabırlı. İnanması zor biliyorum ama bize güvenin, o sizin geçme biletiniz."

"Bu işe yaramaz. Tartışmadan birkaç dakikadan fazla birlikte olamayız. Birinin öleceğinden eminim ve bu ben olmayacağım."

Gabby kıs kıs güler. "Çok komiksin."

Keşke ne kadar ciddi olduğumu anlasaydı.

"Geçen hafta yalnız başınıza birlikteydiniz ve ikiniz de iyi ve hayattaydınız." Polly bana sert bir bakış attı.

"Bu farklı. Çoğunda sarhoştum. Düşünecek kadar akli başında değildim."

"Bakın, geçmenize kesinlikle yardımcı olacağını düşündüğüm tek kişi Landon. Her şeyi mantıklı hale getirmeyi nasıl başarıyor bilmiyorum ama . Yemin ederim geçmene yardım edecek," diye güvence veriyor, ses tonu ciddi ve herhangi bir eğlence içermiyor. "Bana yardım etti ve o dersi geçtim. Sana yardım edebileceğini biliyorum."

O sarı parlak bayraklar yine çevremde dalgalanıyor.

Uyarıyı dikkate almalıym, ama kafamın arkasında bir ses bana etmem gerektiğini söylüyor. Ya gururuma yenik düşüp ondan yardım isteyeceğim ya da babamı yine hayal kırıklığına uğratacağım.

"Bunu düşüneceğim."

İki gündür Gabby ve Polly'nin *büyük* fikrini düşünüyordum.

fazla büyüttüğümü biliyorum ama ondan yardım isteme düşüncesi acı verici ve utanç verici geliyor. Sanki isteyerek Landon'a hakkında konuşabileceği başka bir şey veriyorum.

Eğer oda arkadaşlarımdan söylediği kadar akıllıysa, o zaman pas geçeceğim. Landon'ın saçmalaması sorunlarımdan en küçüğü olmalı. Her halükarda, bunu zaten yapıyor, neden önemli olsun ki?

Elbette, zekam konusunda son derece mahcubum ama sorun değil, çünkü en azından geçeceğim. Yaptığı şakalar ve ukalaca yorumlar çok acımasız olacak. Kendini tutacak biri değil ve asla benimle değil, ama sorun değil çünkü bedeli buna değecek, değil mi?

"Bugünkü toplantımız sona ermiştir." Sienna genişçe gülümsüyor.

Ne zaman dalmışım ve ne kadar sürmüş bilmiyorum ama bunu çok sık yapıyorum. Bugün bunu öğrencilerimle yaptım. İsteyerek ama kızların fikri aklımdan çıkmıyor.

Eşyalarımı almakla vakit kaybetmiyorum ama birkaç kız benimle sohbet edince yavaşlıyorum. Çok tatlılar ama ben sadece dışarı çıkmaya çalışıyorum.

Artık burada kendimi rahat hissetmiyorum. En azından Sienna etraftayken. Ne zaman onun yanında olsam, tüm sırlarımı ortaya dökecekmiş gibi hissediyorum.

Çok fazla değiller ama beni geceleri uykusuz bırakanlar onlar. Ya da hakkında konuşmaya utandıklarım.

Şans benden yana değil çünkü tam kız yurdundan çıkarken beni durduruyor.

"Hey, seninle konuşabilir miyim?" diye soruyor.

"Tabii."

Kızlarla dolu olmayan tarafa geçiyoruz.

Kollarımı göğsümde , yanımdan geçen erken Ekim esintisini hissediyorum. Daha Ekim'in ilk günü ama bu yıl hava geçen yıla göre daha soğuk. Kuzey Carolina'da yaşamak böyle bir şey işte. Havanın nasıl olacağını asla bilemezsiniz.

Gözlerine dokunmayan sıkı bir gülümseme taşıyor. "Komik değil mi?"
Şaşkın şaşkın bakıyorum. "Uh, ?"

"Landon'ı semi'ye götüreceğimi söyledikten sonra onunla takılmaya başlaman." Kıkırdıyor ama acı acı.

"Neden bilmiyorum. Onunla takılmıyorum."

"Yani siz birlikte kahve içerken ya da Liquid'den ayrılırken görülmediniz." Göstermeye çalıştığı samimiyete rağmen gözlerinde öfke parlıyor.

"Ne gördüğünüzden ya da duyduğunuzdan emin değilim ama görüldüğü gibi değil. Ve sana kendimi açıklamama gerek yok." Gitmek üzereydim ama kolumu tuttu.

"Bunun ne olduğunu anladım." Dilini şaklatarak kolumu bıraktı. Bakışları küçümseyici bir şekilde üzerimde geziniyor. "O *fantezini* gerçekleştirmek istiyorsun."

Nefesim kesiliyor.

Sienna başını yana eğerek sırtıyor. "Madem bu rahatsız edici fantezini yaşamak istiyorsun, bir de futbol takımını denemelisin. Belki de bir tren tam sana göre. Madem kullanılmayı seviyorsun. İyi eğlenceler." Dönüp bana el sallayarak veda ediyor.

Midem bulanıyor, pişmanlık ve mahcubiyet üzerime çöküyor. Ona söylediğim her şeyi geri alabilseydim, gözümü kırpmadan alırdım.

Yanağımın içini ısıırıyorum ve bacaklarım yere yapışmış gibi hissetmeme rağmen kendimi hareket etmeye zorluyorum.

Landon'dan bana özel ders vermesini istemeye karar verdim.

Bugün Sienna ile *yaptığım* konuşmadan sonra kendime *kaybedecek başka neyim var* diye sordum. Haysiyetim neredeyse hiç , öyleyse gururum kimin umurunda?

Önemli olan tek şey sınavı geçmek, babamı gururlandırmak ve umarım bu arada annemi de gururlandırabilirim. Ben .

Bunu nasıl başaracağımı bilmiyorum ama her seferinde bir adım.

Bölüm toplantısından eve döner dönmez her şeyi gözden geçirdim ve bu nasıl yapacağımızı yazmaya başladım.

Basketbol sezonu önümüzdeki ay başlıyor ama umarım yoğun programından bir iki gün ayırabilir. Ben de onun programına göre çalışmaya hazırım. Pazar sabahları öğrencilerimle birlikte olmak dışında müzedeki günlerimi değiştirebilirim.

Müzik dersim gözle beklediğim bir şey, bu yüzden vazgeçmek istemediğim tek gün o.

Bana özel ders vermek istemesi için kabul etmesi gerekir, ama ona ne kadar ödeyeceğimi söyledikten sonra, kesinlikle kabul edecektir.

Eğer kabul ederse, onu iki haftalık bir denemeye alacağım. Kızlar onun tartışmasız zeki olduğu konusunda ısrar ediyorlar ve yalan söyleyeceklerini sanmıyorum, ama yine de paramın karşılığını aldığımdan emin olmalıyım.

Şimdi onun gelmesini bekliyorum. Kararımı verdikten sonra Polly'den onu davet istedim.

İyi ki kızlar burada değil. Yoksa beni oturma odasının eşiğinde volta görürlerdi. Ayrıca kendi kendime konuştuğumu, artıları ve eksileri sıraladığımı da görürlerdi.

Endişelenmemeliyim. Landon'la ilk kez konuşacak değilim. Ama cumartesiden beri onu ilk kez göreceğim, çünkü ondan kaçıyordum. Önemli olduğundan değil. Eminim bunu yaptığımı fark etmemiştir. Onu tanırıyorsa, muhtemelen burada yaşadığımı unutmuştur. Bunu bana bir kere söylemişti.

Kapının çalınmasıyla sendeleyerek duruyorum ve kalp atışlarım hızlanıyor. Avuçlarım soğuk ve nemli bir hal alıyor ve midem sinirle doluyor.

Nefes al. Kapıyı açarken kendime hatırlatıyorum. " ," diye karşılıyor beni.

"Evet, benim. İçeri gelin."

Ama yapmıyor. Kapının önünde durmuş, şaşkın şaşkın bana bakıyor. "Burada değiller. Burada değiller mi?"

Burada bir şey yok.

"Hayır, Polly'den seni davet etmesini istedim çünkü seninle konuşmam gerekiyor."

Kaşları havaya kalkıyor ama sonra gözleri ihtiyatla kısılıyor. "Ne hakkında?"

"İçeri gelebilir misin?" Kapıyı aralayıp içeri girmesini işaret ediyorum.

İç çekerek içeri girmek için başını biraz eğiyor çünkü boyu inanılmaz uzun. Bunu çok yapıyor ve onun için üzülüyorum. Kapılar ve benzeri en temel şeylere uyum sağlamak zorunda kalmak onun için rahatsız edici olmalı.

O kapıyı kapatıp ayakkabılarını çıkarırken ben kanepeye oturuyorum. Söylemeyi planladığım her şeyi düşünüyorum, ama o karşıma oturduğunda zihnim bomboş kalıyor.

"Konuşacak mısın?"

"Sadede geleceğim çünkü saçmalamak anlamsız, gereksiz ve zaman kaybıdır."

Dudaklarında bir gülümseme hayaleti beliriyor ama gözümü kırptığımda kayboluyor. " kalıyorum." Vücudum utançtan alev alev yanıyor ve ben

koltuğumda kayıyorum. Yüksek sesle itiraf ettiğim için bu fikir şimdi daha az çekici geliyor. Beynim bana görevi iptal etmemi söylüyor ama babamın yüzü hemen gözümün önüne geliyor. "Sana gelmek istememiştim ama Gabby ve Polly gitmem gereken kişinin sen olduğunu söylediler. Seni rahatsız etmek istemezdim ama gerçekten bir öğretmene ihtiyacım var."

"Hayır." O kadar hızlı söylüyor , neredeyse yakalayamıyorum.

Tamam, değil. Bunun biliyordum. *Sadece kendini açıkla. Belki fikrini değiştirir.*

"Farklılıklarımız olduğunu biliyorum." *Farklılıklar* hafif kalır ama ihtiyacım olan son şey onunla bir tartışmaya girmek. "Muhtemelen yakınımda olmak istemezsin ama yardımın gerçekten işime yarayabilir. Polly, Roberts'ı kaybettiğinde ona yardım ettiğini söyledi, benim de Rob'um var-"

"Hayır'ın ne demek olduğunu anlamıyor musun? Ya da bu kelimeyi hiç duymadın mı?"

"Yoğun bir programın olduğunu biliyorum ama bunun üstesinden gelebilirim. Senin için ne işe yararsa, onu yapacağım," diye yalvarıyorum, sesimdeki çaresizliği duymasını umuyorum. "Sana ödeme de yapabilirim-"

"Cevabım hala hayır," diyor en ufak bir tereddüt göstermeden.

"Ama paranızı ödeyeceğim ve lütfen," diye kekeliyorum ama çaresizliğim utancımı bastırıyor. Umarım bunu görür, duyar ve bana acır. "Gerçekten yardıma ihtiyacım var ve-"

Ayağa kalkıyor ve bana kızgınlıkla bakıyor. "Bazen hayatta istediğimizi elde edemeyiz. Benim cevabım hayır. Senin parana ya da çaresizliğine ihtiyacım yok."

Kapıya doğru yürümesini, ayakkabılarını giymesini ve bana bir bakış bile atmadan uzaklaşmasını izlerken kalbim dipsiz bir kuyuya düşüyor.

Odama girene kadar kendimi sakın tutuyorum. Yastığıma bağıriyorum, sonra eşyalarımı alıp çalışmaya başlıyorum.

"UYKU ALIŞKANLIKLARINIZ ?"

Hardal rengi koltukta daha dik oturarak ofluyorum. "Diğer tüm üniversite öğrencileriyle aynı."

Terapistim Reid'in ağzının kenarında eğlenen bir gülümseme beliriyor ve not defterine bir şeyler karalıyor.

Benim terapiye ihtiyacım yok ama Koç Warren takımdaki herkesin bir psikoterapistle gitmesi konusunda ısrar ediyor. Bu kaynağı kullanmanın önemli olduğunu, çünkü sadece fiziksel olarak değil, zihinsel olarak da oyunumuzun zirvesinde olmamız gerektiğini söyledi.

Bana kalsa burada olmazdım ama Koç ne bana ne de başkasına seçme şansı verdi. En azından sezon bitene kadar haftada bir terapi yapmak zorundayız. Devam memnuniyet duyacağımızı söyledi ama sezon biter bitmez geri dönmeyeceğim.

Birinin hayatımı incelemesine ve bana yalnız olmadığımı söyleyerek kendimi daha iyi hissettirmeye çalışmasına ihtiyacım yok. Bazıları, bazı insanların yalnızlığı sevdiğini ve yalnızlıktan beslendiğini ve benim de onlardan biri olduğumu kabul etmiyor.

Yalnızlık beni rahatlatıyor ve bu değiştirmeyi düşünmediğim bir şey.

"Uyku alışkanlıklarınızın olduğunu belirtmeniz bir sakıncası var mı?"

Neredeyse bir saattir devam ediyoruz. Bu ilk seans olduğu için bana arka planda sorular soruyor.

beni tanımak için. Cevabıma bağılı olarak, bir sakıncası olup olmadığını soracak ve ben de saklayacak bir şeyim olmadığını belirtmeyeceğim.

Hayatım sıradan. Söyleyecek pek bir şey yok.

"İki kase mısır gevreği yiyorum, müziğim üzerinde çalışıyorum, klavyemde ya da gitarımda çalışıyorum, sonra yatıyorum."

Yanıtımdan memnun bir şekilde başını sallayarak mırıldanıyor. "Bir gecede genellikle kaç saat uyuyorsun?"

"Dört ile altı arası."

"Her zaman dört ile altı mı?" "Her zaman."

Yanağı seğiriyor ve sonunda bana bakıyor, bir bacağına diğer dizinin üzerine atıyor ve not defterini kucağına koyuyor. "Açık sözlü, doğrudan konuya giren bir adamsın, ha?"

Gözlerimi kırıştıyorum, bu konuşmadan hiç etkilenmediğimi hissediyorum. Beni eğlendirdiği sürece gereksiz konuşmaları umursamam. Bu öyle değil.

Sıkıldım ve bitirdim.

"Kaçınılmaz olandan geri durmak anlamsız." Yarım bir omuz silkme hareketi yapıyorum. Parmaklarını not defterinin üzerinde gezdiriyor. "Kaçınılmaz olan mı?"

Kolumu kolçağa dayayarak arkama yaslanıyorum. "Evet. Sezon bitene kadar buraya gelmek zorunda olduğum için eninde sonunda öğreneceksin. Eninde sonunda öğreneceğin bir şeyi neden saklayasın ki? Bari şimdi söyleyeyim de vakit kaybetmeyelim."

Reid düşünceli bir şekilde bana bakıyor ve kalemini usulca deftere vuruyor. "Hayatı hep böyle mi algılıyorsun?"

Her şeyin değiştiği zamanı düşünerek bir an boşluğa düştüm. Hayata *hep* böyle bakmazdım ama büyüdüm ve anladım ki ya bir seçim yaparsın ya da hayat senin için seçer.

Ya bir yol ya da diğeri. İkisini birden seçemezsin. "Ben böyle yaşıyorum."

Reid duraksıyor, kalemini eline alıyor ama yazmıyor. Tükenmez kalem kâğıdın üzerinde geziniyor ama sonra her şeyi yuvarlak sehpanın üzerine bırakıyor.

"Oturum bitmeden önce birkaç dakikamız var. Sadece bir sorum daha var. Bana ailenizden bahsedin."

"Annem öldü, babam da ölebilirdi ve bir üvey kız kardeşim ve üvey erkek kardeşim var."

Kaşları havaya kalkıyor ve kafasının içinde dönen dişlileri görebiliyorum. İfademi açmak ve sesimin tonunu incelemek isteyeceğini anlayabiliyorum ama söyleyecek bir şeyim yok.

"Babanın ölmüş olabileceğini söylüyorsun. Neden?"

Şimdi kaşlarım kalktı. Reid'in bu kadar açık sözlü olmasını beklemiyordum.

"Biliyor musun, neden bu düşüncayı aklında tutmuyorsun ve bunu bir sonraki seansımızda tartışmıyoruz?" Ayağa kalkıyor ve esmer yüzüne geniş bir gülümseme yayılıyor.

Hiçbir şey söylemiyorum, çünkü benim için hiçbir şey ifade etmeyen bir adam hakkında konuşmaya ne hevesliyim ne de can atıyorum. Ayağa kalktım ve onu kapıya kadar takip ettim.

Kısa vedamla ilgili bir espri yapıyor ama ben bir şey demiyorum ve o başka espri yapmadan uzaklaşıyorum.

NCU'nun Öğrenci Sağlık Kliniği'nden çıkıp doğrudan 1970 model Dodge Charger'ımın otoparka gidiyorum. İçeri girdiğimde telefonum cebimde titriyor, ama durana kadar görmezden geliyorum, ama sonra tekrar çalıyor. Ve yine görmezden geliyorum ama üçüncü kez çaldığında telefonumu elime alıyorum.

"Kahretsin," diye mırıldanıyorum nefesimin altında ekrandaki isme bakarken.

Numaramı değiştirmeyi düşünüyorum ama bunu yaparsam bir şekilde numaramı bulacağını biliyorum.

Okul başladığından beri babam John beni durmadan arıyor. Cevap vermedim ve vermeyi de planlamıyordum çünkü onunla konuşmak istemiyordum. Normal bir insan, aramalarına ve mesajlarına cevap alamıyorsa, bunun diğer kişinin kendisiyle konuşmak istememesinden kaynaklandığını düşünür.

Ne yazık ki John normal ya da çok zeki değil.

Telefonumu kapatmak istiyorum ama daha de yaptığı gibi Jagger'ı arayacağını biliyorum. İsteyeceğim son şey Jagger'ı kendi içine çekmek. Zaten John'un saçmalıklarıyla uğraşmak için çok fazla sorunu var.

İsteksizce cevap verdim ve hoparlörü açtım. Otoparktan çıktım ve eve doğru sürdüm. "Evet."

"Hey, oğlum, ?"

Ona sayısız kez bana oğlum dememesini söyledim ama beni hiç dinlemedi.

"Merhaba John, görünüşe göre hafızan bir kez daha boka sarmış ve sana defalarca bana oğlum dememeni söylediğimi unutmuşsun. Ama sorun değil, hatırlatırım."

"Landon," diye araya girdi. "Benimle böyle konuşma. Bana saygı duymalısın. Ben senin babanım."

Öfkemi kaybetmemek için elimden geleni yaparken ellerim direksiyonu sıkıyor. Her zaman kötülüğü ortaya çıkaran dört kişi var. John, karısı, oğlu ve Hollywood.

"Görünüşe göre baba olmanın ne demek olduğu konusunda ikimizin farklı tanımları var. Seni araştırma zahmetinden kurtarayım ama bir baba-"

"Yeter!" diye tedirgin bir nefes verdi. "Lütfen... Sadece seninle konuşmak . Seni özledim."

"Mmm, aynı şeyi hissettiğimi söyleyemem. Gitmem gerekiyor."

Arka planda ayak sesleri duyuyorum ve sadece onun berbat karısı olduğunu tahmin ettiğim hafif bir kadın sesi. Onunla bir sorunum olmazdı ama yanlarına taşındığım andan itibaren beni orada istemediği çok açıktı. John'un kendi evinin olmasından hoşlanmıyordu.

-Oğluyla değil, benimle ilgileniyor.

Yorgun bir şekilde iç geçirir. "Tartışmak istemiyorum."

"Tartışıyor olabilirsiniz ama ben sadece gerçekleri söylüyorum," diyorum ciddiyetle. "Eğer beni bunun için aradıysan, vaktimi boşa harcıyorsun. Kapatıyorum."

John'la ne zaman konuşsam, kısa tutuyorum. Eğer konuşmazsam, sohbet etmek istediğimi sanıyor ve susmuyor. Geçmişte yaptığım gibi onu kolayca engelleyebilir ve varlığını görmezden gelebilirim, ancak o ısrarcı bir pislik ve işleri nasıl bırakacağını bilmiyor.

"Lanet olsun Landon, sadece seninle konuşmaya çalışıyorum," kızıyor, sesi yükselmek üzere ama alçak tutmayı başarıyor.

Kırmızı ışıktaki saatte bakıyorum, ne kadar uzun konuştuğumuza yüzümü buruşturarak bakıyorum. Tam olarak üç dakika. Ne zaman kaybı.

"İşin bitti mi?"

Tekrar iç geçirir. "Hayır, sana söylemem gereken bir şey daha var."

"Hmm?" Dalgınca mırıldanıyorum, konuşmanın bitmesine hazırım.

"İş için Kuzey Carolina'ya gidiyorum ve bir ay kadar orada kalacağım." Telefonum neredeyse elimden kayıyordu. "Orada olacağım için buluşabiliriz diye düşündüm. Bir ay sonra başlayacak sezon ve okul yüzünden meşgul olacağını biliyorum ama bunu başarabileceğimize eminim. Teksas'ta Ashton'ı ziyaret ettiğimde bunu başarmıştık."

"Yapamam, meşgulüm" diye cevap veriyorum hemen.

"Bana en azından birkaç dakika ayırabileceğini biliyorum. Nerede yaşadığını bildiğimi unutma. Sadece sana gideceğim."

Bu adam ve inadı, yemin ederim.

"Ciddiyim. Ben olacağım-" Kafamda en gülünç fikir belirirken kısa bir süre duraklıyorum. Ellerim parmak eklemlerim beyazlaşana kadar direksiyonu sıkıca kavıyor. Bu işin yürümesinin imkânı yok ama lojistiği sonra düşünürüm. "Özel ders."

Alay ediyor. "Özel ders. Özel derse ihtiyacın yok."

"Ben değil. Birine özel ders vereceğim. Her gün, bu yüzden seni görecektim yok."

"Her gün mü?" John soruyor, sesi inanmaz bir tonda.

Bir iniltiyi bastırıyorum ve evimin aksi yönüne dönüyorum. "Evet, her gün. Çaresizce yardıma ihtiyacı var ve ben de şimdi onunla buluşacağım. Gitmem gerek."

"Belki oraya indiğimde bir şeyler buluruz." Sesinde umut parıldıyor ama fark edemediği şey umudun uzun zaman önce öldüğü.

Hissedebilseydim acırdım.

"Şüpheli." Telefonu kapattım ve telefonumu yolcu koltuğuna attım.

Bir zamanlar o adamı sevmiştim ve onun ilgisine sahip olmaktan başka bir şey istemiyordum. Ama o benim parçası olmadığım bir yolu seçti ve ben de büyüdükçe kendi yolumu seçtim.

Nedense John bunu bir türlü kafasına sokamıyor ve sanki beni terk etmemiş gibi bir şekilde yollarımızı birleştirebileceğini düşünüyor. Sanki annemle beni bırakıp gitmemiş gibi. Sanki biz onun hiçbir şeyi olurken, onun her şeyi haline gelen yeni bir aile kurmasını uzaktan izlememişiz gibi.

Evet, canım yandı ama sonunda acım dindi ve yoluma devam ettim.

Keşke o da yapsa.

Şimdi John ve onun var olmayan ilişkimizi uzlaştırma konusundaki bitmek bilmeyen kararlılığı yüzünden Hollywood'a özel ders vermeyi kabul ettim. Bunu yapmak zorunda olmadığımı biliyorum ama yalancı değilim. Evime geleceğini ve konuşana kadar gitmeyeceğini de biliyorum. Başka bir yerde takılmak bir seçenek değil. Gerekmedikçe başkalarının yanında olmayı sevmiyorum.

Gabby ve Polly hariç. Onlar benim en iyi arkadaşlarım ve ne kadar aşırı uyarıldığımı biliyorlar, bu yüzden beni rahatsız etmiyorlar. Hiç soru sormadan evlerinde uyumama ve yemek yememe izin veriyorlar. Oda arkadaşları yüzünden daha az gidiyordum ama şimdi John'un gelişiyle her şey değişti.

Sanırım iyi tarafından bakmalıyım. Umursamadığım bir yerde, sevdiğim insanlarla birlikte olacağım, eksi Hollywood, ama en azından para kazanacağım. Paraya gerçekten ihtiyacım yok ama biraz fazladan para asla zarar vermez.

Dairesine gitmem uzun sürmedi. Kapıyı birkaç kez çaldım ve açmasını bekledim. Burada olmak son derece tuhaf hissettiriyor çünkü Gabby ya da Polly için değil, *onun* için buradayım.

Tam kapıyı tekrar çalmak üzereyken kapı açıldı. Her şey çok hızlı oldu, ama Polly göğsüme çarptı, geri sıçradı ve neredeyse düşüyordu, ama düşmeden önce kolunu tuttum.

Onu bıraktığımda burnunu kaşdı ve ovuşturdu. "Landon?" "Pols, hey."

Yere düşen çantasını yerden alıyor. "Burada ne işin var? Seni gördüğüme sevinmediğimden değil ama buraya geleceğini bilmiyordum."

"Ona özel ders vereceğim."

Kaşları yukarı kalkıyor ve dudaklarında bir gülümseme beliriyor. "Öyle mi? Daha dün burada değil miydin ve ona gelmeyeceğini söylememiş miydin?"

Açıklama yapmak kimseye borçlu olmadığım bir şey ama Polly sıradan biri değil ve değiştirmemi anlayacağını biliyorum.

"John geliyor ve bir ay kadar burada kalacak."

Polly bir kez başını sallar, bunun ne anlama geldiğini tam olarak anlamıştır. John ve ailesini tanımakla kalmıyor, Ashton'la da çıkmıştı. Yani onlara karşı duyduğum küçümsemeyi ve onlardan uzak durmayı ne kadar sevdiğimi biliyor.

"Gabby'nin de sana özel ders verdiğini ona söylemediğini biliyorum."

"Ne?" Sesi çok yayıyor, ama o kadar sahte ki, saklamaya zahmet etmiyor. "Oh. Hayır. Bunu söylemeyi unuttum mu? Aklımdan çıkmış olmalı." Çantasını omzuna atıyor ve beni atlatıyor. "Sanırım yaradı diyebiliriz?" diyor aceleyle ve geri geri yürüyerek uzaklaşıyor. "Kibar ol Landon, ben ciddiym. Oyun oynamıyorum. Gabby ve ben ondan gerçekten hoşlanıyoruz, bu yüzden bunu berbat etme." Tehditkâr bir bakışla uyarıyor. "Her neyse, iyi eğlenceler! Bir şey değil."

Gülümsemesi yaramazlaşıyor ve gözleri parlıyor. Kafasında gerçek dışı ve zorlama bir şeyler yaratmak Polly'ye kalmış. Her Cuma gecesi Gabby'yle birlikte izlediği saçma aşk filmlerini suçluyorum.

Daireye adım attığımda ayakkabılarımı çıkardım ve kanepeye oturdum.

Polly'nin yapmamı önerdiği şey dine aykırı ve rahatsız edici. Hollywood'la yatmak gibi bir arzum yok. Liquid'de olan şey bir muhakeme hatasıydı, ama bu dikkatimin dağılmasından kaynaklanıyordu.

O gün giydiği o lanet olası tişört bunun kısmi bir nedeni, ama gerçekten, sadece oydu.

Ondan hoşlanmıyor olabilirim ve benim tipim değil ama Julianna Sparks'ın çekici olduğunu inkar edemem. Gerçi *çekici* demek yetersiz kalır, ama bu kadarla bırakıyorum. Onu zaten daha fazla düşünmeme gerek yok.

Açılan bir kapı beni düşüncelerimden uzaklaştırıyor ve bakışlarım o yöne kayıyor. Ama yumuşak bir uğultu oturma odasına sürüklenirken gözlerimi kapatıp başka tarafa bakıyorum. Bu melodik ses, dilediğim renkleri çağırıştırıyor ama biliyorum ki yaşadığım ve onu duyduğum sürece asla gitmeyecekler.

Kar beyazı ve elektrik safiri kafamın içinde dönüyor.

Gözlerimi kapatmak nafile. İster açık ister kapalı olsunlar, yine de renkleri duyuyorum.

Chromesthesia'yı siktir et.

Zincirimi gömleğimin altına sokarak metalin verdiği hafif serinliğin tadını çıkarıyorum ve hayatımda beklenmedik bir karmaşaya dönüşen kıza bakıyorum.

Nemli vücuduna pembe pastel renkli minik bir havludan başka bir şey giymeyen aynı kız.

"Holly-" Boğazım kuruyor ve bakışlarımız çarpışırken havlusu bir şeye takılıp yere düşerken şaşkınlıkla bakakalıyorum.

O çığlık atıyor, de bakıyorum.

ACELEYLE HAVLUMU ALIYORUM VE VÜCUDUMA SIKICA SARIYORUM.

"Ne be! Burada ne yapıyorsun?"

Landon kısa bir süre önce yapay penisimi görmüş olabilir ama bu farklı bir utanç seviyesi. Bu mastürbasyon yaptığımı bilmesinden daha kötü. Beni kıcımlı çıplak gördü.

Yüzüm yanıyor ve sıcaklığın vücudumun geri kalanına yayılması uzun sürmüyor.

"Ben-" başlıyor ama ben kaçıyorum.

Çamaşır odasında saklanıyorum ve havlumu bornozumla değiştiriyorum. Kıyafetlerimi yıkamaya karar verdiğim gün, onun ortaya çıkmaya karar verdiği gündür.

Hayatımı sikeyim.

Kapıya yaslanıp serinlemek için yüzümü yelpazeliyorum ve zamanımı bekliyorum. Umarım ben buradan çıkana kadar gitmiş olur, ama başından beri neden burada? Gabby işte, Polly de biriyle takılıyor. Bana geleceğini , eğer söylediler de ben unutmadıysam. Ama onlar yoksa neden burada olsun ki? Jagger'la birlikte değilse ya da kızlar burada değilse asla gelmez.

Bir nefes verip bornozun sıkıca bağlandığından emin oluyorum, ıslak havlumu ve temiz giysilerimin olduğu sepeti alıp dışarı çıkıyorum.

Şeytanın en sevdiği çocuk kanepede oturduğu için gitmiş olacağını düşünerek fena halde yanıldım. Onun büyük ve heybetli varlığı oturma odasındaki tüm alanı kaplıyor ve tüm enerjiyi emiyor. Bitkilerin solduğunu gördüğüme eminim.

Utanmama rağmen bakışlarını üzerimde tutuyorum. "Burada ne işin var? Kızlar burada değil."

Bir süre bana bakıyor, boğazını temizlemeden önce sessizliği uzuyor.

"Burada olmadıklarını biliyorum. Onları görmeye gelmedim. Senin için geldim."

"Benim için mi? Ne için?" Ne için biliyorum ama muhtemelen benimle taşak geçiyor.

"Sana özel ders vermeye hazırım. Tabii hâlâ yardım istiyorsan."

Kalbim çok hızlı çarpıyor ama sonra hemen duruveriyor. Gözlerimi kısıyorum, topun düşmesini bekliyorum çünkü Landon'la her şey .

"Neden? Dün istemediğin konusunda çok kararlıydın."

"Bunun seninle bir ilgisi yok. Sana yardım etmek için buradayım ama artık ihtiyacın yoksa giderim."

Anlık bir kararla, neden fikrini değiştirdiğini umursamamaya ve mecazi olarak uzattığı elini tutmaya karar verdim.

Sepetin saplarını sıkıca kavriyorum. "Hayır, kal."

Uzun bacaklarını önünde uzatıyor, bir ayak bileğini dizinin üstüne koyuyor ve kollarını kanepenin üst kısmına uzatıyor. Gözleri sadizmle parlıyor ve ağzından çıkacak her şeyin beni kızdıracacağını biliyorum.

"Bana tekrar sormanı istiyorum."

Alay ediyorum, çünkü düşündüğüm şeyi ima imkân yok. "Sana ne sorayım?"

"Sana ders vermemi iste ve kibarca sor."

Eğer cinayet yasal olsaydı, anında işlerdim.

Dudaklarım alaycı bir şekilde bükülüyor ve burun deliklerim açılıyor.

"Beni zaten çıplak gördün. Bu yeterli değil mi?"

Landon'ın gözleri örtülü bedenime kayıyor. Bir şey düşünüyormuş gibi başını yana eğiyor. "Hayır. Tekrar sor."

Öfke damarlarımda hızla dolaşıyor ama ona yumruk atma isteğimi bastırıyorum. Yine de bu beni "Seninle dövüşmek istiyorum" demekten alıkoymuyor.

Umursamaz bir tavırla omzunu kaldırıyor. "Bu kişisel bir sorun gibi görünüyor ve üzerinde çalışmanız gereken bir şey."

Yemin televizyon kumandasını bu surata fırlatmak istiyorum.

"Bana tekrar ders vermeni istemiyorum." Yerimde duruyorum çünkü zaten yeterince yalvardım.

Gözleri yine sadist bir zevkle parlıyor. "Sor yoksa giderim."

Keskin bir nefes alıyorum. "Sen lanet olası bir pisliksin. Umarım çöküşün için dua ettiğimi biliyorsundur."

"Bekliyorum," diye yanıtlıyor Landon, aptal aksanı her zamankinden daha züppece. "Ne olmuş yani?"

Azı dişlerimi gıcırdatarak bir ayağımdan diğerine geçiyorum ve ona isteğimi bastırıyorum. "Bana ders verebilir misin?"

"Bana özel ders verebilir misin, lütfen, Landon?" Söyle." Sesi tatminle doluyor ve yüz ifadesi aydınlanıyor. Bu çok aşağılayıcı ve o da bunun farkında ama geri adım atmayacak çünkü beni aşağılamaktan başka bir şey istemiyor.

Saniyeler geçiyor ve sessizlik uzuyor. O kadar gergin ki, patlaması için fazla bir şey gerekmiyor. Bunu ben de biliyorum, o da biliyor ama tereddüt etmeyeceğim. Meydan okurcasına yerimde duruyorum, sessizliğin tetikleyiciyi ateşlemesine izin veriyorum.

Öfkenin bizi yavaş yavaş tüketmesini bekliyordum ama onun yerine sanki başka bir şey tutuşmuş gibi hissediyorum. Bana mantıklı gelmeyen bir şey ve patlamadan önce bir nefes çekiyorum, gururum ve *o her neyse* ölüyor.

"Bana ders verebilir misin, lütfen, Landon?"

Mırıldanıyor ve gülümsemiyor olsa da ondan yayılan memnuniyeti hissedebiliyorum. Daha büyük bir insan olsaydım, bunun beni caydırmasına izin vermezdim, ama değilim. Bir elimle sepetimi tutarken diğer elimle onu tersliyorum ve ona alaycı bir gülümseme gönderiyorum.

"Umarım sonsuza dek cehennemde yanarsın." "Bu seni daha iyi hissettirdi mi?"

Odama girip kapıyı çarpıyorum. Bu son derece çocukça ama umurumda değil.

Sepetimi yere bırakıp üzerime bir şeyler geçiriyorum ve öfkemi kontrol edebilmek ve ona yumruk atmamak için dua ediyorum. Bir yandan da kendime geçmek için ona ihtiyacım olduğunu hatırlatıyorum.

Kendimi ne güzel bir çıkmazın içinde buldum.

Mantramı tekrarlıyorum ve özel ders sözleşmemiz olarak yazdığım kâğıtla birlikte yatak odamdan çıkıyorum.

"Al." Kâğıdı göğsüne vuruyorum ve Polly'nin sehpanın üzerine bıraktığı kalemi alıp ona fırlatıyorum. "Bunu oku ve imzala."

"Oh, bu ciddi." Kâğıdı gözden geçirirken sesinde alaycılık vardı. "İki haftalık deneme mi? Nedir bu, üyelik mi?"

Ellerimi göğsümün üzerinde birleştirerek sabırsızca ayağıma vuruyorum. "Gördüğünüz gibi, size ödeyeceğim miktar bu kadar. Paramın aldığımdan emin olmalıyım."

"Senin parana ihtiyacım yok ki," diyor kuru bir ifadeyle.

İfadesini nasıl yorumlamam gerektiğinden emin değilim. Belki de çok fazla yorum yapıyorum ama kulağa pek de komikmiş gibi gelmiyor, ya da en azından kendi tarzında *komikmiş* gibi. Kendisinin daha kuru bir mizah anlayışı var.

Merak kafamın içinde dönüp duruyor. Bu rahatsız edici düşünceyi görmezden gelmeliyim, ama zihnim onu bırakacak gibi görünmüyor.

Ona sorma. Bir önemi yok. Muhtemelen bir anlamı .
, Julianna.

"Parama ihtiyacın yoksa ne istiyorsun?"

Landon gözlerini kâğıttan ayırmıyor ama okumadığını biliyorum. Kalemi dalgınca dizine vurarak sorumu düşünüyor. Sonra nihayet dikkatini bana çeviriyor ve bakışlarını üzerimde gezdiriyor, sonra tekrar kâğıda bakıyor. Tek kelime etmeden imzalıyor ve almam için bana uzatıyor.

Bunun neyle ilgili olduğunu merak ederek yavaşça aldım. "Vay canına, ne kadar heyecansız."

"Meraklı, ha?" Sesindeki kibir beni merak ettiğime pişman ediyor.

"Hiç de değil." Hissettiğim kadar sinirli görünmemeyi umarak kâğıdı katlıyorum. Landon tüm bu evrende bana bu kaotik duygu kasırgasını yaşatan tek kişi. "Umurumda değil."

Kıkırdıyor, dudaklarını yalıyor. "Yalancı."

Omuz silkip mutfağa doğru ilerliyorum, bu sırada içime bir kurt düşüyor. Landon ve ben birlikte daha fazla zaman geçireceğiz ve bir şekilde bunu yürütmemiz gerekiyor.

Belki de bir hata yaptım. Bu iş yürümeyecek. Bütün bir sömestr boyunca farklılıklarımızı bir kenara bırakmamızın imkanı yok. Tabii önümüzdeki iki hafta benim standartlarıma uymayı başarabilirse.

Gerçi onunla birlikte standartlar cehennem çukurlarında belirlenmiş durumda, ama umarım kenarın biraz üzerinde gezinebilirler.

"Bak." Sesi düşüncelerimi böldü.

Ayağa kalkıp mutfağa doğru ilerliyor ve benden birkaç uzaklaşınca duruyor.

"İleri geri konuşmaktan ya da saçmalamaktan hoşlanmıyorum. Kâğıdı bana ver," diyerek avucunu uzatıyor.

Tereddüt ediyorum ama elimden kapıyor. Kalemin kapağını açıyor, bir şeyler karalıyor, geri katlıyor ve bana uzatıyor.

"Bu saçmalığı atlattığında, şuna bir bak. Yarın görüşürüz."

Yutkunuyorum ve birkaç saniye öncesine göre daha ağır gelen kâğıda bakıyorum. Zihnim durmadan ne yazmış olabileceğini merak ediyor. Bakmam için hiçbir şey gerekmiyor ama göğsümde endişe çiçekleri açıyor.

Ne olabileceğini söylemek imkansız. Landon'dan bahsediyorum. Bildiğim kadarıyla, bu bir hiç olabilir. Kafama girecek bir şey.

Ona bakmayacağım.

"BAKALIM DOĞRU ANLAMIŞ MIYIM?" JAG DURAKLAR, GÖMLEĞİNİ ÜZERINE ÇEKER

Başını. "Julianna Sparks'a özel ders mi vereceksin? Sarı saçlı, mavi gözlü, ukala ağızlı kız mı? Birinci sınıfta Roxy'ye vuran kız mı? En iyi arkadaşlarımızla yaşayan kız, o kız mı? Tüm kalbinizle küçümsediğiniz kız mı?"

"Sana Roxy demeyi bırakmanı söylemiştim." Arabama bu ismi vermekteki kararlılığından nefret ediyorum.

"Konunun dışında." Dolabının önündeki sandalyesine oturur ve spor ayakkabılarından birini alır. "Gerçekten yarayacağını düşünüyor musun? Sen ve o tartışmadan birkaç dakika bile geçiremiyorsunuz. Bütün bir sömestr nasıl idare edeceksiniz?"

"Sadece olacak," diye cevap veriyorum, sırtımı ona dönerek.

Dün gece eve geldiğimde bana soru sormasına fırsat vermedim. Polly çenesini tutamadı ve Hollywood'a özel ders verme kararımı grup sohbetimizde duyurdu.

Bütün gün onu görmezden geldim. Sabah kondisyonunda, film dersinde, öğle yemeğinde, antrenmanda ve şimdi de soyunma odasında. Israrcı ve sinir bozucu . Gabby ve Polly'nin meraklı olduğunu sanıyordum ama Jagger bunu aşılıyor.

Pantolonumu kaptığım gibi bacaklarımın üzerine çekiyorum ve giyinmeyi bitiriyorum.

"Ama-"

"Jag," diye kestim sözünü, ses tonumda bir ısırıkla. "Bu sadece özel ders."

Arkamı döndüğümde yüzünde sinsî bir gülümseme beliriyor. "Sadece ders mi?"

Kayıtsızca bakıyorum, dolabımdan zincirimi alıyorum. "Daha ne bilmek istiyorsun? Özel ders aldın. Nasıl biliyorsun. Neden hiç yoktan bir şey yaratıyorsun?"

"Çünkü sen ve o dengesizsiniz. Yanlış bir bakış. Yanlış bir kelime. Yanlış bir nefes. Yanlış bir şey ve oyun biter. İkiniz birbirinizi çok kolay tetikliyorsunuz. Sadece gerekmeyen bir yerde çekişme olmasını istemiyorum. Sen benim en iyi arkadaşımın ve-"

"En iyi kararına rağmen."

Gözleri parlıyor. "Böyle söylüyorsun ama beni seviyorsun. Aksi takdirde benim hakkımdaki şeyleri bilemezdin."

Parmaklarımı nemli saçlarımda arasında gezdiriyor, asi saç tellerini alnımdan uzaklaştırıyorum. "Senin ya da herhangi biri hakkında bildiğim her şey benim isteğim dışında."

Bazıları sessizliğimi bana açılmak için bir yol olarak kullandı. Bazen alnımda *Konuş Benimle* işareti varmış gibi hissediyorum çünkü insanlar ben istesem de istemesem de konuşuyor.

Mesela Polly. Bana tüm hayat hikayesini anlattı. Kilidini açmak istemediğim bir kasaya dönüştü. Jayden'dan bahsetmeyeyim. Ama onun sohbetinin tek olumlu yanı çoğunlukla yemek hakkında olması. Yemek hakkında konuştuğunda acıkıyor; bu yüzden yemek yapıyor ve benimle paylaşıyor. Ve onun yemeklerini asla çevirmem, çok güzeller.

"Yine de kaldın, bu yüzden benim için puan, senin için sıfır." Parmaklarını kıvrarak eliyle sıfır işareti yapıyor.

Onu bu sevmesem aptal sırtışını yumruklardım. Bazen beni kızdırıyor ama o gerçekten benim en iyi arkadaşım.

"Her neyse," diye mırıldandım.

"Söylediğim şeye geri dönelim. Julianna... Gabby ve Polly'nin oda arkadaşı ve ondan gerçekten hoşlanıyorlar. Yani ikinizin işleri onlar için zorlaştırmanıza gerek yok."

"Garip mi?" Retorikti ve o da bunu biliyordu. "Gabby, tabii ama sana Polly Allen'ın kim olduğunu hatırlatayım mı? O kız garipliğin ne olduğunu çarpsa bile bilemez."

O, rahatsız edici durumları kollarını açarak karşılayan türden bir insan. Bu yüzden ona birçok sebep vermeme rağmen bu arkadaşlıktan uzaklaşmadı. Ayrıca çok kayıtsız ama bu konumuzun dışında.

Bir de Gabby var. Kendi iyiliği için fazla nazik.

" olmaz. Her halükarda beni iki haftalık bir denemeye aldı." Aptal özel ders sözleşmesine gözlerimi devirerek alay ediyorum.

Bunu düşününce, kağıda bakıp bakmadığını merak ediyorum. İçimden bir ses bakmadığını söylüyor ve muhtemelen en iyisi de bu, çünkü yazdıklarım sadece onunla dalga geçmek içindi.

Yine de... Yazdıklarım hakkında düşünüyordum. Ve onun ıslak, çıplak vücudunu aklımdan çıkaramıyorum.

Dün itibariyle, bir şeyin kapatamadığım bir düşünceyi tetiklediğini inkar etmeyeceğim.

Bu fikir kulağa cazip geliyor ama muhtemelen beni tokatlar. Hayır, yapacağını biliyorum çünkü önerdiğim şey berbat bir şey ama aslında değil. Bu sadece onun bunu nasıl görmek istediğine bağlı.

En iyi tahminim, kesinlikle hayatıma son vermenin bir yolunu bulacaktır.

"İki haftalık deneme mi?" Jag kıs kıs gülerek soruyor. Dolabından küçük gümüş halkayı alıp sağ kulağının lobuna takıyor. "Bana Calc'ı bıraktığını söylüyorsun, ama seni ne olup olmadığını görmek için test ediyor? Etrafında tutmak için yeterince iyi misin?"

Başımı salladım.

Bu sefer kendini tutmuyor. Başını arkaya atıyor ve kıkırdıyor. "Matematiğin senin uzmanlık alanın olduğunu bilmiyor, değil mi? Ya da üniversitede çalışman için bir pozisyon teklif edildiğini? Ha?"

Bana teklif edildi ve reddetmeme rağmen hala bende. Evet, bana sadece her şeyi en ince ayrıntısına kadar hatırlama yeteneği bahşedilmedi, aynı zamanda matematik benim son derece başarılı olduğum bir alan.

"Umurumda değil. yüzündeki hayal kırıklığı ifadesini görmek hiç acıtmıyor." belli etmiyorum ama

İçimde bu fikir hoşuma gidiyor.

O yanıldığında ve ben haklı olduğumda her zaman güzel bir gün olur.

"Julianna Sparks'a özel ders verdiğini mi söyledin?" Quinton, takım arkadaşlarımdan biri, sordu. "Kızlar birliğindeki Angelina Jolie dudaklı ve beyaz Rover'lı sarışın kız mı?"

Dalgınca başımı sallıyorum, dolabımdan telefonumu alıp cebime .

"Kanka, kız çok iyi," diye inliyor Quinton ve ona baktığımda alt dudağını ısıyor, başını sallıyor. "Ve kocaman göğüsleri var." Ellerini kaldırıp havaya kaldırıyor. "Onunla birkaç dakika geçirmek için neler yapmazdım."

Göğsümde bir kızgınlık zerresi büyüyor.

Diğer takım arkadaşım Trae kıkırdayarak, "Seni reddetmesi çok kötü," diyor.

Diğerlerine kaşlarını çatıyor, onlar da gülüyor. "Sadece Finnick'le takıldığı için. Siktiğimin futbolcuları. Öyle değil mi Thompson?"

"Pekâlâ, ne üzerinde anlaşıyoruz?" Jayden, Saint ve Malik'in bir şeyler hakkında konuşmalarını dinlerken dalgın dalgın cevap veriyor.

"Biliyorsun, çünkü Cara onlardan biriyle çıkıyor. Tristan."

Bu Jayden'in tüm dikkatini çekiyor ve kafası anında Quinton'a doğru dönüyor. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Dün onları yemek yerken gördüm ve oldukça rahat görünüyorlardı."

"Oh..." Jayden bakarak ters bir şekilde cevap verir.

"Her neyse, Finnick orada olmasaydı, eminim bana bir şans verirdi."

"Q, dur artık. Kendini utandırıyorsun." Trae gülüyor. "Rüyanda bile o-"

"Oh, siktir ." Onu tersler. "Rüyalarımda, o..."

Ona ne yapmak istediğini anlatmaya devam ediyor ve benim sinirim daha da artıyor. Eşyalarımı alıp dışarı çıkıyorum ama Quinton'ın dolabının önünde duruyorum. Hâlâ başka bir şey hakkında çene çalmakla meşgul ama yine de beni kızdırdı. Arabasının anahtarlarını alıp çöp kutusuna atıyorum.

Jagger yanıma gelmeden önce arkamdan, "Biliyorsun TJ bunu geçen yıl da yaptı ama onları atmadı," diyor.

TJ geçen yıl Quinton'ın Lola hakkında konuştuğunu duymuş ve anahtarlarını arenaya atmış. Onları asla bulamadı ve sonunda değiştirmek zorunda kaldı. Ne yazık ki Quinton için, onları tekrar değiştirmek zorunda kalacak.

"Ben hiçbir şeyi yarım yapmam."

"Yeterince adil." Bana çarpık bir sırıtış attı. "Şimdi oraya mı gidiyorsun?"

"Maalesef."

"Biliyorsun, o kadar da kötü değil."

Adımlarımda neredeyse sendeliyorum ama yürümeye devam ediyorum. Önce en iyi kız arkadaşlarım, şimdi de Jagger. "Bunu duymak istemiyorum."

"Burada ne yapıyorsun?" Julianna kafası karışmış bir şekilde soruyor ama içeri girmeme izin veriyor. "İki saat daha burada olmaman gerekiyordu."

Kar beyazı ve elektrik safiri kafamın içinde dönüyor.

Yüzüme tokat atmıyor, demek ki gazeteyi okumamış. Güzel.

"Arabayla gidip gelmek istemedim," diye açıklıyorum kapıyı arkamdan kapatıp ayakkabılarımı çıkarırken. Oturma odasına bir adım atmıyorum, çünkü bana okunamayan bir ifadeyle bakıyor. "Ne?"

Mutfağın yanında duruyor, bir bacağını diğerinin üzerine atıyor. Dudaklarını büküyor, bakışları önce tezgahın üzerindeki bir şeye, sonra da bana yöneliyor.

"Ben yemek yapacağım. Sen ister misin?"

Bu beni bir an için sersemletiyor ama şoku atlatıp gözlerimi ona dikiyorum. "Birlikte olduğum son kişinin sen olduğunu bilecekler."

Kafası karışmış gibi gözlerini kısıyor. "Ne yap-" Ve sonra yüzüne bir farkındalık yerleşir. "Eğer seni öldürmek , bu

konuda izleyeceğim yol. Bu fikir kulağa ne kadar heyecan verici gelse de, sana gerçekten ihtiyacım var, bu yüzden bugün öldürme olmayacak..."

Kendini göstermeye çalışan gülümsememi engellemek için dişlerimi alt dudağımda gezdiriyorum. "Hayatıma son vermeye karar verdiğinde bunun ID kanalında yayınlanmasını sağla yeter. Jagger'ın bu konuda bir takıntısı var ve bu onun gününü güzelleştirir."

Yanağı seğiriyor ama dudakları düz kalıyor. "Not edildi. *Disappeared*'da bir bölüm almanı sağlayacağım, başlıklı" -gözleri neşeyle parlıyor ve elini hayal ediyormuş gibi havada sallıyor

-"*Şeytanın Kayıp İkizi*."

"Komik," diyorum kuru bir ifadeyle.

"Söylemem gerekirse çok ." Julianna kendi sırtını .

"kapatmayı gerçekten düşünmelisin." Oturma odasını geçip mutfığa giriyorum.

"Mmm, hayır, bu asla ."

"Bunu gerçekten düşünmelisiniz. Sessizliğiniz coşkulu bir deneyim. Bunu deneyimleyemeyecek olanlara acıyorum. Dünyayı sessizliğinizden mahrum bırakmayın."

Dudaklarını birbirine doluyor, sonra yüzüne mide bulandırıcı tatlı bir gülümseme yayılıyor. Gözleri öyle bir şiddetle yanıyor ki, tenimi yaktığını hissedebiliyorum.

"Beni sadece konuşurken duyduğunuz için üzülmeyin."

Yatakta nasıl ses çıkardığı hiç aklıma gelmemişti. En azından dün önerimi yazana kadar. Şimdi, o dolgun dudaklardan ne tür sesler çıktığını merak ediyorum. Nefesli mi? Tiz mi? Gürültülü mü? Yumuşak mı? Adını bile koymadığım her şeyin bir kombinasyonu mu?

Ne düşünüyorum ben böyle? "Acı bir şey yok."

Omuz silkiyor. "Açlıktan ölüyorum. Yemek istiyor musun, musun?"

Dikkatim tezgâhın üzerindeki yiyeceklere yöneliyor. "Yemek yapmayı biliyor musun?"

Julianna vücudu gevşemeden önce kısa bir süre sertleşiyor ve kalçasını tezgâha yaslıyor. "Hayır, tabii ki hayır." Bana dudak bükerek gülümsüyor ve bıçağı eline alıyor ama bıçağın ağzından tutuyor. "Buraya gelip tüm yemeklerimi pişiren bir aşçım var. Ben sadece burada duruyorum."

ve güzel görünmek. Ne de olsa ben babasının parasıyla geçinen sarışın bir Barbie sürtüğüyüm."

hala sapından tutarak havada sallıyor.

Bu sözleri hatırlıyorum ve Nikki ile konuşmama kulak misafiri olduğunu şimdi anlıyorum. Leah ile en iyi arkadaş olan bir kız.

Genelde takılmayız, Leah etrafta olmadığı sürece. Leah'nın etrafında bile öyle takılmıyorum ama kardeşini tanıyorum. Dövmelerimi yapan adamla birlikte yaşıyor.

Tabii ki Nikki'nin yanında olduğum birkaç seferden birinde Julianna tam da bu konuşmaya kulak misafiri oluyor. Kız öğrenci birliklerini küçümsüyor. Nedenini bilmiyorum ama kendini tutmadı.

Mutlaka katıldığım bir şey söylemedim, ama katılmadığım da söylenemez.

"Bıçağı öyle tutmayı bırak."

"Ne gibi?" Elindeki nesneye sanki ona yabancıymış gibi bakıyor.

Onu tutardım ama beni bıçaklayacağından emindim. "Bırak şu lanet bıçağı. Kendini keseceksin."

"Çok . Beni bu kadar önemseydiğini bilmiyordum." Elini göğsünün üzerine koyuyor, bıçak avucuna batıyor.

Göğsüme bir tutam hayal kırıklığı saplanıyor. "Bilmiyorum ama kanını temizleyecek havada değilim."

Bıçağı almaya gidiyorum ama her şey çok hızlı oluyor. Sadece tamamen şaşırmış hissetmiyorum, aynı zamanda gerçekten çok etkilendim, çünkü bir şekilde bıçağı çevirmeyi başardı. Bıçağın ucu göğsüme dönük ve gözlerinde beni bıçaklamaktan çekinmeyecekmiş gibi bir ifade var.

Lanet olsun.

"Bu ön sevişme sıkıcı olmaya başladı." *Hiç de bile.* "Ya yap, ya da bırak."

"Ben de senin gibi kan temizleme havasında değilim."

Topuğunun dönerek çiğ bir tavuk göğsü alır ve ikiye böler.

"Ben bir şey söylemedim."

Mizahtan yoksun bir kahkaha atıyor. "Söylemene gerek yoktu. Sessizliğin her şeyi anlattı. Benim hakkımda varsayımlarda bulunmayı seviyorsun.

beni tanıımıyorsun bile."

Hiçbir şey söylemiyorum, çünkü gerçekten ne söyleyeceğimden emin değilim. Bu konuşmanın bu hale gelmesini beklemiyordum. Jagger değişken olduğumuzu söylerken haksız değildi.

yakın olduğumuzda, bizi harekete geçirmek için fazla şey gerekmiyor. Bu basit soru gibi. Gerçekten merak ediyordum ama sanırım daha farklı ifade edebilirdim.

"Orada dikilip yer kaplamaktan sıkıldıysan, seni gerçekten bıçaklayıp salmonella bulaştırmadan önce git otur." Ağzının köşesi yukarı doğru çekildi.

"Ne konuda yardıma ihtiyacın var?"

Donup kalıyor, bıçak havada asılı kalıyor. "Yemin ederim, eğer bu yemek yapmayı bilmediğime dair bir alaysa, seni kapı dışarı edeceğim."

"Hayır, bu bir kazı değil..." Zinciri gömleğimin altına sokuyorum.

"Özür dilerim." Bana delirmişim gibi bakıyor. "Ne dedin sen?"

Ben yaparım. kabul et Ben a Dick, ve I kabul etmek Bu. I olabilir Hatalı olduğumda da bunu kabul ediyorum.

" söylediğim için özür dilerim. Niyetim seni değildi. En azından bugün değil."

Etkilenmemiş görünüyor, ama gözlerinde bir mizah parıltısı yanıp sönüyor. Bu sadece bir milisaniye sürüyor çünkü şimdi şaşkın görünüyor.

"Az önce gerçekten... benden özür mü diledin?"

Gözlerinin beni delip geçmesinden nefret ederek bir ayağımdan diğerine geçiyorum. Onun nefret dolu aşağılayıcı bakışlarına alışkınım ama bu alışkın olduğum bir şey değil.

"Yeterince açık değil

miydin?" "Hayır. Tekrar

söyle. Göz kırptım."

Ona ters ters bakıyorum. "Göz kırpmanın söylediklerimi duymamanla ne ilgisi var?"

Dudaklarında kibirli, iğrenç bir gülümseme beliriyor. " işte."

Bu hiç mantıklı değil ve şimdi beni gerçekten kızdırıyor. Bunu biliyor ve benim patlamamı beklediğinden eminim. Kimse beni Julianna Sparks kadar sinirlendiremez. Velet gibi davranmaya bayılıyor.

"Kendimi etmeyeceğim."

"Denemeye değerdı." Dikkatını tekrar tavuğa yöneltiliyor ama yüzünde beliren ifade yüzünden başka bir şeye odaklanamıyorum.

Dudakları gerçek bir gülümsemeye benzeyen bir şekilde yukarı doğru kıvrılıyor.

Gözlerimi kırptığımda, hala orada olduğunu görünce şaşıyorum. Geniş ve o kadar parlak ki, yayılan sıcaklığı hissedebiliyorum.

Daha önce hiç muhatap olmamıştım. Liquid'de bana gülümsedi ama alkolden olduğunu biliyorum. Bu seferki farklı. Onları hiç hak etmedim ya da umursamadım, ama itiraf edeyim... güzel.

Atmosfer sıcak ve yoğun hissettiriyor, göğsümde basınç oluşmasına neden oluyor.

Lanet olası mide ekşimesi. Dün gece o baharatlı cipsleri yememeliydim.

Yüzünü tam olarak görebilmek için başımı eğiyorum ve gülümsemesi hâlâ devam ediyor. "O da ne?"

"Ne nedir?" diye sorar, bıçağı lavaboya koyar ve ellerini yıkar.

"Dudaklarındaki o şey. Julianna Sparks, bana gülümsüyor ?"

Gözleri büyüyor ve sanki ne yaptığının farkındaymış gibi dudakları aşağı doğru iniyor ve bana sırtını dönüyor. "Ne? Hayır, değilim."

"Evet, ."

"Hayır, ."

"Evet."

"Hayır."

"," diye itiraz ediyorum, tam arkasında durarak.

"Değilim," diye sertçe karşı çıkıyor ve dönüp bana bakıyor.

Nefesim kesiliyor.

Gülümseme geri geldi, ama şimdi küçük, yumuşak ve utangaç.

Ama farklı olan tek şey bu değil. Aramızdaki boşluk tuhaf bir şekilde manyetik, sanki bizi birbirimize doğru çeken görünmez bir ip varmış gibi hissettiriyor ve bu da nazik değil. Son derece sıcak, sert ve çaresiz hissettiriyor.

"Benim için gülümsüyordun."

"Bir şeyler görüyorsun." Bakışları benimkiler gibi dudaklarıma kayıyor ve aramızdaki havayı ayartma ısıyor.

Parmaklarım yanlarımda bükülüyor, ona uzanmam için beni ikna ediyor, ama mantıklı yanımla yüzüme tokat atıyor. Bana şu anda olanlardan iyi bir şey çıkmayacağını hatırlatıyor.

Biz kaotik bir şekilde yanıcıyız.

Geri çekilip boğazımı temizliyorum ve çekmecedan temiz bir bıçak alıyorum. "Sebzeleri kesmene yardım edeyim."

Yan yana duruyoruz, ben kabak, biber ve soğanları kesmeye çalışırken o da pirinci kontrol ediyor ve tavuğu baharatlıyor.

"Gerçekten yardımına ihtiyacım yok. Yemek yapmayı biliyorum."

"Mutfakta yeterince becerikli olduğuna eminim, ama oturup izlemeyeceğim." Onu umursamıyor olabilirim ama hiçbir şey yapmamayı da sevmiyorum.

"Seni zehirleyeceğimden mi korkuyorsun?" diye şakacı bir şekilde sorarak beni bir kez daha şaşırttı.

"Hayır, yemeğime tükürmenden korkuyorum."

"Zehirden çok tükürüğüm için mi endişeleniyorsun?" Ben ona bakarken o da yukarı bakıyor. "Önceliklerini kontrol etmen gerekiyor gibi görünüyor."

Damarlarımda bir heyecan akıyor ve kafamda ahlaksız görüntüler dolaşıyor.

Tanrım, kendini kontrol altına al.

"Güven bana, öyleler." O bir tavaya yağ eklerken ben işime odaklanıyorum.

Yumuşak bir şekilde kıkırdıyor. "Sen öyle diyorsan."

Sessizlik içinde çalışıyoruz ve Tanrı'ya şükür, çünkü zihnim renklerle ve benden çok uzakta olmayan sarışının görüntüleriyle çalkalanıyor.

Düşünceleri uzaklaştırıyorum ve sebzeleri ona uzatıyorum.

"Bıçağı böyle manevra yapmayı nereden öğrendin?" Küçük alanı dolduran garip gerilimi itmek için soruyorum.

"Beni yargılama." Bana uyarıcı bir bakış attı.

"Ah, asla," diyorum alaycı bir şekilde, ama gözlerindeki yuvarlanma sesimi alçaltıyorum. "Yapmayacağım. Söz veriyorum."

Çekinerek bana bakıyor. "Bir film gördüm ve havalı olduğunu düşündüm. Ben de kendi kendime öğrendim. Bunun ne kadar etkileyici olmadığını duymak istemiyorum. Bırak da cahil mutluluğu içinde yaşayayım."

Ona hayatım için endişelenmekten çok etkilendiğimi söyledim çünkü bunu nasıl yapacağını kim bilebilir ki? Ben kesinlikle bilmiyorum. Ama kendimi tutuyorum ve onun gizli yeteneğinden etkilendiğime inanmasına izin veriyorum.

çok *iyi* davranıyoruz. O da biliyor, ben de biliyorum ve bu garipleşiyor.

"İTIRAF ETMELİYİM Kİ ETKİLENDİM."

Dizüstü bilgisayarımı yemek masasına bırakırken bakışlarım sandalyede oturan Landon'a kayıyor. "Sana harika bir aşçı olduğumu söylemiştim."

"*Vasatın* altında bir aşçısın ama tuz ve biberden fazlasını kullanmayı bilmen beni etkiledi. Aferin sana."

Kızgın ama aptalca bir şey söylemesinin bu kadar uzun sürmesine şaşırdım. Bana bıçağı sorduktan sonra birbirimizle pek konuşmadık. Sessizce yemek yaptık ve yedik.

Neredeyse otuz dakikayı tartışmadan geçirebildiğimize şaşırdım. Bu yeni ve son derece şok edici bir durum ama şikayet etmiyorum. Sürdüğü sürece eğlenceliydi.

Çantamı yere bırakıp oturuyorum. "Pislik olmak konusunda gerçekten çok beceriklisin, değil mi? En azından bir teşekkür edebilirdin. Sonuçta tavuğunu az pişirebilirdim ama yapmadım. Bir şey değil."

Aklımdan geçmiş olabilir, ama çapraz bulaştırmak istemedim.

"Bu, korumak için elimden geleni yaptığım bir yetenek." Sesine mizah karışıyor. "Ve ne olursa olsun yapman gereken bir şeyi yaptığın için sana teşekkür etmeyeceğim."

"Komik değil misin?"

"En komiği." Onun cevabı da benim yorumum kadar kuru.

Birbirimize çok uzun süre bakıyoruz ve ben bir sonraki geri dönüşümü düşünürken, üzerimize çöken garip bir bulut beni raydan çıkarıyor.

Birdenbire ortaya çıkıyor ve kendimi ona kaptırmış buluyorum. Hayır, o değil, o ve gözlerindeki o yoğun, tüketen bakış. Bir şey beni daha da derine çekiyor, onun dipsiz çelik grisi gözlerinin derinliğine sürüklüyor.

Sonra yine oluyor. Daha önce mutfakta olduğu gibi, bakışlarım dudaklarına kayıyor.

Kalp atış hızım tehlikeli bir şekilde yükseliyor ve düşüncelerim oradan oraya savruluyor. Hepsini toplamaya çalışıyorum ama sadece birini yakalayabiliyorum. Düşünmek istemediğim, yokmuş gibi davranmaya çalıştığım bir tanesini.

Bu beni içten içe son derece telaşlı hissettiren bir şekilde tedirgin ediyor, ancak garip bulutu da beraberinde götürerek başka tarafa bakmamı sağlamaya yetiyor.

", bakalım verdiğim paranın alabilecek miyim?"

Yumruğum, üzerimde umduğum etkiyi yaratmadı. Bir an için yaptı. Gurur duydum, ama şimdi aklım benim gerçekten ne kadar aptal olduğumu fark etmek üzere olduğumla dönüyor. Başarısız olduğumu biliyor ama matematikte ne kadar kötü olduğumu bilmiyor.

Yapacağı ukalaca yorumlara, tepeden bakan bakışlara zihinsel olarak hazırlandım ama şimdi yeterince hazırlanmamışım gibi geliyor. Tüm iğneleyici sözlerini kaldırabilirim, ama burada sınırı çiziyorum. Başka bir öğretmen bulmalıydım.

Geriye dönüp baktığımda, onun ne düşündüğünü umursamamalıydım, çünkü hiç umursamadım, ama kendimi utangaç hissetmekten alıkoyamıyorum.

"Biliyor musun" geriye iterek ayağa kalkıyorum ve eşyalarımı topluyorum- "Zamanını boşa harcamak istemiyorum. Basketbol ve derslerinle zaten çok meşgulsün. Ajandana özel ders eklemene gerek yok. Kendi başıma çalışabilirim. Buraya gelerek vaktinizi boşa harcadığım için özür dilerim. Bugün için sana yine de ödeme yapacağım, bu yüzden endişelenme-"

Büyük avucunu bileğime doluyor ve saçmalamamı ve toplanmamı durduruyor.

"Otur." Bu iki kelime keskindi ve bana tartışacak alan bırakmıyordu.

Sert bir çekiştirmeye beni oturtuyor ve dizüstü bilgisayarımı alıp tekrar açıyor. Bileğimi sıkıyor, parmaklarının sert uçları derime batıyor ama acıtacak ya da nefret edeceğim şekilde değil. Aşağı bakıyorum, ellerimizin büyüklüğü arasındaki tezata bakıyorum.

"Bana bak." Ben de bakıyorum. "Ben zaten buradayım, o yüzden beni kullan."

Elini çekip dizüstü bilgisayarımı bana yaklaştırmadan önce tekrar eline dokunuyorum. Kendimi biraz rahat hissederek Canvas'a girip Calculus II sekmesine tıklıyorum.

"Şu anda sana ne öğretiyor?"

Dudaklarımın kenarları istemeden yukarı doğru kıvrılıyor. "Taylor'ın formülü."

Etkilenmemiş bir kaşını kaldırıp ne düşündüğümü biliyormuş gibi bana bakıyor. "Komik bir şey mi var?"

Başımı sallıyorum çünkü barışı korumaya karar vermiştim. En azından bugün için, ama gerçek Landon tarzında, o vazgeçmiyor.

"Her zaman bir şeylere başlamanız ama asla bitirememeniz çok komik. Senin için tekrar eden bir tema olmalı, ha?" Beni kışkırtıyor ama aynı zamanda hem bir iğneleme hem de bir ima gibi geliyor.

Barışı korumak istedim. Onun da bunu istediğini sanıyordum ama Landon'ın ortalığı karıştırmak için yaşadığını bilmeliydim.

"Hem onu hem de sizi sıkıcı, etkileyici olmayan anlaşılması zor bulmam *komik*."

Kollarını masaya dayayıp kenetliyor ve öne doğru eğiliyor. "Buraya gel, sana bir şey söylemek istiyorum."

Yapmamalıyım ama...

Öne doğru eğilerek onun duruşunu taklit ediyorum. Dirseklerimiz birbirine sürtünüyor ama ikimiz de onları hareket ettirmek için bir şey yapmıyoruz.

"Ben buradayım." Neden fısıltıyla çıktığını bilmiyorum. Kızlar çalışıyor. Bizi duyacak ya.

"Sıkıcı, etkileyici olmayan ve anlaşılması zor ama yine de seni bu şekilde *boşaltmayı* başardım." En sinir bozucu sırıtış dudaklarında kıvrılıyor ve sağ yanağında bir çentik oluşturuyor.

Söyleyecek esprili bir şeyler düşünmeye çalışıyorum ama ne yazık ki elimde hiçbir şey yok. Aptal gamzesine bakakalıyorum ve yanaklarımdaki -birdenbire ortaya çıkan- sıcaklığı yatıştırmaya çalışıyorum.

"Her neyse," diye geçiştiriyorum, mesafe koyarak.

Sessizlik çöküyor ama sadece bir saniye sürüyor, sonra sessizliği bozuyor. "Bakabilir miyim?" diye soruyor, dizüstü bilgisayarına bir bakış atarak.

Bunu söylediğime inanamıyorum ama dikkatimin dağılması biraz yardımcı oldu. O kadar endişeli değilim ve acaba bunu bilerek mi yaptı çünkü biliyordu.

Önüme doğru kaydırıyorum. "Pad'i kullanmak istemezsen bir farem de var."

Fareyi çantamdan çıkarıp onun yanına koyuyorum. Hemen bunun ne kadar korkunç bir öneri olduğunu anlıyorum. Gülümsememi bastırmak için elimden geleni yapıyorum ama başarısız oluyorum ve gülümsemem genişliyor.

Fare eline göre gülünç derecede küçük. Eminim kullanabilir ama muhtemelen rahatsız olur.

Bana boş bir ifadeyle bakıyor, ama dikkatini ekrana verdiğinde dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme belirliyor. O kadar küçük ki zor görünüyor ama her zaman o kadar ciddi ve soğukkanlı ki bir şey görmediğimi biliyorum.

Dramatik bir şekilde nefesim kesildi. "Az önce Landon Taylor'ı gülümsetebildim mi?" Ve bir düşmeye gibi, gitti.

"Kapa çeneni."

Yüzümdeki gururlu gülümsemeye engel olamıyorum çünkü bu günü göreceğimi hiç düşünmemiştim. Gerçi bu pek de gülümseme sayılmazdı. Gerçekten yakından bakmanız gereken türden, ama ne gördüğümü biliyorum. Ve beni düzeltmedi.

Bunu bir zafer olarak kabul edip sessiz kalıyorum.

Sabırla bekliyorum, parmaklarımı masaya vuruyorum ama onu rahatsız edecek kadar yüksek sesle değil. Telefonumu açardım ama bu kabalık olurdu, bu yüzden dairenin etrafına bakıyorum, dolarlarla dolu geldiğimde kendi kendime gülümsüyorum. Bakışlarım boynuna yerleşene kadar gezinmeye devam ediyorum.

Ona bir göz attım, gözleri hala ekrana yapışmış, dikkatle ekrana bakıyordu.

Boynuna tekrar bakarak, derisine özenle kazınmış ince, karmaşık çizgileri inceliyorum. Bir kafatası görüyorum, ama kafasının yan tarafı ezilmiş gibi görünüyor ve içinden çıkan şey müzik notaları ve girdaplar.

Omzunda ve sırtında bir şeye bağlı gibi görünüyorlar ama tişörtünden dolayı göremiyorum.

Kare şeklindeki çenesini örtmeye yetecek bir saat beş gölgesi var. Bunu kendime itiraf etmekten nefret ediyorum ama mükemmel ve kusursuz derecede keskin. Dudaklarımı yalayarak bakışlarımı yüzünün diğer hatlarına yöneltiyorum.

Yüzünün tek mükemmel kısmı çenesi gibi görünüyor çünkü burnunun köprüsü hafifçe eğri. Ve silik ama sol kaşında bir yara izi var. Daha önce fark etmemiştim ama çok az bir saç teli eksik. Bunlar onu tanımlamayan küçük kusurlar, ama aynı zamanda... seksi.

Gözlerimi dudaklarının nasıl kızardığını ve şiştiğini fark ediyorum. Muhtemelen kuru hava yüzünden. Buraya geldiğinden beri onu birkaç kez dudaklarını yalarken gördüğüm için böyle düşünüyorum.

Kaşının ucunun altındaki minik beni neredeyse gözden kaçıracaktım ama gözlerine odaklanmadan önce onu görmeyi başarıyorum.

Sertleşmişler ve irisini renklendiren tonu görmek için doğrudan onlara bakmam gerekmiyor. İyi günlerde çelik grisi, diğer günlerde ise kömür rengi oluyorlar. Onunki gibi gözleri daha önce hiç görmemişim, bu kadar yoğun ve bu kadar... bıkkın.

"Evet?"

kaçırıyorum, kendime . "Ben bir şey söylemedim."

Mırıldanıyor ve dizüstü bilgisayarını kaydırıyor. "Hadi başlayalım."

Son iki saat içinde Landon hakkında iki şey öğrendim.

Birincisi, o solak.

Özel ders sözleşmemi imzaladığında, hangi elini kullandığına dikkat etmemiştim, zaten bunu önemsemişimden değil. Ama sağımda oturduğu için ne zaman yazı yazmak zorunda kalsa dirseği ara sıra koluma değiyordu. Yer değiştirmek isteyip istemediğini sordum ama ben sorun etmediğim sürece sorun olmayacağını söyledi.

Yapmalıydım ama yapmadım.

İki, kızlar haklıydı. Son derece sabırlı.

Başladığımız anda aklımdan bir sürü soru geçti ve bir kez daha panikledim ama sessizce. Utanmıştım ve ona bir şey sormaktan kendimi alıkoydum. Ta ki o anlayana kadar ve hepsi de başladıktan sonraki ilk beş dakika içinde oldu.

Bugüne kadar onun ne kadar acayip bir sezgiye sahip olduğunu fark etmemiştim. Ne zaman tuttuğumu, ne zaman tereddüt ettiğimi, ne zaman sormak istediğimi ama sormadığımı biliyordu. Sadece biliyordu.

Bana bir kez bile kendimi aptal ya da ümitsiz vaka gibi hissettirmedi. Landon anlamadığım şeyleri açıklamak için zaman ayırdı ve bir sorunu hala anlamadığımda, bana cevabı almanın farklı bir yolunu gösterdi.

Bunu söylediğime inanamıyorum ama onunla Profesör Roberts'tan öğrendiğimden daha fazlasını öğrendim. Bir saati bile geçmememiz gerekiyordu ama cevapları almam konusunda kararlıydı. Birkaç deneme yapmama rağmen cevapları aldım.

En son ne zaman bu kadar rahatladığımı hatırlamıyorum. Ve hepsi onun sayesinde.

Dizüstü bilgisayarımı kapatırken "Her şey mantıklı mıydı?" diye soruyor.

"Evet, bunu nasıl başardığını bilmiyorum ama hepsi başardı. Denklemlerdeki harfler beni hep yanıltıyor," diye itiraf ediyorum utanarak.

Onun gibi ben de vücudumu , ama sonunda bacaklarımın onun ayırık bacaklarının arasına yerleştiği garip pozisyona geliyoruz. Garip yerleşime rağmen ikimiz de hareket etmiyoruz.

Landon yine dudaklarını yalıyor ve ben ona dudak nemlendiricisi almasını söylemeyi düşünüyorum ama bu yorumu kendime saklıyorum.

"Sorun harfler değil," diye yanıtlıyor kendinden çok emin bir şekilde ve detaylandırıyor. "Evet, harfleri gördüğünde çıldırıyorsun ama gerçekten,

kendinizden şüphe ediyorsunuz. Roberts gibi beceriksiz birini de eklerseniz, elbette bunun mantıklı olmadığına inanacaksınız."

Verdiği cevaptan o kadar emin görünüyor ki neredeyse ona inanacağım ama başka profesörlerim de oldu ve onun kadar kötü değillerdi.

Kucağıma bakıyorum. "Ondan olduğunu sanmıyorum. Matematikte hiçbir zaman iyi olmadım."

Landon düşünceli bir şekilde mırıldanıyor ama başka bir şey söylemiyor.

"Eminim şimdi gitmek için can atıyordur, ha?" Ayağa kalktım ve eşyalarımı topladım.

"Evet," diye yanıtlıyor hemen ve ayağa kalkıyor.

Eşyalarımı çantama koymayı bırakıp ona bakıyorum. Bu kadar uzun olmasından nefret ediyorum. Onu azarladığımda istediğim etkiyi yaratamıyorum. bile, sanki benden üstünmüş gibi bir bakışla bana bakıyor.

"En azından zamanımız bittiği için üzgünmüş gibi davranabilirsin." Dudakları tiksintiyle kıvrılıyor. "Hayır."

"Ben de savaşın nihayet bittiğini sanıyordum," diyorum alaycı bir şekilde

Onunla aramızdaki sorunlar henüz bitmiş değil ama iki saat medeni yetişkinler gibi davrandık. Gabby ve Polly gurur duyardı ve eğer kendimi garip hissetmeseydim ben de gurur duyardım.

O kadar çok tartışıyoruz ki, bu bizim için ikinci doğa, bu yüzden bunu yapmamak bana kendimi kötü hissettiriyor.

Dikkatimi tekrar eşyalarımaya veriyorum, telefonumu elime alıyorum ve Rahatsız Etme özelliğini kaldırıyorum.

River'dan gelen iki mesaj karşısında yüzümdeki küçük gülümsemeye engel olamıyorum.

Nehir: Hey, Juls 😊

River: Biraz olduğunu biliyorum ama ayın 20'si Cuma günü ne yapıyorsun? Eğer müsaitsen, seni yemeğe çıkarmak isterim.

Bu beni heyecanlandırırsa da içimde hiçbir şeyi harekete geçirmiyor. İçimde çırpınan kelebekler yok.

Midem. Kalbim düzensiz atmıyor. İlk randevunun getireceği o ezici gerginliği hissetmiyorum.

Belki de çok fazla düşünüyorum. Gerçek bir randevuya çıkmayalı çok uzun zaman oldu. Muhtemelen öyledir. Randevu yaklaştığında, muhtemelen hepsini hissedeceğim. Ne de olsa daha Ekim'in başındayız.

"Kötü haber mi?"

"Sana bunu düşündüren ne?"

Ne sorduğunu anlamış olmalı, çünkü dudaklarını yalıyor ve başını sallıyor. "Yarın görüşürüz."

"Bekle, gitme," diyorum hızla, tam ayakkabılarını giyip kapıyı açarken.

Hızla odama gidip makyaj masamdan ihtiyacım olanı alıyorum ve dışarı çıkıyorum. Beni dinledi mi bilmiyorum çünkü gibi bir huyu var. Şaşırtıcı bir şekilde hâlâ girişte duruyor ve ben karşısına geçene kadar gözleriyle hareketlerimi takip ediyor.

Dikkatle beni izliyor, ama bakışları yepyeni bir Aquaphor Dudak Onarıcı tüpü tutan açık avucuma yerleştğinde, kaşlarının arasında bir kırısklık derinleşiyor. Hâlâ ambalajında ama sanki patlamasını bekliyormuş gibi bakıyor.

"Bu yepyeni. O yüzden bakmayı kes." Alması için ısrar ediyorum ama almıyor. "Buna çok ihtiyacın var."

"Neden?"

"Yoksa neden sana bunu vereyim ki? Buraya geldiğinden beri dudaklarını yalıyorsun ve dünyada nefret ettiğim şey çatlamış dudaklardır, o yüzden al."

Elimden almadan önce bir süre düşünüyor. Parmaklarının uçlarının avucumu sıyırarak kendi parmaklarına kadar inişini fark etmedim değil.

"Bunu yılın iyiliği olarak kabul ." Sırıtiyorum.

Ukalaca bir cevap bekliyordum ama dudaklarının kenarları hafifçe yukarı doğru çekilince beni şaşırttı. Paketi havaya fırlatıyor ve kapıyı açmadan önce zahmetsizce yakalıyor.

"İyi geceler, Julianna."

"İyi geceler, Landon."

Son bir bakışla dışarı çıkar ve kapıyı kapatır.

Midemde hafif bir sarsıntı oluyor, ama bunun üzerinde düşünmüyorum çünkü zihnim hala onun söyledikleriyle çalkalanıyor. Bu üç kelime kafamda yankılanıyor ve odama girene kadar defalarca tekrarlanıyor. Güvenli alanımın sınırları içinde ve en sevdiğim YouTuber'ın sesi üzerinden bile onun sesini duyabiliyorum.

"BUNUN İKİ HAFTADIR DEVAM ETTİĞİNE HÂLÂ İNANAMIYORUM." EL BÖN BÖN BAKIYOR, Şaşırdı ama hemen yerini baş döndürücü bir gülümsemeye bıraktı. "Nasıl bir his? Bana her şeyi anlat."

Parmaklarım yazmaya devam etmeden önce kısa bir süre dizüstü bilgisayarımın tuşları üzerinde geziniyor. Şu anda ya da hiçbir zaman Landon hakkında konuşmak istemiyorum, tabii ders çalışırken onunla fiziksel olarak konuşmam söz konusu değilse. O zaman bile onunla konuşmaktan hoşlanmıyorum, ama bu ona katlanamadığım için değil. Ne zaman konuşsam midemde oluşan garip his yüzünden.

Düşüyor ve garip bir şekilde yuvarlanıyor. Bunu açıklayamıyorum ama gerçek *değilmiş* gibi davranacağım çünkü her ne oluyorsa kesinlikle *gerçek* değil.

"Söyleyecek bir şey yok. Hiçbir şey hissetmiyorum." Hissetmiyorum. *Gerçekten* hissetmiyorum. "Çalışıyoruz." Gerçek bu. "Ve hepsi bu." Bu kısmi gerçek.

Hala tartışıyoruz, değişmeyecek bir şey ama eskisi kadar kötü değil. Şey... belki hala kötü, ama tartışma sürekli değil çünkü yemek pişirirken durup biraz sohbet ediyoruz ve en iyi yaptığımız şeyi yapmaya geri dönüyoruz. Tartışmak.

Kabul ediyorum, ne zaman konuşsak kısa sürüyor ve asla birbirimizle ilgili bir şey konuşmuyoruz.

Genellikle en sevdiğim YouTuber ile dalga geçiyor ve ben de ona kıskandığını söylüyorum. Ya da yemeklerimizi nasıl pişirmeyi sevdiğimizi. Ayrıca yakın zamanda bir kupa takıntım olduğunu öğrendi ve arada bir şaka yapmayı seviyor ama asla kaba değil.

Biraz garip ama yine de gardımı düşürmüyorum. Landon'ın ağzından ne çıkacağı ya da ne düşündüğü hiç belli olmuyor. Her zaman çok kopuk, çok soğuk görünüyor.

Bazen aklımdan neler geçtiğini merak ediyorum. Onda daha fazlası varmış gibi hissediyorum. Daha fazlasını bilmek istemek yanlış geliyor ama .

Burnundan bir nefes çekerek sandalyesine yığıldı. "İki hafta oldu ve tüm söyleyeceğin bu mu?"

Gülümsememi bastırıyorum ve yüzünde beliren hayal kırıklığı karşısında kaşlarımı kaldırıyorum. "Ne bekliyordun ki? Özel ders bu."

El oturuyor, dizüstü bilgisayarını kapatıyor ve kendisinden uzaklaştırıyor. Kütüphanedeki çalışma odalarından birindeyiz, ödevlerimiz üzerinde çalışıyoruz ama aynı zamanda takılıyoruz. O işiyle, ben de özel ders vermekle meşgul olduğumuz için birbirimizi neredeyse hiç görmedik. Bu yüzden birlikte olmamızın tek yolu buydu.

Gerçi neredeyse hiçbir şey yapmadık, çünkü o konuşmaya devam ediyor ve ben de onun ağzından çıkan her şeyi eğlendirmeye devam ediyorum. değil. Onu ve o şamatacı halini özledim.

Özel dersler dışında, kız öğrenci birliğiyle de meşguldüm. Keşke olmasaydım çünkü iki hafta önce Sienna ile yaptığım konuşmadan sonra işler garipleşti. Kızlardan hiçbiri bana bir şey söylemedi ama en yakın arkadaşları bana bir şey biliyorlarmış gibi bakıyorlar.

Sienna'ya taptıkları için onun söylediği her şeye inanırlar. Bu yüzden onlara Landon'ı ondan almaya çalıştığımı söylemekten çekinmeyecektir. Başından beri hiç onun olmamışken bunun nasıl mümkün olabileceğinden emin değilim ama konudan sapıyorum.

Landon'ın bana özel ders verdiğini öğrenirse Sienna'nın ne düşüneceğini hayal bile edemiyorum. Bu yüzden El dışında kimseye bir şey söylemedim. Dramadan nefret ederim ve istediğim ya da ihtiyacım son şey daha fazlası.

"Başka biri olsaydı, bunun *sadece* özel ders olduğuna inanırdım, ama bu herhangi biri değil. Bu lanet olası Landon Taylor." Sandalyesinde adeta eriyor, hülyalı hülyalı iç geçiriyor.

"Ewh, öyle söyleme." Burnumu kıvırıyorum ama istediğim etki her zamanki gibi olmuyor.

Bana *saçmalıyorsun* der gibi baktı. "Hadi ama, görmemiş gibi davranma. Çok güzel saçları var. Bunu biliyorum. Herkes biliyor. Ve sen de biliyorsun. "*Seni becereceğim ve sen de bundan .*"

İfademi nötr tutuyorum, çünkü ona ya da herhangi birine yüksek sesle itiraf edeceğim son şey, onun cehennem kadar iyi olduğu. El'in düşünceli bir şekilde söylediği gibi.

"Görünüş her şey değildir. O hâlâ bir pislik," diye belirtiyorum.

"İyi *görünümlü* bir pislik."

"Sen imkansızsın."

"Sen de inkar ediyorsun," diye takılıyor.

Bunun üzerine gözlerimi deviriyorum ama başka bir şey eklemiyorum. Eklemem de , çünkü El unutmuş olmasını umduğum soruma cevap vererek devam ediyor.

"Ben de tam sizin sonunda nefretinize yenik düşeceğinizi ve onu sisteminizden atacağınızı düşünüyordum."

Neredeyse güleceğim, çünkü bunun gerçekleşme olasılığı yok kadar az. Oda arkadaşlarım ya da onun en iyi arkadaşı etraftayken medeni yetişkinler gibi davranmayı başardık. Ama bu asla uzun sürmüyor. kadar birbirimizin gırtlığa sarılmıyoruz ama birbirimize övgüler de düzmüyoruz.

"El, bu porno değil. Ya da her ne olduğunu düşünüyorsan."

"Öyle olduğunu hiç söylemedim ama..." Yüzünde bir Cheshire sırıltısı beliriyor. "Olabilir. Beni dinleyin." Sözünü kesmemem için avuçlarını uzatıyor. "Düşünsene, onun yanında oturuyorsun ve sana bir şey öğretiyor, ama senin dikkatin onun büyük ellerinde ve senin üzerinde nasıl hissedeceğinde. Dikkatini vermediğini fark ediyor ve bunun için seni cezalandırmaya karar veriyor. Seni masanın üzerine eğiyor, eteğini kaldırıyor ve seni-"

"Bu garip bir şekilde açıklayıcı." Yanaklarıma dayanılmaz bir sıcaklık dokunuyor. Senaryo kafamda canlı bir şekilde canlanıyor ve daha kendime gelemeden, sonrasında neler olacağını hayal ediyorum. *Oh. "Ne izliyordun?"*

"Artık hiçbir şey," diye homurdanıyor, dirseğini masaya dayayıp çenesini avucuna koyuyor. "Uzun zaman oldu, beni yargılama."

"Burada yargılama yok. Benim için de uzun zaman oldu. Artık hiçbir şey gerçekten işe yaramıyor."

Yüzü aydınlanıyor.

"Hayır. Böyle bir şey ." Onu .

"Biliyorum. Bu sefer sadece dalga geçiyorum. Peki, iki hafta geçtiğine göre, onu tutacak mısın yoksa kaldırır mı atacaksın?" İki parmağını masanın üzerine koyuyor ve diğer eliyle parmaklarına vuruyor. Masaya vurana kadar parmakları havada uçuşuyor.

Gösterisine kıkırdıyorum. "Hayır, onu . Bunu nasıl yapıyor bilmiyorum ama onun için her şey çok mantıklı."

Bunun korkunç bir şekilde sona ermesini ve her şeyin yüzüme patlamasını bekliyordum. Harfleri ve sayıları anlamamamla dalga geçmesini bekliyordum ama hakaretler hiç gelmedi. Birinci ya da üçüncü seferde anlamadığımda benimle dalga geçmedi ya da sinirlenmedi.

"Onunla kafa karışıklığı yok. Açık sözlü ama kendimi aptal gibi hissettirecek şekilde değil. Yavaşlıyor, acele etmiyor ve anlamam için bir yol buluyor. Yüzündeki ifadeyi görmelisiniz, sanki kararlı ve benden vazgeçmeyi reddediyor."

Ona fazla çalıştığını ve ona fazladan ödeme yapmamı umursamadığını söylemiyorum. Söylüyorum çünkü her şeyi düşününce bu kadar geç çıktığı için kendimi kötü hissediyorum.

Gülümsüyor

. "Ne?"

El başını sallar. "Yok bir şey. Aklıma bir şey geldi ama aldığın mutluyum. Sen daha ne olduğunu notun A olacak ve özel dersler *sonunda* bitecek."

"Evet...sonunda."

Akıl almaz bir şey yaptım.

Bu çok yanlış. Çok yanlış. Ne düşünüyordum ki?

Volta atmayı bırakıyorum, inliyorum, gözlerimi sıkıp kapatıyorum, ancak duş sırasında yaptığım şeyin görüntüleri kafamda oynarken onları tekrar açıyorum.

Yemin ederim niyetim bu değildi. Yemin ederim planlamamıştım. Yemin ederim Landon'ı düşünmek istememiştim.

Hayır, tabii ki benim hatam değil. Hepsi Eloise'in suçu. O aptal resmi kafama yerleştiren oydu.

Kabaran yüzümü avuçlarımla kapatarak odamın ortasında duruyorum, hırıltılı bir şekilde nefes alıyorum ama kendimi son derece doymuş hissediyorum.

Bana ne oldu bilmiyorum ama suyu kapatmak üzereyken aklıma iğrenç bir fikir geldi. Suyu hemen kapatacaktım ki içimdeki sızı büyüdü. Ne olduğunu anlamadan El'in sahnesini kafamda canlandırıyordum.

Landon'ın ellerindeki aptalca sıcak damarları hayal ettim ve tekrar üzerimde nasıl hissedeceklerini merak ettim. Sonra düşüncelerim kontrolden çıktı. Beni masanın üzerine domaltmış, eteğim kırımın üzerinde, beni beceriyordu. Ama beni tetikleyen bu değildi. Beni uçuruma sürükleyen şey sesinin tınısı ve bana söylediğini hayal ettiğim sözlerdi.

Ne kadar iyi, muhtaç bir sürtük. Ders ücretini ödemek için vücudunu kullanmama izin veriyorsun.

Kulağa çok aşağılayıcı ve birçok açıdan yanlış geliyor ama meme uçlarımla oynarken iki parmağımı içime sokmamın ve sert bir şekilde boşalmamın nedeni buydu.

El son kısmı eklemeyi, ama kafamın içinde bir şey beni ele geçirdi ve ben de ona uydum. Şimdi, bu beni tüketiyor ve tekrar tahrik oluyorum.

Oturma odasından üç kez kapı çalınca düşüncelerim aniden durdu ve nefesim kesildi.

Ağır adımlarla koridorda ilerliyorum ve titrek bir nefesle ön kapıyı açıyorum.

Bunu iyice düşünmeliydim. İptal etmeliydim. Kendimi hain, azgın

düşünceler.

Landon kapının diğer tarafında duruyor, yüzü boş ve dudakları düz ama kuru değil. kullanırken hiç görmedim ama içimden bir ses ona verdiğim Aquaphor Dudak Onarıcıyı kullandığını söylüyor.

"Orada öylece duracak mısın yoksa beni içeri alacak mısın?" Yüzünde kızgınlık izleri var ama sonra gözleri kısılıyor ve yüzümü inceliyor. "Bana kendini iyi hissetmediğini söyleme. İhtiyacım son şey hastalanmak."

Neyse ki götün teki çünkü kendimi .

Ona sıkı bir *gülümseme* veriyorum, kapıyı açık bırakıyorum ve yemek masasında her zamanki yerime oturuyorum. Keşke boktan tavrı yüzünden çekip gittiğimi söyleyebilseydim, ama aslında nefes alamadığım için.

Sanki tüm oksijeni emmiş gibi. Boğazım kuruyor, vücudum mide bulandırıcı derecede sıcak hissediyor ve kalçalarımın arasındaki nokta kontrol edilemez bir ihtiyaçla nabız gibi atıyor. Hâlâ aşağılayıcı fantezime kendimi kaptırmış durumdayım ve şimdi o da burada ve bu hiç yardımcı olmuyor.

"Senin çocukça oyunların için havamda değilim, Hollywood. Hasta mısın sen?"

Düşüncelerime çok dalmıştım ve hâlâ kapının yanında durduğunu fark etmemiştim.

Neyim var benim?

Düşüncelerimi yakalayıp olabildiğince derine gömüyorum ve hiçbir şey olmamış gibi davranıyorum.

"Hasta değilim ama endişenizi dile getirdiğiniz için teşekkür ederim. Benim iyiliğim için endişelendiğinizi duyduğuma çok sevindim." *Kahretsin, yüzüm hâlâ kırmızı mı?*

Teredditle içeri giriyor ve yanıma oturuyor. Gözleri hareketlerimi takip ediyor, beni şüpheyle izliyor.

"hasta değilim, o yüzden bana *hıyarcıklı veba* gibi bakmayı kes." Yılbaşı gecesi bana böyle demişti. "Seni hasta etmek için bilerek gelmene izin vermezdim. Söz o kadar büyük bir kaltak değilim ama yanımda olmaktan rahatsız oluyorsan ."

"Sen bir sürtük değilsin." Yumuşak sesi beni neredeyse sandalyemden düşürüyordu.

Ciğerlerim yanarken ve hava almak için yalvarırken kendimi nefes almaya zorluyorum.

Dramatik ama beni küçümsemesi çok güçlü. Bana bir kez kaltak dedi ve söylediği onca şey arasında o tek kelime hep aklımda kaldı.

Bu yüzden dikkatimin merkezinde bu kelime olmalı, ama aslında dilinin dışarı çıkıp dudaklarında süzülme şekli.

"Aquaphor'un nerede?" yerine ben soruyorum, çünkü aklım karmakarışık ve sanırım kaybediyorum.

Avucunu şortunun ön cebine sokuyor ve tüpü masanın üzerine koyuyor. "Mutlu musun?"

Yine o garip iniş ve çıkışlar var.

"Gerçekten kullanıyor musun?" Merakla bakarak soruyorum.

"Nasıl ? Dudaklarım için o kadar endişeliydin ki," diyor kendini beğenmiş bir şekilde.

"Endişelenmiyorum. Sadece çatlamış dudaklardan nefret ederim."

"*Endişelenmedin* ama birlikte olduğumuz süre boyunca onları yalamamı takıntı haline getirdin."

". Kendine gel."

Küçümser bir tavırla dilini şaklatıyor ve konuşmadan önce o aptal patronluk taslayan lüks aksanını duyabiliyorum. "Yapamam. Yakalandığın için çok utandığından bana bakmıyorken olmaz."

Kafamı kaldırıyorum ve pişman oluyorum çünkü onun endişeli görüldüğünü düşünüyorum ve bu garip bir şekilde içimde bir şeyleri harekete geçiriyor. Hayatımı sikeyim. Nasıl oldu da onu itici bulmaktan, her ne onu hissetmeye geçtim.

Belki de hastalanıyordumdur.

"Kendine gel," diye tekrarlıyorum daha kesin ifadeyle ve sesimde biraz buzla.

Gözlerinde memnuniyet parıltıyor ve onun küçük aptal tuzağına düştüğümü fark ediyorum. Ona bakmamı istedi ve ben de öyle yaptım.

Ama memnuniyet dolu bakışları dalgalanıyor ve yüzümü arıyor. "Hasta değilsin."

"Olmadığımı söylemiştim." *Ateşliyim çünkü az önce seni düşündüm.*

"Biliyorum, ama sadece emin olmak istedim." Landon'ın sözleri çok içten, çok tuhaf bir şekilde yumuşak. Duraksıyor ve az önceki dört kelimeyi tekrarlıyor. "Sen bir sürtük değilsin."

"Kısa bir süre önce aksini düşünmüştünüz."

"Yanılmışım. Özür dilerim."

Bu benden ikinci kez özür dileyişi. Elimin tersiyle alnıma dokunuyorum, belki de tüm bunlar bir ateş rüyasıdır diye düşünüyorum. Bu, dudaklarının köşelerinin bir parça yukarı doğru çekilmesine neden oluyor. Gülümsemeye yetecek kadar değil ama gülümsediğini anlamama yetecek kadar. Kendi tarzında.

"Ve sana pislik dediğim için özür dilerim," diyorum içtenlikle, çünkü ona böyle dedim ve karşılığında bana pislik demesini hak ettim.

Bakışlarımız çarpışıyor ve atmosferde bir şeyler değişiyor.

"İki hafta oldu. Sınavını geçtim mi?" Landon hiçbir şey olmamış gibi konuyu değiştiriyor. Sanki hiçbir şey hissetmiyormuş gibi ve muhtemelen hissetmediği için. Hoşuna gitse de gitmese de bana katlanmak zorunda. Ne de olsa bana ders vermesi için ona para ödüyorum.

Bu sefer midem yıkılmıyor ama biraz batıyor.

Bunu söylemek bana acı veriyormuş gibi dramatik bir şekilde iç çekiyorum. "Evet, geçtin ama bununla övüneceksen en azından burada değilken yap. Bunu duymak ya da görmek istemiyorum."

Dizüstü bilgisayarımı tekrar açtığımda, yanağının seğirdiğini görmek için tam zamanında bakıyorum, ama dudakları düz kalıyor. Yine de onun benimkine sürtündüğünü hissettiğimde bakışlarım bacaklarımıza düşüyor.

"Sorun mu var?" Sesi bakışlarımı yukarı çekiyor.

Başımı sallıyorum, midemdeki bulantının durmasını istiyorum. "Hayır, başlamalıyız."

GÖNDER TUŞUNA BASIYORUM VE VIDEOMUN YOUTUBE'A YÜKLENMESİNİ BEKLİYORUM.

Bunu yaparken, aklım son zamanlarda beynimin küçük bir bölümünü işgal etmeye karar veren sarışın kıza takılıyor. Sadece küçük bir bölüm ama yine de varlığı beynime yerleşti ve gitmeyi reddediyor. Elbette bu olacaktı, çünkü kendi kafamın içinde bile Julianna ne isterse onu yapıyor.

Bana ait olması gereken tek yer, benim için hiçbir şey ifade etmemesi gereken kişi tarafından kirletildi. Şimdi o benim düşüncelerimde, beynimde hiç işi olmayan bir yeri işgal ediyor ve bu benim canımı sıkıyor.

Tekrar ekrana bakarak kıkırdamamı bastırıyorum ve avucumu kirli sakallarımın üzerinde gezdiriyorum.

Evren beni .

Tüm kalbimle küçümsediğim ve karşılıklı olarak benim için aynı şeyleri hisseden tek kız bana aşık. Hayır, *bana* değil, yedi yıl önce YouTube'da yarattığım çevrimiçi kişilik olan Haptic'e.

Yatak odamın kapısının çalınması düşüncelerimi durduruyor.

Dikkatimin dağılması güzel, ama diğer taraftaki canlı sesi duyduğumda, hangisinin daha kötü olduğundan emin olamıyorum. Belirli bir sarışın hakkındaki meydan okuyan düşüncelerim mi yoksa kapımın diğer tarafındaki sinir bozucu adam mı?

İstemeye istemeye ikincisini seçiyorum ve dizüstü bilgisayarımı ekranı kapıdan uzağa bakacak şekilde kaydırıyorum.

En yakın arkadaşlarım da dahil olmak üzere hiç kimse YouTube hesabımı bilmiyor. Onlara güvenmediğimden değil, ama bu başkalarıyla paylaşılamayacak kadar mahrem bir şey.

Kapıyı aralık bırakarak, hareketli oda arkadaşına bakıyorum.

"Landon." Mükemmel, düz, beyaz dişlerini göstererek canlı bir şekilde gülümsüyor. "Benim en iyi arkadaşım."

"Jagger'a çoktan hayır dedim."

Bu akşam bir parti veriyorlar ve ben sadece huzur ve sessizlik içinde olmak istesem de bu . Ama onların şenliğine gölge düşürmeyeceğim, bu yüzden Polly ve Gabby'ye dairelerinde kalıp kalamayacağımı sordum. Partiye geliyorlar ve anladığım kadarıyla ev arkadaşları da geliyor.

Bu benim için harika, çünkü ona ancak bu kadar katlanabilirim. Ve yemin ederim onu düşünmeye devam edersem kendimi kaybedeceğim.

"Buraya kalmanı sağlamak için gelmedim. Gerçi gerçekten kalman gerektiğini düşünüyorum ama bu konumuzun dışında. Aslında senin için bir şeyim var." Ön cebini karıştırıyor ve katlanmış küçük bir kâğıt parçası çıkarıyor.

tutuyor ama ben almıyorum. "Bu da ne?"

"Al ve ."

Gözlerimi kısarak kâğıdı inceliyorum ama o kadar küçük ve katlanmış ki hiçbir şey göremiyorum. "Bana ne olduğunu söyleyene kadar olmaz."

Aziz'in gülümsemesi daha da yükseliyor ve gözlerinde şakacı bir şey parlıyor. "Oh, hadi ama, al işte. İsteddiğini biliyorsun."

"Gerçekten bilmiyorum." Kapımı kapatmaya gidiyorum, ama benden hemen önce ayağını içeri sokuyor. "Saint, şu anda seninle uğraşacak ne enerjim ne de isteğim var."

"Hadi, al şunu," diye sızlanıyor ve elini bana doğru itiyor. "Bana vermesi için Bre'ye rüşvet vermek zorunda kaldım. Hadi, al şunu."

Bu ilgimi çekti. "Ona rüşvet vermek zorunda kaldım da ne demek? Neden?"

"Çünkü bu, belirli bir kişinin özel Instagram hesabı olabilir veya olmayabilir."

Ne kadar ezici ve zaman kaybı.

"Instagram kullanmıyorum." Hesabı silmedim, sadece uygulamayı telefonumdan sildim.

Başını arkaya atarak inliyor. "Tanrım, hiç eğlenceli değilsin. Kâğıdı alır mısın? Yemin ederim pişman olmayacaksın."

Bakışlarım dizüstü bilgisayarına ve tekrar ona kayıyor. "Eğer onu alırsam, gidecek misin?"

"Evet."

Kâğıdı avucundan aldığım da ayağını kaldırıyor ama uzaklaşmıyor. Beklentiyi bana bakıyor ve kapıyı yüzüne kapatmak , ama bunu yapmaktan kaçınıyorum.

Reid daha sabırlı olmam gerektiğini söyledi. Zamanımın benim için ne kadar değerli olduğunu açıkça belirtmişken neden böyle bir şey önerdiğinden emin değilim. Bunu hak etmeyen hiç kimseye vermeyeceğim. Huzurumu neden korumak istediğimi anladığını ama bunu yaparken insanları kendimden uzaklaştırdığımı söyledi.

Bütün mesele de bu zaten. Doktorası olan birinin bunu anlayacağını düşünmüştüm ama daha önce de söylediğim gibi, diploma size sağduyu kazandırmaz.

Bana bir görev verdi ve bu da hoşuma gitmese bile birine konuşma şansı vermektir. Ben konuşmayacaktım ama o bunu duymak isteyeceğini söyledi.

"Şimdi ne var? Gideceğini sanıyordum." "Bir iyiliğe ihtiyacım var."

Derin nefes alıyorum. "Siktir git."

"Ama şimdi değil." Sanki bu durumu daha iyi hale getirecekmiş gibi bana arsızca sırıtıyor. "Karşılığında sana bir şey vermediğim sürece bana yardım etmeyeceğini düşündüm." Bakışları elimdeki kâğıda düşüyor. "Yani şimdi ödeştik."

Geri vermeye çalışıyorum ama çocukça hareketle geri adım atıyor. "Bu bile değil. Bunu ben istemedim. Ben-"

"Julianna'nın özel Instagram hesabı. Kahretsin Landon, ortamı nasıl bozacağını çok iyi biliyorsun. Neden bunu kabul etmedin?"

Onun oyunlarını ya da gerilimini umursamadığımı söyleyecektim ama hala ilk söylediği şeye takıldım. *Julianna'nın özel bir hesabı mı var?*

"Senin beyninde bir şeyler tıkırdamıyor mu? Instagram'a girmediğimi söyledim. Onu takip bile etmiyorum. Neden onun özel hesabını isteyeyim ki?"

"Öğrenci Birliği'nde onu gördüğümüzde seni ona bakarken görmüş olabilirim ya da olmayabilirim." Bana *inkar* et der gibi bir bakış attı.

Öyleysem ne olmuş, dava et beni. "Tamam, ve?"

"Şimdi, onu özel olarak kontrol edebilirsiniz... ve sizin için ona çoktan bir takip isteği göndermiş olabilirim."

Ona yumruk atma. Yumruk . Yumruk .

Kapıyı yüzüne kapattım.

"Bana borçlu olduğumu unutma! Ve rica ederim!" diye bağırıyor kapının diğer tarafından.

Sabırlı olduğum için başıma gelen bu. Bir daha asla.

Sandalyeme oturduğumda, günaha girme isteği kulağıma fısıldıyor. Neden gazeteye bakmayı düşündüğümü bilmiyorum. Merak etmemeliydim ama...

Kağıdı açıyorum ve yanağım Instagram ismiyle seğiriyor: *toasted.marshmallow*.

Tabii ki bu ismi seçerdi. Neredeyse üç haftadır yanında olduğumdan beri, şu minyatür şekerlemelere karşı bir takıntısı olduğunu fark ettim. Sürekli onları yiyor.

parçasını üst çekmeceye atıyorum ve merakımı dizginliyorum. Sırf onun hesabını görmek için uygulamayı yeniden indirmeyeceğim. Önce beni takip etmesi gerekirdi ve olmayacağından eminim. Ayrıca, onu umursamıyorum, bu yüzden buna sahip olması benim için hiçbir şey ifade etmiyor.

Kendime bunu söyleyip duruyorum ama aklım bana karşı gelmiş gibi görünüyor çünkü asla yapmayacağımı söylediğim şeyi yapıyorum.

Uygulamayı indirdim, giriş yaptım ve hesabına girdim. Tabii özeldi ve beni takip etmemiştii. Anlaşıldı.

Uygulamayı silmeye gidiyorum ama başparmağım ekranın üzerinde asılı kalıyor. Yapmam gerektiğini bildiğim şeyi yapmak yerine, tam tersini yapıyorum ve kapatıyorum

Bunu saklamam için bir neden yok, ama arzu beynimin bir bölümünü harekete geçirdi. Yapmamalıyım, ama ne göndereceğini merak ediyorum.

Kendimle dalga mı geçiyorum? Evet. Ama umurumda mı? Hayır.

Bende ciddi bir sorun var çünkü beni takip edip etmediğini görmek için sekiz kez - odamı kontrol ettiğim zamanlar hariç - kontrol ettim ve etmedi.

Bu hoşuma gitmiyor, çünkü zihnim kafamı karıştıran şeylere takılıp kalmayı seviyor. Saint'e yardım etmeyi siktir et. Eve gidince hesabı sileceğim.

Dairesinin ön kapısı açıldığında telefonumu cebime sokuyorum.

"Özür dilerim. Çok beklemedin, değil mi?" diye soruyor, altın bir halkayı kulak memesine takarken.

Kar beyazı ve elektrik safiri kafamın içinde dönüyor.

Başımı sertçe sallıyorum ve içeri giriyorum. Oturma odasında duvara yaslanmış uzun bir aynanın önünde durmadan önce beni neredeyse hiç tanımıyor.

Başka bir şey söylüyor, ama ağzından çıkanlara odaklanamıyorum, çünkü vücuduna ve giydiklerine bakmak zorunda kalıyorum.

Krem rengi, kolsuz, kaplumbağa yakalı, örgü tipi bir elbise vücuduna oturuyor ve yan tarafında küçük bir yırtmacı olan kısa bir elbise. Uzunluğu nedeniyle bacakları bronzlaşmış gibi görünüyor. Başta fark etmemiştim ama şimdi ona bakınca bronzlaştığını anlıyorum. Normalde düz olan sarı saçları yumuşak dalgalar halinde omuzlarına ve sırtına dökülüyor.

Julianna'nın güzel görüldüğünü söylemek yetersiz kalır. *Güzelden* başka her şeye benziyor. Her zaman kendine çeki düzen verir. Evdeyken bile dışarı çıkmaya hazır gibi görünür. Yani bu da farklı olmamalı, ama öyle. Sadece toparlanmış görünmüyor. O görünüyor

Çok çabalamış gibi ve aynada kendine bakarken birilerini etkilemek istiyor gibi görünüyor.

Neden bu kadar çaba harcadığından emin değilim. Kolaylıkla etkileyici bir insan.

Bu sadece bir gözlem. Bunu fark etmek için fazla bir şey gerekmiyor. Ben sadece fark edemedim... çünkü bunca yıldır ondan *nefret ediyordum*.

"Hata yapıyorsunuz."

Terliğinin üzerinde dönüyor ve *senin saçmalıklarınla uğraşmaya hazır değilim* bakışıyla beni çiviliyor. Buna rağmen, "Hata mı? Sen neden bahsediyorsun?"

"Elbise. Sanki birinden üzerine bir şey dökmesini istiyorsun.

o."

Kaşları geriliyor. Bunlar bile farklı görünüyor. Tanrım, gerçekten de bir üniversite partisi için.

Onu yargıladığımdan değil. Partilerde her türlü şeyi giyen kızlar gördüm ama bu elbise oraya ait değil. Pahalı görünüyor.

"Bu akşam yemeği. Kimse bunun üzerine bir şey dökmeyecek." Bakışlarını kendi vücudunda gezdiriyor, sonra bana bakıyor.

"Ev partisi akşam yemeği değildir," diye düzeltiyorum onu neredeyse üç haftadır oturduğum sandalyeye oturuyorum.

"Ev partisi mi? Sen neden ?" Şimdi tamamen kafası karışmış görünüyor.

Güzel, onun için kullanılamayacak kadar yavan bir kelime. *Cennet* gibi görünüyor. "Sen değil misin?"-ve sonra her şey yerine oturdu ve şimdi kendimi aptal gibi hissediyorum.

-"Partiye mi gidiyorsun?"

Onun gözlerinde de bunu görüyorum. "Hayır, bu gece bir randevum var."

Tarih.

"Bu gece seninle kalan talihsiz piç kim? Ona taziyelerimi iletmem gerekecek."

Mide bulandırıcı derecede tatlı bir gülümseme dudaklarına geliyor. "Küçük bir penisin olduğunu anlıyorum, bu yüzden bu gerçeği telafi etmek için boktan kişiliğin ve boyunla telafi etmek zorundasın. Ama bunun acısını benden çıkarma. Aletinin küçük olması benim suçum değil."

Onu susturmak için sikimi gösterebilirim, çünkü mikrodan başka bir şey değil, ama bundan hoşlanmayacağına eminim. Gözlerim göğsüne yerleşiyor ve ne söylemek istediğime karar veriyorum.

"Ve var olmayan beynini telafi ediyor olmalı, ama şikayet ettiğimi duymuyorsun."

Yüzündeki gülümseme kayboluyor. Yumuşak bir noktaya vurduğumu ve bundan zevk almam gerektiğini anlıyorum ama bunun yerine kendimi suçlu hissediyorum.

Söylediği sadece ben başlattığım için söyledi. Ciddi , bu sefer değil. "İ-"

"Başlamalıyız." Bana bakmadan koltuğa oturdu. Kendi sandalyesini de çekerek aramızda boşluk yarattı.

"Julianna, ben-" demek istemedim.

"istemiyorum, tamam mı? Şu bitirebilir miyiz?" diye tersliyor.

"Sadece dinleyebilir misin?"

"Bak." Bana bakmak için vücudunu büküyor. Gözlerinde acı parlıyor, ama göz kırpmıyor ve kayboluyor. "Sen benim öğretmenimsin. Bunun için buradasın, o yüzden işini yap. Eğer istemiyorsan. Kapının nerede olduğunu biliyorsun."

Kaldığımı unuttuğunu farz ediyorum ama bu konuyu açmıyorum. Söylediklerimi geri alamam ve beni de kesin. Zorlayabilirdim ama dediği gibi, ben sadece onun öğretmeniyim.

Hepsi bu kadar. Onun hatırlatmaya ihtiyacı yok ama benim gibi görünüyor. "Pekâlâ. Hadi başlayalım."

"Tüm bunlar mantıklı mıydı?" "Evet."

"Emin misin? Çünkü-"

"Mantıklı geldi." Dizüstü bilgisayarını biraz zorlayarak kapatıyor. "Tamam," diyorum kararlılıkla.

Sessizlik içinde tüm eşyalarını toplar, ancak telefonu masanın üzerinde çaldığında durur. Telefonu eline aldığı anda kapıya doğru yürür ve açar.

"Selam, görünüyorsun."

O ses. Bu sesi tanıyorum. River mı? Kulüpteki dangalak mı? Onunla mı çıkıyor? O kadar erkek arasından, onunla mı?

"Teşekkürler," diyor utangaç bir şekilde ve ona da sesindeki gülümsemeyi duyabiliyorum.

ama elimde olmadan dönüp ön kapıda duran iğrenç çifti görüyorum.

Sonra bir buket beyaz gül uzatır ve "Bunları gördüm ve seni düşündüm. Umarım beğenirsiniz."

Ne kadar orijinal değil. Beyaz güller mi? Tanrı aşkına, bir sürü çiçek var ve o beyaz gül mü getiriyor?

"Bunu yapmak zorunda değildiniz ama teşekkür . Çok güzeller." Onları alır ve koklar.

"Güzel kız için güzel çiçekler."

Az önce ağzıma kustum. Bu nasıl bir iltifat? Söyleyebileceği onca şey varken *bunu* mu söylüyor? Ve her nasılsa bu ondan bir kıkırdama kazandırıyor. Rahatsız edici derecede bayat ama yine de kıkırdadı mı? Vay canına, standartlar cehennemde.

"İçeri gel. Bunları suya koyacağım ve sonra gidebiliriz."

İçeri girdiğinde burada olduğumu fark ediyor ve gülümsemesi daha da büyüyor. "Oh, hey, Landon. Burada olacağınızı bilmiyordum. Muhtemelen beni hatırlamazsın ama ben-"

"Brook," dedim.

Kıkırdıyor. "Hayır, River."

"Hmm, Brook olduğuna yemin edebilirim."

Julianna bana ters ters baktı. Bununla neyi başaracağını düşündü emin değilim.

Beni geçip mutfağa girdi. Su akarken Brook tekrar konuştu.

"Acele etmeliyiz. Rezervasyonlar sekiz buçukta."

Gülleri yemek masasının ortasına koyuyor, sonra bakışları bana kayıyor. "Kaba olmak istemem ama-"

"Kapıyı kilitleyeceğim."

"Teşekkürler." Botlarını ve paltosunu giyer, sonra çantasını alır.

Brook bir şeyler söylüyor ama ben duyamıyorum çünkü bakışlarım onun sırtının küçük kısmındaki eline takılıyor.

Onlar dışarı çıkarken, bir şey beni tüketiyor.
Birden, boğazına yumruk atmak için garip bir istek duydum.

"BURASI ÇOK GÜZEL. REZERVASYON YAPTIRMAYI NASIL BAŞARDINIZ?"

River beni Roma Sparita'ya getirdi, El ve benim uzun zamandır gelmek istediğimiz bir İtalyan restoranı. Programlarımızın çakışması nedeniyle hiç gelemedik. Birbirimize zaman ayırdığımızda bile gelmek zor oluyor, çünkü hep dolu oluyorlar. Rezervasyon yaptırıyoruz ama o gün programlarımızın nasıl olacağını asla bilemiyoruz.

Burası son derece ve delicesine güzel bir yer. Abartılı bir şekilde zenginlik çılgınlıkları atmıyor, ancak incelik orada.

Kulaklarının uçlarıyla birlikte yanaklarını da kırmızı bir renk kaplıyor. "Ben burada çalışıyorum. Garsonum."

"Bu çok güzel. Eminim çok güzel yemekler yiyorsundur. Çok kıskandım." Ona gülümsedim.

İçini bir rahatlama kaplıyor ve sanki onu yargılayacakmışım gibi bunu itiraf etmekten utandığını fark ediyorum.

Fazla düşünüyor , ama *bu bakışı* bilecek kadar çok insanla birlikte oldum. Bunun üzerinde durmamalıyım, çünkü kötü bir niyeti olmadığını biliyorum, ama biraz acıtıyor.

"Evet, birinci sınıftan beri burada çalışıyorum ve çok iyi bir çalışan olduğum için patronumdan bir iyilik istedim. Umarım beğenirsiniz."

Şimdi bazı garsonların buraya geldiğimiz andan itibaren neden bize baktıklarını anlıyorum.

"Bu yüzden mi sürekli bize ?"

Sessiz bir üflüyor. "Çok gizli , değil mi?"

Göz ucuyla bakıyorum ve birkaç garsonun bize baktığını görüyorum. "Hiç de bile, ama sorun değil. Benim için sorun değil."

Vücutundaki gerginlik buharlaşıyor. "Onlara belli etmemelerini söyledim ama beni utandırmaya bayılıyorlar."

"Seni utandırmıyorlarsa onlar gerçekten arkadaşın mı?" Onlara el sallamak için elimi kaldırıyorum. Gözleri açılıyor ve başka tarafa bakıyorlar.

"Sanırım haklısın." Sırıttıyor, eğleniyor.

"Siz ikiniz sipariş vermeye hazır mısınız?" Russell, garsonumuz, soruyor. Ses tonu hafif ve bilgili, River'a bir süre daha bakıyor, sonra dikkatini bana yöneltiyor.

"Garip davranmayı bırak. Onu korkutup kaçıracaksın." River sanki Russell'la bir şey konuşuyormuş gibi kaşlarını kaldırıyor, sonra bana özür dileyen bir gülümseme gönderiyor.

"Hiçbir yere gitmiyorum," diye onu temin ediyorum. Russell sırtıyor. "Ondan hoşlanıyorum."

River şakacı bir tavırla, "İşini yap yoksa bahşiş vermem," diye uyarıyor. "Kibar ol yoksa yemeğine tükürürüm," diye karşı çıkıyor Russell.

"Şimdi onu gerçekten korkutacaksın." Başını sallıyor. "Şaka yapıyor. Yemeğimize tükürmeyecek."

"Senin yemeğin dedim, onun değil." Bana göz kırptıyor.

Gülüyorum, takip ediyorum ve ağzımdan "Teşekkür " çıkıyor.

River ona siparişimizi almasını hatırlatmadan önce birkaç saniye daha atışır. Alır almaz River'a bir yumruk daha atıyor ve gidiyor.

"O harika biri." Gülmemi engellemek için dudaklarımı birleştiriyorum.

Yorgunluktan iç çekiyor ama de gülümsüyor. "Evet, öyle.

Beni kızdırmaktan başka bir şey sevmiyor ama oldukça iyi biri."

"Yani-"

"İ-"

Gülüyoruz ve aynı anda "Önce sen" diyoruz.

Önce bir şey söylemiyoruz ama sonra pes ediyor ve kolasından bir yudum alıyor. "Ee, özel ders mi? Landon'a özel ders mi veriyorsun?"

Kalbim sıkışıyor ve ilk ben gitmediğim için nefret ediyorum.

Evden ayrıldığım andan itibaren Landon'la ilgili her şeyi zihnimden uzaklaştırdım. Şu ana kadar onu düşünmeme konusunda iyi bir iş çıkarıyordum.

O kadar uzun süredir devam ediyoruz ki, bana söylediği herhangi bir şeyi hissetmeye karşı bağışıklık kazandım, ancak önceki yorumları canımı yaktı.

Sporcu olduğu için yardıma ihtiyacı olacağını düşünmesi komik. En azından bu yüzden Landon'ın özel derse ihtiyacı olduğunu düşündüğünü sanıyorum.

"Hayır, aslında bana özel ders veriyor." Gülümsemeye zorluyorum ve utancımı bastırmaya çalışıyorum. "Matematikte zorlanıyorum ve o da matematikte iyi olduğu için bana yardım ediyor."

"Ah." Anlayışla başını sallıyor ve endişeli parmaklarını masaya vurarak duraklıyor. "O biraz... yoğun? Öyle değil mi?"

Böyle devam etmesini beklemiyordum. Aslında, konuşmanın Landon'a kaymasını beklemiyordum ama River'ın Liquid'de ona hayranlık duyduğu anılar yeniden ortaya çıktı.

Ona Landon'ın sadece bir üniversite basketbol oyuncusu olduğunu hatırlatmalıyım. Bu takıntıyı ya da onun ve kampüsteki herkesin Landon'a neden ünlü biriymiş gibi davrandığını ciddi anlamıyorum.

"Öyle görünüyor ama yemin ederim hiç de öyle değil." Öyle demek istemedim ama kaşlarımı çattım.

"Özür dilerim, ondan bahsetmemeliydim ama o daha çok-" Aniden konuşmayı kesiyor.

"Ne?"

"değil. Söylediklerimi unut."

"Saçmalamaman gerektiğini biliyorsun." Kendimi durduramadan kelimeler ağızımdan dökülüyor ama yine de devam ediyorum çünkü neden olmasın. "Bu anlamsız, gereksiz ve zaman kaybı."

Çekingen bir şekilde gülümsüyor ve dudaklarını yalıyor, bana o aptal pisliği hatırlatıyor. "Her zamankinden daha gergin . Sanki beni yumruklamak istiyor gibiydi." Kıkırdıyor ama o kadar garip ve zoraki ki içten içe ürperiyorum.

"Onun için endişelenme. O hep böyle görünür..." Hayır, öyle değil. O her zaman soğukkanlıdır. Sadece bir şeyler gördüğünden eminim, ama River bu konuda biraz sinirli görünüyor, bu yüzden ona bunu söylemiyorum. "Ciddiyim,

Onun için endişelenme. Onu tanımıyorum ama eminim onu mutlu eden çok fazla şey ."

Bu sefer gülüyor ve sesi samimi geliyor. "Özür dilerim. Konuyu ona getirmek istememiştim. Söylediklerimi unut."

"Bana uyar."

Yemeğin geri kalanını birbirimizi tanıyarak geçiriyoruz ve ben çoğunlukla iyi vakit geçiriyorum. Ama aklım sık sık sert çizgilere, çelik grisi gözlere ve mürekkebe gidiyor. Bir bulut gibi beni her yerde takip ediyor, başımın üzerinde geziniyor.

Onu düşündüğüm için kendimden nefret ediyorum, çünkü sonunda benimle gerçekten ilgilenen biriyle birlikteyim. Bu özlemini duyduğum bir şey ama gerçekten ilgilenen birini istememe rağmen River'a karşı hiçbir şey hissetmediğimi fark ediyorum.

Kıvılcım yok, takla yok, kelebekler yok. Hiçbir şey yoktu. Onunla konuşmak herhangi bir erkekle konuşmak gibiydi.

"Gelmek istemediğine emin misin?" River evimin önüne park ederken sordu.

Bu gece birkaç parti var ama en büyüğü Landon'ın evinde gerçekleşiyor. Basketbol sezonu yakında resmen başlıyor, bu yüzden bu gece yeni sezon için bir kutlama gibi.

Herkes ve herkes orada olacak, yani Cole, Sienna ve tabii ki Landon, çünkü o da orada yaşıyor. Onlardan biriyle karşılaşmak isteyeceğim son şey.

"Çok isterdim ama yarın erken gitmem gerekiyor."

Hayal kırıklığı yüzüne yansıyor, ama hemen yerini neşeli bir gülümsemeye bırakıyor. "Önemli değil. Belki bir dahaki sefere?"

"Evet, tabii. Bu gece için teşekkürler. Çok eğlendim ve arkadaşların da harikaydı." Arabasından indim ve el sallamak için eğildim.

Benimle içeri kadar yürümek istedi, ben de evet diyecektim ama telefonu susmak bilmedi. Kapatmadan önce, acele etmesi gerektiğini çünkü partinin çılgınlaştığını söyleyen bir mesaj gördüm.

Son kez vedalaştık gitti.

Onu içeri davet ederdim ama aklının partide olduğunu söyleyebilirdim. Elbette benimle iyi vakit geçiriyordu ama randevumuzun sonuna doğru tek şey partiydi.

Zaten hiçbir zaman yürümeyecekti, çünkü beni geri arayıp aramaması umurumda bile değildi. Sesim korkunç geliyor ama hiçbir şey hissetmiyorum.

Telefonumun fenerini açarak zifiri karanlık daireme ve kapıyı arkamdan kapatıyorum. Çantamı küçük masanın üzerine koyuyorum ve botlarımı çıkarıyorum.

Randevu iyi geçmiş olabilir, ama iyi tarafından bakarsak, bu gece gerçekten iyi görünüyordum.

"Biraz daha yüksek sesle konuşabilir misin?"

Yemin ederim ruhum benden ayrılıyor ve kulakları yırtan bir çığlık atıyorum. Korku beni ele geçirdiğinde hiçbir şey kaydedemiyorum ve panikle çantamı olabildiğince sert bir şekilde o kişiye doğru fırlatıyorum.

"Sakin . Benim, Landon."

Işık yanıyor, gözlerim çevreme ve karşımda duran gözlüklü kişiye alışmadan önce beni bir anlığına kör ediyor.

"Ne oluyor lan?" Göğsüne vuruyorum ve hiç irkilmemesinden, en çok da bu kadar sert nefret ediyorum. "Beni korkuttun! Burada ne işin var?"

Bileğimi tutarak ona tekrar vurmamı engelliyor. Bileğimi kurtarmaya çalışıyorum ama bırakmıyor, muhtemelen bir yapmayacağıma güvenmiyor. Akıllıca, çünkü .

"Bununla ne yapacağını sanıyordun?" Çantamı tutup inceliyor.

Üzüntümün aksine, o haklı. Bununla ne başaracağımı sanıyordum ki? Düşünmedim. Aklıma gelen ilk şeyi yaptım.

"Burada ne yapıyorsun?" Çantamı alıp konuyu değiştiriyorum çünkü asıl ve en önemli soru bu. "Bu akşam *senin* evinde bir parti olduğunu biliyor musun? Senin orada olman mu?"

"Burada ne yapıyorsun?" diye suçluyor.

Bir kahkaha attım. "Evimde ne yapıyorum ben? Kirasını ödediğim ev mi? O evde-"

"Tamam, ukalalık etmene gerek yok," diye sözümü kesti, gözlerini ovuşturmak için gözlüklerini çıkardı ve

uyuyor muydu?

Bekle, ama ne zamandan beri gözlük takıyor? Ve neden iyi görünüyor? Hayır, iyiden daha iyi görünüyor. Seksi görünüyor.

"Aptalca sorular sormayın. Aptalca cevaplar almayacaksınız," diye omuz silkerek karşılık veriyorum.

Bu şaşırtıcı bir şekilde dudağının kenarının hafifçe yukarı doğru kalkmasına neden oluyor. "Açıklığa kavuşturmalıydım. Partiden sonra partiye gideceğini sanıyordum.

senin... *randevun*," diye kesin bir konuştu.

Yapılacak en akıllıca şey onu kovmak olurdu, çünkü ona bir açıklama borçlu değilim. Ama yine de ona söylüyorum, başparmağı tenimi nazikçe okşadığında midemdeki garip taklayı görmezden geliyorum. Bunu ona söylemeliyim, çünkü bunu yaptığının farkında olduğundan emin değilim, ama söylemiyorum.

"Yanlış düşünmüşsün. Partiye gitmeyi hiç planlamamıştım. Senin sıran."

"Partiye gitmeyi hiç planlamamıştım," diye sözlerimi tekrarlıyor ve ben de benimle alay edip etmediğini merak ederek gözlerimi ona dikiyorum ama yüz ifadesinde şakacı bir şey göremiyorum.

"Gerçekten mi?"

"Polly ya da Gabby sana söylemedi

mi?" "Bana neyi söylemediler?"

"Tanrım," diye mırıldanıyor Landon, çenesini ovuşturarak ve bileğimi bırakıyor. "Onlara burada kalıp kalamayacağımı sordum, çünkü"-duraklıyor, gözleri bir sonraki sözlerini düşünüyormuş gibi yere düşüyor-"büyük kalabalıklar ve yüksek sesli müzik bazen beni aşırı uyarıyor. Ama bu gece kalacağımı söylemedikleri için gideceğim."

Landon bana kendi isteğiyle içini açtı ve olması gerektiğinden emin değilmiş gibi tereddütlü konuştu. Bazıları için bu çok önemli olmayabilir ama bahsettiğim kişi Landon. Her zaman çok kapalı, çok çekingen ama her zaman kendinden çok emin biriydi.

Şu anda çok savunmasız görünüyor.

"Hayır, sorun değil, kal." Aramıza biraz mesafe koyarak onun yanından geçiyorum, çünkü etrafımızdaki hava biraz galvanik hissediyor. "Sadece bazı şartlarım var."

Topuğumun üzerinde dönüyorum ve onu rahatlamış bir şekilde bana bakarken buluyorum.

"Senden daha azını beklemezdim." Bir gülümseme hayaleti kendini göstererek beni hazırlıksız yakalıyor. Sersemlemiş bir halde onu içime çekiyorum, çünkü gülümsemeleri genellikle ben gözümü bile kırpmadan kaybolur. Ama bu gülümseme hâlâ duruyor.

Kendimi tuhaf trans halinden çıkararak kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. Gözlerinin bacaklarıma kayışını kaçırmıyorum ama kısa bir süre sonra tekrar bana dönüyorlar.

Kaşlarını çattı. "Eee?"

"Tartışmak yok. Bu gece kavga edecek havada değilim." "Anlaştık."

"Geceleri müzik dinlemeyi severim. Tercihen Haptik'imi, bu yüzden onun hakkında herhangi bir yorum yaptığını duymak istemiyorum."

Uzun bir süre bana bakıyor, dili yanağını dürtüyor. "Anlaştık."

Bir sonraki durumumu düşünüyorum ama bakışlarının yoğunluğu beni tedirgin ediyor.

Sertçe yutkunarak başka bir şey düşünmeye çalışıyorum ama aklıma hiçbir şey gelmiyor.

"Başka bir şey var mı, Julianna?"

Nefesimi veriyorum, adımın dudaklarından hem nefret ediyor hem de hoşlanıyorum. "Hepsi bu kadar."

Midemde durmak bilmeyen çırpınışlar patlak veriyor ve en garip ürperti omurgamdan aşağı yayılıyor.

"Tamam," diye usulca

yanıtlıyor. "Tamam."

BEN HAYAL KIRIKLIĞINA UĞRADIM, RUMINATING OLUP OLMADIĞINI I
GEREKİR KİTAP A OTEL ODA

Bu gece.

Julianna yaklaşık on dakikadır odasında ama fiziksel olarak karşımda durmasa da parfümünün kokusunu hâlâ alabiliyorum.

Havada asılı kalıyor ve üzerindeki bir baloncuğunda sıkışıp kalmışım gibi hissettiriyor. İşin en kötü yanı, bundan nefret etmiyorum. Aslında, o kadar hoşuma gidiyor ki, sırf kokusu kalsın diye geri gelmesini istiyorum.

Bu düşüncede yanlış olan o kadar çok şey var ki.

Bu gülünç. Kısa bir süre önce ondan olabildiğince uzak olmak istiyordum ama şimdi bir dakikalığına bile olsa dışarı çıkmasını diliyorum.

Gitmeliyim. Burada olmak bir hata.

Kararımı verdikten sonra ayağa kalkıyorum ama kapısı açıldığında sehpadan eşyalarımı almaktan kendimi alıkoyuyorum.

"Hey, uyanık mısın?" diye soruyor usulca oturma odasına doğru ilerlerken.

Kar beyazı ve elektrik safiri kafamın içinde dönüyor.

Ağzım kuruyor ve kalp atışlarım dramatik bir şekilde yavaşlıyor, öyle ki her bir vuruşun kaburgalarımın kaste çarptığını fiziksel olarak hissedebiliyorum

Kafes.

"Evet." Gözlüklerimi burnumun üst kısmına doğru itiyorum.

Julianna benden birkaç adım ötede duruyor, yüzünde makyaj yok ama dudakları çilek rengine boyanmış. Uzun saçları hala yumuşak dalgalar halinde.

Ancak kayıtsız kalmak için mücadele etmemin nedeni bu değil.

Krem rengi, uzun kollu, vücudu saran bir pijama giyiyor. Mini kalpler ve kirazlarla kaplı, sapları fiyonklu, kısa ve yakası - kahretsin - düşük. Göğüslerini delicesine görebiliyorum.

Bu bir çeşit test olmalı, çünkü nasıl bakmamam gerekiyor? Memeleri resmen .

Uzaklara bakıyorum, bakışlarımı üzerindeki anahtarlarıma, cüzdanıma ve telefonuma yöneltiyorum. Onları alıp gitmem için fazla bir şey gerekmiyor ama nedense hareket edemiyorum.

"Sıcak çikolata yapıyorum. Sen de ister misin?" Mutfağa doğru ilerliyor ve yemin ederim kışına bakmamak için tüm irademi kullanıyorum. "Alkolsüz başka içeceklerim de var. İçki içmediğini söylediğini biliyorum, bu yüzden senin için seçeneklerim var. Meyve suları, çaylar, süt, kahve ve su."

Ona içki içmediğimi söylediğimde sarhoştı. Hatırlamasını istemezdim ama hatırladı. Bu asgari bir şey ama şaka yapmadığı ya da beni içmeye ikna etmeye çalışmadığı için minnettarım.

Baskı altında kalmıyorum ama insanların fikrimi değiştireceğini düşünmesi can sıkıcı. Alkolü dünyanın en iyi şeyiymiş gibi göstermeye çalışıyorlar.

Annem alkol zehirlenmesinden öldü, yüzden nasıl olacağını anlamıyorum.

"İçki içmediğimi hatırladın mı?"

Dolapları karıştırmayı bırakıp bana baktı. "Evet, neden bakmayayım ki?"

"Sen olmuştur içmek o Gece. I
yapmadı beklemek sen hatırlamak için."

Tezgâhın eğilip dirseklerini tezgâha dayıyor. "Sırf Ben olsam
olmuştur içmek değil ortalama I yapmamıştı.
olmuştur ödeme

Dikkat. Senin hakkında böyle bir varsayımda bulunmamın hoşuna gitmediğini biliyorum ve özür dilerim. Üniversitedeki herkesin içki içtiği fikrine kapılmak çok kolay ama yine de böyle bir varsayımda bulunmamalıydım. Özür dilerim."

Sessizliği doldurmak için başımı sallıyorum, çünkü varsayımlarda bulunan tek kişi o değil. İkimiz de suçluyuz ama yine de onu büyük bir pislik olduğu için yendim.

Bu da bana şunu hatırlattı.

"Daha önce olanlar için özür dilerim. Söylediğim şeyi söylememeliydim."

Dik duruyor, kaşları kalkıyor, açtığıma hiç şüphesiz şaşırmış. Bir an için bana bakıyor ama sözlerimin etkisi yüzüne bir gülümseme yerleştirmeden önce sadece bir saniye sürüyor.

"Sorun değil. Ne dediysen dedin. Ben de söylediyimi söyledim. Bu yeni bir şey değil, değil mi? Buna alıştık." İhtiyacı olan şeyi aramaya devam ediyor.

Gözlerimi devirmekten kaçınıyorum, çünkü her şey yolundaymış gibi davranma eğilimi var. Çok iyi bir geçmişimiz olmayabilir ama son birkaç yıldır ve hatta son birkaç haftadır onunla ilgili birkaç şey fark ettim.

Mutfağa girdiğimde, sıcak çikolata yapmak için kullanacağı tüm malzemeleri hazırlayışını izliyorum.

"İyi değil. Belli ki seni rahatsız etmiş. Aksi takdirde, yüzüne o sahte yapıştırıp her şey yolundaymış gibi davranmazdın. Oysa değil. Söylediğim şey gerçekten baktandı ve bana kızmaya hakkın var."

İrkiliyor, ama çenesini yukarı doğru kaldırıyor, her şeyi yanlış anlamışım gibi bana bakıyor, ama gözlerindeki gerginliği görebiliyorum. Gergin omuzları ve beyaz parmak eklemleri de onu ele veriyor.

"Bunu yapmak istemiyorum. Tartışmayacağımızı söylemiştik." "Tartışmıyoruz. Konuşuyoruz."

"Biliyorum ama bu konuşmanın nereye varacağını biliyorum. Sonunda tartışacağız ve sonra Gabby ile Polly'ye neden mutfakta yerde ölü yattığını açıklamak zorunda kalacağım." Derin derin nefes alır.

"Bu gece cinayet ya da tartışma olmayacak. Seninle bir anlaşma yaptık. Hatırladın mı?"

Kalçasını tezgâha dayıyor ve kollarını göğsünde kavuşturuyor.

Bir çeşit , çünkü gereken bir şeyi yapmak istiyorum. Kimsenin pijamayla bu kadar güzel görünmeye hakkı yok.

"*Konuştuk*, ama sen ve ben *konuşmuyoruz*."

"Konuşuyoruz. Son birkaç haftadır konuşmayı başardık."

Bakışları kavanozun üzerinde geziniyor. "Evet, ama her zaman bir tartışmayla bitiyor. Yoksa o kavanozun bu yüzden parayla dolu olduğunu unuttun mu?"

O haklı, ama ben her zaman medeni olmaya çalışıyorum. Bir şey söylediğimde alınıyor. Aşındırıcı görünmek istemem ama söylediğim şeyler kafamda doğru gibi duruyor. Ayrıca saçmalıklara tahammülüm yok ve sözlerimi asla fazla düşünmüyorum. Sadece ne hissediyorsam onu söylerim.

Gerçi Reid iletişim becerilerime katılmıyor ve onları geliştirmeme yardımcı olmayı kendine görev edinmiş durumda.

"Bir anlaşma yaptık. Seninle tartışmayacağım. Sadece konuşmaya ve özür dilemeye çalışıyorum."

Bana dikkatle bakıyor, sonra dikkatini altın bir folyoya sarılmış kalın çikolataya veriyor. "Özür dilemene yok. Aşırı tepki gösterdim. Hadi hayatımıza edelim. Artık bunu aştım."

"Yapma bunu."

"Neyi

yapmayayım?"

Ona bir adım daha yaklaşıyorum ama yine de havada asılı kalmayacak kadar uzaktayım. "İyiymişsin gibi davran."

"Numara

yapmıyorum." "Evet,

yapıyorsun."

"Hayır, değilim."

Bir iniltiyi bastırıyorum. "O zaman neden sahte gülümsemeler? Onları zorlamak yorucu olmalı."

Kederli bir nefes üflüyor ve çikolatanın üzerindeki folyoyu çıkarıyor. "Sıcak çikolata ister misin? Yoksa başka bir şey mi istersin?"

Nedenini öğrenmek için zorlamak istiyorum ama beni terslemeye çok yakın olduğunu söyleyebilirim. Daha önce adım atmayı hiç umursamadığım bir bölgeye adım attığımı da biliyorum.

Beni büyülediğini itiraf etmek bana acı veriyor. Etmemeli ama ediyor. Onu zihnimden çıkarmaya çalıştım, ama o acımasız ve gitmesine izin vermeyi reddediyor.

"Sen ne ben de ondan alacağım."

"Hayatının en iyi sıcak çikolatasını içmek üzeresin." Kareleri kırıp küçük bir tencereye atarken gülümsüyor. Dudaklarının içten kıvrımının tadını çıkarıyorum. Güzel bir gülümsemesi olduğu için değil, zorlamadığı ya da rol yapmadığı için.

"Hayatımın en iyi sıcak çikolatası mı? Bu oldukça şüpheli."

Sözümü geri alamadan ne dediğimi fark ediyorum ama o alınmıyor ya da bu yorumum için beni azarlamıyor. Bir fincana krema ölçüp tencereye dökerken usulca gülüyor, sonra da ocağın üzerine koyuyor.

"Sözlerini yakman için sabırsızlanıyorum."

"Kelimelerin düğümleniyor," diye düzeltiyorum, ama gülümsemesinde kaybolmamak ve onu yansıtmamak çok zor.

"Hayır, o küçük yorumun için dilini yakmanı istiyorum."

"Bu hiç hoş değil."

"İyi olduğumu hiç söylemedim." Yan gözle bana bakıyor, gülümsemesi biraz hınzırca. "Neden bir işe yarayıp biraz müzik açmıyorsun?"

Sahte bir kızgınlıkla gözlerimi deviriyorum. "Lütfen demeyi bildiğini varsayıyorum?"

Şimdi gözlerini deviriyor ve mutfak aletlerinin bulunduğu seramik kavanozdan tahta bir kaşık alıyor. "Lütfen."

"Evet, Hollywood." Sırıttıyorum ve telefonumu televizyonun Bluetooth'una bağlıyorum.

Bana ters ters bakıyor ama ben omuz silkiyorum. "Takma isimler şart ve koşullarınızda yoktu."

"Sen imkansızsın."

"Bir dahaki sefere daha açık ol, Angel."

"*Hâlâ* senin düşüşünü planlıyorum."

"Ve ben *hala* bekliyor olacağım."

duyuyorum, ama sonra yerini yumuşak bir bırakıyor. Benim seçtiğim şarkıyı mırıldanıyor. Ona ne istediğini sorardım.

dinlemek istedim ama gönderdiklerimi beğendiği için zahmet etmedim.

"Bu sıcak çikolatayı çok eleştireceğim." Buzdolabına yaslanıp onun yavaşça karıştırmasını izliyorum. "Eğer beklentilerimi karşılamazsa, kötü olarak değerlendireceğim."

"Senden daha azını beklemiyorum." Tencereye süt döküyor ve karıştırmaya devam ediyor. "Ama bil diye *söylüyorum*, bu hayatında yiyeceğin en iyi sıcak çikolata olacak."

Onun özgüveninden keyif alıyorum. Julianna genellikle öyle, ancak ara sıra ve genellikle özel ders seanslarımız sırasında değil. Gerçi bunu bulacaktır, matematikte hiç iyi olmadığı için böyle olduğuna inanıyor ama ben bunu pek olası bulmuyorum. Bazen aklı başka bir şeyde ya da başka birindeymiş gibi hissediyor, sanki düşündüğü şey hakkında endişeleniyormuş gibi.

"Göreceğiz..." Sözümü kesiyorum, bakışlarım onun kabarık poposuna doğru kayıyor.

Bakmamak için kendimi zor tuttum ama -bunu mümkün olan en nazik şekilde söylüyorum- ıslak bir rüya gibi görünüyor.

Şarkı "Innerbloom" olarak değişiyor ve omzunun üzerinden bakıyor, biraz şaşırmış görünüyor. Tanrıya şükür zihin okuyamıyor çünkü beni kapı dışarı ederdi.

"Vay canına, RÜFÜS DU SOL? Bunu söylediğime inanamıyorum ama harika bir zevkin var."

Çok az şey biliyor.

"Ne bekliyordun ki?"

"Rap ya da onun gibi bir şey." Karıştırmayı bırakıyor ve ocağın üstünü kapatıyor. "İki fincan alabilir misin?"

Buzdolabını itiyorum ve onları alıyorum.

Birkaç hafta önce, dolabı açtığımda üst yığılmış çok sayıda kupa bulduğumda kupalara takıntılı olduğunu öğrendim. Kimin bu kadar çok bardağa ihtiyacı cidden anlamıyorum ama o var diye ısrar ediyor. Ayrıca daha fazlası olduğunu ama sınırlı alan nedeniyle onları sakladığını söyledi.

"Dinliyorum ama başka şeyler de dinliyorum."

"Ne ?"

"Müzik."

Sıcak çikolatayı kupalara doldururken buhar yükseliyor. "Ama ne tür?"

"Nedir bu? Yirmi soru mu?" Biraz bunalmış hissederek bir adım geri çekiliyorum. Yapmamalıyım, ama Reid'den gelmediğı sürece buna alışık değilim, çünkü bunun onun işi olduğunu biliyorum, ama o zaman bile beni sinirlendiriyor.

"Sanırım." Mini şekerleme paketini alıyor ve içine atmadan önce on beş tane sayıyor. "Adil olması için sen de bana soru sorabilirsin."

Gözlüklerimi burnumun üst kısmına doğru itiyorum. "Senin hakkında bir şey bilmek istediğimi kim söyledi?"

Sesimi duyunca yüzü buruştu. "İyi, götlük yap. Adil olacağımı düşünmüştüm ama unut gitsin. Senin hakkında hiçbir şey bilmek istemiyorum."

Zincirimi gömleğimin içine sokuyorum, bunalmıştan da öte hissediyorum. Dürtülmekten ya da sorularla kışkırtılmaktan hoşlanmıyorum. En iyi arkadaşlarım tarafından değil, hele hele hiç tanımadığım bir kız tarafından hiç değil.

"Kendinden bir parça vermeye istekli değilsen kimsenin seni anlamasını bekleyemezsin." Reid seanslarımızdan birinde söylemişti.

Bunu yaptığıma inanamıyorum.

"Özür dilerim." Meraklı bakışlarının ağırlığı altında bir ayağımdan diğerine geçiyorum. "Sorulara alışık değilim ama cevaplayacağım."

Gölümsemeye zorlarken kendimden nefret ediyorum. "Sorun değil. İttiğim için özür dilerim."

"Özür dileme. Yanlış bir şey yapmadın." Bana uzattığı bardağı alıyorum ama parmakları parmaklarıma nefesim kesiliyor. "Sorularına cevap vereceğim."

Gözleri parmaklarımıza kayıyor ve çabucak onları geri çekip kendi parmaklarını tutuyor. "Emin misin? Ben gerçekten-"

"Bana sor."

"YANI SANA İSTEDİĞİM HERHANGİ BİR ŞEYİ SORABİLİR MİYİM?" KUPASINI KALDIRIR,
utangaç sırtıışını gizlemeye çalışıyordu.

Kar beyazı ve elektrik safiri kafamın içinde dönüyor.

Nefesimi tutmuş ona bakıyorum, renklere odaklanıyorum ve buradan siktir olup gitme isteğimi bastırmaya çalışmıyorum.

"Evet, ama sadece on beş hakkın var."

Hâlâ mutfaktayız, duruyoruz. O tezgahlardan birine yaslanmış, ben de diğerine. Gabby'nin dolapların altına sıkıştırdığı parlak sarı LED ışıklar etrafımızdaki alanı aydınlatıyor.

Yüksek sesle alay ediyor ve kaşları birbirine yaklaşıyor. "Yirmi yapacağımızı sanıyordum."

"Şimdi, sen on al."

Yüzünde bir kaş çatma derinleşiyor ve omuzları çöküyor. "On mu? Yirmiden on beşe, ondan ona nasıl geldik?"

"Ya ya da bırak," diyorum kesin bir ifadeyle, sesim pazarlığa açık değil.

Ama tabii ki bu o kadar kolay olmayacak, çünkü Julianna'nın gözlerinde iyi tanıdığım bir bakış var. Ne yapıp ne söylemediğimi umursamadığını söyleyen türden bir bakış.

"On iki," diyor omuzlarını geriye atarak. "Dokuz."

"On üç."

"Sekiz."

"On dört."

"Beni kızdırıyorsun." Kız mıyor. Aslına bakarsanız, kısa bir süre önce cevaplamak istemediğim sorulara cevap vermek üzere olduğumu düşününce garip bir şekilde sakın hissediyorum. "Üç soruya cevap vereceğim. Eğer daha fazla sorarsan, yemin ederim tek bir soruya bile cevap vermem. Ya üç ya da hiç."

Gözlerindeki öfke ortaya çıkması bir saniye bile sürmüyor. Ve bir saniye geçmeden dolgun dudakları sapkın bir sırıtışa dönüşüyor.

"Beş."

Ona ters ters bakıyorum.

"Julianna." "Landon." Işıldıyor.

Yorgun bir nefes veriyorum, gözlüklerimi burnumun üstüne itiyorum. "Çok yorucusun."

"Böyle davranma. Her halükarda, ikimiz de sadece insanların bilmesini istediğin şeyleri cevaplayacak kadar zeki olduğumu biliyoruz." Kaşları *inkâr* et der gibi kalkıyor.

İtiraz etmiyorum, çünkü o haklı.

"Neden beni bilmek istiyorsun ki?"

İçkisinden bir yudum alır. "Dönemin geri kalanında birlikte olacağız. Birbirimizi tanımamızın iyi olacağını düşündüm. Belki bu işleri biraz daha katlanılabilir hale getirir. Ayrıca, oda arkadaşlarımdan ve en iyi arkadaşımın küçük bir iddiaya girdiğinden eminim. Bu yüzden onların yanıldığını kanıtlamak iyi olacak."

Sessizce kıkırdıyorum. "Bunu biliyor muydun?"

En iyi arkadaşlarımdan bir avuç aptal. Julianna'yla ayrılmadan önce ne kadar dayanacağımıza dair bahse giriyorlar. Bilmediğimi sanıyorlar ama Polly pek ketum değildir. Julianna'ya kaldığımı söylemediğinden ve partiye gideceği konusunda yalan söylediğinden şüpheleniyorum.

Tatlı çikolata dilimi kapladığında, bunun ne kadar lezzetli olduğunu saklamaktan kendimi alamıyorum.

"Lanet olsun, bu çok güzel," diyorum içimden ve buharın bardaklarımı nasıl buğulandırıldığını görmezden gelerek bir içki daha alıyorum.

"Sanırım bunu tekrar ve daha yüksek sesle söylediğini duymam gerekecek.

Aslında, bana bir saniye ver."

Julianna ben bir şey gidiyor, ama elinde telefonuyla hemen geri geliyor.

Kaşlarımı kaldırıp bana yakın tutmadan önce dokunuşunu izliyorum. "Ne yapıyorsun?"

"Az önce söylediklerinizi tekrarlayın ve sesinizdeki *gösterişi* vurguladığınızdan emin olun." Kayıt düğmesine dokunuyor ve konuşmam için avucuyla bir daire hareketi yapıyor.

"Poshness?"

"Evet, bu konuda harikasin. Hadi, söyle. Şimdi baştan başlamak zorundayım."

Heyecanı karşısında başımı sallıyorum ama sevimli olduğunu da inkâr edemem. "Hayır, değilim--"

"Oh, hadi ama, harika bir şaplak bankası görevi görecek," diye alay ediyor, ama sonra ne dediğini kabul etmiş gibi donup kalıyor. Yanakları kızarıyor ama sözünü geri almıyor. "Söyle."

Yüzüne iki kere baktım çünkü onun kızardığını hiç görmemiştim. Eminim daha önce de olmuştur ama ondan hiç böyle bir şey görmemiştim. Bir şeyi hak ettiğimden değil, ama o kadar hoşuma gitti ki, tekrar görmek istiyorum.

Bileğini tutarak telefonu ağzıma yaklaşıtıyorum ve gözlerinin içine bakarak "Siktir git, çok güzelsin" diyorum.

Julianna'nın yanakları gül rengini alıyor ve ben ona baktıkça ve sarıldıkça daha da derinleşiyor. Bileğinden çekiştirdiğimde, onu daha da yakınımaya çekmeme izin veriyor. Bakışlarımız kilitleniyor ve sanki zaman durmuş, bu kısacık anı yakalamamıza izin vermiş gibi hissediyorum.

Gerçi duraklamak için zamana ihtiyacım yok, çünkü bu an sonsuza dek zihnime kazınacak.

Nefes alarak bileğini bıraktım ve bir içki daha aldım. "Bu yeterince iyi miydi?"

"Evet, güzel," diye yanıtlıyor ve eliyle birlikte geri çekilip telefonunu tezgâhın üzerine koyuyor. "Her neyse, bahis. Çok uzağa gidebileceğimizi düşünmüyorlar."

"Öyle düşünmüyorlar ama yanıldıklarını kanıtlayacağız."

"Yapacağız, değil mi?" Yüzünü ağırbaşlı bir gülümseme süslüyor, ama utangaç ve ona hiç benzemiyor.

Bunu sevdim.

"Tamam, beş tane alırsın." Rahatlıyorum ve karnımdaki huzursuzluk kadar parmaklarımı zincirimde gezdiriyorum.

Aramızdaki elektrik akımı hararetlenirken düşünceli bir şekilde mırıldanıyor.

"Neden benimle bir şeyler paylaşmıyorsun, ben de aynısını yapacağım," diye teklif ediyor.

Bunu beklemiyordum. NBA seçmelerine katılacak mıyım gibi tipik soruları bekliyordum. Hangi pozisyonda oynuyorum? Ya da basketbolla ilgili herhangi bir şey, ama bu o değil. Bu bir soru bile değil.

Tedirginliğim nihayet azalırken elimi zincirimden çekiyorum. "Bu da sorularınızdan biri olarak sayılacak."

Bir kahkaha attı. "Anlamıştım ama neyse. Benimle bir şeyler paylaş."

Hayatımda ilk kez ne söyleyeceğimi bilemediğimi hissediyorum. Yani, ne söyleyebileceğimi biliyorum ve bu hayatım boyunca söylediğim çok sayıda genel şey olabilir. Ancak o durumların hiçbirinden farklı olarak, bir şeyler paylaşmak istiyorum.

Gözlerinde benden bir şey beklemiyormuş gibi bir ifade mi var bilmiyorum. Sanki en sevdiğim rengi ya da göbek adımı paylaşmam umurunda değilmiş gibi - ki bu asla paylaşmayacağım bir şey - ama demek istediğim, bana niyetle bakıyor. Sanki paylaştığım her şey onun benim hakkımda bir şeyler bilme ihtiyacını karşılayacakmış gibi.

Bunun bir anlamı yok. İnsanlar her zaman bir şeyler paylaşır. Bu da farklı olmayacak.

"Bende kromestezi var."

Beni şaşkınlıkla değerlendiriyor. Bunun ne olduğunu bilmesini beklemiyorum, çünkü pek çok insan bilmiyor. Nadir görülen bir şey ve bu hastalığa sahip olmayan birinin bunun tam olarak ne anlama geldiğini anlaması çok zor.

", Landon, ciddi misin?"

"Ne?" Ani saldırganlık beni şaşırttı ama aldırmıyorum çünkü aslında gerçekten hoşuma .

"Bana *ne deme*," diye alay ediyor benimle. "Bunu benim üzerime atıp soru sormamamı bekleyemezsin ve inan bana bir sürü sorum var."

Şaşkınlıkla baktım, ne olduğunu bildiğini anladım. "Bildiğini sanmıyordum."

"Tamam, adil, çünkü nadirdir, ama bunu müzik teorisinde öğrendim. Üzerinde çok durduğumuz bir şey değildi ama aklımda kaldı ve hep merak etmişimdir." Sevinçli sesi beni şaşırtıyor çünkü Haptic dışında hiçbir şey için bu kadar heyecanlandığını duymamıştım.

"Dört sorunuz daha var, bundan sonra ne sormak istediğiniz size kalmış." gülümsememi kupamın arkasına saklıyorum.

Tırnaklarını seramiğe geçiriyor, dudaklarını muhtemelen sonsuz bir soru listesini düşünüyor.

"Renk görüşünüzde nasıl beliriyor ve her ses bir renk mi yayıyor yoksa sadece belirli sesler mi?"

Ona sert bir bakış attım çünkü ne yaptığını biliyordu. Bir omzunu kaldırıp bana masumca gülümsüyor. Bu iki soru oldu, ama görmezden geleceğim.

"Renk zihnimin gözünde bir renk tonu gibi beliriyor ve bunun anlam ifade etmeyeceğini biliyorum, ama sanki dört boyutluymuş gibi görüyorum," diye açıklıyorum ve o da başını sallayarak sözlerimi özümsüyor. Tarif ettiğimde herkesin olduğu gibi onun da kafasının karıştığını söyleyebilirim ama yine de beni ediyor. "Ve evet, her ses zihnimde bir renk yayıyor."

Bu onun bakışlarında ilgi uyandırıyor. "Yani ben seninle konuşurken bir renk mi görüyorsun?"

Başımı sallayarak bu soruyu geçiştiriyorum.

Bir ses duyduğumda ne göreceğime ben karar veremem ama Julianna'da bu çok açık.

Gözlerindeki renk -mavi ve ince beyaz çizgiler- onunla tanıştığımda dikkatimi çeken ilk şeydi. Her ne kadar çok iyi koşullarda tanışmamış olsak da, zihnim o anda buna odaklanmaya karar vermişti.

Bir aurora borealis gibi görünür. Gözleri gibi parlak ve kör edici, büyüleyici perdeler gibi dönüyor ve süzülüyor. Diğer her şey gibi, onun sesini duymadığımda renkler dururdu, ama son zamanlarda onları görmek için onu duymam gerekmiyor.

Onu bir saniye bile düşündüğümde, zihnim beyaz ve safirden oluşan bir kuzey ışığına dönüşüyor. Bu beni gerçekten rahatsız ediyor, çünkü düşünmemem gereken birine aşırı bağlandığımı biliyorum, ama beynim belli bir şekilde çalışıyor. Durduramıyorum.

Bu iyi değil, çünkü düşüncelerimi yağmalıyorlar, huzur ve sessizlik istediğim zamanlar için ayırdığım anlarımı bozuyorlar.

Zincirimi tutup parmaklarımı gezdiriyorum.

"ok bunaltıcı, değil mi?" Beni düşüncelerimden çekip çıkartıyor ve dudaklarına değen küçük glmsemi göğsümü kavrayan rahatsızlığı yatıştırıyor.

Elimi bırakıyorum ve bir şekilde erimiş olan şekerlemeleri sayıyorum. "Evet, ama aşırı uyarılmamak için kulaklıklarım var."

"Birkaç hafta önce burada bıraktığınız siyah kulaklıklar mı?"

Neyse ki onları buldum çünkü özel yapımlar ve çok pahalılar.

"Evet, onlar." O günü sanki birkaç dakika önce olmuş gibi hatırlıyorum. Bu da bana şunu hatırlattı. "Yani, sıcak pembe-"

Boynu ve yüzü kızardı. "Kesinlikle hayır! Bunun hakkında konuşmayız. Bu konuyu açmayacağız. Hiç olmamiş gibi davranacağız. Tamam mı? Tamam." Uzun bir içki alır.

"Hayır, rol yapmaktan hoşlanmıyorum ve mastürbasyon normal." Yerinde kıpırdanışından zevk alıyorum.

"Biliyorum, ama bu seninle yapacağım bir konuşma değil." Hâlâ bana bakmıyor. "Hadi devam edelim."

"Mm, sanmıyorum. Benim de soru sorabileceğimi söylediğinizi hatırlıyorum. Benim de bir sorum var."

Julianna başını kaldırıyor ve sanki ölümümü planlıyormuş gibi bana bakıyor.

Tanrım, onun o kmseyen bakışlarını zlemişim. "Aptal sor," diye .

"Seni ne azdırır?" Bu normal bir soru ama sanki ona tuhaf bir şey sormuşum gibi bakıyor.

Sessizliği uzuyor ve bir an için cevap düşünüyorum.

"Yargılamak yok mu?" Neredeyse duyulmuyor ama duymayı başarıyorum.

Birdenbire açıklanamaz bir şekilde sıcak hissettiriyor. Bu soruyla ne elde edeceğimi sanıyorum ki? Hiçbir şey elde edemedim.

"Yargılamak yok. Söz veriyorum," diyorum kalın bir ve ciddiyle. , çünkü ben dönmem.

"Ben, um," diye kekeliyor ve sonra başını sallıyor. Omuzlarını geriye atarken gözlerinde kararlılık parlıyor. "Birisi beni istediği gibi kullanıyor, aşağılıyor, bana..." Kalın kalın yutkunuyor. "*İsimler*. Beni azdıran şey bu."

Nefes almıyorum. Göz kırpmıyorum. Hareket etmiyorum. Sertleşmekten bir kalp atışı .

"İsimler?" Sesim boğuk çıkıyor ve aletim seğiriyor.

"Ne tür isimlerden bahsettiğimi bilmiyormuş gibi davranma."

Ben . Sadece onun söylediğini duymak istedim.

"Aşağılanmanın fantezisini mi kuruyorsun?" Kupayı sıkıca kavriyorum.

"Sanırım bunun için kullanılan terim
bu... değil mi?" "Doğru..."

Bir süre sessiz kaldıktan sonra, etrafımızı saran yakıcı gerilimi yarıp geçti. "Sıra bende."

"Evet, sor."

BUNU İSTEYEREK KABUL ETTİĞİME İNANAMIYORUM.

Bu sefer alkolü ya da beynimin umutsuzca çalıştığı zavallı bahaneyi suçlayamam.

İtirafım vücudumu karıncalandırıyor ve yüzüm onun bakışlarının sıcaklığı altında yanıyor. Ne düşündüğünü ya da bir şey düşünüp düşünmediğini anlayamıyorum. Beni yargılamayacağını söylemişti ve sözüne sadık kalarak tek bir yorum yapmadı ya da bana bir tür ucubeymişim gibi bakmadı.

Sakin ol. Belli ki etkilenmemiş, o yüzden rahatsız olmamalıyım.

"Hangi bölümde okuyorsun?" Soruyorum ve sesimi soğukkanlı çıkardığım için kendimle gurur duyuyorum, çünkü içten içe çıldırıyorum.

Bana etkilenmiş ya da belki de kromestezisi hakkında değil de bunu sorduğum için afallamış gibi bakıyor. Hâlâ sormak istiyorum ama biraz gergin, hatta rahatsız görünüyor. Landon'ı kendi ortamının dışında hiç düşünmemiştim ve onu şaşırtmaktan hoşlansam da bunu bu şekilde yapmak istemiyorum.

"Matematik ve Müzikoloji."

"İki ana dal mı? Basketbolun üstüne... vay canına. Bu etkileyici." Keşke ben de yapabilsem dediğim bir şey ama bir diplomayla zar zor idare edebiliyorum. yapmaya çalışmayı hayal bile edemiyorum.

Omuz silkiyor, . "Sanırım."

"Tahmin mi ediyorsun? Çift anadal yapabilmek için neler yapabileceğimi tahmin bile edemezsin, özellikle de müzik alanında." Duraksıyorum, az önce ne dediğini anlıyorum. "Matematik ve Müzikoloji yüksek lisans programının bir parçası değil mi?"

"Bu başka bir soru. Bunu sormak istediğine emin misin?"

Bu bana sadece iki soru daha bırakıyor ve açıkçası bu yeterli değil. Yüzeyi zar zor çizmişim gibi hissediyorum ve kendime karşı dürüst olursam, onun hakkında daha fazla şey bilmek istiyorum.

"Sen imkânsızsın. Bunu sorumun bir parçası yapabilir misin?" Ona en tatlı gülümsememi göstererek kirpiklerimi .

Ama başını sallayarak ve kesik bir "Hayır" diyerek gülümsememi öldürdü.

Hoşnutsuzca ofluyorum. "Peki, bunu bir soru yap."

Gözleri uzaklaşmadan önce dudaklarıma kayıyor ve yüzünde belli belirsiz bir gülümseme beliriyor. Minicik ama yine de bir gülümseme. Ama her güzel şey gibi bir sonu olmalı çünkü o da artık yok.

"Birkaç sınıf atladım ve erken üniversite programına katıldım. NCU'ya geldiğimde yüksek lisans programına başladım. de başlayabilirdim ama canım istemedi. Doktora yapmayı da düşünmüyorum, bu yüzden yine çift diploma almayı tercih ettim."

Çenem fiziksel olarak düştü. *Tekrar* mı dedi? Yani, ikinci kez çift diploma alıyor. Ya da belki üçüncü? Bu mümkün mü? İmkânı yok.

Şaşkınlıkla ona bakıyorum. "Nasıl? Sınıf mı atladın? Ve *yine* çift diploma mı yapıyorsun? Nasıl yani?"

Şaşırmamalıyım, çünkü kızlar onun okul birincisi olarak mezun olduğunu söylediler.

"Bende hipertirmi var."

Tabii ki hatırlıyor. Şimdi her şeyi en ince ayrıntısına kadar nasıl hatırlayabildiği daha iyi anlaşılıyor.

"Vay canına." Bir gülümsemeyi ısııyorum.

Ne yapmaya çalıştığımı biliyormuş gibi gözlerini dudaklarıma dikeyyor. "Tükür onu."

", "içki alıyorum-"Sana aptal dediğim için özür dilerim. İkincisi, Disney prensesi gibisin. Duyabiliyorsun

Renkli. Her şeyi hatırlayabilirsin. Sırada ne var? Bana süper güçlerin olduğunu mu söyleyeceksin?" Kaşlarını çatıyorum ve beklentiyle ona bakıyorum.

Yüzündeki ifadeden bunu benim kadar eğlenceli bulmadığını ama o kadar da sinirli görünmüyor. Gözleri daha hafif bakıyor ve tavrı daha az gergin, daha rahat.

Gözlerinin hiç böyle baktığını sanmıyorum ama hoşuma gitti.

"Özür dilerim. Şaka yapmayı bıraktım ama daha iyi hissetmeni sağlayacaksa, kışkırdım."

Kaşları birbirine çatılır. "Neden?"

"sürpriz değil." Beni araştıran gözlerinden uzaklaştırmak için bakışlarımı tırnaklarıma indiriyorum. "Senin kadar zeki olsaydım, hayat çok daha kolay olurdu ve kendi işimi kendim yapabilirdim, hayat daha iyi olurdu."

"Her şeyi hatırlamanın harika bir yanı yok." Sesindeki küçümseme karşısında irkildim. Dikkatimi ona çevirdiğimde, bana boş boş bakıyor. "Seçme şansım olsaydı, bu lanet olası yeteneğe sahip olmazdım. Başarısız notlarının zeki olmamanla hiçbir ilgisi yok. Zekisin ama kendini sorguluyorsun ve aklın hiçbir zaman olması gereken yerde değil. O yüzden bana '*matematikte hiç iyi olmadım*' saçmalığını anlatma. Öylesin ama her ne sebeple olursa olsun kendine güvenin yok. Sana bunu bulmanı tavsiye ederim."

Az önce söylediği şey karşısında şaşkına dönmemiş olsaydım, beni terslemesine kızardım.

"Artık devam edebilir miyiz?"

Başımı sallıyorum ve içkimin kalanını yudumluyorum. Neyse ki artık sıcak değil, bu yüzden kendimi yakmadım, ama bir şekilde hala gibi hissediyorum. Boğazımda bir düğüm oluşuyor ve göğsüm biraz ağırlaşıyor.

Neden bunun işe yarayacağını düşündüğümü bilmiyorum. İlerleme kaydettiğimizi düşündüğüme inanamıyorum.

Bardağımla lavaboya bırakırken, kendimi hissettiğim kadar tedirgin görünmemeye zorluyorum. "Senin ruh halindeki dalgalanmalarla uğraşacak halim yok. Yarın çalışmak zorundayım ve senin için uykularımı kaçırmaya değmez. İyi geceler."

Yerimde durmuş, bir şey söylemesini, herhangi bir şey söylemesini bekliyorum, ama asla gelmiyor. Midem bulanıyor, çünkü fark ediyorum ki

Ne yaptığımı. Onun bir şey söylemesini hiç beklemedim. Her zaman yürüyüp , ama bu sefer saniyeler geçtikçe... *beklerim*... bir şey söylemesini umarım. Ve söyledi, ama umduğum gibi değil.

Parmakları kalkıyor, zincirini fırçalıyor. "İyi geceler."

Odama doğru yürüyorum ama her adımda göğsüm daralıyor.

Şakaklarımı ovuyorum, bunun kafatasımdaki büyük darbeyi hafifleteceğini umuyorum.

Dün gece uyuyamadım. Umutsuzca denedim, ama gözlerimi her kapattığımda o aptal pisliği ve benden sadece birkaç metre uzakta olduğunu düşündüm.

Şu anda bile tek düşündüğüm bu ve bunun için kendimden nefret ediyorum çünkü Landon'ın beni düşünmediğinden eminim. Eminim gayet iyi uyumuştur.

Odamda kalmalıydım ama kendimi her şeyin yoluna gireceğine ikna ettim. Ama uğursuzluk getirdim.

Dün gece her zamanki kadar kötü değildi ama göğsümde daha önce hiç hissetmediğim bir ağırlıkla oradan ayrıldım. Hâlâ da hissediyorum.

Çantamı kaptığım gibi odamdan çıkıyorum ve Gabby ile Polly'yi mutfakta buluyorum. Televizyona bağlı hoparlörlerden Bad Bunny sesi gelirken kahvaltı hazırlıyorlar.

"Günaydın," diye cıvıldıyor Polly. Yorgun bir gülümseme yüzünü süslüyor, akşamdan kalma olduğu gözlerinden okunuyor.

Mutfağa girerken ikisine de "Günaydın," diyorum ama mutfağın neredeyse ne kadar lekesiz görüldüğünü fark ederek duruyorum. Yemek yapmak için kullandıkları şeyler olmasaydı, tertemiz görünecekti. "Dağınıklık için özür dilerim. Yemin ederim ."

"Dağınıklık mı?" Gabby gülümsüyor, görünüşe göre kafası karışmış. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Kupalar ve dışarıda bıraktığım eşyalar. Dün gece asacaktım ama ben..." Boğazımdaki kalın düğümü itiyorum. "Çok yorgundum ve unuttum."

"Hayır, bu karmaşayı biz yarattık." Polly gözlerini ovuşturuyor ve esniyor. "Yemin ederim her zaman bu kadar dağınık değiliz ama açlıktan ölüyoruz."

Temizlendi mi? Ne zaman? Dün gece hiçbir şey duymadım ve bir süre ayaktaydım.

"Çöp kutusundaki çiçeklerde bir sorun mu var?" Gabby düşüncelerimi bölerek dikkatimi Landon'dan paslanmaz çelik çöp kutusuna çekiyor.

"Ha?"

Kaşlarının arasında küçük bir kırılganlık oluşuyor ve bana şaşkın şaşkın bakıyor. "Çöpte beyaz güller var. Onları ben almadım ama bana gayet güzel görünüyorlar."

"Beyaz güller mi? Beyaz...gül...ses." *Hayır, söylemedi.* Çöp tenekesine doğru yürüdüm ve eminim ki oradaydılar. Bazı yaprakları biraz solmuş ama onun dışında harika görünüyorlar. "Oh, onlar, uh, onlar... böcek vardı. Evet, böcekleri vardı, ben de onları ."

"Oh, tamam." Cevabım yeterli görünüyor çünkü başını sallıyor. "Peki bu elektrik mavisi ve beyaz yarım ay lobelyaları nereden buldun?" Masanın üzerinde duran, içinde bir demet minik beyaz ve mavi çiçek bulunan küçük toprak saksıyı işaret ediyor.

Onları daha önce nasıl fark etmedim? O kadar parlaklar ki, fark edilmemeleri çok zor.

"Um... dün mü?" Sesim pek emin gelmiyor ama toplayabildiğim tek iyi yanıt bu.

Neyse ki benim iç , inkar ve inançsızlık düşüncelerimden bihaberler çünkü Landon'ın bana çiçek almasına imkan yok.

"HER ŞEYİ ETTİM."

Reid'in kara kaşları itirafım karşısında yukarı kalkıyor ama yine de memnun görünüyor. Muhtemelen birkaç hafta sonra kendi ve açıkça önce ben konuşmaya karar verdiğim içindir.

"Bir şeyden pişmanlık mı duyuyorsun?" diye soruyor, itirafım karşısında yüzü farkındalıkla dolu.

Son seansımda bir kez pişmanlık duyduğumdan bahsettim ama bunun dışında kendimi asla suçlu hissetmiyorum. Zaten olmuş bitmiş bir şeye tutunmak anlamsız ve önemsiz bir duygu. Ve söylediklerime çok bağlıyım. Bir kere söyledim mi, asla geri almam.

Cuma günü hariç. *Randevusundan* önce ona söylediklerim ve söyleyemediklerim için pişmanım, çünkü içimi dökmek istediğim daha çok şey vardı ama kelimeleri bulamıyordum.

Doğru şeyi söylemekte hiç iyi olmadığımdan değil. Rahatlatıcı sözler söylemekte ya da birini teselli eden kişi olmakta hiç iyi olmadım. Bu yüzden sıkıntılı zamanlarda kimse bana gelmiyor.

Dürüst gerçeği nasıl söyleyeceğimi biliyorum. Bu benim yüzde yüz başarılı olduğum şey.

"Pişman olduğun şeyi detaylandırmak ister misin?"

Öne doğru eğilip dirseklerimi dizlerime dayıyorum ve onun meraklı bakışlarından uzaklaşarak panjurların arasından sızan ve yere dökülen bir tutam ışığa bakıyorum.

Sessizce baktıkça Julianna'yı düşünmeye daha çok dalıyorum, çünkü *ışık* bana onu hatırlatıyor.

Nasıl oldu bilmiyorum ama zihnimin içinde onu kafeslediğim kutudan yavaş yavaş çıktı. Şimdi, bir fener gibi hayatımı aydınlatıyor ve her şeyi mahvediyor.

Düşüncelerimi kontrol altına almaya çalışıyorum çünkü yine yapıyorum, aşırı sabitliyorum. Ama artık çok geç. O kadar uzağa ve ince bir şekilde yayılmışlar ki, onlara zar zor ulaşabiliyorum.

Parmaklarımı zincirim boyunca gezdirerek arkama yaslanıyorum ve onun bakışlarıyla karşılaşıyorum. "Söyleyecek bir şey yok. Her şeyi berbat ettim ve pişmanım ama bitti. Konuşmayı bitirdim. Hayatıma devam etmeye hazırım."

"Tamam, sorun değil. Yolumuza devam edebiliriz." O yumuşak, sabırlı sesiyle söylüyor.

Göğüs kafesimle kalbim arasına ağır bir yük girerken koltuğumda kayıyorum.

Bu ezici ağırlık beni annemin öldüğü güne geri götürüyor, ama bu sefer hissettiğim acı değil, başka bir şey.

Zorlu bir nefes alarak zincirimi kavradım ve neredeyse koparacaktım, kendimi son derece tedirgin hissediyordum. "O anlamıyor."

"Anlamadığı şey ne?" Reid not defterini ve kalemını masanın üzerine bırakır.

Tereddüt ediyorum ama bunların hepsi gizli ve kimse bilmeyecek. Kendime ya da bir başkasına zarar vermek istediğimi açıkça itiraf etmediğim sürece Reid hiçbir şey söyleyemez ve söylemeyecektir. Ve benim de kendime zarar vermek gibi bir niyetim yok, en azından artık yok.

"Tavsiyene uydum." Kıkırdıyorum. Kuru ve acı ama o bunu belli etmiyor.

Yine de hiç yapmaz. Her zaman karşımdaki sandalyede oturur, bana empatik ama anlayışlı bir ifadeyle bakar. Bana bakışında hiçbir yargılama ya da müdahale yok. Sadece sabır, her zaman sabır.

Julianna gibi, ben her şeyi önce.

"Ona açılmaya karar verdim. Açmayacaktım ama senin uydum Reid ve biliyor musun, işe yaramadı. Ağzımı açtım ve her zaman yaptığım gibi her şeyi berbat ettim."

Artık ona bakmak istemediğim için başımı geriye atıyorum. Uçurumun kenarına gelmek üzereyim ve gerçekten saldırıdan tutuklanmak istemiyorum.

Yemin ederim genelde şiddet yanlısı biri değilimdir, ama o bir istisna yapardı.

"Landon."

"Ne?"

Tısladım. "Sen yaptın."

Sesindeki neşe başımı kaldırmama ve kaşlarımı çatmama neden oldu. "Ne yaptın?"

". Bunun kolay olduğunu hayal bile edemiyorum ama yaptın ve seninle gurur duyuyorum."

Bu nasıl bir saçmalık böyle?

Burnumun kenarını sıkarak ona yumruk atma isteğimi bastırıyorum. "Sana her şeyi berbat ettiğimi söylediğim kısmı duymadın mı? Açıldım ve sonunda geri tepti. İşte bu yüzden bu tür şeyler yapmıyorum."

Kelimeler konusunda kötüyüm. Duygularda kötüyüm. İnsan ilişkilerinde kötüyüm. Babam ve annem bunun kanıtıdır. İkisi de beni istemedi. Babam çekip gitti ve annem ölene kadar içti.

Beni koşulsuz sevmesi gereken insanlar *sevmezken* bir başkası beni nasıl *isteyebilir*?

Başını sallıyor ve yüzünde gülünç bir gülümseme beliriyor. "Hayal kırıklığını anlıyorum ama zarar vermek istemediğini de anlıyorum. Yoksa bir hata yaptığını kabul etmez ve pişmanlık duymazdın."

Sessiz kaldım, sözlerini düşündüm.

"Şimdi, '*anlamıyor*' derken neyi kastettiğinizi açıklamak ister misiniz?"

O gecenin anıları kafamı kurcalıyor ve suçluluk duygusu beni Cuma günü olduğundan daha derinden sarıyor. Ancak pişmanlık, yerini utanç ve kendinden nefret etmeye bırakmadan önce sadece bir saniye sürüyor.

"Beni kıskandığını söyledi. Benim kadar zeki olmak istiyormuş çünkü ben her şeyi hatırlayabiliyordum. Bunun onun hayatını kolaylaştıracağını söyledi." Alay ediyorum ve görüşüm bulanıklaşana kadar uzaklara bakıyorum ve tek gördüğüm beni rahatsız eden tekrarlayan görüntü. Bu anı hayatımın değişmez bir parçası oldu ve bana ne kadar başarısız olduğumu hatırlattı.

"Kokusunu hâlâ alabiliyorum." Burun deliklerimi tıkayan yakıcı, keskin koku karşısında yüzümü ve anıyla birlikte gelen baş dönmesi dalgası karşısında gözlerimi kapatıyorum. Ürperiyorum ve vücudumda iğne batması gibi tüylerim diken diken oluyor. "Onu yan tarafına yatırdığımda umutsuzca nefes nefese kalışını hâlâ duyabiliyorum. Gözyaşları yüzünün kenarından aşağı akıyor, keçeleşmiş saçlarına yapışuyordu. Gözleri panikle açılmıştı ve sonra geri dönüyordu. Denedim. Elimden gelenin en iyisini yaptım. Yemin ederim... Yemin ederim denedim."

"Landon."

Sesindeki ihtiyatla gözlerim açılıyor ve bakışlarımız kilitlendiğinde yüzündeki duygulardan nefret ediyorum.

"Annem kusmuğunda boğuldu ve ben izledim." Arkama yaslanıp kendi kendime gülüyorum. "Onun ölümünü izledim ve şimdi, öleceğim güne kadar bu anıyı en ince ayrıntısına kadar yeniden yaşayacağım. Bu da bir şey değil mi? Ama sorun değil." Omuz silkiyorum, boğazımı bir ilmik gibi sıkın yoğun duyguları yutkunarak geçiriyorum. "Sanırım çocukluğum daha kötü geçebilirdi."

"Hayır." Bu kez kurnazca taktığı empatik maske yüzünden kayıyor. "Bu sağlıklı bir başa çıkma yöntemi değil. Landon, hissetmeye hakkın var."

"Neyi hissetmek? Üzülmek mi? Duygularımla temasa geçmek ve kendime insan olduğumu ve böyle hissetmemin normal olduğunu hatırlatmak için mi? Hissedecek bir şey yok. Olan oldu. Geri dönüp zamanı değiştiremem. Bunu kabul ettim ve bu konuşmayla işim bitti."

Reid çelişkiyle göz kırpmıyor, dudakları sanki daha fazlasını söylemek istiyormuş gibi birbirine yapışmış. Ne düşündüğünü bildiğime eminim. *Kopuk, hissiz ve eminim ki manipülatif ve antisosyal eğilimleri* de . En azından önceki terapistim öyle demişti. John bir aile terapistine gitmenin ilişkimizi *güçlendireceğini* düşündü. Bu adamın cüreti.

Neyse ki dürtmüyor ve not defterini eline alıyor. Üzerine bir şeyler karalıyor ve ardından profesyonel gülümsemesiyle kalemine dokunuyor.

"Bu hafta benim için bir şey yapmanı istiyorum."

"Tamam mı?"

"Kendini en iyi hissetmeni sağlayacak bir şeyle meşgul olmanı istiyorum. Sana ya da bir başkasına zarar vermediği sürece ne olduğu önemli değil." Bana sert bir bakış attı ve devam etti. "Ve bir sonraki seansımızda bunu duymak istiyorum. Ayrıca dilemeyi de düşünebilirsin. İşlerin nasıl asla bilemezsin."

Kendimi en iyi hissettiren bir şeyle meşgul ve telafi etmek mi? Bu hafta ilginç geçecek ya da her şey saracak. Sanırım ikincisi.

Ve sanki düşüncelerimi okuyabiliyormuş gibi, "Lütfen en kötüsünü *düşünme*. Kafanın içinde kaybolmanın ve kötüyü kabullenmenin kolay olduğunu biliyorum. Beynin bu tetikleyicileri gönderiyor, hayal kırıklığına hazırlanıyor, çünkü bu yapması gerektiğini hissettiği bir şey, çünkü bunu her zaman yapmak zorunda. Çünkü bu sizin alışık olduğunuz bir şey, ama unutmayın ki kontrol *sizde*. Umut etme hakkına sahipsiniz ve kendinizi hayal kırıklığına uğratacağınızı düşündüğünüz için suçlu hissetmeyin. Reddedilmek sadece yeniden yönlendirmedir. Ve bazen bizi tekrar doğru yola sokması için buna ihtiyacımız vardır."

"Hmmm." Jayden siyah bir kazan kupasını bir elinde ve sonra diğer elinde tutar. Farklı açılardan inceliyor, sonra da içiyormuş gibi yapıyor. "Tamam, karar verildi, bu benimle eve geliyor."

"Bunu ben alıyorum." Malik, üzerinde Çığlık suratı olan siyah bir kupa tutuyor.

Saint'in elinde iki tane var; biri üzerinde erimiş yeşil bir kafatası olan bir elmaya benziyor, diğeri ise sapı pala olan seri katil Jason'a benziyor. "Çok tatlıyız. Şu takım bağına bakın. Kupa falan alıyoruz. Bunu tekrar yapmalıyız."

Bu kesinlikle bir daha olmayacak.

Yalnız gelmem gerekiyordu ama çocuklar Jagger'la konuşmalarımıza kulak misafiri olunca gelmeye karar verdiler. Şimdi buradalar, bütün bir koridorun bir tarafını raflardaki çok sayıda kupaya göz atıyorlar.

Onlara aldırış etmeden Jagger'a bakıyorum, o da dokunmamış. bakarsanız, bugün garip bir şekilde sessizdi.

"İyi misin, dostum?"

"Hmm? Pardon, ne?" Göz kırıyor.

Önümüzdeki sezon için stresli olduğunu biliyorum.

Bir hafta sonra ilk maçımız var ve istenmeyen görüşlerin saldırısı şimdiden başladı.

TJ gittiğinden beri Jagger kaptanlık rolünü üstlendi ve bu da beraberinde pek çok sorgusuz sualsiz yargılamayı getirdi. TJ geçen yıl bu durumdan kurtulamadı ve Jagger da kesinlikle kurtulamayacak ama TJ'in aksine Jagger bu durumdan kolayca sıyrılabilir birisi değil.

Rol yapmayı seviyor ama bu konuda berbat bir iş çıkarıyor. "Sen iyi misin?"

Bana çarpık bir sırıtış fırlatıyor ve rastgele bir kupa alıyor. "Evet, ben iyiyim. Sadece yorgunum."

Bunun saçmalık olduğunu biliyorum, ama burada daha fazlası için baskı yapmak istemiyorum. Çocukların önünde olmaz. Şimdilik peşini bırakıyorum ve dikkatimi tekrar kupalara veriyorum.

Reid'le seansımın üzerinden altı gün geçti ve Julianna altı gündür beni görmezden geliyor.

Başta iyiydi, çünkü daha önce de sessizliğini tecrübe etmiştim, ama ilk günden sonra bu beni çok rahatsız etti.

Ona ders verirken bana bakmıyor. Kampüste karşılaştığımızda beni tanımıyor. Tanrı aşkına, benimle tartışmıyor bile. Tartışmazsak nasıl geçineceğiz?

Çiçekler hakkında hiçbir şey söylemedi ama en iyi tahminim onlardan nefret ettiği ve attığı yönünde. Onları apartmanda görmedim, Gabby ve Polly de bu konuyu açmadılar. Onları tanıyorsam, çoktan açmışlardır.

Ve beni Instagram'da hiç takip etmedi.

Bunların hiçbirini beni rahatsız etmemeli ama gerçekten ediyor. Bu yüzden dükkâdayım, her bir kupayı inceliyor, baktan tavrım için özür dileyebileceğim en iyi kupayı bulmaya çalışıyorum.

Reid'in söyledikleri hakkında çok düşündüm ama her şeye katıldığımdan emin değilim. Elbette, nazik bir iletişimci olmak ve kendimi bunalmış hissetmeden ifade etmek üzerinde çalışmam gerekiyor. Ama hayal kırıklığı kısmını bilemiyorum. Kendimi umut olduğuna inandırmaktansa en kötüsünü beklemeyi tercih ediyorum çünkü bu şekilde her şey boka sardığında kendime zarar vermiyorum. Çünkü benim deneyimlerime göre, her şey her zaman boka sarıyor.

"Bu gece bizimle gelmek istemediğine emin misin?" Jagger koridorun büyük bir kısmını kaplayan mevsimlik kupalara göz gezdirerek soruyor.

Başımı sallayıp mummyya benzeyen bir kupa alıyorum. Birkaç tane Noel kupası var ama Cadılar Bayramı birkaç gün içinde burada olacak ve eminim o geçtikten sonra sonbahar kupalarından kurtulacaklar.

"Oh, hadi, Landon. Bizimle dışarı çıkmalısın. Çok eğleneceksin," diye ikna ediyor Malik.

"Perili Tepeler'den men edildim."

Birinci sınıfta hep birlikte The Haunted Hills perili evine ve labirentine gittik. Gitmeden önce onlara bu tür yerlerde iyi olmadığını söyledim ama yine de gitmem için ısrar ettiler. Birkaç dakika içinde, atraksiyonun bir parçası olan adamlardan birini bayılttım ve hastaneye gönderilmesi gerekti. Söylemeye gerek yok, işletme sahibi bunu hafife almadı ve beni yasakladı.

İsteyerek yapmadım ama sürprizleri pek kaldıramıyorum.

Malik şaşkın şaşkın bana bakıyor. "Yasaklı mısın? Bunu bana söylememiştiniz."

Ben göz atmaya devam ederken Jagger ve Jayden açıklıyor.

"Ama Perili Tepeler'e gelmek istememiştin. Demek istediğim, bizimle partiye gel. Bir sürü kız olacak. Voleybol takımı, atletizm takımı, yüzme takımı, jimnastikçiler orada olacak. Ve ne kadar esnek olduklarını biliyorsun." Malik sinsice gülümsüyor.

"Ben zaten Cadılar Bayramı'nda sizinle çıkıyorum. Ve o kızların hiçbirisiyle ilgilenmiyorum," diye kestirip atıyorum.

Aziz inliyor ama sonra gülümsüyor. "İlgilendiğin bir kız var mı? Kolayca boşalmasını sağlayabilirim. Ya da senin tipin ne? Bu gece onu bulmana yardım edebilirim."

"Büyük memeli herhangi bir kız." Jagger hiç tereddüt etmez. "Oh, bu kolay. Seni anladım." Saint kendi kendine başını sallar.

Hangi boyutta olursa olsun takdir ediyorum ama büyük göğüslü kızlara bayılıyorum. Özellikle de elektrikli, safir gözlü bir sarışına ait .

"Yardımaınıza ihtiyacım yok ve hepinizle dışarı çıkmayacağım. Planlarım var."

Gabby ağzından kaçırdı ve Julianna'nın yarın çalışacağı için bu gece onlarla gelmeyeceğini söyledi. Bırakın beni içeri almayı, benimle konuşmak isteyip istemeyeceğini bile bilmiyorum ama sanırım birazdan öğreneceğim.

Daha sonra kütüphanenin stüdyosuna gidip başka bir şarkı kaydetmeyi planladım. Ayrıca bitirmek istediğim bir alıntı üzerinde çalışıyorum.

"Oh, ile mi?" Hepsi merakla bakıyor.

Onları görmezden geliyorum çünkü hiç yoktan bir şey çıkaracaklar. Jagger'a kadar de sorular soracak ve bu sorulara cevap vermeye hazır değilim.

En azından yüksek sesle değil. Geçtiğimiz hafta boyunca onlar üzerine düşündüm, takıntılı bir şekilde onlara takıldım... *onun üzerine*.

Yanlış çünkü kendimi rastgele zamanlarda onu düşünürken, her an sesini duyarken, duştayken yüzünü görürken, üniversitedeki kafeden sıcak çikolata alıp almadığını merak ederken buluyorum. Mevsiminde olduğu için yakın zamanda geri getirdiler.

Jag bana dirsek atarak düşüncelerimi böldü. "Büyük bir iyiliğe ihtiyacım var ve en iyi arkadaşım olarak hayır diyemezsin."

İşte başlıyoruz. Ne zaman bir şeye ihtiyacı olsa ve hayır diyeceğimi bilse, bu saçmalığı söylüyor. Cevap vermem için bana bir saniye bile vermiyor çünkü yine konuşuyor.

"Semi Aralık'ta ve ben Grace ile gidiyorum ve düşündüm ki-"

"Hayır. Olmadığımı biliyorsun-"

"Yarıya mı gidiyorsunuz?" Saint araya giriyor, bize umutla gülümsüyor.

"Hayır, ben-"

"Evet, öyle."

"Sevmiyorum. Bu saçmalıktan hoşlanmadığımı biliyorsun. Neden gitmek istediğimi düşündüğünü anlamıyorum."

"Ama sen Julianna ile takılıyorsun. Ne fark eder ki?" Jagers tartışıyor.

"Ona özel ders veriyorum."

"Aynı fark. Eğer sömestr boyunca onunla birlikte olmaya tahammül edebiliyorsan, o zaman bir gece için bir kızla birlikte olmaya da tahammül edebilirsin."

Çocuklar başlarını sallayarak onaylıyorlar ama sessiz kalıp kupalara bakmaya devam ediyorlar, aslında konuşmamızı dinliyorlar.

"Ona tahammül etmek için para alıyorum."

Keşke hâlâ öyle diyebilsem. Etrafta olmak o kadar da kötü değil.

Peşimi bırakmayacağımı bildiğinden, duyma mesafesinden uzaklaşana kadar beni çocuklardan uzaklaştırıyor.

"Bekâsız, basketbol ve okul dışında hiçbir yükümlülüğümüz yok. Birlikte geçirdiğimiz bu son yılı en iyi şekilde değerlendirmemiz gerekiyordu. Benimle daha fazla zaman geçireceğini ve çaba göstereceğini söylemiştin."

Doğru, öyle demiştim.

"Tamam, giderim ama dans, fotoğraf ya da parti sonrası yok."

Jager bana orantısız bir sırtış attı. "İki dans, bir resim parti sonrası yok."

Gözlerimi deviriyorum. "Seni zavallı bok parçası." "Beni seviyorsun," diye şarkı söylüyor.

Bu dostluk için yaptığım şeyler. "Kız kim?"

Eğer bir kız olmasaydı bana bunu yaptırmazdı. Her zaman bir kız vardır.

"Sienna Forbes ve bunu geri alamazsın." Her şeyi çok hızlı söylüyor, neredeyse anlamıyorum.

"Jager Arnold Spears." Fokurduyorum. "Seni lanet-"

Ona yumruk atacağımı bildiği için geri adım atıyor. "Eğer öyle başlasaydım, kabul etmezdin. Ve lütfen bir daha asla göbek adımı kullanma. Bundan ne kadar nefret ettiğimi biliyorsun, *Archibald*."

Göbek adımın vurgulanması karşısında gözlerimi deviriyorum.

"O sadece"-doğru kelimeyi bulmaya çalışıyorum ama aklıma o kadar çok kelime geliyor ki hangisini seçeceğimi bilemiyorum-"çok fazla."

Haklı olduğumu bildiği için yüzünü buruşturdu. "Şey... o... o kadar da kötü değil... güzel ve akıllı..."

Sienna Forbes çekici ve zeki biri. Tanıklık etmek için derslerinde asistanlık yaptım, ama onun hakkında söyleyebileceğim tek iyi şey bu.

Birkaç kez odama gizlice girmeye çalıştı, aynı yerde olduğumuzda beni takip ediyor ve fark etmediğimi düşünüyor. Bir keresinde seviştiğimize dair bir dedikodu çıkardı, ama ben bunu hemen kapattım. Ona hayır dememe rağmen her zaman benimle fotoğraf çektirmeye çalışıyor. Ve şimdi Instagram'ım var, bana durmadan mesaj attı ve istemediğim resimler gönderdi.

"Sadece bir gece." Ellerini birbirine kenetleyerek kışkırtıyor. "Eğer tuhaflaşırsa, gideriz."

İstemeye istemeye, daha iyi bir yargıya karşı karar veriyorum ve arkadaşlığımızın hatırı için kabul ediyorum. "Tamam, ama tuhaflaştığı anda, seninle ya da sensiz gidiyorum."

"Anlaştık."

25

JULIANNA

Ben: Yapmadığına yemin eden biri için biraz fazla heyecanlı görünüyorsun.

El: Landon'dan bahsediyoruz. Tabii ki heyecanlanacağım! Olmayacağımı varsayman senin hatan.

NASIL OLDU BILMIYORUM AMA LANDON SPAM HESABIMI BULMUŞ.
ve beni takip etti. Onu nasıl bulduğunu ya da benim olduğumu nasıl anladığını bir türlü anlayamıyorum. Ama buldu ve utanç verici bir şekilde geçen hafta boyunca tek düşünebildiğim şey bu oldu.

El: Gitmem gerek. Molam bitti, ama onu geri takip etmelisin!

El: Ayrıca, Cadılar Bayramı için bu gece izinliyim!!! Seni seviyorum!

Ben: 😊

Ben: Fiziksel ve zihinsel olarak hazırlanın çünkü Polly sizi sarhoş edecek! Seni seviyorum!

Mesajlar uygulamasından çıkıp Instagram'a geri dönüyorum ve onun sayfasına .

Bunu neden yapmaya devam ettiğimi bilmiyorum ama kendimi durduramıyorum. Sadece birkaç fotoğrafı olan hesabına bakıyorum ve onu takip edersem ne kadar kötü bir şey olacağını *merak* ediyorum.

Aramızdaki farklılıklara rağmen, fotoğraflarıma bakmasını istemediğimi söylersem yalan söylemiş olurum. Bunu istemem yanlış ama bütün hafta boyunca düşünebildiğim tek şey buydu.

Başparmağım *Follow back'in* üzerinde gezinirken bunu düşünüyorum. Artıları ve eksileri listeliyorum ve eksiler artılardan daha ağır bassa da kararımı verirken kalbim hızla çarpıyor. *Follow back'e* hızlıca dokunarak telefonumu kanepenin diğer tarafına fırlatıyorum.

Az önce ne yaptığım ya da kendimi neye bulaştırdığım hakkında hiçbir fikrim yok ama bir kapı sesi dikkatimi alay eden nesneden uzaklaştırıyor.

Kanepeden atlayarak, çalkantılı düşüncelerimi görmezden gelmeye çalışıyorum ve kapıyı aralık bırakıyorum. Kalbim hızlanıyor, hızla çarpıyor. Çünkü diğer tarafta Landon duruyor ve bana bakıyor.

"Gabby ve Polly burada değil."

Gözleri büyük boy kazağıma takılınca çenesi bükülüyor. Eskiden Finn'e aitti ama bende izin verdi. Üzerinde soyadı yazdığı için geri vereceğime yemin etmiştim ama endişelenmememi söyledi.

Finn takımın bir parçası olduğu için her zaman bedava kıyafet aldığını söylüyor. İtiraz etmedim, çünkü rahat ve üzerime tam oturuyor. Uzun boylu olmak harika bir şey ama bazen bana tam uyan kıyafetler bulamamak gibi dezavantajları da oluyor. Bu her zaman sorun olmuyor ama olduğunda da tam bir baş belası.

"Biliyorum. Buraya onları görmeye gelmedim. Buraya geldim çünkü seninle konuşmak istiyordum."

Midem bulanıyor. "Ne hakkında?" "İçeri girebilir miyim?"

Hayır demeliyim, çünkü bunun nasıl iyi sonuçlanabileceğini göremiyorum, ama merak etmediğimi söylersem yalan söylemiş olurum. Ve sesindeki yumuşaklık ve genellikle soğukkanlı olan yüzündeki dokunaklı ifade kararımı vermeme sağladı.

Kapıyı aralayıp içeri girmesine izin vermek için geri çekiliyorum.

Kapıyı kapattığında bizi gergin bir sessizlik sarıyor, ama ellerine bakmadan önce sadece kısa bir süre. İşte o zaman fark ettim ki

Kağıda sarılmış bir şey.

"Nasil yapacağımı bilmiyorum..." diye sözünü kesiyor, kâğıtla kaplı şeye, sonra da bana bakarken kederli bir iç geçiriyor. "Kelimelerle ya da kendimle ilgili şeyleri paylaşmakla aram iyi değil. olmadıkça kimseyle yapmak zorunda kaldığım bir şey değil. Kelimelerle aram iyi değildir, bu yüzden yeterince iyi olmayabilir ama buraya geldim çünkü bir pislik gibi davrandığım için özür dilemek istedim. Bunu hak etmedin."

Sesindeki samimiyet ve yüzüne yansıyan suçluluk duygusu karşısında nefesim kesiliyor ve kaşlarım havaya kalkıyor. Landon'ın fiziksel olarak pişmanlık duyduğunu hiç görmemiştim. Küçük bir parçam isteksiz hissediyor ama içten içe dürüst olduğunu biliyorum.

"Fazla bir şey değil ama sana bunu aldım." Elindeki şeyi almam için bana uzattı.

Şaşkınlıkla bakıyorum, ama inanmazlığımı bir kenara itip onu tutuyorum. Ağır değil ama hafif de değil ve yan tarafından bir şey çıkıyor. yırttığımda, pembe bir kovboy şapkası tutan ve küçük pembe bir kemer ve botlar giyen bir hayalet şeklindeki kupaya hayretle bakıyorum.

Boğazını temizliyor. "Kimin bu kadar çok kupaya ihtiyacı hâlâ anlamış değilim ama koleksiyonuna bir tane daha ekleyebilirsin diye düşündüm. Hem mevsime de uyuyor."

Dudaklarım ayrılıyor, kapanıyor ve tekrar ayrılıyor, ama tek bir kelimeye karar veremiyorum, çünkü onları kaybediyorum.

"Beğendin mi?" diye endişeyle soruyor.

Şokta olmasaydım, onu sinirlendirdiğimle ilgili bir şaka yapardım ama anı mahvetmek istemem. Hayal görüyor da olabilirim çünkü Landon'ın gergin olmadığına eminim.

"Beğendin mi? Buna bayıldım. Çok şirin. Nereden aldın bunu?" Kupayı kaldırıyorum, parmağımla hayaletin etrafındaki kemeri izliyorum.

"Bunun için endişelenme."

Araştırmıyorum, çünkü aldığı önemli değil. Bana bir kupa aldı. Landon Taylor bana yine bir şey aldı.

Kalbim yine o şeyi yapıyor. Sebepsiz yere düzensiz bir şekilde atıyor.

"Teşekkür ederim." Gülümsediğimde omzundaki gerginliğin çözüldüğünü görüyorum.

Boğazı sallanıyor ve parmakları zincirini okşuyor. "Bana teşekkür etme. Fazla olmadığını biliyorum ama ciddiym. Gerçekten çok üzgünüm."

Ciddi olduğunu biliyorum, çünkü kendi isteğiyle burada. Bunu kastettiğini anlamam için bir şey satın almasına gerek yoktu ama bu onun bilebileceğinden çok daha fazla şey ifade ediyor.

"Çok değil mi?" Alay ederek kupayı göğsüme götürüyorum, gözleri takip ediyor, sonra benimkilerle buluşmak için kalkıyor. "Kupa takıntımın sınırı yok. Beni mutlu etmek mi istiyorsun? Bana bunlardan bir tane al ve ben hazırım. Özellikle de bunun gibi kupalar."

Yani, kovboy gibi giyinmiş bir hayalet mi? Bunun yeterli olmadığını nasıl düşünebilir?

Landon'ın dudakları düzleşiyor, sanki bir gülümsemeyi bastırmaya çalışıyor. "Gerçekten... mutlu musun?"

"Dalga mı geçiyorsun benimle?" Başımın döndüğünü saklamaya çalışmıyorum ve dudaklarımın izin veriyorum. "Sadece mutlu değilim, ben... ben... sen beni zerre kadar önemsiyorsun."

O gece çok bulanıktı ama hâlâ bir şeyler hatırlıyorum, özellikle de dişleriyle düğümü çekerken nefesinin sırtımı nasıl havalandırıldığını ve bana söylediği birkaç şeyi. Beni kucağına alırken hiç umursamaması gibi.

"Kapa çenen. Yani- kahretsin, üzgünüm, bu çok-"

"İyi davranmak tuhaf mı?" Gülmemek için dudaklarımı birleştiriyorum, çünkü sadece tuhaf değil, aynı zamanda çok da tuhafız. "Gerçekten tuhaf. Sadece ben varım sanıyordum. Olmadığımız bir şey olmaktansa... biz olmayı tercih ederim."

"O zaman sadece biz olalım," diye basitçe tedarik ediyor.

Abartılı bir şekilde iç çektim. "Oh, Tanrı'ya şükür! Birbirimize iyi davranmak rahatsız ediciydi."

Mırıldanarak onaylıyor. "İğrenç."

"Berbat."

"Rahatsız edici."

"Bir daha asla." Gülümsememek için elimden geleni yaparak başımı sallıyorum. Gözlerinde bir eğlence pırıltısı parlıyor.

"Hayır, bir daha asla."

Sessizlik etrafımızı sarıyor ve ilk defa garip, gergin ya da düpedüz tuhaf değil. Rahatlatıcı.

Bir sonraki adımda ne söyleyeceğimi düşünmeye çalışıyorum ama gözlerindeki bir şey değişiyor. Hararetli bakışları midemde bir isyana neden oluyor, isyan derken çılgın keleklerin istilasını .

"Özür kabul edilmedi. Bu yeterli değil," diyorum bizi saran sıcak gerilimi kesmek için.

Ağzı açık kalıyor ve kaşları birbirine çarpıyor, şaşkın şaşkın bana bakıyor.

"Tam bir belasısn. Özrümü ne yeterli kılacak?" Dudaklarım utangaç bir gülümsemeye dönüştü. "Dizlerinin üstüne çök."

Kaşları yukarı doğru kıvrılıyor ve gözleri belimin altına iniyor. Kulağıma çok hoş geliyordu ama şimdi gerçekten düşününce daha fazla kafa yormam gerektiğini anlıyorum.

"Öyle değil, sapık." Rol yapmaya çalışıyorum ve sanki Landon'ın benim için dizlerinin üzerinde nasıl görüneceğini hayal etmemiş gibi davranıyorum.

Burada gerçekten sapık olan kim?

Gözleri kararıyor. "Ben bir şey söylemedim."

"Bunu düşündün," diye suçluyorum, çünkü ben de düşündüm ve hala düşünüyorum.

"Tamam, ve? Açık konuşmadınız."

İtirafı karşısında kalbim tekliyor ve çenem neredeyse yere çarpıyor ama kendimi en azından dışarıdan sakın tutmayı başarıyorum. İçten içe nefes almakta zorlanıyorum. Burası neden bu kadar sıcak?

Bir adım geri çekiliyorum, çünkü yakınlığımız kafama tuhaf şeyler yapıyor.

Buna ne diyebilirim ki? *Değildim ama şimdi ben de düşünüyorum.*

Bunun yerine "Özrün kabul edildi," diyorum çünkü bu güvenli ve düşüncelerimi kontrolden çıkaran bu konuşmadan gerçekten uzaklaşmam gerekiyor. "Ben sıcak çikolata yapacağım. Kalmak ister misin?"

Landon hareketsiz, muhtemelen bunu beklemiyordu, ki bu adil, çünkü ben de beklemiyordum. Fazla düşünmeden söyledim.

Ayrıca bu gece, özellikle de yılın bu zamanlarında yalnız kalmak istemiyorum. Bu bana her zaman neler olabileceğini hatırlatıyor.

O gece.

"Bu gece için planlarım var," diye cevap veriyor, sanki bunu söylemek ona acı veriyormuş gibi, ama eminim ki ben sadece bir şeyler duyuyorum.

Tabii ki öyle. Ne düşünüyordum ki? "Pazartesi ders için görüşürüz o zaman?"

"Evet, pazartesi görüşürüz."

Landon kapıyı açıyor ama bir şey söylemek ister gibi omzunun üzerinden bakıyor ama tek söylediği "İyi geceler Julianna" oluyor.

"İyi geceler, Landon."

Gülümsemem bozulmuyor ama kapı kapandığında hızla düşüyor.

Önemli bir değil. Bu gece yalnız olmayı seçtim. Gabby ve Polly beni dışarı davet etti ama onlar tüm kız kardeşlerimin katılacağını bildiğim bir partiye gitmeyi planlıyorlar. Beni de onlarla çıkmaya davet ettiler ama Sienna'yla uğraşacak halim yok ve Cole'la karşılaşmaya da hazır değilim. Onunla karşılaşmak kaçınılmaz ama bunu engelleyebileceksen neden olmasın?

Bir kişilik sıcak çikolata o zaman. Her halükarda, bu gece yalnız kalmak ve pikabımı tamir etmeye çalışmak için zihinsel olarak çoktan hazırlanmışım. Taşınma sürecinde yanlışlıkla düşürdüm ve bu sabah çıkarana kadar yatağımın altında saklıydı.

Çikolatayı doğrarken aklım Landon'a gidiyor. Onu düşünmekten bile nefret ediyorum ama bu gece ne yapacağını merak etmekten kendimi alamıyorum.

Bu aptal düşünceyi bir kenara itiyorum. Onun ne yaptığı beni ilgilendirmez.

Televizyonu açıp şarkı listemi açıyorum ve çikolatayı doğramayı bitirmek için bıçağı tekrar elime alıyorum ama kapı çalınıyor.

, bir an için afalladım.

"Sıcak çikolata teklifi hâlâ geçerli mi?" Landon soruyor.

Şaşkın şaşkın ona bakıyorum. "Bu gece için planların olduğunu sanıyordum?" "Onlar önemli değil."

Çırpınmalar tekrar başladı. Bana neler oluyor böyle?

Kapı aralığına yaslanıyorum ve ona gülümsüyorum. "Awww, yani senin için önemli miyim?"

Şaka yapıyorum çünkü onun tekrar burada olduğunu ve benimle daha fazla zaman geçirmek istediğini anlamakta zorlanıyorum.

Pek etkilenmemiş gibi bana bakıyor ama bir adım daha yaklaşıyor. "Teklif hâlâ geçerli mi?"

Bana bu kadar yakın olduğu için kafam bulanıklaşıyor. Bunun ne zaman ve nasıl başladığını bilmiyorum ama bu iyi bir şey olamaz. Hayır demeliyim çünkü ona karşı hissettiklerimle ilgili düşüncelerimi toparlamam gerekiyor ama ağzım beynimden daha hızlı çalışıyor.

"Bu gece için heyecan verici bir planım yok. İçeri gelmek istediğine emin misin?"

"Emin olmasaydım burada olmazdım."

Yemin ederim kelekleri öldürmek üzereyim, çünkü hareket etmeyi bırakmıyorlar.

"Bir ile on arasında bir ölçekte, bu gece ne kadar büyük bir pislik olacağını düşünüyorsun? Çünkü sanırım seninle ancak altıda baş edebilirim."

Dudakları hafifçe yukarı kıvrılıyor. "Yaklaşık beş nokta dokuz dokuz."

Gözlerimi deviriyorum ama kendimi gülümsemekten alıkoyamıyorum. "Sanırım bu kadar yeter, ama altıdan fazla olursa ."

Landon yaklaşıyor. "Merak etme, üçte tutacağım ama ukala ağzının altıya çıkarmayacağına söz veremem."

Alay ettim, gücenmiş gibi davrandım. "Ben mi? Sorunları olanın sen olduğunun farkındasın değil mi? Seninle geçinmek çok zor."

"Bazen çekilmez oluyorsun. Şımarık tavırlarını telafi etmek zorundayım."

Ona ters ters bakıyorum ama vücudunun sıcaklığını bedenime yakın hissettiğimde sinirlenmemek için kendimi zor tutuyorum. "Ben şımarık davranmıyorum."

"Biliyorsun." Başını sallıyor ve parmak eklemi koluma donup kalıyorum. Ve bu tekrar olduğunda, nasıl nefes alacağımı unutuyorum.

"Şey..." Dudaklarımı yalıyorum ve bakışları dudaklarıma yöneliyor. "Bu senin hatan."

"Tavır sorununun nasıl benim suçum olduğunu anlamıyorum." Bir şey düşünüyormuş gibi gözleri üzerimde geziniyor. "Ama bunu düzeltebilirim," diyor boğuk bir sesle.

Düşündüğüm şeyi ima etmedi ama yüzündeki ciddi ifade bana şaka yapmadığını söylüyor.

"|-"

Birkaç metre ötede bir kapı çarparak bizi içinde sıkışıp bulanıklıktan çıkardı. İkimiz de yapmamamız gereken bir şey yaparken yakalanmışız gibi geri adım attık. Tüm vücudum yanıyor ve çırpınışlarım kaotik bir hal aldı. Artık onlar gibi hissetmiyorum.

Bir grup kız gülüşerek yanlarından geçer. Tekila ve tatlı bir şeyin kokusu onları takip eder ve Landon'ın yüzünün tiksintiyle buruşmasına neden olur.

"Parfüme karşı hassas mısınız? Biraz güçlü ama gerçekten güzel kokuyor." Onları bir daha gördüğümde adının ne olduğunu sormayı not .

"Hayır, alkol yüzünden..." Daha önce üzerinde bulunduğumuz bulut her neyse buharlaştı, çünkü kaybolmadan önce yüzünde bir şey yanıp sönüyor. "Peki teklif hâlâ geçerli mi?"

Doğru, hala burada duruyoruz.

"Evet, içeri gel."

"BUNUN İÇİN ENDİŞELENMENE GEREK YOK. EMINİM BUNU DÜZELTEBİLİRİM.

O."

Bana tepeden bakan bir bakışla bakıyor. "Eminim bir şekilde bunu berbat etmenin bir yolunu bulacaksın. Ben hallederim."

"Keyfine bak, ama işi batırırsan bana yeni bir tane alacaksın."

Bacaklarımı altıma kanepede rahatıma bakıyorum. Landon diğer uca oturmuş, pikabımı tamir etmeye çalışıyor.

Ona çalışmadığını söyledikten sonra, tamir kendine görev edindi. Yapmak zorunda olmadığını söyledim ama Landon dinlemeyi bilmiyor. Alışık olmadığım bir şey değil.

Ama alışkın olmadığım şey şu. Burada olmak zorunda olduğu için değil, istediği için burada olması.

Kabul, onu içeri davet ettim ama uzun süre kalmasını beklemiyordum. Sıcak çikolatasını bitirmek için acele etmedi ve rahatına baktı. Kapüşonunu çıkardı ve anahtarlarını kapının yanında bizimkileri sakladığımız küçük kaseye bıraktı.

"Neden sana yeni bir tane alayım ki? Onu düşüren sensin." Benim pikabımdaki bakışları, onunkinde oynayan videoya kayıyor

Telefon. alıştırmaya kararlı çünkü YouTube'da nasıl tamir edileceğine dair videolara baktı.

Gölümsememek ve fotoğraf çekmemek için kendimi zor tutuyorum. Son derece odaklanmış durumda. Gabby'nin pembe alet setini kullanırken kaşlarının arasına külük bir kırışıklık kazınmış ve dudakları sıkıca kıstırılmış.

Bunu söylemek bana acı veriyor ama sevimli görünüyor. Elleri aletler için çok büyük ve pembe, karanlık aurasıyla tam bir tezat oluşturuyor.

"ünkü bir şekilde her şeyi olduğundan daha fazla berbat edeceğinden eminim." Gölümsememi yepyeni kupamın arkasına saklıyorum ve bir yudum alıyorum.

Hiçbir şey söylemiyor, dikkatini izlediğı videoya vermiş, ama dudaklarının hafif bir gülümsemeye dönüştüğünü fark ediyorum.

"Daha sık gülümsemelisin. Sana çok yakışıyor," diye seslendim düşünmeden.

Hissedilir bir an için geriliyor ve yüzündeki gülümseme kayboluyor. "Öyle değil. Neredeyse bitirdim."

Belki de şaka yaptığımı düşündüğünü fark ettim. İltifatlar bizim uzmanlık alanımız değil, bu yüzden beni ciddiye almamasına şaşırmadım.

"Ciddiyim. Sana çok yakıştı. Gerçekten beğendim." Sonunda bana baktığında ona gülümsüyorum. Ama gözlerindeki boş bakış dudaklarımı aşağıya doğru çevirmeye zorluyor.

"Bu konuda sevicecek bir şey yok."

"Var."

"Tamam," diye yanıtlıyor, sesi inanmaz bir tonda.

Ona yaklaşıyorum ve çalışmasını durdurmak için elimi onun elinin üzerine koyuyorum. Önce ellerimize, sonra bana baktı.

Beni ona dokunmaya iten şeyin ne olduğundan emin değilim ama hareket etmiyorum. "şaka yapmıyorum. Ciddiyim," içtenlikle. "Bunu gerçekten daha sık yapmalısın. Gamzelerini ortaya çıkartıyor."

elik grisi gözleri uzak ve kasvetli, ama boşluğun ardında bir şeylerin parıldadığına yemin edebilirim. Muhtemelen bir anıyla birlikte bir duygu, ama doğru görüp görmediğıme karar veremedenden bakışını bastırıyor.

"Tamam." Sesi daha yumuşak, melankolik ve yanaklarına bir parça pembe dokunuyor.

Çok fazla şey oluyor. Önce neyi ele alacağımı bilemiyorum ve o da bunun neyle ilgili olduğunu anlamaya çalıştığımı biliyor olmalı çünkü hiçbir şey olmamış gibi çalışmaya devam ediyor.

Bunun neyle ilgili olduğundan emin değilim ama sanırım Landon'ın kızarmasına neden oldum.

"Tekrar yapacak mısın?" Şakacı bir şekilde soruyorum ve elimi ama yerimden kalkmıyorum.

"Başlama."

Bacaklarımı altına sokuyorum ve kapüşonumu dizlerimin üzerine çekiyorum. "Oh, ama. Bu beni özel hissettirecek."

Dikkatini tekrar pikabıma yöneltmeden önce hareketlerimi nasıl takip ettiğini kaçırmıyorum. "Bunu yapmamak için daha fazla neden."

"İstediğini biliyorsun," diye şarkı

söylüyorum. "Hayır, gerçekten

istemiyorum," diye kestirip atıyor.

"Arada bir gülümsemenin seni öldürmeyeceğine söz veriyorum."

"Julianna." Derin bir nefes alır. "Lütfen dersem, konuşmayı keser misin?"

Onu kışkırtmanın yanlış biliyorum ama kışkırtmak çok eğlenceli. Ayrıca onu kızdırdığımda adımı söylemesine de bayılıyorum. Aksanıyla birlikte sesinin derin tınısı bana bir şeyler yapıyor.

Ona en tatlı gülümsememi gösterdim. "Hayır."

"Beni kızdırdığın o şeyi yapıyorsun. Sana kapatmanı tavsiye ederim." Sesine kızgınlık karışıyor ama dudağının köşesi hafifçe yukarı doğru eğiliyor.

Kaşlarımı çatıyorum, kıs kıs gülüyorum. "Şimdi de bana danışmanlık mı yapıyorsun?"

Videoyu durduruyor ve pikabımı tekrar bir araya getiriyor. "Evet, Julianna, öyleyim. Lütfen, Tanrı aşkına, dur artık. Seninle uğraşmak çok yorucu."

"Ama bu gece benimle olmayı isteyerek seçtin." Kendimi beğenmiş bir şekilde söylüyorum çünkü bunu inkâr edemez. Aksi takdirde burada olmazdı. "Dava kapanmıştır."

"Acıdığım için buradayım." Gülümsemiyor ama yüzündeki memnun ifadeyi görüyorum ve sesinin ne kadar memnun olduğunu duyuyorum. "Yalnızdın ve senin için üzüldüm."

Çok uzun zaman önce olsa bu incitici olurdu ama sözlerinin arkasında kötü niyet yok. Hatta sesi biraz şakacı geliyor. Şakalaşmamızdan kadar keyif alacağımı hiç düşünmezdim.

Alay ediyorum ve ayağa kalkıp ona bakıyorum. "İstediğim herkesle birlikte olabilirdim ama benimle vakit geçirmene izin verdim. Yani gerçekten, acıyarak bir şey yapan biri varsa o da benim, ama şimdi sıkıldım." Mutfığa gidip fincanımı lavabonun üzerine koyarken gözleri beni takip ediyor. "Kapının nerede olduğunu biliyorsun."

"Nereye gittiğini ?" Odama doğru ilerlerken onun sert sözleri beni yolumdan alıkoyuyor.

"Beni sıkmayan biriyle birlikte olmak için."

Herhangi biriyle birlikte olabileceğimi söylediğimde yalan söylemiyordum. Instagram'da aldığım DM'lerden birine cevap verebilirim veya herhangi birine mesaj , ancak birkaç adım ötemdeki adamdan başka gerçekten birlikte olmak istediğim kimse yok.

Bunu söylediğime inanamıyorum ama onunla birlikte olmak hoşuma gidiyor.

Odama giriyorum ve kapıyı arkamdan kapatıyorum ama kapanmıyor. Arkamı döndüğümde Landon'ın içeri adım attığını gördüm.

"Neden lanet bir velet gibi davranmak zorundasın?" Gözleri kararıyor ve çenesi sıkılıyor.

Onu dışarı atmalıyım çünkü aramızdaki hava çok sıcak, gergin ve nefes almayı zorlaştırıyor. Patlamamıza bir kıvılcım kaldı ve sadece birbirimize bakıyoruz.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup omuzlarımı dikleştiriyorum ve ona geldiğinde kayıtsız bir şekilde bakıyorum, ama onun dikkatle inceleyen bakışları hareketsiz durmamı zorlaştırıyor.

"Ben bir velet miyim?" Dudaklarımdan kuru bir kahkaha dökülüyor. "Benimle birlikte olan bir adamı acıyarak terk ettiğim için mi?"

"Onları atmadın mı?" Sert bakışları odamın köşesine sıçradı. Elektrik mavisi ve beyaz yarım ay lobelyaların pencere kenarındaki küçük ahşap taburede oturduğu yere.

Onları mutfakta tutabilirdim ya da küçük verandamıza koyabilirdim ama yapmadım. Onları odamda, sadece benim görmemi istedim.

"Hayır, elbette değil, ama güllerimi neden attığını bilmek istiyorum. Bu yaptığın çok kaba ve aşağılık bir davranıştı."

" olmadığımı hiç söylemedim."

"Biliyor musun Landon, siktir git!" Ellerimi yanlarıma bırakıp ona doğru yürürken sesim yükseliyor.

Sanki bizi birbirimize yaklaştıran görünmez bir ip varmış gibi hissediyorum. Yapılacak en güvenli şey onu kesmek olurdu, çünkü birbirimizin kafasını kesmekten bir nefes uzaktayız, ama .

"Beni sikmek mi? Siktir git!" Bana bakarken keskin bir nefes alıyor, burun delikleri şişiyor ve koyu renk gözlerinin derinliklerinde filtrelenmemiş sıcaklıkla karışık hayal kırıklığı dönüyor. "Çok sinir bozucusun! Tek yaptığın lanet çeneni çalıştırmak! Hayatında bir kez olsun çeneni kapatıp sana söyleneni yapamaz mısın? O kadar da zor değil!"

Onun patlaması bana deja vu yaşattı.

Alaycı bir şekilde gülüyorum. "Hayır ve neden seni dinleyeceğimi düşündüğünü de anlamıyorum."

"Doğru, seninle ilgili beklentilerimi düşük tutmam gerektiğini bilmeliydim çünkü sen hak sahibi, şımarık bir veletsin."

"Ne kadar orijinalsin. İşin bittiyse, kapının nerede olduğunu biliyorsun." Dönüyorum, ama at kuyruğumu yakalayıp beni geri döndürdüğü için fazla uzaklaşamıyorum.

Nefesim kesiliyor, ani hareket beni hazırlıksız yakalıyor. Beni kendine doğru çekip yumruğuyla saçlarımı sıkıca tutana kadar bir şey yapamayacak kadar sersemlemiştim.

"Seninle konuşmam bitmedi." Sesinin sert tonu ve gözlerindeki yakıcı bakış beni yerimde tutuyor ve içimde bir şeyler kıvrılıyor, bacaklarımın arasında hafif bir zonklama atıyor. "Beni dinleyeceksin."

Sesindeki talep herkesin sinmesi için yeterli ve ben de neredeyse . Ama kabadayılığım yavaş yavaş kayboluyor ve bu durumu nasıl sürdüreceğimden emin değilim.

Vücudum son derece gergin ve kafamın içinde çok sayıda duygu birbiriyle savaşıyor. Ve bacaklarımın arasındaki zonklama şiddetleniyor.

"Öyleyim ve son birkaç yıldır neredeydin bilmiyorum ama hiç mi bir şey öğrenmedin? Ne dediğin umurumda değil," diye karşılık veriyorum.

Yerimde duruyorum, ama en iyi ihtimalle zayıf. Temel yavaş yavaş çöküyor. Tüm bunları neyin başlattığını ya da nasıl

Buraya geldik.

"Şey," diyor alaycı bir şekilde, eliyle saçımı öyle sıkı çekiyor ki acıtması gerekirken bende tam tersi bir etki yaratıyor. *Bu neden bu kadar iyi hissettiriyor?* "İşler değişiyor, o yüzden dinleyeceksin."

Bundan ne kadar nefret ettiğini bildiğim için ona kibirli bir sırtıyla karşılık veriyorum. "Yap beni."

Bu iki kelime ağızımdan çıkar çıkmaz at kuyruğumu bırakıyor ve ensemden kavrayarak beni parmak uçlarıma çıkmaya zorluyor ve dudaklarını dudaklarıma çarpıyor. Her şey çok hızlı oldu ama yaşadığım şokun geçmesi bir saniye sürdü.

Landon dilini alt dudağımda gezdirerek izin istiyor ve ben ağızımı ayırdığım anda dilini içeri sokuyor. Benimkiyle çarpışıyor. Aç bir şekilde beni öpüyor, yutuyor ve tüm oksijenimi alıyor.

Nefes almak, düşünmek ya da bir şey yapmak zor ama kontrolü ona bırakıyorum. Ve lanet olsun, öyle de yaptı.

Hiç bu kadar ateşli hissetmemiştim, kalçalarımın arasındaki zonklamayı hiç bu kadar şiddetli hissetmemiştim ve daha fazlası için hiç bu kadar çaresiz ve heyecanlı olmamıştım.

Öpücük kısa sürüyor, çünkü Landon beni nefes nefese bırakarak geri çekiliyor. Göğsüm kabarıyor ve dudaklarım yanıyor.

"Kahretsin," diye homurdanıyor, parmaklarını saçlarında inançsızlıkla gezdiriyor. "I-"

"Tekrar yap," diye kısık sesle nefes alıyorum ve gömleğini yumruklayarak onu kendime çekiyorum.

Landon hiç tereddüt etmeden bir kolunu belime doluyor, diğeriyle de yüzümün yan tarafını kavırıyor. Dudaklarımızı birleştiriyor ve düşüncelerimi kontrolden çıkaran vahşi bir açlıkla beni öpüyor. Öpücük çıldırtıcı, vahşi ve ateşli. Arzu ettiğim ve ihtiyacım olduğunu hiç bilmediğim her şey.

Beni yukarı kaldırıyor ve bacaklarımı gövdesine doladığımda sırtım duvara çarpıyor. Ani güç, boğazımın arkasından bir çıkarıyor.

Ama bu ses, alt dudağıımı dişlerinin arasına alıp sertçe ısırıldığında ağızımdan çıkan iniltiyle karışık sızlanmanın yanında hiçbir şey. Bu kadar sert ısırırken böyle ses çıkarmamalıyım, ama vücudum acıdan zevk alıyor. Yavaşça da olsa

Tekrar emdiğinde azalıyor, ama bu sefer yumuşak bir şekilde, sanki bıraktığı acıyı yatıştırıyormuş gibi.

Kaba, nasırlı avucu kavırıyor ve yavaşça kaldırıyor, çılgınca öpüşmemize rağmen eli tam tersi. Ağzının içine doğru inliyorum, ensemdeki saçları çekiştirerek onu daha fazla dokunmaya teşvik ediyorum ama yapmıyor. Landon acele etmiyor, sanki nasıl hissettiğimi ezberlemeye çalışıyormuş gibi parmakları usulca tenimi kazıyor.

Ağzımın içinde inliyor, titreşim dilimi ve vücudumun her yerini sıyrarak merkezime ulaşıyor.

Neredeyse hiçbir şey yapmadı, ama ağzı, eli, vücudu bana baskı yapıyor, beni delirmiş ve gergin hissettiriyor.

Kesinlikle üzerindeyim, çünkü ona bunu ne kadar çok istediğimi göstersem de, o yerinden kıpırdamıyor. Parmakları şortumun paçalarını okşuyor ve öpüşmemiz yavaşlayarak senkronize bir hal alıyor.

Bunu bu kadar çok istemem çıldırtıcı ve bundan nefret ediyorum, ama savaşıyorum ya da istemiyormuş gibi davranmıyorum.

Ona karşı sürtünüyorum, tangamın ne kadar ıslak olduğundan amıma yapıştığını hissediyorum.

Landon tekrar inliyor ve sonunda şortumu bırakıyor. Eli kabaca kalçalarımın doğru kayıyor ve kıcımlı avuçlamak için etrafından dolaşıyor. Sertçe sıkıp vücudunu mümkün olduğunca benimkine bastırırken ağzının içine doğru nefes alıyorum. Aramızda zaten boşluk kalmamıştı, ama şimdi kimsenin bizi ayırmasına imkân yok.

Vücudumu ona karşı tutuyor, hareket etmemi engelliyor, ama bu sadece baskıyı artırıyor ve klitorisim daha sert zonkluyor. Ağzının içine sızlanıyorum ve kalçalarımı döndürmeye çalışıyorum ama o vazgeçmiyor. Beni tutuşu sıkılaşıyor ve beni öpmeyi bırakıyor, sadece dudaklarını çene çizgimin altındaki tek tük nabzıma bırakıyor. Sakalları beni tırmalıyor ve garip bir şekilde bu his hoşuma gidiyor. Dişleri nabzıma sürtünüyor ve derimi ısırarak omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor.

"Hadi, Angel." Kıcımlı tekrar sertçe sıkıyor. "Bana bunu ne kadar çok istediğini göster."

"Bu kadar lakap yeter," diye homurdanıyorum, başımı yana eğerek boynuma daha fazla erişmesini sağlıyorum. Zayıfım ama hiçbir şey daha iyi hissettirmemişti.

"Doğru," diye mırıldanıyor ve sırtıttığını hissettiğime yemin edebilirim. Haklıyım da, çünkü başını kaldırdığında egoist dudaklarının yukarı doğru kıvrıldığını görüyorum. "Sana küçük sürtüğüm dememi istiyorsun. Seni aşağılamamı istiyorsun, çünkü bunun fantezisini kuruyorsun. Kukunu ıslatan şey bu, değil mi? Muhtemelen kendine dokunurken bunu düşünüyorsun, değil mi? Bunu hayal , değil mi? sana fahişe demesini, sana fahişe gibi davranmasını, seni fahişe gibi *becermesini*."

Gözlerim fal taşı gibi ve kalbim yerinden fırlıyor. Yüzüm aşağılanmışlıktan yanıyor ama bedenim onun kaba sözlerine olumlu tepki veriyor. Onları tekrar duymak istiyorum. Yine de, utancım onun söylediklerini tekrar duyma ihtiyacımı bastırıyor ve bacaklarımı ondan çözüyorum.

Başımı geriye atıp ona bakıyorum. "Ben-"

Yüksek at kuyruğumdan kopan birkaç teli kulağımın arkasına sıkıştırıyor ve dudakları kulağımın kabuğunda gezinene kadar eğiliyor. "Merak etme, kimsenin bilmesine gerek yok. Bu bizim sırrımız olacak."

Bunu istemek kulağa yanlış geliyor ama bedenim daha fazlasını arzuluyor. Ve ona hiç kimseye güvenmediğim kadar güveniyorum, ama bu ikimiz için de trajik bir şekilde sona erebilir.

Sessizliğim sandığımdan daha uzun sürmüş olmalı çünkü o konuştu.

"Seni istiyorum, Julianna. Senin için *çaresizim*."

Bu gece beni şok eden pek çok şey oldu ama dudaklarından dökülen o sert sözleri ve çaresizliği duymak beni hayrete düşürdü. Landon birçok şey olabilir ama yalancı bunlardan biri değil.

Beni ne kadar çok istediğini sadece sözleriyle değil, ereksiyonuyla da belli ediyor. Sert, kalın ve büyük. Joggers'ına yapışıyor, malzemeyi zorluyor.

Hayal gücüm çıldırıyor, gerçekten ne kadar büyük olduğunu merak ediyorum.

"Sadece bir gece." Eli kazağın altından kayıyor ve beni düşüncelerimden çekip çıkarıyor. Parmakları şortumun bel bandına değiyor, teni hafifçe okşuyor. Tüylerim diken diken oluyor, her biri tenimde tutuşmak üzere bir orman yangını uyandırıyor. "İstedığimi alacağım ve sana her zaman hayalini kurduğun gibi davranacağım."

Sertçe yutkunuyorum. "Peki sen ne istiyorsun?"

"Seni tatmak için." Çakıllı sesi bedenimi ele geçiriyor ve tangamı ıslatan uyarılma hissi kalçalarımın bulaşıyor.

Dudaklarım onun itirafıyla ayrılıyor ve bizi bir arada tutan elektrik akımı yanarak aramızdaki enerjiyi heyecan verici ve coşkulu hissettiriyor.

"Bir gece," diye çaresizce yalvarıyor, kazağımın eteğini tutuyor.

"Bunun sonu felaket olabilir."

"Umurumda değil." Landon yorumumu görmezden geldi. "Benim için işe yarayacağını sanmıyorum."

"Umurumda değil. Benim işime yarayacak."

"Kendimi açıkça ifade edemedim mi? Bunun *benim* için işe yarayacağını sanmıyorum," diyorum, ama kararlılığım o kadar kötü parçalandı ki, bir şey, herhangi bir şey hissetmek için kalçalarımı sıkıyorum, ama bu yeterli değil.

Daha fazlasına ihtiyacım var.

"Ve mı?" Landon kaşlarını kaldırır. " ki, umurumda değil. Umursamıyorum. *Benim* için işe yarayacak." Her kelimeyi telaffuz ediyor, bana tartışacak yer bırakmıyor.

Bu sesin bu kadar sıcak hakkı yok.

Tüm mücadelem solup gitti. Artık tartışacak gücüm kalmadı.

Bu sadece bir kerelik bir şey. Hiçbir anlamı olmayacak. "Bir gece." Kabul ediyorum.

"ÖNCE BUNUN İÇİN YALVARMANI İSTİYORUM." ONUN KIŞKIRTICI SÖZLERİ soğuk su sıçrattı, ama bu benim için için yanan sıcak bedenimi soğutmaya yetmedi.

Ters ters bakıyorum ve o da bakışlarımı tutuyor. "Hayır."

Kazağıma nefretle bakıyor. "*Yalvar* yoksa giderim."

Bu beni geri döndüğü ve bana ders vermeyi kabul ettiği güne götürüyor. Eğer bana dokunmasına çaresizce ihtiyaç duymasaydım, durumu komik bulurdum.

Yerimde duruyorum ama ağır bakışları beni kavuruyor. Sessizlik uzadıkça atmosfer daha da yoğunlaşıyor ve ben daha da ıslanıyorum. O kadar tahrik oluyorum ki, meme uçlarım sertleşiyor ve sütyenimi zorluyor, için yalvarıyor.

Gururumu yutarak titrek bir nefes çekiyorum. "Lütfen, dokun bana."

Kendini beğenmiş kibir yüzünden kayıyor ve ürkütücü, daha karanlık bir şeye dönüşüyor.

"Öyle değil. '*Landon, lütfen bana dokun, çünkü ben muhtaç bir amciği olan muhtaç bir sürtüğüm*' de. Söyle," diyor, sert sözleri bana dokunma şekliyle tam bir tezat oluşturuyor ama içimden bir ses kendini tutmaya çalıştığını söylüyor.

Kulağa çok yanlış geliyor ama vücudum çok *doğru* olduğunu haykırıyor. Kalbim göğüs kafesimde gümbür gümbür atıyor, avuçlarım beklentiyle nemli hale geliyor ve kulağa ne kadar aşağılayıcı geldiğini ve beni ne kadar iyi hissettirdiğini düşünerek ürperiyorum.

Landon'ın beklenti dolu bakışları aşağılanmayı arttırmaktan başka bir işe yaramıyor ama fantezilerimi hayata geçirme ihtiyacımı derinleştiriyor.

Kuru dudaklarımı yalıyorum ve kelimeleri zorla çıkarıyorum. "Landon... lütfen bana dokun çünkü ben muhtaç bir amcığı olan muhtaç bir sürtüğüm."

"Güzel, *aşkım*. Demek nasıl dinleyeceğini biliyorsun." Onaylayarak mırıldandı.

Bana Aşk demesine ya da bunun ne kadar tuhaf ve tatmin edici geldiğine takılıp kalmasaydım, ona siktir olup gitmesini söyledim.

Kazağımın eteğinden tutup üzerimden çekştirirken gözleri sadizmle parlıyor. O kadar hızlı çıkarıyor ki, kapıya doğru fırlatırken alev almış sanırsınız.

Sanki kasıtlı olarak yapılmış gibi geliyor. Ona sorgulayan bir bakışla bakıyorum ama o bunu görmezden geliyor ve aval aval göğüslerime bakıyor. Adem elması sallanıyor ve dudaklarını yalıyor ama bakışlarımla karşılaştığında gözlerindeki şehvetin neden olduğu bulanıklık kayboluyor.

"Bir şey doğru gelmiyorsa veya rahatsız oluyorsanız bana söyleyin, durayım."

Başımı sallıyorum, ama bu onun için yeterli değil.

"Hayır, . Sınırlar ve rıza benim için önemlidir. Bir şeyden hoşlanmadığınızı veya rahatsız olduğunuzu bilmem gerekiyor ve bilmek istiyorum. Duracağım."

Kafam o kadar bulutların üzerindeydi ki ilk defa rızayı ya da sınırları düşünmedim. Ona o kadar güveniyorum ki, bir kez bile rahatsız hissetmedim. Ve nedense, ona ne kadar güvendiğimi bilmeme rağmen, bir rahatlatma dalgası hissediyorum.

Göğsümde sıkıcı bir sızı var ama görmezden geliyorum. Bu asgari bir şey. Rıza konusunda duygusal hissetmemeliyim.

"Söz sana anlatacağım."

Çenemi sıkıca kavrayıp dudaklarını dudaklarıma yapıştırmadan önce başını sallıyor, kazak ve diğer her şey çoktan unutulmuş oluyor.

Landon vücudunu tekrar benimkine doğru itiyor, ereksiyonu karnımı . Ağzıma karşı inliyor ve ben de inliyorum.

Sütyen gevşemiş.

Öpüşmeyi kesip bir adım geri çekiliyor ve elini çenemden çekip bırakıyor. Güçlü bir çekişle sütyenimi çıkarıyor, göğüslerim zıplıyor ve serin hava vurdukça meme uçlarım daha da sıkılaşıyor.

"Bunların hepsine boşalacağım." Bir elini göğsüme götürüyor ve bir göğsümü kavriyor, bırakmadan önce sıkıyor ve çakıllı meme ucumu tutuyor. Sertçe , sonra başparmağı ve işaret parmağı arasında sıkı tomurcuğu yuvarlayarak çimdikliyor. Gözlerimi kapatıyorum, bu hissin tadını çıkarıyorum, o devam ederken usulca miyavlıyorum.

Landon'ın göğsüme boşalma görüntüsü bana çılgınca şeyler yapıyor. Bırakın hayal etmeyi, daha önce hiç kimse bana bunu yapmamıştı ama kafamda canlı olarak görebiliyorum.

"Hayal , ha? Her boşalmamı istiyorsun. Değil mi?"

"Evet." Dokunuşunun altında titriyorum.

"Ne yazık ki bu gece böyle bir şey olmayacak, o yüzden bu şekilde idare etmek zorundayız."

Islak ve sıcak bir şey göğsümün kabarıklığına dokunuyor. Gözlerimi açtığımda tükürüğünün göğsümden aşağı süzüldüğünü ve meme ucuma yapıştığını görüyorum. Ben şaşkınlık ve hayretle bakarken aynı şeyi diğer göğsüme de yapıyor.

Göğsümü dışarı doğru itip tükürüğünü meme uçlarıma sürmesini izlerken ağzının köşesi sırtarak yukarı doğru çekiliyor.

İnlememek için dudağımı ısıriyorum ve ayak parmaklarım kıvrılıyor çünkü kalçalarım birbirine sürtünmek istiyor ama bana yaptığı şeyin tatminini ona vermek istemiyorum.

Ama göğsünden karanlık, derin bir kıkırdama yükseldiğinde, "*Gözler üzerimde*" der gibi bana bakıyor.

Ve biliyorum.

Nefes nefese, ağzını göğsümün hizasına getirmesini izliyorum. Parmaklarını bir meme ucumda tutarken, dili dışarı fırlıyor ve diğerini yalıyor. Başımı duvara yaslıyorum, bir inilti boğazımın arkasından dışarı çıkmakla tehdit .

Çok çabalıyorum ama sefil bir şekilde başarısız oluyorum. Sıcak dilini gezdiriyor ve yuvarlıyor, ama meme ucumu ağzına götürdüğünde kendimi kaybediyorum.

"Ohhh... işte böyle." Nefes nefese, kalçalarını birbirine kenetleyerek ve omzuna tutunarak. "Durma."

Parmaklarıyla meme ucumu yuvarlayıp çekerken, diğerine saldırmaya devam ederken inliyorum, yerimde kıvranıyorum. Tek yaptığı göğüslerime dokunmakken vücudumun ne kadar tepkisel olduğuna inanamıyorum.

Bacaklarımin arasındaki zonklama artıyor ve basınç vücudumun etrafını sararak beni bir coşku sisiyle sarıyor. Her şey çok hızlı oluyor ve kendimi durdurmak ya da boşalmak için zamanım yok.

Çenem düşüyor ve başım dönüyor. Başım dönüyor ve yaralı bedenim aylardır yaklaşan gerginliği dışarı atıyor.

Sertçe boşalıyorum, vücudum titriyor ve orgazmı atlatırken gözlerimi sıkarak .

Gerginleşiyorum ve bir zamanlar yüklü olan atmosfer donuyor. Az önce yaptığım şeyin farkına vardığımda ciğerlerimdeki hava sıkışıyor. Az önce boşaldım ve onun tek yaptığı meme uçlarımla oynamaktı.

Ne kadar ezikçe.

Ne kadar zavallı görüldüğüm ve öyle için utanıyorum. Aşağılanma beni boğazımdan yakalıyor ve bu sadece birkaç saniye önce hissettiğim türden değil. Şu ana kadar iyi ya da kötü aşağılanmanın varlığından bile haberim yoktu.

Çok utanıyorum. Kafamın güzelliği geçerken ona bakmaya cesaret edemiyorum.

Landon tek kelime etmiyor. Aklından ne geçiyor olabilir bilmiyorum ama tahmin etmek zorunda değilim. Belki de *bunun* bir hata olduğunun farkındadır. *Benim* bir hata olduğumu.

Ama o konuştuğunda tüm şüphelerim yok oluyor. "Eşarbin var mı?"

Kaşlarım birbirine çarpıyor, kafam karışıyor.

"Ne için?" "Var mı yok mu?"

"Evet, dolabımda ama-"

"Sadece şortunu çıkar," diye emrediyor dolabıma girmeden önce. Hâlâ duvarın dibinde duruyorum, şaşkınlığım ve geldiğim için başım dönüyor. Sanki hâlâ çıkarmadığımı biliyormuş gibi, "Çıkar onları," diyor.

O dışarı çıkarken ben de tangamı çıkarıyorum. Bana hayranlıkla bakıyor. Gözleri geziniyor, aç ve kapüşonlu. "Hiç bağlandın mı?"

Başımı sallıyorum, konuşamıyorum.

Gözlerinde bir memnuniyet parıltısı ve ne olduğunu çıkaramadığım başka bir şey parlıyor.

"Denemek ister misin?" Eşarbi kaldırır.

Heyecan bir kez daha geri dönüyor ve damarlarımda heyecan ateşi yanıyor. "Evet," diye cevap veriyorum nefes nefese bir fısıltıyla.

Yaklaşıp arkamda dururken dişleri alt dudağına batıyor. Bileklerimi eline alıp arkamdan doluyor ve beni bağlıyor.

Göğsüm hızla inip kalkıyor ve kalbim hızla çarpıyor. Beklenti midemin çukuruna doluyor ve çırpınışlar aşırıya kaçarak çılgınca hareket ediyor.

Kollarını önümde dolaştırıp sırtımı göğsüne doğru çektiğinde bir nefes çekiyorum. Kolonyasının kokusuyla birlikte vücut ısısı beni sarıyor ve ereksiyonu sırtıma saplanıyor.

Sıcak nefesini kulağımın kabuğunda hissederken ve parmakları karnımda gezinirken onun tutuşu altında ürperiyorum.

"Ne kadar da itaatkâr." Sözlerinin derinliklerinde arzu gizleniyor ve bedenimi sardığını hissediyorum. "Beni dinlemen için bu mu gerekiyordu? kapatman için? Julianna Sparks'ın bu kadar kolay olacağını kim düşünebilirdi ki?"

Kibirli sözleri üzerime bal gibi damlıyor. Her biri noktalanmış ve küçümseyici.

Sinirlenmeli ve utanmalıyım. Bunun yerine, dokunulma ihtiyacımı artırıyor.

Bileğimi bükmeye çalışıyorum ama eşarp sıkıca bağlanmış. "Yemin ederim senden nefret ediyorum."

Bir kolu hâlâ önümde, diğeri göbek deliğimi geçip eli tangamın bel bandına gelene kadar iniyor. "Daha önce söylediğin bu değildi." Parmakları içeri kaymadan ve sırlıklam olmuş amımın üzerinde gezinmeden önce bantla alay ediyor. "Neydi o? '*Bunun gibi. Durma*' mı?"

Gözlerimi deviriyorum ama başımın göğsüne düşmesine izin veriyorum. "Git..." İstemedenden de olsa dudaklarımdan bir inilti dökülüyor "Cehenneme kadar yolun var."

"Bir gün, ama şu anda sana istediğim gibi davranacağım." Sert sözleri umut vaat ediyor.

Çok ani oldu ama kendini benden uzaklaştırdı ve beni yatağıma doğru iterek eğdi. Kığım havadayken göğsüm ve yüzüm yatağıma bastırılıyor.

Bacaklarımı açıyor ve sonra bir esneme ve ardından bir yırtılma duyuyorum.

tangamı yırttığını fark ettiğimde dudaklarım aralandı.

"Bunu yaptığını inanamıyorum. Bu anlaşmanın bir parçası değildi." Bu kadar tahrik olmamalıydım ama bu hareket duvarlarımın nabzını hızlandırıyor ve daha da ıslanıyorum. Bunu daha önce hiç yaşamamıştım ve bu kadar ıslak olmanın normal olup olmadığını sorgulamaya başladım. "Lan-"

Tangamı ağızma tıkmadan önce başka bir şey söyleme şansım olmadı.

"İyi misin?" Bunu sorarken sırtıttığından eminim.

Nasıl görüldüğü umurumda değil çünkü ahlakımı sorguluyorum. Bundan gerçekten hoşlanmam normal mi? Ben ona karşı çırılçıplakken, o her şeyi görebiliyorken ve o hâlâ giyinikken tangamın ağızda olması beni etmesi normal mi?

"Aslında, buna cevap verme. Kıyafetlerini yırtmak istersem yırtarım ve bundan hoşlanmıyormuş gibi davranma." Amcığıma sert bir tokat atarak inlememe ve sırtımı eğmeme neden oluyor. Canım yanıyor ama avucunu usulca üzerimde gezdirirken aldığım zevk acının önüne geçiyor. "Çünkü onu seviyorsun." Tekrar tokatlıyor ve ben kalçalarımı bir araya getirmeye çalışıyorum, ama onları yerinde tutuyor. "Bu yüzden parmaklarım sıırılsıklam. Hem de sıırılsıklam."

Kumaşa doğru inliyorum, küçük bir coşku dalgası üzerimden geçerken gözlerimi kapatıyorum. Neredeyse hiçbir şey yapmadı ama şu anda hiç kadar zevk alıyorum.

Düşüncelerimde o kadar kaybolmuşum, bir coşku bulutunun üzerinde sürükleniyorum ki, Landon'ın hiçbir uyarıda bulunmadan tek bir parmağını içime sokması beni şaşırtıyor. Bunu yaparken de hiç nazik davranmıyor. Sert ve hızlı bir şekilde sokup çıkarıyor ve bunu yaparken avuç içiyle amımı tokatlıyor.

"Oh!" diye bağıriyorum ama ıslak kumaş bastırıyor.

Parmağını tamamen içimden çıkarıyor, ama sonra yanına bir tane daha sokuyor. Bu sefer biraz daha yavaş, parmaklarının gerginliğini ve uzunluğunu ayarlamama izin veriyor. Duvarlarım ona alıştıkça titriyor ve onun aletinin olmasının nasıl bir olacağını merak ediyorum. Ama

İki parmağını içime sokup çıkarırken bunu çok uzun süre düşünemiyorum.

Landon'ın ellerimi bağlaması tam bir işkence ve buna pişman olmaya başlıyorum çünkü bir şey tutmam gerekiyor. Kalçalarımı birbirine bastırmaya çalıştığımda, beni daha da ayırıyor ve bir kez tokatlıyor, ama bu sefer klitorisimi ısıtıyor ve bunu bilerek mi yaptığını merak ediyorum.

"Durmamı mı istiyorsun?" diye homurdanıyor, şimdi parmaklarını içimde makaslıyor.

Başımı sallayarak inliyorum. Tam oradayım. Çok yakınım.

"Bana bak," diyor ve ben de bakıyorum. Muhtaç bir sürtük gibi dinliyorum, ondan daha fazlasını istiyorum. Parmaklarını çıkarırken omzumun üzerinden aval aval bakıyorum, parmaklarını kaldırıyor ve ne kadar ıslak olduklarını görüyorum. Işığın altında parlıyorlar, ama görünüşe göre yeterince ıslak değiller çünkü Landon üç parmağına tükürüyor. *Aman Tanrım.* "İyi olacaksın ve onları alacaksın, değil mi?"

Tek yapabildiğim başımı sallamak ve ağzımda biriken tükürüğünü yutmak için elimden geleni yapmak. Parmaklarının kıvrımlarımın arasından kaydığını hissettiğimde, tükürük ağzımdan akıyor ve yanağımın üzerinde kayıyor.

Sırtımı eğerek inliyorum ve parmaklarını acı verici bir şekilde yavaşça sürüklerken tekrar inliyorum.

Tangayı ağzımdan iterek sinirli bir şekilde ofluyor ve ona sert bir bakış fırlatıyorum. "ederim, eğer yapmazsan-"

Bana dokunmayı bıraktı ve kaşlarını kaldırdı. "Ne yapacaksın?" "İşi bitirmesi için başka birini bulacağım."

Hiçbir şey söylemiyor ama üç parmağını da içime sokuyor ve ben bu çılgınca gerginlikten dolayı .

Hava ciğerlerimde sıkışıyor. "Lan...Lan...Landon..." Parmaklarını acımasızca iterken kısıp sesle inliyor ve kıvranıyorum. Kalçalarım titriyor ve meme uçlarım yorganıma sürtündükçe aşırı hassaslaşıyor.

"Kimse sana böyle hissettirmeyecek," diyor sertçe, her kelime bedeninin bir parçasını delip geçiyor. "Hayır. Lanet olsun. Vücut. Beni anlıyor musun?"

"Evet." Bir çığlık atıyorum ve tam boşalmak üzereyken ön kapının açıldığını duyuyorum, ardından Gabby ve Polly'nin sarhoş sesleri geliyor.

Gözlerim kapıya ve Landon'la benim bulunduğumuz pozisyona kayıyor.

Landon bir anda ayağa kalkar ve kapıyı kapatır.

Hayal kırıklığı midemde kıvrılıyor, arkadaşları kapının diğer tarafında olduğu için bunu bitireceğini biliyorum. Ama ıslak tangamı eline aldığı anda hemen kayboluyor.

"Aç" diye emretti, ben de .

Tam Polly kapıyı çalarken kumaşı ağzıma geri sokuyor ama kapıyı kilitlemediği için paniğe kapılıyorum.

"Kapı. Kilitlememişsin," diye uyarıyorum ama kelimelerim boğuk çıkıyor.

Beni duymayı başarıyor ve omzunun üzerinden bana bakıyor. Dudaklarında bok yiyen bir sırıtış beliriyor ve omuz silkiyor. "Ve?" diye fısıldıyor ve dizlerinin üzerine çöküyor.

Ne yapacağımı bilmiyorum ama nasıl hissettiğimi biliyorum. Adrenalin, yakalanma düşüncesiyle vücudumda şimşek gibi çakıyor. Bu birçok açıdan yanlış, çünkü kızlar içinde bulunduğumuz durumu görselerdi çok utanırlardı, ama bunu umursayacak durumda değilim.

Sırtımı daha fazla eğmem için beni zorladığında ve sonra kıcımlı tuttuğunda değil.

"Gürültü yapma, *aşkım*."

İşte yine o kelime. "Uyanık mısın?" Polly kıkırdıyor.

Sesini duymazdan geliyorum, Landon'ın dilini yarığım boyunca sürükleyişine bayılıyorum. Bana acı verici bir yavaşlıkla yaklaşıyor, kendimi delirmiş hissetmeme neden oluyor çünkü çok yakınım, vücudumun her santimi beklentiyle titreşiyor.

Gabby ve Polly kapının diğer tarafında birbirlerine girerken o bunu birkaç kez daha yapıyor. Ne söylediklerinden emin değilim ama şu anda doğru düzgün düşünemiyorum. Kapı kolunun tıkırtısını duyduğumda bile. Onu hareket ettirmiyorum. Kıcımlı ona yaklaşıyorum ve kalçalarımı döndürüyorum.

Çıngırak duruyor ama Landon'ın beni yalaması da duruyor. Ona bunu neden yaptığını sormak istiyorum ama dilini içime soktuğunda cevabımı alıyorum. Bu ani saldırı karşısında irkiliyorum çünkü daha önce hiç kimse bana bunu yapmamıştı.

"Mmm," diye inliyorum, gözlerimi kapatıyorum, çünkü muhtemelen kendimi ele verdim, ama parmağını klitorisimin etrafında dolaştırdığında zihnim boşalıyor.

Klitorisimle oynarken dilini içime sokmaya devam ediyor. Gözlerim geri dönüyor ve vücudum ona karşı çırpınıyor. Çok sert boşalıyorum, klitorisim kontrolden çıkıyor.

Kumaşa doğru ağılıyor ve inliyorum, sesleri yorganımla bastırıyorum. Nefesimi tutmaya çalışıyorum ama Landon bırakmıyor.

Sadece geri çekilip, "Dilimin üzerine böyle boşalman çok kolay. İyi bir sürtük gibi," dedikten sonra diliyle amımı sikmeye ve klitorisimin üzerinde daireler çizmeye devam ediyor.

Beni acımasızca yerken boşalmaya ve spazm geçirmeye devam ediyorum.

İşi bittiğinde, yorgun ve doygun bir şekilde yere yığılıyorum ve bileklerime masaj yaptığını hissedene kadar eşarbi çözdüğünü fark etmiyorum.

Gözlerimi açtığımda bakışlarımız çarpışıyor. Bir şey söylemek istiyorum ama ne söyleyeceğimden emin değilim. Sanırım o da ne diyeceğini bilemiyor, çünkü hiçbir şey söylemiyor, bileklerimi ovmaya devam ediyor.

"Onlar iyi mi?"

Tangayı ağzımdan çıkarıp boğuk boğazımı temizliyorum ve doğruluyorum ama o . "Evet, onlar iyi. Bunu yapmana gerek yok. Ben iyiyim."

Yaptığımız şeyin gerçekliği sonunda ortaya çıktı.

Gözlerimi onun şişkin ereksiyonuna dikiyorum. "Beni istiyor musun-" "Hayır." Elimi bırakıyor ve kendini ayarlıyor. "Gitmeliyim. Kızlar yine gittiler ama eninde sonunda dönecekler."

Gittiklerini fark etmemiştim.

"Tamam," diye cevap veriyorum, kendimi orgazm bulutunun içinden çıkmaya zorlayarak. "Zaten sabah erkenden işe gitmem gerekiyor."

Dudaklarını yalıyor ve başını sallıyor, ifadesi boş. "Tamam, iyi geceler Julianna."

"İyi geceler, Landon." İlgisiz görünmeye çalışıyorum ama berbat görüldüğümünden ve çıırılçıplak olduğumdan eminim. Öte yandan Landon'ın üzerinde giysileri var ve azgın ereksiyonu dışında gayet iyi görünüyor.

Son bir bakışla dışarı çıkıyor ve ön kapının kapandığını duyana kadar hareket etmiyorum.

Ayağa kalkıp kazağımı arıyorum ama görünürde yok.

Ona mesaj atıp nereye soruyorum ama asla cevap alamıyorum.

Aramaya devam ediyorum ama sonunda pes edip pijamalarım la yetiniyorum.

Sonraki birkaç saat uyanık kalıp onu düşünüyorum ve ne yazık ki ne kadar çabalasam da uyuyamıyorum çünkü gözlerimi her kapattığımda o düşüncelerimi işgal ediyor.

Hayat tercihlerimi yeniden değerlendirmeliyim.

"PEKİ, SENİ EN İYİ NE HİSSETTİRDİ?" REID SORUYOR.

bir şey yok, ama yine de sessizliğin kaynamasına izin veriyorum.

Tüm geceyi gözden geçiriyorum. Her geçen saniyeyi ve sadece kar beyazı ve elektrik safirini değil, aynı zamanda canlı bir altın ve patlayıcı bir kırmızıyı nasıl çağrıştırdığını düşünüyorum.

Bu son iki renk yeni. Onları daha önce hiç , en azından o inleyene kadar, çünkü inlediğinde canlandırıcı bir deneyim oldu. Çılgına dönen bir dizi renk.

Gülümsemeleri gibi nefes kesici.

Bu konuda bir şey var ve büyüleyici olduğunu söylemek çok genel geliyor.

Pastoral. Evet, pastoral uygun.

Renklerin altın ve kırmızı olduğunu söylemekle de haksızlık ediyorum, çünkü bundan daha fazlası var. Bunlar, canlı, neşeli ve yoğun, aceleci kiraz kırmızısının hipnotize edici bir aurora borealisidir.

Parıldayan ve dönen gerçeküstü renkleri tanımlamanın en iyi yolu buydu.

"Onunla konuşmak kendimi en iyi şekilde hissetmemi sağladı."

Ve onun odasında olanların bana hissettirdikleriyle hiçbir ilgisi yok.

Dudaklarında memnun bir gülümseme kıvrılıyor. "Bu *kızın* bir adı var mı?"

"Julianna Sparks."

Telefonumdan saati kontrol ederken parmaklarımı ıslak saçlarımın arasında gezdiriyorum.

Basketbol antrenmanından yeni çıktım ve özel ders için Julianna'nın yanına gitmem gerekiyordu ama futbol stadyumuna uğramam gerekiyordu.

Burada olmam için hiçbir sebep yok. Yaptığım şey mantıksız ve sinir bozucu.

Mantıksız, çünkü bu kazakla yapılacak en akıllıca şey onu çöpe atmak, ama ben bunu yapacak cesareti kendimde bulamıyorum. İşte bu yüzden sinirliyim, çünkü iade etmek için buradayım.

Benim için bile çocukça ama ağızımda kurtulamadığım *acı* bir tat var. Kalbim ve göğüs kafesim arasına yerleştiği göğsüme doğru süzülene kadar devam etti.

Bu duygu yabancı ve o kadar doğal değil ki, ne yaparsam yapayım atamıyorum ve hepsi bu aptal kazak yüzünden. Nesi bu kadar özel anlamıyorum. Ben bilebilirim. Ben de bunun bir benzerini giyiyorum ama basketbol için.

Neden burada olduğumu duyduğumda çelişkili düşüncelerimden sıyrılıyorum.

"Landon?" Finnick Kamiński bana şaşkın şaşkın bakıyor ama yine de gülümsüyor. "Nesin sen-"

4Runner'ını itiyorum ve baş ağrımın nedenini ona atıyorum. "Bu senin."

Kolaylıkla yakalıyor ve şaşkın şaşkın bakıyor. "Bununla ne yapıyorsun? Bunu verdiğimi sanıyordum-"

"Julianna, evet. Artık buna ihtiyacı yok. Yıkandı." Onun kokusuyla geri verirsem lanetleneneceğim.

Kendini beğenmiş bir gülümsemeyle birlikte yüzüne bir farkındalık yerleşiyor. " bir şey değil. Biz sadece arkadaşız."

Birbirimizden *nefret* ediyorduk ama onu parmakladım ve yedim. O gecedan iki gün sonra sikim ve elim de birbiriyle tanıştı ve beni Instagram'da takip ettiğini öğrendiğimden beri. Ama bu dışında.

"Umurumda değil." Köklü duygunun dağılacığını umarak uzaklaşıyorum, ama şimdi kalbimde küçük bir delik açtı.

Kapı açıldığında, öfke dolu bir Julianna diğ r tarafta duruyor ve beni  ld recekmiş gibi bana bakıyor.

"Neden Finn'e birlikte olduğumuzu söyledin ve neden kazağı ona geri verdin? Sana mesaj attım ve nerede olduğunu sordum!" Tıslıyor, yüzünü bir öfke maskesi kaplıyor.

Geri iade ederek bir açıklama yapmış olabilir miyim? Evet. Bu konuda kendimi kötü hissediyor ? Hayır.

 zerinde durmam ya da rol yapmam. Eğ r yaparsam, bu beni tüketir ve yaklaşmamak için iyi yaptığım uçurumdan aşağı iter.

Bu bir kendini yok etme ve kendinden nefret etme yolu, bu yüzden nasıl hissettiğim konusunda açık olmayı seviyorum. Palavra yok. Kaçınılmaz olan gerçekleşmek zorunda ve bu yüzden asla kendimi tutmuyorum. Ama son zamanlarda kendimi ondan saklıyorum.

Aramızda o kadar uzun yıllara dayanan bir husumet var ki, bundan ne anlam çıkarmam gerektiğinden emin değılim. Bu durum kafamı karıştırıyor ama kesin olan bir şey var: Aramızdaki her neyse hoşuma gidiyor. Benimle kavga , bana tepeden bakmasını ve ukala seviyorum.

Tanrım, onun ağızına bayılıyorum.

"Ona birlikte olduğumuzu söylemedim. Eğ r  alıştığım şeyi yanlış anladıysa, bu onun üzerinde çalışması gereken bir sorun. Ayrıca kazağın nesi bu kadar  zel?" Göğsüme bir öfke kurşunu isabet ediyor ve içindeki zaten acı olan duyguyla çarpışıp en iyi arkadaş oluyorlar.

Julianna kollarını göğsünde kavuşturuyor ve öfkesini dizginlemeye çalışır gibi bir nefes alıyor. "Peki sen ne yapmaya çalışıyordun?"

karşıya geçmek için?"

"*Kibarca* siktirip gitmek için." En fazla bu kadar kibar olabilirim.

Şaşkın şaşkın bakıyor. "Bu ne anlama geliyor?" "Cumartesi gününü tekrar istiyorum demek."

Vücudundaki gerginlik dağılıyor, gözleri biraz büyüyor ve yanaklarını pembe bir renk kaplıyor. "Bunun tek seferlik bir şey olduğunu söylediğini sanıyordum."

O gece kendime böyle söyledim. Onu sistemimden çıkardığımda, onunla ilgili fanteziler kurmayı bırakabileceğimi düşündüm. Sesinin nasıl olduğunu, vücudunun her santimetresinin nasıl hissettirdiğini, tadının olduğunu merak etmeyi bırakacaktım. Ve tam olarak istediğimi elde ettim, ama dairesinden çıktığımda hala onun nefes nefese inlemelerini duyabiliyordum, hala üzerimdeki parfümünün kokusunu alabiliyordum, dilimde onun tadını alabiliyordum ve ellerimde onu hissedebiliyordum.

Eve gittiğimde onun da beni takip ettiğini gördüm. Özel hesabındaki fotoğraflarını gördüğümde, neden gizli tuttuğunu anladım. Kışkırtıcı ve çok seksiler.

Fotoğraflarından birine bakarken elimi becerdiğimi söylemekten utanmıyorum. Ama boşaldıktan sonra, onu benim gördüğüm gibi başkalarının görebileceğini fark ettim.

Bunun olmasına izin veremem.

"Yanılmışım. Bunun tek seferlik bir şey olmasını istemiyorum. Sen sürece ben de daha fazlasını istiyorum."

Cumartesi günü olanları tahmin etmiyorduk ama buna karşı da mücadele etmiyorduk. Aksine, birbirimizi bilerek kışkırtıyorduk. Ne yaptığımızı biliyorduk, birbirimizi biliyorduk çünkü ikimiz de bunu çok istiyorduk.

Bir kereden bir şey olmazdı.

Pembenin daha derin bir tonu yanağına yayılıyor. "Neden kazağı ona geri verdin?"

Kırmızı gördüğüme yemin edebilirim ama içimde kabaran acıyı bir kenara itip elimi başımın arkasına götürüyorum ve kazağımın yakasından tutup . Gözlerinin açıkta kalan karnıma dikilmesini kaçırmıyorum. Ona bunun için seslenirdim ama bu sadece bir tartışmayı teşvik ederdi. Onları umursamıyorum ama hâlâ koridordayım ve beni içeri almasını bekliyorum.

"İşte, aynı malzemeden yapılmış." Alması uzattım ama tereddütle baktı. "Zorluk çıkarma."

"Zorluk çıkarmıyorum ama anladığını sanmıyorum. Finn kazağını ödünç almama izin vermedi. Bende kalmasına izin verdi. Seninkini ödünç almak istemiyorum."

"Bunu sana geçici olarak kullanman için vermiyorum. Sende kalmasını istiyorum."

Julianna'nın bana ait bir şey giydiğini hiç hayal etmemiştim, ama şimdi düşüncelerimi ele geçiren tek şey bu.

Kaşları yukarı kalkıyor ama sonra gözleri şüpheyile kısılıyor. "Bunun bir tür oyun olması mı gerekiyor?"

Yemin ederim ki sadece Julianna beni aynı anda hem sinirlendirip hem de öpme isteği uyandırabiliyor. Bu düşünce hem şok edici hem de bunaltıcı.

"Saçmalamayı sevmem. Bu bir oyun değil. Bunu saklamayı ve Cumartesi gününü düşünmeni istiyorum."

Kazağı elimden alıp içeri girmeme izin verirken yanaklarındaki pembelik geri geliyor ve boğazı düğümleniyor.

İç çekmeden önce bana gergin bir gülümseme veriyor. "Yapmasak daha iyi olur."

Bir ortaya çıkan hayal kırıklığı yumağını dizginliyorum. Bu duyguyu hissetmeyeli uzun zaman olmuştu. Ne kadar çok hissettiğim ve yavaş yavaş göğsüme ve zihnime nasıl yayıldığı şaşırtıcı.

"Neden daha iyi olur?"

"Çünkü işe yaramazdı." "Neden yürümez?"

Alt dudağını çiğniyor, parmakları kazağımla oynuyor. "Ben paylaşmam. Başkalarıyla yattığını bile bile seninle yatabileceğimi sanmıyorum. Ve hayır, yargılamıyorum, ne istiyorsan onu yap, ama-"

"Ve seni paylaşmak istediğimi mi düşünüyorsun?"

Göz bebekleri büyüyor ve o dolgun dudakları aralanıyor. Aklından neler geçtiğini sadece hayal edebiliyorum, muhtemelen geri adım atacağımı ya da şaka yaptığımı düşünecek, ama ben yüzde yüz ciddiyim.

Onun başka biriyle birlikte olduğu düşüncesi beni garip bir şekilde rahatsız ediyor.

"Oh." Dudakları küçük bir O harfi oluşturuyor, sonra onları yalıyor. "Peki, aramızdaki bu şey... ne gerektiriyor?"

"Sen nasıl istersen öyle olsun. Sınırları sen belirle."

Hala emin olmadığını söyleyebilirim ve yüzünde beliren ilgiye rağmen, hala bizi düşünmeye ikna olmuş değil.

"Şimdi cevap vermek zorunda değilsin. Sadece düşün. Ama istemediğin bir şeyi yapmak için kendini baskı altında hissetme. Sadece nerede durduğumu ve ne istediğimi bilmeni istedim."

"Ve sen beni istiyorsun?" diye sorar, sesi yumuşaktır.

"İstiyorum. Seni istiyorum." Bir an bile tereddüt etmeden, aklıma başka bir düşünce gelirken cevap veriyorum. "Özel ders sözleşmemiz hâlâ sende mi?"

"Evet, neden?"

"Bana bir iyilik yap ve kararını vermeden önce şuna bir bak."

Başta şakaydı ama şimdi yazdıklarımın arkasındayım. Hoşuna gidebilir ya da beni tokatlayabilir. Sanırım yakında öğreneceğim.

Julianna "Tamam" derken siyah kazağını giyiyor.

Nefesim kesiliyor çünkü onu bu kıyafetle görmek hayal gücümün yaratabileceğinden çok daha iyi.

Ellerini kollarından geçirirken zihnim karmakarışık oluyor. Üzerinde bol duruyor, etekleri tam kalçasının ortasında ve kolları parmak uçlarından sarkıyor.

"Tamam," diye nefes alıyorum.

/ovc bobp /oc lvlocing,

İŞTE BU. TAM OLARAK NE O YAZDI AT VE ALT . BİZİM
ÖZEL DERS

Sözleşme.

Dün gittiğinden beri ve fırsat bulduğum her an, sadece bir şeyler görmediğimden emin olmak için ona bakıyorum.

Gerçi kavramakta zorlandığım tek şey bu dört kelime değil, kendimizi içine soktuğumuz durumun gerçekliği.

Cumartesi gecesi olmaması gerekiyordu ama burada oturup birbirimizle alay etmiyormuşuz gibi davranamam. Sonunda pes edene kadar bilerek birbirimizi kışkırttık.

Uzaklarda gürleyen ve kısa süre içinde kaotik bir fırtınaya dönüşen kara bir buluttuk.

Ve kaotikti, çünkü olanın olmasını ve bundan bu kadar keyif almayı beklemiyordum. Hâlâ üstesinden gelemiyorum. Konuşma şeklini ve bana nasıl davrandığını rastgele düşünüyorum. Bu çok uygunsuz, çünkü hem Bölüm toplantım sırasında, hem annemle konuşurken, hem sınıfta oldu.

Sadece o gece değil, dün söylediği her şey ve bana nasıl baktığı da aklımı kurcalıyor.

Kazağı gündeme getirdiğimde gözlerinde alevlenen öfke ve ondan kalan sıcaklık.

"Cumartesi gününü tekrar istiyorum demek."

"Sen nasıl istersen öyle olsun. Sınırları sen belirlersin."

"İstiyorum. Seni istiyorum."

Gözlerimi kırıştırıp kazağımın asılı olduğu dolabıma bakıyorum ve göğsümdeki vahşi hayvanları sakinleşmeye çağırıyorum.

Kelebekler değiştirildi ve dokuzuncu seviyeye yükseltildi. Bunun bir şey olduğunun ya da olabileceğinin farkında değildim, ama bu tehlikeli, çünkü bunun hiçbir anlamı olmaması gerekiyordu. da değil ama midem bunu anlamıyor.

Onu suçladığımı söyleyemem. Kazağım olabilecek en iyi şekilde büyük, rahat ve hala onun gibi kokuyor.

Kağıdı düzgünce katlayıp komodin çekmecemın arkasına yerleştiriyorum. Hiç düşünmeden bir karar verdim.

Başkalarının gözünde doğru görünmeyebilir ama bizim için doğru ve önemli olan da bu. Beni yargılamıyor ve kendimi iyi hissetmemi sağlıyor, zaman neden mücadele edeyim? Ve bunu benim istediğim kadar o da istiyor. Dün bunu açıkça belirtti. Hiç tereddüt etmedi ya da şaka yaptığına dair bir işaret vermedi. Sınırlarımı anlıyor ve saygı duyuyor.

Elbette, özel ders için bedenimle ödeme yapacağım, ama ikimiz de bundan zevk alıyorsak bu gerçekten kötü bir şey mi? Eğer ikimizin de istediği bir şeyse.

"Hey, bunun içinde iyi görüneceğini biliyordum." Polly ısıklık alıyor, gözleri üzerimde geziniyor ve tekrar yukarı kalkmadan önce göğsümde duruyor. Dilini şaklatarak sırtıyor. "Senin göğüslerin ve bacakların bende olsaydı, nasıl davranacağımı bilemezdim. Herkes için her şey biterdi."

Beyaz korsemden neredeyse dışarı taşan göğüslerime bakarak kıkırdıyorum. "Evet, harikalar, ama sırt ağrısından ve onları bilerek göstermeye çalışıyormuşum gibi görünmeyen bir üst bulmanın ne kadar zor olduğundan bahsetmeme gerek yok. Ama bacaklarım harika."

Sienna bunu bir keresinde söylemişti, bana değil ama kulak misafiri oldum.

"Kasıtlı olup olmaması kimin umurunda? Onlar meme. Gösterilmek için varlar," diyor coşkuyla ve göğüslerinin üst kısmını çekeştiriyor.

siyah cadı elbisesini göğüslerini daha fazla ortaya çıkaracak şekilde aşağı indiriyor. Görünüşünden memnun bir şekilde kendi kendine başını sallıyor. "Gitmeye hazır mısın, *Angel*?"

Bunu söyleme biçiminde bilgili ve alaycı bir şey var. Gözlerimi kısıyorum ama o sanki hiçbir şey ifade etmemesi gerekiyormuş gibi masumca gülümsüyor.

İlk kostüm tercihim Kedi Kadın'dı ama kızlar melek kostümü konusunda ısrar ettiler. Bunu yapmak istemedim çünkü bana Landon'ı düşündürüyordu ve bunu onu düşünerek yaptığımı sanmasını istemiyordum ama kızlar sadece ısrarcı değil aynı zamanda çok ikna ediciydi.

"Neden bana öyle bakıyorsun?" Kuşkuyla sordum.

Ancak o cevap vermeden önce oturma odasından yüksek ve heyecanlı sesler gelir. Daisy, Cara, Darius ve Eloise, tam olarak. Hepimiz barları gezmeyi ve gecemizi Liquid'de sonlandırmayı planlamıştık.

", onları bekletmek istemeyiz." İşildiyor.

Çekmeceye son bir kez baktıktan sonra onu oturma odasına kadar takip ediyorum.

"Çocuklar burada!" Gabby yüksek sesli müziğin arasından bağılıyor ve Liquid'deki VIP bölümüne doğru ilerliyor.

Kalbimin biraz daha hızlı atmasından ve midemin takla atmasından nefret ediyorum. Neredeyse kendi ayaklarıma takılıp düşeceğim için sarhoş olduğumu düşünebilirsiniz ama bir damla bile alkol almadım.

"Ne kadar seksi görüldüğüne hâlâ inanamıyorum!" El kolunu benimkine dolayarak bağılıyor.

Sözcükleri ve ayakları üzerinde hafifçe tökezlerken gülüyorum. Barlarda içtiği içkiler sayesinde gözleri parlıyor ve gülümsemesi .

"Ve sen, Kleopatra, bak-"

"Aman Tanrım! Hey, Juls!" Sözüm kesiliyor ve başka bir yöne doğru çekiliyorum ama El çakırkeyif olmasına rağmen kolumu sıkıca tutmaya devam ediyor.

Kız kardeşlerim önümde duruyor, Sienna hariç hepsinin yüzünde kocaman, parlak gülümsemeler var. Onunki zoraki görünüyor.

Gülümsüyorum. "Hey, çocuklar."

"Gelmeyeceğini sanıyordum?" Kız kardeşlerimden biri olan Carrie soruyor ve beni kucaklamak için kendine çekiyor ve bırakmadan önce "Çok seksi görünüyorsun!" diyor.

"Teşekkürler, peki neden düşündünüz?"

"Çünkü Sienna yapamayacağını söyledi." Onay için Sienna'ya bakıyor.

Tabii ki yaptı.

Sienna dikkatini bana yöneltiyor, yüz ifadesi *masum* ve *endişeli*. "siz değil miydiniz?" "Hayır, ben değildim."

Yüzünü buruşturarak özür dileyen bir gülümseme takınıyor ama bunun sahte olduğunu anlayacak kadar iyi tanıyorum onu. "Aman Tanrım, çok özür dilerim! Gerçekten seninle konuştuğumu sandım. Sanırım mesajlarda bir karışıklık olmuş. Ama önemli şey değil. Artık buradasın. Hepimiz takılabiliriz."

Çok uzun zaman önce olmasa bu canımı yakardı ama şimdi işim bitti ve umurumda değil.

Bu kez onlara bakarken gülümsemem zoraki değil. "Sorun değil. Ben zaten arkadaşlarımla buradayım ama umarım siz iyi vakit geçirirsiniz."

Vedalaşıp yollarımızı ayırmadan önce hepimiz gece bitmeden fotoğraf çekmeye söz . Uzaklara gittiğimizde El bir kahkaha krizine giriyor. "Bu... bu kızlar... Sienna *harika*."

Ağzından alaycılık damlıyor ve kötü bir şey söylememeye çalıştığını biliyorum. Vücudumdaki gerginliği onun da hissettiğinden eminim ve harika bir en iyi arkadaş gibi, tam da ihtiyacım olan şeyin bu olduğunu biliyormuş gibi konuyu değiştiriyor.

VIP bölümüne doğru ilerlerken sohbetin içinde kayboluyoruz ve merdivenlerin yarısına geldiğimizde bakışlarım arkadaş grubumuzdan Landon'a kayıyor. Onu bu kadar kolay fark etmem delilik ama onu bir kızla gördüğümde adımlarım gibi kalbim de sendeliyor. Aynı şey

Beni eve götürdüğünde birlikte olduğu kız. Leah, sanırım adı.

Herkesten biraz daha uzakta ve birbirlerine çok yakınlar. Kadın adama gülümsüyor, eli adamın kolunda, adam ne söylüyorsa gülüyor.

Boğazıma bir kaya parçası takılıyor, yutkunmamı zorlaştırıyor ve kalbim acıyla sıkışıyor. Midemde sivri uçlar parlıyor, çırpınışları yok ediyor.

Garip, asidik bir his beni ele geçiriyor ve sağlam tutmak için çok uğraştığım gülümseme düşüyor. Baktığımı hissetmiş olmalı çünkü bakışları bana kayıyor ama ben başka tarafa bakıyorum.

"Her şey yolunda mı?" El soruyor, yüzü endişeyle kazanmış.

Göğsümdeki gerginliği görmezden gelerek başımı sallıyorum.
"Evet, her şey harika."

BEŞ DAKIKA OLDU VE BANA BİR DAHA BAKMADI.

Bakışlarımı tekrar Leah'ya sabitliyorum, ama söylediği tek bir şeye bile odaklanamıyorum, çünkü görüş alanım Julianna'ya kayıyor.

"Landon!" Leah koluma bir tokat atıyor ve dikkatim tekrar ona yöneliyor. "Söylediğim hiçbir şeyi , değil mi?"

"Ben yaptım. Detayları sana e-posta ile göndereceğim, sen de eskizleri çizip onaylamam için bana göndereceksin." Dikkatim bir kez daha melek gibi giyinmiş büyüleyici sarışına kayarken, dalgın bir şekilde cevap verdim.

O zamanlar Gabby ve Polly'nin neden bir melek gibi giyinmem konusunda bu kadar ısrarcı olduklarını anlamamıştım. Bir şeylerin peşinde olduklarını biliyordum ama kostüm basit ve olabildiğince basit olduğu için umursayacak ya da soru soracak durumda değildim.

Tamamen siyah ve Gabby'nin aldığı kanatları takıyorum - kendi seçimim değil -. Onları takmazsam kendimi bir pislik gibi hissederim, o yüzden taktım.

Julianna da öyle giyinmiş, ama bembeyaz giyinmiş ve öyle görünüyor ki... sözlükte ne kadar *ilahi* görüldüğünü anlatmaya yetecek kelime yok.

İyi bir hafızam olmasına rağmen, her şeyin ne zaman başladığını hatırlayamıyorum. Dürtü, arzu, Julianna için çaresizlik. Nasıl oldu da

derinden hissediyorum. Sanki kan dolaşıma kendini enjekte etmiş gibi ve bu bitmeyen yüksek hissi durduramıyorum.

Bu düşünce tüylerimi diken ediyor.

"Tamam, şimdi anlıyorum." Leah'nın sesi dikkatimi ona yöneltiyor.

"Neyi anladın?"

"Melek gibi giyinmiş, uzun boylu, ateşli sarışın." Leah'nın gözleri Julianna'ya doğru parlıyor ve vücudunda geziniyor. "Tanrım, o gerçek mi? Manken gibi görünüyor. Muhteşem ve-" Aniden durur ve ona bir kez daha bakar. "Bekle, kupa için çaresiz kalmanın nedeni o."

Bu bir soru değil, bir ifadedir ve bunun farkına varması yüzünde arsız bir gülümsemeye neden olur.

"O kadar da çaresiz değildim."

Dükkandan eli boş ayrıldıktan sonra, futbol takımında oynayan ikiz kardeşi Eli aracılığıyla tanıştığım Leah' ulaştım. Leah NCU'da öğrenci ve bir yandan da kupa ve kilden yapabildiği her şeyi satıyor.

Bana inanmayan bir bakış attı. "Sonunda cevap verene kadar bana on iki kez mesaj attın. Bu benim için oldukça çaresiz bir durum."

"Çünkü sen cevap vermiyordun."

"Dersteydim. Ulaşmak için son dakikaya kadar beklemen benim suçum değil. Bir dahaki sefere bana haber ver. En azından bir ay önceden."

Bakışlarım bir kez daha Julianna'ya kayıyor. Malik ve diğer çocuklarla konuşuyor. Noktaları birleştirdiklerinden eminim çünkü önce onun kostümüne sonra da benimkine bakıyorlar. Sırıttıyorlar ve kızlarla konuşmaya devam ediyorlar ama Julianna bir kez bile bana bakmıyor.

"Peki, şimdi ne yaptığımı düşünüyorsun?"

"Yani ciddi bir şey mi? Sen ve sarışın?"

"Çok fazla düşünme. Kupa bir özürdü."

Kendimi dinlemeliyim, çünkü bu konuda itiraf etmek istediğimden daha fazla düşündüm. Onun etrafında olmak, ona dokunmak, ondan o yumuşak, utangaç gülümsemeleri almak için duyduğum garip arzuyu açıklamaya başlayamam.

"Haklısın. bir şey yok." Başını eğiyor ve baktığımda göğsümde ağır bir şey yatıyor ve acı tat geri geliyor.

Finnick ve futbol arkadaşları Julianna'nın ve diğer herkesin etrafını sarıyor ama ben sadece Julianna'nın etrafında yılan gibi kıvrılan kollarına odaklanabiliyorum. Ona sarılıyor ve ayrıldıklarında bir kolunu hâlâ belinde tutuyor.

Dilimi dişlerimin üstünde gezdiriyorum ve kendime başka tarafa bakmam gerektiğini anlatmaya çalışıyorum. Ama acınası bir iş yapıyorum. Gözlerim ona takılı kalıyor ve ona o gülümsemelerinden birini gösterdiğinde, bataklığa batmış gibi hissediyorum.

Göğsümde yoğun bir baskı var ve acıyor.

Sonunda bakışlarımı ayırıp Leah'ninkilerle buluştuğumda, bir şeyi anlamaya çalışıyormuş gibi bana bakıyor.

"Bana öyle bakmayı kes."

Başını sallayarak gülüyor. "Sen aptalsın. Detayları bana e-posta ile gönder. Gidip Nikki'yi bulacağım."

Ne dediğini anlıyorum ama hissettiğim her şey şehvetten . Hepsi bu.

Parmaklarımı zincirimde gezdirerek gömleğimin içine sokuyorum ve kendime Finnick'e yumruk atmanın beni kovdurmaktan başka bir işe yaramayacağını söylüyorum.

Kendime Jagger'ın yanında durmamı söylerken ona doğru ilerliyorum, çünkü dürtülerime göre hareket etmek için bir neden yok. Dürtülerime göre hareket etmesem de onun yanında durmaya gitmiyorum. Onun yerine, kolunu iterek ikisinin arasına giriyorum.

Jagger kaşlarını kaldırıyor, muhtemelen bunun ne anlama geldiğini merak ediyor, ama gözlerimi uzun süre ondan ayırmıyorum. Gözlerimi beni görmezden gelmeye niyetli görünen meleğime dikiyorum.

"Hey," diye selamlıyor Finnick, sesi rahatsız olmuş gibi çıkmıyor. "Siz de mi planladınız? Ben de tam Saint'e Daisy ile çiftler kostümüne girmesini söyleyecektim, çünkü-"

"Ben hiçbir şey planlamadım"-Daisy'nin dudağı tiksintiyle kıvrılır
-"O."

Öyle olduklarını düşünmüştüm, çünkü Saint Çılgın Şapkacı ve Daisy de Kupa Kraliçesi gibi giyinmişlerdi. Kostümlerinde çok fazla benzerlik var; koordine olacaklarını düşünürsünüz.

"Sanki kötü bir şeymiş gibi konuşuyorsun. İyi görünüyoruz Dais." Aziz ona usulca gülümsüyor ve özlem dolu gözlerle ona bakıyor.

Ona bir kız arkadaşı olduğunu hatırlatırdım ama dürüst olmak gerekirse Breanna ve Saint'in artık ne olduğundan bile emin değilim. Ondan hoşlandığını sanıyordum ama sanırım sadece onu kullanıyor ve o da aynısını yapıyor.

"Bana öyle ," diye acı acı tükürüyor.

"Neden biz-"

"Gerçekten kapatmalısın. Harikalar yaratıyor. Söz veriyorum," diyor Daisy sıkılarak.

Aziz'in yüzünde mide bulandırıcı derecede tatlı bir gülümseme yayılıyor. "Öyle mi? Çünkü ben böyle hatırlamıyorum."

Malik garip bir şekilde gülüyor ama bu gerginliği azaltmaya yetmiyor. "İçecek bir şey isteyen var mı?"

Kuru kuru gülüyor. "Yani ne kadar boktan biri olduğunu hatırlıyorsun?"

Cara sonunda devreye giriyor. ", iyi vakit geçirelim, tamam mı?"

"Oh, öyleyim!" Daisy, Saint'in gülümsemesini yansıtıyor. "Çok iyi vakit geçiriyorum."

"Ben de," diye takılıyor Saint, fincanını selamlamak için kaldırarak. "En iyi zaman."

"O içkiyi ben alırım, Malik." Daisy, onunla bara gitmeden önce Saint'e bir *siktir* git gülümsemesi atıyor.

Jayden ve Cara arkalarından geliyor. Cara, Jayden'ın söylediklerine sinirlenmiş görünüyor ama bu Jayden'ın yüzündeki gülümsemeyi engellemiyor.

"Kahretsin... bilmiyordum... üzgünüm, Aziz." Finnick ensesini ovuşturur.

Umursamazca omuz silkiyor, az önce olanlardan garip bir şekilde mutlu görünüyor. " değil. Beklediğimden daha iyi geçti."

Jagger bir kahkaha atar. "Beklenenden daha mı iyi? Bu da ne demek şimdi?"

"Tam da bu anlama geliyor," diye yanıtlıyor Saint, bara bakarak. "Ben bir içki alacağım. Kim geliyor?"

Eminim herkesin kafası karışmıştır ama kimse bunu sorgulamaz. Julianna ve Finnick dışında hepsi gitmeyi kabul ediyor. Yerlerinde durup Eloise ve Micah Vega'ya bakıyorlar.

Eloise, Julianna'nın en iyi arkadaşı ve Micah Vega da NCU futbol takımının sıkı oyuncusu. Hararetli bir tartışmanın içindeymiş gibi görünüyorlar ama dinleyecek kadar umurumda değil.

Dikkatimi, varlığımı görmezden gelmekte kararlı olan meleğe yöneltiyorum. "Seninle konuşmam gerek."

"Ne hakkında?" diye soruyor, tırnaklarına bakarken ses tonu değişiyor. "Sanırım gidip bir içki alacağım." Finnick başparmağını omzunun üzerinden atıyor. "Bu ikisinin bazı sorunları çözmesi gerekiyor gibi görünüyor.

halletmem gereken şeyler var. Sanırım sizin de çözmeniz gereken şeyler var." "Var."

"Yok."

İkimiz de aynı anda konuşuyoruz ama Finnick'le gözlerimi kilitlediğimde ne istediğimi anlatmama gerek olmadığını anlıyorum.

"Geri döneceğim, tamam mı?" Julianna'nın omzunu sıkıyor ve ona gülümsüyor.

Gözlerini ona diyor ve ben de diyorum, çünkü ona dokunmak gereksizdi, ama o bunu bir pislik olmak için yaptı. Hiçbir şey söylemiyor ama yüzünde bir sırıtişla uzaklaşıyor.

Önünde duruyorum ve ellerimi yanımda kenetliyorum, gözlerimi aşağıya değil de yüzüne dikmek için elimden gelen her şeyi yapıyorum. Ama öyle görünüyor ki Gabby ve Polly benim düşüşümü destekliyor çünkü bu ne? Onun göğüslerine bakmadan ya da sadece onlarla oynadığımda nasıl boşaldığını düşünmeden bir sohbeti nasıl sürdürebilirim ki?

"Julianna."

"Ne?"

Hıyarın teki olduğumu biliyorum ama son zamanlarda ona soğuk gerektirecek bir şey yapmadım.

"Sorun nedir?"

Kaşlarını çatıyor, dudaklarını büzüyor ve başka tarafa bakıyor. "Hiçbir şey."

Sinirli bir nefes veriyorum ve parmağımı çenesinin altından geçirerek başını bana bakması için geriye doğru eğiyorum. "Sorun nedir? Benimle konuşmazsan anlayamam."

Ne yaptığını anlamadan önce bakışları dudaklarıma kayıyor ve bir adım geri çekiliyor. "Bir şey yok."

Bir adım öne çıktım. "Kızgın olduğumu biliyorum ama nedenini bilmiyorum."

Bu iğrenç bir şey ama onun bu tavrından çok hoşlanıyorum, ama sadece ne yaptığımı bildiğim zaman.

"Bu bir şey değil. Tıpkı bu her neyse" -benimkinden çok göğsünü işaret ediyor- "*olduğu* gibi önemli değil. İşe yaramayacak."

"Neden olmasın?" Bir adım daha yaklaşıyorum, belki şansımı zorluyorum ama elimi uzatıp parmak eklemimin kolunu sıyrmasına izin veriyorum.

"Ciddi olamazsın?" Öfkeleniyor ve bu benim sırtıtmamı engellemeli ama elimde değil. Ondan yayılan öfkeye rağmen, ona dokunmama izin verdiğine göre o kadar da kızgın olmamalı.

"Öyleyim. Benimle iletişim kurmazsan seni anlayamam. Bunun yerine bir çocuk gibi somurtuyorsun ve ben ne yaptığımı bilmiyorum. En azından bana ne yaptığımı söyle, zaman düzeltmem gerekip gerekmediğini düşüneceğim."

Gözlerinden öfke fışkırıyor. "Paylaşmıyorum. Sana bunu söyledim ama benim için yaptıklarını bırakmanı istemiyorum."

Şimdi her şey mantıklı geliyor.

"Beni konuşurken gördüğün kız Leah. Kupanı yapan kişi o. Bunun için ona teşekkür ediyordum," açıklıyorum ama ayrıntıya girmiyorum çünkü diğerini bilecek.

Bana biraz şaşkın şaşkın bakıyor ama sonra ifadesi sertleşiyor. "Doğru, bu yüzden sana dokunuyordu."

"Kolumu tokatladığını gördün mü?"

"Ne?"

"Leah güldüğünde ve dikkatinizi çekmek istediğinde dokunup tokatlayan bir insan. Ama Finnick'sana nasıl dokunduğunu tartışalım mı?" Azı dişlerimi gıcırdatıyorum.

"Öyle değil," diye çabucak tedarik ediyor.

"Şey, öyle de değildi."

Birbirimize çok uzun süre bakıyoruz. Öfke, acı ve gerginlik havada titreşiyor, canlı bir tel gibi etrafımızı sarıyor.

"Okudun mu?" Başını sallıyor.

Kaşımı kaldırıyorum. "Ve?"

"Ve... evet." Gerginmiş gibi dalgalı saçlarını omzunun üzerinden atıyor. "Bunu istiyorum, ama-

"*Sen* ne istiyorsan o . Sınırları *sen* belirle." Ne kadar ciddi anlamasını ve hissetmesini umarak bakışlarını onunkilerle aynı hizaya getiriyorum. "Benimle ne istediğini paylaşmanı istiyorum. Neye ihtiyacın olduğunu." Parmaklarımın ucunu kolunda gezdirirken, bana bakmak için başını daha da geriye itene kadar ona yaklaşıyorum. "Her ne ise, her ne istiyorsan, her ne hoşuna gidiyorsa, anladın, tamam mı? Ve eğer bir şey seni rahatsız ediyorsa, seni rahatsız ediyorsa ya da sana doğru gelmiyorsa,"-çenesini kavıyorum, başımı eğiyorum ve Tanrı'ya şükür topuklu ayakkabı giyiyor-"bana söylüyorsun. Benimle konuş. Bunu yapmazsan bu iş yürümez. Anlıyor musun?"

Sertçe nefes alıyor. "Evet, anlıyorum ama ya sen?" "Peki ya ben?"

Tırnakları kolumu sıyırdığında bedenim yanıyor. "Katı sınırlar var mı? Sınırlar?"

Bunu düşünmüyorum çünkü biliyorum.

"Sana dokunan herkes." Aklıma başka bir düşünce gelince duraklıyorum. "Başka erkeklerin kıyafetlerini giyiyorsun. Giyme işte. En azından biz bunu yaparken."

Bu onun yüzünde kendini beğenmiş bir gülümseme yarattı. "Dikkatli ol, sesin biraz kıskanç ve sahiplenici geliyor. Benden *hoşlandığına* beni inandıracaksın."

"Senden nefret etmiyorum." Ne demek istediğimi netleştirmiyorum, çünkü henüz kendime bile netleştirmedim.

Dudakları açılır ve sonra kapanır.

Elimi çenesinden çekip belini kavıyorum. "Kendimi açıkça ifade edebildim mi yoksa ne istediğimi açıklamam mı gerekiyor?"

"Hayır, anlıyorum."

"Tamam," diye cevap veriyorum ve dudaklarımı yalıyorum. Hareketimi izliyor ve soracağını bildiğim için sormadan önce "Aquaphor cebimde" diyorum. Ve sağ yokluyorum.

Gözleri aşağı bakıyor ama burası biraz karanlık olduğu için göremiyor, bu yüzden elini tutup avucunu bastırıyorum.

"Her zaman yanımda taşıyorum. Artık çatlamış dudak yok."

Kıkırdıyor, bakışlarını kaldırıyor ama elini yerinde tutuyor. "Güzel... çünkü çatlamış dudaklar hakkında ne hissettiğimi biliyorsun."

". Merak etme, sadece senin için yumuşak olacaklar."

JULIANNA'YLA KONUŞMAK İÇİN AŞAĞI INMEYE İKNA ETMEYE ÇALIŞIYORUM KENDİMİ AMA Arkadaşlarımla bir tur daha içki sipariş etmesini izliyorum, buna karşı karar veriyorum.

Anlaşmamızın yüzeyini zar zor çizdik ve eminim ki çizecektik, ama Eloise geldi ve onu benden aldı. Micah ile aralarında ne geçti bilmiyorum ama kötü bir şey olmalı çünkü içki içmezse onu öldüreceğine yemin etti.

Julianna, Jagger gibi, benden onlara katılmamı istedi, ama bunu yapmaya kendimi ikna edemiyorum.

Gürültü zaten yeterince uyarıcı ve kulaklıklarımı takıyorum ama onlar da ancak bu kadarını yapabiliyor. Ve gerekenden daha fazla içki kokusu alırsam kusacağım.

Bazı günler kendimi buna katlanmaya zorlayabiliyorum ama bugün çok fazla geliyor.

VIP bölümünde kaldım çünkü biri üzerime bir şey dökerse, özellikle de viski, onu kaybederim.

Gerçi şu anda ne kadar hassas olduğumdan gerçekten nefret ediyorum çünkü Julianna'ya yaklaşan pek çok erkek gördüm. Onlara ne söylediğini bilmiyorum ama asla onlardan içki almıyor ya da dans etmeye gitmiyor. Gerçi kızlardan hiç içki almadı.

ya da onlarla dansa gitmedi. Avucuyla bir süredir emzirdiği fincanını kapatarak taburede sabit duruyor.

Arada sırada başını kaldırır, bakışlarımız çarpışır ve bana mağrur bir sırıtışla bakar. Eskiden nefret ederdim, ama şimdi bana alıştı ve onları dört gözle bekliyorum.

Brook onun önünde durup göz temasımızı kestiği için düşüncelerim aniden durdu.

"Siktir ," diye mırıldanıyorum kendi kendime ve burada durmaktan bıktığıma karar veriyorum.

Artık konuştuklarını sanmıyordum. Julianna'nın kızlara, uyumlu olmadıklarını düşündüğü için ilişkilerini kesmeye karar verdiğini söylediğini duydum.

Nikki, Leah ile birlikte yanımda durduğunda bir adım bile atamıyorum.

"Hey," diyorlar.

"Selam." Kısa kesiyorum ama Nikki'nin sözleri beni durduruyor.

"Yani sen ve çamaşır suyu Barbie kaltağı şimdi bir şey misiniz?" İğneleyici bir şekilde gülüyor.

"Nikki, dur." Leah başını sallıyor, sinirli bir şekilde ofluyor ve sonra bana bakıyor. "O sarhoş."

Nikki alay ediyor. "Oh, hadi ama. Hepsi aynı değilmiş gibi davranma. Herkesi sevdiklerine yemin eden sahte kaltaklar ve şu kumbaya saçmalığı."

"Çenenin kapatmazsan ," diye uyarıyor Leah onu.

Sabrim taşmış, aşırı uyarılmış ve sinirlenmiş durumdayım. Ama bara tekrar Julianna ya da Brook'u göremeyince sinirim tepeme çıkıyor.

"Tanrım, Landon, onca insan arasından o mu? Gerçekten bundan daha iyi olduğunu düşünmüştüm." Kızgınlık sözlerini kaplıyor.

Ben ondan kaçıyorum ama o bir noktaya değinmekte kararlı.

Leah onu uzaklaştırmaya çalışıyor ama Leah ondan uzaklaşıyor. "Söz veriyorum onda özel bir şey yok. Sadece etrafına bak. Her köşede onun gibi birini bulacaksın." İfadesinden gurur duyarak genişçe gülümsüyor. "O buradaki tüm sürtüklerin kopyası ve yapıştırması. Söz veriyorum onları bulmak o kadar da zor değil."

Keskin bir nefes çekerek ona bakıyorum. "Onun hakkında konuşma. Kendimi tekrar etmeyeceğim."

Gülümsemesi daha da artar. "Yoksa ne olur? Ne istersem söyleyebilirim."

Daha büyük bir insan olmaya çalışıyordum, ama onun saçmalıklarını aştım ve beni .

"Haklısın, sen de yapabilirsin, ben de yapabilirim." Başımı salladım ve Leah'ya baktım. "Nikki'ye taşınmana yardım etmesini beklediğin gün ne yaptığını sor. Ne kadar bekledin, üç saat, değil mi?"

Leah da birkaç ay önce yanan apartman kompleksinde kalıyordu.

Panik Nikki'nin yüz hatlarına yerleşiyor ve yüzünün renginin solduğuna yemin edebilirim ama burası loş olduğu için emin değilim, umurumda da değil.

"Arabamda sorun vardı." Nikki sözcükleri ağzında geveliyor ve daha fazlasını söylememem için yalvarırcasına bana bakıyor.

Yapmıyorum ama uzaklaşıp Julianna'yı aramadan önce ona son bir kez . "Julianna'yı lanet olası ağzından uzak tut."

Bu hiçbir zaman benim anlatacağım bir hikâye değildi, ama beni kızdırdı, ama bunu bir sır olarak saklamak konusunda iyi bir iş çıkarmışa benzemiyor. Videolar ve resimler var. Leah'nın en iyi arkadaşının kardeşini ve konuştuğu adamı aynı anda becerdiğini nasıl bilmediğinden emin değilim ama umurumda değil. Bu benim sorunum değil.

Bara indiğimde Malik ve Jayden'dan başka kimse , konuşuyor ve gülüyorlardı.

"Hey! Tam zamanında geldin!" Jayden kollarını kaldırıp bana sarılmak için hamle yapıyor ama ben geri çekiliyorum. Kolundan dökülen içkiyle yüzümü buruşturuyorum ama o buna gülmekten başka bir şey yapmıyor. "Neden seni sevmeme izin vermiyorsun? Ben sadece seni sevmek istiyorum!"

Boş boş bana bakıyorum. "Julianna'yı gördün mü?"

Malik'in yüzünde sarkık bir gülümseme beliriyor. "Biliyorsun o gerçekten harika biri. Aramızdaki uçurumu anlamıyorum ve o gerçekten çok güzel." Yüzündeki şakacı ifade kayboluyor ve ben kaşlarımı kaldırınca boğazını temizliyor. "Restro-"

Sözünü bitirmesini beklemeden o yöne doğru yola çıkıyorum. Beni durdurmaya çalışan insanları görmezden gelerek kalabalığın içinden geçiyorum. Tuvalete giden koridora ulaştığımda nihayet onu görüyorum ama yalnız değil. Brook değil, başka bir adam.

Finnick ve Brook'a zamanın aksine, bunu yapmıyor ve rahatsız görünüyor.

Aradaki mesafeyi kapatıp onun arkasında durduğumda, adam ağzını kapatıyor ve gözleri dönüyor.

Julianna omzunun üzerinden bana bakıyor. Gözleri benimkilerle buluştuğu anda, yemin ederim vücudunun bana karşı fiziksel olarak gevşediğini ve gözlerindeki endişenin dağıldığını hissediyorum.

Beni neyin ele geçirdiğini bilmiyorum ama kolumu ön tarafına dolayıp onu kendime çekiyorum ve sırtını ön tarafıma yaklaşıtıyorum. Karşı koymuyor ya da itiraz etmiyor. Aksine, Julianna onu kendime doğru çekmeme kolayca izin veriyor.

O ne ?

"Çok yakınsın." Sert sesim geri adım atmasını sağladı.

Yüzünde kurnaz bir gülümseme beliriyor. "Sadece konuşuyorduk."

Kaskatı kesiliyor ve nemli avucunu elimin üzerine koyup sıkıyor. Bunu yaptığının farkında olup olmadığından emin değilim ama onu durdurmuyorum. Tırnakları derime batıyor ve dikkatimi hâlâ duran salak herife çekiyor.

"Artık işin bitti," diyorum soğuk bir şekilde ve gülümsemesinin düşmesine neden oluyorum.

Kaşları savunmacı bir şekilde birbirine yaklaşıyor. "Landon, yemin ederim biz sadece-"

"Siktir git buradan."

Bakışları Julianna'ya odaklanıyor, sanki tartışıyor ya da tereddüt ediyormuş gibi, ama o alay ediyor ve uzaklaşıyor. Kalan tüm gerginlik vücudundan buharlaşıyor.

Elimi bırakmıyorum ama önünde durana kadar sırtında gezdiriyorum.

"Julianna."

Bakışlarıma karşılık vermiyor ve çaresiz bir sesle başını sallıyor.

"Lütfen, şimdi olmaz."

Bir şey ağır topraklar üzerinde benim göğüs at
ve zayıflık ve sesinde yorgunluk vardı.

"O-"

O alır a adım geri gibi O yapmak kendisi
küçük, kırılgan kelimelerle. "Hiçbir şey olmadı."

Gözlerim tekrar koridorun girişine kayıyor ve sanki düşüncelerimi okuyabiliyormuş gibi kolumu tutuyor.

"Lütfen." Sonunda bakışlarımla buluştu, umutsuzca yalvarıyordu. "Gitme."

Tam tersini yapmak ve ne olduğunu öğrenmek istememe rağmen, bir elimi belinde tutuyorum ve diğer elimle boynunun yan tarafını kavıyorum. "Ben buradayım. Hiçbir yere gitmiyorum."

Keskin bir nefes alıyor ve bakışlarını tekrar bana kaldırmadan önce dalgın dalgın uzaklara bakıyor. "Gitmek istiyor musun?"

Bir saniye bile düşünmeden "Nereye gitmek istiyorsun Aşkım?" diye soruyorum.

Ona Aşk demek niyetim değildi ama dudaklarımdan o kadar doğal döküldü ki. Sanki duymaya alışık olduğu bir kelimemiş ve sık sık söylediğim bir şeymiş gibi tepki veriyor. En azından öyle hissettiriyor çünkü bedenimin içinde eriyor ve dudaklarında küçük, utangaç bir gülümseme beliriyor.

O gülümseme. Kahretsin, o gülümseme zaman beynimde tahribat yaratıyor çünkü sanırım bana gerçekten gülümsediğini hala anlayamıyorum. Dudaklarındaki o küçük kıvrımla ilgili bir şey; yumuşak, utangaç ve neredeyse narin, zihnimde farklı bir kargaşaya neden oluyor ve yaratıyor.

Onları görmeyi ne kadar takıntı haline getirdiğimi anlatamam.

"Bana güveniyor musun?"

"Sana güveniyorum."

El: Açıklaman gereken çok şey var!!!

Buna hakkın yok! Neden bana Micah Vega ile çıktığını söylemedin?!!!?

El: 🙄 Bir daha ondan bahsetmeyelim.

O zaman bana Landon hakkında soru soramazsın.

El: Tamam, ama bunun için alkol, alkol ve bolca yemek gerekiyor!

ALKOLÜ İKİ KEZ EKLEMESİNE SIRITIYORUM.

Anlaştık. Gitmem lazım. Seni seviyorum!

El: İyi eğlenceler! Seni seviyorum!!!!

Landon, Hall of Arts Müzesi'nin çalışan otoparkına park ederken, "Biliyor musun, kostümüne kötülük ediyorsun," diyor.

Emniyet kemerimi açmak için düğmeye basıyorum ve ona gülümsüyorum. "Nasıl yani?"

O duraklar için a An, bakıyor benim Dudaklar önce onlar kaldırım. "Haneye tecavüz. olduğunu bilmiyordum."

"Sakin bana korktuğunu söyleme?"

"Korkmuyorum ama tutuklanmaya da çalışmıyorum."

Ses tonunun sertliği karşısında kıkırdıyorum. "İyi ki zorla girmiyoruz." Telefonumu çantamdaki anahtarlarla değiştiriyorum. "Sadece giriyoruz."

"Burada çalışıyorsun." Binayla benim aramda bir bakış attı.

"Evet, söz veriyorum hapse girmeyeceksin. Takımdaki konumunu tehlikeye atacak hiçbir şey yapmam. Ama eğer yapmazsan..."

Sözlerimin geri kalanı boğazımda düğümleniyor ve emniyet kemerini çıkarıp kapısını açtığı anda midemdeki sersemlik hissine engel olamıyorum. Ben de benimkini açmaya gidiyorum ama o beni durduruyor.

"Bekle," diyor dışarı çıkıp kapımı açmadan önce. Tutmam için elini uzattığında başım dönüyor.

Midemde fırıl fırıl dönen duygulara şaşımamalıydım. Beni savunmaya geldiğinden ve beni ona karşı tuttuğundan beri doğru düzgün düşünemiyordum.

Ne yaptığımızı bilmiyorum ve onun da bildiğini sanmıyorum. Her ne kadar tüm bunlar yeni olsa ve harika hissettirse de, rahat olmamam gerektiğini biliyorum çünkü yaptığımız her neyse uzun sürmeyecek.

Bu düşünce midemi bulandırıyor ama onu bir kenara itip elini tutuyorum.

"Bunu gerçekten yapmak zorunda değilsin." Utangaç bir şekilde gülümsüyorum ve yine gözleri dudaklarıma kayıyor.

"En azı bu kadar."

Kapımı benim için kapatıyor ve elimi bırakmasını bekliyorum ama bırakmıyor ve bunun için minnettarım.

Ama şimdi onun arabasının güvenliğinde olmadığımız için sinirlerim doğru kayıyor. Bir elektrik direği var ama sadece müzeye giden yolu aydınlatmaya yetiyor. Yan taraflara baktığımda, karanlıktan hiçbir şey seçemiyorum.

"Ben buradayım."

Landon'ın sesi dikkatimi ona çekiyor. "Hmm?"

"Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim. Ben buradayım," diye avucumu sıkarak beni rahatlatıyor.

Avuçlarımda ne kadar ıslak olduğuna içten içe hayıflanmıyorum olsaydım sesindeki yumuşaklık neredeyse rahatlatıcı olurdu, çünkü eminim

hissedebiliyor. Karanlıktan korktuğumu bildiğinden şüphem yok.

"Gülebilirsin," diyorum acınası bir şekilde, elimi onun elinden çekerek.

"Bunu neden yapayım ki?"

"Çünkü ben karanlıktan korkan bir ."

Çevremden onun omuz silktiğini görüyorum. "Kontrol edemediğin bir şeyle dalga çok boktan bir şey olur. Arada bir hıyarlık yapmayı severim ama bunu bu şekilde yapmak istemiyorum."

Sesindeki şakacı ton korkumun dağılmasına neden oluyor. Artık çoktan unutulmuş, sanki hiç var olmamış gibi ve içimi bir sakinlik duygusu kaplıyor.

"Burada ve orada mı? Bu daha çok tüm gün, her gün bir şey," diye şakacı bir şekilde tartışıyorum.

Landon gözlerini devirir ama dudakları yukarı doğru kıvrık kalır. Gülümsemesi küçüktür ama kalır.

"Gabby ve Polly bunu giymen için ne kadar yalvarmak zorunda kaldılar?"

Bakışlarımı kostüme indiriyorum. "Bazıları, ama onlar da ikna ediciydi."

Landon'ın ne giydiğini gördüğümde, eşleşmemiz için komplo kurduklarını anladım.

"Oh, öyle

mi?"

"Evet..."

"Ne?"

"Hiçbir şey."

"Ne oldu?" Baştan çıkarıyor, genelde yapmaz ama sesindeki merak beni kabullenmeye itiyor.

"Gerçekten iyi görünüyorsun." İtirafımdan dolayı yanaklarım yanıyor.

Daha önce onu görmezden gelmeye çalışırken bakmamak için kendimi zor tuttum. Kollarını, göğsünü ve gövdesini saran siyah düğmeli bluzdan mı bilmiyorum ama Tanrım, her şeyi vurgulamakta harika bir iş çıkarıyor. Sert ve kaslı olduğunu anlamak için ona dokunmama gerek yok.

Saçından, sakalından ve pantolonundan hiç bahsetmeyeyim.

Kibirli bir gülümseme ya da esprili bir şey bekliyorum ama ağzından çıkan şey beni neredeyse olduğum durduruyor.

"Sadece ne kadar güzel olduğunu düşünüyordum." *Bakmayı* değil, güzel *olmayı*. Midem bir rollercoaster'da olduğu gibi alçalıyor ve parmaklarımın ucundan sıcak bir şey ateşleniyor ve havai fişekler gibi tüm vücudumda patlıyor. "Bizi ikna etmelerine sevindim. Birlikte iyi görünüyoruz."

Bir nefes veriyorum ama titreyerek çıkıyor. Kasılıyorum ve sesinde bir şaka ya da mizah ipucu bulmaya çalışıyorum ama gerçek bir samimiyetten başka bir şey bulamıyorum.

"Göğüslerim yüzünden mi? Gerçekten harika görünüyorlar."

Bunu söylememeliydim ama nasıl davranacağımı bilemiyorum. Bu kadar yakinken, vücut ısını hissedebiliyorken ya da parfümünün kokusu beni çılgına çeviriyorken olmaz. Özellikle de bunu söyleme şekli ve ağzından kolayca kaçması.

"Bu da bir artı." Sesindeki sırtışı duyuyorum ve bu, ağır atan kalbimi biraz olsun sakinleştiriyor. "Peki... Brook ne istedi?"

"Brook?" Şaşkın şaşkın ona bakıyorum.

"*Randevuya* çıktığın adam."

Gülümsedim. "River'ı mı kastediyorsun?"

"Aynı şey." diye mırıldanıyor.

Gülmemek için kendimi zor tutuyorum ve kıskançlık gibi gelen bir ses çıkarıyorum. "Aynı şey değil. Bunlar iki farklı isim. Ayrıca senin harika bir hafızan olması gerekmiyor mu?"

"Nehir büyük bir su akıntısıdır. Dere ise bir nehirden daha küçüktür."

Ona bakmak için döndüğümde yüzünde boş bir ifade buluyorum ve kahkahayı basıyorum. "Çok adisin." Bunu asla düşünemezdim. Kim böyle şeyler düşünür ki? Landon Taylor, işte o. "Sadece kostümüne iltifat etti."

Hoşnutsuzluk yüzünü karartıyor. "Mmm, eminim öyledir." Gülüşümü maskelemek için öksürüyorum.

"Kiskandın mı?"

Küçümsüyor. "Brook'un mu? Hayır."

"Sen öyle diyorsan." Binaya yaklaşırken söyledim. Kapının kilidini hızla açıyorum ve alarm çalmadan önce kodu giriyorum.

Ne kadar karanlık olduğunu görünce bir an geriliyorum ve kendime zihinsel bir moral konuşması yapamadan Landon terli elimi tutuyor ve

el fenerini telefonuna çeviriyor.

"Elektrik düğmesi çok uzakta değil." Onu bulunduğu yere yönlendiriyorum ve o da kolayca beni takip ediyor.

"Hiç tek başına açmak ya da kapatmak zorunda kaldığın oluyor mu?" diye soruyor. "Genelde değil."

"Hangi günler çalışıyorsun?"

"Programım yeni değişti, bu yüzden Salı, Perşembe ve bazen Pazar günleri olacak. Burada piyano çalışıyorum, bu nedenle bazen bir gala varsa ya da NCU'daki öğrenciler projelerini sunuyorsa, çalmaya geliyorum. Ayrıca toplum merkezinde çocuklara farklı enstrümanlar çalmayı bir programın da parçasıyım. Bu harika bir şey ve çocuklar çok eğleniyor. Bu-" Konuşmayı kesiyorum.

"Ne?"

"Önemli bir şey değil. Yemin ederim, bu konuda sonsuza kadar saçmalayacağım." Işık düğmesinin önünde duruyoruz ve hepsini yakıyorum ama tüm binayı aydınlatmasınlar diye hepsini yakmıyorum.

Önümde duruyor, hâlâ elimi tutuyor. "Konuşuyorsun, saçmalamıyorsun. Konuş benimle."

Saçımı kulağımın arkasına sıkıştırıyorum. "Haftanın en sevdiğim bölümü. bunu her gün yapardım."

"Müzik öğretmeni diye bir şey var, biliyorsun."

Sesindeki alaycı ifade midemdeki sıkı düğümü gevşetiyor. "Biliyorum ama ben tıp fakültesine gidiyorum." Yanağımın içini ısıyorum. "Sen ne düşünüyorsun?"

Elimi onunkinden çekip müzenin etrafında sallıyorum, sesim usulca ve ondan birkaç adım uzaklaşırken topuklarım tıkırdıyor.

Düşünceli görünüyor, sanki bir şey söylemek istiyor ama onun yerine gözleri sanat eserlerinin üzerinde geziniyor ve sonra tekrar bana takılıyor. "Nefes kesici."

"Ve bu bile değil. Sana nerede oynadığımı göstermemi ister misin?"

Landon elini cebine sokar, siyah bir kılıf çıkarır ve kulaklıklarını çıkarır. "Elbette."

Bir an tereddüt ediyorum ve bunun onun için çok sıkıcı olup olmayacağını merak ediyorum. Kulüpten ayrıldığı için kızgın görünmüyor ama belki de

başka bir şey yapmak istedi. Ona sormayı düşünmedim. Kendi kafamın içindeydin.

"Eğer çok sıkıcı olursa ya da gitmek istersen . Ne yapmak istediğini sormadığım için özür dilerim. Ya da benimle birlikte olmak istemiyorsan, bu da sorun değil. Söz veriyorum duygularımı incitmeyeceksin."

Biraz acıtabilir ama benimle birlikte olmak zorunda değil.

"Olmak istediğin yer burası mı?"

"Dürüst olmak gerekirse, evet."

"O zaman olmak istediğim yer burası." Sesinin yumuşak ama çakıllı tonu bir an için odadaki oksijeni çalıyor ve nefes almayı zorlaştırıyor.

İçmedim, ama yemin ederim rapsodik bir vızıltı hissediyorum. Vücudumu ısıtıyor ve karıncalanmalar yayıyor... her tarafım karıncalanıyor.

Ne söyleyeceğimi ya da nasıl davranacağımı bilemediğim için başımı çaldığım yere doğru eğiyorum. Sessizce yanımda yürüyor, gözleri siyah, şık kuyruklu piyanoya yerleşene kadar sanat eserleri üzerinde geziniyor.

"Sihrin gerçekleştiği yer burası." Dramatik bir hava katmak için elimi piyanonun üzerinde sallıyorum.

Yumuşakça kıkırdıyor. "Bana sihrinin bir kısmını gösterecek misin?"

"Senin için bir şeyler çalmamı ister misin?" Heyecanımı kontrol ve evet demesini beklemeden banka oturuyorum. Yanımdaki yeri okşamadan önce bunu düşünmüyorum bile.

Şüpheli bir şekilde bakıyor ve emin olup olmadığını sorduğunu fark ediyorum çünkü uzun bir bank değil. Bir kişinin oturması için tasarlanmış ve en küçük insanlar olmadığımızı düşünürsek, dar bir yer olacak.

"Bunu ." Bankı tekrar okşadım. "Otur, yoksa seni ısıracığımdan mı korkuyorsun?"

Yanımda otururken gözlerinde hınzır bir parıltı parlıyor. Ne düşündüğünü sadece hayal edebiliyorum çünkü ben de öyle düşünüyorum.

Birbirimize o kadar yakınız ki, vücudumun bir tarafı onunkine sıkıca bastırılmış durumda. Hiçbir şey, bir rüzgâr bile içimizden geçemez.

"Ne zamandır oynuyorsun?" diye sorarak sohbeti değiştiriyor ve bunun için minnettarım çünkü aklımdan bir sürü kötü şey geçiyor.

"Bu birbirimize tekrar soru soracağımız anlamına mı geliyor?"

Belki zorluyorum ama birkaç hafta önce yaşananların tekrarlanmasını istemiyorum. Bunu geride bıraktığımıza eminim ama onu anlamak zor. Bazen haddimi açıp aşmadığımı bilemiyorum çünkü sorularım ne kadar masum da aşıyormuşum gibi geliyor.

"Evet, yapabiliriz. Sen bana karşı drşt olduğun sürece ben de sana karşı drşt olacağım."

Saklayacak bir şeyim yok, o yüzden başımı salladım. "Tamam." Ellerimi kaldırıp klaket taklidi yapıyorum. "Soru soruyorum, çekim iki." Ellerimi ırpıyorum.

Dizini benimkine vuruyor ve ona baktığımda bugüne kadar bilinen en büyük gülümsemesini takınıyor, gamzeleri özel bir görünüm kazanıyor. Aslında o kadar da büyük değil ama dudaklarının bu kadar genişlediğini hiç görmemiştim.

"Dört yaşımdan beri oynuyorum," diye cevap veriyorum. Etkilenmiş gibi bakıyor. "Dört m?"

"Evet, ailem çok başarılı insanlar. Babam bir beyin cerrahı ve annem de ünlülerin stilisti, bu yüzden çok fazla... beklentileri var," diye açıklıyorum parmaklarımı tuşların üzerinde sabitleyip hangi şarkıyı çalmak istediğimi düşünürken. "Yani piyano dersleri, keman dersleri, modellik dersleri, Fransızca dersleri... her türlü ders. Çok fazla olduğunu biliyorum ama çok fazla zamanım vardı ve-"

"Sen bir ocuktun. Tabii ki boş vaktin vardı. Başka ne yapman gerekiyordu ki?" Sesinde yargılama yok ama hafif bir kafa karışıklığı var.

"Yemin ederim bunu kötü bir şeymiş gibi göstermeye alışmıyorum. gerçekten keyif aldım." şikâyet ediyormuşum gibi görünmekten nefret ederek gözlerimi kaçırıyorum. "Biliyorum bu beni-"

O da araya giriyor, "yle değil. Sadece fikrini söylüyorsun. Bunda yanlış bir şey yok."

"Tüm bunları ailem sayesinde yapabildiğim için minnettar olmam gereken zamandır. Sahip olduğum her şeye onlar sayesinde sahibim. En azından onlara en iyisinden başka bir şey veremem."

Gözlerini üzerimde hissediyorum ama suçluluk duygusundan sıyrıldığım için bakmıyorum. "Senin için hangi şarkıyı çalmamı istersin?"

"Şaşırt beni" diye cevap vermeden önce gergin bir sessizlik anı yaşanıyor.

Aklıma hemen bir şarkı geliyor. Dario Marianelli'den "Your Hands Are Cold". Kızlarla birlikte Frimance için *Pride and Prejudice*'i izlediğimizden beri tek şey film müziği.

Landon sayesinde pikabım çalıştığına göre, plağı sipariş ettim ve geldiğinde tekrar tekrar çalacağım.

"Sana hangi renkleri gördüğünü sorsam rahatsız olur musun?"

O kişi olmak ama daha önce kromestezisi olan biriyle hiç tanışmadım ve bunun tekrar olma ihtimali yok denecek kadar az. Sormak istediğim çok şey var ama onu bu konuda soru bombardımanına tutmak istemiyorum.

"Sana dürüst olacağımı söylemiştim, değil mi?" Sesindeki kibir beni hiç şaşırtmıyor. "Ama sana söylemeliyim ki, tuşları tek tek çaldığında belirli bir renk göreceğim, ama bir şarkı çaldığında tamamen farklı bir şey göreceğim. Kulağa kafa karıştırıcı geldiğini biliyorum ama işler böyle yürüyor."

"Anlıyorum, ama ben anlamıyorum." Ben de onun gibi kıkırdıyorum. "Her zaman renkleri duyabiliyor muydun?"

Ağır bir nefes üflüyor. "Her zaman."

Ben ona baktığımda Landon bu sefer bana bakmıyor. Sanki düşüncelere dalmış gibi anahtarlara bakıyor.

"İstemiyorsan hiçbir şeye cevap vermek zorunda değilsin" Ona gülümsüyorum, cevap üzölmeyeceğimi bilmesini umuyorum.

Başını sallar. "*Sadece seninle* olması umurumda değil."

"Tamam," diye cevap veriyorum, neredeyse nefesim kesiliyor ve garip duygularımı yutuyorum. "Şarkıyı çaldığımda hangi renkleri duyduğunu bana söylemeye ne dersin? Bu şarkıyı tamamen ezberlemediğimi de belirtmeliyim. O yüzden kulağa biraz garip gelebilir."

Notalarım var ama telefonumda ve onu da kanatlarım ve çantamla birlikte onun arabasında bıraktım.

"Size yardımcı olabilirim."

Kaşlarını kaldırıyorum. "Olabilir mi? Oynar mısınız?"

" gibi bir şey," diye cevaplıyor Landon umursamazca.

"Sen gerçekten bir Disney prensesisin," diye takılıyorum, hafifçe yan tarafını dürtüyorum.

"Sadece şarkıyı çal."

"Bekle, ama ne çaldığımı nasıl bileceksin? Bileceğini sanmıyorum."

Landon bana oturup *Gurur ve Önyargı*'yı izleyecek biri gibi gelmiyor.

Bir omzunu kaldırıyor, sonra indiriyor. "Sanırım oyna ve ."

G tuşuna basarken çok fazla düşünmeme izin vermiyorum.

"Tek başına anahtar mercan renginde ve girdap gibi görünüyor. Yine de her ses aynı görünmüyor. Bazı sesler statik gibi görünürken, diğerleri girdap gibi görünür."

"Bekle, gerçekten mi?" İnanamayarak soruyorum ve o başını salladığında elimde olmadan hayretle bakıyorum. "Senin için sinir bozucu ve bunaltıcı olduğunu biliyorum ama bir kez görmek için neler yapmazdım. Eminim gerçekten çok güzeldir."

"."

Gülümsüyorum ve mi bemol majöre basarak devam ediyorum. "Derin leylak."

G. "Mercan."

C. "Vermillion."

Tek tuşlara basmaya devam ediyorum ama şarkı ilerledikçe renkler onun söylediği gibi değişiyor. Bir yandan onun gördüklerini hayal etmeye çalışırken, bir yandan da söylediği renklere ayak uydurmaya çalışıyorum. Ayrıca son derece spesifikler, bu yüzden hepsini hayal etmek için elimden geleni yapıyorum.

Neyse ki, birkaç kırmızı tonuyla pembenin farklı tonları gibi görünüyor, bu yüzden hayal etmek o kadar da zor değil. Ama odaklanmak zor, çünkü sesinin derin tonu dikkatimi dağıtmaya devam ediyor ve arada bir gözlerinin sıcaklığını üzerimde hissediyorum.

Şarkının en sevdiğim bölümüne, kreşendosuna geldiğimde, hareketsiz kalıyorum. Parmaklarım hala tuşların üzerinde, ama müzik hiç durmuyor, çünkü Landon parmaklarını tuşların üzerinde legato olarak gezdiriyor.

Ne kadar akıcı ve büyüleyici çaldığına şaşkınlıkla ama hayretle bakıyorum. Her tuşa basıyor, asla duraksamıyor ya da bir notayı bile kaçırmıyor. Onu zarif bir hassasiyetle çalarken izlerken gerçekten huşu içindeyim.

"Nasıl?" Zarifçe hareket eden parmaklarından gözlerimi alamıyorum. Çok güzel şeyler gördüm ama bu farklı. Onu çalarken izlemenin büyüleyici bir yanı var. Haptic gibi.

"Sana her şeyi hatırlama yeteneğim olduğunu söylediğimi hatırlıyor musun?"

Bu şarkıyı çaldığını duydum."

Doğru, tabii ki. Sadece bunun onun da yetenekli olduğu anlamına geldiğini fark etmemiştim. Vay be. Vay be.

Landon duraksıyor, bacağı bacağıma sürtünüyor. "Benimle oyna." "Belki de sadece oynamalısın. Ben sadece-"

"Hayır, benimle oynamanı istiyorum. Sen önden git, ben arkadan geleceğim," diye cesaretlendiriyor ve ben ona bunu ne kadar berbat edeceğimi söyleyemeden, kolunu sırtımda dolaştırıyor ve beni ayağa kalkmam için itiyor. "Buraya gel." Beni yayılmış kalçalarının arasına götürüyor ve sert kucağına oturmam için geri çekiyor.

"Bu iyi mi?" Sesinin derin törpüsü omurgamın dibindeki alevi körüklüyor. Sonra serin nefesini çıplak, sıcak omzumda hissediyorum, ürperiyorum ve alevler yayılıyor.

Kuru dudaklarımı ıslattım. "Evet, değil."

"Hadi, benimle oyna," diye tekrarlıyor Landon ve bileklerimden tutarak parmaklarımı tuşların üzerine yerleştiriyor. "Çok iyi gidiyordun."

Övgü garip bir şekilde şok gibi geliyor, iyi türden ve kendime geliyor. Sanki hiç durmamışız gibi oynamaya devam ediyoruz ve sözüne sadık kalarak ben önden gidiyorum, o da takip ediyor.

Oynarken sık sık sırtım göğsüne değiyor, kolları kollarımı okşuyor ve nefesi omuzlarımı bir öpücük hissi verecek şekilde okşuyor.

Hiçbir şeyin daha samimi, daha yoğun, daha tahrik edici hissettirmediği dışında pek bir şey düşünemiyorum. Şarkının sonuna yaklaştığımız için burada bitirmem gerektiğini biliyorum ama .

Dudaklarını omzumda hissettiğimde ve sakalı tenimi çizdiğinde usulca iç geçiriyorum.

Dişleri ara sıra beni ısırıyormuş gibi oynarken kalbim hızlanıyor.

Daha fazlasını istiyorum ve daha fazlasına ihtiyacım var, ama ben isteyemeden telefonu cebinde titriyor. Görmezden geldi, ama çaldığında

tekrar, durur.

Landon boğazını temizler. "Bunu ben almalıyım."

"Doğru, evet," diyerek ayağa kalkıyorum, aramıza mesafe koyuyorum, çünkü zihnim manikleşiyor ve nefes almakta zorlanıyorum.

Cevap veriyor ve avucunu yüzüne sürerek inliyor. "Dalga mı geçiyorsun benimle? Hayır Jayden, şu anda taco istemiyorum." Telefonunu kulağından çeker. "Herkes eve geri dönüyor. Muhtemelen zil zurna sarhoşlardır ama gidip taco yemek isteyip istemediğini bilmek istiyorlar."

Düşünüyorum, ama sarhoş dediğinde burnunun kırıışmasını özlemiyorum. Sadece alkolden hoşlanmıyor değil, alkolü küçümsüyor ve eminim gürültü yapacaklar ve bu muhtemelen uğraşmak isteyeceği bir şey değil.

"Onlara iyi olduğumu ama davet için teşekkür ettiğimi söyle."

Landon mesajımı iletiyor ve telefonu kapatıyor. "Oynamaya devam etmek ister misin?" Başımı sallıyorum ve oturuyoruz ve bana bakıyor. "Şimdi ne oynamak istiyorsun?"

"Hiç 'To Build a Home'u duydun mu?" İlk tuşa basıyorum ve o da hiç vakit kaybetmeden beni takip şaşırmıyorum.

"İSTERSEN BIRAZ MÜZİK AÇABILIRSIN. BENİM PLAĞIMI BİLE KULLANABILIRSIN. oyuncu. Şimdi çalışıyor. Bu adam tamir etti ve itiraf etmekten nefret ediyorum ama oldukça iyi bir iş çıkardı."

Gülümsememi tutuyorum. "Hangi adam?"

"Sadece bir adam. Önemli biri değil ama kullanabilirsin. Ben üstümü değiştireceğim. Çabuk olacağım." Kendi kendine mırıldanıyor ve ben bir şey söylemeden odasına kaçıyor.

Kendimi tutmaya çalıştığım gülümsememi serbest bıraktım. Bunu çok sık yapıyorum ve gerçekten bunu yapmak istemiyorum ama ne zaman o yanımda olsa dudaklarım kendiliğinden geriliyor. Onun etrafında olmak beni gerçekten iyi hissettiriyor.

Ama kafamda rahatsız edici bir düşünce beliriyor, "*Ama ne zamana kadar?*" diye soruyor.

Gülümsemem azalıyor ve onun pikabını kullanmak yerine televizyonu açıp YouTube'a ama ekranda kendime bakınca duraklıyorum. En sevdiği şarkıcı olduğum hakkında hiçbir fikri yok ve ona asla söylemeyeceğim, ama onun takıntısını izlemek eğlenceli.

Arka planda karışık bir ses duyduğumda, yakın zamanda cover'ını yaptığım Coldplay'in "Yellow" şarkısına .

Arkamdan çıkıp nefes nefese kalıyor ve ona bakmak için döndüğümde ne gözümü kırpiyorum ne de nefes alıyorum.

Melek kostümünü çıkardı ve şimdi ona verdiğim siyah kazağı giyiyor ve vay canına, çok güzel görünüyor. "Haptic'i isteyerek mi giydin?"

"Bunu duymak istemiyorum." Ona bakmayı bırakıp yemek masasından pizzayı almak için kendime söz veriyorum.

Dudaklarını sıkıyormuş gibi yapıyor ve mırıldanıyor. "Tanrım, bu şarkıya bayılıyorum. Bunu yeni göndermiş olmalı."

İstedğini biliyorum. Bir keresinde bundan bahsetmiş ve *Haptic*'in bunu haber yapmasını çok istediğini söylemişti. Ben de yaptım. Nasıl yapmayayım? O hevesli bir dinleyici, önemli değil.

Midesi guruldadığında, elimdeki pizza kutusuna bakıyor. "Bunu gerçekten yememeliyim ama Tanrım, açlıktan ölüyorum."

"Nedenmiş o?"

"Kız kardeşim Natalie birkaç ay içinde evleniyor ve ben de baş nedimeyim, o yüzden yediklerime dikkat etmem gerekiyor," diye açıklıyor buzdolabından iki şişe su ve birkaç peçete alarak.

Beni oturma odasına kadar takip edip sehpayı itiyor ve ikimiz de yere oturup pizzayı aramıza koyuyoruz.

Müzeden çıktıktan sonra midesi guruldamaya başladı ve dakikalarca ileri geri gittikten sonra, geçici olarak bir şeyler yemeyi kabul etti.

Pislik gibi davranıp yediklerine dikkat etmesine gerek olmadığını söylemek istemiyorum, çünkü nasıl yediğini gördüm. Her zaman sağlıklı ve besleyici yiyecekler yiyor. Birlikte yemek pişirdiğimiz ve yediğimiz için biliyorum.

"Meyveli olması iyi bir şey." Bir dilim alıp pizzanın etrafına saçılmış ananası gösteriyorum.

Saint bundan nefret ederdi. Neredeyse ona göndermek için bir fotoğraf çekecektim ama vazgeçtim. Bu sadece onu kızdıracak ve bunun neden bir insanın yaratabileceği en kötü şey olduğuna dair gerçekler ve diğer saçmalıklarla telefonumu havaya uçuracak.

Bu onun yüzünde küçük bir gülümseme yaratır. "Bunu anneme söyleyebilir misin?"

Bunu şaka olarak söylediğini biliyorum ama sesindeki gerginlik bana aksini söylüyor. Bunu yüksek sesle söylemek istememiş olmalı, çünkü

Boğazını temizler ve bir dilim ile küçük bir fincan ranch ve bir peçete alır.

"Bize bak." Sesini zevk kaplıyor.

Ona bakıyorum, çelişkiler içindeyim, daha fazla şey söylemek istiyorum çünkü müzede ailesi hakkında söyledikleri aklımda canlanıyor. Ama belli bu konuda konuşmayı bitirmiş ve ben de zorlamak istemiyorum.

"Neye bakmam gerekiyor?" Pizzamdan bir ısırık alarak soruyorum.

Ayağını bacağıma vuruyor. "İyi geçiniyoruz. Yemek paylaşıyoruz. Ve yalnızız. Tartışmıyoruz. Bizimle gurur duyuyorum."

Kaşlarını çatıldı. "Az önce beni tekmeledin. Bunun iyi geçinmek emin değilim. Şimdi kavanoza bir dolar koyman gerekecek."

Kaşlarını çatıyor.

"Bana öyle bakma. Kuralları ben koymadım." Omuz silkip bir ısırık daha alıyorum ve onun yenmemiş dilimine bakıyorum. "Ye, yoksa soğuyacak."

"Bil ki, sana hâlâ katlanamıyorum."

Yanağım seğiriyor. "Hâlâ benim düşüşümü mü planlıyorsun?" "Her zaman," diye takılıyor.

"Güzel. Şimdi, ye."

Çiftliğin kapağını açıyor ve pizzayı içine daldırıyor. Bana baktığında, sessizce kıkırdıyor.

"Sakin bana çiftliği sevmediğini söyleme?"

"Hiç denemedim." Dudağım hoşnutsuzca yukarı doğru kıvrılıyor. "Garip kokuyor."

Nefesi kesiliyor, sanki onu gücendirmişim gibi bana bakıyor. "Garip mi kokuyor?"

Tuhaf olan sensin."

"Çiftliği sevmediğin için mi?"

"Evet, *müstehcenlikten* hoşlanmadığım için," diyerek kelimeyi vurguluyor ve sesimin tonunu taklit ederek kısıp çıkmasını sağlıyor.

"Denemelisin."

"Sesim öyle gelmiyor ve bunu denemeyeceğim." Başımı sallıyorum, küçük kabı kaldırdığında geri çekiliyorum.

Gülüyor ve dizlerinin üzerine oturarak onu bana yaklaştırıyor. "Evet, biliyorsun ve bunu denemelisin. Böyle davranmayı bırak."

Burnumu kıvrarak aramıza biraz daha mesafe koyuyorum ama ben uzaklaştıkça o daha da yaklaşıyor. "Hiçbir şeyden hoşlanmıyorum ve bunu denemeyeceğim. Tadının berbat olduğuna eminim."

Kıkırdıyor, gözleri ıslıl ıslıl parlıyor. Sinirlenmek istiyorum, çünkü insanların ısrarcı olmasından nefret ederim, ama yardım edemem ama onun ne kadar büyüleyici görüldüğüne .

Kar beyazı ve elektrik safiri kafamın içinde dönüyor.

Büyüleyici renkler zihnimin gözünde dans ediyor, tıpkı onun sesi gibi. Büyüleyici ve ahenkli. Kurdeleye benzeyen ışınlar beklenmedik bir şekilde dönüyor ve canlı bir şekilde parlıyor.

Beni hipnotize ediyor, bir büyü gibi bağlıyor ve sersemlikten kurtulmak için göz kırpmaya çalıştığımda bakışlarım onunkilerle çarpışıyor ve bir şey beni şok ediyor.

Gözlerimi tekrar kırpıştırarak kendimi sersemlikten kurtarıyorum, ama sersemlik geçmiyor.

", sadece bir kez dene. Beğenmezsen seni yalnız bırakırım." Sanki beni baştan çıkaracakmış gibi küçük bardağı elimde sallıyor. Hiçbir şey yapmıyor, ama pizzasını ısırp inlediğinde, başka bir renk dizisi beliriyor.

Canlı, iştahlı ve yoğun, aceleci kiraz kırmızısı.

Nefes alıyorum, başım dönüyor. "İyi."

Julianna gülümsüyor ve sosu bana uzatıyor. Dilimin üzerine az miktarda döküp bir ısırık alırken beni dikkatle izliyor.

"Vay canına, bu-"

"Lezzetli, değil mi?" diye heyecanla cevap veriyor. "Hayır," diyorum ve kaşlarımı çatıyorum.

Aslında çok kötü değil, ama onu kızdırmayı seviyorum.

Bana yarım bir omuz silkme hareketi yaptı. "Her neyse, denemeye değerdi.

Belki de patates kızartması ile denemelisiniz."

Başımı sallıyorum, o da yorgun bir nefes verip tekrar yerine oturuyor.

Arka planda çalan müzik eşliğinde pizzalarımızı sessizce yiyoruz ama söylemek ya da sormak istediği bir şey olduğunu hissediyorum. Arada bir gözlerinin üzerimde olduğunu hissediyorum ve sonra tereddüt ediyormuş gibi parmaklarını kucağına vuruyor.

"Sor."

Yüzünü bana dönmek için vücudunu eğiyor ve bacaklarını altına sıkıştırıyor. "İçmemenin bir nedeni var mı?"

Bir geri sarma düğmesine basılmış gibi, sanki bir saniye önce olmuş gibi bir geri dönüş kafamda oynuyor.

"Sadece kalmasını istedim! Ben oradaydım. Hep oradaydım! Neden yeterince iyi değildim?" Annem sözcükleri ağzında geveleyerek avucunun içine hıçkırıyor. Gözyaşları yanaklarından aşağı yuvarlanıyor ve yanlışlıkla üzerine döktüğü alkol yüzünden zaten ıslak gömleğini ıslatıyor.

Elindeki viski şişesine bakarak temkinli bir şekilde ona yaklaşıyorum. "Anne, her şey girecek. Ben buradayım. Üstesinden geleceğiz-"

Acı acı güler ve gözyaşlarıyla lekelenmiş yanağını ön koluyla siler. "Bu seninle ilgili değil! Aslına bakarsan, gitmesinin sebebi sensin. Beni terk etmesinin sebebi sensin!"

Bunu ilk kez söylemiyor ve şimdiye kadar daha az acıması gerekirdi, ama acım daha da artıyor, yine de zorluyorum çünkü bu benimle ilgili değil.

"Anne-"

"Yeter, Landon!" diye bağılıyor ve şişeyi bana doğru fırlatıyor, ama bana çarpmadan önce tam zamanında eğiliyorum.

Yerdeki kırık cam parçalarına gözümü kırpmadan bakarak donup kalıyorum. Kahverengi sıvı duvardan aşağı süzülüyor ve yerde bir su birikintisi halinde toplanıyor.

O uzaklaşıp kapıyı arkasından çarpma kadar gelemedim.

Kesik kesik nefes alarak, dağınıklığı toplamak için eğildim.

"Annem bir alkolikti." "Ben-"

"Özür dileme." Pizzamı yerine koydum ve ellerimi silmek için bir peçete aldım. "Önemli bir şey değil. Herkese anlattığım bir şey değil ama sana karşı dürüst olacağımı söylemiştim."

Acıma sözleri ya da sempatik bir ifade bekliyorum ama ikisini de alamıyorum.

Bana şefkatle gülümsüyor ve elini benimkinin üzerine koyuyor. Yumuşak eli benimkini sıkıyor; nazik ama güven verici ve beni rahatlatıyor.

"Gerek yoktu ama bunu benimle paylaştığın için teşekkürler. Benimle paylaştığın her şeyin kalacağına söz veriyorum."

Reid aklıma geldikçe ellerimi zincirime doğru kaldırıyorum. Her görüşmemizde, eğer onunla konuşamıyorsam, güvenilebileceğim biriyle konuşmam konusunda çok ısrarcı olmuştur.

Jagger'la, hatta Gabby ve Polly'yle konuşmayı düşündüm ama onların da kendi dertleri var. Onlara yük olmak istemiyorum ve geçmişte kalması gereken şeyleri gündeme getirmek anlamsız.

Ama bilmediğim bir nedenden dolayı onunla konuşmak zorunda kalıyorum. Nedenini bilmiyorum. Hiçbir zaman açılmayı düşüneceğim biri olmamıştı, ama burada ve bana bir battaniye gibi geliyor. İhtiyacım olduğunu fark etmediğim bir şey.

Elimi zincirimden çekiyorum ama onun elini bırakmıyorum. Sanırım o da elini çekecek ama çekmiyor. "Teşekkürler."

"Bana teşekkür etmene gerek yok. Ne zaman bir şey hakkında konuşmak ben buradayım. Ben buradayım."

Bana biraz daha yaklaşıyor ve ben de kutuyu biraz iterek yoldan çekiyorum. Ne yaptığımızın son derece farkındayız ve belki de çizgiyi çekmemiz gereken yer burasıdır. Zaten girmememiz gereken bir bölgeye, ama bu farklı.

"John, babam, annemi başka biri için terk etti ve o da..." *Gülümsemeyi kes! Sadece dur! Tanrım, şu an sana bakamıyorum bile. Aynı ona benziyorsun.* "Kontrolden çıktı. Alkol onun terapi tercihi oldu. Özellikle de viski. En sevdiği şeydi. Ve sonunda, alkol zehirlenmesinden öldü. Bu yüzden sarhoş birinin etrafında olmak bana kendimi..." *Lütfen ölme anne.* "Endişeli."

Bu yüzden iki yıl önce ve birkaç hafta önce onunla kaldım. Bu yüzden arkadaşlarım içki içerken onlara göz kulak oluyorum, çünkü ya bir şey olursa?

Julianna bir şey söylemiyor ama elimi sıkıyor ve başını omzuma koyuyor.

tatlı parfümünün kokusunu içime çekiyorum, yaydığı rahatlığın tadını çıkarıyorum ve ilk kez rahat bir nefes alıyorum. Ama hissettiğim sadece rahatlama değil, biraz özgür, biraz canlı, biraz iyi.

Kaşlarını çatarak bana bakıyor. "Bekle, eğer alkol seni rahatsız ediyorsa, neden her zaman çok içen arkadaşlarının etrafındasın? Onlara söyledin mi?"

Bileğimi diğerinin üzerinden geçirerek omuz silkiyorum. "Hayır, bu anlamsız. O kişi olmak istemiyorum."

"Sen o kişi olmuyorsun. Sınırlar koyuyorsun. Aman Tanrım." Birden bir şey hatırlamış gibi yüzünü buruşturuyor. "Beni eve getirdiğin o gece her yerindeydim ve o gece... iki yıl önce. Tanrım, Landon. Çok özür dilerim."

İki yıl önceki Cadılar Bayramı önüne geliyor.

Julianna tökezliyor, kafası karışıyor ve kelimeleri geveliyordu. Bir şeylerin etkisinde olduğunu fark ettim ve ertesi sabah da aynı şeyi söylemişti. Bütün gece yerde oturup kusmuğunda boğulmadığından emin olmak için onu izlerken yatağımda uyandı.

O gece onunla ilgilenmeyi planlamamıştım ama kiminle olduğundan emin değildim ve kötü görünüyordu. Ve bunun uyuşturucuyla bir ilgisi olmadığını biliyordum. Bir şeyler ters gidiyordu ama ne aldıysa ondan olduğu konusunda ısrarcıydı.

"yok. Olan oldu."

Bakışlarını aşağıya doğru çeviriyor ve yorgun bir nefes alıyor. "Bu iyi değil. Benimle uğraşmak zorunda kaldığın için üzgünüm. Bir daha olmayacağına söz veriyorum."

Sözleri sessiz, neredeyse utanmış, pişman ve umutsuz.

"Hey." Yüzünün yarısını kaplayan sarı saç perdesini kulağının arkasına sıkıştırıyorum. "Sorun yok, söz veriyorum."

"Bu iyi değil." Dizlerini göğsüne çekip kollarını doluyor. "Sana bunu yaşatmak istememiştım. Niyetim bu değildi."

Dönüyorum, önünde oturuyorum, bacaklarımı iki yanına yerleştiriyorum ve avuçlarımı dizlerinin altına koyuyorum.

"Julianna, söz veriyorum iyiyim. Benim sorunlarım senin suçun değil. Özür gerektirecek bir şey yok."

Konuyu açıp geceyi mahvettiğim için kendimden nefret ediyorum. Kendimden daha da nefret ediyorum, çünkü onun gülümsemesini istiyorum. Ben olmak istiyorum

Nedeni var, ama onları ortaya çıkarmakta pek iyi değilim.

"Sorun o değil. Sana karşı dürüst olmadım." Titrek bir nefes verdi ve elimi bıraktı. "Gerçekten ne olduğunu bilmiyorum. Aptal olduğumu düşüneceğini biliyorum, çünkü kim düşünmez ki? Aslında hepsinin benim hatam olduğunu biliyorum. Orada olan bendim. Yeterince dikkatli olmayan bendim. Gerçekten daha iyi bilmeliydim."

Göğsüme ağır bir yük yerleşiyor, sözlerini anladığımda etrafımızdaki tüm havaya el konuluyor.

"O gece isteyerek bir şey almadın, değil mi?" Boğucu sessizliği yararak soruyorum.

Kalın kalın yutkunuyor. "Hayır."

Korkunç soruyu sormadan önce ellerimi iki yana açıp dişlerimi gıcırdatıyorum. "O gece bir şey mi oldu?"

"Bir şey olmadı ama benim hatamdı." Alt dudağı titriyor ve boğazını temizlemeden önce sesi çatlıyor.

Bana bakmıyor ve ne kadar emin görünse de bir şeyler aklımdan çıkaramıyorum. Ama zorlamak istemiyorum. Buna ihtiya ı yok.

"Julianna." Kendimi ona yaklaştırıyorum ve yanağını okşuyorum. "Bu senin hatan değil. Senin hatan değildi."

Endişeyle dudaklarını yuvarlıyor. "O gece ne olduğunu bilmiyorsun."

Elini kendi elime alıp diğer elimi yanağında tutuyorum. "Senin hatan olmadığını bilmek için o gece neler olduğunu bilmeme gerek yok."

Kaşlarının arasına küçük bir kırışıklık yerleşiyor ve hüzünlü gözleri benimkileri arıyor. "Ne olduğunu bilmiyorsun ve bana inanıyor musun?  ylece? Sana kendimi açıklamama gerek yok mu? Bana öylece... inanacak mısın?" diye soruyor kararsızca.

Omuzlarının nasıl sarktığını ve kendini k   lt yormuş, en kötüsüne hazırlanıyormuş gibi başını nasıl  ne eğdiğini  zlemiyorum.

"Sana inanıyorum Julianna," diyorum içtenlikle ve bu sözler dudaklarımdan döküldüğü anda omuzlarındaki gerginlik azalıyor ve gözlerindeki bitkin ifade rahatlamaya dönüşüyor. "Sana inanıyorum."

Söylemek istediğim daha çok şey var ama bu onun için çok fazla olabilir, bu yüzden aklıma gelen tek şeyi yapıyorum. Berbat etmeyeceğimi bildiğim tek şeyi.

"Sana sarılacağım, tamam mı?"

"Tamam." Başını gevşekçe sallıyor.

Dizlerinin üzerine çökene kadar onu kolayca kendime çekiyorum ve o da benim ona yaptığım gibi bana . Ne yaptığımızı yüksek sesle söylememize gerek yok çünkü gözlerindeki bakışı anlıyorum. Bana güveniyor ve bunu asla bozmamak için elimden gelen her şeyi yapacağımı biliyorum.

Bir bacağını kaldırıp üzerime oturuyor, ben onun beline sıkıca sararken o da kollarını boynuma doluyor. omzuma yasladığında nefesinin ağırlaştığını duyuyorum ve vücudu benimkinin karşısında eriyor.

Burada ne kadar oturduğumuzu bilmiyorum ama arka planda Son Lux'ın "Let Me Follow" şarkısının cover'ı çalarken ona sarılıyorum.

"Sana hiç çok iyi sarıldığını söyleyen oldu mu?" Sesindeki gülümsemeyi duyuyorum ve bu benden bir tane çekiyor.

"Hayır."

"Neden olmasın?"

"Genelde insanlara sarılmayı alışkanlık haline getirmem." "Ama bana sarılıyorsun?"

Ensemdeki saçları parmaklarının etrafında nazikçe dolaştırırken nefesimi içime çekiyorum. "Sanırım sen bir istisnasın."

Geri çekiliyor, o parlak safir gözleriyle bana bakıyor. "Bu bana tekrar sarılacağın anlamına mı geliyor?"

"İhtiyacın varsa, evet." Yutkunuyorum, dudaklarını yalarken ona bakıyorum.

Julianna daha yakına eğiliyor ve tam aramızdaki mesafeyi kapatmak üzereyken dışarıdan gelen tiz bir kahkaha ve ardından daha fazla kahkaha duyunca donup kalıyoruz.

Gürültü azalıp kapı çarpma sesi duyulduğunda Julianna esniyor.

"Uykun var."

"Birazcık." Tekrar esniyor.

Ona sert bir bakış attım. "Sen yatağına git. Ben temizlerim."

Üzerimden inip ayağa kalkıyor. "Kalmak istiyor musun?"

"Yatıya kalmamı mı istiyorsun?"

Ayağa kalkıp pizza kutusunu alıyorum ve gülümsememeye çalışarak sehpanın üzerine koyuyorum.

Topuklarının üzerinde sallanıyor. "Evet, ama aslında çok rahat olmayabilirsin. Benim yatağım-"

"Kalmamı istiyor musun?"

"Evet," diye yumuşakça yanıtlıyor. "Rahat edeceğim."

Julianna önden gidiyor, ben de onu takip ediyorum ve kapıyı arkamdan kapattığımda başka hiçbir yerde olmak istemediğimi fark ediyorum.

"BEN BURADAYIM!" EL YATAK ODAMIN KAPISINI ÇARPARAK AÇIYOR, KOLLARINI UZATIYOR
Geniş.

Sırıtarak pijamamın son düğmesini ilikliyorum. "Zamanı gelmişti.
Ben de sana mesaj atmak üzereydim."

Bugün Cuma ve bu da Frimance düzenleyeceğimiz anlamına geliyor,
ancak sadece kızlar ve ben olmak yerine Eloise, Daisy, Cara ve Darius'u
da davet ettik.

Sadece bir şeyler izlemekle kalmayacağız, aynı zamanda resim
yapacağız, birçok farklı yemek yiyeceğiz ve karaoke yapacağız. Ayrıca
hepimiz sonbahar pijamaları giymeyi kabul ettik.

"Özür dilerim." Yatağıma uzandı ve yorgun bir nefes verdi. "Yemek
yapmayı ve bazı ödevleri bitirmem gerekiyordu, sonra Cecilia aradı..." Kız
kardeşinden bahsettiğinde sesindeki hayal kırıklığını kaçırmıyorum.
Bana anlattığı kadarıyla, araları pek iyi değil ve Cecilia ne zaman ararsa
arasın, bunun nedeni

İyilik.

" çıkacağız!" Koridorda bağıırıyorum.

"Merak etmeyin, otuz dakika daha burada olmayacaklar! Geldiklerinde
sizi ararız!" Polly bağıırarak karşılık verir.

Bununla birlikte, kapıyı arkamdan kapatıyorum ve yatağıma doğru
yürüyorum. Yatağın başucuna oturup bacaklarımı uzatıyorum ve El

başını kucağıma koydu.

"Nasıl geçti?" Parmaklarımı onun kalın, koyu kahverengi saçlarında hafifçe gezdiriyorum.

Derin bir nefes almadan önce yüzünde çelişkiler dans ediyor. "O hamile."

Cecilia yirmi altı yaşında. Büyük bir mesele olmamalı, ama geçen yıl onun hakkında sorumluluk sahibi olmadığını bilecek kadar çok şey duydum.

El yüksek sesle inlemeden önce boş gözlerle tavana bakıyor. "Kendine bile zor bakıyor. Bir bebekle nasıl başa çıkacak bilmiyorum."

"Hey, her şey girecek." Söylediklerime inanabildiğimden bile emin değilim ama El'in hayatında daha fazla olumsuzluğa ihtiyacı yok.

Kaskatı kesiliyor ve utanmış gibi gözlerini kapatıyor. "Kürtaj önerdim ve bunun beni boktan bir insan gibi gösterdiğini biliyorum ama Juls, o hazır değil."

"Sen boktan bir insan değilsin. Sadece onu önemsiyorsun ve-"

"Annem aksini düşünüyor." Ağır bir iç geçirdi. "Ces telefonu kapattıktan sonra beni aradı." Mizahsız bir kahkaha onu terk ediyor. "Duygularına saygısızlık ettiği için Ces'i geri aramamı istiyor. Buna inanabiliyor musun? *Bana* düşüncesiz diyor, ama ben - özür dilerim ama başka bir şey hakkında konuşabilir miyiz?"

Sesini kaplayan duyguları temizliyor, yanıma oturuyor ve başını omuzlarıma yaslıyor.

"Hapless bu mu?" diye soruyor, televizyonuma bakarak.

"Dokunsal," diye düzeltiyorum, kolumu onunkine dolayarak.

"O ses ve o eller... Tanrım, hiç yüzünü gösteriyor mu?"

"Hayır, anonim kalmayı seviyor."

Dudaklarını büzüyor, onaylamaz bir şekilde mırıldanıyor. "Ne yazık. Eminim çok seksidir."

Ona bakıyorum, eğleniyorum. "Sana bu izlenimi veren nedir?"

"Ellerindeki damarlara bakın." Haptic'in piyano çaldığı ve "See You in the Dark" cover'ını söylediği ekranı işaret ediyor. Şarkıyı bugün yayınladı ve tekrar tekrar çaldığımı itiraf etmekten utanmıyorum. Yine de ne kadar çok çaldığımı itiraf etmekten utanıyorum.

Bana Landon'ı düşündürüyor. "Sadece ateşli bir insanın böyle elleri olur ve parmakları da uzun. Tuşları nasıl yediklerinden anlayabilirsin. Yüzünü görebilmek için neler yapmazdım."

Başımı sallayarak onaylıyorum, çünkü... aynı. Kendini bilinmez kılmasında çekici bir şey var. Onun gibi bir hesabı olan ne ilk kişi ne de son kişi olacağını biliyorum ama farklı hissettiriyor
-Sesi farklı geliyor.

"Yani." Gözlerinde muzip bir parıltı dans ediyor. "Cadılar Bayramı'nı açıklar mısınız?"

Cadılar Bayramı'ndan bu yana üç gün geçti. Müzeden bu yana. Ona iki yıl önceki Cadılar Bayramı'nı anlatıp kendimden bahsettiğimden beri. O da kendisiyle ilgili bir şeyler paylaştığından beri. kaldığından beri. Ve onu son gördüğümünden beri.

Çarşamba sabahı boş bir yatağa uyandım ve Landon'dan hiçbir iz yoktu. Gerçekten bir iz yoktu çünkü ortalığı temizlemişti. Pizzayı buzdolabına koymuş ve kutusunu atmış.

Birbirimizi görmedik çünkü basketbolla meşguldü. Önümüzdeki hafta ilk maçları var, bu yüzden takım hazırlanmak için ne gerekiyorsa yapıyor.

Gerçi bir şekilde mesajlaşıyoruz. Çok fazla değil ve asla özel dersle ilgili değil. Her zaman güven verici ama alaycı kısa mesajlar.

Ayrıca her iki hesabımdaki hikayelerime de bakıyor ve spam hesabımdaki bir yıl önceki resimlerimden birini beğendi. Doğum günümde elimde kalp şeklinde bir pasta tutan pembe iç çamaşırılı bir fotoğrafımdı. Bu konuda ona seslendim ve o da hiç utanmadan bir mesaj attı:

Şeytanın Yumurtası: Ekran görüntüsü istemiyorum. Bana gönder.

Ben: Resimler anlaşmanın bir parçası
değildi

Şeytanın dölü: Bedenin özel ders için, unutma. Bu da demek oluyor ki sana istediğim gibi sahip olabilirim. Ve bu da bir resim istiyorum demek. Ama madem zorluk çıkarıyorsun, bir taneden fazla istiyorum.

Ben: Ek: 10 Resim

Ben: Mutlu musun? Bunlar IG için pek uygun değildi. Ve sana güveniyorum, bu yüzden paylaşmak yok.

Şeytanın dölü: Keşke seni kimseyle paylaşmama konusunda ne kadar ciddi olduğumu anlayabilsen.

Şeytanın tohumu: Her parçan benimle güvende.

Salı gecesi bir şeylerin değiştiğini inkâr edemem, ama her şeyin değiştiğini iddia etmeyeceğim ya da kendimi buna inandırmayacağım. Sömestr bittiğinde muhtemelen her şey eski haline dönecek. Bu düşünce yapısını korumam en iyisi, çünkü yapmak istediğim son şey umutlarımı yükseltmek.

"Bu, sen ve Micah hakkında konuşacağımız anlamına mı geliyor?"

Küçümseme yüz ifadesini kaplıyor. "Lisedeyken çıktık. Ayrıldık. Son."

Bir an onu inceliyorum ve gülümsemeyle maskeleymeden önce yüzünde beliren acıyı fark ediyorum.

"Özür dilerim. Yapmamalıydım-"

Kayıtsızca omuz silkiyor. "Sorun değil, oldu işte. İşimiz bitti."

"Konuşmak istersen ben buradayım." Elini sıkıyorum.

"Biliyorum," diye cevap veriyor, gözleri heyecanla parlıyor. "Hadi ama, Salı günü. Bu da neydi böyle?"

Ona anlatmak isteyip istemediğimi tartışıyorum ama El'den daha fazla güvendiğim kimse yok. Beni yargılamayacağını bildiğim için gergin bir kıkırdamayla ona neredeyse her şeyi anlatıyorum. Landon'ın benimle paylaştıkları ve Cole olayı hariç.

Hiçbir şey söylemeyeceğime söz verdim ve ciddiydim. Keşke bunu kendine saklama ihtiyacı hissetmese. Onu tetikleyen bir şeyin etrafında olması düşüncesinden nefret ediyorum.

Şaşkınlıkla ve çenesi açık bir şekilde bana bakıyor. "Bana öyle bakmayı kes. Bir şey söyle."

Gözlerini kırıştırıyor ve ellerini birbirine vurarak çılgınca gülüyor. Yatağıma atlıyor ve hevesle kolumu sallıyor. "Vay ! Biliyordum! Biliyordum! İkinizin eninde sonunda-"

"Shhhh." Kolundan tutup hareket etmesini engelliyorum. "Bu kadar gürültü yapma. Kızlar bilmiyor."

El gibi onlar da meraklı ve daha fazlası olabileceği konusunda biraz fazla heyecanlı görünüyorlar. Umutlanmalarını istemiyorum. Onlara küçük takasımızdan bahsetmek de garip olur.

"Özür dilerim, özür dilerim," diye fısıldıyor, sonra bir çocuk gibi ellerinin içine ciyaklıyor. "Özür dilerim ama senin için heyecanlıyım." Ellerini usulca çırpıyor ve küçük bir dans yapıyor.

Kollarıyla oynayıp ellerimin üzerine çekiyorum. "Yani, bizim... *benim* özel ders karşılığında seks *yapmamın* garip olduğunu düşünmüyor musun? Ve ona resim göndermem?"

Çıplak değillerdi ama neredeyse .

"Delicesine seksi olan ve sesi şarkı söyleyen adama benzeyen bir adamla bu durumdan en iyi şekilde faydalananı olman garip değil mi? Bekle." Gözleri büyüyor ve parlıyor. "Landon'ın şarkı söyleyebildiğini düşünsene."

"Bunu ona hiç yakıştıramadım. Piyanoyu nasıl çaldığını görmeliydiniz. O şarkıyı ilk kez çaldığını ve ben çaldığımda sadece dinleyerek öğrendiğini söyledi."

Başka hangi yeteneklerini sakladığını merak ediyorum. Bana kendini beğenmiş bir gülümseme veriyor.

"Bana öyle bakma. Sadece eğleniyoruz."

Düşünceli bir şekilde mırıldanıyor ama sonra omuz silkiyor. "Senin adına sevindim. Bunu hak ediyorsun."

"Yani bunun tuhaf ya da yanlış olduğunu musun?"

"Bunu yapmazsan tuhaf ve yanlış olur. Size iyi davrandığı, sınırlarınıza saygı gösterdiği ve sizi rahatsız etmediği sürece, siz istemediğiniz sürece neden olacağını anlamıyorum. O zaman kesinlikle yapmayın, çünkü siz de bundan zevk almalısınız. İstemiyor ? Çünkü eğer istersen bu tamamen sorun değil-"

"Hayır, hayır, istiyorum. Onun yanında kendimi gerçekten rahat hissediyorum." Yüzüm ısınıyor ve dudaklarım yukarı doğru çekildiğinde aşağı bakıyorum.

Polly'nin dışarı çıkmamız için bağırdığını duyduğumuzda El kıkır kıkır gülüyor. "Unutma, tek kelime etme," diye uyarıyorum yatak odamdan çıkarken.

"Bu dudaklar mühürlü." Parmaklarını kısıtıp ağzına götürüyor ve dudaklarını kapatıyormuş gibi yapıyor.

Oturma odasına girdiğimizde, nefis bir yemek kokusu, İspanyol müziğinin sesi ve Gabby ile Daisy'nin artık bachata olduğunu bildiğim bir şarkı söyleyip dans etmeleriyle karşılaşıyorum.

Kızların yanına taşındığımdan beri Latin kültürü hakkında pek çok şey öğrendim. Ayrıca Gabby sayesinde çok lezzetli Meksika yemekleri ve El sayesinde Kolombiya yemekleri denedim.

Eloise heyecanla benden ayrılıyor ve kızlara katılıyor. Ayrıca bachata ve diğer birçok dans türünde de uzman.

"Hey, Juls," diyor Darius ve Cara, tabaklarını herkesin yaptığı çeşitli yiyeceklerle doldururken bana gülümseyerek.

Polly bana bir tabak uzatıyor ve şarkının ritmiyle sallanırken kendi kendine servis yapmaya devam ediyor.

"Selam." Onlara gülümsüyorum ve kendime her şeyden biraz servis ederken annemi düşünmemeye çalışıyorum. Birkaç günde bir bana mesaj atıyor, sağlıklı beslenmem ve spor yapmam gerektiğini hatırlatıyor. "Nasılsınız çocuklar?"

"Bitkin." Darius inliyor. "Yemin ederim, bu dönemi bitirdim. Bırakmaya ve ayak fotoğraflarını satmaya gerçekten çok yakınım."

Ciddi ifadesi karşısında bir kahkahayı bastırıyorum.

Cara, tabağını Eloise'in yaptığı empanadalarla doldururken, "Gerçekten çok güzel ayakların var," diye ekliyor.

Darius sırtıyor, Gabby'nin yaptığı enchiladaları kendine servis ediyor. "Öyle, değil mi?"

"Aman Tanrım, gerçekten de güzel ayakların var." Polly nefesini tutmuş, aşağı bakıyor. "Çok kıskandım. Ayağımın üzerine bir dambıl düştü ve ayak başparmağımın tırnağı tuhaf bir şekilde uzadı."

Şarkı değişiyor ve hem Gabby hem de El hevesle soluk soluğa kalıyor ve ben şarkıyı tanıyorum çünkü ikisi de bu şarkıyı pek çok kez çaldı. Carlos Baute ve Marta Sánchez'den "Colgando en Tus Manos". İkisi de mikrofon olarak kullanabilecekleri bir şey bulmakta acele ediyor ama Daisy biraz şaşkın görünüyor. Gözlerinde bir şey parlıyor ama o göz kırpıp yanımızda durmadan önce ne olduğunu anlamaya vaktim olmuyor.

"Neyi ?" Daisy bir tabak kaparak soruyor.

"Ayaklar," deriz hepimiz.

Tabağını yemekle doldurmaya başlarken, "Darius'un ayakları gerçekten çok güzel," diyor.

Sonraki iki saat boyunca, yemek yerken en rastgele şeyler hakkında konuşuyoruz ve sonra bir sonraki aktiviteye geçiyoruz: boyama.

Hepimiz beyaz bir çarşafın üzerine oturuyoruz, arka planda müzik çalarken herkesin kendi tuvali var.

"Oh!" Polly yerinden sıçrayıp televizyon sehпасından telefonunu alıyor, sonra ekranın ortasında bir yükleme sembolü beliriyor. "Saint'in bu gece Instagram'da canlı yayın yapacağını neredeyse unuttuyordum. Yemin ederim, bunu kaçırmak istemezsiniz." Kendi kendine kıs kıs gülüyor. "Sadece eğlenceli değil, aynı zamanda susuzluk da başka bir seviyede."

Gabby başını sallayarak onaylıyor ve boya fırçasını su dolu kavanozun içinde sallayıp duruyor. "Kendinizi hazırlayın, çünkü yorumlar çığırından çıkacak."

Birkaç saniye sonra video yüklenir ve Saint, Jayden ve Landon ile birlikte ekranda belirir.

Kalbim hızla çarpıyor ve midem dengesizlik skalasında onuncu seviyeye ulaşıyor.

El'in gözlerini üzerimde hissedebiliyorum ve bilmiş gülümsemesini hissedebiliyorum ama ona ya da başka birine bakmaya cesaret edemiyorum. Eğer bakarsam kendimi ele vereceğimden ve ne düşündüğümü bileceklerinden korkuyorum.

Resim yapmaya devam etmeye çalışıyorum ama elimde olmadan onun hareketlerini takip ediyorum. Mutfakta ve Jayden ve Saint ile birlikte yemek pişiriyor gibi görünüyor. Video daha sonra Jagger ve Malik'in diğer tarafta oturup onları yemek yaparken izlediğini gösteriyor.

Saint bir şeyler söylüyor ve göz ucuyla Daisy'nin değiştiğini görüyorum ve sanırım alay ettiğini duyuyorum ama çok emin değilim.

"Vay canına, şaka yapmıyormuşsun." Cara'nın sesi dikkatimi tekrar ekrana çekiyor. "Şu anda egolarının ne kadar şişmiş olduğunu bir düşünsene. Eminim Jayden'inki de öyledir."

Landon, sesini duyunca kenara çekiliyorum.

Saint'in bedenimi kirletmesine izin verdiğim gibi. Birden basketbolu sevmeye başladım.

Landon'ın sesi çok görkemli!

Jayden, lütfen DM'lerime cevap ver!

*Jagger bana her şeyi yapabilir ve ben özür dilerim.
Hepsi için astronomik derecede kötü durumdayım!!
Onlara vereceğim kelleleri hiçbir giyotin durduramaz.
Hepinizin bana ağza alınmayacak şeyler yapmasına izin
verirdim.
Hepsi çok iyi ve ne için.*

"Yüce İsa." Sessizliği ilk bozan Darius oldu. "Yani, beni yanlış anlamayın, hepsi çok iyi, ama lanet olsun."

"Sana söyledim, ama bunlar normalde olanlara kıyasla fena değil." Polly tekrar yerine oturur ve yeni yorumlar belirirken bakışları tekrar ekrana kayar.

Herkes resim yapmaya, Canlı yayını izlemeye, yorumlara ve Saint'in ağzından çıkan saçma sapan şeylere gülmeye devam ediyor. İlileniyorum ve , ama gerçekten yüz burada değilim, çünkü tek düşünebildiğim aklıma gelen fikir.

Ses kafamın içinde kapatamayacağım kadar yüksek. Korkup vazgeçmeden telefonumu elime alıp özel hesabıma geçiyorum. Arama sekmesine tıklıyorum ve onu aramam gerekmiyor, çünkü zaten arama geçmişimde var.

Landon'ın DM'lerine gireceğime gerçekten inanamıyorum. Ne hale geldim ben?

Azgın, Julianna, azgınlaştın.

Ben: Meşgul
müsün?

Telefonumu yere bırakıyorum ve yaptıkları nacho için kıymayı tencerede karıştırmasını izliyorum.

Landon kapmak onun Telefon itibaren onun geri cep, ve koymadan önce sadece bir göz atıyor. Neredeyse midem bulanıyordu, ama sonra bir kez daha baktı ve kaşığı yerine koydu.

devam ediyor ve cebine geri koymak yerine ekranı yukarı bakacak şekilde tezgâhın üzerine koyuyor.

Bir saniye bile geçmeden telefonum çaldı.

Gülümsememi dizginlemek için yanağımın içini ısıırıyorum ama mesajını okuduğumda gülümsemem serbest kalmayı başarıyor.

Landon Taylor: Neden? Beni şimdiden özledin mi? Sana söyledim, bana takıntılı olmak sana bir şey kazandırmaz.

Ben: Benim hatam, yanlışlıkla yanlış Landon'a tıklamışım.
Hoşça kal.

Ekranı aydınlanıyor ve onu eline aldığında gözleri biraz daha kararıyor ve çenesi esniyor.

Landon Taylor: Başka bir Landon'ı takip edemezsin.

Kaşlarım kalkıyor, çünkü o haklı. En azından benim özel hesabımda değil.

Ben: Diğer hesabımı kullanmak istemişim.

Çenesi tekrar esniyor ve yemin daha ateşli bir şey görmedim.

Landon Taylor: Saçmalamayı kes, Julianna.

Ben: Sanırım birisi (LANDON TAYLOR) bana kafayı takmış olabilir.

Sana takıntılı değilim.

Ben: Tamam, olmayabilirsin ama beni takip ediyordun.

Ben: Yani lojistik olarak konuşursak, bu sayılır. BANA TAKINTILISIN!!!!

Landon Taylor: Neden ?

Ben: Ne gibi? Ateşli, zeki, muhteşem, yıkıcı derecede güzel?

Landon Taylor: Öylesin.

Jayden'in sesi dikkatimi ekrana yöneltmemi sağlıyor.

"Bu Sen... sen Gülümsüyor musun?" o
İnanılmaz bir şekilde sorar, onun Gözlerini
Landon'a dikti.

Landon onu o meşhur boş bakışlarıyla kutsar ama bu, adamların ölüm sessizliğine bürünmesini engellemez.

Sonra bir yorum geliyor.

Bence o da gülümsüyor.

Ardından bir tane daha.

Bekle, sanırım gülümsüyordu.

"Aman Tanrım. Sanırım öyleydi!" Gabby coşkuyla haykırır.

"Bir şeyler gördüğümü sanıyordum. Yani, pek bir şey değildi ama ondan geliyor sayılırdı," diye ekliyor Polly.

Azizin nefesi kesilir. Hepsinin nefesi kesilir, dramatik bir şekilde ekleyebilirim.

"Bekle, gülümsüyordun." Saint ona bön bön bakar ama sonra gülümseyerek telefonu Landon'ın yüzüne yaklaştırır. "Vay anasını! Bayanlar ve baylar, sanırım nadir görülen bir fenomenle karşı karşıyayız. Hepiniz bunu ekrana kaydetmek isteyeceksiniz, çünkü bu nadir görülen bir durum ve büyük olasılıkla bir daha *asla olmayacak*. Landon Tay-"

"Defol git." Landon telefonu itiyor ve tek gördüğümüz ekranın kararması oluyor ama yine de arka plandaki sesleri duyabiliyoruz.

"Kahretsin, seni böyle gülümseten kim?" Jagger'ın sesindeki alaycılığı duyuyorum.

Jayden kıkırdar. "TJ'e mesaj atacağım. Bunu bilmesi gerekiyor."

Bazı mırıldanmalar var ve sanırım Landon onları tehdit ediyor, ama çok emin değilim. Malik'in "Ben ne ?" dediğini duydum.

Oda arkadaşları itiraf etmesi için onu ikna etmeye çalışırken telefonumu bir kenara bırakıp gülümsememe engel oluyorum.

Sienna F.: Merhaba! Son birkaç yıldır farklılıklarımız olduğunu biliyorum, ancak bunları bir kenara bırakıp iyi geçinmemizi gerçekten çok isterim.

SIENNA'NIN MESAJINI TEKRAR OKURKEN ŞOKA GIRMİŞ BİR HALDE GÖZLERİMİ TEKRAR TEKRAR KIRPIŞTIRIYORUM. BEN

Gördüklerime inanmakta zorlanıyorum ama başka bir mesaj geldiğinde gözümü kırpmıyorum.

Bir . Senden haber almak için sabırsızlanıyorum!

Ne yazacağımı ya da mesajına nasıl cevap vereceğimi düşünüyorum. Şok oldum ve hazırlıksız yakalandım, çünkü bu çok... rastgele. Üzerinde çok fazla düşünmemeliyim ama bir şeyler ters geliyor.

Cevap vermeden önce, kiminle semi'ye gideceğini bilmediğimi fark ettim. Landon'la gitmek istediğini söylemişti ama artık bu konuda konuştuğunu duymadım. Yine de bu tür şeylere hiç gelmediğini düşünürsek, yaramamasına şaşırmadım.

Sienna'nın bu konuda üzgün olduğuna eminim. Onunla gitmek istediği konusunda kararlıydı ama aynı duyguları paylaştığımı söyleyemem. Bundan zevk almamalıyım ama birlikte olmaları fikri hoşuma gitmiyor.

Ya da herhangi biriyle birlikte olmasını... Kıskanıyor gibiyim.

Doğru, yapmalıyız.

Başka ne diyeceğimi bilemiyorum. Ona güvenmiyorum. Ekranımın üst kısmında Instagram'dan bir mesaj beliriyor.

Dün gece cevap vermedin.

Yüzümde hain bir gülümseme beliriyor. Dün gece cevap verecektim ama kimsenin telefonu açık değildi.

Ben: Dikkat et, çaresizliğini gösteriyorsun.

Landon Taylor: Pek çok şey için çaresizim.

Sertçe yutkunuyorum ve sınıfımın ön kapısına bakıyorum. Bugün öğrencilerime ders veriyorum ama onlar henüz gelmedi.

Ben: Çaresiz ve takıntılı. Bu duyguları senden çıkaracak kişinin ben olacağım kimin aklına gelirdi? Çok etkilendim.

Peki, şimdi neyim ben? Varlığının baş belası ve tüm arzularının nesnesi. Gece gündüz beni mi hayal ediyorsun?

Saint'in dün geceki canlı yayınından sonra *Bridgerton*'ın ikinci sezonunu art arda izledik ve şimdi Anthony ve Kate zihnimde kira ödemededen yaşıyorlar.

Landon Taylor: gibi bir şey.

Kalbim bir saniyeliğine duruyor, ama ondan daha uzunmuş gibi geliyor. Mesajı fazla analiz etmek istemiyorum, çünkü Landon söz konusu olduğunda bunun pek çok anlamı olabilir. Dürüst olduğundan şüphem yok, çünkü onun bir özelliği de açık sözlü olması, ama bu farklı.

Neden bu kadar çok düşünüyorum ki? Eğleniyoruz, her şey . Eğlence.

Mesajımı yazmaya başlamadan hemen önce öğrencilerim sınıfa ve bunun için Tanrı'ya şükrediyorum çünkü dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım var ve bu da en iyisi.

Ayrıca bu akşam müzede çalışacağım, böylece bir cevap düşünmek için zamanım olacak. Gerçekten saçmalıyorum, yoktan bir şey yaratıyorum.

"Merhaba arkadaşlar." Telefonumu arka cebime sokuyorum ve çocukların tatlı gülümsemelerini gördüğümde çıldırmış duygularım duruyor.

Bunu yapmaya ilk başladığım zamanı hatırlıyorum. Zor olacağını düşünmüştüm çünkü çocukların yaşları altı ile on beş arasında değişiyordu. Farklı yaşlara nasıl öğreteceğimden emin değildim ama çocuklarla birkaç hafta etkileşime girdikten sonra çok da kötü olmadığını gördüm. Sadece bir enstrüman çalmayı öğrenmekten heyecan duymakla kalmıyorlar, aynı zamanda her şeyle meşgul oluyorlar.

Yemin ederim daha önce hiçbir şey bu kadar tatmin edici ama aynı zamanda iç karartıcı olmamıştı çünkü birkaç ay içinde bu iş bitecek. Bu düşünce midemi bulandırıyor ama olumsuzlukları silkeleyip atıyorum ve bu hafta kullanacağımız yeni enstrümana gülümsüyorum.

Geçen ay onlara ukulele çalmayı öğrettim. Çok eğlenceliydi, çocuklar onları eve götürmem için bana yalvardılar ama ne yazık ki müzenin mülkü olduğu için bunu yapamadım. Bir ayın öğrenmeleri için yeterli bir süre olmadığını biliyorum ama temel bilgileri öğrendiler.

"Evet!" Kızlardan biri, Dehliah, havaya bir yumruk atıyor. "Ksilofonlara bayılıyorum! En güzel sesi onlar çıkarıyor."

Onun coşkusuna kıkırdıyorum ve her zaman yaptığım gibi her şeyi içime çekerek bir süre onları izliyorum ve bu benim gerçekliğimmiş gibi davranıyorum.

Yapmamam gerektiğini biliyorum, çünkü amacım tıp fakültesi ve ailemi gururlandırmak. Bu beni kendime getiriyor ve günün dersine başlamak için onları etrafıma topluyorum.

Neredeyse dört yıldır Kuzey Carolina'da olmama rağmen hala havasına alışamadım. Sadece birkaç gün önce hava sıcaktı ve bu garip olmalı, çünkü şu anda Kasım ayındayız, ancak Doğa Ana ve Kuzey Carolina aynı hızda görünmüyor. Geçen yıl Aralık ayının ortasında hava hafif ılıktı ve Haziran ayında rastgele bir günde hava buz gibiydi.

Anlamıyorum ama keşke bir anlaşılmaya varsalar çünkü işe blazer bir elbise giymeye karar verdim ve kışım donuyor. Hava durumu uygulamasını kontrol etmemek benim hatam ama yemin ederim hava daha önce sıcaktı.

Kendimi savunmam gerekirse, bu gece bir sergi vardı, bu yüzden en iyi şekilde giyinmek zorundaydım ve bunu giymemem mümkün değildi. Ne de olsa topuklu ayakkabılarımla birlikte neredeyse bin dolardı, bu yüzden giymem gerekiyordu, yoksa o kadar para harcamanın ne anlamı vardı?

Isıtıcıyı en yüksek seviyeye getiriyorum ama Rover'ı yeterince hızlı ısıtmıyor. Donan ellerimi ovuşturarak beklememeye karar veriyorum ve arabayı çalışanların park çıkarıyorum.

Ne kadar üşüsem de, saat geç oldu ve gece boş bir arazide oturmak, gerçekleşmeyi bekleyen bir korku filmi.

Yine de çok uzağa gidemiyorum, çünkü sıcaklık göstergesi hızla yükselmeye başlıyor ve parlak kırmızı bir ışık yanıp sönüyor.

"Yüce Tanrım, lütfen şimdi olmaz. Lütfen, lütfen, lütfen şimdi olmasın," diye yalvarıyorum, bir şey olmadığını ve Rover'ımın aşırı ısınmadığını umarak. Ama ben sürmeye devam ettikçe, ışık yanıp sönmeye devam ediyor ve kaputtan dumanlar yükselmeye başlıyor. "Tanrım, neden?" Sızlanıyorum ve kenara çekiyorum, dörtlü flaşörlerimi yakıyorum ve motoru kapatıyorum.

Bir an panikliyorum çünkü geç olmuş, aşırı karanlık ve ürkütücü bir sessizlik var. Genelde arka yoldan giderim çünkü daha az trafik vardır ve beni eve daha hızlı götürür. Şimdi çünkü yalnızım.

Sorun yok. Sen de iyisin.

Tanıdığım herkese ulaşmaya çalışırken içimden bir şeyler söylüyorum, ama hepsi çalışıyor ya da cevap vermiyor gibi görünüyor.

Ailemi aramayı düşünüyorum ama onlar ne yapacak? Kaliforniya'dalar ve cevap verecekleri bile şüpheli.

"Lanet olsun." Kapılarımın kilitli olduğundan emin oluyorum ve diğer seçeneklerimi değerlendiriyorum ama başka seçeneğim yok. Hayır, o meşgul. Malik birkaç dakika önce Instagram'ında takımdaki tüm çocukların bowling salonunda olduğu bir hikâye paylaşmış ve Landon da orada.

Ama arabalardan anlıyor ve bunu biliyorum çünkü Gabby'nin yağ değişimini yaparken onu izlemiş olabilirim ya da olmayabilirim.

Seçeneklerimi tartıyorum ama uzaklara bakıp karanlıktan başka bir şey göremeyince ona hızlıca bir mesaj atıyorum.

Ben: Hey, arayabilir miyim?

Cevap vermesi bir saniye bile sürmez.

Şeytanın dölü: Evet, her zaman.

Midemdeki kıpırtıları bastırıyorum çünkü şimdi zamanı değil. Ben onu aramaya fırsat bulamadan, o beni aradı.

Parmağımı ekranda kaydırıyorum ve telefonu kulağıma götürüyorum. "Hey, rahatsız ettiğim için özür dilerim-"

"Beni rahatsız etmiyorsun. İyi misin?"

Arka plandaki yüksek sesli müzik aksini söylüyor ve birinin Landon'a sıranın kendisinde olduğunu söylediğini duyuyorum, ama o onlara beklemelerini söylüyor.

"Evet, evet, ben sadece-" Kaputa bakıyorum ve dumanın gittiğini fark ediyorum. "Önemli bir şey değil aslında. Rahatsız ettiğim için özür dilerim. Sizi bekletmek istemem."

"Julianna, beni rahatsız etmiyorsun. Sorun ne?" diyor, sözleri derin ve içten.

Parmaklarımı direksiyona vuruyorum ve iç çekiyorum. "Kaputtan duman çıkıyordu ve arabalardan anladığınızı bildiğim için aramayı düşündüm, ama sanırım şimdi iyi olmalıyım. Duman gitti ve-"

"Bu ne kadar önceydi?"

"Sadece bir ya da iki dakika önce, ama sanırım-"

"Neredesin sen?" Sözümü kesiyor ve arka planda birine gideceğini söylediğini duyuyorum.

"Landon, gitmene gerek yok. Ben-"

"Arabayı çalıştırma. Soğumasına izin vermelisin," diye emrediyor ve arka plandaki müzik artık duymamaya başlamadan önce . "?"

"değil. Seni gerçekten rahatsız etmek istemiyorum."

Neden daha önce bir çekici çağırmayı ya da bir Uber çağırmayı düşünmedim ki?

Çünkü panikledin, işte bu yüzden.

"Julianna, beni rahatsız etmiyorsun. Bütün gün aptal gibi cevap vermeni bekledim. Şimdi bana nerede söyle." İçindeki talep

Ses tartışmaya açık değil ve eğer hala bütün gün beklediğini söylemesine takılıp kalmamış olsaydım tartışırdım.

"Bunu açıklamak biraz garip. Sadece konumumu seninle paylaşacağım." Nefesimi vermeden önce ona gönderiyorum. "Anladın mı?"

"Evet, orada olurum. Arabandan inme."

"Merak etme, öyle bir planım yoktu." Karanlık yolda etrafıma bakınarak garip bir şekilde kıkırdıyorum. "Eğer bu bir korku filmi olsaydı, muhtemelen çoktan ölmüş olurdum."

"Nedenmiş o?" Mizah sesini bozuyor.

"Bilmiyormuş gibi davranma. Her zaman ilk önce seksi sarışın ölür."

Sanırım kıs kıs gülüyor. "Sen aptal değilsin. Tam bir baş belasısın ama aptal değilsin."

Gözlerimi deviriyorum ama gülümsüyorum. "Yani, başarma şansım olduğunu mu söylüyorsun?"

"Muhtemelen her şeyin arkasında sen olacaksın," diyor tüm ciddiyetiyle.

Alay ediyorum, başımı cama yaslıyorum. "Her şeyin arkasında mı? Gerçekten benim, tatlı, masum Julianna'nın böyle bir şey yapabileceğimi mi düşünüyorsun?"

"Evet," diye yanıtlıyor hemen. "Muhtemelen ilk ölen ben olurdum."

"Biliyor musun, bu kulağa doğru geliyor." Glyorum ve hava tekrar soğumaya başladığında rperiyorum. İyi görünmek için dediğim bedel bu. "Sanırım gitmene izin vermeliyim. Buraya geldiğinde görüşürüz."

"Neden telefonu kapatıyorsun?" diye soruyor, sesi içtenlikle şaşkın geliyor.

Beni görmemesine rağmen omuz silkiyorum. "Böylece hem araba kullanıp hem de GPS'ine baktığın için yola odaklanabilirsin."

"Odaklandım. Benimle konuşmaya devam et."

Gülümsemem büyüyor. "Sesimi sevdiğin için mi?" şaka yapıyorum ve ellerimi için birbirine srtyorum.

Zihinsel not: her zaman bir ceket taşıyın.

"Büyüleyici... sesinizin tınısı."

Ellerimi ovuşturmayı bırakıyorum. "Hangi renkleri görüyorsun?"

"Bunu ben bilirim, sen asla ."

Başımı arkaya atarak inliyorum. "Tam bir baş belasısın, bunu biliyor musun? Buraya gelene kadar bekle."

"Oh, ne planlıyorsun?" diye soruyor küstahça. "Senin ölümünü," diye mırıldanıyorum.

"Merak ettim. Bunu nasıl yapmayı planlıyorsun?" diye soruyor ve ben de vücudunu nasıl parçalayacağıma dair dayanılmaz ayrıntılara giriyorum.

Tam parlak bir ışık gelirken düşünceli bir şekilde mırıldanıyor. "Bu karanlık, Aşkım, senin için bile."

Sevgiler.

Arkamda kimin olabileceği konusunda endişeli olmasaydım, derin aksanının tek kelimeyle nasıl coşkulu bir ses çıkardığının tadını çıkarırdım.

"Biri geldi," diyorum endişeyle, koltuğuma çökerek, çünkü Landon'ın çoktan gelmiş olmasına imkân yok. Sadece on iki dakikadır telefonda konuşuyoruz. Gelmesi yirmi iki dakika sürerdi.

"Benim."

Doğrulup omzumun üzerinden bakıyorum. Arabasından inip bana yaklaşmasını izlerken rahat bir nefes alıyorum.

"Çok hızlıydı," diyorum ve emniyet kemerimi çözüyorum.

Sürücü kapısının yanında duruyor, telefonu hâlâ kulağında, bana bakıyor. "Biliyorum."

Telefonu kapattım, kapımı açtım ve dışarı çıktım. Küstahça beni süzüyor ve kaşlarımı kaldırdığımda, özür dilemeden omuz silkiyor.

"Gerçekten gitmene gerek yoktu ama geldiğin için teşekkürler."

Ona gülümsüyorum ve yanımızdan soğuk bir rüzgâr eserken kollarımı kendime .

"Bana teşekkür etme. Her zaman geleceğim." Sesinde söz vardı. "Al." Başının arkasına uzanıp kapüşonunu çıkarıyor ve gömleğinin yükselmesine neden oluyor. Başka tarafa bakmalıyım ama bakmıyorum ve aval aval tenine bakıyorum. Çabuk oluyor ama yontulmuş karnını ve göbek deliğinin altından kot pantolonunun bel bandına doğru uzanan bir şerit saçı bir anlığına yakalıyorum.

Onu incelediğimi fark ediyor çünkü elini uzattığında yüzünde muzip bir sırıtış beliriyor.

Kaşımı kaldırıp ona utanmadığımı söylüyorum, çünkü utanmıyorum. O seksi. Bunu o da biliyor, ben de biliyorum ve rol yapmanın bir anlamı yok.

Kapüşonluyu elinden alıyorum, çünkü ben kimim ki tartışayım? "Teşekkürler, ama bil diye söylüyorum, bunu asla geri alamayacaksın."

"Nerede yaşadığını biliyorum."

"Tebrikler. Yine de geri alamayacaksın." Başımın üzerinde sürüklerken ve dikkat çekmeden kolonyasının topraksı kokusunu içime çekerken ona yarım bir omuz silkme yapıyorum.

Bakışlarımı kaldırdığımda gözleri bacaklarıma iniyor ve tekrar yukarı çıkmadan önce bir süre orada oyalanıyor.

"Tamam, ama seni her zaman bunu giyerken görsem iyi olur."

"Bu sorun olmaz." Ellerimi cebime sokuyorum ve ona en tatlı gülümsememi veriyorum.

Gözlerini deviriyor ama dudaklarının çatladığını ve yüzünde belli belirsiz bir gülümsemenin belirdiğini fark etmiyorum. "Arabama bin."

"Yardım etmemi istemiyor musun?"

Ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim yok, ama ben arabasında rahatça otururken onun soğukta kalmasına izin verdiğim için kendimi berbat hissedeceğim.

"Hayır." Başını sallıyor ve bir elini sırtımın alt kısmına koyarak beni arabasına doğru götürüyor. Yolcu kapısını açıyor ve içeri girdiğimde göz hizamızda olacak şekilde eğiliyor. "Burada kal ve kapıyı kilitle. Bir bakacağım ama sanırım bir çekici çağırmamız gerekecek."

Utanarak kollarıyla oynuyorum. "Özür dilerim. Bunu en başta yapmalıydım."

"Özür dileme. Ne olursa olsun gelirdim ve yalnız kalmamalısın."

"Ama-"

"Julianna." Landon çenemi kavırıyor ve başımı yukarı doğru kaldırıyor. Yüz ifadesi kararıyor ve gözleri sertleşiyor. "Yemin ederim, eğer bir kez daha özür dilersen, seni burada domaltıp tokatlayacağım. Ve bunda çok ciddiğim."

Nefesim kesiliyor, yüzüm yanıyor ve kafamda canlanan görüntüyle omurgamdan aşağı bir telaş fırlıyor.

"Şimdi burada bekle ve kapıyı kilitle," diyor hoyratça, çenemi bırakıyor ve kapıyı kapatıyor.

O uzaklaşırken dediğini yapıyorum. Ne kadar zaman geçtiğinden emin değilim ama gittiği süre boyunca tek düşünebildiğim onun tehdidi ve bunu yapmasını ne kadar çok istediğim.

Sürücü tarafındaki cama vurduğunda düşüncelerimden sıyrılıyorum. Kapının kilidini açıyorum ve telefonunu kulağına dayayarak içeri giriyor.

"Pekâlâ," diyor ve telefonunu konsolun üstüne koyuyor. "Çekici kamyonu aradım. Birazdan burada olurlar."

PENCEREMDEN DIŞARI BAKIYORUM. ETRAFIMIZDAKI TEK ŞEY AŐAŐLAR.
aőaőlar ve dar iki yőnlő sıra.

"Hey." Landon'ın derin sesi dikkatimi ona őkekiyor. "Neden seni bırakmıyorum, ben de geri gelip őkekiciyi bekleyeyim?"

Bu kadar ilerlediğimize inanmak delilik. Landon, onca insan arasından, bana yardım etmek iőkin arkadaşlarını bıraktı. Bana kolayca őkekici őkayırmamı söyleyebilirdi ama yapmadı.

Landon hiők tereddőt etmeden geldi ve her Şeyi halletti.

"Hayır, sorun değil. Ben iyi olacağım."

Bana bir bakış attı. "Her zaman kendini göstermek zorunda değilsin. Seni bırakabilirim. Gerőkekten umurumda değil."

"Numara yapmıyorum..." Etkilenmemiş bir bakış attığında sözümü kesiyorum. "Belki öyleyim, ama bu bőyők bir mesele değil. Sadece kőőkők bir yalan. Daha önce hiők olmamış gibi davranma."

Bakışlarını başka yöne őkeviriyor. "Sadece kesinlikle gerekliyse."

Yüzümü ona dönmek iőkin vőcudumu dőndőrüyorum ve deri koltuk bu hareketle gıcırđıyor. "Şimdi bana gőnahını itiraf etmelisin."

Siyah kaşları gerildi. "Zorunda mıyım?"

"Evet, ne hakkında yalan söyledin?" Herkes yalan söylediği iőkin ilgimi őkekmemeliydi ama Landon hayatımda tanıdığım en aőkık sőzlő insan.

Bir an düşünür ve kuru bir şekilde kıkırdar. "Polly ile yattığımı."

Onun itirafı beni şok etti. "Polly mi? En iyi arkadaşın, oda arkadaşım Polly gibi mi? Neden bunu yapmak zorundasın ki?"

Landon parmaklarını gür saçlarında gezdiriyor. Tanrım, gerçekten de güzel saçları var. "Lisedeyken üvey kardeşim Ashton'la çıkıyordu." Sesindeki küçümsemeyi gizlemiyor. "Ve hiç şaşırmadım, onu aldattı. Ona yapmamasını söyledim, ama o ona güvenmek istedi." Bakışlarında muziplik parlıyor. "Ona ağlamanın buna değmeyeceğini söyledim, ama ödeşmek."

Şimdi gülüyorum, çünkü tam onun söyleyeceği bir şey. "Tabii ki böyle söylersin. Peki plan neydi?"

"Dışarıda olduğu bir gece ona yatıya kalmasını söyledim. Ertesi sabah onu üzerimde kazağımla odamdan çıkarken buldu. Bu yalan sadece yüzündeki acınası ifadeyi görmeye değmedi, aynı zamanda Polly'nin hayatına devam etmesine de yardımcı oldu. Yani benim için bir kazan-kazan oldu," diye açıklıyor ve kendinden memnunmuş gibi iç çekiyor.

Sırıttıyorum. "Hâlâ onunla yattığına inanıyor mu?"

"Evet," diye gururla cevap veriyor ve anılarını anlatıyormuş gibi uzaklara bakıyor ama sonra bakışlarını benimkilere çeviriyor. "Ama bu sadece gerekli olduğu içindi. Hiçbir zaman yalan söylemen ya da numara yapman gerekiyormuş gibi hissetme, en azından bana karşı. Bana karşı dürüst ol."

"Ve bana karşı dürüst olacak mısın?"

"Her zaman." Ciddi emin olmak ister gibi bana bakıyor. Ve biliyorum.

Başımın yan tarafını koltuk başlığına yaslayıp gülümsememi bastırıyorum. "Tamam..."

"Tamam."

Sadece tek bir kelime ama sanki bir şeyi sonlandırıyor gibi hissettiriyor, bizim serçe parmağı sözü versiyonumuz gibi.

"Seni bırakmamı ister misin?" diye sorar. "Hayır, seninle kalmak istiyorum."

Yüz ifadesi yumuşar. "Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğimi biliyorsun, değil mi?"

Ondan şüphe etmediğim için başımı sallıyorum. "Biliyorum."

Bir sessizlik oluyor, rahat bir sessizlik, ama bana baktığında, bakışları beni yakıyor ve atmosfer değişiyor. Ağır ve elektrikli hissettiriyor ve soracağı şeyin aramızdaki zaten küçük olan alanı daha da küçülteceğini ve daha da sıcaklaştıracaklarını biliyorum.

"Peki, özel ders sözleşmemiz," diye başlıyor. "Neleri içermesini istiyorsun?"

Açık ve doğrudan konuya girmeyi Landon'a bırakın, ama şikayet etmiyorum.

Oturuyorum ve kapüşonumu çıkarıyorum çünkü sıcaktan bunalıyorum. Isı düşük ama yine de ısınmış gibi hissediyorum.

Kalın kalın yutkunuyorum. "Katkıda bulunmak istemiyor musun?"

Başka erkeklerin bana dokunmasını ya da onların kıyafetlerini istemediğini söyledi, ama belki daha fazlasını eklemek isteyebileceğini düşündüm.

"Hayır, sen ne istersen onu istiyorum," diyor ciddiyetle ve bana onu sorgulama fırsatı bırakmıyor.

Nereden geldiği belli olmayan zonklama karşısında kalçalarımı sıkmamak için kendimi zor tutuyorum. "Yani... *sadece* benimle yatmak senin için sorun olmayacak mı?"

"Julianna, tek sensin. Aklımda başka kimseye yer kalmadı. Bu benim için sorun değil."

Sesindeki kesin ton ve gözlerindeki niyetli bakış, Landon'ın ne istediğini sorgulamama ya da tereddüt etmeme yer bırakmıyor. Daha önce ondan şüphe etmemiştim ama şimdi her zamankinden daha fazla güvendedim ve hiç bu kadar istendiğimi hissetmemiştim.

"Özel dersin parasını ödemek için daha kaç kez seninle yatmam gerekecek?" Kolunu konsolun üzerine sardığında ve parmakları kalçamı okşadığında nefesim kesiliyor. Tüylerim diken diken oluyor ve yavaş yavaş yayılmaya başlıyor, bir alev uyluklarımın arasından çakıllı meme uçlarıma doğru ilerliyor.

Parmaklarını tembelce kalçamda gezdiriyor, çorabımı hafifçe çekiştiriyor. "Regl olmadığın sürece haftada bir ya da iki kez."

Sırıtiyorum. "Ne kadar ."

"Yani, ben buna hazırım. Kan beni rahatsız etmez ama kan geldiğinde kendini hiç iyi hissetmediğin için senin de istemeyeceğini düşündüm." Parmakları blazer ceketin eteklerini sıyrana kadar yükseliyor.

Regl olmama aldırış etmemesi beni şaşırttı. Çoğu erkek konuda konuşmaktan çekinir ya da umursamaz. Ama ben daha çok onun

benimle yatmak umurunda değil. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Her zaman biraz daha solgun görünüyorsun ve sanki acımıyormuş gibi maskeleyemeye çalışırken bir ısıtma yastığı taşıyorsun," diye açıklıyor ve parmaklarını etek ucundan geçiriyor. Utanmadan biraz daha yaklaşıyorum, bacaklarımı biraz daha açıyorum. "Ve geldiğinde sadece nane çayı içiyorsun, çünkü kramplarını ve şişkinliğini azaltmaya yardımcı olduğunu keşfettin."

Landon kız arkadaş ediniyor mu bilmiyorum ama bir gün kız arkadaşı olursa, onun çok iyi ellerde olacağını biliyorum. O sadece delicesine anlayışlı değil, aynı zamanda düşünceli. Şanslı bir olacak.

Bu beni mantıksız bir şekilde kışkandırıyor ama bu duyguyu .
"Haftada bir ya da iki kez senin için uygun mu?" diye sorarak araya giriyor.

Parmakları yukarı çıkmaya devam ederken saçma sapan düşüncelerim. "Ya bir şey çıkarsa ve yapamazsak?"

"Bunu telafi ederiz. Ya da bana daha fazla resim gönderebilirsin." Gözlerinde hınzırca bir şey parlıyor ve tam parmakları kalçamın tepesine ulaştığında, bana dokunacağını umarak bacaklarımı daha da açıyorum, ama dokunmuyor.

"belası." Öfkeyle elini itiyorum ve bacaklarımı kapatıyorum.

"Dalga geçmek mi?" diye tekrarlıyor, kahkahayı bastırarak. "Buraya gel." "Ne?"

"Buraya gel dedim." Alçak sesle, gırtlaktan ve talepkâr bir şekilde... Hareket etmeyince bileğimi çekiyor. "Şimdi."

Hâlâ kıpırdamıyorum ve ne istediğini biliyorum ama bunun nasıl yürüyeceğini göremiyorum. Arabası çok geniş değil ve bacaklarımız kalan küçük odayı da yiyip bitirecek.

"Julianna, şimdi!" diye mırıldanıyor.

Onu ya da kısıtlı alanda işi nasıl yapacağımızı sorgulamıyorum. Konsolun üzerine tırmanıyorum ve onun üzerine çıkıyorum. Başım tavana sürtünüyor, dizim emniyet kemeri tutucusuna acı verici bir şekilde saplanıyor ve topuklarım kış yanaklarıma batıyor, ancak yerleştiğimde ve onun sert ereksiyonunun ıslak amıma bastırdığını hissettiğimde, hafif rahatsızlık azalıyor.

Hiç vakit kaybetmeden ensemden tutuyor ve diğer eli belime dolanırken dudaklarımı zorla dudaklarına yapııştırıyor. O

Dilini ağızıma sokmadan ve beni cezalandırıcı bir şekilde öpmeden önce alt dudağımı sahiplenerek ve kabaca emiyor.

Ciğerlerimdeki tüm havayı emiyor ve ben açgözlülükle kendimi onun ereksiyonuna karşı öğütürken, kotunun kalın malzemesinin klitorisimi ovuşturmasının tadını çıkarmasına izin veriyorum. Midemin çukurunda bir baskı hissederken daha fazlasını isteyerek, daha fazlasına ihtiyaç duyarak ağızına doğru inliyorum.

Ama boşalacağımı biliyormuş gibi durdu ve beni nefes nefese bıraktı.

Sinirle homurdanıyorum ve yemin ederim ki yüzünde kendini beğenmiş bir gölge belirirken kırmızıyı görüyorum.

"Bu alay etmek," diyor, sanki kanıtlaması gereken bir noktaymış gibi. "Ama bu" -beni hafifçe yukarı itiyor, ellerini kalçalarımın arasına götürüyor ve çorabımı ortadan yırtıyor- "değil."

"Kıyafetler zor bir sınırdır," diye homurdanarak bakışlarımı ellerinin hâlâ yere indiriyorum. "Bunu bir daha yapma."

Landon saçlarımdan bir tutam alıyor ve ıslak tangamı kenara iterken sertçe çekiyor. "Şımarık bir zengin kızdan emir aldığımda sana geri döneceğim. Şimdi kapa çenenin ve elime bin."

Dudaklarım aralanıyor ve sersemlemiş bir şekilde bakıyorum, çünkü klitorisim ihtiyaç duyarak nabız atmaya cesaret ediyor ve vücudum, kahretsin, vücudum bu sestten hoşlanıyor. Utanç verici bir şekilde, tam altımda büyük avucunu hissettiğimde, kollarımı omuzlarına doluyor ve biniyorum.

Biri gelebilir. Çekici her an gelebilir ama umurumda bile değil. Açıkta olmak beni da tahrik ediyor.

Dudağımı ısıırıyorum, kendimi ona doğru iterken inlemelerimi bastırıyorum. Landon kendimi tuttuğumu biliyor olmalı, çünkü saçlarımdaki tutuşunu acı verici hale gelene kadar sıkılaştırıyor.

Tıslıyorum, ama avucunun topuğu klitorisimi sıyırdığında, acı kayboluyor ve vücudum şevkle vızıldıyor.

"Sana konuşmamı söylemem, inlemelerini benden saklaman gerektiği anlamına gelmiyor. O muhtaç, sürtük amcığına ne yaptığımı duymama izin ver." Topuklarıyla klitorisime baskı uyguluyor ve iki parmağını içime sokuyor. Duvarlarım etraflarında kenetleniyor ve vücudum neredeyse yıldızları görmeme neden olacak şekilde geriliyor.

Bana ne oluyor bilmiyorum ama parmaklarını kıvırdığında kendimi kaybediyorum, çaresizce elini sürerken inleyen bir karmaşaya dönüşüyorum.

"Çok iyi. İşte böyle," diye homurdanarak övüyor, sesinin tonu son derece alçalıyor. "Elimi böyle sık. Becerilmeyi ne kadar çok istediğini göster bana. Sikimi amında ne kadar çok istediğini göster bana."

Omurgamın tepesinden göbeğime doğru bir sıcaklık fışkırıyor. Sözlerinden mi, kafamda canlanan görüntülerden mi, yoksa her ikisinden mi emin değilim ama bu beni daha hızlı hareket etmeye ve bedenimi ona yaklaştırmaya teşvik ediyor.

Elindeki uyarılmamın kaygan sesi ve çaresiz inlemelerim arabayı ele geçiriyor. Ne kadar ıslak olduğum gerçek dışı geliyor ve hissettiriyor. Kalçalarımı kapladığını ve çoraplarımın ve tangamın içine yapıştığını hissedebiliyorum.

Orgazmın yaklaştığını hissettiğimde dudaklarımdan zevkli miyavlamalar dökülüyor. Ama Landon beni daha yakına çekip çenemi ısırduğında ve altındaki nabza indiğinde nefes nefese, iffetsiz inlemelere dönüşüyorlar. Boğazımın kenarına yapışıyor ve sertçe emiyor. . Sıcak dili tenimde geziniyor ve sonra her şey sertçe çöküyor.

Tırnaklarım kürek kemiklerine batıyor. Yüksek sesle bir çığlık atıyorum ve güçlü bir ecstasy dalgası beni ele geçirirken vücudum katılaşıyor. Sırtımı kamburlaştırıyorum, midem kasılırken ve klitorisim düzensiz bir şekilde titreşirken ona tutunuyorum.

Kendimi toparlamam biraz zaman alıyor ama sonunda toparladığımda kendimi kaybediyorum. Landon'ın sıcak nefesi boynumdaki ıslak noktayı havalandırıyor. O noktayı birkaç kez öpüyor ve işi bittiğinde parmaklarını içimden çıkarıp kaldırıyor.

Tüm eli benim uyarılmamla parlıyor ve yemin ederim ki tam da işlerin daha fazla kızışamayacağını düşündüğüm anda parmaklarını ağzına götürüyor ve takdirle mırıldanıyor.

Onları çekip çıkarıyor ve dudaklarını yalıyor. "Çok güzel." Sonra kaygan işaret parmağını boğazımın sütununda gezdiriyor. "Sana sahibim. Söyle."

"Bana sahipsin," diyorum kısık sesle ve kaplayan tatmin dalgasıyla ürperiyorum.

Saçlarımı serbest bırakıyor elini boğazıma dolayarak beni ona bakmaya zorluyor. "Ne kadar itaatkâr bir sürtüksün. *Her* parçana sahip olmak için sabırsızlanıyorum."

Bana sürtük demesinin neden bu kadar tahrik edici olduğunu bilmiyorum. İhtiyacım olduğunu bilmediğim bir afrodizyak gibi. Sadece umutsuzca arzuladığım bir kaşıntıyı kaşımakla kalmıyor, aynı zamanda vücuduma hayat veriyor.

Kıç yanağımı avuçladığında ve parmaklarının kıç deliğime yaklaştığını hissedene kadar içine girdiğinde tam olarak ne demek *istediğini* anlıyorum.

Yanağımın içini ısıyorum ve utangaç bir şekilde başımı sallıyorum. Hiç anal yapmadım ama buna karşı değilim. Aslında biraz ilgimi çekti ve o da bunu hissetmiş olmalı çünkü ifadesi kararıyor.

"Çok istekli... iyi." Boğazımı sıkıyor ve ellerimi kot pantolonunun düğmesine götürürken ona doğru . "Prezervatifim yok."

"Doğum kontrol hapi kullanıyorum ve temizim." Düğmesini açıyorum. "Sen benim ilkim ."

Daha önce hiç prezervatifsiz bir erkekle birlikte olmamıştım ama Landon'a güveniyorum. Ona bakmam için başımı kaldırıyor ve erimiş gözleri gözlerimi arıyor. Ama kendimi çok derine bakarken buluyorum çünkü bana baktığını düşünüyorum... sahiplenici bir şekilde? "Ben temizim ve sen benim ilkim olacaksın,

"

Bu ses çok hoşuma gidiyor, ama fermuarının aşağı çekilme sesini duyunca üzerinde durmuyorum. Kot pantolonunu ve boxer'ını indirmesine izin vermek için elimden geldiğince yukarı kaldırıyorum ve siki serbest kaldığında, gözlerim şaşkınlıkla dışarı fırlıyor.

"Oh, hayır." Aletin büyüklüğüne bakarak bir çok kez göz kırpmıyorum. Başka sikleri düşünmemeliyim ama hiç bu kadar büyük, bu kadar kalın bir sik görmemişim. Landon'ın uzun boylu olduğunu biliyorum ama bu delilik. Aman Tanrım.

Ukalaca sırtıyor. "Mikro değil."

"Beni kıracaksın." Yüzüm kızardı. "Evet, büyük ihtimalle."

Ona ters ters baktım. "Bu hiç güven verici değil, Landon."

"Lanet olsun," diye homurdanıyor ve arkamızda parlak ışıklar yandığında kendini geriye atıyor. "Çekici kamyon ama yemin ederim seninle işim bitmedi." Çenemi kavırıyor ve beni kendine çekiyor, dudaklarıma hızlı ama şefkatli bir öpücük konduruyor.

Bu beni susturuyor ve sanırım onu susturuyor. Boğazını temizlemeden önce ikimiz de bir saniye birbirimize bakıyoruz. "Sen arabada kal. Ben gidip onunla konuşacağım."

Kucağından inip yolcu koltuğuna oturuyorum. "Eşyalarımı almam lazım."

"Kal. Ben senin için alırım" dedi ve son bir kez daha bakarak dışarı çıktı.

EĞER KAPIMI AÇMAK EN AZI ISE, LONDON'IN

Yukarıda ve öteye gitmeyi düşünüyor musunuz?

Cadılar Bayramı'ndaki gibi elini bana uzattı. Çantamı kaptım ve elini tuttum.

"Teşekkürler. Gerçekten gerek yoktu-" Bana özür dilemem için meydan okuyan bir bakış fırlattığında dudaklarımı kenetliyorum. "Bu bir alışkanlık, ama beni kurtarmaya geldiğin, kapüşon ve orgazm için teşekkürler. Hepsi çok takdir edildi."

Bu bana ondan küçük, çapkın bir gülümseme kazandırdı. "Bir şey değil."

Sırtını arabasına yaslıyor, kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor, gömleğinin omuzlarını ve kollarını germesine neden oluyor.

Aval aval ona bakmaktan kendimi alıkoymak için apartman kompleksine bakıyorum ve dikkatimi ona yöneltmeden önce çantamı kaldırıyorum. "Sanırım artık içeri girmeliyim. Her şey için tekrar teşekkürler."

Bir süre bana bakıyor, parmaklarını zincirinde gezdiriyor. "Benimle kal."

Bu beni şaşırttı ve tökezleyerek geri çekildim. "Geceyi burada geçirmemi mi istiyorsun?"

"Evet, geceyi burada geçirmeni istiyorum," diyerek beni rahatlatıyor ve kalçalarımın tutarak bana doğru uzanıyor. Beni kendine çekmesine izin vermekten başka bir şey yapmıyorum.

Ayrılmış bacaklarının arasına yerleşene ve sert vücuduna sıkıca bastırılana kadar içine girdim. "Gece burada kal."

Omurgamdan aşağı bir ürperti yayılıyor. Bunun soğukla bir ilgisi yok, vücudumun ona ve onun bana bakışına verdiği tepkiyle ilgisi var.

Arabadayken, şehvetimizin bulutlu sisinde yaptığı gibi değil. Farklı, hüzünlü ve bana sarılma şekli gibi narin. "Geceyi burada geçir," diye tekrarlıyor, elleri küçük göğüslerime doğru kayıyor. sırtını ve benimkini göğsüne yasladı.

Zincirini tutuyorum, parmağımı soğuk metalin etrafına doluyorum ve hafifçe çekiştiriyorum. Dokunuşumun altında titriyor, göğüs kafesinden çıkıp köprücük kemiğine yayılan tüyleri diken diken oluyor.

"Bunu düşünmem gerekecek. Ben yatıya kalmam."

Doğru söylüyorum. Asla bir erkeğin evinde yatıya kalmam. Sadece ışığı açık tutabilir miyiz diye sorarsam beni yargılayacaklarını bildiğim için değil, aynı zamanda vücut yastığı ile uyumayı seviyorum. Eğer buna sahip olamazsam, zaman benim için hayır demektir. Ondan kalmasını istediğimi biliyorum ama bu biraz farklı. Kendi evimde ve onun yanında rahat olduğum gibi, banyosunu ve odasını da tüm eşyalarımınla birlikte ele geçirirdim.

Eli omurgamda geziniyor, saçlarımın arasında dolanıyor ve uçlarına yerleşip nazikçe çekiştiriyor. "Başka şekilde ifade edeyim. Benimle kalıyorsun."

"Öyle mi?" Kaşlarım sesindeki sert tonla havaya kalktı. "Kabul etmedim."

"Sormuyordum," meydan okuyor, bakışlarımı tutuyor.

Başka biri olsa çekip giderdim ama kendimi demir atmış gibi hissediyorum. Hiç tereddüt etmemesini seviyorum. Kalmamı istiyor. Landon'ın olacağı bir şey varsa, o da iddialı bir iletişimci olmasıdır.

"Kapsamlı bir gece cilt bakımı rutinin var." "Seni yaparken gördüm."

"Vücut yastığıyla uyuyorum."

"Geçen gece beni vücut yastığın olarak kullandın. Bu sorun değil."

Bunu hatırlamıyorum, çünkü uyandığımda yastık hala bacaklarımın arasındaydı. Geri mi koydu?

Alt dudağımı gergin bir şekilde çiğneyerek zinciriyle oynamaya devam ediyorum. "Işığı açmam lazım."

"Eğer kendinizi güvende ve rahat hissetmenizi sağlayan şey buysa, benim için sorun yok."

Kalbim tekliyor ve bedenimi bir sıcaklık kaplıyor. "Yatmadan önce müzik dinlemeyi ."

Omuz silkiyor, gözlerinde kararlılık parlıyor. "Güzel, ben de. Başka bir şey var mı?"

Dudaklarımı birbirine düşünüyormuş gibi yapıyorum ama söylediğim ya da yaptığım hiçbir şeyin onu beni yatıya götürmekten alıkoymayacağını biliyorum.

Sessizliğin aramızda kaynamasına izin vererek oyalanıyorum, ama ağzının bir köşesi yukarı doğru kıvrılıyor ve yavaşça yüzünde kendini beğenmiş bir gülümseme beliriyor.

Sahte bir kızgınlıkla nefes alıyorum. "Gidip eşyalarımı alayım."

JULIANNA ŞAKACI BİR TAVIRLA, "ŞİMDİ KONUŞ YA DA SONSUZA DEK ," DEDI.
yatak odamın kapısının önünde duruyoruz.

Düğmeyi çeviriyorum ve kapıyı iterek açıyorum. "Bunu neden yapmak isteyeyim ki?"

"Çünkü ben devralmak üzereyim." Onun için tuttuğum poşetlere bakıyor. "Ve bu konuda özür dilemeyeceğim. O yüzden şimdi konuş, ben de gideyim."

Yatak odamın kesinlikle kimseye yasak olduğunu söylediğimi biliyorum ve bu hala biraz doğru. Ama bunu en son düşündüğümünden beri işler büyük ölçüde değişti.

Odam hala Julianna dışında kimseye yasak.

Bu açıklamayı yapmak çılgınca ve hala kendi kafamda gülünç geliyor, ama arkasımdayım.

Julianna'nın yanındayken hissettiğim serotonin seviyesi beni aşıyor.

Kafamın içinde bir parça gerçek huzur hissetmeyeli o kadar uzun zaman oldu ki. Bazen bu beni , çünkü hayatımdaki tüm insanlar arasında bunun sebebi o. Sürekli olarak sadece yaşamayı düşünmemin değil, gerçekten hissetmemin nedeni o.

Uzun zamandır ilk kez hayata karşı bıkkınlık hissetmiyorum. Aslında yarını ve sonraki günleri iple çekiyorum.

Bu delilik ve ona söylediğimde Reid'in aklını kaçıracığını biliyorum. Kahretsin, kendi aklımı kaybediyorum, çünkü uzun zamandır *yaşamaktan* nefret ediyorum. Kendimi çok boş ve hissiz hissettim. Çoğu zaman var olmaktan korktum çünkü başka ne hissedeceğimi bilmiyordum. Ama şimdi bilmiyorum. Şimdi bunalmış hissediyorum ama iyi anlamda.

Ve hepsi yanımda duran kız yüzünden. "Alan tamamen senin."

Sessizlik içinde odamı değerlendiriyor.

Onun ne düşündüğünü varsaymak istemiyorum, çünkü bir süredir bunu yapıyorum. Onun hakkında yanıltan başka bir şey olmayan varsayımlarda bulunuyorum. Yaptığım boktan bir şey ve bunu kabul ediyorum ama şu anda odamın ortasında dururken ne düşüneceğimi bilemiyorum.

Julianna buraya son geldiğinde akli başında değildi, o yüzden bir şey hatırladığından şüpheliyim. Ama onu burada okunamaz bir ifadeyle dururken görmek rahatsız edici.

Odam oldukça çorak ama temiz. İhtiyaçlarım dışında pek bir şeyim yok. Bir masa, yatak, komodinler, şifonyer, televizyon ve enstrümanlarım.

"Demek çalışıyorsun." Yamaha Dijital Kuyruklu Piyano'ma ve yanındaki üç gitarıma bakıyor.

Umursamaz bir şekilde omuz silkiyorum. "Evet, ara sıra."

"*Ara sıra*," diye sesimi taklit ediyor. "Geçen gece böyle değildi. Yani şarkıyı gerçekten daha önce çalmadınız mı?"

"Hayır, sana şeyin duymaktan ibaret olduğunu söylemiştim."

"Kıskandım," diye mırıldanıyor tekrar sessizleşmeden önce, ama sonra dudaklarındaki kıvrımı fark ediyorum.

"Sorun nedir?" diye sordum.

"Aynanız yok." İyi niyetle gülümsüyor, sanki kalmasını sağlayacak ya da bozacak bir şey değilmiş gibi, ama yine de bir tane istediğini biliyorum.

"Ama önemli bir şey değil. Banyonuzda bir tane var mı?"

." Çantalarını yatağımın üzerine koyarken aklıma bir düşünce geliyor ve "Geri döneceğim" diyorum.

Saint'in odasına giriyorum ve dolabında duran boy aynasını alıyorum. Yakın zamanda yeni bir tane almıştı, çünkü görünüşe göre bu

bir tanesi yeterince iyi değil. Neden bilmiyorum ama soru sormadım. Bu sadece bir konuşma başlatır.

Odama geri döndüğümde onu yatağımın kenarında otururken buluyorum. Avuçlarını arkasında birleştirmiş ve bir bacağını diğerinin üzerine atarak elbisesinin yukarı kalkmasına neden olmuş. Hâlâ elbisesini ve topuklu ayakkabılarını giyiyor, çorapları hariç. Dairesinden ayrılmadan önce onları çıkarmıştı.

Derin bir nefes alıyorum. "Nereden istiyorsun?"

"Nereden aldın onu?"

"Azizim ve bunun için endişelenme. Söz veriyorum kaçırmayacak." Yüzlerce, hatta binlerce satın alabilecek kadar parası var. "Peki nereye istiyorsun?"

Bir an düşünüyor, piyanomun yanındaki duvara yerleşmeden önce odamın her köşesini tarıyor.

"İşte. Bence burası iyi bir yer, ama Aziz aramaya gelirse suçu sana atarım." Ellerini teslimiyetle kaldırıyor. "Kaybolan bir şey için suçu üstlenmeyeceğim."

Sesinde kederle birlikte bir miktar tedirginlik de var. Burnumu sokmak istemiyorum ama onun üzgün olduğu düşüncesi hoşuma gitmiyor.

"Bir şey mi oldu-" Sözlerimin geri kalanı boğazımda düğümleniyor ve düşüncelerim yok oluyor. Dudaklarım ayrılıyor ve kendimi onları kapatabilecek ya da kanın anında aletime hücum etmesini engelleyebilecek durumda bulamıyorum.

Julianna'nın blazer ceketini yatağımın üzerinde düzgünce dururken, üzerinde bana gönderdiği fotoğraflardan tanıdığım pembe iç çamaşırı ve siyah topuklu ayakkabılarından başka bir şey yok.

Giydiği dantelli sütyen şeffaf ve ağır, esnek göğüslerini sıkıca sarıyor. Meme uçları malzemeye baskı yaparak göğüslerini yukarı itiyor ve üzerlerini neredeyse hiç kumaş örtmediği için dışarı fırlayacakmış gibi görünüyorlar. Tangasının ince ipi kalça kemiklerinin üzerinde duruyor. Kumaş da dantelli ve şeffaf, amını neredeyse hiç örtmüyor.

Kafamda sapkın bir görüntü canlanırken, kendimi ayarlamak zorunda kalıyorum çünkü aletim acı verici bir şekilde sertleşiyor ve dışarı çıkmak için sabırsızlıkla zonkluyor.

Julianna'nın sesi dikkatimi tekrar yukarı çekiyor, ama yine göğsüne . Kahretsin, çok ateşli.

"Bana ve yaptığım her şeye bu kadar takıntılı görüldüğün için, sana bununla nasıl görüldüğümü göstereyim dedim. Bunun resimlerden daha iyi olacağını düşündüm."

Orada öyle... *masumca* duruyor, ellerini arkasında birleştirmiş, göğüslerini dışarı çıkarıyor. Bana ne yaptığını *bilmiyormuş* gibi şefkatle gülümsüyor. Ama gözlerindeki bakış çok açık, göz bebekleri büyümüş, çünkü ne yaptığını çok iyi biliyor. Ne kadar çekici olduğunu ve beni merhametine bıraktığını biliyor.

Cevap vermekle uğraşamıyorum, çünkü göğsüne yapışmış ve ona yapmak istediğim tüm uygunsuz şeyleri düşünüyorum. Acaba memelerinin sikilmesi konusunda ne hissedirdi? Kahretsin, onu hemen sikmem lazım.

Aramızdaki mesafeyi açarak elimi başımın üzerine götürüyorum ve gömleğimi boynumdan çekip çıkararak yere düşmesine izin veriyorum.

Ateşli, şehvet dolu gözleri göğsümde ve karnımda geziniyor ama aramızdaki boşluğu kapatırken ona daha fazla gezinme şansı vermiyorum. Onu kucağıma alıyorum ve o da içgüdüsel olarak bacaklarını bana doluyor ve kollarını omuzlarımda dolaştırıyor.

Ağzını yakalıyorum ve hayatım buna bağlıymış gibi öpüyorum. Bu cezalandırıcı bir şey ve eğer ağzımın içinde inlemeseydi ve tırnakları sırtıma batarken beni aynı güçle öpmeseydi kendimi kötü hissedirdim.

ve ağzıma karşı sırtıttığından eminim.

Ne kadar itaatkâr olursa olsun, kavgayı da seviyor ve bundan ne kadar zevk aldığımı inkar edemem.

Ama bu her ne kadar hoşuma gitse de, daha fazlasına ihtiyacım var, onun tadına bakmalıyım. Onu ayağa kaldırıyorum ve nefes nefese kalıyor, kıpkırmızı ve şiş dudaklarıyla bana hoşnutsuzca bakıyor.

"Yatağa," diye emrediyorum, ama yeterince hızlı değil ve sabrım azaldı, bu yüzden onu aşağı itiyorum ve geriye düşüyor, göğüsleri zıplıyor.

Elleri arkasında, ağırlığını avuçlarının üzerine vererek oturuyor. Bana bakıyor, yanakları kızarmış ve saçları biraz

Darmadağın. "Bu ne içindi?"

"Soru sormak yok. Bacaklarını aç," diyorum hoyratça ve yere diz çöküyorum. Düğmeyi açıyorum ve fermuarımı aşağı çekiyorum çünkü aletim boğuluyormuş gibi hissediyor.

Gözlerini kısıyor ama bir kız gibi gözlerini açıyor. Dudaklarımı yalıyorum, ona yapışan ıslak danteli fark ediyorum, amının dış hatlarını belirliyorum.

"Bana öyle bakma." Amına sert bir tokat attım ve nefesi kesildi, sarsıldı, bu sırada bacaklarını kapattı, ama ben onları tekrar açtım.

Yüzü acıyla buruşuyor, ama sonra titriyor, yanakları kızarıyor ve dantel daha da ıslanıyor.

"Bu hoşuna gitti, değil mi?"

Julianna bana kayıtsızca bakıyor ve omuz silkiyor. "Oyun oynamayı bırak."

Tekrar tokatlıyorum, bu sefer bir kez değil, iki kez. Ve daha da ıslandığı için ne kadar duyarlı olduğuna hayretle bakıyorum. Kafamı kaldırdığımda alt dudağını ısırtıyor ve çarşafımı yumrukluyordu.

"Şımarıklığı bırak," diye homurdanıyorum ama dantelini tokatlamak yerine yana itiyorum. Amcığı parlıyor ve her ne kadar onu takdir etmek ve içini boşaltmak istesem de elimdeki işe odaklanıyorum. Dudaklarını ayırıyorum, şişmiş klitorisine tükürüyorum ve eskisinden daha sert tokatlıyorum.

Bu sefer kendini tutmuyor. Başı geriye çekiliyor, ağzı mükemmel bir "O" ile ayrılıyor ve dudaklarından yine o renkleri çağrıştıran en coşkulu ses çıkıyor.

Canlı, iştahlı ve yoğun, aceleci kiraz kırmızısı.

"Yine," diye inliyor utanmadan ve bacaklarını daha da açarak poposunu kenara yaklaşıyor.

"Hayır," diye cevap veriyorum. Sesimin sert tonu neredeyse beni ele veriyor. İstiyorum ama o birinin kontrolü ele almasından, ne yapacağının söylenmesinden ve konuşulmasından hoşlanıyor.

Bu düşünce içimde bir şeyleri, ilkel bir şeyleri harekete geçiriyor ve ona sahip olma ihtiyacı gerçek dışı hale geliyor.

"Lütfen," diye yalvarıyor, gözleri çaresizlik ve istekle dolu.

Pes edeceğim, çünkü ona tam olarak istediğini vermekten başka bir şey istemiyorum. O kadar ki, bacaklarını benim için açıyor,

Kukum sırsıklam, sesim soluğum kesilmiş, ama ben bir pisliğim, çünkü onu ne kadar zorlayabileceğimi görmek istiyorum.

"Biraz daha?" Avuçlarımı dizlerinin altına koyuyorum ve bacaklarını omuzlarıma atıyorum.

"Evet," diye nefes alıyor ve sabırsızca başını sallıyor.

Danteli geri çekip üzerini örterken ve dilimi yavaşça yarığının üzerinde gezdirirken şaşkın şaşkın bana bakıyor.

Sessizce inliyor, klitorisini sıyırdığımda vücudu gerginleşiyor. "Öyle değil."

"Ne gibi?" Dilimi tekrar sürüklüyorum ama bu sefer bilerek klitorisini ıskalıyorum.

"Landon," diye homurdanıyor, çarşafılarımı tekrar yumrukluyor ve kalçalarını yuvarlıyor. "Nasıl olduğunu biliyorsun."

". "

Onun öfkeli bakışları benim soğuk çarpışıyor.

Çenesi titriyor, ama sonra gözlerinde öfke parlıyor ve topuklarının ucunu sırtıma vuruyor.

Dişlerimi sıkıp bir iniltiyi bastırıyorum ama onu durdurmuyorum. Getirdiği acıya rağmen devam etmesine izin veriyorum, çünkü kafamın içinde bir yerlerde bu zevke dönüşüyor ve bundan zevk alıyorum.

Bundan çok hoşlanıyorum. Pre-cum'un ucumdan damladığını, külotumdan sızdığını hissedebiliyorum. Orada durmuyor. Gelmeye devam ediyor ve onu durmaya zorlamak zorundayım çünkü amatörce hızlı bir şekilde boşalacağım.

Kalçalarını tutup sıkıyorum, parmaklarımı kemiğe batırıyorum. "Eğer daha fazlasını istiyorsan, bunun için yalvarman gerekecek Julianna. Ya lanet ağzını kullan ya da çeneni kapa."

Narin boğazı sallanıyor ve göğsü hızla inip kalkıyor. Kalçalarını sıkmaya çalışmasa ya da meme uçlarının ne kadar sert olduğunu görmesem onunla ne kadar sert konuştuğum için kendimi kötü hissederdim.

Omuzlarını dikleştiriyor ve bunun kararını verdiğini gösteren bir işaret olduğunu biliyorum. "Lütfen üzerime tükürebilir misin?"

Sesinin yumuşaklığı karşısında bedenim hazdan titriyor. Sesi ve görünüşü kendinden emin olabilir ama bundan çok hoşlandığı için biraz utandığını biliyorum.

"Nerede?" Sesim bir oktav düşüyor.

Yutkunduğunu duydum.

". Lütfen tükürebilir misin?"

Danteli kenara itiyorum ve gözlerim onunkilere yapışmış bir şekilde üzerine tükürüp tokatlıyorum.

Ağzından bir inilti kopuyor ve öne doğru sarsılıp başını geriye atarken gözlerini kapatıyor. "Tekrar, lütfen. Daha fazlasına ihtiyacım var."

"Bana bak," diyorum kabaca, bu sefer klitorisinin üzerine bir tokat daha atıyorum.

Çocuklar bir süreliğine dışarıda olacağı için çok şükrediyorum çünkü eskisinden daha yüksek sesle ağlıyor.

Yerinde kıpırdanıyor ve kalçaları titriyor ama ben onları yukarıda ve ayrı tutuyorum. "Bana bak."

Julianna gözlerini açıyor ve titreyerek nefes veriyor. "Lütfen." Bakışları sırlıslık olmuş kıpkırmızı amcığına düşüyor ve sonra klitorisine takılıyor. "Bırak geleyim."

Kalbim gümbür gümbür atıyor ve vücudum istekle uğulduyor ama aklıma bir fikir geliyor.

"Kendini parmakla." Danteli daha da uzaklaştırıyorum ve bacaklarını omuzlarımdan çekiyorum. "Eğer istiyorsan, ."

Yüzü ve boynundaki nabzın hızla attığını gördüğüme yemin edebilirim. Bir süre bana bakıyor, gözleri şehvet ve sıcaklıkla kaplanmış ve titrek bir elini karnına götürüyor. Gözlerini benden ayırmadan elini kalçalarının arasına götürüyor, kaygan kıvrımları boyunca kaydırıyor ve iki parmağını içine sokuyor.

Dudaklarını yalıyor ve onları içine sokup çıkarıyor. Islanıyorlar ve ne kadar tahrik olmasına rağmen hala biraz sertleşiyor.

"Eğer bu çok fazla olursa, durmamı söyleyin, duracağım," diyorum.

Yüzündeki şaşkınlığa rağmen başını sallıyor, ama parmaklarını çıkardığında anlıyor ve parmaklarını tekrar sokmaya gittiğinde ben de iki parmağımı ekliyorum.

Julianna keskin bir nefes alıyor. Gergin değil ama heyecanlı görünüyor ve yavaşça parmaklarımı içine sokuyorum. O kadar sıkı ki, vücudundan yayılan gerginliği hissedebiliyorum, ama parmaklarım ve tamamen içine girdiğinde rahatlıyor.

"Sen önden git, ben arkadan," diye , parmaklarımız içindeyken ne kadar güzel görüldüğünü görünce neredeyse ağızım sulanıyor.

Ters bir şekilde başını sallıyor. "Tamam."

Bir ritim bulmaya çalışırken ilk başta yavaş davranıyor, ama bir kez bulduğumuzda, lanet olsun, parmaklarımıza bir uzman gibi biniyor. Kalçalarını yuvarlıyor ve gıcırdatıyor, göğüslerinin zıplamasına neden oluyor. Aminin kaygan sesi ve ıslak parmak eklemlerimizin birbirine sürtünmesi beni sikimi çıkarmaya itiyor.

Avucuma tükürüyorum ve onu şaftımın etrafına sarıp kendimi okşarken hayranlıkla izliyor.

"Oh," diye inliyor, parmaklarını hızla itiyor ve ben de onu takip ediyorum. "Çok yakınım, Landon, ben-Ahhh!"

Gözlerini kapatır, başını geriye atar ve dudaklarından keskin çığlıklar dökülür. Sertçe çarpıp boşalırken kıvranıyor.

"İşte bu," diye homurdanıyorum, sikimi sıkıyor ve hızlıca pompalıyorum, ama kendimi boşaltmamaya dikkat ediyorum, çünkü boşalacaksam onun içinde olacak. "Bu kadar kolay ve muhtaç olmana bayılıyorum."

Parmaklarımızın etrafında kenetleniyor ve oluyor. Kışının çatlağından aşağı damlıyor ve onu yalamak istiyorum ama kendimi durduruyorum.

"Siktir." Dişlerimi gıcırdatıyorum ve kendime dokunmayı bırakıyorum, çünkü omurgamdan aşağı bir elektrik atışı oluyor. Yavaşça vücuduma yayılıyor ve şiddetli ısı sinirleri yakıp kül ediyor.

Parmaklarımızın temposu yavaşladıkça amcığı hâlâ kasılıyor ama bu parmaklarımızı emmesine engel olmuyor, bırakmak istemiyor.

Sertçe nefes alıyor, göğsü terden parlıyor ve bacakları titriyor. "Vay ," diye mırıldanıyor. "Vay be..." Nefes nefese pantolonunu indirip parmaklarını çıkarıyor ve ben de onu takip ediyorum. "Ben..." diye devam ediyor, ıslak parmaklarımı ağızıma götürüp emerek temizlememi izlerken.

Kukunun tadını hiç şimdiki kadar sevmemiştim. Onunkine doyacağımı hiç sanmıyorum.

Parmaklarını tutuyorum ve kolayca ağızıma götürmeme izin veriyor. Ben de aynısını onunkilere yapıyorum ve biraz emiyorum.

"Yemin ederim, amını seviyorum," diyorum onları çıkardıktan ve tükürüğümle parladıklarını gördükten sonra.

Tanrım, onun benimle kaplanmasına bayılıyorum. Acaba benim d llerimle kaplansa ve damlasa nasıl görünürdü?

Utangaç bir gülümseme atıyor ama gözleri sikime kayınca gülümsemesi bozuluyor. Gözleri dönüyor ve kırmızı renk yeni bir anlam kazanıyor,       yüzü Şimdiye kadar gördüğüm en koyu tonda.

Sikim  n sperm sızdırıyor ve damlalar yere döküldü, ama eminim dikkat ettiği Şey bu değil. Daha ziyade uzunluğuna.

"Endişelenme AŞkım," diyorum rahatça ve tam boyuma göre ayağa kalkıyorum. Gerçi hiçbir Şey sıradan gelmiyor,       doğrudan ona do rultulmuŐ durumda. Eğer isteseydim, zaten ayrılmış olan dolgun dudaklarının arasına kolayca yerleŐtirebilir ve ağzını becerebilirdim.    r p    rmeyece ini ya da reflekslerinin çok iyi olup olmadığını öğrenmek için yanıp tutuŐuyorum ama bu başka bir güne kalsın. "Söz veriyorum seni kırmayaca ım."

Pantolonumu ayak bileklerime kadar indiriyorum ve diğer kıyafetlerimle birlikte ayakkabılarımı da kenara atıyorum.

"Senin için söylemesi kolay. Ona binecek olan sen değilsin."

SırtıŐımı saklayamıyorum, umurumda da değil. Bu da bana onun güzel kaş  atmalarından birini kazandırıyor.

"Henüz bana binmeyeceksin," diyorum onun Şaşkın ifadesine alayla ve masamdaki sandalyeye oturuyorum. Arkama yaslanıp bacaklarımı kendimi rahatlatıyorum.

Kaşlarının arasında küçük bir kırışıklık belirliyor ve doğruluyor. "Bana bunu yapacağımızı söyleme, bu işe yaramayacak."

Sandalyeye bakarak, üzerinde nasıl anlamaya çalışıyormuş gibi işaret ediyor.

"Seni bu sandalyede becermeyece im. Yata ımda olacak, ama bunu yapmadan önce" -başımı yana e iyorum ve yastıklarımdan birine odaklanıyorum- "Yastıklardan birini kullanmanı istiyorum. Hangisini istersen. Umurumda değil, hangisini seçersen seç, ama ona binmeni istiyorum. "Sikime binecek kadar iyi olup olmadığını görmek istiyorum." Ve bazen ahlaki pusulası olmayan bir sik *olduğum* için ekliyorum, "Buna de ip de meyece ini görmek istiyorum."

Burun delikleri alevleniyor ve Julianna dövüşmeyi sevdiği ve çekip gidecek biri olmadığı için gözlerini tehlikeli yarıklar halinde kısıyor. Ben hiç

Ölümümü planladığından şüphe duyuyorum, muhtemelen buna değip değmeyeceğimi merak ediyor, çünkü burada gerçekçi olursak, hiç şüphe yok, o öyle.

Julianna, erkeklerin ilgisinin bir zerresi için yalvaracağı türden bir kız. İsteddiği herkese kolayca ve hiç uğraşmadan sahip olabilecek türden bir kız. Biliyorum, herkese açık Instagram hesabı öyle diyor. O salak orospu çocukları her zaman paylaşımlarının altına aptalca yorumlar bırakıyor. Ve bu sadece Instagram'da değil, Instagram dışında da böyle. Ben erkek bir sporcuyum, etrafımda bir sürü erkek var. Onun hakkında ne söylediklerini biliyorum.

Sadece güzel olduğu için değil; çok akıllı ve kendinden emin. Ama şu an içinde olduğumuz için ve o da benim gibi bozulmadan ve mücadeleden hoşlandığı için bunu şimdilik kendime saklıyorum.

"Ee?" Sıkılarak söylüyorum ve avucumu şaftımın etrafına sarıyorum. Gözleri tembel hareketlerini takip ediyor ve öylece kalıyor, şaşkın şaşkın bakıyor. Hiç utanmam yok. onun önünde boşalana kadar kendi elimi beceririm ama yapmamayı tercih ederim. "Kararını ver. Bütün gece seni bekleyecek sabrım yok."

Bana meydan okuyan bir bakış fırlatıyor ve yüzüne cüretkâr bir gülümseme yayılıyor. "Tamam."

Julianna eğilip topuklu ayakkabılarını çıkarmaya çalışıyor ama onu durduruyorum. "Yapma. Topuklarını giy. Şimdi, acele et."

Yüzündeki ifade *siktir git* diye bağılıyor ama görmezden geliyorum. Göğüslerinin ne kadar harika görüldüğüne ve onları yüzümde ne kadar çok istediğime takılıp kaldım.

Dönerek bana kabarık kıçının mükemmel görüntüsünü sunuyor ve bir yastık kapıp ortasına koyarken bilerek eğiliyor ve sonra bir tane daha kapıyor. Yastıkları üst üste koyuyor, yatağıma tırmanıyor ve üzerlerine biniyor.

"Eğer sikime binmek istiyorsan, yastığa vur ve iyi bir iş çıkar, çünkü ben yarım yamalak işleri ödüllendirmem." Zonklayan sikime daha fazla baskı . Avucumu tepesine gelene kadar ve pre-cum'u her tarafına bulaştırıyorum.

Beni tersliyor ama gözlerindeki arzuyu yanlış okumuyorum.

Tamamen üzerine oturduğunda çırpınıyorlar ve sonra kalçalarını salladığında ağzından bir inilti çıkıyor. Tekrar iniliyor, gözleri neredeyse aşağılanmış bir şekilde kapanıyor çünkü biliyorum ki

Hoşuna gidiyor. Klitorisini zar zor sıyırdığını biliyorum. Daha fazlasını istediğini, daha fazlasına ihtiyacı olduğunu biliyorum. O kadar çaresiz ki, ellerini göğüslerine götürüyor ve dantelin arasından çakıllı meme uçlarını çimdikliyor.

"Daha hızlı. Kalçalarını daha hızlı hareket ettir. Amını lanet yastığa sürt." Onu sertçe zorluyorum ve bunu yaptığında gözleri parlıyor ve vücudu titriyor.

Nefesinin altında tekrar tekrar küfrediyor, daha hızlı sallanırken gergin pembe tomurcukları çekiyor, yaptığı gibi göğüsleri zıplıyor.

Ne kadar iyi yaptığına, nasıl pantolon giydiğine ve inlediğine, kendisiyle nasıl oynadığına ve vücudunun bir ter parıltısıyla nasıl parladığına bakıyorum. Hayal kırıklığına uğramış bir homurtu çıkarıp ellerini bırakana kadar her şeyi, onun her şeyini içime çekiyorum.

Öne doğru eğiliyor, avuç içleri ağırlığını yatağında tutuyor, sırtı eğiliyor, rahatlamak için aceleyle gıcırıyor.

Boşalmak üzere olduğum için daha fazla izleyemeyeceğime karar vererek ona doğru yaklaşıyorum. "Hoşuna gitti, değil mi?" Yastık kılıfına bakıyorum ve ne kadar ıslanmış olduğunu fark ediyorum. "Ortalığı batırıyorsun. Sikimi de böyle kirletecek misin?"

İnlemeleri daha çığgınca ve daha yüksek sesle oluyor ama cevap vermiyor. O çok odaklanmış, doruğa ulaşmaya çalışıyor, ama ben açgözlü bir piçim, yüzden avucumu boğazına sarıyorum ve sıkıyorum.

Gözlerimi onun boğucu gözlerine kilitliyorum ve gözlerindeki mavinin koyuluğuna ve bana karşı nasıl titrediğine bakarak içime bir nefes çekiyorum.

"Evet, hoşuma gitti. Evet, ne istersen yaparım ama lütfen gelmeme izin ver." Ön kollarımı tutuyor, tırnakları aceleyle derime batıyor.

Sızlanıyor, onu yastıklardan çekip yere attığımda neredeyse ağlayacak. "Doğru, çünkü sen her şeyden zevk alan bir sürtüksün. Değil mi?"

Gözlerine yansıyan utanca rağmen başını sallıyor ve düzensiz bir fısıltıyla, "Evet, ben her şeyden zevk alan bir sürtüğüm," demeyi başarıyor.

"Hepsini çıkar. Seni görmek istiyorum," diye emrediyorum ve yatak başlığına yaslanıp titrek elleriyle sutyenini ve tangasını çıkarmasını dikkatle izliyorum.

Sert bir nefes veriyorum, mükemmel, ipeksi bej teninin her santimini özümserken hayranlıkla başımı sallıyorum.

"Buraya gel," diyorum hoyratça ve elimi . Elimi tutuyor ve topuklu ayakkabılarıyla yatağa tırmanıyor. Ellerini omuzlarıma koyuyor, dizlerini kalçalarımın iki yanına koyuyor ve amcığı sikimin tepesinde geziniyor.

Gözleri benimkilerle buluşuyor ve bir an için birbirimize bakıyoruz. Ne düşündüğünü biliyorum, çünkü ben de öyle düşünüyorum. Julianna dışında hiç kimseyle çıplak kalmadım. O da prezervatifsiz kimseyle birlikte olmamıştı. Sonuçlarını biliyoruz ve bu ikimizi de korkutmalı, çünkü ikimiz de TJ ve Lola'nın söz konusu sonuçlarla başa çıktığını gördük.

Kaşlarımı kaldırıyorum, sessizce ne istediğini soruyorum, çünkü ne isterse yapacağım. Komodin çekmecemde prezervatifler var. Kolayca bir tanesine uzanabilirdim, ama yüzüne baktığımda cevabın ne olduğunu biliyorum.

Bir elimle kalçasını tutarken, diğer elimle uzunluğumu kavıyorum ve yavaşça yarığı boyunca kaydırıyorum. Keskin bir nefes alıyor, gözleri ateşli bir şekilde bize dikilmiş.

"Her yerimi alacaksın, değil mi?" Bu bir soru değil, ama başını sallayarak memnuniyetle yerine getiriyor ve sonunda kendimi onun girişine odakladığımda titriyor ve geriliyor. "Nefes al aşkım, daha içine bile girmedi."

Onu kızdırıyorum ve kalçasını sıkıyorum, onu aşağı inmeye teşvik ediyorum ve o da yapıyor. İkimiz de istemsizce nefes alıyoruz. Tacımın etrafında kenetleniyor. Tamamen içine girdiğimde ne kadar iyi hissedeceğini hayal bile edemiyorum.

"Çok iyi gidiyorsun. Devam et. Hepsini kaldırabileceğini biliyorum." Onu övüyorum ve kalçasını bırakıp göğsüne uzanıyorum ve onu avuçluyorum. Büyük, ağır ve yuvarlak. taşıyor ve sıkıldığında bir santim daha aşağı iniyor.

Hâlâ göğsünü tutuyorum, başparmağımın ucuyla meme ucunu sıyrıyorum ve boynuna gelene kadar onu yaklaşıtıyorum. Ben sormadan önce saçlarını oynatıyor.

Nabzının attığı yerdeki derisini ısıyorum. Ağzım boynuna yapışıyor ve o daha da inerken ben onu emiyorum. Isıyorum ve

Tırnaklarını omuzlarıma geçiriyor, duvarları etrafımda kasılırken bir tıslamayla beni bastırıyor.

"Kahretsin, Julianna," diye sıcak tenini törpüledim ve göğüs ucunu sıkıp sertçe çektim. "Çok sıkısın."

Bir santim daha, yere çöküyor ve gözleri dalgalanıyor ve en seksi ve en sinirli nefesi üflüyor. "Senden nefret ediyorum."

"Bilmiyorum ve bileceğimi de hiç sanmıyorum," diyorum dürüstçe ve bu onun bana bakmasını sağlıyor. Sanki başka bir şey bekliyormuş gibi. Ne beklediğinden emin değilim ama bunu geri almayacağım.

"Pekala." Nefesini içine çekiyor, yüzünde kararlılık ve inkar edilemez bir sıcaklık beliriyor. "Bugün benden nefret etmene ihtiyacım olacak. Benden nefret ediyormuşsun gibi beni becermeni istiyorum. Buna ihtiyacım var. Buna gerçekten çok ihtiyacım var Landon," diye ısrar ediyor, çaresizlik sesini ve bakışlarını kaplıyor.

Bu benim için işi bitiriyor, çünkü ne isterse onu alıyor.

Çenesini kavırıyorum. "Unutma, bunu sen istedin."

Gözleri eridi, benimkilerle eşleşti.

Aramızdaki enerji çok sıcak hale gelene ve yıllar süren düşmanlığın baskısı kırılana kadar yükseliyor. Kalçalarını tutarak başını sallıyor ve sonra zorla her içine almasını sağlıyorum.

Yüksek sesle nefes alıyor ama yarı yolda nefesi kesiliyor. Sesi kulağımda yankılanıyor ve omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor. Bana sıkıca tutunuyor, göğüsleri göğsüme bastırıyor ve nefesleri zor ve sert.

"Siktir... siktir..." diye kekeliyor, yüzü acıyla buruşurken neredeyse nefessiz kalıyor.

O kadar ki, bir dakikalığına nefes almasına izin veriyorum ve bir anlığına boşalma düşüncesi dışında bir şey düşünmüyorum, çünkü . Sıcak ve etrafımda kenetleniyor. Ve o kadar ıslak ki. Yemin ederim bu kadar iyi hissetmek başımı döndürüyor.

"Siktir doğru," diye homurdanıyorum, o yavaşça hareket ederken çenem esniyor.

Ellerim kayıyor ve onu topraklamak için kıcını avuçluyorum, çünkü bunun tadını çıkarmak için bir ana ihtiyacım var. Onun tadını çıkarmak için çünkü bu gerçek değil. O gerçek dışı.

Kahretsin doğru, çünkü hiçbir şey gibi olmayacak.

Bu göğsüme garip bir dalga gönderiyor, ama onu silkeliyorum.

"Mükemmel yapıyorsun, Aşkım," diye övüyorum ve bu onun yüzündeki ifadeyi . "Ama daha sert olmasını istediğini biliyorum, değil mi?"

Dudağını ısıyor, başını sallıyor.

Bir süre sonra ayağa kalkıyor ve kısa bir süre boynunun iki yanındaki morluklara bakıyorum. Muhtemelen kızacak ama degecek.

"Güzel, şimdi benim için arkana yaslan. Her görmek istiyorum. Sırılsıklam ıslak amının sikimi nasıl aldığını görmek ."

Ve tam da bunu yapıyor, kollarını arkasına yaslıyor, avuç içlerini kalçalarımdaya dayıyor, ben de avuç içlerimi onunkilere yayıyorum.

Yavaşça kalçalarını sallıyor, düşüncelerimi ve bakışlarımı bağlandığımız yere çekiyor. Aletim içine girip çıkıyor ve yumuşak, kaygan sesler pantolonuyla birlikte odayı ele geçiriyor.

Kalçalarını kavıyorum, her şeyimi nasıl aldığına tamamen takılmış durumdayım. Aletimin onun uyarılmasıyla nasıl sıırılsıklam olduğunu ve şişmiş klitorisinin nasıl titreştiğini ve dokunulmak için nasıl yalvardığını. Elimi ona doğru kaydırıyorum ve onu çimdiklediğimde sarsılıyor. İnliyor ve tekrar yaptığımda hıçkırıklara boğuluyor.

"," diye yalvarıyor.

Sertçe vuruyorum, o da ve göğüsleri zıplıyor.

"Oh." Gözlerini kapatıyor ve kalçalarını daha hızlı sallıyor ve yuvarlıyor. "Tekrar, lütfen."

Tekrar yapıyorum ve inlemeleri çığlıklara dönüşüyor ve sonra sikime karşı sarsılıyor. Bana karşı kıvranıyor, tırnakları kalçalarımı kazıyor. "Landon, ahhhh! Yapamıyorum, yapamıyorum, yapamıyorum." Tiz bir çığlık ayrılmış ağzından çıkarken çenesi düşüyor. Eskisinden daha sert boşalıyor ve çırpınarak durmamı istiyor ama ben tekrar yapıyorum ve klitorisinin daha da şişmesini izliyorum.

Ve benden onu nefret ettiğim gibi becermemi istediği için durmuyorum. Bir kez daha fiske vuruyorum. Sonra kalçalarını tutup onu öne doğru getiriyorum, sürtünmenin klitorisinin beni sıyracağını ve zorla bana binmesini biliyorum.

"Landon, oh, ohhhh, siktir, bu..." Nefesi kesiliyor, omzumu ısıyor. "Bu çok fazla. Çok büyüksün... Yapamam... Yapamam..." diye nefes nefese ağlıyor.

"Yapacaksın amına koyayım. Aksi takdirde, bu kadar ıslak, bu kadar istekli, horozum için bu kadar kolay olmazdın," diye törpüledim, onu nasıl tuttuğuma rağmen

vücudu bana karşı titriyor. Kalçaları titriyor, sırtı kavisleniyor ve göğüsleri yüzümde zıplıyor. Ve onları görmek taşaklarımı sıkılaştırıyor. "Sikimin üzerinde böyle zıplamak çok güzel." Sertçe inliyorum, nefeslerim boğuluyor ve kontrolden çıkıyor.

Onu acımasızca beceriyorum, kalçalarımı yukarı kaldırıyorum ve kendimi onun içine daha hızlı sokuyorum, aynı şeyi onun da yapmasını sağlıyorum. Anlayamadığım kelimeler geveliyor ve tükürüğü çenesinden göğsüme damlıyor.

Bir çığlık daha atıyor ama bu farklı. Bu bir ağlama değil ve çenesi düştüğünde kısa kesiliyor, ama başka bir ses çıkmıyor ve gözleri geri döndüğünde, bir sıvı fışkırması taşaklarıma doğru akıyor ve çarşafı ıslatıyor.

Bana karşı titriyor, şişmiş dudaklarından boğuk çığlıklar dökülüyor ve kollarını boynuma doluyor, fışkırtmaya devam ederken parmakları sırtımı pençeliyor.

Coşku, bu hissin çok ötesinde. Bu çok fazla, çok sıcak, her şeyi tüketiyor.

"Tanrım, Julianna," diye inliyorum, başımı arkaya doğru eğiyorum ve bu çılgın, dünya dışı hissin tadını çıkarıyorum, çünkü lanet olsun, amcığı sikimi boğuyor. Kısıtlamalarımın son parçası da parçalanıyor ve onun içinde şişip sertçe boşalıyorum.

Orgazm görüşümle birlikte havayı da söndürüyor, çünkü her şey kararıyor, sonra aniden tek gördüğüm şiddetli, dehşet verici bir renk patlaması oluyor ve beni kör ediyor.

Çok kötü çarpıyorum, ona sıkıca sarılıyorum ve her ne oluyorsa sakinleşmesini bekliyorum, çünkü çok bunalmış hissediyorum, doğru düşünemiyorum.

Birbirimizin kollarına sarılmış, bitkin, terli ve hayatımızın en şiddetli bulutunun üzerinde süzülüyor halde kalıyoruz. Ne kadar süre böyle kaldığımızdan emin değilim ama sonunda birbirimizden uzaklaşıyoruz. Yine de ona baktığımda kalbim duracak gibi olmuyor ve neredeyse endişeleniyorum, ama o yumuşak gülümsemesiyle bana baktığında yavaşlıyor.

"Ben-ben-ben..." Sesi çatallaşıyor ve kelimelerinde tökezliyor. Uysalca hâlâ birleştiğimiz yere bakıyor ve nemli alnına yapışan saç tellerini siliyor. "Ben

Az önce ne olduğunu biliyorum ama bunu yapmak istememiştim. Yatağınız için çok üzgünüm. Tanrım, bu çok utanç verici."

Çenesini yukarı kaldırarak bana bakmasını sağlıyorum. "Sen fışkırttın. Bunda yanlış bir şey yok. Tekrar yapmanı istiyorum ve yapacağına inansen iyi edersin."

Gözlerini gözlerime dikeyor ve bu sefer beni araştırmıyor ya da incelemiyor çünkü ciddi olduğumu biliyor.

Kızarıyor ve dudaklarını yalıyor. "Gidip banyoyu kullanmam ve duş almam gerekiyor."

"Evet, git. Ben temizlerim."

"Bana katılmak ister misin?" Gözleri erimiş gibi oldu.

"Evet" diye cevap verdiğimde benimkilerin de aynı olduğuna eminim.

"BUNU YAPMAK ZORUNDA DEĞİLSİN..." JULIANNA BAŞINI ARKAYA EĞDİ, GÖZLERİ çırpınıyor ve ben sabunlu lifimle vücuduna nazikçe masaj yaparken dudaklarından memnun bir iç çekiş çıkıyor. "Bunu yapabilirim."

"Biliyorum ama seninle ilgilenmek istiyorum." Lif kabağını göğsünde gezdiriyorum ve inmeden önce iyice köpürttüğümden emin oluyorum.

Sesi beni her zaman çağrıştırdığı renklere daldırıyor. Perdelerin büyüleyici kararsız ışınları süzülüyor. Dönüyorlar ve ilişkimiz gibi beklenmedik bir şekilde hareket ediyorlar.

Bu göğsümde müthiş bir kıvılcım yaratıyor, ama gözlerimi kıstığımda ve o bana en sevdiğim yumuşak gülümsemeyi lütfettiğinde bu kıvılcım sönüp gidiyor.

Gözlerimin bu kadar boktan olmasından nefret ediyorum. Duşa girmeden önce lenslerimi çıkarmak zorunda kaldım.

"Ama sen zaten yaptın."

"Cinsel ihtiyaçlarınla ilgilenmek sayılmaz." Sabunlandığından ve sabunlu köpüğün vücudunun ön kısmını kapladığından emin olduktan sonra onu döndürüyorum ve süngeri boynuna ve omuzlarına masaj yaparak aşağıya doğru indiriyorum. "Bu benim seninle ilgilenmem. İhtiyacım olduğu için değil, istediğim için."

Bunu neden yaptığımı yanlış anlamasını istemiyorum. Umarım sesim bunu yapmaktan ne kadar hoşlandığımı anlatmaya yeter. Ve ben

Umarım lifle çalışma şeklimde bir sorun yoktur çünkü elimden geldiğince nazik olmaya çalışıyorum.

Kelimelerle aram pek iyi değildir ama faydalı olmakta iyiyimdir. Bu asgari düzeyde, ama yine de umarım elimden gelenin en iyisini yaptığımı hissedebilir. Umarım bunu berbat etmiyorumdur, çünkü bunu daha önce hiç yapmadım. Hiç sarhoş olmayan biriyle ilgilenmedim.

Kısa bir sessizlik anından sonra topuzundan sarkan nemli bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırıyor. "Landon?"

"Öyle mi?"

Yutkunduğunu duyuyorum ve sanırım ayakları üzerinde kayıyor. "Ne yapıyoruz biz?"

Elim bu sorunun ağırlığı karşısında donup kalıyor. Ne sorduğunu biliyorum, çünkü ben de kendimi aynı şeyi sorarken buldum. Bir gün, birbirimizden nefret ederken, aynı odada bulunamazken, bakışlarımızı paylaşırken ve hayatlarımız buna bağılıymış gibi tartışırken... buna.

Toplum içindeyken ince bakışlar. Yalnızken paylaştığımız geceler, yataklar ve kelimeler.

"Bilmiyorum ama *bu* her neyse hoşuma gitti," diye dürüstçe cevap veriyorum.

"Evet, ben de." Sırtını göğsüme yaslayarak bana doğru eğilirken sesi neredeyse yumuşak bir fısıltıya dönüşüyor.

Sünger astıktan sonra kollarımı önünden geçirip onu kendime çekiyorum, böylece sıcak su bedenlerimizden akarak sabunu temizliyor. Julianna parmaklarını parmaklarımın arasından geçirip onu tutuşumdan kurtarana kadar sessizce akıntının altında duruyoruz.

Dönüyor, ellerini göğsümün üzerinden geçirip omuzlarıma doluyor. Ona iyice bakabilmek için gözlerimi tekrar kısıyorum ve o da kıkırdıyor.

Ona boş boş bakıyorum.

"Özür dilerim, komik olmadığını biliyorum ama çok tatlı görünüyorsun." Sesi yumuşuyor ve göğsümün genişlemesine neden oluyor.

"Seni iyi görememekten nefret ediyorum."

Keskin bir nefes alışını duyuyorum. "Ama beni hissedebiliyorsun. Ve beni duyabilirsin. Sadece sesime ve gördüğün renklere odaklan. Ben hep yaparım..."

"Her zaman ne yapıyorsun?"

"Sesini ve bana nasıl hissettirdiğini düşünüyorum..."

Kalbim sıkışıyor ve daha fazlasını sormak istiyorum ama yapmamam gerektiğini biliyorum. Lanet olsun. Ne biz? Hayır, *ben* ne yapıyorum?

Tedirginliğimi hissetmiş olmalı, çünkü boğazını temizliyor ve konuyu değiştiriyor.

"Teşekkür ."

"Ne için?" Kollarımı beline dolayıp onu kaldırıyorum o da bacaklarını dolaştırıyor.

Saçlarımı alnımdan uzaklaştırıyor. "Benimle ilgilendiğin için. Daha önce bunu yapan kimsem olmamıştı. Bu yüzden teşekkür ederim."

Kalbim hızla çarpıyor ve yemin ederim su bir şekilde daha da ısınıyor.

"En azını yaptığım için bana teşekkür etmeyin. En azından bunu yapabildim."

Kahverengi kaşlarını dikleştirerek kahkahasını bastırıyor. "Yine en azıyla mı?"

"Umarım standartlarınızı yükseltirsiniz, çünkü bu hiçbir şey değil."

Sırtarak bir selamla alay ediyor. "Standartlarıma uygun birini bulamadığımda bu senin suçun olacak."

Bunu bir kenara bırakabilmeliydim ama çirkin ve kıskanç bir şey kendini gösteriyor ve göğsümde öylece duruyor.

"Hiç kimseyi bulamazsan yazık olur," diyorum açıkça.

Bana ters ters bakıyor, sanırım. "Bu hiç güven verici değil."

"Oh, özür dilerim." Dilimi tıkırdatıyorum. " şekilde ifade edeyim. Kimseyi bulamazsanız ne yazık olur."

"Seni pislik. Bu kulağa daha iyi gelmedi." Ensemdeki saçları çekiyor.

Kıçını çimdikliyorum ve bana karşı sarsılıyor, ama bu bir hata çünkü artık tatlı sisin içinde sıkışıp kalmadığımıza göre, beynim ne kadar çıplak ve ıslak olduğumuzun farkına varmış gibi. İri göğüsleri ve amcığı bana nasıl baskı yapıyor ve o da aynı şeyi düşünüyor gibi görünüyor, çünkü ağır gözlü bakışları tekrar dudaklarıma dalıyor.

Ilık, ıslak amcığı uzunluğuma doğru kayana kadar onu indirirken ikimiz de bir şey söylemiyoruz.

Kalçalarını yavaşça öne doğru salladığında çenemi sıkarak bir iniltiyi bastırıyorum. "Julianna."

Bir uyarı gibi görünmesi gerekiyordu, ama daha çok daha fazlası için umutsuz bir yalvarış gibi geliyor.

Dudaklarında kibirli bir gülümseme beliriyor çünkü istediğini elde edeceğini biliyor.

"Lanet olası velet," diye homurdanıyorum, onu duvara yaslayıp geri çekiyorum, kendimi girişine hizalamak için sikimi yumrukluyorum. "Nazik olmayacağım," diye uyarıyorum onu klitorisini ucumla kızdırırken ve sonra en çok istediği yere doğru sürüklerken.

"Biliyorum," diye inliyor, sırtını düşürüyor ve göğüsleri usulca zıplıyor.

Bu manzara karşısında aletim zonkluyor ve içine sertçe giriyorum.

Sanırım bir hata yaptım.

O anda doğru gibi görünüyordu. Hayır, sadece doğru değildi, tamamen ve bütünüyle emin bir şeydi. Ama şimdi tezgahın önünde durmuş boş bir kaseye bakarken, sanırım kendimi aştım.

Yavaşça nefes alıp vererek parmaklarımı zincirim boyunca gezdiriyor, dört nala atan kalp atışlarımın ve göğsümü ele geçiren gerginliğin kaybolmasını umuyorum. Ama geçmeyince, parmak eklemlerim beyazlaşana kadar tezgâhı kavriyorum ve başımı omuzlarımın arasına sarkıtıyorum.

Boşaldığımda hissettiğim o ezici duygunun Julianna'yı ne kadar yoğun siktiğimden düşünmüştüm. Öyle olduğunu düşünmüştüm ama duştan sonra hâlâ hissediyordum. Ama o eşyalarını toplamaya başlayınca daha da arttı.

Onu davet eden, neredeyse gelmeye zorlayan ve ona başka seçenek bırakmayan ben olduğumu biliyorum ama şimdi nihayet burada, güvenli alanımda, her şeyiyle birlikte olduğuna göre ne düşüneceğimi bilemiyorum.

Endişeli parmaklarımı tezgâha vurarak yorgun bir nefes alıyorum ve kalkıyorum.

Reid bu konuda ne derdi?

Muhtemelen durumu analiz eder ve açılmam gerektiğini söylerdi. Eminim kendimi ifade etmem gerektiğini ve rahatsız olduğum için hissettiklerimi beynimin derinliklerine kutuya hapsetmemem gerektiğini söylerdi.

Seanslarımızdan birinde, annem hakkında açıldıktan sonra duygularımı bastırdığımı söyledi.

İstediğimden değil... Sadece hepsini bir kutuya koymam gerekiyor, çünkü bazen çok fazla geliyor ve duygularımın kontrolünü kaybetmeme neden oluyor. Kendimin kontrolünü kaybetmeme neden oluyor ve bunu bir daha yaşamak istemiyorum.

hayatımın keşkelerini ya da varsayımlarını düşünmek istemiyorum çünkü bunlar oldu; geri dönüşü yok.

Elbette, hayatımda en çok iki insanın beni istememesine dair *acı* bir his var. Bazen acıdan da öte bir his oluyor, ama bunun üzerinde düşünmemeye çalışıyorum çünkü anlamsız.

Tıpkı hissettiklerimin anlamsız ve saçma olması gibi. Ondan kalmasını istedim, burada olmasını istedim ve kalbim patlamaya yakın hissetmeme rağmen fikrimi değiştirmeyeceğim.

Gözlüklerimi burnumun üstüne iterek mutfığa ne için geldiysem onu aldım. Julianna hazırlanmayı bitirirken ben de yatağı temizledim ve Tarçınlı Tost Crunch gevreği ve vanilyalı dondurma almak için aşağı indim.

Bu benim rahat atıştırmalığım.

Çocuklar hala burada değil ve buna seviniyorum çünkü onların sorgulamalarına ihtiyacım yok. İstediğim ya da ihtiyacım olan son şey soru bombardımanına tutulmak. Kısa bir süre önce onunla hiçbir şey yapmak istemediğimi anlıyorum, ama geçmişte onun için ne hissettiğim konusunda endişelenemem, çünkü şu anda tek odaklandığım şey onun için şu anda ne hissettiğim.

Bu düşünce kalbimi yeniden hızlandırıyor ve yatak odama geri dönmeden önce duygularımı altına alıyorum.

İçeri adımımı attığımda, kendi sesim bana saldırırken ve Julianna'yı notalarımı tutarken gördüğümde kapıda duraklıyorum. Onu asmak istiyordum, ama o oldu ve düşünmeden edemediğim tek şey haline geldi.

Bana bakmak için dönüyor ve kâğıdı tekrar masamın üzerine bırakıyor. "Burnumu sokmuyordum. Eşyalarımı yere koyarken düştü ama

Bunu sen mi besteledin?"

Daha önce kimseyle müziğim hakkında konuşmamıştım ama ona doğru ilerleyip bir kâse uzatırken başımı salladım.

"Evet, onu yazdım ama hâlâ üzerinde çalışıyorum."

Kaşları şaşkınlıkla değil ama saygıyla kalkıyor. "Eğer istersen, dinlemeyi çok isterim. Bittiğinde, ama tabii ki istersen. Baskı yok."

"ister misin?"

YouTube'daki insanlar için çaldığımı biliyorum ama asla yüzümü görmüyorlar ve bu asla benim müziğim değil. Onun önünde çalmak, benim bestelediğim bir şey, bu farklı.

Gülümsüyor, sanki saçma bir şey söylemişim gibi bana bakıyor. "Evet, eminim kulağa çok güzel gelecek. Gerçekten beni şaşırtmaya devam ediyorsun."

Bakışlarındaki hararetili ifade yanaklarımı ısıtıyor. "Evet, işim bittiğinde senin için çalacağım. Ama bunu aramızda tutabilirsen sevinirim. Bunun üzerinde çalıştığımı kimse bilmiyor ve ilk öğrenenlerden biri o olmazsa Jagger çıldırır."

Gülümsemesini bastırıyor.

"Bunu duymak istemiyorum."

"Çok şirin," diye mırıldandı. "Her zaman onu düşünmene bayılıyorum. Erkek arkadaşlığın eşsiz. Bunun için buradayım."

Gözlerimi deviriyorum ve konuşmayı ve gözlerimi Coldplay'in "Yellow" şarkısını söylediğim televizyona kaydırıyorum. "Boktan bahsetmişken."

Yüksek sesle soluyor ve bakışlarımı onunkilere kaydırdığımda yüzüne bir tokat atmışım gibi bana bakıyor. "Kesinlikle olmaz. Haptic'le konuşmayacaksın. Gideceğim ve benimle oyun oynama çünkü bir Uber."

Bir elimi teslimiyetle kaldırıyorum ve yatağıma doğru ilerliyorum. Ayakta durduğunda, yatağın onun tarafını okşuyorum. Bana katılmadan önce bir bana bakıyor.

"Götlük yapma. O gerçekten iyi bir şarkıcı," diyor bir kaşık dolusu Tarçınlı Tost Crunch ve vanilyalı dondurmayı ağzına atmadan önce.

"Tanımadığın bir insanı neden savunuyorsun? Yüzünü hiç görmediğin birini?"

Egomu yükseltmek için değil, gerçekten merak ettiğim için soruyorum. Ben olduğumu bilmediği halde benim hakkımda bu kadar tutkuyla konuşan birini daha önce hiç duymamıştım.

Hiçbir şekilde ünlü değilim ve beni sevmeyenler de var ama bu beni paylaşım yapmaktan alıkoymuyor. Ne kadar çok görüntülenme alırsam, o kadar çok para kazanıyorum.

"Bir insanı savunmak için onu tanımama ya da neye benzediğini görmeme gerek yok. Şarkıların ona ait olmadığını biliyorum ama onları söyleme şekli bana hitap ediyor." Bacağını diğerinin üzerinden geçirerek kazağımın yukarı kalkmasını sağlıyor. "Bunu açıklayamam ama bir amaç uğruna şarkı söylüyor ve şarkılarını söylediği sanatçıları taklit etmiyor. Şarkıya kendi yorumunu katıyor ve ben bunu seviyorum. Kendisini görünmeden savunmasız bir şekilde ifade edebilmesini seviyorum. Çünkü bazen bir şeyi hissetmek için onu görmemize gerek yoktur. Haptic ismini bu yüzden seçtiğinden oldukça eminim. Dokunma hissi anlamına geldiğini biliyorum, ama düşünürseniz, sesinin size yaptığı şey de bu, size dokunmak. En azından ben böyle yorumladım."

Dalgın bir şekilde kaşığı kasede karıştırıyorum, nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum çünkü... şey, haksız değil.

Şarkı Amber Run'dan "Amen "e döndüğünde, neredeyse ona şarkıyı kapatmasını söyleyeceğim ama nedenini açıklamam gerekecek ve dürüst olup ona bu şarkının beni önemseyenlere bir veda mektubu olduğunu söyleyemeyeceğim.

Bu benim en büyük zayıflık anımdı.

Şansım varken şarkıyı kaldırmalıydım ama bunu asla yapamazdım çünkü bu sadece o gecenin anısını canlandırırды.

Sessizliğimi, bana şarkının bir dökümünü ve nasıl söylediğimi anlatarak kendi fikrini daha da kanıtlama eğilimi olarak almış olmalı.

"Hala kulağa bok gibi geldiğini söylemeye devam etmeden önce, neden bu kadar savunmacı olduğumu anlamayı istiyorum. Bu şarkı"- sıkıntılı bir nefes alıyor-"bu şarkı derin ve sadece sözlerinden dolayı değil, bence Haptic'in sesi gerçekten acı çekiyormuş gibi çıkıyor. Sesi çok çiğ ve dokunaklı ve bence tüm bunların ardında söylediklerinde ciddi..." İç çekiyor, sesi melankolik. "Özellikle

Bu şarkı ve sözleri. Sanırım öldüğünü kastetmişti. Belki de fazla düşünüyorum ama o şarkıyı yükledikten sonra bir süre paylaşım yapmadı."

Duraklıyor, bir şey söylememi bekliyor, ama tek kelime bile edemiyorum. Boynuma dolanmış bir ilmek var. Uzak tutmak için çok uğraştığım o unutulmaz anılar o kadar acımasızca geri geliyor ki nefes alamıyormuşum gibi hissediyorum, midem bulanıyor.

Videoyu yükledikten sonra bir gece geç saatlerde arabamı tren raylarının ortasına park ettim ve gelip her şeyi bitirmesini bekledim. İntihar girişimini farklı bir şekilde de yapabilirdim ama tamir etmek için o kadar uğraştıktan sonra arabamın kimsenin eline geçmesini istemiyordum. Ashton'ın onu alacağını biliyordum, bu yüzden her şeyi önemseydiğim tek şeyle bitirecektim.

Olmadı çünkü ilahi bir müdahaleyle Jagger ortaya çıktı.

Orada olduğumu bilmiyordu. Biriyle buluşmak için gizlice dışarı çıkmış ve arabamı görmüş. Yolcu koltuğuna oturdu ve ben arabayı hareket ettirene kadar inmeyeceğini söyledi. Soru yok, bunu neden yapıyorum yok, sessizlikten başka bir şey yok ve sonunda raylardan çıktığımda, "Sen benim için önemlisin Landon. Hayatının çok büyük bir amacı var ve en iyi arkadaşım olduğun için sana minnettarım. Senin için buradayım." Sonra bana sarıldı ve ben de ona izin verdim. Ve bu son kez birinin bana sarılmasına izin verişimdi.

Bu Julianna arabama çarpmadan birkaç ay önce oldu.

"Bu sadece bir gözlem ve muhtemelen yanılıyorum. Muhtemelen biraz ara vermiştir, çünkü kimin zaman zaman sosyal medyaya ara vermeye ihtiyacı olmaz ki? Ama bunu söylüyorum çünkü belki de yalnız olduğu için şarkı söylüyor ve kendini ifade edebildiği tek yol bu ya da belki de sadece özel olmayı seviyor. Kim bilir, ama eşeklik etmeyin. Kimin ne asla bilemezsiniz."

Tek söyleyebildiğim "Yapmayacağım" oldu.

Bana şüpheyile bakıyor ama bir şey görmüş olmalı çünkü ifadesi yumuşuyor. "Sorun nedir?"

Gözlerimi kırıştırıyorum, boğazımı tıkayan duyguları yutkunarak geçiştiriyorum. "Neden bir sorun olsun ki?"

Kuşkuculuk yüzünü kaplıyor. "Bana karşı dürüst olursun sanmıştım."

Dilimi üst dişlerim boyunca sürükleyerek ciğerlerime hava girmesini sağlıyorum. Keşke küçük şeyleri fark etmeseydi.

Söylemek istediklerim konusunda bir ileri bir geri gidiyorum ama ona dürüstlük sözü verdim. Ama sadece kısmi olarak çünkü söyleyebileceğim tek şey bu.

"Bu şarkı annemin anılarını canlandırdı." Elimi tuttu ve sıktı. "Gerçek bu ve lütfen bana sempati duymayın, çünkü bunu gerçekten istemiyorum. Bu şarkı bana kendimi annemin istediği gibi biri yaptığım zamanları hatırlattı."

"Peki o?" "Görünmez."

Kelimenin ağırlığı aramıza giriyor, son oksijen parçasına da el koyuyor. Duyguları hissediyorum ama onları hemen bastırıyorum çünkü tekrar hissetmek istemiyorum. Geri bile nefret ediyorum.

Eli benimkinin üzerinde sıkılaşıyor. Bunu anladığını ve büyük olasılıkla sempati duyduğunu, üzüldüğünü biliyorum ama bunu ne istiyorum ne de buna ihtiyacım var.

"Hayatıma devam etmeye hazırım." İştahımı kaybetmiş olmama rağmen gözlüğümü burnumun kenarından yukarı itip kaşığı ağzıma götürüyorum. "Bu hafta gireceğin sınav hakkında konuşalım."

"LONDON?"

Bulanık görüşümü temizlemek için gözlerimi kırıştırıyorum. "Ne?"

"Yine ayrıışmışsın," diyor Reid, sesi nazik. "Neden kendimizi topraklamak için biraz zaman ayırmıyoruz, seni en iyi hissettiren şeyi ya da kişiyi düşünmüyoruz ve neden bana zincirinin nasıl hissettirdiğini söylemiyorsun?"

"Soğuk... Katı... Ağırıklı..."

Julianna yavaş yavaş zihnindeki her santimetrekarelik alanı kaplamaya başladığında felç olmuş, donmuş düşüncelerim çözülüyor.

Gülümsediğinde yanağının sağ tarafını çukurlaştıran küçük, zar zor görünen kırışıklık. Gözlerindeki sıcaklık ve müzik ve öğretmenlik hakkında konuştuğunda gözlerinin nasıl parladığı. İpeksi, pürüzsüz cildinin, güneş ya da ay dışarıda olsa bile nasıl hissettirdiği ve parladığı. Melodik mırıltıları ve narin parmaklarının her yüzeyde nasıl hareket ettiği. Ama ona ait, ondan gelen, zihnimi saran, beni topraklayan, beni içine çeken her şey arasında onun sesi ve kışkırttığı renkler var. Bu, içimde kopuk olan her şeyi gerçekliğe geri çekiyor.

Bakışlarımı Reid'in üzerinde sabitliyorum. Her zamanki gibi sabırla ve empatiyle bana bakıyor.

"Seni bu şekilde hissettiren şey hakkında konuşmak ister misin?"

İçinde bulunduğumuz gergin sessizlik balonu patladı. Kafamın içinde bir savaş var, ilgili bir ileri bir geri gidip geliyor. Mantıken, bir şey yok. Duygularım saçmalık ve beni geçmişime geri çeken ilmiği kesmem gerekiyor.

Gerçekçi olmak gerekirse, konuşmam gerektiğini biliyorum çünkü söz konusu ilmik beni suyun altına çekiyor ve yavaş yavaş tekrar boğuluyormuşum gibi hissediyorum.

Kendimi toparlayarak iç çektim. "Bu hafta sonu çok bunaldım ve bunu nasıl atlatacağımı bilemiyorum. Bana mantıklı gelmiyor çünkü kötü değildi."

Mantıklı gelmiyor, çünkü bunalmış hissetmeyi hep kötü bir şeyle ilişkilendirmişimdir.

Bu ondan yarım bir gülümseme aldı. "Peki bu hafta sonu ne yapıyordun?"

Julianna'nın uyuduğumu sandığında gözlüğümü nasıl çıkarıp komodinin üzerine koyduğunu hatırlayınca neredeyse gülümseyeceğim. Vücudundaki yastığın nasıl yere düştüğünü ve bacağını benimkinin üzerine attığını.

"Julianna ile birlikteydim."

Reid dilini şaklatıyor ve bilerek gülümsüyor, sonra not defterini ve kalemmini masanın üzerine koyuyor. Araba kazasını biliyor, yıllar boyunca karşılıklı nefretimizi, kızların yanına taşınmasını, benim ona ders vermemi ve bir şekilde ona açılmamı biliyor.

Bir süre bana bakıyor, sanki söylemek istediği şeye nasıl yaklaşacağını düşünüyor. "Şimdi, beni dışarıda bırakma, tamam mı?"

Kaşlarım çatıldı. "Tamam mı?"

Öne doğru eğilerek dirseklerini dizlerine dayıyor ve parmaklarını birbirine kenetliyor. Bana Jagger gibi bakıyor ve gülümsüyor, dostça ve rahat. "Belki de ondan romantik olarak hoşlandığın için böyle hissediyorsundur ve her şey çok hızlı olmuş gibi hissediyorsundur?"

Sırtım sertleşiyor ve nefesim sığlaşıyor. "Ben, şey, ben, biz..." Parmaklarımı zincirimin üzerinde gezdiriyorum, kelimelerimin üzerinde tökezliyorum. *Neyim var benim? Ben kekelemiyorum.*

"değil," diye beni temin ediyor. "Sanırım ona karşı bir şeyler hissediyorsun ve bunları sindirmek senin için biraz zor. Sanırım bunalmış hissediyorsun, çünkü anılarını tetikledi ve panikledin."

Bir avucumu sakalıma sürterek bakışlarımı halı kaplı zemine indiriyorum.

"*Bir anda ortaya çıktı...*" Onunla tanıştığım günü düşünürken kendi kendime sessizce kıkırdıyorum. "Araba kazasının kendisinden bahsetmiyorum. Bir anda ortaya çıktı ve hiç beklenmedik bir şeydi. Üzerinize bir kova soğuk su dökülmesi gibi değil. Nefes kesici bir manzaranın fotoğrafını görmek gibi beklenmedik bir şey. Oraya gittiğinizde ne bekleyeceğinizi bilirsiniz çünkü daha önce görmüşsünüzdür ama oraya vardığınızda resmin manzarayı yeterince yansıtmadığını fark edersiniz. Çünkü bir kez oraya vardığınızda, her şeyi gerçekten içinize çektiğinizde, herhangi bir resmin ya da herhangi birinin tarif edebileceğinden çok daha iyi görürsünüz."

Kan hücum ediyor ve kalbim yavaş ama sert atıyor. Her vuruş neredeyse sağır edici. Kulaklarımın uçları yanaklarım gibi ısınıyor ve sıcaklık yavaşça vücudumdan aşağı iniyor.

Bana yaptığı şey bu, beni böyle hissettiriyor. O güneşin vücut bulmuş hali değil. O *güneş* ve tek yapmak istediğim onun etrafında dönmeye devam etmek.

Reid hiçbir şey söylemiyor, ama sadece her şeyi özümsememe ve işlememe izin verdiğini varsayabilirim. Benim ve onun sözleri üzerine kafa yoruyorum. Sonunda kendimden uzaklaştırdığım şeyi kabul ettiğimde hiç şaşırmadım.

"Ondan hoşlanıyorum ama aynı şeyleri hissetmeyebilecek birine duygusal olarak bağlanmayı göze alamam. Eninde sonunda beni terk *edecek* birine. Babamın eşyalarını toplamasını ve bana geri döneceğine dair söz izledim ama gitti ve bir daha dönmedi. Annem kollarımda öldü. Ve kendimi onlara bağlı tutmaya çalışırken neredeyse kendimi kaybediyordum. Bir daha asla böyle hissetmek istemiyorum."

Ribaundu aldım ve topu potaya attım.

Arena tezahürat ve sloganlarla inliyor, grup çalışıyor ve zaten dengesiz olan kalabalığı daha da kızıştırıyor. Ne kadar sert zıpladıklarının titreşimlerini ayakkaılarımın tabanında hissedebiliyorum, bu da vücudumdaki adrenalini artırıyor.

Sezonun ilk maının bitmesine on dakika kaldı ve rahatlıkla kazanacağımızı söyleyebilirim. Bunu kibirli bir şekilde söylemiyorum, ama yirmi sayı öndeyiz ve maçın ilk yarısından beri de öyleyiz.

Rakip takımımız Southern Dallas Üniversitesi'nin çabalarını küçümsemeyeceğim. Güçlü bir şutörleri var ve savunmaları da iyi. Hatta oldukları takıma göre oldukça iyiler. Başka bir takımı yenebileceklerinden şüphem yok ama bizi değil.

TJ burada olmayabilir ama geçen sezonki ilk maımıza kıyasla oldukça iyi durumdayız. Neredeyse tıkanıyorduk ve bu bize ilk galibiyetimize mal olabilirdi ama bu gece öyle olmadı. Herkesin oynaması heyecan verici. Tereddüt ettiğim Malik bile üzerine düşeni yapıyor.

Onlardan şüphe etmemeliydim ama son birkaç haftadır antrenmanlar çok acımasızdı. Ve bunun Koç Warren'la ve bize yaptırdığı her şeyle bir ilgisi yok, sadece çocuklarla ilgisi var. Bir şeyler yolunda gitmiyordu. Herkes sahada değildi, akılları başka bir şeyde ya da başkasındaydı ama bu gece değildi.

Hepimiz senkronize bir şekilde çalışıyoruz, hepimiz nerede ve ne zaman olmamız gerektiğini biliyoruz, sanki hepimiz telepatik olarak iletişim kuruyormuşuz gibi. Kimyamız harika ve Koç Warren'ın memnun olduğunu söyleyebilirim, hatta bu gece bazı riskli atışlar yapan Saint'ten bile. Ama Saint, Saint olduğu için, bir şekilde hepsini yapmayı başardı. Bunu nasıl yapıyor, nasıl bu kadar zahmetsiz gösteriyor ve kulağa da tatmin edici geliyor hiçbir fikrim yok.

Hâlâ neden seçmelere katılmadığını anlamıyorum. Kolaylıkla ilk beş draft seçiminden biri olabilirdi. Ama bunun bir önemi yok. O burada ve yirmi yedi sayı atmasının sebeplerinden biri, onu yirmi bir sayı atan Jagger takip ediyor.

Maçın sonunda SDÜ birkaç ekstra sayı atmayı başardı, ancak yine de onları yirmi beş sayı farkla yendik ve bu benim dışımda herkes için tek bir şey ifade ediyor.

"Hayır, yapamazsın!" Ben odama saklanamadan Saint kolunu omzuma atıyor.

Kolunu . "Sana gitmeyeceğimi söyledim."

Tüm çocuklar kutlama yapmak için Liquid'e gitmeye karar verdi ve ben onların kutlama yapmasını desteklesem de bunu yapmamayı tercih ederim. Maçlardaki gürültüye katlanıyorum çünkü hoşuma gitse de de bu olacak. Bu işin doğasında var. Ama maçtan sonra dışarı çıkmak, işte burada çizgiyi çekiyorum.

Gürültüden uzaklaşmaya ihtiyacım var, çünkü aşırı uyarılmış hissediyorum ve bu gece alkol kokusu almak istemiyorum. Julianna'ya açıldıktan sonra, kendimden uzaklaştırmaya çalıştığım şeyleri daha fazla hisseder oldum. Sarhoşların ve içkinin etrafında olmak sadece kafamı karıştıracak.

Julianna'dan bahsetmişken, Çarşamba gününden beri birbirimizi görmedik. İsteyerek değil ama ikimiz de meşguldük; ben basketbolla, o işle, kız öğrenci birliğiyle ve ders çalışmakla. Profesör Roberts sınavı bu Pazartesi'ye ertelediği için, kafasını dağıtmak için çalışmaya karar verdi.

Onu görmeye giderdim ama o ve kızlar bu gece Frimance'a gidiyorlar ve sanırım mesafe bizim için iyi. Son zamanlarda onu biraz fazla özlüyorum.

"Landon." Burnunun kenarını sıkıyor, bıkkınlıkla nefes alıp veriyor. "Bizimle gelmek zorundasın. Biz kazandık!" Omuzlarımdan tutup beni sarsıyor. "Kazandık lan! Bunu kutlamalıyız!"

Ona boş boş bakıyorum ve kollarını iki yana açarak geri çekiliyorum. "Birincisi, bir daha yüzüme bağırırsan seni yumruklarım. İkincisi, gitmek istemiyorum, o yüzden sormayı kes."

Parmaklarını nemli siyah saçlarında gezdiriyor ve sırtıyor. "Orada bizimle en fazla bir saat kalmaya ne dersin, sonra gidebilirsin?"

Yanından geçerek merdivenlerden iniyorum ve o da arkamdan geliyor. Şiddete başvurmayı sevmiyorum ama sanırım başlayacağım. Saint merdivenlerin dibine varana kadar beni rahatsız ediyor ama tanıdık, derin bir ses duyduğumda sesi kısılıyor.

Bocalıyorum ve neredeyse geri koşuyorum ama ben fırsat bulamadan beni fark ediyor.

"Landon, merhaba," John beni geniş bir sırıtışla selamlıyor, gözlerinin kenarları kırışıyor. "Kazandığın için tebrikler."

Oturma odamızın ortasında dikiliyor, boyuyla alanı yiyip bitiriyor ve benim güzelliğimden geriye ne kaldıysa onu zehirliyor.

ruh hali.

Nefes almaya çalışıyorum ama etrafımdaki hava ısınmış, incelmış ve nefes almayı zorlaştırıyor.

Anılar yeniden su yüzüne çıkıyor, aklımı kurcalıyor, unutmaya çalıştığım her şeyi hatırlatıyor. İyi bir iş çıkarıyordum ama John bir parazit gibi. Hayatıma giriyor, gömmek için çok uğraştığım duyguları tetikliyor, ama benim pahama, geri geliyor ve ilmik de öyle.

Çünkü onun yüzüne baktığımda kendimi görüyorum ve bu bana annemin beni ne kadar hor gördüğünü hatırlatıyor. Bana bakmaya nasıl tahammül , sarhoşken nasıl dilediğini ve itiraf ettiğini.

-Bana sahip olduğuna pişman oldu.

Dişlerimi gıcırdatıyorum, bakışlarım bana özür dileyerek bakan Jagger'yoneliyor.

"Üzgünüm, sana mesaj atmaya çalıştım," diyerek başparmağını omzunun üzerinden atıyor ve o da diğer adamlarla birlikte kendilerini seyrekleştiriyor.

"Burada ne yapıyorsun?" Direkt konuya girerek soruyorum.

"Oğlum, buraya-"

"Ben senin oğlun değilim," diyorum, sesim keskin.

Vücudumdaki her bir hücre buradan gitmek için çığlık atıyor, çünkü onunla uğraşmak için zerre kadar sabrım yok. Herhangi birini kolayca başından savabilir, susturabilir ve ne yapıp ne yapmadıklarını um. Ama bu adamın tek yapması gereken bana bir kez bakmak ve tüm o sert örülmüş duvarlar yıkılıyor.

Yüzündeki gururlu gülümseme kaybolur ve yorgun bir iç çeker. "Neden her şeyi bu kadar zorlaştırıyorsun? Seni görmeye geldim, çünkü seni birkaç aydır görmedim."

Şakağıma acı veren bir darbe geldi. "Bunu yapmamanın bir sebebi var."

Dudakları ince bir çizgi halinde kıstı. "Tanrım, Landon, burada olmak istediğim için buradayım. Buradayım çünkü seni görmedim ve seni özledim."

Benden düz, mizahsız bir kahkaha kaçıyor. "Bunun için biraz geç değil mi sence de?"

"Yapma. Burada olmaz." Gözleri sertleşiyor ve beni uyaran bir bakışla delip geçiyor, sonra herkesin bulunduğu mutfağa yöneliyor.

"Yoksa ne olur?"

Bir bıçağın ucunu hissediyorum, bizi saran gergin gerginliği alay ediyor ve dürtüyor.

John'un vücudu sertleşir, yüz ifadesi . "Hayır. Lanet olsun. İşte." Her kelimeyi keskin bir ısıyla söylüyor.

Çenem patlıyor ve tutunduğum son kısıtlama kırıntısı da parçalanıyor. "Benden daha önce istemeyip de şimdi istediğin şeyin ne olduğunu bilmiyorum?"

Burun delikleri alevleniyor ve çelik gözlerinin derinliklerinde öfke kaynıyor. "Neden unutup gitmesine izin vermiyorsun? İşleri koymak için elimden gelen her şeyi yaptım. Sana ihtiyacın olan her şeyi vermek için elimden gelen her şeyi yaptım. Ben mükemmel bir adam değilim, Landon. Benimle orta yolda buluşmalısın. Hatalar yaptığımı biliyorum ama bunların bedelini yeterince ödemedim mi?"

Ağzım alaycı bir şekilde bükülüyor. "Buraya sadece suçluluk duyduğun vicdanını temizlemeye geldin. O yüzden özür dileyerek defol git buradan. Altı yaşındayken onlara ihtiyacım vardı. Şimdi ihtiyacım yok."

Yüzü kızgınlıkla yanıyor. "Annemi terk ettiğim için sana bir özür borçlu değilim. Mutlu değildim. Kendim için en iyi olanı yapmam gerekiyordu." Gözlerini devirerek elini yüzümde gezdiriyor. "Benim de sana bir açıklama borcum yok, o yüzden gibi davranmayı bırak."

"Sözünü tutmadın. Geri döneceğini söyledin ama dönmedin."

Bu konuyu açtığım için utanmış gibi gözlerini yere dikti. "İşler çıktı."

Bazı şeyler ortaya çıktı.

Bir bıçak karnımı delip büküyor, ama hissettiğim açık acıya rağmen içimde kabaran öfkeyi durdurmuyor. Çenem sıkıldığım için acıyor ve ellerimi iki yanımda yumruklarken parmak eklemlerimin bembeyaz olduğuna eminim.

Bir kez göz kırpmıyorum, her şey bulanıklaşıyor ve kararıyor.

"Doğru," diye . "İşler .."

"Dinle, ben-"

"Neredeyse her gün onun kusmuğunu temizlediğimi biliyorsun. Yemek yapmayı yedi yaşında öğrendim. Benim için iyileşmesi için ona yalvardım çünkü sahip olduğum tek şey oydu. Sana benzediğim için gülümsememden nefret ettiği için yüzümdeki cam parçalarını ayıkladığımı biliyorsun. Sen benim babam değilsin, çünkü öyle olsaydın buna katlanmak zorunda kalmamı engellerdin. Ve bir baba, var olduğu için çocuğuna yük olduğunu hissettirmez. Ve ne cüretle benden unutmamı istersin..." Öfkeliyim, sesim çatlıyor ama boğuk boğazımı temizleyip sert bir nefes alıyorum. "Benim yapamayacağımı herkesten daha iyi bildiğin halde mi?"

"Kusmuğun kokusunu hâlâ alabildiğimi, her gün boğulduğunu duyabildiğimi bildiğin halde buna nasıl cüret edersin?" Omurgamdan aşağı soğuk bir ürperti yayılıyor ve ısınan tenimde iğne gibi tüyler diken diken oluyor. "Eğer benim babam olsaydın, hayatımın büyük bir bölümünde ortalıkta olmazdın, ama bunun yerine başka bir aileyle evcilik oynuyordun. Yani hayır John, seninle yarı yolda buluşamam ve buna hiç niyetim yok. Siktir git. Sen acınası, boktan bir insan müsveddesisin. Sperm üreten adamdan başka bir şey değilsin."

Elini kaldırıyor ama havada asılı bırakarak duraksıyor.

İrklemiyorum ya da hareket etmiyorum. Yüzünün öfkeyle kızarmasına, vücudunun öfkenin etkisiyle titremesine ve avucunun yanağıma ne kadar yakın olmasına rağmen kayıtsızca ona bakıyorum.

"Vur bana." Ellerimi arkamda birleştirerek yaklaşıyorum. "Vur. Vur bana. Lütfen bana yasaklama emri çıkartmam için bir sebep verin."

Saint aramızda durup John'u benden uzak tutarken ne bir kasını oynatabiliyor ne de ağzını açabiliyor.

"Çık dışarı." Sesindeki buz, sıcak atmosferi donduruyor. "Çık dışarı. Bir daha sormayacağım."

John elini bırakır. "Landon, ben-"

Ona bir bakış bile atmadan topuklarımın üzerinde dönüp odama çıkıyorum ve kapıyı arkamdan çarpıyorum.

Tüm vücudum titriyor, öfke sert dalgalar halinde aşağı yuvarlanıyor. Öfkenin her kucağı, anıların acılığı ve iğrençliğinde boğulacakmışım gibi hissedene kadar büyüyor ve bana daha sert çarpıyor.

Unut, et, benimle yarı yolda buluş. Tek istediği, tek önemseddiği bu. Geçmiş hakkında konuşmak istemiyor.

ne yaptığını kabul eder, olduğuna inandığı adam versiyonunu lekelemek istemez. Çünkü onun gözünde, *kusurlarına* rağmen iyi bir baba, ailesi için çok şey feda etmiş bir adamdır.

Bunu Lucy, Ashton ve karısı için yapmış olabilir ama annem için, *benim* için yaptığını hiç hatırlamıyorum.

Bekledim çünkü benim için geri döneceğine söz vermişti. Geri döneceğine söz vermişti. Ama ben onun için ikinci plandan başka bir şey değildim.

"Kahretsin." Sığ nefes alıp verişimi düzene sokmaya, içinde boğulduğum karanlığı aşmaya çalışıyorum ama sehpanın üzerindeki gitardan başka bir şeye odaklanamıyorum. Onu tutuyorum, lanet şeyi parçalamaya hazırım, ama havada asılı kalıyor.

"Baba sorunları ve saçmalıklar kulübüne hoş geldiniz. Her Pazar saat beşte buluşuyoruz. Çekiçler de dahil, ya da sopaları seviyorsanız, onlar da mevcut, benim favorim olan balyozlar da."

Gözlerimi kırıştırıyorum, o hareketli, cıvı cıvı sesi tanıdığımda sessiz sesler ve tünel görüşüm yavaşça kayboluyor.

Omzumun üzerinden bakarken, Saint'in gövdesini güçlü ve sıkı bir şekilde kavradığını görüyorum. Bana gülümsüyor. Her zamanki iğrenç gülümsemesi değil, anlayışlı bir gülümseme.

"Defol git." Elinden çekip almaya çalışıyorum ama bırakmıyor, sadece sıkıca tutuyor. "Dostum, odamdan çık. Hemen!"

"Bizimle dışarı çıkarsan yaparım."

"Sıvı vermeyeceğim ve bir kez daha sorarsan yemin ederim seni yumruklarım." Ciddiydim ve o da bunu biliyor ama yine de yerinden kıpırdamıyor. "Getir-"

"Liquid'e gitmiyoruz. Terapiye gidiyoruz." Işıldıyor. "Şu anda Reid'i istemiyorum."

"Reid'i görmeye gitmiyoruz. Haydi, yoksa seni zorlarım ve bu hiç hoş olmaz." Gitarımı elimden alıp sehpaye geri koydu ve kapıya doğru yürüdü. "Ben soru sormayacağım, sen de sormayacaksın. Anlaştık mı? Anlaştık." Dışarı çıkarken geri dönüp aynaya bir kez daha baktı. "Bu benim mi?"

Başımı salladım.

"Buradaydı, değil mi?" diye soruyor ama cevap vermemi beklemeden çantayı kaptığı gibi dışarı çıkıyor. "Özür dilerim, duygusal

değer. Sana başka bir tane getireceğim. Ve et, beni zorlama!"

Jayden, Saint'in bize verdiği tulumları giyerken, "Daha önce hiç öfke odasına girmemiştım," diyor.

Happy Purgin'e, içinde bir şeyler kırabileceğiniz odalar bulunan büyük bir binaya yanaşana kadar bize nereye gittiğimizi söylemedi.

Saint bize iki kural verdi. Her zaman koruyucu kıyafet giymek. Şarkı listesine dokunmak yok.

Buraya ara sıra geldiğini, çünkü onun mutlu yeri olduğunu ve hatta anahtarı olduğunu, çünkü burada çalışanlara maçlara bilet verdiğini söyledi. Böylece geç kaldığımız için başımız derde girmeyecek.

"Al." Jagger bana bir çift güvenlik gözlüğü uzattı. "John için üzgünüm. Yemin ederim deniyordum-"

"Bu senin hatan değil. Ne kadarını duydun?"

Çocuklar sustu ve bu her şeyi duyduklarını anlamam için yeterli oldu. Nasıl duymasınlar ki? Tam olarak sessiz değildik.

"Hey!" Hoparlörden üzerimize müzik yayılmaya başladığında Aziz ellerini çırpıyor. "Hadi, bir şeyler kiralım!"

"Dans Eden Kraliçe' mi?" Malik eğlenerek kaşlarını çatıyor.

"Üç numaralı kural, müzik seçimin hakkında soru sormayın." Kulaktan kulağa sırtıyor, elinde bir balyoz var.

Duvardan bir sopa kapıyorum ve öfkemi odadaki tüm pisliklerin üzerine boşaltıyorum. Bastırılmış tüm hüsrân bedenimden çekiliyor ve her şeyin sonunda kendimi biraz daha iyi hissediyorum. Şaşırtıcı bir şekilde, Saint'in müzik seçimi göğsümdeki baskının bir kısmını hafifletmeye yardımcı oluyor.

Şarkılar arasında Jungle'dan "Back on 74", Black Eyed Peas'ten "I Gotta Feeling", Mac Miller'dan "The Spins", The White Stripes'tan "Seven Nation Army" ve çok daha fazlası yer alıyor.

Şu anda hoparlörlerden Queen'in "Don't Stop Me Now" şarkısı çalıyor ve başta Saint olmak üzere herkesi . O alır

Çünkü monitörleri sanki kağıttan yapılmışlar gibi parçalıyor.

Ama şimdi Modest Mouse'un "Float On" şarkısı çalınca hepsi yumuşuyor. Hâlâ bir şeyleri kırıp döküyorlar ama biraz daha sakinler. Başlarını sallayarak şarkı söylüyor ve sallanıyorlar.

Nefes almak için bir mola veriyorum ve sonunda olduğum bulanık suyun derinliklerinden kendimi toparladığımı hissediyorum.

Saint'in bize getirdiği su şişelerinden birini alırken telefonumu elime alıyorum ve John'dan gelen birkaç mesaj buluyorum. Neredeyse onu engelleyecektim, ama o ve diğer her şey bir kutunun içine itildi, bir mesaj açıldığında uzun süre unutuldu, ardından bir başkası geldi.

Angel: Tebrikler!!!

Üzerimde ne etkisi var bilmiyorum. Bedenimi saran coşkuyu, boynumdan yanaklarıma süzülen sıcaklığı ya da dudaklarımin kalkma isteğini açıklayamıyorum. Bana hissettirdiklerini tarif edemem ama bildiğim bir şey varsa o da beni buraya neyin getirdiğini aniden unuttuğumdur.

Angel: Ayrıca neler olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu, o yüzden lütfen sormayın. Gol attığını biliyorum ve bu da en iyisi olacak.

Angel: Ve sana Grim mi diyorlar? Kaçırıyormuşum!

Spor analistinin ikinci sınıfta bulduğu aptalca bir lakap. Gülümsemediğimi ve birine omuz attıktan sonra ona Azrail gibi baktığımı fark etmişler. Aptalca ama akılda kaldı.

Gerçekten maçı izledin mi? Basketboldan nefret ettiğini sanıyordum?

Angel: Bu oyunu hiç anlamadım ve bir de sen vardın. Senden hoşlanmadım.

Şimdi benden hoşlanıyor musun?

Angel: Bu biraz oldu. Sana tahammül ediyorum.

Ben: Seni becerirken bana tahammül etmekten fazlasını yapıyor gibisin.

Angel: Çünkü bunu itiraf etmek bana acı veriyor ama harika orgazm oluyorsun.

Yanağım seğiriyor.

Ben: Yani bu maça geleceğin anlamına mı geliyor?

Angel: Bilmiyorum... Düşünülmesi gereken çok şey var.

Sevmek mi?

Angel: Formam yok ve oyunu anlamıyorum.

Julianna benim formamı mı giyecek? İşte bu gerçeğe dönüştürmek istediğim bir fantezi.

: Sana bir tane alacağım ve sana öğreteceğim

Angel: Ben 55 numaranın büyük bir hayranıyım.

Yüzümü buruşturuyorum.

Bu Malik'in numarası.

Angel:
Farkındayım.

Başka bir adamın formasıyla gelmeyi aklımdan bile geçirme. Julianna'yı oynamıyorum.

Melek: Eklenti 1 Resim

Ekranı bakarken çenem gerildi. Bana orta parmağının fotoğrafını göndermişti ama arka planda dizüstü bilgisayarında bir forma satın aldığını gösteriyordu.

SAYFAYI YÜZÜNCÜ KEZ YENİLİYORUM.

bu sabah sınavıma girdim. Notumun olması gereken yerde hala bir çizgi belirdiğinde, elimde dizüstü bilgisayarımla yatağımdan kalkıyorum ve oturma odasına doğru yürüyorum.

Gergin olmamalıyım, ama *ya başarısız olursam* diye her düşündüğümde yükselen endişeye, soğuk ürpertiye ve mideme yerleşen korkuya engel olamıyorum.

Landon sayesinde notum istikrarlı bir şekilde yükseldi ve şu anda B'nin tam ortasında oturuyor. Çoğu kişi için bunun iyi olduğunu biliyorum çünkü geçiyor, ama bu babam için yeterince iyi olmayacak. Sadece B'lere inanmadığı için değil, ona notumun A olduğunu söylediğim için de.

Ona yalan söylediğim için benim hatam olduğunu biliyorum. Başından beri dürüst olmalıydım ama annemin ona beni okuldan almasını söyleyeceğini biliyorum. Ona paralarını boşa harcadığımı ve elimden kaçırdığım tüm fırsatlar için nankörlük ettiğimi söyleyecek.

Annem dün Pazar günü yaptığımız görüşmede, kız öğrenci yurdunun Instagram'da paylaştığı bir fotoğrafı gördükten sonra "*Sonsuza kadar güzel kalamayacaksın*" dedi. Ardından da yüzüme tekrar botoks *yaptırmam* gerektiğini, çünkü çizgilerin "*belirgin ve itici*" olduğunu söyledi.

Bu, söylediklerinin dörtte biri bile değildi, ama hepsini düşünmek bile başımı döndürüyor.

"Bir şey var mı?" Gabby'nin yanındaki kanepeye çöküp dizüstü bilgisayarımı kucağıma koyduğumda Polly mutfaktan soruyor.

"Hayır."

Gabby Graces Ben ile a dostça Gülümse. "Ben kendinden emin geçtin."

Keşke ben de onun her zaman görüldüğü pozitif hissedebilseydim.

"Göreceğiz..."

"Cidden, dert etme. Ne de olsa sana ders veren kişi Landon. İçimden bir ses iyi olduğunu söylüyor." Polly, onun için yaptığım Tarçınlı Tost Crunch pirinç patlaklarından bir ısırık almadan önce.

Bu çok ekstra, çünkü ona seksten başka bir şey borçlu değilim, ama geçen haftadan beri buluşma şansımız olmadı. Bu konuda hiçbir şey söylemedi, pek bir şey de söylemedi. Kendi biraz mesafeli ve sessizdi.

Benimle paylaştıklarından pişmanlık mı duyuyor, yoksa etrafımda olmaktan sıkıldı mı diye düşünmeden edemiyorum. Benden nefret etmediğini söylüyor. O ve ben birbirimizle bir şeyler paylaşıyoruz ama insanlar bunu her zaman yaparlar ve bu illa ki bir şey ifade etmez. Sienna ve ben bunun örneğiyiz. Beni hayatında istemediğine karar vermeden önce iyi arkadaşlık ya da ben öyle sanıyordum.

Öte yandan, sezon daha yeni başlamıştı ve onun da yapacak çok işi vardı. "Landon'dan bahsetmişken"- Polly'nin yüzünde sinsi bir gülümseme belirir

-"arasında neler oluyor?"

Biri sorarsa ne söyleyeceğimizi hiç konuşmadık. "Hiçbir şey."

"Bu saçmalık. Bir şeyler ," diye mırıldanıyor Polly, yapışkan işaret parmağını bana doğrultarak.

"İ-"

"Polly, onu rahat bırak," diye araya giriyor Gabby, başını ona doğru sallayarak.

"Oh, bana bunu yapma. Bilmek için can atmıyormuşsun gibi davranma. Yani, kavanoza bak." Para kavanozumuzu işaret ediyor. "Birkaç haftadır aynı. Ona kapüşonunu verdi ve kıyafetlerini paylaşma konusunda nasıl olduğunu bilirsin." Bakışları

giydiğim kapüşonluya kadar. "Ve ona bunları yaptı." Tatlı ikramı havada tutuyor. "Landon'ın Tarçınlı Tost Crunch'a ne kadar takıntılı olduğunu biliyorsun. Evinde kutular dolusu var. Hiçbir şey olmamasına imkân yok."

Yanaklarımın yanmasından nefret ediyorum. "Önemli bir şey değil. Biz sadece... iyi geçiniyoruz."

"Eminim ikiniz *iyi anlaşıyorsunuzdur*. Boynunuzdaki morlukları görmemişiz gibi davranmayın." Polly, yapışkan işaret parmağıyla beni göstererek mırıldanıyor. "Ondan gelmediklerini de inkar etme çünkü ben öyle olduğunu biliyorum. Özel dersler harikalar yaratıyor, değil mi? Cara ve Jayden'a bakın."

Onları örtmek için elimden geleni yaptım ama çok koyu ve büyüklerdi. Lanet olsun, Landon.

"Orada da bir şey yok. Cara öyle söyledi." Gabby azarlıyor ama o zaman bile söylediklerine inanıyor gibi görünmüyor. Ama sonra nefes nefese kalıyorum çünkü dudaklarım bana ihanet ediyor ve çabalamadan gülümsüyorum.

"Yani, bir şeyler mi ?" diye soruyor.

Şimdi yüzüm bana ihanet ediyor, çünkü dizüstü bilgisayarımı açarken ona baktığımda yüzüme sıcaklık yayılıyor. "Biz..." Boynunda mor bir şey gözüme çarpınca yenile tuşuna ama daha inceleyemeden, notum nihayet görüldüğünde ekranda iki kez dönüp bakıyorum.

Ağzım açık kalıyor ve tekrar yenile tuşuna basıyorum çünkü bu gerçek olamaz. "Ne oldu? Sonunda anladın mı?"

"Ne oldu?"

94/100

"Aman Tanrım, bu tüm dönem boyunca aldığım en yüksek not," diye fısıldıyorum, beynim yavaşça ama sonunda gördüklerimi kaydediyor. "Geçtim."

"Ne?"

"Geçtim!" Dizüstü bilgisayarı kucağına ittim ve heyecanlı bir şekilde ellerimin içine ciyakladım, çünkü geçme notum sınıf ortalamamı yükseltti.

Onlar bakarken Polly Gabby'nin omuzlarında geziniyor ve sonra ciyaklıyor, beni tebrik ediyor ve en az benim kadar kocaman gülümsüyorlar.

"Bu büyük bir olay! Bunu kutlamalıyız. Kutlamalıyız!"

"Yarın görüşebilir miyiz? Lan'ı görmem lazım, aslında boş ver. Antrenmanını bitirip bitirmediğini bile bilmiyorum. Muhtemelen-"

"Hayır, işi bitti. Jagger otuz dakika önce bana mesaj attı. Gidip onu görmelisin." Gabby beni büyük bir hevesle teşvik ederek dizüstü bilgisayarımı kapatıp bana geri verdi.

"Evet, git. Bunu bilmeyi hak ediyorsun," diye ekliyor Polly hevesle.

"Tamam, evet." Neredeyse kapıdan koşarak çıkacağım ama sonra durup kıyafetime bakıyorum. Beni bu kıyafetle görmesini kesinlikle istemiyordum. "Üstümü değiştirmem gerek."

Üzerimi değiştirirken, ödülleri alırken ve ön kapıdan çıkarken enerji doluyum.

"Juls, hey-oh, burada neyimiz varmış?" Jayden'in gözleri elimdeki tupperware'e bakarak parlıyor. "Bunlar Tarçınlı Tost Crunch pirinç patlağı mı?"

"Jay, dışarısı buz gibi. Onu içeri al." Malik onu gömleğinin yakasından tutup geri çekti ve beni içeri almak için kapıyı genişletti.

"Evet, öyle ve teşekkürler." İçeri ve kapıyı arkamdan kapatıyorum. "Onları Lan için yaptım-"

Jayden inliyor ve omuzları çöküyor. "Onları paylaşmayacak. O mısır gevreğine ne kadar takıntılı olduğunu biliyorsundur herhalde." Kilerin kapısını açıyor ve elini altı kutu aynı mısır gevreğinin bulunduğu üst rafa doğru sallıyor.

"Evet, ama bunu benimle paylaştı. Eminim-"

"Vay anasını! Jagger, Saint, kışınızdı kaldırıp buraya gelin." Jayden bana iki başım büyümüş gibi bakıyor ve az önce söylediklerimi çocuklara tekrarladığında onlar da bana aynı şekilde bakıyor.

"Demek bir şeyler oluyor, ha?" Jagger bana şüpheyle bakıyor. "Mısır gevreğini kimseyle paylaşmaz. Bekle, geçen sabah odasından çıkan sen miydin?"

"Siz ikiniz artık neredeyse evlisiniz." Aziz homurdanıyor, gözleri neşeyle parlıyor. "Bu büyük bir şey. TJ'e mesaj atacağım."

Jayden bir şeyler yiyip yiyemeyeceğini fısıldarken ve Jagger merakla bana bakarken eşofmanından telefonunu çıkarıyor.

"Oh, siktir git buradan. Onu rahat bırak. Landon yukarıda." Malik elini omzuma koyuyor -daha çok havada asılı duruyor- ve beni merdivenlere doğru yönlendiriyor.

"Bir şey yok. Şu anda sadece iyi geçiniyoruz."

Gülümsemesi *saçmaladığını* haykırıyor ama bana seslenmiyor. "Odasında beklemenin onun için sorun olacağını sanmıyorum."

Sonra beni merdivenlerin dibinde bırakıp gitti. Buraya gelme kararımı tekrar gözden geçiriyorum çünkü ya dinlenmek istiyorsa? Ya beni görmek istemiyorsa? Ya gerçekten etrafımda olmaktan yorulduysa?

Bir mesaj yeterli olabilirdi ama ben ekstra bir şey yapıp gelip bunları ona götürmek istedim. Ve heyecanımı paylaşmak istedim. Bunu bir mesajla yapamazdım. Ayrıca ona teşekkür etmem gerekiyor çünkü o olmasaydı başarısız olurdu.

Bu kararımı sağlamlaştırdı ve kapısına gidip kapıyı çaldım.

Diğer taraftan bir hareket duymam ve kapının açılması bir saniye bile sürmüyor.

"Ben pas-" Kelimeler buruşuyor ve ölüyor. Kalbim acıyla sıkışıyor ve midem sert ve hızlı bir şekilde dibe vuruyor. Neredeyse midem bulanıyor.

Onun tişörtünü ve eşofmanını giymiş güzel bir esmere bakarken kafamın içinde onun erkek arkadaşım olmadığını kuru bir şekilde yutkunuyorum. "Hey." Şok olmuş ifadesi bir saniye sonra Bana gülümseyerek. "Landon duşta. Birazdan çıkar."

Sonunda trans halinden çıkana kadar bir an için sersemledim. "Yanlış odaya girmişim." Topuklarımın üzerinde dönüyorum ve acımı ve öfkemi bir kenara iterek merdivenleri hızla iniyorum.

Birisi bir şey soruyor, kim olduğundan emin değilim, ne dediklerini öğrenmek de umurumda değil çünkü evden hızla çıkıp Rover'ıma biniyorum, Tupperware'i yolcu koltuğuna bırakıyorum.

Kalbim tehlikeli bir şekilde atıyor, başım dönüyor ve parmaklarım titriyor. Dramatik davrandığımın farkındayım çünkü

Hiçbir şey. Son birkaç gündeki yokluğunu ve sessizliğini hatırlatması çok anlamlı.

"Siktir!" Kemerini göğsümün üzerinden çekmeye çalıştığımda yerine kilitlenince inliyorum ve tekrar yaptığımda kilitleniyor. "Lanet olsun," diye homurdanarak bırakıyorum ve motoru çalıştırmadan önce metalin koltuğa çarptığını belli belirsiz duyuyorum.

Arabayı sürmeden önce kapım açılıyor ve Landon beline sardığı havludan başka bir şey giymeden duruyor.

Bu beni daha da sinirlendiriyor çünkü her zamankinden daha ateşli görünüyor. Çok ıslak saçlarından su damlıyor, damlacıklar geniş omuzlarına ve sert göğsüne düşüyor. Damlalar inmeye devam ediyor, yontulmuş ve belirgin karnının her kıvrımı ve çıkıntısı arasında dalıyor ve akıyor. Bazıları göbek deliğinin altındaki küçük saç şeridine ve ardından etrafındaki havluya yapışıyor.

"Seni ezmeden önce hareket etsen iyi olur." Kapıyı kapatmaya çalışıyorum ama o yerinde tutuyor. "Bırak beni."

"Hayır, neden gittin?"

Vücudum buz kesiyor, gözlerim yarıklara dönüşüyor ve parmaklarım kucağımda kıpırdanarak onu tokatlamam için beni kışkırtıyor.

"Gerçekten adam öldürmeye meyilliyim, bu yüzden geri çekilmenizi tavsiye ederim."

"Cinayet demek istiyorsun. Kasıtsız adam öldürme, birini öldürme niyeti olmadan öldürmektir."

Yemin ederim her zerrem onu ezmek için can atıyor. Bastırdığım öfke patlamak üzere.

"Şimdi şu tavrını bırak ve bana neden kızgın olduğunu söyle." Gözlerini kısıyor ve hafifçe titriyor, omuzları karnına doğru iniyor, tüyleri diken diken oluyor. Donduğu belli ama olduğu yerde kalıyor, bakışlarımı ve kapıyı tutuyor.

"Bunu ve seni aştım. Kimi istersen sık, ben de-" "Bunu bitirme."

Gözleri kararıyor ve göğsü şişiyor. "Ben sadece senin yaptığını yapıyorum."

Kaşları geriliyor ama sonra yüzünde sinir bozucu bir gülümseme beliriyor. "Kıskançlık sana yakışıyor."

Alay ediyorum. "Ben kıskanç değilim."

"Güzel. Üvey kız kardeşimi kıskanman için hiçbir neden yok."

"Üvey kardeş mi?" Oh.

"Lucy üzerine kahve düşürdüğü için benim kıyafetlerimi giyiyor. Çünkü o lanet olası bir sakar." Burnunun kenarını sıkıyor ve nefesinin altında bir şeyler mırıldanıyor. "Ama bana inanmıyorsanız, Jagger ve Malik size onun benim üvey kardeşim olduğunu söyleyecektir."

"Oraya gittiğimde neden bana söylemediler?"

"Bilmiyorum, ama öğrenmek üzereyiz," diye cevap veriyor tedirgin bir şekilde, ama sesi yumuşuyor. "Senin dışında kimseye dokunmak gibi bir niyetim ya da arzum yok. Yaptığımı düşündüğün için üzgünüm ama dışarı çıkmak zorundasın yoksa seni kendim çıkarırım."

Bir an düşündüm ama yanımdan serin bir esinti geçerken omuzlarının titrediğini görünce motoru kapattım ve Tupperware'i aldım.

"Bunları senin için yaptım." Dışarı çıkarken ona uzattım. "Bana bir şans verdiğin için teşekkür etmek istedim. Ayrıca sınavı geçtiğimi de söylemek istedim. Doksan dört yaptım."

Bu onu durduruyor ve ön kapıda bana bakıyor. Benden hiç şüphe etmemiş gibi bana bakıyor ve yüz ifadesi bunu anlatmaya yetmiyorsa, yüzündeki gülümseme beni şaşkına çeviriyor. Yüzündeki gamzeleri bile görkemli bir görünüme zorluyor.

"Ben hiçbir şey yapmadım. Her şeyi sen yaptın. Seninle gurur duyuyorum."

Kalbim tekliyor ve dışarısı buz gibi soğuk olsa da, buzul rüzgârı tenimi kemiriyor, damarlarımda yakıcı bir sıcaklık yayılıyor.

Bir kızdan iltifat almak, doğru görünen ve tadı tam olan bir buzlu kahve sipariş etmek, hayal ettiğim bir kıyafetin bizzat gözümde canlanması ya da kendimi sahildeymişim gibi hissettiren sıcak bir hava gibisi yoktur.

Kendimi iyi hissetmemi sağlayan pek çok şey var, ancak hiçbir şeyin birinin benimle gerçekten gurur duyduğunu söylemesi kadar iyi sanmıyorum. Yine de, iyi *kelimesi* bu özel kelimenin -gurur- bana hissettirdiklerini tarif etmiyor.

Bunu en çok duymak istediğim iki kişiden sık sık ya da hiç duymuyorum ama Landondan duymak ve sesinin bu kadar içten olması içimde bir şeyleri tatmin ediyor.

"Teşekkürler."

"Gel ." Beni içeri soktu.

Güzel esmer de dahil olmak üzere herkesin bulunduğu oturma odasına girdiğinde yüzündeki nazik ifade sertleşiyor. Artık onun kıyafetlerini değil, üzerinde belli belirsiz kahverengi bir leke olan büyük boy beyaz bir kazak ve pembe kloş bir tayt giyiyor.

"Vay anasını!" Kıkırdıyor, başını geriye atıyor ve yüksek sesle ellerini çırpıyor. "Aman Tanrım! Bu hayatımda gördüğüm en komik şeydi. Lütfen biri bana bunu kameraya aldıklarını söylesin?"

"Lucy, şimdi olmaz." Landon ona bir bakış fırlatıyor, ama Lucy onun öldürücü bakışlarından etkilenmeden gülmeye devam ediyor. "Kimse Julianna'ya Lucy'nin odamda olduğunu söylemeyi düşünmedi mi?"

Jayden ensesini ovuşturuyor. "Kendimi savunmam gerekirse, onları o getirdi." Landon'ın elindeki kaba bakıyor. "Sadece aklımdan çıkmış."

Landon avucunu sakalının üzerinde ovuşturuyor. "Tabii ki. Peki ya geri kalanınız?"

Jagger omuz silkerek, "Kendimizi savunmak gerekirse, Julianna'ya Lucy'den bahsetmemiş olmanız *sizin* hatanız," diye karşı çıkıyor. "Ve bize açıklama şansı vermedi çünkü biz ona söyleyemeden buradan kaçıp gitti."

"O haklı. Bu senin hatan." Lucy Landon'a bakar. "Ama burada özür dilemesi gereken biri varsa, o da sensin." Sonra doğrudan bana.

Kaşlarını çatıldı, şaşırdım. "Ben mi?"

"Evet, sen, onunla yattığımı düşündüğün için." Yüzü tiksintiyle buruştu. "Bu sadece iğrenç değil, aynı zamanda ensest."

Şimdi kendimi son derece utanmış hissediyorum. "Yani sen onun kız kardeşi misin?"

"Üvey kardeş, aynı baba, farklı anne, ama gerçekten önemli değil. Ben yine de onun kız kardeşiyim," diye gülümseyerek yanıtlıyor Lucy.

Şimdi onlara gerçekten bakınca benzerliği görebiliyorum. İngiliz aksanı ya da saç rengi aynı olmayabilir ama uzun boylu. Aynı buruna sahipler ve Landon'ın sadece gülümsediğinde ortaya çıkan gamzelerinin aksine, onunki her konuştuğunda ortaya çıkıyor. Ayrıca göz renkleri ve şekilleri de aynı.

Herkesin gözleri üzerime çevrilince rahatsız bir şekilde yer değiştiriyorum. "Varsaydığım için özür dilerim, ben-"

"Endişelenme." Elini umursamazca sallıyor. "Öyle ya da böyle, az önce barıştınız. Seni almak için nasıl koştuğunu görmeliydin. Gitmeden önce suyu bile kapatmadı."

"Doğru ya! Onu hiç bu kadar hızlı koşarken gördüğümü sanmıyorum." Saint kıs kıs gülererek telefonunu kaldırdı. "TJ bunu duyacak."

"Keşke TJ'e her şeyi anlatmaktan vazgeçsen," diye Landon. "Ve bunu grup sohbetine koymayı bırak. Bundan bıktım usandım artık. Eğer durmazsanız yemin ederim hepinizi engelleyeceğim."

Aziz onun tehdidini ciddiye almaz çünkü telefonunda yazmaya devam eder.

"Senin için çok fazla şeker olduğunu düşünüyordum. Paylaşmak ister misin?" Jayden soruyor, gözleri tupperware'de yanıyor.

"Hayır, hiçbirinizle paylaşmayacağım. Bu benim için yapıldı."

"Hadi ama," diye sızlanıyor Jayden. "Eğer birini suçlamak istiyorsan, hiçbir şey söylemediği için Malik'in suçu. Ona yukarı çıkmasını söyleyen oydu."

Malik arkadaşının ihaneti karşısında ağzı açık kalır. "Lanet olsun Jay, neden beni otobüsün altına atmıyorsun? Yemin ederim bildiğini sanıyordum."

"Bu kimsenin hatası değil. Öyle sandığım için özür dilerim." Gözleri tekrar üzerime dikildiğinde yanaklarım yanıyor. "Onlarla paylaşmalısın. Sana biraz daha yapabilirim."

Landon bunu düşünür, sonra gözlerini devirir ve kapağı çıkarır. "Sadece bir tane."

Lucy dışında kimse bir tane almıyor. Bu kadar çaresiz olduğu için Jayden parmağını bile kıpırdatmaz.

"İşte başlıyoruz," diye mırıldanıyor Landon ve ben ne anlama geldiğini sormaya fırsat bulamadan Jayden bana sarılacakmış gibi kollarını kaldırıyor ama Landon onu durduruyor.

"Meydanı tut, onu değil."

Ellerini teslimiyetle kaldırıp dikkatini bana yöneltiyor ve sanki bir süper güç keşfetmişim gibi bana bakıyor, tıpkı Saint ve Malik gibi. Jagger şaşkınlıkla bana bakıyor.

"Sahip olduğun g hakkında hiçbir fikrin yok." Lucy homurdanarak Landon'ın bir göz devirmesini daha kazandı.

"O haklı, daha sık gelmelisin. O zaman paylaşmaya istekli olur-"

"Fikrimi değiştirmeden önce kareleri alın," diye tersliyor onları.

Jagger hariç hepsi hızla birer tane kaparken sırtıyorlar.

"Bunu kişisel algılama. Sadece tatlı sevmiyor," diye açıklıyor Jayden sanki düşüncelerimi okuyabiliyormuş gibi. "Mmmmm, Tanrım, Juls, bunlar ağzımda orgazm olmak gibi."

Hepsinin onaylarcasına başını sallaması karşısında gülümsememi tutuyorum.

"Her neyse, gitmem gerek. Uber'im geldi." Lucy parmaklarını yalıyor ve bana gülümsüyor. "Julianna, seninle tanışmak çok güzeldi. Yanlış anlaşılma için zgnm ama günümü gzelleştirdiğin için teşekkürler. Landon'ı hiç bu kadar iyi görmemiştim..." Elini adamın vücudunda gezdiriyor. "Yani, şuna baksana. Ayakkabısı yok. Kıyafet yok. Lens ya da gözlük yok. zerinde havludan başka bir şey yok. Bu harika."

Ben daha tek kelime hızlıca vedalaşıyor, sonra da kapıyı arkasından kapatıyor.

"Sanırım yapmalıyım-"

"Hayır, benimle geliyorsun," diyor Landon. Bu bir soru da talep değil, bir açıklama.

Gitmeliydim ama onun yerine, arkadaşlarının gözleri bizi pek de ihtiyatlı olmayan bir şekilde takip ederken beni merdivenlerden yukarı çıkarmasına izin verdim.

"GELECEĞİNİ BILMIYORDUM AMA . O SEVER

bunu yap, rastgele ortaya çık." Parmaklarını ıslak saçlarında gezdiriyor.

Yapmamalıyım, ama dövmeli pazısının şişkinliğine, deltoidinin altındaki derin girintiye bakıyorum ve kollarının ne kadar sıkı ve tonlu olduğunu görünce ağızım sulanıyor.

Sonra gözlerimin mürekkepli gövdesinde gezinmesine izin vererek hata yapıyorum ve kalçalarında gevşekçe asılı duran havluda duruyorum.

"Beni gözlerinle becermeyi bitirdin mi yoksa üzerime bir şeyler giyeyim mi?" diye küstahça sorar.

Ona kayıtsızca bakıyorum ya da en azından elimden gelenin en iyisini yapıyorum. İçten içe zihnim karmakarışık, ona karşı ne hissedip ne hissetmemem gerektiği konusunda kararsızım.

Her şey o kadar hızlı gelişti ki, beynim kalbimin hızına yetişemedi. Kalbim, görmezden gelinmesi gittikçe zorlaşan nedenlerden dolayı endişe verici ve endişe verici olması gereken bir hızda atıyor.

"Fark etmez. Burada uzun süre kalmayacağım."

Bu onun gözlerindeki şakacılığı keser. "Peki ya gitmeni istemiyorsam?"

Nabzım çılgınca yükseliyor. "Sana bunları getirdiğim için mi böyle söylüyorsun?"

"Hayır, onları getirdiğin için değil, ama teşekkür ederim. Yine de onları paylaşmamı hoşuma gitmedi, çünkü benim olanı paylaşmayı sevmem."

Landon Tupperware'i masasının üzerine koyar ve kenarına oturarak gözlüklerini alır. Onları takar, sonra kollarını göğsünde kavuşturur ve ayak bileğini diğerinin üzerine koyar.

Sözlerindeki çağrışım başımı döndürüyor ve kendime onları fazla analiz etmememi söylüyorum.

"Her zaman daha fazlasını yapabilirim." Piyanosunun yanındaki banka oturuyorum ve bacaklarımı önüme uzatıyorum.

"Mesele daha fazlasını yapmak değil. Ne olursa olsun onları paylaşmazdım." İnceleyici bakışları vücudumda geziniyor. Kollarını indiriyor ve masanın kenarını kavırıyor. "Güzel görünüyorsun. Dışarıda bir yerde miydin?"

Üzerimde özel bir şey yok, kahverengi deri bir bomber ceket, kırpılmış beyaz bir üst, kot etek ve blok topuklu uzun kahverengi botlarımı giyiyorum. Gündelik bir kıyafet, ya da öyle olmalıydı, ama saçlarımı kıvırmış, makyajımı biraz daha abartmış ve Landon'ın bana birkaç kez iltifat ettiği parfümü sıkmış olabilirim.

Erkeklerin onayına ihtiyacım yok. Kendim için giyinirim ve iyi göründüğümü bilirim. Ama Landon istisna sayılır. Bunu söylemek yanlış, çünkü *hiçbir* erkek istisna olmamalı, ama bana bakışlarında sarhoş edici bir şey var.

Gözlerindeki karanlık bakıştan mı yoksa içinde gizlenen sahiplenicilikten mi bilmiyorum ama tüm vücudumu bir heyecan kaplıyor.

"Onlar sadece ikram. Üzerlerine titremene gerek yok. Daha fazlasını yapacağıma söz veriyorum." Bacağımı diğerinin üzerinden geçiriyorum. Kasıtlı değil ama eteğim yukarı kalkıyor ve bakışları eteğime düşüyor. "Ve teşekkürler, ama hiçbir yere çıkmadım. Her zaman böyle giyinirim."

"Elimde değil ama herkesin onların benim olduğunu bildiğinden emin olacağım." Masasının en üst çekmecesini çekip Sharpie kaleme benzeyen bir şey çıkardı. "Ve her zaman böyle giyinmiyorsun."

Bir kahkaha atarak kaşlarımı çatıyorum. "Sen ne bilirsin ki?"

"Makyajın, sadece dışarı çıktığında böyle görünüyor. *Randevuna* çıktığında da böyleydi. Kullandığın parfüm özel günler için. Üzerindeki ceketini sadece birkaç kez giydin, çünkü pahalı olduğunu söylemiştin. Bu yüzden sadece gerekli olduğunda giyiyorsun. Boynunuzdaki altın zincir yeni. Ve hava ne kadar soğuk olursa olsun etek giyiyorsun, çünkü eteğin içinde nasıl görüldüğünü sevdiğini söylemiştin. Ama sadece kışını dondurmaya degecekse giyeceğini söylemiştin."

Bunların hiçbirinden ona bahsetmedim. Gabby ya da Polly'ye bir şeyler söylemiş olabilirim ama Landon'ın etrafta olduğunu sanmıyorum. Olsa bile dinlediğini ya da önemseddiğini düşünmemiştim. Şimdi bile, bu onun kadar önemseddiği bir şey değil.

Standartlarım hep cehennemin dibinde miydi? Çünkü için harcadığım çabayı fark etmekle kalmayıp takdir eden bir erkekle hiç birlikte olmadım. Kabul ediyorum, asla onlar için değil ama takdir edilmekten zarar gelmez.

"Fark ettin mi?" Yepyeni kolyeme uzanıyorum ve parmaklarımı kolyemin etrafında döndürüyorum.

"Nasıl fark etmem? Seninle ilgili her şeyi fark ediyorum," diye cevap veriyor, sanki sorum mantıksızmış gibi.

Masadan uzaklaşıyor ve bana yaklaşıyor. Önümde dururken başımı arkaya atıyorum ve boynum geriliyor ama kıpırdamıyorum. Bakışlarını tutuyorum ve elimi kucağıma bırakıyorum.

Bu pozisyonundan ona bakmak ürkütücü, üzerimde kolayca yükseliyor ve odayı son derece küçük hissettiriyor.

"Üzerlerine adını yazmayacak mısın?" "Onlar değil, sen. Ceketini çıkar."

Göğsüm daha hızlı inip kalkıyor. "Vücuduma yazı yazmayacaksın."

Çenemi kavırıyor. "Ben. Çıkar şunu."

Karnımda bir çarpıntı patlıyor ve kalçalarımın arasına iniyor. "Bu işler böyle yürümüyor Landon. Sevişiyor olmamız, sevişmediğimiz zamanlarda bedenime istediğini yapma hakkına sahip olduğun anlamına gelmez. Seninkine yazmama izin verir misin?"

Çenemi bırakıyor ve Sharpie'yi yüzümün önünde tutuyor. "Nereye istersen."

şok içinde bakakaldım. "Nereye istersem mi?" "Nereye istersen." Geri adım attı.

Kalemi alıyorum ve vücudunun her santimini gözden geçiriyorum, neresini işaretlemek istediğimi tartışıyorum ama göğsü ve kolları mürekkeple kaplı. Vücudunun alt kısmını düşünüyorum. Birkaç dövmesi var ama orayı işaretlemek istemiyorum. Sonra boynunun sağ tarafındaki noktaya odaklanıyorum.

"Benimle yer değıştir." Ben ayağı kalkıyorum, o da banktaki yerimi alıyor ve başını arkaya eğip bana bakıyor. "Nereye istersem, değıil mi?" Tekrar soruyorum.

Nereye yapacağımı biliyor olmalıydı çünkü başını yana eğerek bana erişim sağladı.

Ayrılmış bacaklarının arasında duruyorum ve kalemin kapağını açıyorum. Kalçalarımın arkasından tutup beni kendine doğru çektiğinde ciğerlerime hava doluyor.

Fikrini değıştirmeden önce ne yazmak istediğime karar veriyorum, ancak bunun gerçekleşeceği şüpheli görünüyor. Kıpırdamıyor ya da pişman görünmüyor. Ara sıra soğuk parmakları kalçalarımın batıyor, nasırları beni tırmalıyor ama geri çekilmiyor.

"Peki, özel durum neydi?" "Sınav sonucum tabii ki."

Sakallı çenesini tuttuğumda, kaba kılların tenime batma şeklinden ürperiyorum ve onu kalçalarımın arasında gördüğüm an yeniden canlanıyor. Sırıttıyor ve eminim o da aynı şeyi düşünüyor.

Sırıttıyorum ve siyah kalemi mürekkepsiz derisinde, sakalının bittiğı yerin hemen altında gezdiriyorum. "Ve belki de sen."

"Benim için mi?" Sesi derinleşiyor ve beni daha yakına çekiyor.

Vücudum ona yazın en sıcak günlerinde suya duyduğum özlem gibi tepki veriyor. Ama biliyorum ki hiçbir su susuzluğumu gidermeye yetmeyecek, tıpkı onun bana dokunmasının yetmeyeceğı gibi. Daha fazlasını istesem de kendimi tutuyorum ve Sharpie'nin ucunu onun serin teninde gezdirmeye devam ediyorum.

"Evet, bunu *kutlayabiliriz* diye düşündüm. Ne de olsa geçmemin sebebi sensin ve sana borçluyum, değıil mi?" Çenesi bükölüp avuçları eteğimin altından kayarak yükseldiğinde yanağımın içini ısıırıyorum. Parmakları kıkımın kıvrımının altından kayıyor ve bir yanağımı sıkıca kavrarken diğler yanağımı

diğeri kalçalarımın arasında kayıyor. "Hareket etmeyi kes. Her şeyi berbat edeceğim."

Parmağı dantelin arasından dudaklarımı okşarken bir iniltiyi yutuyorum.

"Landon." Bir uyarı olarak çıkması gerekiyordu ama nefes nefese bir yalvarış olarak çıktı.

"Bana borçlusun, değil mi? Ne de olsa geçmenin sebebi benim. Ben olmasaydım sınıfta kalacaktın, değil mi?" Kaba, küçümseyici soruları beni sinirlendiriyor ama aynı zamanda tangamın ıslanmasına ve meme uçlarımın sertleşmesine neden oluyor. "Geçmek için o kadar çaresizdin ki, vücudunu istediğim gibi kullanmama izin verdin, değil mi?"

Kalemin ucunu boynuna batırdığımda Landon tıslıyor ama beni durdurmuyor ya da uzaklaşmıyor. Bir parmağını dudaklarımın arasına sokup girişimi yokluyor.

"Değil mi, Julianna?" diye kalın kalın .

Utanmadan başımı sallıyorum ve eline sürtünüyorum. Ama o elini önce sadece küçük, coşkulu bir şok hissediyorum.

Öfkeli bir nefes çektim. "Sana gerçekten katlanamıyorum."

"Sözleşmede iyi geçinmek zorunda olduğumuz yazmıyordu," diyerek omuz silkiyor ve bir elini eteğimin düğmesine götürüyor. "Vücuduna istediğim gibi sahip olabilirim, değil mi? Kullanmak benim, becermek benim, ne istersem yapmak benim, değil mi?"

Sözlerinin beynimin ahlaksız kısmını nasıl heyecanlandığı utanç verici. Kalbim hızla atıyor, kanım hızla pompalanıyor, ne kadar ahlaksız hissettiğime dair fazla mesai yapıyorum.

"Tamam." Tasarımımı tamamladıktan sonra kalemi geri kapattım ve o da benden aldı.

"Kıyafetlerini çıkar ve yatağa uzan."

Gözlerim havlunun üzerinde duran ereksiyonuna takıldığında gözümü kırpmıyorum. Bu kadar büyük olması beni hâlâ şaşırtıyor. Sinir bozucu ama iyi anlamda çünkü ne kadar iyi hissettirdiğini biliyorum. Amım ertesi gün öyle hissetmediği için itiraz ediyor.

Gözlerimi onunkilere kilitleyerek ceketimi çıkarıp ona uzatıyorum çünkü gerçekten de pahalıydı ve yerde olmasını istemiyorum.

Piyanosunun üzerine dikkatlice yerleştiriyor ve botlarımı çıkarıp kenara koyarken izliyor.

Bu hissettirdiği kadar erotik olmamalı, ama Landon'la yaptığım her şey yeni ve canlandırıcı hissettiriyor. Bana dikkatle bakması, her hareketime lazer gibi odaklanması, bana dokunmadığı halde gözlerinin tenimi yakması ve kalçalarımın arasındaki nabzın yükselmesi.

Tüm kıyafetlerimi veriyorum ve önünde çıplak duruyorum.

Bakışları yavaşça vücudumun her santimetresinde geziniyor ama en uzun süre göğüslerimde kalıyor. Ağır hissediyorum, dokunulmak için umutsuzca ağrıyorlar ve uyluklarım uyarılmamla kayganlaşıyor.

"Yatak." Başını ona doğru salladı.

Sırt üstü uzandığımda havlusunun yere düştüğünü duyuyorum ve kafamı kaldırdığımda bana doğru geliyor, sonra yatağa çıkıyor. Zinciri yüzümün önünde sallanıyor, kulağıma doğru eğildiğinde soğuk metal yanağımlı okşuyor ve sıcak nefesi kulağımlı okşuyor.

"Onu öperim, o benim," diye fısıldar.

Aleti amımı okşarken titreyerek nefes alıyorum. Daha fazlası için kalçalarımı oynatıyorum ama o hareket ediyor.

"Henüz değil. Önce bu," diye dalga geçerek kalemin kapağını meme ucumun etrafında gezdiriyor.

Aşağı inip sağ göğsümün üst kısmını öptüğünde ve sakalları beni tırmaladığında gözlerimi kırıştıtararak çarşafı yumrukluyorum. Altında kıvranıyorum ama kalemin ucunu göğüslerimde hissettiğimde gözlerim açılıyor. Geri çekilip diğerine de aynısını yapmadan önce ne yazdığını anlayamıyorum.

Başımı kaldırıp ne okudum ve güldüm.

Landon Taylor'ın .

"Gerçekten mi?"

Yüzü tekrar bana dönük, zincir yine önümde sallanıyor. İfadesi ciddi, gözleri büyümüş ve kararmış. "Evet, ciddiyim. Benim olduğunu bilmek hoşuma gidiyor." Dudaklarımı , sesinin derin titreşimi sıcak tenime dokunuyor ve omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor. Aletin tepesi girişimi okşadığında tüm esprilerim dağılıyor. "Ve senin de bunu hatırlamanı istiyorum. Bana yardım için geldiğinde ne kadar çaresiz olduğunu hatırlamanı istiyorum. Yardım edebilmem için vücudundan vazgeçmeye ne kadar istekli olduğunu.

geçersin. Seni bu hale getirmek benim için ne kadar kolaydı çünkü bu boktan zevk alıyorsun. Öyle değil mi? Sikimi ıslatıyorsun, kalçalarını kaldırıyorsun, bacaklarını benim için açıyorsun."

Dudaklarım bir şey söylemek için ayrılıyor ama hiçbir şey çıkmıyor. Vücudum yanıyor, aşağılanmışlıktan yanıyor çünkü o haksız değil.

Kalın düğümü yutkunarak geçiyorum, avuçlarımı yukarı itiyorum ve sırtımı kamburlaştırıyorum. Kendini beğenmiş görünüyor çünkü ne yaptığımı biliyor. Sonraki birkaç dakika boyunca vücudumun her yerini öpüyor ve en aşağılayıcı şeyleri yazıyor ve tatmin olduğunda kalemi komodinin üzerine fırlatıyor.

Bana en aşağılayıcı şeyleri yapmasını bekliyorum, ama sonra beni itiyor ve şifonyerine yürüyüp boxerlerinin olduğunu bildiğim çekmeceyi açıyor.

"Giyin. Dışarı çıkıyoruz."

"Hayır, lanet olsun ki ." İnledim, geri çekildim.

Başını sallıyor, boxer'ını bacaklarının üzerine çekiyor. "Evet, öyle yaptım.

Geçen gün bana sataştığın için."

"Geçen gün mü? Sen neden bahsediyorsun?" "Başka bir adamın formasını satın almaktan."

"Ciddi misin sen?"

Giyinmeye devam ediyor, sonra benim kıyafetlerimi alıp yanıma koyuyor. "Hadi, giyin. Kutlamaya gidiyoruz. Boşa gitmesine izin vermeyecek kadar güzel görünüyorsun."

"Sen bir pisliksin," diye sinirli bir şekilde tükürdüm ve giyindim.

Mantıksız , çünkü Landon az önce bana iltifat etti, ama aynı zamanda aksanının her zamankinden daha züppe olduğu için bir pislik gibi davrandığını da biliyorum.

"Bunu zaten tespit etmiştik. Neden şaşırdığınızı anlamıyorum?"

Botlarımı giyip ceketimi elinden alırken, "Aptal, aşağılık herif," diye mırıldanıyorum içimden. "Gerçekten aç olduğuma sevinsen iyi edersin," diyorum aynanın önünde durup kelimelerin dışarı çıkmadığından emin olmak için, ama zaman aynada bir terslik olduğunu fark ediyorum. "Diğer aynaya ne oldu?"

Arkamda duruyor, gözleri aynada benimkilerle buluşuyor. "Saint onu geri aldı, ben de bir tane aldım. Olur mu? Eğer beğenmezsen

başka bir tane alabilirsin."

"Bunu benim için mi
aldın?"

"Evet, ne zaman kalsan bir taneye ihtiyacın olacağını düşündüm. Ayrıca sana birkaç şey aldım, böylece tüm eşyalarını taşımak zorunda kalmayacaksın. Tabii sen istemiyorsan, zaman sorun yok."

Hava durur çünkü az önce *ne zaman* kalsam mı dedi?

Etrafımda dönüyorum. "Ne eşyası?"

Köşedeki torbalara bakıyor.

Onları nasıl fark etmedim?

"Onları yerleştirmedim çünkü eşyalarını belirli bir yere koymayı sevdiğini biliyorum. Onları istediğin yere koyabilirsin."

Çantaları alıp hepsine bakıyorum. bir kez daha çarpıyor, ama farklı bir nedenden dolayı ve midemdeki izdiham geri dönüyor. Tüm cilt bakım ürünlerimi ve kullandığım malzemeleri almış. Şişenin boyutundan markasına kadar.

"Buna gerek yoktu, teşekkür ederim." Kollarımı ona doladığımda ve ona sarıldığımda düşünmüyorum. Hazırlıksız yakalanmış gibi geriliyor ama sonra kollarını omuzlarıma doluyor. "Yine de hala bir pisliksin."

Kıkırdıyor, gırtlaktan gelen kahkahasının gürültüsü göğsümde titreşiyor. "Bana kötü davranman hoşuma gidiyor."

"Bundan hoşlanmaman gerekiyor. En azından üzölmüş gibi yapamaz mısın?"

"Hayır, ama. Nerede yemek yiyeceğimizi sen seç."

BAZEN KALBİM O KADAR HIZLI ATIYOR Kİ YERİNDEN ÇIKACAK GİBİ OLUYOR.

Julianna'nın yanındayken atıyor. Bu endişe verici olduğu kadar bunaltıcı da, çünkü nasıl hissettirdiğini seviyorum, bana nasıl hissettirdiğini seviyorum, ama sonra bu düşünceler aklıma geliyor ve bunu yapmadığımı hatırlıyorum.

Kafamda gerçekçi olmayan senaryolar yaratmıyorum, çünkü bu sadece umut veriyor ve Reid ne derse desin bu tehlikeli bir şey.

Yine de... bu kabinde onun tam karşısında oturmuş, hayatımda sahip olabileceğim en iyi şey olduğuna yemin ettiği bir yığın krep ve şurup için heyecanlanmasını izlerken, yardım edemem ama biraz umut hissediyorum.

Bu çok saçma ve bunu hissetmemek için elimden geleni yapıyorum. Onu söndürmek için elimden geleni yapıyorum çünkü anlaştığımızdan ya da onun daha önce söylediklerinden başka bir şey değiliz. Sadece sevişiyoruz ve olması gereken de bu. Bu yüzden aramıza biraz mesafe koymak için kendi yolumdan gittim. Benim için hiçbir şey ifade etmemesi gereken biri için çok fazla şey hissediyorum. Ama aramıza koymaya karar verdiğim sözde mesafe artık gülünç.

Bu boşluk bana onu özletmekten başka bir şey yapmadı ve mağazadayken bana onu hatırlatan bir şey gördüm. İşte böyle

sonunda bir araba dolusu eşyayla ayrıldım ve sırf onun kullandığı vücut yıkama markasını ve sevdiği diğer ürünleri almak için daha önce hiç gitmediğim mağazalara gittim.

Bir vücut yıkama suyuna elli dolar harcayacağım hiç aklıma gelmezdi ama harcadım ve şimdi duşumda onun koyduğu yerde duruyor. Diğer eşyalarıyla birlikte.

Ayrıca onun gibi birinin hayatı çok iç karartıcı bir tünelin sonunda bir ışık *varmış* gibi hissettireceğini hiç düşünmemiştim. Ve bunu söylemek çok vasat çünkü o bundan daha fazlasını yaptı.

Julianna bir ışık yaktı ve birdenbire hayatım artık karanlık görünmemeye başladı. Ruhumun en karanlık kısmını aydınlattı ve garip olan şu ki, onunla birlikte hiç sönmüş gibi hissetmiyorum.

O kadar uzun zamandır karanlıkta oturuyordum ki, bunu hep kabullendim, ama sonra o birdenbire ortaya çıktı, bön hayatıma bir yıldırım gibi çarptı ve her şeyi geri getirdi.

Aynen böyle.

"Tanrım, çok güzelsin."

Bir kahkaha atıyor, şurup damlayan kreplerinden bir çatal dolusu tutuyor. "Bu beni daha önce çıplak gördüğün için mi?"

Öne doğru eğilerek, parmaklarımı masanın üzerine uzatıyorum, ta ki parmak uçlarım onun tırnaklarına değene kadar. Ellerini uzatıyor ve parmaklarımı onunkilerin arasında kaydırmama izin veriyor.

"Seni nasıl gördüğümün ne giydiğin ya da giymediğinle hiçbir ilgisi yok. Seni görme biçimimde sıradan ya da sıra dışı hiçbir şey yok, çünkü hepsi güzelin ötesinde. Doğrusu, tek bir kelime seni nasıl gördüğümü tanımlayamaz. Açıklayamaz da çünkü bunun tek yolu benim gözlerimden geçiyor. Sözlükte daha iyi bir kelime olmadığı için üzgünüm."

Ağzı açılır ve dolgun dudaklarını ıslatır. Yanaklarını pembenin bir tonu kaplıyor ve göğsü genişliyor.

Keşke ona kendi gözlerimle onu nasıl gördüğümü gösterebilseydim çünkü ancak o zaman anlayabilirdi. Ama bunu yapabilseydi, yaptığı her şeyi zihinsel olarak nasıl görüntülediğimi bilirdi. Benim için hiçbir zaman bir anlam ifade etmemesi gereken şeyler, en sıradan ve önemsiz şeyler gibi. Bu şaşırtıcı.

ondan bu kadar etkilenmek. Bir sebep olmaksızın onun çekilmek.

Bunu nasıl yapıyor bilmiyorum ama sadece Julianna kazak giymeyi büyüleyici hale getirmeyi başardı.

Tabağındaki krep yığınının gülümsüyor. "Yemeliyiz. Şurubun soğumasını gerçekten istemezsin."

Başımınla onaylıyorum, bir şey söylemediği için minnettarım çünkü sanırım çöküyorum.

"Umarım abarttığınız kadar iyi olur."

Arabaya bindiğimizden beri bu şurubun ne kadar iyi olduğunu anlatıp duruyor.

"Seni ne zaman yoldan çıkardım?" Koyu kahverengi kaşları kalkıyor. "Ve *müstehcenliğin* iyi olmadığını söylemesen iyi edersin, çünkü öyle olduğunu biliyorsun."

Dudaklarımı düzleştiriyorum, beni taklit edişine karşı bir sırıtmayı bastırıyorum. Bir parça pastırma alıp şuruba batırıyorum.

Şaşkınlıkla bakarken iki kaşı da havaya kalkıyor. "Sakın bana bunu hiç denemediğini söyleme?"

"Pastırma ve şurup birlikte mi? Hayır, annem kalp krizi geçirir" diye şaka yapıyor ama tabağındaki krep yığınının bakarken gözlerindeki ışığın söndüğünü fark etmiyorum. "Ama sadece sağlığım için endişelendiği için."

Kızgın görünmekten başka bir şey yapma isteğimle savaşıyorum. Ona değil, *sağlıklı* kabul edilmeyen hiçbir şeyi yiyemezmiş gibi hissetmesine neden olduğu için annesine. Bu, onun ne yiyip ne yememesi dair yaptığı ilk yorum değil.

Ona bu tür zihniyetin sağlıklı olmadığını söylemekten daha çok istediğim bir şey yok, ama bunun yolunun bu olmadığını biliyorum.

"Arada bir böyle bir şey yapmanın hiçbir sakıncası yok. Ayrıca, seni kutluyoruz." Pastırma parçasını onun önünde tutuyorum ama tereddütle bakıyor. "Hadi ama aşkım. İsteddiğini biliyorsun."

Dudaklarında küçücük bir kıvrım oluşuyor ve yemin ederim kalbim genişliyor. Dudaklarının hafifçe gerilmesinin içimde bir şeyleri harekete geçirmesinin nedenini bilmiyorum ama harekete geçiriyor işte.

O bir parça alıyor, ben bir tane daha alıyorum, şuruba batırıyorum ve aynı anda bir ısırık alıyoruz.

"Bu çok iyi." Aynı anda söylüyoruz.

Bir kase şurubu alıp kreplerimin üzerine döküyorum. İçinde ne olduğu ya da nasıl yapıldığı hakkında hiçbir fikrim yok ama bu şey çok iyi.

Çiğnerken kıkırdıyor. "Seni asla yanlış yola sürüklemem."

"Yapmayacağını biliyorum. Unutma, sen liderlik edersin, ben de takip ederim."

Bakışları dudaklarıma kayıyor ve orada kalıyor, işte o zaman gülümsediğimi fark ediyorum.

"Çifte standart gibi görünmek istemem. İnsanların, özellikle de erkeklerin, günümü güzelleştireceğı ya da beni daha güzel göstereceğı için gülümsememi söylemelerinden nefret ediyorum." Yüzünü buruşturuyor. "Ama geçen gece söylediklerimde ciddiydim. Gülümsemeni gerçekten seviyorum ve umarım bunu daha sık yaparsın, ama tabii ki sadece zaman."

"Yapma bunu!"

Annemin avucunun yanağıma çarpması aniden oldu. Ne yaptığını anlamam bir anımı alıyor ama çenemden aşağı ılık bir şeyin damladığını hissedene kadar bu gerçekleşmiyor. Dokunduğumda ve avucumu kaldırdığımda, kan parmaklarımı kaplıyor.

"Bunu bana sen yaptırdın! Sana gülümseme demiştim, Landon. Beni nasıl hissettirdiğini biliyorsun. Bunu bana neden yaptın? Kendine baban diyen o lanet adamın bana verdiği acıyı göremiyor musun?"

Onu düzeltmek istiyorum ama bunun yerine dudağımdaki kanı siliyorum, ciğerlerime hava çekiyor ve sertçe başımı sallıyorum. "Özür dilerim anne. Bir daha yapmayacağım."

Bana ilk vurduğunda sekiz yaşındaydım.

Saat geç olduğu ve bir kabinde oturduğumuz için burada neredeyse hiç kimsenin olmadığını bilmek bana ona söyleme cesareti veriyor.

"John gittikten sonra annemin ayrıldığını söylediğimi hatırlıyor musun? Öylece çekip gitmedi. Psikotik bir kriz geçirdiğinden oldukça eminim." Onunla ilgili anılar beklenmedik bir tsunami gibi düşüncelerimi altüst ederken duraklıyorum. "Ve benim onun yanında olmam, John'a bu kadar çok benzemem, ona kaybettiklerini, isteyip de sahip olamadıklarını hatırlatıyordu. Onu özlediğı için gülümsediğimi görmek ona acı veriyordu. de bıraktım ve sanırım o zamandan beri bunu yapmaya hiç ihtiyaç duymadım.

o zaman. Bunu sana acımanı istediğim için söylemiyorum." Bu aptalca duyguları bir kenara ittim.

"Sana söylüyorum çünkü dürüst olmak gerekirse ben de bundan nefret ediyorum. Ona benzemekten nefret ediyorum ve... Üzgünüm, bu benimle ilgili değil. Bu seninle ilgili. Özür dilerim, ben-"

Başını sallıyor ve ben geri çekemeden boştaki elimi tutuyor. "Hayır, hayır, umurumda değil. Ben senin için buradayım, Landon." Elim sıkıldı. "Bana güvendiğin için teşekkür ederim ve söz veriyorum bana her zaman güvenebilirsin." Elim üstünde nazik daireler çiziyor. "Her zaman senin için buradayım, tamam mı?"

Göğsümdeki ağır yük kalkıyor ve nefes almamı biraz olsun kolaylaştırıyor. "Tamam."

"Bayıldım

."

"Hmm?"

"Nefret ettiğini söylediğini biliyorum ama gülümsemeni seviyorum. Seni rahatsız olduğun bir şeyi yapmaya zorladığım için özür dilerim. Ama bilmeni isterim ki hiçbir şey onu görmeyi ve gamzelerinin ortaya çıkmasını ne kadar sevdiğimi değiştirmeyecek. Söyleyeceklerim bu kadar ama bilmeni istedim."

Isı boynumdan yanaklarıma doğru yayılıyor ve dudaklarım istemsizce geriliyor.

Beni çok iyi tanıyor olmalı çünkü elimi bırakmadan önce bir kez daha sıkıyor ve konuyu değiştiriyor.

"Peki, boynuna ne yazdığımı merak etmiyor musun?"

Konuşmanın değişmesine sevindim ama elini çekmesine değil.

"Bir fikrim var ama lütfen beni aydınlatın."

Yaramazca gülümsüyor. "Gerçekten çok şirin, en iyi çalışmalarımın bazıları. Melek kanatları, kanatların arasında baş harflerim ve üzerlerinde bir hale var."

"Tabii ki bir şey yaparsın." Kreplerimi kesip ağzıma atıyorum ama gözlerinde bir parıltı fark edince çiğnemenin ortasında duruyorum. "Ne?"

"Hadi bahse girelim."

Bir bastırıyorum. "Bunu tekrar düşünmek isteyebilirsin."

"Kaybedeceğinden mi korkuyorsun?" diye alay ediyor. Gözlerinde kendinden emin bir parıltı belirliyor.

"Ben asla kaybetmem."

"Doğru," diye alaycı bir şekilde söyleniyor. "Yani, evet mi hayır mı?"

Kreplerimi keserken bunu düşünüyorum ama sonra . "Tamam, ezik bir şey olmasa iyi olur. İyi ve zamanıma değecek bir şey olsun."

Sinirle gözlerini deviriyor ama dudaklarındaki küçük çatlağı görüyorum. "Eğer final sınavımı geçersen, bunu boynuna dövme olarak yaptırmak zorundasın."

Bunun olacağını tahmin etmeliydim ama bir şekilde yine de gözümünden kaçtı. Ağzımı açarsam böyle olur.

"Tamam." Parmaklarımı masanın üzerinde gezdiriyorum. "Ama doksan beş yapmak zorundasın ve eğer yapmazsan ben de bundan bir şey çıkarmak zorundayım."

"Bekle, hayır, kuralları sen koymayacaksın. İddiayı ortaya atan benim," diye karşı çıkıyor ve bana ters ters bakıyor.

silkiyorum, kayıtsız kalıyorum. "Umurumda değil."

"Tanrım, sen bir pisliksin." Kreplerini bıçaklarken bakışlarımı tutuyor.

Buna sıırttım. "Eğer bu seni daha iyi hissettirecekse, geçeceğine eminim."

Utangaç bir şekilde gülümser. "Evet, yine senin sayende. Sen olmasaydın yine başarısız olurdum."

"Daha önce söylediğim gibi, vefat etmen benim yüzümünden değildi. Bunu kendi başına ve keşke bunu görebilsen, çünkü ben görüyorum."

Söylediğim her şey anın sıcaklığıyla oldu çünkü bundan zevk alıyor, ama öyle demek istemedim. Ve umarım benim yüzümünden olduğuna inanmaz. Ben sadece ona cevap almak için farklı bir yöntem öğrettim ama o her şeyi yaptı. Bunu göremiyor çünkü mükemmel not almaya çalışıyor ama o çok zeki.

"Böyle diyorsunuz ama bu dersten daha önce kaldığımı hatırlatmama gerek var mı? Ben sadece-"

"Sen çok zekisin ve buna inanmana ihtiyacım var çünkü ben inanıyorum. Bir, iki ya da daha fazla kez başarısız olmak hiçbir şey ifade etmez. Başarısız olmanıza neden olan şeyler vardır ama bu sizin zeki olmadığınız anlamına gelmez. Hepimizin farklı öğrenme yolları vardır."

Saçlarını kulağının arkasına sıkıştırıyor. "Öyle mi düşünüyorsun?"

"Öyle olduğunu biliyorum. belasisın ama akıllısın."

Buna bir kahkaha attı ve bileğime tekme attı. "Sana gerçekten katlanamıyorum."

Çatalımı yere bırakıp dizlerini tutuyorum ve bacaklarımın arasına yerleştiriyorum, tekrar yapmadan önce onları kilitliyorum çünkü yapacağını biliyorum.

"Sana ne yazdığımı hatırlatmamı ister misin?" Kızardı.

"Kapa çeneni."

"Eğer geçemezsen, o kelimelerden birini vücuduna dövme yaptırmak zorunda kalacaksın ve hangisini seçeceğime ben karar vereceğim."

Gözleri dönüyor ve bacaklarını çekmeye çalışıyor ama ben izin vermiyorum. "Hayır, kesinlikle olmaz."

Reddettiğini biliyorum çünkü ikisinden hangisini seçeceğimi biliyor.

Landon Taylor'ın mülkünü gerçekten seviyorum, ama *Landon Taylor'ın döl sürtüğü* kazanan olabilir. Bunu kalça çizgisinin hemen altına yazdım. Külot giymediği sürece kimse .

Vazgeçmeyeceğimi anladığında sert bir nefes üflüyor. "Bu biraz aşırı ve bunu sen de biliyorsun. Dövme yaptıracağım ama bunları değil."

" al, ister alma." Sertleşmiş bakışlarını tutuyorum.

Bunu düşünüyor ama bakışları yanımdaki pencereden dışarı kayınca gözleri parlıyor ve sinsice sırıtıyor. "Bahsimi değiştirmek istiyorum. Eğer geçersen ve doksan beşin üzerinde yaparsam, arabayı kullanmama izin vereceksin." Her şey çılgılık atarak durdu ve başımı sallayarak geri çekildim. "Hayır. Arabamı kimse kullanamaz ve ihtiyacım olan son şey senin kaza yapman ya da daha kötüsü ikimizi de öldürmen.

Nasıl araba kullanacağını biliyor musun ki?

vitesli araba kullanmak?"

Beni tersleyerek savunmaya geçti. "Öncelikle, ben harika bir şoförüm ve değilim, ama öğrenebilirim. Ve eğer bunu bir keresinde arabana çarptığım için söylüyorsan, özür dilerim." Bir an duraksıyor. "Arabana çarptığım ve suçu sizin üzerinize attığım için gerçekten üzgünüm. O gün, ailem, onlar - bilirsiniz, bunun bir önemi yok çünkü yaptığım şeyin bir mazereti yok, ama ben gerçekten

Özür dilerim. Yemin ederim özür dileyecektim ama sonra o içkiyi üzerime döktün."

"Bunun için özür dilerim." O günü hatırlayarak enseme ovuşturuyorum. "Sen oradaydın ve ben hâlâ kızgındım. Gerçekten çok üzgünüm."

Omuz silkerek gülümsüyor. " değil. Bunu hak ettim."

"Yapmadın. Küçük ve çocukça davranıyordum..." Bana vurduğu günü düşünüyorum. "O gün , değil mi?"

"Bazen bu kadar iyi bir hafızan olduğunu unutuyorum." Çatalın ucunu şurubun üzerinde kaydırarak tabakta sekiz rakamı oluşturuyor. "Evet, öyleydim ama bu aptalca. Mantıksız ve dramatik davranıyordum."

"Asla mantıksız ya da dramatik değilsin. Bunun hakkında konuşmak ister misin?" Başparmaklarımı dizlerinin üstüne sürüyorum.

"Hayır, yoksa benden gerçekten nefret edersin, çünkü bu aptalca."

"Böyle bir olmayacak." *Çünkü sana karşı böyle bir şey hissetmeyecek kadar çok seviyorum seni.* Kalbim bu düşünceyle genişliyor, ama onu yolumdan itiyorum. "Söz veriyorum."

"Ailemin o gün taşınmama yardım etmesi gerekiyordu ama annemle girdiğimiz bir tartışmadan sonra gelmediler. Ayrıntıları anlatmayacağım ama bu benim hatam çünkü onların savunmasına göre nankörlük ettim ve haksız da sayılmazlardı. Onların sayesinde her şeye sahibim ve şu anda bunu göstermiyordum. Yine de sorun değil... Rover'ı onlar gönderdi."

Gülüyor ama garip ve kuru bir gülüş ama ben bir şey söylemiyorum çünkü daha fazlasını söylemek istiyormuş gibi geliyor. Bu yüzden sessiz kalıp dinliyorum.

"Ayrıcalıklı olduğumu biliyorum. Bunu söylememeliyim bile, çünkü bana her şeyi sağlayabilen ve verebilen iki ebeveynim var. Bu beş bin dolarlık ceket giymemin nedeni onlar ama bazen keşke maddi şeylerden daha fazlasına sahip olsaydım diyorum. Bazen keşke benimle gurur duyduklarını ya da yeterince şey yaptığımı söyleseler diyorum çünkü hiçbir zaman öyle hissetmiyorum. Ve kendimi çok aptal hissediyorum, çünkü onlara nasıl yetebileceğime dair hiçbir fikrim yok. Ama bazen çok fazla olacağımdan ve onlara yük olmaktan nefret ediyorum. Bu yüzden gülümsüyorum ve güzel görünüyorum, çünkü iyi olduğum tek bu olduğumu hissediyorum." O

titreyen dudağını ısıyor ve uzaklara bakıyor ve kendini küçültmeye çalışıyormuş gibi arkasına yaslanıyor. "Sesim çok aptalca geliyor. Özür dilerim. Gabby kendi ailesini bile göremezken ben ailemden şikayet ediyorum. Tanrım, çok bencil görünüyorum."

"Lütfen özür dileme." Kabinin benim tarafımdan dışarı kayıyorum ve ne yaptığımı görünce yana kayıyor ve yanına oturmama izin veriyor. Kabin bu kadar küçük olmasaydı ona sarılırdım, bu yüzden elini tutmakla yetiniyorum. "Bencil gibi görünmüyorsun, nankör değilsin, şımarık değilsin ve aptal da değilsin."

Başka ne söyleyeceğimi bilemediğim için kendimden gerçekten nefret ediyorum. Elbette, bir zamanlar onun şu anda istediği şeyi istiyordum, ama o kadar uzun zaman oldu ki, John'u, herhangi bir şeyi ya da herhangi birini umursama yeteneğimi kaybettim. Ayrıca onu ya da bir başkasını sevmeyi de kendime yediremiyorum.

Aşk değişken, istikrarsız ve o kadar doyumsuz ki onunla uğraşmak istemiyorum.

Başparmağımı parmak eklemlerinin üzerinde gezdirerek aklıma geleni söylüyorum ve umarım bir şeyleri berbat etmem.

"Ailenin sana böyle hissettirmesinden nefret ediyorum, çünkü sen bir yük değilsin. Bundan çok uzaktasın. Açıkçası, sana karşı dürüst olursam, senden daha fazlasına ihtiyacım var çünkü sana *doyamıyorum*. Ve bunun aynı şey olmadığını biliyorum, çünkü bunu ailenizden istiyorsunuz, ama sizi görüyorum ve az önce olduğunuzu söylediğiniz şeylerin hiçbirisi olmadığını görüyorum. Sen sadece gülüşün ya da güzelliğin değilsin. Sen Julianna Sparks'sın. Zekisin, yeteneklisin, güçlüsün, kıvrak zekalısın. Sen bunlar ve çok daha fazlasısın. Söz veriyorum ve umarım bunda ciddi olduğumu biliyorsundur."

Burnunu kaşıdı ve gözleri cam gibi oldu ve köşeleri dökülmemiş yaşlarla çevrelendi.

Kahretsin, az önce ne yaptım ben? "Özür dilerim, kelimelerle aram iyi değildir ve-"

"Hayır, hayır." Tekrar tekrar gözlerini kırptırıyor, titrek bir nefes veriyor ve sonunda yüzünde içten bir gülümseme belirliyor. "Teşekkür ederim."

Bu anı yakalıyorum, için rahatlamış hissediyorum.

"Bana teşekkür etme. Her kelimesinde ciddiydim." Ona gülümsüyorum ve bakışları ona kayıyor ve bu sefer bunu gizlemiyorum. "Anlaştık."

"Anlaştık mı? Gerçekten mi?"

Cidden buna boyun eğdiğime inanamıyorum. Hepsi onun için.

"Evet, gerçekten."

İşıldıyor, gözleri heyecanla parlıyor. "Birinci sınıfta senin arabana çarpıyorum. Son sınıfta ise ben kullanıyorum. Kimin aklına gelirdi ki?" Bacağını diğerinin üzerinden geçiriyor ve dizime değdiğinde onu hareket ettiriyor ama ben bileğinden tutup bacağını dizimin üzerine yerleştiriyorum.

"Evet, kimin aklına gelirdi ki?"

"GELDİĞİN İÇİN ÇOK MUTLUYUM," DIYOR POLLY YATAĞIMDAN, BEN KENDİMİ

Her şeyin iyi görüldüğünden emin olmak için aynada bir kez daha bakın.

Birkaç ay önce biri bana, bırakın Landon'ı desteklemeye gitmeyi, bir basketbol maçına gitmeyi bile isteyerek tercih edeceğimi söyleseydi, yüzüne gülerdim. Çünkü aramızdaki onca kötü niyetten sonra bu kulağa anlaşılmaz gelirdi.

İşlerin bu kadar değişmesi komik. Basketbol hakkında tek bir şey bilmememe rağmen onu desteklemek için maça gidiyorum. Yine de Pazartesi günü ve bu haftanın geri kalanında yaptıkları yüzünden onun numarasını takmayacağım.

Bu konuda son derece tuzluyum ve çok azgınım ve o da bunu biliyor. Son birkaç gündür benimle alay ediyor, bana dokunuyor, beni almaya hazırmış gibi bakıyor ama hiçbir şey yapmıyor.

Bunu bilerek yaptığını biliyorum ama iki kişi bu oyunu oynayabilir. Bu yüzden onun değil Malik'in numarasını giymeyi tercih ettim. Aslında Landon'ın numarasının yazılı olduğu formayı sipariş etmiştim ama bana yaşattığı şeyden sonra El'den Malik'in numarasının yazılı olduğu kazağını ödünç almamı istedim.

Ona bakmak için döndüğümde yüzünde Cheshire sırıtışı vardı.

"Bana öyle bakmayı kes," diye şakacı bir şekilde azarlıyorum.

Ehlileştirmek için dudaklarını birbirine bastırıyor, ama kırılıyor ve yatağıma atlıyor.

"Buna daha fazla dayanamayacağım," diye ağzından kaçırır. "Beni ilgilendirmediğini biliyorum ama Landon'la aranızda neler olup bittiğini bana anlatırsan sana ilk ocuğumu veririm."

"Sadece geçinip gidiyoruz."

Polly ellerini birbirine kenetliyor, ilek sarısı atkuyruğu bu hareketle sallanıyor. "Hadi ama, burada ölüyorum Juls. Lütfen, kırıntılar için sana yalvarıyorum."

Gölüyorum. "Söz veriyorum söyleyecek ilginç bir şey yok."

Bu noktada herkes dalga geçtiğimizi biliyor. Yine de bu, bize bir tutulma ya da dünyevi olmayan bir şeymişiz gibi bakmalarını engellemiyor.

Özellikle de onun odasına gidip gece kaldığımda. Bu erkekleri gerçekten şaşırtıyor ve nedenini anlamıyorum. Landon'ın odasına hiç kimsenin girmediğine inanacak kadar saf değılim. Birkaç kızla birlikte olduysa şaşırmam ve ne kadar deneyimli olduğunu düşünürsek bu mantıklı olur.

Herkes bilmesine rağmen, ne Landon ne de ben biri sorarsa ne söyleyeceğimizi konuşmadık. Bazen sormak istiyorum ama kendimizi içine hapsettiğimiz balonu patlatmaktan korkuyorum.

Çenesi bir alay üzerine düşer. "İlginç bir şey yok mu? Daha birkaç ay önce birbirinize tahammül edemiyordunuz. Aynı odada bile bulunamazdınız. Şimdi..." diye devam ediyor, küçük, inanmayan bir kahkaha atıyor. "Şimdi, ikiniz birbirinize bakıyorsunuz ve ikiniz de kimsenin parçası olamayacağı bu dünyada sıkışıp kalıyorsunuz. Odasına girmesine izin verdiği ilk kişi olduğun ya da mısır gevreğini seninle paylaştığı konusuna hiç girmeyeyim."

Bu beni şaşırttı ve onun yanına oturdum. "Odasına girmesine izin verdiği ilk kişi ben miyim?"

Ciddi olup olmadığımın emin değılmişim gibi gülümsüyor. "Evet, kendi alanına kimsenin girmesinden hoşlanmıyor, çünkü biraz fazla uyarılıyor."

Biraz demek yetersiz kalır.

"Understatement?"

Bunu yüksek sesle söylediğimi fark ama hemen cevap vermedim. Benimle paylaştığı hiçbir şeyi söylemeyeceğime dair ona söz vermiştim ve bunda ciddiydim. Güvenini asla boşa çıkarmayacaktım.

"Sadece birazcık değil demek istedim." Bakışlarımı kucağıma kaydırıp manikürlü tırnaklarıma bakıyorum. "Hey, dairedaki alkolden kurtulabilir miyiz?"

"Elbette, ama neden?"

"Sadece içmemeyi tercih ederim. Zaten çok içtiğimiz de söylenemez."

Aslında artık içmiyorum. Bunu gerekli bulmuyorum ve herkes içerken Landon'ın yanımda rahat hissettiğini bilmek hoşuma gidiyor.

Polly'nin gözleri kısılıyor ve yüzünde geniş bir sırıtma beliriyor. "Evet, sorun değil. Ondan kurtulabiliriz."

Zihnim benimle paylaştığı şeye geri dönüyor ve kalbim bu düşünceyle burkuluyor. Tek yapmak istediğim ona sarılmak ve bir daha asla böyle hissetmek zorunda olmadığını söylemek. Onu gördüğümde hep bir sürü şey söylemek istiyorum ama haddimi aştığımdan, bunu acıyarak yaptığımı düşüneceğinden endişeleniyorum. Bazen ona söylemek için cesaretimi topluyorum, ama sonra geri çekiliyor ve tekrar içine kapanıyor.

Yine de en azından şimdi, benimle bir şeyler paylaştığı için pişmanmış gibi görünmüyor. Biraz daha açık görünüyor. Gözleri o kadar boş bakmıyor ve ara sıra ondan bir gülümseme koparabiliyorum.

Belki de yapabileceğim tek şey bu, ya da yapabileceğim tek şey bu olacak, ama bu, onun sadece bu düşüncelerle çürümek zorunda kalmayacağı anlamına geliyorsa, öyle olsun.

"Sana bir şey sorabilir miyim?" Ona soruyorum.

Gözlerinde dolaşan binlerce soru gitmiş, yerine anlayış gibi bir şey gelmişti.

"Evet, olursa."

"Umarım haddimi aşmıyorumdur ama Landon'ın ailesi hakkında ne biliyorsunuz?"

Yüzünü buruşturuyor ve uzun, ağır bir nefes alıyor. "Çok şey bilmiyorum, çünkü Landon paylaşmayı sevmiyor, ama kardeşi Ashton'la çıktığımda," diye alay ediyor, "bana birkaç şey anlattı. Mesela Landon'ın annesi alkolikmiş ve John onu bu yüzden Amerika'ya getirmiş, çünkü Landon on dört yaşına kadar İngiltere'de yaşamış.

Geçen gün tanıştığınız Lucy dışında onlarla pek yakın değil. Annesi ve John çok hassas bir konu, o yüzden ona bu konuda soru sormayın çünkü sizi susturacaktır. İnan bana, denedik."

Benimle paylaştığı onca şeyi düşünürken sessizliğin üzerimize çökmesine izin veriyorum.

"Bu yüzden burada okumayı seçti, çünkü hepimiz Montana'lıyız ve John'dan mümkün olduğunca uzak olmak istiyordu. Ama sanırım yine de yürümedi, çünkü John iş gezileri için buraya geldi ve Landon onu görmek istemese de bulduğu her fırsatta Landon'ı görmeye çalışıyor. Bu yüzden Landon sana özel ders vermeyi kabul etti. En azından ben öyle tahmin ediyorum."

Landon'ın herhangi bir Ivy League'e gidebileceğini biliyorum, ancak bunu yapmamayı seçti çünkü o burada kin ve küçüklükten dolayı bulunuyor.

Geçen gün benimle Ashton'ın hayalindeki okulun burası olduğunu ve hâlâ da öyle olduğunu paylaştı. Gözlemciler onları incelerken Landon ve Jagger'a burs teklif etmişler ama Ashton'a teklif etmemişler. Landon da bunun onu kızdıracağını bildiği için kabul etmiş.

"Ne demek istiyorsun?"

Bana her şeyi açıklıyor ve bitirdiğinde midemde küçük bir kıpırtı hissetmekten kendimi alamıyorum. Landon'ın neden babasından uzak kalmak istediğini tamamen anlıyorum. Yaşadığı onca şeyden sonra onu suçlayamam.

Yani üzölmek için bir nedenim yok, çünkü nedenleri çok geçerli, ama yine de göğsüm sıkışıyor ve midem gerçekliğe batmaya devam ediyor.

Şimdi neden hep erken geldiği ya da gereğinden fazla kaldığı daha iyi anlaşılıyor. Neden her gün bana ders vermeye bu kadar istekli olduğunu. Burada olmak istediği için burada değil. Başka seçeneği olmadığı için burada.

Basketbol takımının medya koordinatörü Gabby sayesinde harika koltuklar bulabildik. Erkeklerin oturduğu yerin sadece üç sıra arkasındayız. Gabby'nin burada olmamasının sebebi de bu.

Biz. Diğer fotoğrafçılarla birlikte yanında oturmuş, maçın fotoğraflarını çekmeye hazırlanıyor.

El'in de gelmesini istedim ama bu gece çalışması gerekiyordu ama ona fotoğraflarını göndereceğime dair söz verdirdi.

Takım hâlâ çıkmadı. Polly birkaç dakika içinde tünelden çıkacaklarını söyledi. Isınıyorlardı ve sahaya çıkmışlardı ama biz gelmeden önceydi.

"Burada olduğun için çok mutluyum!" Polly kollarını bana doluyor ve önce beni ezici bir şekilde kucaklıyor. "Sana olan biten her şeyi anlatmak için elimden geleni söz veriyorum. İlk izlemeye başladığımda neden faul yaptıklarını ya da turnikenin ne olduğunu anlamadığımı biliyorum."

Sonraki birkaç dakika boyunca bazı kuralları ve her erkeğin oynadığı pozisyonları açıkladı. Landon'ın forvet/orta oyuncu olduğunu zaten biliyordum, çünkü Pazartesi gecesi bende kaldığında bana söylemişti. Ayrıca birkaç kuralı ve nasıl puan aldıklarını falan da açıkladı.

Yine de söylediklerine odaklanmak zordu çünkü bana dokunmaya devam ediyordu. Bu, beni becermek istediğini ima ettiği türden bir dokunuş değildi. Yumuşak, tüy kadar hafif, nazikti ve o anda parmaklarının tenimi okşayışında kayboluyordum.

"Bakın, buradalar!" Yan tarafıma dirsek atıyor ve kafamı bulutların arasından çekip sahadaki çocuklara bakmamı sağlıyor.

Anında Landon'ı buluyorum ve bundan nefret ediyorum çünkü bunun hiç olmaması gerekiyordu. Etrafta dolaşmak, yatakları paylaşmak, birbirimize güvenmek ve yaptığımız diğer tüm şeyler. Aslında çok fazla kural yoktu ama bunun bir önemi olmamalıydı çünkü sadece eğleniyorduk.

Gerçi şimdi daha fazlası oldu, çünkü ona aşık oldum ve bunu nasıl durduracağımı bilmiyorum.

Polly bana bir şeyler söylüyor ama içten içe bana doğru bakmasını umarken dikkatimi vermek zor. Bakmadı ve bakmayacağından da eminim. Arenada çok fazla insan var. Benimle aynı renkleri giyen kalabalığın arasına karışıyorum.

Ama bir şekilde insan denizinin içinde gözleri benimkilere kilitleniyor ve yemin ederim her şey duruyor. Yüksek sesli tezahürat, ışıklar, flaşlar, etrafımızdaki olası her şey duruyor.

Bu an gerçek dışı hissettiriyor. Bunun sadece filmlerde olduğunu, her şeyin bulanıklaştığını, seslerin kısıldığını ve odağın sadece iki ana karakterde olduğunu sanıyordum. Kulağa saçma geliyor ama her şey böyle hissettiriyor.

Gülümsememin içimde hissettiklerimi yansıtmamasını umarak ona el sallıyorum. Bakışları dudaklarıma kayıyor ama kısa bir süre kazağıma düşüyor ve göğsümün ortasındaki numarada oyalanıyor.

Numarayı iki kere okuduktan sonra yüzünde anlaşılmaz bir ifade beliriyor. Sonra bana sırtını döndü.

"Oh, sinirlenmiş." Polly homurdanıyor.

Gözlerimi kırıpıştırıp içinde bulunduğum trans halinden çıkıyorum. "Kim?" Aptal rolü yapıyorum.

"On altı numara." Başını Landon'a doğru eğerek eşlik ediyor. "Acaba yanımdaki ateşli sarışının onun numarasını giymemesiyle bir ilgisi var mı?"

"Onun formasını giyen yüz, hayır binden fazla kız var. Eminim iyi olacaktır."

Abartmıyorum. Sanırım Gabby bana arenanın yirmi bin kişilik söylemişti.

"Binlerce kız var ama bir tek sana bakıyordu," diyor neşeyle, gülümsemesi eğlenceyle dolup taşıyor.

Bugüne kadar hiç bu kadar eğlendiğimi hatırlamıyorum. Kız kardeşlerimle birkaç futbol maçına gitmişim ama o zaman bile bu sporu ne önemsiyordum ne de anlıyordum.

Basketbol için de aynı şeyleri hissedeceğimi düşünmüştüm ama yanılmışım. Herkesin heyecanı manyetik. Coşkularının her zerresini hissetmemek ve özümsememek çok zor. Bir de Landon'ı oynarken izlemek var.

Nasıl blok yapıyor ve basket atmak için diğer oyuncuların arasından nasıl geçiyor ve ne kadar ateşli görüldüğüne hiç girmeyeyim. İtiraf etmeliyim ki maça odaklanmak gerçekten zor. On sayı farkla kazanıyoruz ve ben ancak bu kadarını biliyorum. O böyle görünürken dikkatimi çok zor.

Vücudu terden parlıyor, dövmeleleri zaten olduğundan daha fazla göze çarpıyor. Alnına ve boynuna yapışan nemli saçları, sert kasları. Tanrım, her hareketinde nasıl da dalgalanıyor ve esniyorlar.

Dikkatimin dağılmasına rağmen, Polly ile daha önce konuştuklarımızı düşünmeden edemiyorum.

Özellikle de devre arasına girdiğimiz şu günlerde, bu düşünceler yeniden su yüzüne çıkıyor ve geri gelen batma hissinden nefret ediyorum.

"Hey." kızla konuşmakta olan Polly'nin dikkatini çekmek için dirseğinden tutuyorum. "Ben tuvalete gidiyorum. Hemen dönerim."

"Ben giderim-"

"Hayır, sorun değil." Ona el salladım. Eğer bu bir parti ya da kulüp olsaydı benimle gelmesine izin verirdim ama etrafımızda yüzlerce kamera varken halkın içindeyiz. "Hemen döneceğim."

"Emin
misin?"

"Evet."

Çıktım ve neyse ki tuvalete ulaştığımda kısa bir sıra vardı. İçeri girip işimi bitirdiğimde kendimi biraz iyi hissediyorum. Parlatıcımı tekrar sürerken yanımda birinin alay ettiğini duyuyorum. Belki de onların alanına girdiğimi düşünerek hareket ediyorum ve özür dilemeye gidiyorum ama duraklıyorum çünkü onu tanıdığımı düşünüyorum

"Özür dilerim," diyorum onun kim olduğunu hemen anladığımda, Nikki. Landon'a benim hakkımda kötü konuşan kız.

"Mmm," diye alay ediyor.

"Bir sorun mu var?" Parlatıcımı çantama sokuyorum.

Ben çatışmacı bir insan değilim. Tartışmaktansa barış içinde olmayı tercih ederim ama Sienna ile olanlardan sonra tüm sorunları çözmeyi tercih ederim.

"Hayır," diye cevap veriyor ve benim bulunduğum aynanın yanındaki aynanın önünde duruyor.

Ona hiçbir şey borçlu olmadığım için çekip gitmeyi düşünüyorum ama ona ne yaptığım hakkında gerçekten hiçbir fikrim yok ve sormazsam bu beni rahatsız edecek.

"Belli ki bir sorun var. Landon'a benim hakkımda ne söylediğini biliyorum ve nedenini anlayamıyorum? Birbirimizi tanımıyoruz."

Alaycı bir şekilde gülüyor ve bana bakıyor. "Rastgele olacak ama Landon'ın sana neden Hollywood dediğini biliyor musun acaba? Gerçi çok *iyi arkadaş* olduğunuz için bildiğine eminim," kendini beğenmiş bir gülümsemeye. "İkiniz arasında bir tür şaka mı bu? Çünkü bir erkek bana böyle hitap etseydi, onunla arkadaş olmazdım."

Kaşlarım şaşkınlıkla çatılıyor ve yüzümdeki ifadeye bakınca ağzından sessiz, alaycı bir kahkaha dökülüyor.

"Oh...yani bilmiyor musun?" diye masumca sorar. "Üzgünüm, bildiğini sanıyordum. Bu kadar *yakın* olduğunuza göre."

Şimdi düşünüyorum da, bana neden Hollywood dediğini bilmiyorum.

"Sanırım birbirimize karşı açık olduğumuz için, ne yaptığını hatırlamıyormuş gibi davranmaya çalışman komik."

Şaşırdım. "Özür dilerim, ben-"

"Aptalca davranma. İki yıl önce 1 Nisan'da arabamı tuvalet kâğıdı ve o aptal iplerle kapladın, sonra da Saran sargısıyla sardın."

Yüzüm kızarıyor, ona kuşkuyla bakıyorum. "Ne dedin? Hayır, bunu ben yapmadım. Yemin ederim. Bunu asla yapmam. Söz veriyorum."

Bana sıkılmış, inanmayan bir bakışla bakıyor ve uzaklaşmaya çalışıyor ama ben onu durduruyorum.

"Bekle, yemin ederim bunu yapmazdım. BEN..."

O günü düşünürken dalıp gidiyorum ve birden her şey yerine oturuyor. İki yıl önceydi belki ama Sienna'ya Rover'ımı ödünç verdikten sonra o boş ip kutularını bulduğumu hatırlıyorum. Bu bir barış teklifiydi. Bir arabaya ihtiyacı vardı ve ben de bunun aramızın düzelmesini sağlayacağını düşünmüştüm ama şimdi her şey anlam kazanıyor. Beni kullandı.

"Çok özür dilerim." Gözlerimi kısa süreliğine kapatıyorum, aşağılanmış hissediyorum ve gözyaşlarımdan eşiğindeyim. "Gerçekten çok üzgünüm. telafi etmeyeceğini biliyorum,

ama sana bir araba yıkama hediye kartı alabilirim? Ya da sana para verebilirim. Venmo, PayPal ya da-

"Lanet olsun." Omuzları çöküyor ve yüzüne farkındalık sızıyor. "Sen değildin, değil mi? Sen sarışınsın ve kameradaki kız... esmerdi. Siktir."

Sienna bir dönemden geçiyordu ve o yıl saçlarını kahverengiye boyamıştı.

"Gerçekten sen olduğunu düşünmüştüm. Arabanı plakandaki son rakamlardan tanıdım ve sen de o kıza benziyorsun." Bakışları üzerimde geziniyor. "Ama sen daha uzunsun. Ben... kahretsin, gerçekten sen olduğunu düşünmüştüm."

Yüzüme bir gülümseme yerleştiriyorum. " değil. Bu yanlış anlaşılmayı aradan çıkardığımıza sevindim. Bu karışıklık için gerçekten üzgünüm ama lütfen ödemeyi yapmama izin ."

"Hayır, sorun değil," diyor çabucak ama sanki onun önünde dağılmak üzere olduğumu biliyormuş gibi dikkatle. "Sen olduğunu düşünmüştüm ama yanılmışım."

Dilimlemeden önce gergin bir sessizlik anı oluyor.

"Neden bana Hollywood diyor?" Sesim çatlıyor ve tekrar olmadan önce sesimi temizliyorum.

"Beni dinlemeyin. Neden bahsettiğimi bilmiyorum." Bana küçük, zoraki bir gülümseme gösterdikten sonra tuvaletten çıktı.

BİZİM EVDEKİ PARTILERDEN HEP KORKMUŞUMDUR ÇÜNKÜ ÇOK GÜRÜLTÜLÜ OLUR.

çok fazla alkol ve koku ertesi gün de devam ediyor. Rastgele kusmuk ya da sarhoş insanlardan bahsetmeyeyim.

Onları asla dört gözle beklemem ama bu gece, tetikleyicilere rağmen, kendimi iyi hissediyorum. Keşke bunun bu geceki galibiyetten kaynaklandığını söyleyebilseydim ve bir dereceye kadar öyle, ama esas olarak Julianna'yı görmekten kaynaklanıyor. Malik'in numarasını giydiği için hâlâ kızgınım ama maça geldi. Geleceğini bile bilmiyordum. Bana da söylemedi, kızlara da söylemedi ama önemli değil çünkü sürpriz buna değdi.

Kimin gelip gelmediği hiç umurumda olmadı. Elbette, John ara sıra ortaya çıkmayı seviyor ama o da kalabalıktaki herhangi biri gibi, Julianna'dan çok farklı. Onun orada olması gerçekten hoşuma gitti.

Acaba Polly'ye de diğer gecelerde bana sorduğu gibi sorular sordu mu? Acaba hoşuna gitti mi, iyi vakit geçirdi mi, tekrar gelecek mi? Tanrım, gerçekten öyle umuyorum.

Telefonumu tekrar kontrol ettiğimde -tam olarak yirmi altıncı kez- ondan hâlâ bir mesaj alamamış olmanın hayal kırıklığını içime atıyorum. Ona bir süre önce mesaj attım ama hâlâ bir haber alamadım.

Muhtemelen hazırlanıyor. Bu her zaman biraz daha uzun sürer. Onu makyaj yaparken izledim ve ne kadar odaklandığını biliyorum.

bunu yaparken. Muhtemelen bu yüzden cevap vermiyor ve ben de kendime bunu söyleyip duruyorum.

Ve Polly'nin oturma odasında tek başına yer kaplayan kalabalığın arasından sıyrıldığını görene kadar buna inandım.

Mutfağa girdiğimizde hemen ona doğru yaklaştım ve onu kenara çektim.

"Hey, tebrikler! Birileri için gösteriş mi yapıyorsun?" Kaşlarını oynatıyor.

Ne diyebilirim ki, Julianna harika bir motivasyon kaynağı. Her zaman elimden gelenin en iyisini yapıyorum, ama onu gerçekten etkilemek istedim, yoksa tekrar gelmesini nasıl sağlayabilirim?

"O kadar iyiyim işte." Omuz silkiyorum.

"TJ kadar ukala." Gülüyor.

Katılmıyorum ama yüksek sesle değil. Sormazsam konuşmaya devam edecek. "Julianna nerede?"

Polly bana orantısız bir sırıtişla bakıyor. "Siz çok tatlısınız. Bunu resmileştirebilirsiniz. Ama soruna cevap vereyim, o evde." Gülümsemesi düştü. "İkinci yarıdan sonra midesinden şikâyet etmeye başladı ve âdetinin yaklaştığını söyledi. Onunla kalacaktım ama uyuması gerektiğini ve yalnız kalmayı tercih ettiğini söyledi."

İki hafta daha adet görmeyeceği düşünülürse bu biraz garip. Ama ben kimim ki onun ne hissedip ne hissetmemesi gerektiğini düşüneyim, çünkü bir kadının vücudu hakkında ne bilebilirim ki?

Acaba hala nane çayı stoklamış mıdır? Ya da yemeyi çok sevdiği o mini şekerlemelerden hala var mı? Yardım istemek için kendi yolundan çıkmayacağını fark ettim, çünkü kendini bir yük gibi hissediyor. Yalnız kalmaktan hoşlanmadığını da biliyorum, ama belki de o kadar acı çekiyor , gerçekten kimsenin yanında olmak istemiyor.

"Gidip onu görmelisin," diyor Polly, bakışları mutfaktaki herkesin üzerinde gezinerek. "Ciddiyim, gidin. Dairemizin anahtarı sende var ve Gabby ya da benim gelmem konusunda endişelenme. Bu gece daire tamamen senin."

"Sadece sen, Polly. Regl döneminde ve acı çekiyor."

Omuz silkiyor. "Bu daha önce kimseyi durdurmadı. Sadece söylüyorum. Gitmeden önce Gabby'yi gördün mü? Otuz dakika önce mesaj attım ama cevap vermedi." Telefonuna ve tekrar mutfağa baktı.

"Hayır, ama eminim buralarda bir yerdedir."

"Evet, belki Jagger'la birlikte dir," diye dikkati dağılmış bir şekilde cevap veriyor.

Düşündüm de, ben de onu görmedim, ama Jagger'tanıyorsam, muhtemelen şu anda odasında iki kızla birlikte dir. Daha önce onlarla konuştuğunu gördüm. Bu onun için alışılmadık bir şey değil.

"Asla geri alamayacağınız bir şey duymak ya da görmek istemiyorsanız, onun odasından uzak durmanızı tavsiye ederim."

Yüzü tiksintiyle buruşuyor. "Doğru, bu hatayı tekrar yapmak istemiyorum. Her neyse, ben Gabby'yi aramaya gidiyorum. Sen de gidip müstakbel kız arkadaşını gör."

Kalbim küt atıyor.

Rastgele ortaya çıkarak çok fazla şey yapıp yapmadığım konusunda hiçbir fikrim yok.

Partiden ayrıldıktan sonra Julianna'ya iyi olup olmadığını öğrenmek için mesaj attım ama hâlâ cevap vermedi. Saat daha on, ama bildiğim kadarıyla muhtemelen uyuyordur.

Bunu aklımda içeri girmeye, çantaları kapısının önüne koymaya ve oturma odasında uyumaya karar verdim çünkü o orada olmayacaksa partiye katılma motivasyonumu kaybettim.

Ama içeri girdiğimde Julianna'yı oturma odasında pikabında müzik dinlerken bulunca planlar değişiyor.

Kanepede yatıyor ama içeri girip kapıyı arkamdan kapattığımı görünce hemen doğruluyor. Kafası tamamen karışmış görünüyor ve bakışları elimdeki çantalara kayınca daha da karışıyor.

"Burada ne yapıyorsun?" diye soruyor, sesi keskin ve soğuk.

Şaşırdım çünkü uzun zamandır benimle böyle konuşmamıştı ya da ortadan kaybolmamı istermiş gibi bakmamıştı. Ama bu hoş bir şey. O küçümseyen bakışlarını ve alaycı ses tonunu özlemişim.

"Polly bana kendini iyi hissetmediğini söyledi," diye cevap veriyorum, onun bu tavrına aldırmadan ve üç çantayı havaya kaldırıyorum. "Ben de sana bir şeyler getirdim."

"Teşekkürler ama bunu yapmana gerek yoktu. Polly sana yalnız kalmak istediğimi söylemedi mi?"

Ayakkabılarımı çıkarıp içeri giriyorum ve çantaları sehpanın üzerine koyuyorum. "Ben istedim, o da istedi ama yalnız kalmayı sevmediğini biliyorum ve muhtemelen biraz daha nane çayına ihtiyacın vardı."

Pişmanlıkla bakıyor. "Teşekkürler."

"Sorun nedir?" Açıkça soruyorum, çünkü insanların etrafında dolanmayı sevmiyorum.

Beni rahatsız etmiyor ama bana annemle yapmak zorunda kaldığım zamanları hatırlatıyor. Keyfinin yerinde olup olmayacağını, ki bu nadiren olurdu, ya da yaptığım en ufak bir şeyin onu kızdırıp kızdırmayacağını asla bilemezdim. En güvenli yol ondan olabildiğince uzak durmaktı. Elbette, bazen aç kalıyordum, çünkü mutfak onun en sevdiği yerdi, ama mutfakta fazla bir şey yoktu. John'un gönderdiği azıcık parayla alkol alırdı.

"Yok bir şey. Ben-" Sivri bir bakışla sözünü kestim ve o da teslim olmuş bir nefesle koltuğa yığıldı. "John yüzünden bana özel ders verdiğini biliyorum ve seni suçladığımı söyleyemem. Sonunda ikimiz için de işe yaramasına sevindim."

Nereden bildiğinden emin değilim ama Polly'nin ona söylediğini düşünüyorum. Ki bu iyi bir şey. Büyük bir sır değil ama bu onu üzmüş olmalı çünkü biraz sinirli görünüyor.

"Ama?"

Pijamasının uzun kollarıyla oynuyor. Genelde yatarken benim kazağımı giyer ve ben de neden giymediğini sormak istiyorum ama şimdi bunun zamanı değil.

"Ondan uzak durmak için benimle uyumak ya da vakit geçirmek zorunda değilsin. Artık iyi anlaşıyoruz. Dairede olman umurumda değil. Açıkçası, istediğin kadar kalabilirsin ama ondan uzak durmak için beni kullanma."

Şimdi onun yanına oturuyorum. Neden böyle düşündüğünü çünkü ilk baştaki fikir buydu ama bir süre sonra onun etrafında olmaktan ne kadar hoşlandığımı fark ettim.

"Bu beni bencil biri gibi gösterecek çünkü herkese hep öyle geliyor ama zamanım benim için çok önemli. Enerjimi önemsiz ya da benim için hiçbir şey yapmayan insanlara harcamaktan hoşlanmıyorum. Çünkü size karşı dürüst olursam, ben zaten enerji için mücadele ediyorum. Bazen çok az enerjim varmış gibi hissediyorum, bu yüzden onu hafife alacak biri için kullanmak istemiyorum. Bu da beni kiminle olmayı seçeceğim konusunda seçici olmaya itiyor."

Özür dilemeden omuz silkiyorum, çünkü anneme her şeyimi verdikten sonra, başka birine vermeye kendimi ikna edemedim. Julianna'ya kadar böyle hissediyordum. Ona kadar hiç kimse için bu kadar isteyerek, bu kadar kolay, bu kadar çabuk vazgeçmemiştim. Ayrıca enerjimi tüketmiyor, aksine bana daha veriyor. Bunu nasıl yapıyor bilmiyorum ama onun sayesinde kendimi hep canlı hissediyorum.

"Senin yanında olmam gerektiği için değil, John'dan uzak durmak için bir bahane olduğun için ya da seni becermek istediğim için değil." Elini tutuyorum ve o elektrikli gözler benimkilere kilitleniyor ve bir anlığına her unutuyorum. "Senin etrafında olmayı çünkü seninle olmayı seviyorum. Elbette, bazen başımın belası oluyorsun, gözlerini çok fazla deviriyorsun ve sebepsiz yere cevap veriyorsun." Bu onun dudaklarının biraz kıvrılmasına neden oluyor. "Ama bana bunu yapmanı senden başka tercih edeceğim kimse yok."

Dudaklarını büzüyor, ama bunun maskeleyemeye çalıştığı gülümsemeyi durdurmak için olduğunu biliyorum.

"Kendimi ifade edebildim mi yoksa detaylandırmam mı gerekiyor?" Elini bırakıp kalçalarını kavriyorum ve onu kendime doğru çekiyorum. Kolayca onu yaklaştırmama izin veriyor ve bir bacağını benimkinin üzerine kaldırıp üzerime oturuyor. "Anlaşıldı mı?"

"Crystal." Nazikçe gülümsüyor ama yine de onu rahatsız eden başka bir şey olduğunu hissedebiliyorum. "Bir şeyi bilmem gerekiyor. Bana neden Hollywood diyorsun?"

Sert bir nefes alıp veriyorum, bakışlarımı aşağıya doğru kaydırıyorum çünkü söyleyeceklerimin hoşuna gitmeyeceğini biliyorum. Bu bir mazeret değil, ama geçmişe baktığımda anlaşılmıyorduk ve ben onun kendini beğenmiş ve şımarık olduğunu düşünüyordum. Ama yanılmışım ve onun hakkında böyle bir şey düşündüğüm için pişmanım.

Bakışlarına karşılık verip iç geçiriyorum. "Gerçekten bilmek istiyor musun?"

"O zaman kötü mü? Nikki yalan söylemiyordu."

Geri çekildim. "Sana ne söyledi?"

Nikki'ye bir şey söylemedim ama muhtemelen beni duymuştur.

Üzgün görünüyor ama silkiniyor. "Çok değil, ama bazı şeyleri konuştuk ve sanırım iyiyiz. Kesinlikle arkadaş değiliz ama artık yanlış anlaşılmalara yer yok."

"Emin misin? Saçmalamayı sevdiğini biliyorum ve ben-"

Gözlerinde eğlence parıldıyor. "Sakin ol, bir şey yapmana gerek yok. Konuşarak hallettik. Aramız iyi. Bana neden Hollywood dediğini söyle."

Dürüst olmalıyım çünkü her zaman öyleyim, ama onu incitmek istemiyorum, yüzden ona sulandırılmış versiyonunu veriyorum.

"Kaliforniya plakanızı gördüm ve birine Beverly Hills'ten geldiğinizi söylediğinizi duydum. Bu isim aklıma takıldı çünkü Hollywood oralarda bir yerde ve bana tüm sahte şeyleri hatırlatıyor. İnsanların öyleymiş gibi davrandıkları ama olmadıkları her şeyi."

Daha uzun versiyonu çok daha boktan olduğu için bu kadarla yetiniyorum. Daha fazla detaylandırmanın bir anlamı yok çünkü yanılmışım ve bundan çok pişmanım.

"Senin hakkında varsayımlarda bulunduğum için özür dilerim." Bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırıyorum ve kalçasını sıkıyorum çünkü hiçbir şey söylemiyor ya da bana bakmıyor. "Gerçekten özür dilerim. Elimde olsa geri alırdım. Lütfen bir şey söyle."

Bana yarım bir omuz silkme yapıyor, zincirime bakıyor ve parmağını zincirimin etrafında dolaştırıyor. "Ne diyeceğimi bilemiyorum. Üzgünüm ama değil miyim? Seninle ilk tanıştığımda çok iyi bir izlenim bırakmamıştım. Resmen arabana çarptım ve suçu senin üzerine attım. Yapılacak çok boktan bir şeydi, bu yüzden sanırım Hollywood adil. Ayrıca yıllar boyunca sana bok parçası, Şeytan'ın Yumurtası, Şeytan'ın vücut bulmuş hali ve bir pislik olarak seslendim..."

Bir kahkaha attığında beni şok ediyor.

"Bana öyle bakmayı kes, ama ben senin arabana çarptım, sen benim üzerime içki döktün, ben sana küfür ettim, sen bana küfür ettin. Biz gerçekten önemsiz ve aptalız. Bunca yıl birbirimizden nefret ettik. Ve şimdi bize bak, senin üzerinde oturuyorum ve ben gerçekten..."
Gülüşü bastırır ve

Gözlerindeki pus ateşleniyor, parmaklarının uçları zincirimin etrafındaki deriyi yakıyor.

"Gerçekten ne?"

"Ve seni gerçekten öpmek istiyorum."

GÖZLERİNİ ISLATIRKEN AĞIR AĞIR KAPANAN GÖZLERİ DUDAKLARIMA BATIYOR.
ama kendimi durduruyorum.

"Dinlenmek istemiyor musun?" Parmaklarımı gömleğinin altından geçiriyorum, başparmaklarım karnının üzerinde nazik daireler çiziyor.
"Sana çay yapabilirim."

Gülümsemesini engellemeye çalışarak alt dudağını ısıyor. "İki hafta daha adet görmeyeceğim. Sadece partiye gidecek havada değildim."

Kaşlarım onun itirafıyla havaya kalktı. Yine de şaşırmamalıydım çünkü bunu biliyordum.

"Nikki yüzünden miydi? Bunun için gerçekten üzgünüm. Yemin ederim ona bir şey söylemedim. Kulak misafiri olmuş olmalı."

Çelişkili bir nefes verirken göğsü düşüyor. "Aslında bunun yüzünden değildi ve bunu aştım. Birkaç ay önce olduğumuz insanlar değiliz, bu yüzden beni gerçekten rahatsız etmiyor. Başka bir şeyle . Yine de, şimdi düşündüm de, sana bir şey sormam gerekiyor."

"Bana sor."

"Öğrenci Birliği'nden yulaf ezmemi ve lattemi aldığın gün, bunu neden yaptın?"

Gölüşümü bastırmaya çalışıyorum ama nafıle, çünkü gülüşüm kaçıyor. "Sadece bir pislik olmak için."

Çenesi gevşiyor. "Yani, ben bir şey söylemeseydim gerçekten saklayacak mıydın?" Nefes nefese kalmadan ve göğsüme hafifçe vurmadan önce tek kelime edemiyorum. "Seni pislik! Derse geç kaldım."

"Özür dilerim." Gülümsüyorum ve o da gülümsemekten kendini alamayınca kadar yanlarını dürtüyorum. "Bunu telafi edeceğime söz veriyorum. Sana istediğin kadar yulaf ezmesi ve latte alacağım."

"Sıcak çikolata olsun, tamamdır," diye pazarlık ediyor.

"Aşkım, sana ne istersen alırım."

Sırıttıyor. "Bu bir kıza söylemek için tehlikeli bir şey. Umarım ciddisindir."

"Bu bir söz." Sözleri yeniden ortaya çıkmadan önce bakışlarım dudaklarına kayıyor. "Eğer bizimle ilgili değilse, daha önce sorun neydi?"

Bakışlarını kaçırıyor, üstünün koluyla oynuyor. "Sadece birkaç kız öğrenci birliği eşyası."

"Hey." Bir parmak eklemimi çenesinin altına sokup yukarı doğru kaldırıyorum ve gözlerindeki yenilmiş bakışla karşılaşıyorum. " var? Konuş benimle."

"bir şey değil, duymak istemeyeceğine söz verdiğim bir sürü saçmalık. Muhtemelen bu konuda kulağını çınlatacağım."

"Kar beyazı ve elektrikli safir." "Ne?"

"Sen konuştuğunda, bunlar bir aurora borealis şeklinde gördüğüm renkler. Keşke sen de görebilseydin, çünkü nefes kesici."

Yüzü yumuşuyor ve dudaklarında en sevdiğim gülümseme beliriyor. "Gerçekten mi? Kar beyazı ve elektrik safiri mi? Ben konuşurken gördüğün şey bu mu?"

Başımı sallıyorum, sesindeki sevince gülümsüyorum. "Sen konuştukça anlıyorum ama anlamasam bile sesini seviyorum. Güldüğünde, kimsenin düşündüğünde şarkı söylediğinde, öğrencilerinden ve onlara öğrettiğin enstrümanlardan , seni becerirken inlediğinde."

Yüzü parlıyor. "Gördün mü, bana takıntılı olduğunu biliyordum." "Olmamayı zorlaştırdın," diye cevap veriyorum umursamazca.

Parmaklarımı omurgasından yukarı kaldırdığımda teni parmaklarımın altında ısınıyor.

Bana karşı gevşeyip kolumun kıvrımında ve pazumda dövmesi olan piyano tuşlarıyla oynamadan önce konuşması biraz zaman alıyor.

"Sanırım kız öğrenci birliğimi bırakacağım." Sesi sessiz ve biraz emin değil.

Bir şey söylemiyorum çünkü daha fazlasını söylemek için cesaretini düşünüyorum.

"Buna karar vermek için neden bu kadar uzun süre beklediğimi bilmiyorum ama bu iş bana göre değil ve artık bundan zevk alıyormuş gibi davranamam. Beni yanlış anlamayın, ilk başlarda harikaydı,"-bir tuşta duraksıyor ve sanki anılarını anlatıyormuş gibi gülümsüyor, ama gülümsemesi kayboluyor-"ama sonra öyle olmadı ve daha iyi olmasını bekledim, ama olmuyor. Bunun annemi üzeceğini biliyorum, çünkü bu işe sebebi , ama onunla konuşacağım ve umarım beni anlayacaktır."

Sözlerini bitirirken sesi hem rahatlamış hem de endişeli geliyor. Sanki omuzlarından bir yük kalkmış ama yerine bir başkası gelmiş gibi.

Bu konuya karşı mesafeli olduğunu fark ettim ve bazen kızlarla bu konu hakkında konuşurken korkusunu gizleme zahmetine girmiyor. Sormadım çünkü bu benim haddime değildi ve diğer pek çok şeyde yaptığım gibi varsayımda bulunmak istemedim.

Şimdi sormadığım için nefret ediyorum, çünkü bu onun üzerinde baskı yaratıyor ve görünüşe göre bir süredir böyle.

"Annenin kararından memnun olmayacağını mı düşünüyorsun?"

Tırnağının ucunu diğer kolumdaki gitar dövmesinin üzerinde gezdiriyor. "Hayır, olmayacak ve muhtemelen kalmam gerektiğini söyleyecek, çünkü bir sömestr kaldı, ama yapabileceğimi sanmıyorum."

Tırnağı daha derine batıyor ama bunun farkında olduğunu sanmıyorum. Artık bana bakmıyor bile. Gözleri göğsümün ortasına çekilmiş ve uzak görünüyor.

Ellerimi sırtından indiriyorum ve kollarımı beline doluyorum. "Olanlar hakkında konuşmak ister misin, Aşkım?"

Bu onun dikkatini tekrar bana çekti ve bana yarı umutsuz bir gülümseme attı. "Hayır, bu konuda konuşmaya devam edersem annemle konuşma cesaretimi kaybedeceğim. Eminim buna üzülecek, çünkü elbisemi yarı yıl için aldım ve artık onu kullanmayacağım."

Onu olduğundan daha fazla üzecek bir Şey söylememek için dilimi ısırmak zorundayım. Hayatımda Şahsen tanımadığım birinden hiç hoŐlanmamıŐtım ama annesi nefret ettiğim insanlar listesinin tepesine fırladı ve buna babasını da ekliyorum.

Hayatını dikte etmeleri ve bunun için kendini bok gibi hissettirmeleri. Umarım onlarla hiç karŐılaŐmam. Kendimi tutabileceğimden emin değilim.

"İyi tarafından bakarsak, kendimi aptal durumuna dŐürmeyeceđim." Sırıtıyor, tırnağı Şimdi başka bir dövmenin üzerinde geziniyor.

"Nedenmiş o?"

"Nasıl dans edileceğini bilmiyorum ve siz sormadan söyleyeyim, buna slow dans da dahil. En temel dansı bilmemem çok saçma ama inanın bana, bok gibiyim dediğimde ciddiym. Yürümeyi ğrenen beceriksiz bir zürafa yavrusu gibiyim ve bunu düŐünmekle onlara haksızlık ediyorum çünkü ben bundan daha kötüyüm."

Onu dışarıda gördüğüm tüm zamanları düşünüyorum ve Şimdi neden hiç dans etmediğini anlıyorum.

Onu dans ederken hayal ettiğimde bu beni kıkırdatıyor.

Julianna kollarıma vuruyor ve bana pek de etkilenmiş gibi görünmeyen bir bakış atıyor. "Ya sana ğretirsem?" Ellerim kalçalarına ve aşağıya doğru kayıyor.

Serseri. "Sonra gidebileceksin, elbiseni giyebileceksin ve..."

Kollarını omuzlarıma dolayarak göğsünü göğsüme bastırıyor. Bu dikkatimi dağıtıyor, çünkü göğü dekoltesini harika bir Şekilde görebiliyorum, ama sonra ensemdeki fazla uzamıŐ saçları çekiştiriyor ve bakışlarımı kaldırıyorum.

Bana ne yaptığını bilen bir sırıtış ağzının kenarına .

"Ve sen de benimle dans edeceksin."

Doğruluyor, kaşları Şaşkınlıkla atılıyor. "Seninle dans etmek mi?"

Bu doğru, ona gideceğimi hiç söylemedim. Hiç gündeme gelmedi ve tüm bunlar olmadan önce gitmeyi kabul ettim. Hâlâ gitmek istemiyorum ama Jagger'a söz verdim ve dönmeyi sevmem.

"Ben de orada olacağım. Jagger bir iyilik istedi ve ben de yapacağımı söyledim."

"Oh..." Dudaklarını birbirine doluyor, zincirimin tokasıyla oynuyor. "Siz kiminle gidiyorsunuz?"

"Sienna ile."

"Oh... harika," diyor tek söylediği, sesi kuru ve duruşu artık sert.

Sırıtmamak için kendimi zor tutuyorum ama onun kıskançlığını eğlenceli ve sevimli bulmamak elde değil. "Jag'a iyilik olsun diye gidiyorum, tamam mı?"

"Bana kendini açıklamana gerek yok." Yüzüne bir gülümseme yerleştiriyor.

"Yapma bunu." Kışına bir tokat attım ve sarsıldı. "Ciddi değilsen gülümseme. Planlarımda gitmek yoktu ama Jagger'a gideceğimi söyledim ve sözümünden dönmem. Sadece iki dans, bir fotoğraf ve parti sonrası yok. Ve sen ve ben başlamadan önce kabul ettiğimi bilmeni istiyorum."

Açıklıyorum çünkü planlarımin tam olarak ne olduğunu bilmesini istiyorum. Jagger'a söylediğimden başka niyetim olduğunu düşünmesini istemiyorum.

"Bana kendini açıklamana gerçekten gerek yok. Çıktığımız falan yok ve kontratımız gelecek ay bitecek, yani her şey yolunda." Sanki *bunların* hiçbiri önemli değilmiş gibi kayıtsızca omuz silkiyor.

Ama buna biz diyemem, çünkü *biz* diye bir şey *yok*. Sadece *o* var. ve sadece *ben*, ve gelecek ay, her şey bitmiş olacak.

Bir şeyler değişebilir ama ben çok berbat durumdayım. Çok fazla sorunum var. Ben sadece onun sorunlarına yenilerini eklerim.

Reid buna kaçınan bağlanma diyor. Bunu ona başkalarına bağlanmayı sevmediğimi çünkü onlar gittiğinde hiçbir şeyi özlemek istemediğimi söyledikten sonra söyledi.

Jagger, Gabby ve Polly'ye sahipken biriyle bağ kuramayacağımı düşünmek benim için alaycı bir ama bana başka bir seçenek bırakmadılar. Ayrıca onlarla farklı çünkü hepsi platonik.

Julianna ile değil.

Ruhumu ateşliyor, beni elektrikli hissettiriyor. Yani, lanet olsun, beni canlı hissettiriyor ve yarını ve sonraki günleri iple çekmemi sağlıyor. Kendimden ve gülümsemelerimden nefret etmememi sağlıyor. Ona ya da Reid'e bile söylemedim ama uzun zamandır ilk kez aynaya bakıp gülümseyebildim. Gülümsememden nefret etmeme neden olan insanları unutabildim, çünkü tek düşünebildiğim gülümsememi sevmeme neden tek kişiydi.

Korku bedenimi ele geçiriyor ve paniğe kapılıyorum, kalbim çok hızlı atıyor ama donuk hissediyorum ve göğsüm acıyla sıkışıyor. Yutkunuyorum, mücadele ettiğim korkuyu hissetmemesini ve görmemesini umuyorum.

Reid ayrıca bende TSSB ve karmaşık TSSB olduğunu söyledi ve beni bu konuda ve tetikleyicilerim konusunda uzmanlaşmış bir uzmana yönlendirmek istedi. Söylediği tek şey bu değildi ve onunla birlikte olamamamın bir başka nedeni de bu.

Ben sorunların ve bokun yürüyen bir tanımıyım.

"Bilmiyorum, ama istedim." Boğazımı temizliyorum, sesim ağır ve karmaşık duygularla kalınlaşıyor. "Sana öğretmeme izin ver."

"Sen gerçekten bir Disney prensesisin," diye şakacı bir şekilde dalga geçiyor. "Telefonumdaki adını Prenses olarak değiştirmeliyim."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Beni ne olarak görüyorsun?"

Julianna'nın gözleri dönüyor ve başını eğiyor. "Uh." Garip bir şekilde kıkırdıyor. "Şeytanın Yumurtası."

Kıçına tekrar şaplak attım. "Şimdi seninkini değiştireceğim."

"Beni ne olarak aldın?"

"Sana söylemeyeceğim."

Bana ters ters bakıyor, zincirimi tutuyor ve beni boğmak için geri çekiyor. "Söyle bana."

"Kes şunu," diye homurdanıyorum çünkü bu beni şaşırtıcı bir şekilde ediyor. Daha sert çekiştiriyor. "Bana söyleyene kadar olmaz."

"Angel." Onu durdurmak için elini tutuyorum ama çoktan yarı sertleşmişim ve bunu hissettiğini biliyorum çünkü sarsılıyor. "Seni Angel olarak aldım. Şimdi kendinden memnun musun?"

Yüz ifadesi ısınıyor. "Melek olarak beni mi aldın?"

"Evet, ama bunu *Kıçımdaki Acı* olarak değiştireceğim." İnliyorum, aletim seçirirken duraklıyorum. "Tanrım, Julianna."

Bana masumca bakıyor. "Ben bir şey yapmadım. Sadece hafifçe boğdum. Seni tahrik edeceğini bilmiyordum."

Parmaklarımı saçlarımda gezdirerek, "Ben de öyle," diyorum huysuzca.

"Bekle, yani bana senin ilk sevgilin olduğumu mu söylüyorsun?" Gülümsüyor ve biraz fazla gururlu görünüyor.

"Evet, şimdi , çünkü sana nasıl dans edileceğini öğreteceğim."

Kalçalarını beni çıldırtacak şekilde yavaşça döndürüyor. "Ama istemiyor musun-"

"," diye kestim sözünü, kalçalarını sıkıca kavradım. "Başkasının numarasını taşıdığını unuttuğumu sanma. Bunun bedelini ödeyeceksin."

Gözlerindeki arzu sesimdeki tonla eşleşiyor, ama dürtülerimi harekete geçirmeden önce onu üzerimden kaldırıyorum.

Ayağa kalkarken kendimi ayarlıyorum ve onun plak çalarına gidiyorum. The Righteous Brothers'a karar vermeden önce plaklara bakıyorum.

"Unchained Melody" çalmaya başlıyor ve ben döndüğümde yüzünde güzel bir gülümseme beliriyor.

"The Righteous Brothers'a karşı bir şeyler hissettiğini bilmiyordum."

"Yaptığın her şey için bir şeyim var." Ona doğru ve bacağımla sehpayı kanepeye doğru itiyorum.

Oturma odasının ortasında duruyoruz. El ele, boştaki diğer eli omzumda, benimki de sırtının alt kısmında, onu bedenime yaslanana kadar yaklaşıtıyorum.

"Sadece beni takip et, tamam mı?"

"Tamam," diye yanıtlıyor ayaklarımıza bakarak.

"Bana bak."

Bakışlarını ayaklarımıza sabitliyor. "Güven bana, aşağıya bakmamı isteyeceksin."

"Güven bana, bana bakmanı istiyorum."

Sonunda geldiğinde, her şeyi unutuyorum ve neredeyse ona nasıl hissettiğimi söyleyeceğim, ama panik yükseliyor ve yapmıyorum.

"Rahatla." Belini sıkıyorum ve hafifçe kıkırdayarak kıvranıyor. Vücudunun benimkine karşı gevşediğini hissedene kadar tekrar yapıyorum. "Tamam, bu daha iyi."

Hareket etmesini söylüyorum ama ayağıma basınca duruyor ve yüzünü buruşturuyor. "Üzgünüm, bütün gece burada kalabiliriz."

"Bütün gece benim."

Dudaklarında muzaffer bir gülümseme beliriyor. "Benimle olmaktan hoşlandığını biliyordum."

"Senin içinde de." Kendi gülümsememle karşılık veriyorum ama onunkini görünce kibirli bir hal .

Julianna başını sallıyor, gülümsemesi geri geliyor ve beni takip ediyor.

O ara sıra adımlar üzerinde benim Ayak,
ama hiçbir şey a küçük

Yönlendirmenin faydası olmaz. Çabucak alışıyor çünkü her şeyde olduğu gibi bu konuda da biraz fazla düşünüyor.

Onun liderlik ettiğinin farkında olduğundan emin değilim ve ben de onu takip etmekten başka bir şey yapmıyorum. Ama hiçbir şey söylemiyorum çünkü bu hoşuma gidiyor, ona sarılmak, kalbinin benimkine yakın pompaladığını hissetmek, mırıltısının hafif sesini ve narin parmaklarının ensemdeki saçlarıma dolanışını dinlemek.

"Bu işte iyisin. Öğretmen olmalısın," diye takılıyor bana bakarak.

"Hocam? NBA'e gitmek istemediğimi nasıl bilmezsiniz?"

"Basketbol hakkında çok konuşmuyorsun. Jagger ya da Saint gibi değil. En iyi Birinci Lig okullarından birindesin ama buraya sadece üvey kardeşini kızdırmak için geliyorsun. Oyundan zevk ve gerçekten iyi olduğunu söyleyebilirim ama bu konuda tutkulu olduğunu sanmıyorum. Kariyer yapmak isteyeceğin şekilde değil."

Nutkum tutuldu, ama . Julianna her zaman bir şeyleri fark eder.

"Haklısın. NBA hiçbir zaman benim son oyunum olmadı. Oynamayı seviyorum ama daha fazla yıl yüksek sesle başa çıkabileceğimi sanmıyorum. Bazen aşırı uyarıcı oluyor."

"Karar verildi, öğretmen ya da özel öğretmen olacaksın. Bu konuda da çok iyisin."

"Öyle mi?"

"Evet ve yarın benimle birlikte çocuklara ders verdiğim sınıfa gelmelisin. Öğretmenlik yapmasanız bile, uğrayıp onları görmeniz iyi olur. Sizinle tanışmayı çok isterler. Orada bazı hayranlarınız var."

"Tamam, ben de seninle geliyorum."

"Gerçekten mi?" diye heyecanla sorar.

"Evet, seninle geleceğim." Çocuklarla aram pek iyi değildir ama Jagger'dan daha iyi olduğum kesin. Neden bilmiyorum ama onlar onu geriyor.

Bir süre sonra, kimseye itiraf etmediğim bir şey söyledim.

"Müzik," diye sessizce itiraf ediyorum. "Müzik alanında bir şeyler yapmak istiyorum. Geçen gün gördüğünüz sayfa bestelediğim ilk şey değil. Daha fazlası var."

"Ünlü olduğunda beni hatırlayacak mısın?" diyor içtenlikle, sanki bana gerçekten inanıyormuş gibi. Bunun olacağına inanıyor.

"Bunu düşüneneğim," diye ve kaşlarını çatıyor. "Şimdi seni döndürmeye gidiyorum."

Elini kaldırıyorum ve tekrar bana dönene kadar döndürüyorum, sonra yüzünde bir sırtış beliriyor.

"Kararımı verdim. Yarı eğitime gideceğim sonra bırakacağım." İyimserliğine gülümsedim. "Bana bir dans ayırır mısın?" "Bunu düşüneneğim." Şakacı bir şekilde omuz silkiyor.

Bir şey dikkatimi çekiyor ve daha önce sormadığıma inanamıyorum. "Kiminle gidiyorsun?"

"Finnick. Ona daha önce sormuştum... sen ve ben." "Oh."

ŞARKI SONA ERERKEN LANDON BENİ SON BİR KEZ DÖNDÜRÜYOR.

"Haklıymışsın, yavru zürafalara haksızlık etmişsin," diyor tekrar ona döndüğümde.

Kendimi geri çekip onu tersledim ve pikabımı kapattım. "Ben daha iyiyim ve sen bunu biliyorsun."

Omuz silkiyor ama dudaklarındaki küçük gülümsemeyi görüyorum.

Gözlerimi devirip üzerindeki poşetleri alıyorum. Her birini eledikçe kalbim büyüyor ve gördüğüm her şeyle daha sert atıyor. Bir kutu nane çayı, bir paket mini marshmallow, sıcak çikolata yapmak için kullandığım her şey ve kullandığım tamponların markası ve boyutu.

Eğer yapabilseydim, onun için yerde erimiş bir yapışkan su birikintisi olurdu.

Landon'ı kadın hijyen reyonunda doğru bedeni bulmak için onları incelerken hayal edemiyorum. Bekle, ama nasıl yapsın - sanki ne düşündüğümü biliyor gibi çünkü konuşuyor.

"Bir üvey kız kardeşim ve iki en iyi kız arkadaşım var. Bedenleri biliyorum ve banyonuzdaki kutuyu gördüğümde sizinkini hatırladım."

Kelimeler dilimin ucunda dolaşıyor, umutsuzca ağızımdan kaçırmak istiyorum ama ya her şeyi mahvederse? tutamadığım için ne kadar iyi gittiğimize dair uğursuzluk getirmek istemem. Öyle çok şey var ki

Benden hoşlandığını hissettiren pek çok işaret, pek çok şey yapıyor.

Ama çıkmadığımızı ve yaptığımız şeyin gelecek ay sona ereceğini söylediğimde hiçbir şey söylemedi. Eğer bu devam etmemek için bir işaret değilse, ne olduğunu bilmiyorum.

Son çantayı karıştırırken düşüncelerim kayboluyor ve Landon'ın numarası ve soyadı olan bir forma çıkarırken kahkahalarımı yutuyorum.

"Şirin, bu ne için?" Formayı baş ve işaret parmaklarımdan uçlarından tutup kendimden uzaklaştırıyorum.

Gözlerindeki şakacı parıltı sönüyor ve yerini daha karanlık bir şeye bırakıyor. "Bugün yanlış numarayı giymişsin gibi görünüyor ama endişelenme, bir sonraki maçta bunu giyebilirsin. Artık süveterden kurtulabilirsin."

Yüzündeki kendinden emin ifade beni kıkırdatıyor. "Endişen için teşekkürler, ama hiçbir şeyden kurtulmuyorum. Görüyorsunuz, ben elli beşin büyük bir hayranıyım. Orada oldukça harikaydı. Sizce de öyle değil mi?"

Ağzını açıyor ama kapatıyor. Uzaklaşmadan önce bana son bir kez bakıyor.

"Ne yapıyorsun?" gidiyorum ama durmuyor ya da cevap vermiyor. Odama girip dolabımın kapısını açana kadar bir görevdeymiş gibi yürümeye devam ediyor.

"Nerede?" diye soruyor huysuzca, bana dönerek.

Oyun oynamamalıyım ama onu gerçekten seviyorum. Bunu yapıyor da olabilirim çünkü Sienna'yla semi'ye gidiyor. Şimdi neden havasında olduğunu ve daha az şirret olduğunu anlıyorum.

"Neden bilmiyorum."

Kazağı masamdaki sandalyeye koydum. Eve döndüğümde çıkardım ve El'e vermeyi unutmak istemediğim için orada bıraktım. Ama sandalye masanın içine sıkıştığı için onu göremiyor.

"Julianna." Sesi derinleşiyor. "Jumper nerede lan?"

Mırıldanıyorum, pijamalarımı çıkarıp onun formasını giyerken düşünüyormuş yapıyorum. "Hatırlayamıyorum." Boy aynamın önünde durmuş, eteğimin kırımın tam ortasında durduğu yere bakıyorum. Aynanın içinden bakışlarımı kaldırdığımda onun gözleriyle karşılaşıyorum.

Yavaşça yukarı doğru kayıyor, sırtımda yanmadan önce kışımnda duruyor. "Sanırım unutmuşum."

Landon burnundan bir nefes üflüyor ve dili tıkırdıyor. "Tamam." Dolabıma doğru bir adım daha atıyor ve metal askıların onları tutan çubuğa sürtündüğünü duyuyorum.

Oyuncak kutum orada olduğu için gözlerim büyüyor. Birbirimizin yanında rahat ama bunu görmesini istemiyorum.

"Çık oradan. Kazak burada." Dolaba giriyorum ama çok geç çünkü arkasını döndüğünde elinde bir kutu var. "Onu yerine koy."

"Tamam."

Onu şüpheyle izliyorum. "Tamam mı?"

"Evet, geri koyacağım ama koymadan önce bir tane seç." Karanlık gözleri kutuya kayıyor, tüm oyuncaklarımı gözden geçiriyor. "Akıllıca seç yine de." Kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor ve uyluklarımın arasında hafif bir nabız atıyor.

"Neden? Ne yapacağız?" "Birini seç ve öğren."

Nabız, ısınmış yüzümde hissedene kadar yavaşça vücuduma yayılıyor.

Vibratörlere, dildolara ve diğer şeylere çok uzun süre bakmış olmalıyım, çünkü Landon kutuya uzanıyor ve her birini iyice inceliyor. Bir dakika sonra, en yeni oyuncağım olan eflatun renkli askısız straponu çıkarıyor ve onunla birlikte gelen küçük kumandayı alıyor.

Frimance için burada oldukları gece Daisy tavsiye etmişti. Sahip olduğu üç motor, yumurta ve dil kısmı nedeniyle en iyilerinden biri olduğunu söyledi. yüzden satın alıp denemem gerekiyordu. Henüz almadım ama sanırım bu gece alacağım.

Kutuyu yerine koymadan önce, benim de içinde sakladığım kayganlaştırıcıyı aldı. Kayışı taktığımda aldığım ücretsiz bir hediye idi.

Gergin bir şekilde birkaç adım geri atıyorum, planladığı şey hakkında endişelendiğimden değil, hevesli hissettiğim için. Landon benden dizlerimin üzerine çökmemi istese, bunu anında yapardım. Bunu düşünmezdim bile.

Elimi kaldırarak daha fazla yaklaşmasını engelledim. "Bana dokunma ayrıcalığını kaybettin. Özellikle de bu hafta bana yaşattığın onca şeyden sonra."

Kaşlarını kaldırıp neredeyse sıkılmış bir halde bana bakıyor. "Ben sana ne yaptım?"

O bir adım ileri atınca ben de bir adım geri atarak ters ters bakıyorum. "Bütün hafta benimle alay ettin."

"Önce sen benimle dalga geçtin. Ben sadece ödeşiyordum." Bana doğru yaklaştırmaya devam ediyor, sanki ben onun avıymışım ve beni tam istediği yerdeymişim gibi bakıyor.

İnanamayarak alay ediyorum, dizlerimin arkası yatağımın kenarına çarpıyor. "Sen gerçekten de küçük bir pislisin."

"Olmadığımı hiç söylemedim. Neden şaşırdığını anlamıyorum Julianna." Önümde durdu. Bizi ayıran tek şey göğsündeki avucum. "onu."

Meydan okurcasına yerimde duruyorum. "Beni zorlaman gerekecek, çünkü böyle bir şey."

"Tamam." Eşyaları yatağımın üzerine fırlatıyor ve göz açıp kapayıncaya kadar kocaman avucunu boğazıma dayayıp sıkıyor. "Bırak şu lanet elini."

Bunu bu kadar çabuk utanç verici ama Landon kollarını sırtımda dolaştırıp avucunu hâlâ boğazımda tutarken ve bedenimi onunkine doğru zorlayıp dudaklarını dudaklarımla birleştirirken bunun üzerinde durmuyorum. Dudakları aç bir şekilde dudaklarımı yutmadan önce içime çekebildiğim tek nefes bir soluk oluyor. Alt dudağımı ısırıldığında ağzının içinde inliyorum. Tekrar yapmadan önce acıyı dindirmiyor ve agresif bir şekilde dudağımı ağzına alıyor.

İnliyorum, gömleğini yumrukluyorum ama durmasını istediğim için değil. Acıtıyor. Kahretsin, acıyor ama aynı zamanda çok iyi hissettiriyor. Mazoşist olmalıyım, çünkü tekrar yapmasını istiyorum - hayır, tekrar *ihtiyacım var*. O da bunu biliyor çünkü dudaklarıma karşı kendini beğenmiş sırıtışını hissediyorum ve göğsünden gırtlaktan gelen kıkırdamalar yükseliyor.

Ondan uzaklaşırken yüzümü buruşturuyorum. "Senden nefret ediyorum."

Memnun bir iç çekti. "Evet, yarın olacaksın." Çelik grisi koyu renk gözleri vücudumda geziniyor, formasının içindeki beni iliklerine kadar hissediyor. "Bu gece giymen gereken şey buydu."

"Bir dahaki sefere giymeyi düşünebilirim."

"Hiçbir *kudret* ve *dikkate* alınacak bir şey yok. Bunu giyeceksin. Anladın mı?" Çenesi sıkılıyor ve boğazımdaki kavrama sıkılaşıyor yutkunmamı zorlaştırıyor.

Gerçekten mazoşistim, çünkü kalçalarımın arasındaki nabız artıyor ve sesindeki keskin talep karşısında külotum ıslanıyor.

"Hayır." Başımı sallıyorum ve yüzündeki hayal kırıklığı karşısında gülümsememi engelliyorum. "Ya takımdaki başka birine desteğimi göstermek istersem? Belki Quinton gibi birine?"

Kim olduğunu biliyorum çünkü bana birkaç kez çıkma teklif etti ve hiç cevap vermediğim halde bana sürekli DM atıyor. Bir keresinde onunla konuştum ve ağzını açtıktan sonra pişman oldum.

Aptalca bir sarışın şakası yaptı ve yaklaşık beş dakika süren konuşmamız boyunca göğüslerime bakarak beni terslemeye devam etti.

"Siktir et," diye hışırıyor, beni döndürüyor ve eli hâlâ boğazımdayken sırtımı sert göğsüne yaslıyor. Öfkesini hissediyorum; vücudundan sıcak dalgalar halinde yayılıyor ve zaten sıcak olan tenimi kabartıyor. Sıcak nefesi kulağımın kabuğunu gıcıkıyor ve sonra sakalı kaşıyor. "Yemin ederim, benden nefret edeceksin."

"Doğru," diye mırıldanıyorum ve her şey çok hızlı gerçekleştiği için hepsi bu kadar. Göğsümü yatağa yapıştırıyor ve kalçalarımın tutarak beni geriye çekiyor ve karnımın altına bir yastık yerleştiriyor. "Vay , ne kadar yoğun," diye alay ediyorum, onu kışkırtıyorum çünkü ne kadar kötü olabilir ki?

Öne doğru eğiliyor, üzerime geliyor ve saçlarımı yana doğru hareket ettiriyor. "Yarını siktir et, bu gece benden gerçekten nefret edeceksin."

Tüm vücut ısını ve oksijeni doyuran sözlerini de beraberinde götürerek uzaklaştığında ürperiyorum. Hava o kadar yoğun ki ciğerlerimi yakıyor, nefes almamı zorlaştırıyor.

Formayı kışımın üzerinden çekip külotumu ilk nefesimi alıyorum. Ve beni ne kadar kanıtlamak için, parçalanmış materyali yüzümün yanına yatağa fırlatıyor.

Başımı öfkeyle geriye atıyorum ve ona ters ters bakıyorum. "Kesinlikle olmaz!

Kıyafetlerin zor bir sınır olduğunu biliyorsunuz."

Hiç aldırış etmeden tembelce bir omzunu kaldırıyor ve boş boş bana bakıyor. "Umurumda değil." Gözleri gözlerime kilitlenmişken avucunu kaldırıp kırımın yanağına sert bir tokat atıyor. Ani acıyla irkilip sarsılıyorum, neredeyse ayağı kalkacağım ama diğer avucuyla beni tutuyor. "ya da kıpırdama. Daha iyiye gitmeyecek."

Sonra diğer yanağına tokat atıyor. Öncekinden daha yüksek sesle inliyorum, keskin kabarcıklar ayak parmaklarıma kadar iniyor.

Sertçe yutkunarak zor nefes alıyorum. "."

Öyle oldu ama tekrar yapmasını istiyorum. Bu yüzden kırımı kaldırıyorum, neredeyse ayak parmaklarımin ucunda duruyorum.

"Mesele bu değildi." Sesinde sadist bir ton var. Ayağını kullanarak bacaklarımı ayırıyor, bir yandan da sırtımın onun için dik durmasını sağlıyor.

Ona dikkatle bakıyorum ve amıma tükürürken birkaç kez göz kırpyorum ve sanki ilki yeterli değilmiş gibi tekrar yapıyor. Gerçi olmalıydı, çünkü son derece ıslak olduğumu biliyorum.

"Şimdi, bu olabilir." Avucunu geriye doğru sallıyor ve geçen sefer yaptığı gibi amıma tokat atıyor.

Yalan söylemiyormuş. Canım o kadar çok yanıyor ki, çarşafaları yumruklarken iniltili çığlıgımı yatağı bastırmak zorunda kalıyorum. Tekrar yapıyor, bu sefer daha sert ve yine sesimi bastırıyorum çünkü bu sefer sadece bir inilti değil. Gırtlaktan gelen bir çığlık çünkü acıtıyor ama acı yavaş yavaş azalmaya ve zevkli hale gelmeye başlıyor.

Göbeğim daralıyor, ayak parmaklarım kıvrılıyor ve klitorisim, amımın yeterince protesto etmesine rağmen tekrar yapmasını beklerken zonkluyor.

Saldırısına devam ediyor, her bir kış yanağı ve benim kedi arasında dönüşümlü olarak klitorisimi kasıtlı olarak kaçırıyor.

"Lütfen," diye yalvarıyorum, nefeslerim sertleşiyor, parmak eklemlerim beyazlaşıyor ve bedenim boşalmak için acı çekiyor. "Lütfen, Landon."

Cidden ve tamamen batırdım. Onu kışkırtmaya karar verdiğimde aklımdan ne geçiyordu bilmiyorum. Birkaç dakika önceki halimden gerçekten nefret ediyorum çünkü biz aynı kişi değiliz.

Kasıtlı olarak orgazmımı engelleyeceğini bilmeliydim. Başından beri planının bu olduğunu bilmeliydim, çünkü Landon'dan öğrendiğim bir şey varsa, o da onun aşağılık bir piç olduğudur.

"Şaka yapıyordum." Bacaklarımı tekrar kapatmaya çalışıyorum ama yanımdaki ayağı bunu yapmama engel oluyor. "Quinton'ı gerçekten tanımıyorum. Bana sürekli mesaj atıyor ama yemin ederim cevap vermiyorum. I-"

"O ne?" Sesi derinleşiyor, havada bir şeye çarpıyor.

"Önemli . Önemli bir şey değil. Özür dilerim, tamam mı? Seninle alay . Lütfen gelmeme izin verir misin?"

"Hayır, ne dedin?" diye sorar ve askısız strapon ile kayganlaştırıcıya uzanır.

Alt dudağımı ısıyorum ama amımı tekrar tokatladığında bırakıyorum. İnliyorum, gözlerimi kapatıyorum ve bir şey yapacağını umarak utanmadan yatağa sürtünüyorum, ama yastık yüzünden olmuyor.

"Bana Instagram'dan mesaj atıyor ama yemin ederim hiç cevap vermiyorum."

Yumuşak silikonun ucunun yarığımdan aşağı sürüklendiğini hissetmeden önce boğuk bir vızıltı duyuyorum. İnliyorum, gözlerim dalgalanıyor ve utanmadan, zonklayan klitorisimi sıyırması umuduyla kalçalarımı döndürüyorum. Boşalmam için yeterli olacağını umarak daha hızlı atmasını bile sağlıyorum ama olmuyor.

Yemin ederim çığlık atabilirdim ve onu tekrar yatağa bıraktığında neredeyse çığlık .

"Başka kimse var mı?" Bu gırtlaktan gelen iki kelime tenimde buz gibi hissettiriyor, ama serin hissettiren tek şey bu değil. Kayganlaştırıcıyı göt deliğime sürüyor.

Ne yapmak üzere olduğumuzu anladığımda gözlerim açılıyor ve heyecanlandığım kadar dehşete kapılıyorum.

Omzumun üzerinden bakarak kot pantolonunun düğmelerini açmasını ve fermuarını indirmesini izliyorum. Kot pantolonunu ve boxer külotunu indirip sert aletini dışarı çıkarırken şaşkın şaşkın bakıyorum.

"Julianna, başka kimse var mı?" diye sinirli bir şekilde soruyor ve dikkatimi sıkıntıyla gölgelenmiş yüzüne çekiyor.

"Sadece... birkaç daha," diye itiraf ediyorum, ama onlarla konuşmak istesem bile kısmını atlıyorum, çünkü hiçbirini onunla kıyaslamaktan kendimi alamıyorum. Kimse onunla ölçüşemez gibi görünüyor.

"Hmmm." Kıyafetlerinin geri kalanını atıyor ve tamamen çıplak bir şekilde arkamda duruyor.

"gerekmiyor mu?" Formaya bir göz attım.

Tekrar üzerime gelene kadar öne doğru eğiliyor, aleti dürtüyor ve ön spermi sırtımı kaplıyor. Belindeki straponu uzanıp onu arasına getirdiğini gördüğümde ürperiyorum ve nefesimi tutuyorum.

"Hayır, onu çıkarmayacaksın," diye güvensizlikle homurdanıyor ve hiçbir uyarıda bulunmadan onu sertçe içime sokuyor.

Bir nefeste tıkanıyorum ve dişlerimi alt dudağıma gömüyorum. Çok doluyum, strapon beni işkence gibi ama lezzetli bir şekilde geriyor. Gerçekliğe ve çarşaflara tutunmak için mücadele ediyorum. Taçtan gelen titreşimler, aman Tanrım, bu gerçek dışı. *Kahretsin!*

"Sırtındaki benim lanet soyadım. Bu benim olduğun anlamına geliyor ve seninle bir şansı olduğunu düşünen olursa lanetleneyeceğim. Çünkü bu asla olmayacak, değil mi?"

Uzun parmakları vahşice kalçalarımın giriyor, öfkeyle ve sahiplenerek sanki benim hatamış gibi bana uzanıyorlar, ama aynı zamanda bir açıklama yapıyormuş gibi.

Zayıfça başımı sallıyorum ve titreyen bir nefesle *"doğru"* diye mırıldanıyorum. Titreşimlerin getirdiği ezici hisle bacaklarım titriyor. G noktamı kızdırdığını hissediyorum ve etrafında kenetleniyorum.

"Güzel," diye mırıldanıyor kalınca ve sert, memnun bir mırıltı onu terk ediyor.

İnliyorum, umutsuzca serbest kalmak istiyorum ama beni bırakıp küçük kumandayı elime bu düşüncem sona eriyor.

"Bunun kontrolü sende olacak ve ne kadarını kaldırabileceğine sen karar vereceksin," diyor ve sadece strapondan değil, aynı zamanda kışımı sikmesinden de bahsettiğini anlıyorum.

Ne yapacağımızı düşünürken ağzım inanılmaz derecede kurudu. Bunu daha önce hiç yapmamıştım, içimde aynı anda iki şey olmamıştı. Silikon oyuncak amımın içine sokmuşken, onun sikini göt deliğime sokacağını düşünmek sarsıcı.

Bunu hayal etmek ne kadar ürkütücü olsa da, bu düşünce karşısında kendimi ahlaksız ve son derece tahrik olmuş hissetmekten alamıyorum. O kadar tahrik oldum ki meme uçlarım acı verici bir şekilde dikleşti. Sadece formanın malzemesini sıyırmaları bile vücudumun alt kısmına zevk şokları gönderiyor.

"Eğer çok fazla gelirse, bana söylemeni istiyorum ve duracağım. Tamam mı?"

"Tamam." Parmaklarımı küçük kumandanın etrafında kıvırıyorum, yine de en düşük titreşim seviyesinde bırakıyorum.

"Dizlerini yatağa koy," diye emrediyor.

Çakırkeyif olduğumu hissediyorum, çünkü dizlerimi yatağa doğru kaldırdığımda bacaklarım neredeyse beni bırakacakmış gibi sallanıyor ve her şey dönüyor. Başım derin bir sis içinde, ateş her yerimi yalıyor ve vücudumdaki sinapsların kabarcıklı basınçtan vurulduğundan eminim. Terliyorum bile. Boncuk boncuk terler alnıma, göğüslerimin arasına ve sırtıma yapışıyor.

"Ohhhhhh," diye inliyorum, silikon penisin içimde bir şekilde hareket etmesiyle geriliyorum. İsteddiği pozisyona geldiğimde, göğsümü şilteye bastırıp dizlerimi yatağa koyup kıçımı havaya kaldırdıktan sonra yastığı dikey olarak kaydırıyor ve beni bastırıyor. Bu, oyuncağı içimde daha derine itiyor ve G noktama çarpıyor.

Her şey bulanıklaşıp beyazlaşmadan önce gözlerim fal taşı gibi açılıyor. Çenem gevşiyor ve kaynayan elektrik şoku bedenime çarpıyor. İçimdeki her şey yanıyor.

O kadar sert boşalıyorum ki, yüksek sesle hüngür hüngür inliyorum ve ardından birkaç karışık kelime geliyor. Ağızımdan ne çıktığını bilmiyorum ama durduramıyorum çünkü orgazm o kadar yoğun ki neredeyse nefesim kesiliyor.

"Keşke kendini görebilseydin," diyor Landon bir süre sonra, ben kendimi toparlamaya çalışırken, ama her nasılsa orgazm hafif artçı sarsıntılarla geri geliyor. "çözülürken çok ateşli görünüyorsun. Bunu benim sikimin üzerinde tekrar , değil mi?"

Yapabildiğim en iyi şey zayıf bir baş sallama, çünkü oyuncağın tepesi hala içimde titreşirken, hala G noktamı sıyrırken onu hissetmeyi bırak.

Kıpırdamadan durmak zor, ama iki parmağını göt deliğimde hissettiğimde başarıyorum. Nazik davranıyor, parmaklarının uçlarını masaj yapar gibi fırçalıyor.

Omzumun üzerinden baktığımda, onu gördüğümde tekrar boşalabileceğime yemin edebilirim. Aleti, kayganlaştırıcı olduğunu tahmin ettiğim şeyle parlıyor ve tembelce okşuyor. Kaşları çenesiyle birlikte dikilmiş, gözleri kıçımda ve bana ne yaptığında.

Gözlerimi üzerinde hissediyormuş gibi bana bakıyor, bakışlarımız çarpışıyor ve yüzünde boktan bir sırıtış beliriyor.

"Benim için nefes al, tamam mı?"

Tuttuğumu fark etmediğim bir nefes veriyorum. Gözlerimi kırıştırıyorum, kendime nefes almayı hatırlatmak için elimden geleni yapıyorum ama içime bir parmağını soktuğunda geriliyorum ve gözlerimi sıkarak kapatıyorum.

Tanrım, bu çok fazla ve sadece bir parmak.

"Nefes al, aşkım, nefes al," diye cesaretlendiriyor ve kalçamı tutuyor. Parmağı hareketsiz, içime doğru itiyor. "Şu anda amının ne kadar iyi hissettirdiğine odaklan. İhtiyacın olursa kumandayı kullanmayı unutma."

Bunun hatırlatılması hafif rahatsızlığın neden oldu.

"Çok iyi yapıyorsun, parmağımı böyle alıyorsun ve biliyorum ki benim horozumu da aynı şekilde alacaksın, değil mi?" diye şiddetle övüyor.

"Evet," diye mırıldanıyorum, içimde zevk kıvılcımları çakarken başımı bir o yana bir bu yana eğiyorum.

Parmağını içimden çıkardığında ürperiyorum, ama yerine aletin büyük, heybetli ucunu koyduğunda tekrar geriliyorum.

"Rahatla, aşkım. Söz veriyorum seveceksin." Kalçamı şefkatle sıkıyor.

Tekrar rahatlıyorum ve yumurtayı etkinleştirmek için belden bağlamalı aletin ikinci motorunu çalıştırıyorum. Klitorisime doğru yavaşça ve alaycı bir şekilde dönerek vücudumdaki tüm gerginliği hafifletiyor. Buna o kadar odaklanmışım ki, daha fazla baskı uygulamak için kalçalarımı yastığa doğru küstahça yuvarlıyorum, ancak Landon ucu daha derine iterken beni durmaya zorluyor.

Kıç deliğim içeri girdiğinde kasılıyor ve onu dışarı çıkmaya zorluyor, ama o vazgeçmiyor. Yavaş yavaş kendini içeri itiyor ve tacı nihayet içime girdiğinde, hala tamamen içimdeyim.

O kadar büyük ki, nefes almakta zorlanıyorum. Yoğun hissettirdiği için bunaltıcı, içimdeki oyuncak bile acıyı maskeleyemeye yardımcı olamıyor.

"Lanet olsun," diye inliyorum yatağa, tükürüğüm yorganı ıslatıyor.

"Lanet olsun," diyor sıkılmış dişlerinin arasından, parmakları kalçama batıyor. "Çok iyi hissediyorsun. Çok sıkı..."

Sesi beni sakinleştiriyor ve ne olduğunu anlamadan, o tekrar rahatlıyorum. Boşluğa göz kırpiyorum ve

ucunu anüsümün etrafında gezdiriyor, kendini sokuyor. Basınç geri dönüyor ve yine onu dışarı itme ihtiyacı hissediyorum, ama eskisi kadar acı verici gelmiyor.

"Şu sikimi alışına bak." Biraz daha derine itiyor ve sonra tekrar çekiyor. Sözlerine, hissettiğim boşluğa ve onu ne kadar çaresizce istediğime inliyorum. Ama çok geçmeden tekrar içime giriyor. Titriyorum, ne kadar derine görünce miyavlıyorum. "Çok , değil mi? Seni istediğim gibi becermeme izin veriyorsun. Amını ve göt deliğini kullanmama izin verişine bir bak."

Onun ve silikonun etrafında kenetleniyorum. İnanılmaz derecede oluyorum, sözleri ve ne kadar haklı olduğu beni yakıyor. Çünkü bedenimi istediği gibi kirletmesine kolayca izin vereceğim ve o da bunu biliyor.

Titreyen parmaklarım düğmeye gidiyor ve , tüm penis canlanıyor. Ucunda titreşmek yerine, içimde sarsılıyor, yukarı ve aşağı hareket ediyor.

"Evet, senin için kolayım." Bir çığlık atıyorum, vücudum içimde nasıl hareket ettiğine ve kendini nasıl daha derine ittiğine ve sonra kendini tekrar tamamen çıkardığına titriyor.

Boğuk boğuk inliyor ve eminim nefesinin altında küfürler ediyor ama kalbim hararetle atıyor, kulaklarımda çınlıyor. Olan biten her şeye odaklanmaya çalışıyorum ama baskıdan ve bedenimi ele geçiren coşkulu zevkten fiziksel olarak titriyorum. Bu çok fazla. Düşünemiyorum.

"Lan-Landon, ben-ben yapacağım...ahhhh!" Boğazımın arkasından bir çığlık yükselirken yüzümü yatağa gömüyorum. Tekrar boşalıyorum ve bu sefer öncekinden farklı hissediyorum. Ruhumun bedenimden ayrıldığını ve oksijenin yok olduğunu gerçekten hissediyorum.

Sanırım ben de ağlıyorum ama ağlayıp ağlamadığımı bilemeyecek kadar ileri gitmişim ve tekrar içime girdiğini hissettiğimde tüm gerçeklik duygumu kaybediyorum. Göt deliğim ona karşı savaşmıyor. Tamamen içime girene kadar ona kolayca izin veriyor. Ve taşaklarının tenime hafifçe vurduğunu duyuyorum.

Parmak eklemlerim patlıyor ve boğazının arkasından yüksek ve hırıltılı, derin bir homurtu yükseliyor.

"Siktir, çok sıkıydın," diye tıslıyor, parmakları agresif bir şekilde tenime batıyor, diğeri saçlarımı avuçluyor. "Yemin ederim, beni delirtiyorsun." Saçlarımı geriye doğru çekip yüzümü ve göğsümü yatağın üzerinden kaldırıyor ve ona bakmamı sağlıyor. "Seni becerirken beni izlemeni istiyorum. Hiç kimsenin seni benim kadar iyi hissettiremeyeceğini görmeni istiyorum. Kimse seni sikemez, Julianna."

Bir şey söylemek istiyorum ama o kadar doluyum ki tek bir kelime bile üretebileceğimi sanmıyorum. Çok fazla şey hissediyorum - sırf ona bakabilmek için boynumun aldığı garip açı, saçımı ne kadar sert çektiği için kafa derimde oluşan acı şokları, göt deliğimin etrafında zonklaması, amımın penisin etrafında titreşmesi ve yumurta etrafında dönerken klitorisimin spazm geçirmesi.

"Daha fazla, lütfen daha fazla ver." Gözlerimi uzaktan kumandaya çeviriyorum ve onun bakışları da beni takip ediyor. Üç motor fonksiyonunu da açıyorum ve kıcımlı ona doğru itiyorum.

Nefesim kesiliyor, ne kadar aşırı görünce gözlerim , ama içime girip çıktıkça on katına çıkıyor. Yavaşça başlıyor ve sonra hızı artıyor. Beni acımasızca beceriyor. Teni benimkine çarpıyor, yüzünü ve gövdesini bir ter tabakası kaplıyor ve karmakarışık saçları alnına dökülüyor.

girip çıkması vahşi ve hayvani. Yorganı kavrayarak yatağa tutunmaya çalışıyorum ama ellerim titrediği için parmaklarım güçsüz kalıyor.

İnliyor ve inliyor, zıplarken gözleri kıcımda ve bağlandığımız yere kadar benimkinde. Ya da en azından , çünkü aynı zamanda çığlıklarımı bastırmak için elimden geleni yapıyorum çünkü bir apartman kompleksinde yaşıyorum ve bu duvarlar en kalın duvarlar değil. Ama görünüşe göre Landon buna izin vermiyor ve ne yaptığımı biliyor. Neredeyse oturur pozisyona gelene kadar yukarı çekiyor ve elini boğazıma doluyor.

Belden bağlamalı içimde hareket ettikçe, farklı bir açığa ulaştıkça ve beni daha önce hiç olmadığım bir şekilde gerdikçe nefes alıyorum. *Aman Tanrım, çok doluyum, kahretsin, kahretsin, kahretsin!*

"Nasıl sikilmekten hoşlandığını herkes öğrenecek diye utanıyor musun? Her iki deliğin de pis küçük bir fahişe gibi doldu. Kendine bir bak, sikimi kolayca içine , içinde ne kadar derin olduğunu hisset," dedi kabaca

kulağıma yaklaşıp eliyle boğazımı sıkıyor. "Benim için ne kadar kolay ve çaresiz olduğunu bilsinler. Seni duysunlar."

Sesindeki derin talep kendimi tutmama izin vermiyor ve dediğini yapıyorum. , daha fazlası için adını inliyorum ve sonra onu hissediyorum, midemdeki baskıyı. Kendimi serbest bırakma dürtüsü, ama bunu yaparsam ne olacağını biliyorum ve bunun düşüncesi beni utandırıyor.

Ona odaklanmak için elimden geleni yapıyorum, kıcıımı nasıl tuttuğuna, taşaklarının bana çarpmasına, boğazımı nasıl sıkıştırdığına, sıcak nefesinin sırtımı havalandırmasına, ama bu sadece ihtiyacını artırıyor.

Bunu nasıl yaptığını, kendimi tuttuğumu nasıl anladığını bilmiyorum çünkü silikon penisi çıkarıp bir yere atıyor ve klitorisimi parmaklarının arasında sertçe sıkıştırıp yuvarlıyor.

"Sakin kendini tutma. Gel," diye sertçe emrediyor ve bir parmak şıklatması gibi yapıyorum.

Tüm vücudum uyuşuyor, kasılıyor, nabız atıyor, yanıyor ve içimden sert bir çığlık yükseliyor. Sadece , fışkırıyorum da. İçimden hızla akıyor. Utanacak zamanım yok çünkü zihnim unutkanlık içinde.

Vücudumu ele geçirmeye devam ederken göt deliğim onun etrafında seğiriyor, onu içimde daha derine emiyor ve kavırıyor.

Landon sertçe nefes alıyor, hamleleri daha da yavaşlıyor ve saçlarımı tutuşu sıkılaşıyor. Sonra boğazından boğuk bir inilti çıkıyor ve yavaşlıyor. İçimde serbest kalmadan önce şiştiğini hissediyorum, ama işi bitene kadar kalçalarını bana sallamayı bırakmıyor.

Ağır pantolonlar, nefesler ve kalıcı inlemeler odada yankılanıyor ve saçlarımı bıraktığında, bitkin ve zayıf hissederek öne doğru yığılıyorum. Yavaşça çekilirken etrafında hissettiğim dolgunluğun kaybolmasıyla ürperiyorum.

Aynı anda hem çok fazla hem de çok az şey hissediyorum, iyileşebileceğimi hiç sanmıyorum.

Landon yanımdaki yatağa yığılıyor ve ben başımı çevirip ona bakıyorum, gözlerim dolu dolu. Az önce yaptığım dağınıklıktan utanırdım ama onun umurunda olmadığını ve bundan ne kadar hoşlandığını da biliyorum. Ayrıca dölünün içimden sızdığını, kalçamın iç damladığını hissediyorum.

"Vücudum resmi olarak iş için kapatıldı. Bir daha bana dokunmayı aklından bile geçirme."

"Aşkım, daha yeni başlıyoruz."

"ŞU ANDA SENDEN GERÇEKTEN NEFRET EDİYORUM, EĞER BANA BAKMAYI KESMEZSEN seni dışarı atacağım."

"Sana benden nefret edeceğini söylemiştim," diyor Landon kesin bir ifadeyle.

Toparlayabildiğim en öfkeli bakışla onu kısıtıyorum ama uykuya dalmama saniyeler kalmış gibi görüldüğümünden eminim.

"Verdiğin sözleri tutabildiğini bilmek güzel," diye mırıldanıyorum.

"Her zaman yaparım."

Uzaklara bakarken göz kırpmışlarım yavaş ve ağır oluyor ve aramıza biraz mesafe koyuyorum. Ama bu biraz rahatsızlık vermekten başka bir işe yaramıyor.

Landon daha yeni başladığımızı söylediğinde şaka yapmıyordu. Ona kolayca hayır diyebilirdim çünkü sınırlarıma saygı duyacağını biliyordum ama ben bunun tam tersini yaptım.

İşi batırdım çünkü Landon'ın D1 sporcusu olduğunu, dolayısıyla dayanıklılığının inanılmaz olduğunu hesaba katmadım. Sürekli antrenman yapıyor, çalışıyor ve sporcuların formda kalmak için yaptığı şeyleri yapıyor.

İlkinden sonra duş aldık, pisliği o temizledi çünkü benim yapmama izin vermedi ve yemek yedik. Sonra bana bir bakış attı. Tekrar çıplak kalmamız için tek bir bakış yetti.

Ne düşünüyordum bilmiyorum çünkü zaten ağrım vardı, ama yavaş gideceğine ve iyi hissettireceğine söz verdi. Ve yerine getirdi. Bahsetmeyi unuttuğu şey ise, "*atlama olayını*" hala *atlatamadığı* için, götlük olsun diye beni bilerek kenara çektiği idi.

Şikayet etmemeliyim çünkü orgazm buna değdi, ama zavallı vajinam bir sonraki kadar geçici olarak iş göremez durumda.

"Gördüğüm topallama mıydı?"

Alaycı sesi beni sinirlendiriyor ama cevap vermiyorum. Orta parmağımı kaldırıyorum ve öğrencilerimin gelmesini beklerken bakışlarımı kapıya sabitliyorum.

Göz ucuyla dudaklarının görüyorum ama çok emin değilim ve bakmayı reddediyorum.

"Hey." Landon durup görüşümü engelliyor.

Başımı geriye atarak kollarımı göğsümde kavuşturuyorum. Kızgın görünmeye çalışıyorum ama yüzündeki küçük gülümseme bunu bastırıyor ve ben de kendi gülümsememle karşılık veriyorum. "Hey."

"Bunları benim için aldığın için teşekkürler. Ama almamalıydın, kendi eşyalarımı getirebilirdim."

"Biliyorum, ama istedim ve bu adil. Benim senin evinde eşyalarım var ve şimdi senin de benimkinde eşyaların var."

Önemli bir şey değil. Ona sadece kontak lens solüsyonu, kontak kılıfı ve kaldığı zamanlar için birkaç tuvalet malzemesi aldım.

Yüzü aydınlanıyor. "Dün gece çok eğlendim. Sen eğlendin mi?"

Dudaklarım neredeyse düşecek, ama onları sağlam tutmayı başarıyorum, ama kalbimin durduramıyorum.

Evet, eğlenceliydi ama bundan daha fazlasıydı. Başka hiç kimsenin sahip olmadığı şekilde bana sahip olmasına izin verdim. Ben onu takip ederken ve ona güvenirken onun tüm kontrolü ele geçirmesine izin verdim. Ayrıca *aptalca* bir şekilde kendimi ona kaptırdım.

Bu onun hatası değil, çünkü bana seksten başka bir şey vaat etmedi. Bu yüzden hissettiklerime karşılık vermediği için üzülmemeliyim.

Bu düşünce kalbimi burkuyor ama yine de başımı sallayarak devam ediyorum. "Evet, eğlenceliydi."

Başını eğip beni inceliyor, dudakları düzleşiyor. "Sorun nedir?"

"Neden bir olsun ki?"

"Sana zarar vermedim, değil mi?" Yüzünü endişe kaplar.

'Hayır, ama senden gerçekten hoşlanıyorum ve bunu sana söyleyememekten nefret ediyorum çünkü bu aramızdaki ilişkiyi tuhaflaştıracak. Sienna'yı semi'ye götürmenden de nefret ediyorum ama ben kim oluyorum da sana ne yapıp ne yapamayacağını söylüyorum? Söylemek istediğim şey bu, ama bu kelimeleri yutuyorum ve ağzımdan çıkarken asitli tadı olan diğerlerini zorluyorum.

"Söz veriyorum yapmadın. Dün gece gerçekten çok eğlendim ama bir daha komşularımın yüzüne bakabileceğimi sanmıyorum." Yarı şaka yapıyorum, çünkü iki yanımdaki dairelerin ve alt kattakinin her şeyi duyduğundan yüzde yüz eminim.

Beni izliyor, gözleri inanmıyormuş gibi kısılıyor. "Başka bir sorun var. Bana karşı dürüst ol."

"İ-"

"Aman Tanrım!" Tiz bir çığlık sözümü kesiyor. Bunun için minnettarım ama Landon'ın irkilmesi, yüzünün rahatsızlıkla buruşması kendimi kötü hissediyorum. "Bu Landon! Aman Tanrım, gerçekte çok daha uzunsun!"

Yedi yaşındaki Anaya bir çığlık daha atamadan hemen, "Hey, iç mekan seslerini kullanalım," diyorum.

Gergin omuzları gevşiyor ama sanki onun ya da başka bir çocuğun tekrar yapmasını bekliyormuş gibi hâlâ tetikte olduğunu söyleyebilirim.

"Vay anasını!" Büyük çocuklardan Andre, gözleri faltaşı gibi açılmış, olduğu yerde donup kalmış bir halde bakakaldı.

"Bayan Julianna, Andre kötü söyledi," diye kız kardeşi Kasey, hâlâ Landon'a şaşkınlıkla bakmakta olan küçük parmağıyla onu işaret ediyor.

"Andre, dil," diyorum ama ona gülümsüyorum çünkü kızamıyorum. Çocuk çok şaşırmış görünüyor. "Millet, hepinizi tanıştırmak istiyorum-"

"Landon!" diyorlar hep bir ağızdan, yüzlerinde heyecan, şaşkınlık ve inanamama ifadeleriyle onun etrafında toplanıyorlar. Büyük çocuklardan bazıları telefonlarını çıkarıyor ama fotoğraf çekmeden ya da onu kaydetmeden önce onları durduruyorum.

Çocukların sahip olduğu popülariteyi gerçekten hafife almışım. Heyecanlı olmalarını bekliyordum ama bu değildi. Hatta

Çocukların en küçüğü kaybetmek üzereymiş gibi görünüyor.

"dinleyin." Dikkatlerini çekmek için ellerimi bir kez çırpıyorum ve bu Landon'a geri adım atma şansı veriyor. Aşırı uyarıldığından şüphem yok. Kulaklıklarını çünkü ona çocukların uslu duracağını söylemiştim. Daha iyi bilmeliydim; çocuklar çocuktur. Heyecanlı oldukları için onları suçlayamam ama bununla uğraşmak zorunda kalmamalı. "Landon size izin vermedikçe, fotoğrafını çekmeyin ya da onu kaydetmeyin." Bazıları telefonlarını ceplerine geri sokarak sönüyor. "Bu çekemezsiniz demek değil. Sadece önce ondan izin istememiz gerekiyor, tamam mı? Şimdi, bize bir saniye izin verirseniz, Landon'la konuşmam gerek, tamam mı?"

"Tamam," diye coşkuyla cevap veriyorlar ve gözlerini ondan ayırmadan kendi aralarında sohbet ediyorlar.

Başımı kapıya doğru eğiyorum ve o da beni koridora kadar takip ediyor. "Çok özür dilerim," diyorum aceleyle, "kulak kesildiğimizde. Biliyordum.

Orada bazı hayranlarınız vardı. Böyle tepki vermelerini beklemiyordum. Gitmek istersen üzülmeyeceğime söz veriyorum. Söyleyebilirim-"

"Beni burada istediğin sürece hiçbir yere gitmiyorum," diyor kararlılıkla.

"Emin misiniz? Yine biraz gürültü yapabilirler."

Omuz silkiyor. "Onlar çocuk. Geldiğimde bunu biliyordum ve bu bir ilk olmayacaktı. Çok fazla tanışma ve selamlaşma ve başka şeyler yapıyoruz. Bana bir şey olmaz. Çok fazla gelirse size haber veririm."

"Tamam, ama fikrini değiştirirsen-"

"Yapmayacağım."

Midem takla attı. "Tamam."

Geri dönmeden önce Landon kolumu tuttu ve fısıldadı, "Adımlarını düzelt. Biraz sert görünüyorsun."

Gözlerimi devirdiğimde sırtıyor ve tekrar içeri girdiğimde "Daha iyi" diye mırıldandığını duyuyorum.

İçeri girdiğimizde çocuklar Landon'ı soru bombardımanına tuttu. "Lütfen, lütfen, *lütfe*n fotoğraf çekebilir miyiz?"

"Gömleğimi imzalar mısınız? Söz onu asla yıkamayacağım." "Final Four'a tekrar katılabileceğini düşünüyor musun?" "Çok uzunsun. Her yere nasıl sığıyorsun?"

"Neden bu kadar çok dövmen var?"

Daha birçok soru soruluyor ama onları susturmak için tekrar alkışlamak zorunda kalıyorum.

"Her seferinde bir tane, çocuklar." Sırıtiyorum.

"Teker teker. Her seferinde sadece bir tanesine cevap verebilirim," diyor Landon ve yemin ederim gözleri parlıyor ve yüzleri aydınlanıyor.

"Peppa Pig gibi konuşuyorsun." Kasey kıkırdıyor.

Landon'ın kaşları çatıldı ve "Peppa Pig de neyin nesi?" diye sordu.

Gülmemek için gözlerimi kaçırmak zorunda kalıyorum.

"Bayan Julianna kız arkadaşın mı?"

Boğazım kuruyor ve yüzüm ısınıyor. "Neden soruları sona saklamıyoruz? Bay Taylor'ı binlerce soruyla bunaltmak istemeyiz."

Landon'ın yanağı seğiriyor. "Bayan Sparks bana hepimizin ksilofon çalmayı öğrsöyledi. Neden bana ne öğrendiğinizi göstermiyorsunuz?"

Hepsi koşturup eşyalarını kendileri için ayrılmış bölmelere yerleştiriyor ve ksilofonlarının arkasına oturuyorlar.

"Bayan Julianna, Landon bize de nasıl oynanacağını öğretecek mi?" "Hayır, o sadece-"

"Duruma göre değişir," diye yanıtlıyor.

Birinin "Bu şimdiye kadarki en güzel gün" dediğini duyduğumda ona gülümsüyorum.

"Ksilofon çalıyor musunuz, Bay Taylor?"

"Hayatımda hiç dokunmadım, Bayan Sparks."

"Bu konuda da iyi olacaksın, ha?"

Dudakları bir parça çatlıyor. Bana göz kırpmıyor ve yemin ederim kalbim göğsümde yerinden fırlıyor.

Tabii ki göz kırpmayı seksi gösterecekti. Hayatımı ve vajinamı sikeyim.

Nefes al. Bu olacak olmak Tamam. I söyle kendim için ne görünüyor gibi Bu sabah uyandığımdan beri bininci kez.

Dün Landon ve çocuklarla birlikteyken sinirlerimi görmezden gelebiliyordum ama bugün bunu yapamıyorum.

Landon'la konuşamıyorum ya da onu dikkat dağıtıcı olarak kullanamıyorum çünkü şu anda Phil Knight Invitational için Portland, Oregon'da. Bu turnuva her yıl Şükran Günü haftasında düzenlenen birkaç turnuvadan biri ve bu turnuvalarda sadece sekiz Division I üniversitesi oynamaya davet ediliyor.

Geçen yıl Las Vegas', ondan önceki yıl da Bahamalar'da oynadılar. Böyle bir şey olduğunu bilmiyordum ama ana kadar basketbolla da ilgilenmiyordum. spor değil, belli bir oyuncu.

Gerçi bunun dün itibarıyla sona ermesi gerekiyor, çünkü bu aşk saçma bir hal almaya başladı.

Dün çocuklara ders verdikten sonra beni bıraktı çünkü gitmek için toplanması gerekiyordu. Beni kapıya kadar geçirdi ve yemin ederim bir şey söylemek istediğini hissettim, ama sonra kendime karasevdam yüzünden uzandığımı söyledim. Aptalca bir şey yapmadan önce vedalaştım ve içeri girdim. Onu öpmek ve onu söylemek gibi, çünkü onu bir hafta boyunca göremeyecektim.

Yani mesafe iyi olacak. Her şey bittiğinde pratik yapmış olurum. Çünkü ona aşık olmadan önce her şeyin nasıl olduğunu çoktan unuttum.

Karşılıklı nefret şimdi gerçekten aptalca komik görünüyor.

"Julianna?" Sonunda hoparlörden annemin sesi geldi. Yirmi dakika önce beni beklemeye almıştı çünkü işle ilgili bir şeyle ilgilenmesi gerekiyordu.

Bir kez daha sinirlerim . Avuçlarım nemlendi ve boğazım aniden kurudu. Piyanomun yanındaki bankıma oturuyorum ve Landon'ın Cuma gecesi burada oturup The Cinematic Orchestra'dan "To Build a Home "u nasıl çaldığını hatırlıyorum.

Bu sinirlerimi yatıştırmaya yardımcı oluyor ve derin bir nefes alıyorum.

"Şükran Günü'ne kadar bekleyemeyecek kadar önemli olan nedir?" Yutkunurken boğazım acıyor.

Kız öğrenci birliğini bırakacağımı ona yüz yüze söylemek için bekleyecektim ama korktum. Bu yüzden ona şimdi söylemeye ve tepkisiyle daha sonra yüz yüze ilgilenmeye karar verdim.

Kalp atışlarım hızlanıyor ve bankta endişeyle kıpırdanıyorum. *Gerekli olduğunu düşünmeseydim bunu yapmazdım.* Kendime söylüyorum. Bugünkü Bölüm toplantısına bu yüzden katılmadım. Kendimi ondan uzak tutmam gerekiyordu çünkü Sienna'yı görürsem ona tokat atabilirdim.

"Kız öğrenci birliğini bırakacağım." diye ağzımdan kaçırırken ter damlacıkları omurgamdan aşağı süzülüyor.

Konuşmadan önce hissedilir bir sessizlik anı yaşanıyor. "Affedersiniz?"

Ayağa kalkıyorum, yerimde duramıyorum. "Kız öğrenci birliğini bırakacağım." Cildimin karıncalanmasından ve yüzümün kızarmasından nefret ediyorum ama göğsümde büyüyen endişeye rağmen devam ediyorum çünkü o hala bir şey söylemedi. "Çok fazla sorunuz olduğunu biliyorum ve söz veriyorum-"

"Julianna, ciddi olamazsın değil mi?" diye sorar, sesi serttir.

"Öyleyim anne. Buna ihtiyacım var çünkü-"

"Seninle nerede yanlış yaptık bilmiyorum." Hayal kırıklığına uğramış bir nefes üflüyor. "Şimdi ne oldu? Bir kez daha başka bir şeyden vazgeçmek istemenin nedeni ne?"

Dehşet midemin çukuruna oturuyor, bu konuşmanın çoktan ters gittiğini biliyorum. Her şeyi geri almak istiyorum ama perişan olacağımı biliyorum. Ayrıca hiçbir şeyden vazgeçmediğimi de eklemek istiyorum. Sadece beni hep olmak istemediğim şeylerin içine soktu.

"Yakın zamanda Sienna'nın benim arabamı kullanarak başka birinin arabasına zarar verdiğini öğrendim. Bunca zaman o kişi benim yaptığımı düşünmüş anne."

Sormaktan çekinmiyor. "Diğer kişi Sienna'ya ne yaptı?"

Ağzım açık, gözümü kırpmadan bakıyorum. "Anne, mesele bu değil. Sienna benim arabamı kullandı ve o kişi bunu yapanın ben olduğumu düşündü. Bu kişi benden nefret ediyordu ve beni polise ihbar edebilirdi."

"Sienna bunu sebepsiz yere yapmazdı." Dilini tıkırdatıyor ve ofluyor.

Sienna ile biz arkadaşken tanıştı ve o andan itibaren ona aşık oldu. Anneme yakın olmadığımızı söylememe rağmen hala onu soruyor ve Instagram'dan takip ediyor.

"Sebeple ilgili değil. Benimle ilgili anne. İşler kötü gidebilirdi. Beni kullandı. Benim arabamı kullandı. Mesele bu ve o kadar çok şey oldu ki sana anlatmam gereken..." Tereddüt ediyorum ama bu kadarına karar veriyorum. Ona iki yıl önceki Cadılar Bayramı'nı ve Sienna'nın beni nasıl terk ettiğini anlatacağım. Ve neden geceleri ışığa ihtiyacım olduğunu çünkü ışığımı açık tuttuğumu öğrendiğinde bunun için çok yaşlı olduğumu söyledi. "Sana Cadılar Bayramı'nı anlatmalıyım ve bunu sana daha önce söylemem gerektiğini biliyorum ama ben-"

"Julianna," diye tersliyor, sesi buz gibi. "Semi iki hafta içinde. Firori'den özel bir elbise aldığının farkında mısın, lanet olası Firori! O on bin dolardı, Julianna." Fiyatı sorun olduğu için söylemiyor, ama her şeye onun ve babamın sayesinde sahip olduğumu hatırlatıyor. "Kız kardeşlerin o elbise için adam öldürürdü ve sen ne için ondan vazgeçmek istiyorsun? Çünkü Sienna ile küçük bir tartışma yaşadınız. Tanrı aşkına, büyü artık. Artık çocuk değilsin. Bahanelerinden ve bir şeyi yapacak kadar yetkin olmadığın için vazgeçmek istemenden bıktım. Bunu şu anda yapamam. Senin aksine, benim yapacak işlerim var çünkü ben pes eden biri değilim. Zorluyorum ve işi bitiriyorum." Arka plandaki karışık sesleri ve tuşların şingirtisini tekrar duyuyorum. "Babanla değil de benimle konuştuğuna memnun olsan iyi edersin çünkü o da senin yarattığın hayal kırıklığından bıktı."

Ağzım açılıp kapanıyor. Kelimeleri zorla çıkarmaya çalışıyorum, ama bunu yaparsam ağızımdan çıkacaklardan korkuyorum.

Telefonu kapatmadan önce "gel," diye azarlıyor.

Lanet olsun, Taylor! Çifte kral Jayden: Adam bir görevdeydi!

Malik: O yumuşak AF bahsedebilir miyiz? Taylor hafif iş dedi, tepki yok.

Saint: Hepinize söylüyorum, bu Julianna Etkisi.

"HEPİMİZ BURADAYIZ," DIYE .

Takım arkadaşlarım telefonlarından başlarını kaldırıp bana bakıyor ve aptallar gibi sırtarak yazmaya devam ediyorlar.

Portland'da kaldığımız otelin salonundayız, hepimizin yatması gerekene kadar dinleniyor ve takılıyor. Bu birkaç saat daha sürmeyecek ama yapabileceğimiz başka bir şey yok. Bugün erken saatlerde turnuvadaki ilk maçımıza çıktık ve kazandık. Sonrasında taraftarlarla buluştuk, imza dağıttık ve fotoğraf çektirdik. Ardından bir takım yemeği yedik ve birkaç şey daha yaptık ve şimdi buradayız.

Koç Warren başka bir şey yapmamıza izin vermedi. Yarın bir maçımız daha var ve şampiyonaya gidip gitmeyeceğimizi o maç belirleyecek.

Erkeklerin çoğu bilardo, dart ve otelin sağladığı diğer oyunları oynuyor. Aptal oda arkadaşlarım hariç. toplanmışlar, sanki ben yokmuşum gibi grup sohbetinde mesajlaşıyorlar.

tam oturuyor. TJ hariç, o burada değil, Kanada'da.

Ben: Ben sadece o kadar iyiyim. Neden şaşırdığınızı anlamıyorum.

Bugün iyi bir maç çıkardım, muhtemelen tüm basketbol kariyerim boyunca oynadığım en iyi maçı. Bugün aldığım ribauntlar, top çalmalar, bloklar, asistler ve sayılarla double-double yaptım. Ayrıca arka arkaya üç attım.

Bugün ne kadar iyi yapabileceğime odaklanmadım, sadece kazandığımızdan emin olmaya çalıştım çünkü şampiyonluğa ulaşırsak, Baylor kazanırsa onunla oynayabiliriz ve bu da Ashton'a karşı oynayacağımız anlamına geliyor.

TJ: Yani sen iyi birisin 🤔 ama sen ateş
Ben oradayken arka arkaya üç attım.

Saint: Hepinize söylüyorum, bu lanet olası Julianna Effect!!!!

Jayden: Gördüğümü biliyorsun.

Malik: Ben de görüyorum.

"Tanrı aşkına. Hiçbir etkisi yok," diye yüksek sesle söylüyorum ama beni görmezden geliyorlar.

Sohbetten ayrılıyorum ama Saint beni tekrar ekliyor.

Malik kapa .

Saint: Juls onun numarasını giydi diye Malik'e kızma.
İçinde iyi görünüyordu.

Daisy'den bir dahaki benim numaramı giymesini isteyeceğim. Ona çok yakışacak.

Saint: anda Juls için benim numaramın olduğu bir forma sipariş ediyorum. Benim numaramla daha iyi görüneceğinden eminim.

Bakışlarımı kaldırıyorum ama telefonundan başını kaldırmıyor ama yüzünü kibirli bir gülümseme kaplıyor.

Yanımdaki yastığı yüzüne fırlatmak yerine. Aklıma daha iyi bir fikir geliyor. Grup sohbetimizden çıkıyorum ve yüzündeki gülümsemeyi silecek tek kişiye mesaj atıyorum.

Ben: Bedava forma mı istiyorsun?

Ben basketbol izlemem.

Bir keresinde bir ödev için yardıma ihtiyacı olduğu için numarası bende var.

Ben: Bunu giymek için basketbol izlemene gerek yok.

Daisy: İmzalayabilir misin? Ve satabilir miyim?

Daisy: Ve siz sormadan söyleyeyim. Borç içinde çırpınan bir üniversite öğrencisiyim, o yüzden duymak istemiyorum.

Neredeyse kıkırdayacaktım.

Ben: Onunla ne istersen yap.

Papatya: Her boy olur!

Son mesajının ekran görüntüsünü alıp Saint'e gönderiyorum. Ve yüzündeki sırıtışın anında düşüşünü izliyor ve bundan zevk alıyorum.

Ben: Diğerlerine imzalatırım, sonra sana veririm.

Ben de görüldü FORMALAR ile herkesin imza satmak için a çılgın bir miktar. Bu yüzden çok para kazanacağından şüphem yok. Önemsiz olabilirim ama kibar da olabilirim.

Gittiğime inanamıyorum ve sen ve Julianna .

Ben: Biz . ver. Hepiniz sinirlerimi bozuyorsunuz.

Hayır. Daha fazla detaya ihtiyacım var, Lola'nın da öyle. Onu güncel tutuyorum.

Aziz: Kahretsin, Lola'ya üzgün olduğumu söyle. Ona mesaj atacaktım.

"Lola'ya ne anlatıyordun?" Saint'e ters ters bakıyorum ama tabii ki beni görmezden geliyor.

Aziz: Ona Cadılar Bayramı'nda eşleştiklerini söyle.

Jayden: Melekler gibi giyinmiş çok sevimli görünüyorlardı. Sonra Liquid' birlikte ayrıldılar ve adam geceyi onun evinde geçirdi. Ve o zamandan beri çok yakınlar.

Malik: Eklenti 1 Resim

Malik: Para kavanozunu görene kadar birbirlerinden nefret ettiklerinin farkında bile .

"Kavanozun fotoğrafını mı çektin?" Dikkatimi ona yöneltiyorum.

"Hayır, Jagger yaptı ve benimle paylaştı." Elindeki telefona bakıp sırttan Jagger'ı işaret ediyor.

Kime mesaj attığından emin değilim ama her ne yapıyorsa ona o kadar dalmış durumda ki grup sohbetine mesaj atmadı ya da kafasını kaldırıp bize bakmadı. Gülüyor ve başını sallıyor ve parmaklarının hareket ettiğini gördüğümde yazdığını anlıyorum.

Gözlerimizin üzerinde olduğunu hissetmiş olmalı ki başını kaldırıp bakıyor. "Pardon, ne dedin?"

"Sana daha önce numaralarını veren amigo kızlara mesaj mı atıyorsun?" Jayden sinsi bir gülümsemeye soruyor.

Jag cevap vermeden önce duraksıyor, gözleri ekrana kayıyor. "Elbette... evet, daha önceki amigo kızlar..."

Kaşlarım çatılıyor ve gözlerim kısılıyor, ama elimdeki telefon çaldığında bakışlarımı ona çeviriyorum Julianna değil de TJ olduğunu görünce hayal kırıklığına uğruyorum.

Bugün Çarşamba ve Cumartesi gününden beri onu ne gördüm ne de konuştum. Onu son gördüğümünden beri her gün bir kez ne yaptığını öğrenmek için mesaj attım ama cevap alamadım. Sessizliğini anlıyorum. O boşluk istiyor ama ben istemiyorum.

Tanrım, çok muhtaç görünüyorum ama onu özlüyorum.

Cumartesi günü farklı davranıyordu ama iyi olduğuna yemin etti. Şimdi Cuma gecesi onu incittiğimden ya da onu üzecek bir şey söylediğimden endişeleniyorum.

Kavanoz mu var? Vay anasını.*

Ben: 🖐️ Hepinizi
öldüreceğim.

Malik: Bu bizi cinayetle tehdit ettiği ilk sefer değil.
Belki de onu ciddiye almalıyız?

Jagger:

Hayır.

Jayden:

Hayır. Saint:

Hayır.

Hayır.

Malik: Sen çılgınlık yapmaya karar verdiğinde seni yalnız
bırakmaya karar verenin ben olduğumu unutma.

Ben: Birinin videosu sızdırılırsa ne yazık olur. Hepimiz bir
şeyleri kaydetmek yerine özel olarak yapmalıyız. Sadece
söylüyorum.

Beynimden atmak için elimden gelen her şeyi yaptığım iki seks
videosuna ve bazı resimlere rastladım.

Herkesin gözleri parlıyor, bana kayıtsızca bakıyorlar ama ben
onların içini görebiliyorum.

Birisi "Lanet olası pislik," diye mırıldanıyor ve başka mesaj gelmiyor.

Bakışlarım odanın üzerinde geziniyor. Kendimi yapmak istediğim
şeyden uzaklaştırmaya çalışıyorum ama huzursuz zihnim onu
düşünmeden duramıyor. Acınası bir şekilde mesajlarına bakıyorum ve
hala hiçbir şey göremiyorum.

Bulunduğu yeri kontrol etmeye karar verene kadar neredeyse
çıkiyordum. California'da olduğunu biliyorum. Dün ayrıldı ya da en
azından bana öyle söyledi. Bunun sapıklık olduğunu biliyorum ama
neyse. O gece onu aldığımdan beri benimle paylaşmayı hiç
bırakmadı. İyi ki de paylaşmamış, çünkü işten eve sağ salim
döndüğünden emin olmak için hep bakıyorum. Ona mesaj da atıyorum
ama kontrol etmekten zarar gelmez.

Tekrar tekrar göz kırpiyorum, haritaya dokunuyorum ve ekranı
yakınlaştırıyorum çünkü bir şeyler görüyor olmalıyım. Konumu hâlâ
Kuzey Carolina'da ve hâlâ apartman kompleksinde.

Mesajlardan çıkıyorum ve belki telefonumda bir hata vardır diye
tekrar giriyorum ama tekrar baktığımda kızın hâlâ orada olduğunu
görüyorum.

Polly'i aramayı düşünmüyorum.

"Selam." Canlı sesi telefonda süzülüyor.

"Hey, Julianna'nın eve gidip gitmediğini biliyor musun acaba?"

"Gabby ve ben ayrıldığımızda hâlâ oradaydı ama ertesi güne kadar gitmeyeceğini biliyordum. Ama çoktan gittiğine eminim. Neden?"

"Bir şey yok. Sanırım telefonumda bir arıza var." "Neden böyle söylüyorsun?"

"Elimde" -çocuklar bana bakınca gözlerimi deviriyorum- "konumu var ve hâlâ dairede olduğunu gösteriyor."

"Bekle, neden onun yerini kontrol ediyorsun?" Sesindeki gülümsemeyi duyuyorum.

"Bunu duymak istemiyorum. Gitmene izin vereceğim, teşekkürler-"

"Bekle, ," diyor hızla ve arka planda Gabby'den Julianna'nın yerini kontrol etmesini istediğini duyuyorum ve sonra bir iki dakika kadar sessizlik oluyor. "Telefonun hata vermiyor. Hâlâ orada. Az önce mesaj attım ve kendini iyi hissetmediği için kaldığını ve eve bir şey götürmek istemediğini söyledi. Şimdi kendimi kötü hissediyorum. Pazar günü odasından çıkmadı ve..."

Cumartesi gününü düşünerek kendimden geçtim. Bir şeylerin ters gittiğini bildiğim için zorlamaya devam etmediğimden nefret ediyorum ama o iyi olduğu konusunda ısrar etti.

"Hey, teşekkürler, ama gitmeliyim."

"Evet, bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver." Telefonu kapattım ve Jagger'a baktım.

"Beni korur musun?"

Kaşları havaya kalkıyor, şaşkın şaşkın bana bakıyor ama başını sallıyor. "Yapacağım, ama biliyorsun yarın ikide oynuyoruz."

"Zamanında döneceğim."

Bir süre bana bakıyor, gözlerinde tanıma belirliyor ve yüzünde yanıp sönen soruyu duyuyorum.

Ondan gerçekten hoşlanıyor musun?

"Zamanında döneceğim," diye tekrarlayıp uzaklaşıyorum ama Saint beni durdurana kadar fazla uzaklaşamıyorum.

"Doğru değil-"

"Deli misin sen?"

Yürümeye devam ediyorum çünkü ders almam gereken son kişi o. Muhtemelen mantıksız ama kararımı verdim ve

değiştirmek niyetindeyim.

"Beni durduramayacaksın."

"Seni durdurmayacağım. Sana özel bir jet teklif edeceğim çünkü Şükran Günü yarın. Havaalanının şu anda ne kadar dolu olduğunun farkında değil misin?" diye alay ediyor. "Bir de senin zeki olduğunu söylerler."

Sersemlemiş bir halde bakıyorum, ama tek bir kelime bile edemeden devam ediyor.

"Bunu tuhaflaştırma. Senin için hazırlamalarını söyleyeceğim." Duraklıyor. "Onun numarası sende nasıl var?"

"Geçen yıl bir ödevinde ona yardım etmiştim. Bunu giymeyecek." Ona mesajları gösteriyorum, bana yardım ettiği için en azından bunu yapabiliyorum.

"Seni adi piç."

"Sen başlattın. Ben sadece ."

Gözlerini deviriyor ve yine de gülümsüyor. "Her neyse. Gitseniz iyi olur."

YUMRUK YAPTIĞIM ELİM KAPININ YANINDA HAVADA ASILI DURUYOR. GECE YARISI OLDU. Herkesin Şükran Günü için evde olduğunu düşünürsek, kapıyı çalarsam korkacağından eminim.

Onu bırakıp anahtarımı kullanmayı tercih ediyorum ve Tanrı'dan uyanık olmasını diliyorum. Benim umut o tutuşmuş ne zaman I duymak ve *Gurur* ve *Önyargı* müziği onun pikabından ve yumuşak mırıltısından geliyordu. Ama bu kapıyı ittiğimde duruyor.

İçeri girdiğimde kapıyı çalmadığıma pişman oluyorum çünkü gözleri panikten inanılmaz derecede büyüyor ve kanepede donup kalıyor. Ayağa fırlaması, dekoratif yastıklardan birini kapması ve bana fırlatması sadece bir saniye sürüyor.

Göğsüme çarpmadan yakaladım.

"Senin derdin ne be? Beni korkuttun!" diye bağıyor ve bir tane daha kapıp olabildiğince sert fırlatıyor ama ben yakalıyorum, bu da onu daha çok kızdırıyor. Bir tane daha kapıyor ama bu sefer göğsüme isabet etmesine izin veriyorum. "Ortaya çıkmak yerine bana geleceğini söyleyebilirdin. Hırsız sandım!"

"Cumartesi gecesinden beri gönderdiğim mesajların hiçbirine cevap vermediğin için cevap verip vermeyeceğinden emin değildim."

Ona her iki Instagram hesabından da mesaj attım ama hiçbir şey alamadım, bu yüzden beni suçlayamaz. çalıştım, hem de çok.

Ağız bükölüyor ve gözlerinde yanan ateş sönüyor, ama ben hala gözlerinden yayılan sıcaklığı hissediyorum. "Bunu yapmamamın bir nedeni var. Yalnız kalmak istiyorum, o yüzden git, çünkü şu anda seninle ya da başka biriyle konuşmak istemiyorum."

Ona yaklaşırken yastıkları yere bıraktım. "Hayır, gitmiyorum. Buraya beni diye gelmedim."

"Buraya uçmanı ben istemedim," diye tersliyor, gözlerindeki ateş geri dönüyor.

"Hayır, yapmadın ama hasta olduğumu düşündüğüm için burada olmak istedim. Endişelendim çünkü cevap vermiyordun." Bir adım daha yaklaştım ama o bir adım uzaklaştı.

"Çünkü yalnız kalmaya ihtiyacım var. Daha ne kadar net olmam gerekiyor? Sadece yalnız kalmak istiyorum. Senden uçmanı istemedim, ikimize de bir iyilik yap ve git, çünkü bu gece ya da hiçbir zaman seninle tartışacak havada değilim. Aslına bakarsan, aramızdaki her şey bitti. Artık bunu yapamam. Artık *eğlenemiyorum*. Yapamam işte. O yüzden benden bu kadar. Birlikte *eğlenebileceğin* başka birini bul, çünkü bu olamaz..." Çenesi titriyor, göğsü hızla inip kalkıyor. "Ben."

Bir şey göğsümün ortasını deliyor. Bir bıçak o kadar derine saplanıyor ki, bıçağın kalbimi yavaşça ikiye böldüğünü hissedebiliyorum.

"Julianna-

"Hayır, sadece çık dışarı." Bana yenilgi dolu bir bakış attı.

Topuklarımın üzerinde dönüyorum çünkü öğrendiğim bir şey varsa o da birisi size bir sınır koyup hayır dediğinde bunun hayır anlamına geldiğidir. Ama kapıyı açıp çıkmaya hazırlanırken duruyorum çünkü öylece .

Beynim isyan ediyor, çünkü kendimi korumak için yaptığım her şeye karşı geliyorum, ama cehenneme kadar yolu var. Artık gerçekleri görmezden gelemem.

"Hayır." Kapıyı kapattım ve onunla yüzleştım.

"Hayır mı?" Çenesi bükölüyor ve elleri benimle tartışmaya hazırlanır gibi yanlarında yumruk oluyor ama başını sertçe sallıyor ve sertçe nefes alıyor. "Bunu yapmayacağım. Çık dışarı!"

"Çok derindeyim!" Kelimeler ağızımdan ani bir güçle çıkıyor, neredeyse içimde kalan azıcık havayı da beraberinde götürüyor. Ellerimi zincirimin üzerinde gezdirirken, aklıma gelenleri düşünerek kendimi cezalandırıyorum

beni en iyi hissettiren şey, ama o tam karşımda dururken bunu düşünmek zorunda değilim.

Elimi bırakarak, gürleyen kalbimi sakinleştirmek için derin bir nefes alıyorum ama tam tersi bir etki yapıyor ve eskisinden daha hızlı atmaya başlıyor.

Oh, siktir et.

"Çok derindeyim, Julianna. O kadar derin ki bu" -göğsümü işaret ediyorum, gömleğimi kalbime yaklaştırıyorum çünkü çökmek üzereymiş gibi geliyor- "bu benimmiş gibi hissettirmiyor! Senin yanıdayken manik oluyor. Seni düşündüğümde. Sesini duyduğumda. Tanrım, sesini duyduğumda kendi adımları bile unutuyorum. Her şeyi unutuyorum, çünkü onu duyduğumda, *seni* duyduğumda, her şey yok oluyor çünkü başka hiçbir şeyin önemi yok. Başka hiçbir şey yok!"

Yanakları yanıyor ama bir şey söylemiyor ya da ona yaklaştığımda geri adım atıyor.

"Başka biriyle *eğlenmek* diye bir şey yok. Bu şekilde ifade ettiğim için özür dilerim. Seni bunun sadece bir eğlence olduğuna inandırdığım için özür dilerim, çünkü benim için bundan çok daha fazlası oldu. Keşke sana ne zaman *daha fazlası* olduğunu söyleyebilseydim. Keşke sana ne zaman bu kadar sert düştüğümü söyleyebilseydim. Gerçekten isterdim ama yapamam. Sana söyleyebileceğim tek şey, ilk defa, *sadece seninleyken* düşmenin o kadar da kötü görünmediği."

Duruyorum, önünde duruyorum ve aramızdaki boşluğu kapatıyorum, boynunu kavrayıp başını geriye yatırırken tüm elektriği kendi baloncuğumuzun içine hapsediyorum. Gözleri benimkilere dikilmiş, yakıcı ve arayıcı, ama yine de hiçbir şey söylemiyor. Sadece nefesindeki kesikliği duyuyorum ve parmaklarımın ucunda hızlı nabzını hissediyorum.

"Sana her gün aşık oluyorum, ama aynı zamanda hiç bu kadar dengeli hissetmemiştim, çünkü bu çalkantılı dünyada bana bunu hissettiriyorsun. Beni hem düşürebilmeyi hem de güvende hissettirmeyi nasıl başarıyorsun bilmiyorum ama başarıyorsun Julianna. Ve bunu itiraf etmek bana acı veriyor, bilmeni istemediğim için değil, beni korkuttuğu için."

Bu kelimeler ağızımdan aceleyle dökülürken nefesim titriyor. Zihnim bana susmam, geri çekilmem, hissettiğim her şeyi uzaklaştırmam için bağılıyor çünkü plan bu değil, ama yapamıyorum.

"Bu seni neden korkutuyor?" diye soruyor, sesi alçak, neredeyse duyulmuyor.

"Çünkü bunu yüksek sesle itiraf etmek bağlı olduğum anlamına gelir ve eğer bağlıysam... birinin gitme, birinin çekip gitme, birinin ölme ihtimali var demektir ve bir kez öldüklerinde... bu acı verir." Dişlerimin arkasını gıcırdatıyorum, göğsümdeki bıçak gibi ağrıyı tekrar hissediyorum.

Acıyı zorluyorum çünkü geri dönüşü yok. Kendimi ona açtım, korkumu görmesine izin verdim ve bunu geri alamam. Yapabilsem bile, yapmak istemiyorum, onunla değil.

Dudakları ve çenesi titriyor. "Korkmamalısın."

"Hayır, olmamalıyım ama kelimelerle aram iyi değil ve yanlış bir şey söyleyip her şeyi etmekten korkuyorum. Korkuyorum, çünkü son isteyeceğim şey hiç sahip olmadığım birini kaybetmek."

Tek bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzülürken omurgam kaskatı kesiliyor. Nerede yanlış yaptığımı, her şeyi berbat etmek için ne söylemiş olabileceğimi değerlendirmeye çalışıyorum.

Ellerimi bırakıp bir adım geri çekiliyorum ve titreyen parmaklarımı saçlarımda gezdiriyorum.

"Özür dilerim. Seni ağlatmak istememiştim." Bir tane daha panikliyorum, ardından bir tane daha. "Özür dilerim. Sadece senden çok hoşlandığımı söylemem gerekiyordu. Seninle hayat daha parlak, nefes almak daha kolay ve yaşamak daha eğlenceli oldu. Sadece bilmeni istedim. Seni üzdüğüm için özür dilerim. Yemin ederim bu yapmak istediğim son şeydi."

Kulağımdaki bir ses, o ağlarken ona uzanmam için bağılıyor ama ben olduğum yerde felç olmuş gibi duruyorum.

"Julianna, ben-"

Gözyaşlarını silip kollarını bana doladığında sözlerim kısa kesiliyor.

"Hayır, lütfen üzülme. Lütfen üzülme." Yüzünü göğsüme gömüp hıçkırırken sesi çatallaşıyor ve boğuklaşıyor. "Özür dilerim..." Burnunu çekiyor, vücudu benimkine karşı titriyor. "Özür dilerim."

Göğsüm rahatsız edici bir ağırlıkla ağlıyor, ama onu saran acı dolu hıçkırıklarla ve gömleğimi arkadan tutuşuyla daha da ağırlaşıyor.

"Hey." Onu kucaklıyorum, kollarım sıkıca vücuduna dolanıyor. "Nefes al, aşkım, nefes al." Sırtını hafifçe ovuyorum ama , o devam ediyor, ben de "Buradayım" ve "Hiçbir yere gitmiyorum" diye fısıldarken ona izin veriyorum.

Burada ne kadar durduğumuzdan emin değilim ama birkaç dakika sonra sakinleşiyor ve yumuşak hıçkırıkları ve burnunu çekişleri aramızdaki boşluğu dolduruyor.

"Özür dilerim," diye mırıldanarak benden uzaklaşıyor. Çenesine yapışan ve hâlâ yanaklarını ıslatan gözyaşlarını öfkeyle siliyor. Burnunun altını silerken de yüzünü buruşturuyor. "Özür dilerim, bunu görmemen gerekiyordu." Sesi çatlıyor, kırmızı şiş gözleri tekrar doluyor ve alt dudağı titriyor. "Az önce söylediklerini tekrar düşünmek isteyebilirsin çünkü ben yeterli değilim, olamayacağım." Geri adım atıyor, kendini kucaklıyor, kendini küçültüyor.

"Julianna." Bir kolumu sırtına dolayarak aramızdaki mesafeyi kapatıyorum ve çenesini yukarı kaldırıyorum. Yüz ifadesi hüzünlü, elektrikli safir gözleri kederli. "Söyleyeceğin ya da yapacağın hiçbir şey az önce söylediklerimi tekrar düşünmeme neden olmayacak. Her kelimesinde ciddiydim ve arkasındayım. Birkaç damla gözyaşı beni böyle alıkoyamaz. Ağlayabilir ve bağırabilirsiniz, ama hiçbir şey sizin için hissettiklerimi değiştirmeyecek. Çünkü bundan sonra ne olacağını görmek için sabırsızlanıyorum, daha fazlasını istememe, daha fazlasına ihtiyaç duymama neden oluyorsun. Yaptığın her şey *yeterli* olsa da bazen sana doyamadığımı hissediyorum. Bazen senden o kadar etkileniyorum ki nasıl düşüneceğimi unutuyorum."

İki elimle boynunu kavıyor, yanaklarına yapışan gözyaşlarını siliyorum.

"Yani bu bir şey değil. Eğer ağlamak ya da bana bağırarak istiyorsan, lütfen bunu yap, lütfen benimle kavgaya et. Lütfen ne istiyorsan onu yap." Boğazımı tıkayan yoğun duyguları yutuyorum. "Ve bunu yaparken kalbimi de yanında götür, çünkü artık benimmiş gibi hissettirmiyor."

Başparmağım yanağında geziniyor, diğerlerinin bıraktığı gözyaşı yolunu izlemeden önce son gözyaşını yakalıyor.

"Dediğim gibi, çok derindeyim," diye törpülüyorum, ruhumun son parçasını ona döküyorum.

Hıçkırıklarının sonuncusu da geçti ve burnunu çekmesi dışındaki tek ses pikabından gelen müzik.

Bana dalgın dalgın bakıyor, gözleri cam gibi, kırmızı ve şiş, sonra gözlerinde bir kıvılcım çakıyor. Akkor haline geliyorlar, sıcaklık ve umutla doluyorlar.

Hafifçe gülümsüyor. "Kelimelerle aranın iyi olmadığını söyleyip duruyorsun ama sonra tüm bunları söylüyorsun?"

"Hala . Sadece ne hissettiğimi söylüyorum." Gülümsüyorum.

Julianna kazağımın eteğini tutuyor ve dişlerini alt dudağına geçiriyor. "Sözlerimin seninkiler kadar değerli olacağını sanmıyorum ama senden çok hoşlanıyorum. Sana kadar hiçbir şey ve hiç kimse bana güvenli bir sığınak gibi gelmemişti."

Güvenli sığınak.

Hiçbir söz annemin söylediği sözlerden daha sabit olmadı. Ölümünden sonra bile, onun ölmesine izin verdiğim için ne kadar başarısız olduğumu hatırlatan bu sözler peşimi bırakmıyor ve benimle alay ediyor. Ama ilk defa bu sözler kulağımda çınlamıyor. Beni azarlamıyorlar çünkü onun sözleri bir güneş gibi beynimin ıssız bir köşesinde parlıyor.

"mı? Az önce bana güvenli dediğinin farkında mısın?"

Dudakları büyür. "Çünkü öylesin. Anlaşamadığımız zamanlarda bile beni hep güvende hissettirdin."

Kalbim genişliyor ve midem bir dizi vahşi hayvan ve havai fişekle çılgına dönüyor.

Kaşları çatıldı, gözleri büyüdü. "Bekle, burada ne yapıyorsun? Yarın ikide oynamıyor musun?"

"Evet, biliyorum, ama hayır, bekle, burada ne yapıyorsun? Şu anda Kaliforniya'da olman gerekmiyor muydu?"

Kıpırdamadan duruyor, sessizleşiyor, sonra zayıf bir nefes alıp veriyor ve bana annesiyle yaptığı konuşmayı anlatıyor.

"Ona hasta olduğumu söyledim. Annemi tanırım, ona hiçbir şey söylememişim gibi davranır ama pasif agresiftir ve yorum yapmayı ihmal etmez. Bu yüzden burada kalıyorum çünkü şu anda onunla başa çıkabileceğimi sanmıyorum."

Öfke damarlarımı yakıyor ve bir şey söylememek için kendimi zor tutuyorum çünkü şu anda buna ihtiyacı olmadığını biliyorum. O

zaten bok gibi hissediyor. Bana anlatırken neredeyse yine ağlıyordu. Tanrım, annesinden gerçekten nefret ediyorum.

"Benimle gel."

Bir an için heyecanlı görünüyor ama heyecanı sönüyor. "Yapamam. Yani, yapabilirim, bunun için param var, ama annemi tanıyorsam, banka hesaplarımı kontrol edecektir, çünkü zaten yalan söyledikten sonra şüpheleniyor. Ve sen bir şey söylemeden önce, benim kendi var, ama müzeden çok fazla kazanmıyorum."

"Sorun değil." Onu bırakarak arka cebimden cüzdanımı çıkardım ve kredi kartımı uzattım. "Benimle gel."

Elimi itiyor, kaşlarının arasına küçük bir kırısklık yerleşiyor. "Senin paranı kullanamam."

"Yapabilirsin ve yapacaksın." Elini tutup avucunun içine yerleştiriyorum, sonra da parmaklarımı avucunun etrafına kapatıyorum. "Artık benim kız arkadaşısın. Seninle ilgilenmek benim işim."

Kaşları kalktı. "Kız arkadaş mı? Bana sorulduğunu hatırlamıyorum."

Bir elimle kalçasından tutarak onu kendime çekiyorum ve diğer elimle çenesini kavriyorum. Bir süre ona bakıyorum, her şeyi içime çekiyorum, her santimine hayran oluyorum ve vücudum alev alıyor. "Aşkım olur musun?"

Yanakları gül rengini alıyor, dudaklarında en tatlı gülümseme kıvrılıyor ve gözleri parlıyor. "Kelimelerle aran iyi olmadığını nasıl söylersin?"

Utangaç bir şekilde omuz silktim. "Eee?"

"Evet, sanırım sana benimle çıkma zevkini tattıracağım." Gözlerimi ona diktiğimde gülüyor. "Sen benim olursan, ben de senin aşkın olurum?"

"Sadece senin." Onu kendime çektim, dudaklarımı onunkilerle mühürledim.

Kar beyazı ve elektrik safiri kafamın içinde dönüyor.

"EVET!" POLLY ALKIŞLIYOR, ARENADAKI DİĞER YÜKSEK SESLER ONUNKİLERİ BASTIRIYOR
Jagger topu potaya atarak onlara iki sayı kazandırıyor.

"Üç dakika sonra şampiyonluk bizim olacak," diyor Gabby endişeyle
ama coşkuyla, ellerini çenesinde kavuşturarak.

Sessiz kalıyorum çünkü endişe seviyem heyecanımdan daha
yüksek. Sadece üç dakika kaldı, ama bu basketbolda uzun bir süre, ilk
izleyene kadar fark etmediğim bir şey.

İki sayı farkla kazanıyorlar ama Baylor kolaylıkla geri gelebilir.
NCU'nun geri dönüş yapmayı başardığı ikinci yarıya kadar maçın ilk
yarısını önde götürdüler, ancak bu büyük bir geri dönüş olmadı çünkü
Baylor onların peşindeydi.

Bunu mecazi anlamda söylemiyorum. Kelimenin tam anlamıyla.
Landon'ın üvey kardeşi Ashton, Landon'ın kışını tekmeliyor ve
saçmaladığını bilmek için orada olmama gerek yok.

Bir de Xavier adında bir adam var. Görünüşe göre Saint ile aralarında
sorunlar var ve bunlar köklü olmalı çünkü Saint'i hiç kendini kaybetme
eşiğinde görmedim. Onu birkaç kez çalarken gördüm ve genellikle
yumuşak başlı ve mutlu görünüyordu.

"Xavier ve Saint aynı özel okula gidiyorlardı. Görünüşe göre Saint'in
eşyalarının içine uyuşturucu yerleştirmiş. Bunu bir Reddit forumunda
öğrendim."

Polly gözlerini sahaya dikerek şöyle diyor. "Reddit'ten geldiği için doğru olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yok ama görünüşe göre bunu paylaşan kişi Saint'in okuldan atıldığına ve sonra hiçbir şey olmamış gibi geri döndüğüne tanık olduğunu söylemiş. Saint'in ilk kez atılmadığını söylediler ama bu özel okulda herkesin imzalaması gereken bir gizlilik sözleşmesi olduğu için daha fazlasını söyleyemediler."

Ben özel bir okula gittim ama aileleri ünlü olan öğrenciler olmasına rağmen gizlilik sözleşmesi imzalamamız gerekmiyordu.

"Bunların hepsini Reddit'te mi okudun?"

Gerçekçi bir şekilde başını sallıyor. "Saint ve babası hakkında öğrendiğim diğer şeylere inanamazsın. Sadece zengin değiller, aynı zamanda çok *zenginler*. Eski para zengini. Bu çılgınlık. Saint'in üniversiteye gitmesine bile gerek yok. Hayata hazır."

Anlık bir şaşkınlık yaşadım ama bu şaşkınlığım hemen geçti çünkü Portland'a Saint sayesinde özel bir jetle geldim. Bu herkesin elde edebileceği bir şey değil, hem de tatile yakın bir zamanda.

"Bu kadar paranız olduğunu hayal edebiliyor musunuz? Ben isterdim-evet!" Polly kalabalığın geri kalanıyla birlikte ellerini havaya kaldırır.

Baylor'ın takımındaki adam topu sahanın ortasından Ashton'a attı, ama Landon tam önündeydi. Zıplayıp pası yakalıyor ve topa sahip oluyor. Jayden'a pas veriyor, o da yakalıyor, top sürüyor ve Saint'e pas veriyor. İkili sıkıştırmaya maruz kalıyor, bu bütün gece olan bir şey. Ne zaman bir pas alsa iki savunma oyuncusu üzerine geliyor.

Nedenini anlamamıştım ama sonra Gabby bana açıkladı. Saint'ülkedeki en iyi şutörlerden biri olduğunu, hücumda da sert ve son derece yetenekli olduğunu söyledi. Bir metre yedi santimlik boyu ve istatistikleri bunun kanıtı.

Hâlâ istatistiklerden anlamıyorum ama tek bildiğim onun en iyilerden biri olduğu.

Savunmadaki çocuklar topu vermesi için ona baskı yapmaya çalışıyorlar ve o da bunu yapacak gibi görünüyor ama Malik'e pası taklit ediyor, geri adım atıyor, zıplıyor ve topu şutluyor. Top çemberin etrafında dönüyor ve arenanın yarısının nefesini tuttuğuna yemin edebilirim çünkü neredeyse

Sanki geri sekecekmiş gibi, ama sonunda batıyor ve bize üç puan kazandırıyor.

"Kenardan konuşmak." Polly rahat bir nefes alarak parmaklarını birbirine kenetler ve başının arkasında birleştirir.

Buna güldüm ama haksız da sayılmazdı. Sonraki iki buçuk dakika, ileri geri bir mücadele, NCU bastırıyor, ama Baylor daha sert bir şekilde geri itiyor ve tam tersi. İzlemesi sinir bozucu ve neredeyse gözlerimi kapatmak istiyorum çünkü berabere kaldılar. Maçın bitmesine sadece 30 saniye kaldı. Uzatmaya gidebiliriz ya da bir takım şanslı olacak ve kazanacak.

"Çok ," diye bağıyor Polly, telefonunu kaldırıyor ve anda benim fotoğrafımı çektiğini fark ediyorum. "Bunu Landon'a gönderiyorum. Artık *çıkma*ya başladığınıza göre bunu gerçekten takdir edecektir."

Gabby'ninki gibi onun yüzünde de kocaman bir gülümseme beliriyor.

Ben otel odalarına gelene kadar bizden haberleri yoktu. Açıkçası Landon'la kalamazdım, ama kızlara onlarla kalıp kalsordu ve onlar da evet demekte tereddüt etmediler. Beni bırakıp öptüğünde akıllarını kaybettiler.

O gittikten sonra binlerce soruyla sorguya ve Sienna yüzünden cevap vermekte tereddüt ettim ama kendime onun gibi olmadıklarını hatırlattım. Bu yüzden onlara özel ders için seks dışında neredeyse her şeyi anlattım. Bu konuda biraz muğlak davrandım. Onlara güvenmediğimden değil ama El bilse bile bunun bir sır olarak kalması fikri hoşuma gidiyor. Sadece başka kimseye söylemeyi planlamıyorum.

"Birbirinizi öldürmek isterken birbirinizi sevmeye başladığınıza ciddiye inanamıyorum."

Midemde kelebekler uçuşuyor. Birbirimizi sevdiğimizi söylemedik, ama bilmek için çok mu erken?

Hiçbir şey söylemiyorum ama Polly'nin sırtışı yüzümdeki baş döndürücü gülümsemeyi gizlememi zorlaştırıyor.

Topu sürüp Jagger'a pas verirken bakışlarım Landon'a takılıyor. Savunmayı hızlı ve zahmetsizce geçiyor ve topu smaçlamak için zıpladığında, Baylor'ın oyuncularından biri, üç numara, onu potadan uzaklaştırmak için göğsünü zorluyor. Bunu yapmayı başarır ama Jagger geriye doğru düşer ve parke zemine çarpar.

Korku dolu nefes alışlar etrafta yankılanır. Tezahüratlar azalır, yerini sessiz kelimeler alır ve ardından sessizlik hakim olur.

Yerde yuvarlanıyor, ayakları yere çarpıyor ve acıyı bastırmak için ağzını kapatırken yüzü acı içinde sıkışıyor.

Antrenörler ve Koç Warren ona doğru koşup ilgilenirken, çocuklar ve diğer personel neler olduğunu gizlemek için etrafını sarar.

"İyileşecek," diyerek Gabby'yi rahatlatmaya çalışıyorum, usulca kolunu ovuyorum ama çok erken konuşuyorum çünkü birkaç dakika sonra sahaya bir sedye getiriliyor. Sonra da kaldırılıp götürülüyor.

Babam, bunların hepsinin tedbir amaçlı olduğunu söylerdi. Ben de Gabby ve Polly'ye öyle diyorum. Umarım görüldüğü kadar kötü değildir, ama oldukça sert düştü. Yine de morallerini yüksek tutuyor ve onları onaylayan sözler söylüyorum.

Baylorlu oyuncuya Flagrant 2 faul verildi ve aşırı temas nedeniyle oyundan atıldı. Oyun yeniden başladığında, salondaki enerji artık aynı değildi. Son düdük çaldığında ve kazandığımızda bile, seyirci heyecandan patlamıyor, ancak çocukları alkışlıyor, ıslık çalıyor ve teşvik edici sözler söylüyorlar.

Sonrasında olan her şey tam bir bulanıklık. Çocuklar kupalarını alıyor, maç sonrası röportaj yapıyor ve Jagger'ı hastanede görmeye gidiyorlar.

Biz de giderdik ama sadece ailesi ve ekibi gidebiliyordu. Jagger'ın ailesiyle birlikte yaşadığı için sadece Gabby'nin gitmesine izin verildi. Polly ve ben otel odasındayız, yani Polly olacak. Gitmek üzereyim çünkü otelin balo salonunda Landon'la buluşacağım.

Burada buluşamadık çünkü Polly final sınavı için bir proje üzerinde çalışıyor. Odasında da değil çünkü Jagger'la paylaşıyor. Geri döndüğünde, Kuzey Carolina'ya uçmadan önce dinlenmeye ihtiyacı olacak.

"Gitmemin senin için sorun olmadığına emin misin? Seninle kalabilirim." "Hayır, lütfen git. Eminim Landon'ın dikkatini dağıtmak işine yarayabilir.

bunu kesinlikle bitirmeliyiz."

"Bir şeye ihtiyacın olursa bana mesaj at, tamam mı?"

"Evet, şimdi git." Bana bir yastık fırlattı. Bana çarpmadan önce eğilip odadan çıkıyorum ve asansöre yöneliyorum.

Kat düğmeme basıyorum ve kapılar açılıp başka bir kattan biri binene kadar alçalıyor. Yukarı bakmadan, adama biraz yer açmak için yana doğru ilerliyorum.

O kendi tarafında kalıyor ama arada bir gözlerini üzerimde hissediyorum. Neyse ki kapı açılıyor ve aceleyle çıkıyorum, ama adam arkamdan seslenene kadar fazla uzaklaşamıyorum.

"Hey."

Geriliyorum, gözlerim duvarın güvenlik kamerasına, sonra da ondan çok uzakta olmayan diğerine kayıyor. Yüzümü ona döndüğümde, Ashton olduğunu görünce şaşıyorum.

"Özür dilerim, seni korkutmak istememiştim. Asansörde bir şeyler söylemeliydim ama seninle konuşmak için cesaretimi topluyordum." Utangaç bir gülümsemeyle beni büyülüyor ama daha önce de böyle gülümsemeler görmüştüm. İyi niyetli olduklarına inandıran türden ama aslında tam tersi. "Ben Ashton."

Gülümsüyorum. "İlgilenmiyorum."

Ben uzaklaşıyorum, ama o bana yetişiyor ve yanıma geliyor.

"Baylor için oynuyorum. Beni ararsanız bulursunuz. Kim olduğumu doğrulayacak sponsorluklar da yaptım." Sesinden kibir damlıyor.

"Gerçekten umurumda değil." Yürümeye devam ediyorum ve o da beni takip ediyor. "Hey, bekle, özür dilerim. başlayabilir miyiz?"

İfademi boş tutarak duruyorum. "Hayır, ilgilenmiyorum. Şimdi yürüyüp gideceğim."

"Ama-"

"Ashton, siktir git." Landon arkamdan geliyor ve kolunu belime doluyor. Bedenim onunkinin karşısında eriyor, kendimi daha rahat hissediyorum.

Şaşkın şaşkın bakıyor, bakışları yüzlerimize ve Landon'ın kolunun beni tuttuğu yere atlıyor.

Ashton alaycı bir şekilde güler. "Yani Lucy yalan söylemiyordu. Lütfen bana sana ödeme yaptığını söyle."

"Onu görmezden gel. Bu genellikle işe yarar," diyor Landon ve elimi tutarak beni balo salonuna doğru çekiyor.

"Ona karşı dikkatli ol. Senin gibi güzel birinin zamanını onun gibi biriyle harcamasını istemem."

Landon durdu ve konuşmak üzere olduğunu biliyorum ama ben ondan önce davrandım.

Başımı geriye atarak yüzümü buruşturuyorum. "Ne kadar orijinal, yaratıcı bir yorum. Hayatında hiç orijinal bir düşünceye sahip olmamış cahil bir pislik olduğunu söyleyebilirim."

Ashton'ın çenesi geriliyor, alnı kırışıyor ve dudakları kasılıyor ama öfkesi azalıyor, kurnaz bir gülümseme yerini alıyor. "Polly'den haberin var mı? O-"

"Ahhh, evet, kısa çubuğu çekti, değil mi?" Gözlerimi tembelce onun üzerinde gezdirdim, hoşnutsuzlukla mırıldandım.

Bu kez ne kadar sinirli olduğunu gizleme zahmetine girmiyor. "Landon, şimdi de kız arkadaşının senin için dövüşmesine izin mi veriyorsun?"

"Evet, buna ne dersin?" Kıkırdıyor. "Yerinde olsam dikkatli olurum. Seni ezip geçebilir."

Ashton'ın yüzündeki şaşkınlığa güldüğümü gizliyorum ve o daha kelime bile edemedi Landon'ı balo salonuna kadar çekiyorum.

"Ne sikim ama. Kimsenin yenebileceğinden emin değildim-" Landon ensemden tutup dudaklarımı dudaklarına kilitleyince sözlerimin geri kalanı kesiliyor.

Diğer kolunu sırtımda dolaştırıyor ve ben ona sıkıca bastırılana kadar beni kendine çekiyor. Kollarımı omuzlarına doluyorum ve kontrolü ona bırakıyorum. Acele etmiyor, beni yavaşça öpüyor, dili benimkiyle alay ediyor, ağız alt dudağımı emiyor.

Gözlerim kapanıyor ve ağızına doğru inliyorum, yarı sert ereksiyonunun karnıma girdiğini hissediyorum. Kendimi ona sürttüğümde tamamen erekte oluyor. Ağızımın içine doğru inliyor ve eli kışımaya doğru kayıyor ve onu kavıyor.

Öpüşmeyi derinleştirirken parmaklarım ensesindeki saçlara dolanıyor. Şimdi aceleci ve sert. Sıcak dudakları beni sarhoş ediyor ve dilini dilimin üzerinde hissettiğimde sayıklamaya başlıyorum ve iniltilerinin titreşimleri vücuduma yayılıyor.

Daha fazlasını istiyorum ve bunun için neredeyse yalvarıyorum ama sonra nerede hatırlıyorum. Öpüşmeyi kesiyorum, nefes nefese kalıyorum ve ellerim

omzundan gevşekçe sarkıyor.

"Muhtemelen izleniyoruz." Balo salonunun her köşesindeki güvenlik kameralarına bakıyorum.

Avucu boynumun kenarına yapışıyor, dudakları başımın üzerinde geziniyor. "Gelin odasında kamera yok."

Sorgulayan bir kaş kaldırıyorum.

"Araştırmamı yaptım."

Dudaklarım muzipçe kalkıyor. "Peki, hala burada ne yapıyoruz?"

El ele, parmaklarımız iç içe, beni hızlı adımlarla balo salonunun arka tarafına götürüyor ve gelin süitini görene kadar uzun bir koridorda ilerliyoruz.

Landon beni karanlık odaya sokuyor ve balo salonu ve hol gibi ışıklar da sensörlü olmalı ve hareket algılandığında açılmalı çünkü hemen yanıyorlar.

Kapıyı arkasından kilitliyor ve bana aç gözlerle bakıyor.

"Her şeyin çıkarılması gerekiyor," sesindeki ciddi ton doğrudan içimi ısıtıyor.

Bütün kıyafetlerimizi aceleyle çıkardık. Tayt dışında bir şey giymeliydim çünkü onları çıkarmak istediğim kadar şehvetli görünmüyordu. Landon dikkat etmemiş ya da umursamamış olmalı çünkü vücudumun her santimini kirletmeye hazırmış gibi bana bakıyor.

Bakışlarım onun kalın ve büyük sikine kayıyor. Kızgın damarlar şaftını süslüyor ve ucu ön spermle sızıyor. Aklıma bir fikir geliyor ve bu sefer inisiyatifi ele alan ben oluyorum. Elini tutuyorum, onu kanepeye götürüyorum ve oturmaya zorluyorum.

Bana hayal kırıklığı ve sabırsızlıkla bakıyor.

"Bana öyle bakma. Söz veriyorum bayılacaksın." Büyümüş gözlerinde parlayan farkındalığa sırtıtıyorum. Beni straponla sikerken de aynı şeyi söylemişti.

Kalçalarına binerek destek için mürekkepli omuzlarına tutunuyorum, saçlarım yüzüme dökülürken kendimi tacın üzerinde gezinmeye bırakıyorum. Bu iyi bir amaç için ve o bunu hak ediyor, diyorum kendime çünkü umutsuzca ona binmek istiyorum ama binmiyorum.

"Julianna, sikimin üzerine otur," diye sabırsızca talepte bulunuyor, kalçalarımı tutuyor.

"Henüz değil," diye inliyorum tacı girişimi okşarken, ama onun için ne kadar acı çektiğime rağmen zorluyorum.

Bir elimi omzunda tutarken, diğer elimi köprücük kemiğinin üzerinde gezdiriyorum, avucumu boğazına doğru kaydırmadan önce mürekkebin üzerinde gezdiriyorum.

Nefesi kesiliyor, parmakları kalçalarımı morartıcı bir şekilde sıkıyor ama ben bırakmıyorum. "Bu hoşuna gidiyor, değil mi?" Kulağına fısıldıyorum, onu kavrayışımı sıkılaştırdığımda boğazının sallanışının tadını çıkarıyorum. Kalçalarını yukarı doğru itiyor ve ucu neredeyse içeri giriyor, ama girmeden önce sarsılıyorum.

Kulağının yan tarafını öpüp lobuna kadar iniyorum ve kısa bir süre emiyorum.

Sonra devam ediyorum, dudaklarım sakallı çenesini takip ediyor. "Baş belası," diye kabaca söyleniyor.

Çenesine doğru gülümseyip boğazını son bir kez daha sıkıyorum. "Ben de önemsiz olabilirim." Bırakıyorum, iki elimi boynunun arkasına götürüyorum, zincirinin tokasını tutuyorum, çıkarıyorum ve takıyorum.

Hâlâ aletin üzerinde duruyorum, doğruluyorum ve her görmesine izin veriyorum. Dişleri alt dudağına batıyor ve onu ağzına doğru sürüklüyor. Başını sallıyor, kaşları dikleşiyor ve gözleri üzerimde gezinirken şehvetten çılgına dönüyor.

"Benim olmanı seviyorum."

"Senin olmayı seviyorum," diye ateşli bir şekilde mırıldanıyor.

Üzerinden inerek dizlerimin üzerine çöküyorum ve gergin görünmemek için tüm gücümü topluyorum çünkü burada boyumu aşan bir durumdayım. Onun içimde olmasının nasıl bir his olduğunu zaten biliyorum ama ağzımda olması çok farklı.

"Korktun mu?" diye alay ediyor.

Onu ters çevirip tabanını tutuyorum, onu sıkıyorum ve tıslıyor.

"Üzerine tükür," diye emrediyor, parmaklarını saçlarımdan arasından geçirip yumruk yapıyor. "Ve kalçalarını benim için aç."

Kontrol bende olsun istedim ama zayıfım ve benimle böyle konuştuğunda nasıl düşüneceğimi unutuyorum.

Neden kalçalarımı ayırmamı istediğini anlamıyorum ama yapıyorum ve tepesine tükürüyorum.

"Bu yeterli değil, ağzını aç" diye emrediyor ve bunu yaptığımda iki parmağını içime sokuyor.

Gözlerim onunkilerde, onları ağzıma sokup çıkarıyorum. Yemin ederim tükürüğün bir kısmı ağızımdan kayarken onu kasıtlı olarak sürüklüyor. Göğsüme damlıyor ve göğüs dekolterimin arasından kayıyor.

Parmaklarına karşı inliyorum, kalçalarımı sıkmak için bir araya getiriyorum, ama saçlarımı yukarı çekip parmaklarını daha derine sokuyor ve öğürüyorum.

"Bunu yapma. Uyluklarını ayrı tut." Parmaklarını ağızımdan çıkarıyor, tükürüğü dışarı akıyor ve elini uzun aletin etrafına sarıp benimle kaplıyor ve tepesini de ovuyor. Kendini uzun ve yavaşça okşuyor ve neredeyse kalçalarımı kapatıyorum, ama gözleri tehditkâr bir şekilde daralıyor.

"Şimdi, em."

Benimle bu şekilde konuştuğunda ne kadar tahrik olduğum ve hatta bunu ne kadar arzuladığım utanç verici. Feminizm kartımı iptal ettirmeliyim çünkü eğilip ağızımı açıyorum ve sikiğin tepesini ağzıma alıyorum.

Dilimi etrafında ve sonra ucunda döndürüyorum, ön spermini yalayıp tadıyorum, tadının ve hissinin ne kadar iyi olduğunu mırıldanıyorum. İnliyor ve saçlarımı çekerken tıslıyorum, kafa derim durması için çığlık atıyor ama vücudum devam etmem için beni cesaretlendiriyor. Ben de öyle yapıyorum, ağızımı daha geniş açıyorum, boğazımın arkasına çarpana kadar onu olabildiğince derine çekiyorum. Öğürüyorum ama biraz geri çekilip tekrar yapıyorum. Gözlerim sulanıyor ve boğazım refleks veriyor ama Landon'ın yüzündeki ifade buna değiyor.

Başı arkaya doğru eğik. Sert bir şekilde nefes alıyor, çenesi bükülmüş, boynundaki damarlar patlıyor ve gözleri kapalı.

Hızımı artırıyorum, dudaklarım bir emme sesi çıkarıyor ve onu her emdiğimde odadaki boşluğu dolduruyor.

"İşte böyle," diyor sıkılmış dişlerinin arasından, şimdi gözlerimle buluşuyor ve onları üzerimde tutuyor. "Kahretsin, çok iyi gidiyorsun," övüyor ve başımı daha derine itiyor, tekrar öğürüyorum ve gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülüyor. "Rahatla ve nefes al..." Aletini boğazıma yakın tutarken burnumdan nefes alıyorum. "Evet, böyle."

Ürperiyorum. Omurgamdan aşağıya sıcak elektrik akıyor. Her şey o kadar yükselmiş hissediyorum ki, yemin ederim uyarılmışlığımın içimden damladığını hissedebiliyorum, ama görmek için bakamıyorum.

"Emmeye devam et." Beni tutuşunu gevşetiyor ve ben nefesimi tutuyorum.

Elim ve ağzım arasında gidip geliyor ama geriliyor, dilimi düzleştirip başının alt tarafındaki dikişi yaladığımda kısık bir inilti onu terk ediyor.

"Tanrım...kahretsin, Julianna. Sikeyim evet." Ayağa kalkıyor, serbest kalma beklentisiyle vücudu kasılıyor, ama bu gerçekleşmeden önce ağzımdan çıkmaya zorluyor. "Sikim memelerinin arasındayken boşalmak istiyorum."

Sert meme ucumu tutup yuvarlarken kalçalarımı sıkmamak için mücadele ediyorum.

"Bunlar mükemmel." Bırakıyor ve göğüslerimin yan tarafına bir tokat atıp zıplamasını izliyor. "Sikilmek için yaratılmışlar. Öyle değil mi?"

Dikkatini diğer göğsüme verip sertçe şaplak inliyorum. "Evet."

Bocalıyorum, zemini kaplayan ıslak uyarılma damlalarım şok içinde bakıyorum.

Çenemi kavırıyor ve ona bakmamı sağlıyor. "Yakında anlayacaksın. Şimdi, edin."

Daha da yaklaşarak, hassas göğüslerimi avuçlayıp ayırıyorum, parmaklarımı meme uçlarımdan etrafına sıkıştırıyorum ve sikini onlarla boğuyorum.

Bana bakarken gırtlaktan bir inilti çıkarıyor ve kanepede arkasına yaslanıyor, uzun bacakları tembelce iki yanıma yayılıyor. Yemin ederim rüyalar böyle olur.

Göğüslerimi bir arada tutarak şaftının üzerine kaldırıyorum ve aşağı doğru kaydırıyorum. Hareketi tekrarlıyorum, baskı uygulamak ve kalçalarımı sıkmamak için elimden geleni yapıyorum. Sonra hareketsiz duruyorum ve öne doğru eğilip ucundaki dikişi yalıyorum ve dilimi etrafında dolaştırıyorum.

"Çok ateşlisin. Devam et," diye . Kalçaları titriyor ve sikinin göğüslerime doğru nabız gibi attığını hissediyorum, tepesinden daha fazla pre-cum damlıyor. "... " diye mırıldanıyor, nefesleri düzensiz ve güçlükle alınıyor.

Daha hızlı hareket ediyorum, göğüslerim her kayışta zıplıyor ve meme uçlarımı sıkıştırırken inliyorum. Bedenim boşalma ihtiyacıyla yanıp . Çekirdeğimde biriktiğini ve her şokun bir öncekinden daha şiddetli hale geldiğini hissediyorum.

"Ağzını aç ve dilini dışarı çıkar," hoyratça. Bunu yaptığında, kendini üzerime bırakıyor. Spermiler dilimin, çenemin ve göğüslerimin üzerine fışkırıyor.

Huşu içinde bakıyorum, bana bunu her zaman yapan adamın boşalmaya devam ederken parçalanmasını izliyorum. Vücudu titriyor ve boğuk nefesleri inlemelerle birleşerek odada yankılanıyor.

Ellerimi göğüslerimden çekip üzerimdeki dağınıklığa bakıyorum ve şimdi kalçalarımı sıkıyorum. Pek çok şey yaptık ama bu farklı ve kendimi çok ateşli ve iyi hissediyorum. Bu delilik, değil mi? Üzerimde onun döllerı olduğu için tahrik olmak? Kelimenin tam anlamıyla kalçalarımam damlıyor ve tek yapabildiğim ona bakmak ve daha da ıslanmak.

Yutkunmadan önce Landon tek parmağıyla döl içinde kalan dudaklarımı siliyor ve ağzıma sokuyor. Ağzımı etrafına kapatıyorum ve emip yutuyorum.

"Bu hoşuna gidiyor, değil mi? Döllerimle kaplanmak, yutmak Bu mu?"

Yüzüm yanıyor ve yavaşça başımı sallıyorum. Ama şimdi kendimi Bir volkanın içine atıldı çünkü çekildi, sonra göğsümdeki spermilerin bir kısmını toplamak için iki parmağını kullandı, beni ayağa kalkmaya zorladı ve yavaşça içime soktu.

"Yemin ederim yapmasan iyi olur, ama her ne sebeple olursa olsun, kime ait olduğunu unutursan, bu anı hatırla. Döllerimle kaplanmayı, boğazından aşağıya akmasını, amının içine girmesini, amının nasıl boğulduğunu ve parmaklarımı emdiğini, bırakmayı reddettiğini."

Omuzlarına tutunuyorum, parmaklarıyla beni sikerken gözlerim geri kayıyor. "Landon," diye inliyorum, başım dönüyor. "Söz veriyorum unutmayacağım. Durma. Bunun gibi..."

Elini sıkıyorum ama beni durmaya zorluyor ve ona bakıyorum. Kendini içimden çıkarıyor, bu sefer üç parmağıyla göğsümdeki döllerı topluyor ve dizlerinin üzerine çöküyor. Bacağımı tutuyor ve bana daha fazla erişebilmesi için ayağımı kanepeye koyuyor.

"Üzerimdeyken çok güzel görünüyorsun."

O dölle kaplı parmaklarını tekrar içime sokmasını şaşkınlıkla izliyorum. Beni gerdiklerinde etraflarında kenetleniyorum. Alabildiği kadar derine gömüldüklerinde boğazımın arkasında bir nefes sıkışıyor. Yavaşça, onları içeri ve dışarı itiyor, ama yüzünü amıma getirip klitorisimi ağzına aldığında, tüm gerçeklik duygusunu kaybediyorum.

"Ohhh, lanet olsun, Landon," diye miyavlıyorum, parmaklarım saçlarına dolanıyor ve dişleri şişmiş yumruyu sıyrırken ve parmakları beni acımasızca becerirken onu çekiyorum. Yıldızlar görüşümde dans ediyor ve onunla sarhoş oluyorum, orgazmım patlamanın eşiğinde. "Çok yaklaştım." İnliyorum, aşırı duyusal yüklemenden neredeyse ağlayacaktım.

Klitorisimi okşamayı bırakıyor ve dilini klitorisimin üzerine koyuyor. Ve içime girip çıkmak yerine parmaklarını içeride tutuyor, ama hafifçe beni okşuyor. Hafifçe hareket etmelerinin ne olduğunu bilmiyorum ama bu aklıma kaçırmama neden oluyor ve boşalıyorum.

Çenem düşüyor ve çığlığım tiz bir ciyaklamayla bastırılıyor. Saçlarını avuçluyorum, her şey kontrolden çıkarken kendimi parmaklarına ve ağzına hapsediyorum.

Her şey o kadar yüksek ve hassas ki, ona karşı nasıl rağmen dilinin hala klitorisimle alay ettiğini, fiske vurduğunu ve üzerinde döndüğünü hissedebiliyorum. Ve duvarlarım parmaklarının etrafında nabız atıyor, ecstasy dalgaları vücudumdan aşağı yuvarlanmaya devam ederken onları yerinde kilitli tutuyor.

Tam işimin bittiğini anda, vücudumu bir orgazm daha sarıyor.

Adını inliyorum, etrafımdaki her şey paramparça olurken bedenim titriyor.

Ne kadar zaman geçtiğinden ya da burada ne kadar durduğumdan emin değilim ama nihayet kendime geldiğimde bacaklarım sallanıyor ve neredeyse beni terk ediyor.

"Oh," diye nefes alıyorum, boyuna göre ayağa kalkıyor, elleri belimde, beni sabit tutuyor.

Sırıyor, ağzı ve sakalı döllemlerimle parlıyor. "Tadın çok güzel."

Dudağımı ısıriyorum, tekrar tamamen kalkmış olan sikine bakıyorum. "Sana binmek istiyorum."

"Emin misin?" Kalın kalın yutkunuyor, hâlâ onunla kaplı olan göğüslerime bakıyor.

Başımı sallayarak onu kanepeye itiyorum, kendimi kaldırıyorum ve çıkıyorum. Şaftını tutuyorum ve onu girişime hizalıyorum. Gözlerimizi bağlantı kuracağımız yere yapııştırıyoruz ve ben aşağıya indiğimde taç kayboluyor. O iniyor ve ben inliyorum.

Elimi çekiyorum ve tamamen oturana kadar yavaşça aşağıya doğru iniyorum ve taşaklarının kıcıma bastırıldığını hissediyorum.

"Çok mükemmelsin. Her santimin," diyor sıkılmış dişlerinin arasından ve kalçalarımı kavıyor.

"Biliyorum." Biraz geriye yaslanıp ellerimi karnına koyduğumda aletin içimde seğirdiğini hissedince usulca inliyorum. Tembelce karın kaslarının üzerinde gezinmelerine izin veriyorum, her çıkıntıyı ve girintiyi hissediyorum ve onları göğüs kaslarına doğru kaydırıyorum.

Gözlerimi onunkilere kilitleyerek parmaklarımı köprücük kemiği boyunca kaydırıyorum ve parmaklarımı yukarı kaldırıp ellerimi boğazına doladığımda sırtıyorum.

"Beni deli ediyorsun." Üzerine baskı uygulayıp sürtünmeye başladığımda göğsü genişliyor ve boğazı düğümleniyor.

Eli hâlâ kalçalarımıdayken beni sallıyor, ileri doğru itiyor, bu hareketin klitorisimin ona sürtünmesine neden olacağını biliyor.

Ellerimi boğazında tutuyorum, arada bir beni öne doğru salladığında sıkıyorum ve beni ona bağlı tutuyor.

"Siktir." O buna devam ederken yüzümün kenarından boncuk boncuk ter damlıyor. Ne yaptığını biliyor, her yaklaştığımda baskı uyguluyor ve beni bastırıyor. Onun etrafında kenetleniyorum ve kıvraniyorum, ama o vazgeçmiyor. "Bırak geleyim!" Sesimin nasıl çıktığını umursamadan sızlanıyorum.

Kısık sesle gülüyor. "Onları senden saklamıyorum. Bunu kendi başına yapıyorsun."

Birkaç kez göz kırpmıyorum. "Ne? Hayır, değilim."

"Öylesin çünkü seni kullanmamı istiyorsun. Sana nasıl istersem öyle davranacağım. Üstüne boşalmam yetmiyor. Çaresiz bir sürtük gibi, amcığın bundan zevk alıyor. Bu yüzden şu anda kalçalarını sıkıyorsun, bu yüzden benden gelen o güzel küçük iniltiyi tutuyorsun."

Vücudum yanıyor ve sessiz kalıyorum ama bu beni ele veriyor. "Boğazıma tutun ve sakın bırakma."

Beni aletinden hafifçe kaldırmasına ve zorla aşağı itmesine izin verdim. Bunu birkaç kez yapıyor, tuttuğum inlemeleri dışarı çıkarmak için ikna ediyor. Benden yeterince ıslandığında, ben hareket hareket eden göğüslerime bakarken beni üzerinde hızlı ve sert bir şekilde zıplatıyor. Taşaklarının kıcımlı tokatlarken çıkardığı ses, her girip çıktığında amımın çıkardığı kaygan sesler ve ağızımızdan çıkan gürültü beni ne kadar da tahrik ediyor.

Tırnaklarım boğazının derisini kazıyor, beni hiç pişmanlık duymadan sikerken onu tutuyor ve boğuyor. Keskin bir nefes alıyor, kıcımlı avuçluyor ve beni sikinin üzerinde tutuyor.

"Bir elini boğazımda tut ve ben içine boşalırken klitorisimle oyna."

Sertçe yutkunuyorum, bir elimi boğazının ortasına, diğerini de titrek bir şekilde aramıza götürüyorum. Arkama yaslanıyorum ve elimi kalçalarımın arasına, tam da şişmiş, ıslak klitorisimin dokunulmak için yalvardığı yere kaydırıyorum.

"Onunla oyna," diye emrediyor, kıcımlı yan tarafına sertçe vuruyor ve ben de kalkıp dediğini yapıyorum.

Kıçım yanıyor ama o yatıştırmıyor. Onu avuçluyor ve ben kendimle oynarken ona binmemi sağlıyor.

"böyle, küçük güzel klitorisimle oynamaya devam et. Çimdikle."

"Ohhhh, mmmm." Bunu yaparken nefesim kesiliyor ve tekrar yapıyorum, elim boğazında sıkılaşıyor.

"Bize bak. Ben geleceğim ve senin de görmeni istiyorum."

Nefes nefese kalıyorum, bakışlarımı bize çeviriyorum ve onun içime girip çıkmasını, ellerimin üzerimde olmasını ve ne kadar ıslak ve dağınık olduğumuzu izlerken nasıl nefes alacağımı unutuyorum.

İçimde şiştiğini hissediyorum ve geriliyor, serbest kalırken sert, hoşnutsuz bir nefes çıkarıyor. "Tekrar çimdikle ve tut."

Ve yapıyorum, bakışlarımı hala bizden ayırmıyorum, ama onun dölünün amımdan sızdığını gördüğümde kendimi kaybediyorum. Boncuk boncuk sikinden aşağı akıyor ve ben de hemen arkasından boşalıyorum.

Ellerim yanlarıma düşüyor ve orgazmın bedenimi ele geçirmesine izin vererek göğsüne doğru yığılıyorum. Kendimi havada süzülüyormuşum gibi hissediyorum.

bulut ve ben asla aşağı inmek istemiyorum.

Burada ne kadar oturduğumu bilmiyorum ama sonunda kendime geldiğimde ne kadar kirli olduğumu fark ediyorum.

"Lütfen bana burada bir duş olduğunu söyle."

Kıkırdıyor, saçlarımı terli alnımdan uzaklaştırıyor. "Var."

"JAGGER ?" GELİN ÇIKARKEN SORDUM. I

Daha önce sormadığım için kendimi aptal gibi hissediyorum ama Landon ağzıma saldırdığında bana gerçekten bir şans vermedi.

Yorgun bir şekilde iç çekti. "Sahadayken dirsek ve boyun ağrısından şikayet etti ve sağ kolunun uyuştüğünü söyledi. Bu yüzden arkalık ve sedye kullandılar. Ama hastaneye gittiğinde biraz daha iyi hissettiğini söyledi. Onunla kalmak isterdim ama oradaki herkesten biliyorum ama Gabby bir şey öğrendiğinde bizi bilgilendireceğini söyledi."

"Eminim ciddi bir şey değildir. Eminim kendini her zamankinden iyi toparlayacaktır." Kapıyı benim için açık tutarken ona gülümsüyorum.

geçip balo salonuna giriyorum ama kapı arkamızdan kapandığında ve etrafımız zifiri karanlıktan başka bir şeyle çevrilmediğinde donup kalıyorum, parmaklarım avuçlarımın içine giriyor.

"Işıklar." Ağzım kuruyor ve kalbim gelişiğüzel atıyor. Hareket etmek, kaçmak ve saklanmak istiyorum ama kendimi yere yapışmış hissediyorum. Bedenim ağırlaştı ve kapana kısıldı. "Landon, ışıklar. Işıkları açmamız gerek."

"Kıpırdamadan dur. Sadece eğleniyoruz." Bira rengi nefesi yüzümü okşuyor.

Göğsüm daralıyor, nefes almakta zorlanıyorum, zihnim o geceyi hatırlatan şeylerle dolup taşıyor ve endişe beni öfkeyle bıçaklıyor.

"Julianna, sorun yok. Ben buradayım. Buradayım, aşkım. Buradayım."

Kollarının beni sardığını, beni tuttuğunu, toprakladığını, burada olduğunu tekrar tekrar fısıldadığını hissedene kadar ışıkların açık olduğunu fark etmiyorum.

Gözlerimi tekrar tekrar kırıştıtararak kâbustan kurtuluyorum ve acı içinde yutkunuyorum.

Kollarım yanımda gevşekçe sallanıyor ve birkaç damla gözyaşı düşüp hala takılı olduğunu unuttuğum zincirin etrafında toplanıyor.

"Ben, ben," diye kekeliyorum, bedenim onunkine karşı titriyor. "Özür dilerim. Ne olduğunu bilmiyorum."

"Lütfen özür dilemeyin. Sorun yok, ben buradayım. Sana bir şey olmasına asla izin vermem." Bir parmağını çenemin altına sokuyor, başımı geriye yatırıyor ve çeneme yapışan gözyaşlarımı siliyor. "Tamam mı?"

Titreyerek başımı sallıyorum, sesim boğuk bir fısıltıya dönüşüyor. "Tamam."

Yanağımın içini ısıriyorum, gözlerim sağa sola kayarak bir çıkış arıyor. Onu gördüğümde Landon omzunun üzerinden bakıyor ve beni bırakıyor.

"Özür dilerim. Umarım öyle olduğumu düşünmüyorsunuzdur-"

"Hayır, hayır, sen değilsin. Benim yüzümden. Benim hatam. Yeterince dikkatli değildim. Çok güveniyordum, çok aptaldım. Bu benim hatam. Özür dilerim. Gerçekten ," diye , sesim titriyor ve o geceyi dün gibi hatırlarken vücudum titriyor.

"Sana sarılabilir miyim?" diye temkinli bir şekilde sorar.

"Lütfen." Saklamak için çok uğraştım ama bana sarıldığında kendimi kaybediyorum ve boğazımın arkasından bir hıçkırık kopuyor. Göğsüne doğru ağlıyorum, gözyaşlarım çılgınca yüzümden aşağı akıyor.

Burada ne kadar kalacağımızı bilmiyorum ama kollarını sıkıca bana doluyor, hıçkırıkları yumuşak hıçkırıklara dönüşene kadar avuçları sırtımı daireler çizerek hafifçe ovuyor.

"Özür dilerim," diye .

Bana daha sıkı sarılıyor, sözleri beni sıcak bir battaniye gibi sarıyor. "Lütfen özür dileme. Bu senin suçun değil."

Utanç beni canlı canlı yiyor, midemde bir düğüm büyüyor.

Yüzümü göğsüne gömüp kapüşonunun altını yumrukluyorum. "Onunla yukarı çıktım."

Gözlerim yine sulanıyor, burnumun kenarı yanıyor ama sesimi dengede tutmayı başarıyorum.

"Onunla isteyerek yukarı *çık*tım çünkü onu *tanıyordum*." Yükselmekle tehdit eden safrayı geri yutuyorum. "Birinci tanıştık ve iyi *birine benziyordu*. Hiçbir şeyi denemezdi, bu yüzden ona rastladığımda ve kendimi iyi hissetmediğimi fark ettiğinde odasını teklif etti. Onunla gittim çünkü ona güvenebileceğimi düşündüm. Onunla iyi olacağımı düşünmüştüm. Ama odasına gittiğimizde kapıyı kilitledi, ışıkları kapattı ve..." Görüşüm bulanıklaştı, sesim uzaklaştı. "Üstüme çıktı ve... her yerime dokundu, her yerimi öptü... Dışarı çıkmak istedim ama başım çok dönüyordu, hareket edemiyordum ve çok karanlıktı. Kapıyı göremiyordum. Onu göremiyordum ama her yerimde hissedebiliyordum. Bazen hala hissediyorum..."

Öfke vücudundan yuvarlanıyor, kalbi tehlikeli bir şekilde hızlı atıyor. "O-"

"Hayır, biri kapıyı çaldığında dikkati dağıldı ve nasıl oldu bilmiyorum ama topuğumu kalçasına saplamayı başardım ve kaçtım." Alaycı bir şekilde düşündüm. "Çok zavallıyım."

"Julianna, böyle söyleme. Sen-"

"O bana tecavüz etmedi ama ben etmiş gibi davranıyorum!" Kendimden öğrenerek ondan uzaklaşıyorum. "Ona güvenmek benim hatam. Yani, ama, daha iyi bilmeliydim, değil mi? Bilmeliydim ama safmışım ve şimdi karanlıktan korkuyorum çünkü aptaldım, çünkü-"

"Çok güçlüsün." Bir adım öne çıkıyor, elleriyle boynumu kavrayıp bakışlarımı tutuyor. "Sen çok güçlüsün. Bunu bilmeni istiyorum. Bunun senin hatan olmadığını bilmeni istiyorum. Aptal değilsin. Saf değilsin. Sen güçlü olmaktan başka bir şey değilsin, Julianna. Buna inanmanı istiyorum. Başına bunlar geldiği için çok üzgünüm ama yalnız olmadığını bilmeni istiyorum. Ben buradayım, tamam mı?"

"Kendimi çok aptal hissediyorum," diye cevap veriyorum, kendimi çok boş hissediyorum.

"Sen değilsin. Çok cesursun." Alnımdan öpüyor ve beni kucaklıyor. "Çok cesursun," diye tekrarlıyor nazikçe.

"Hissetmiyorum. Bu iki yıl önce oldu ve ben hala unutamiyorum."

"Ne kadar zaman önce olduğu önemli değil. O pislik sana dokundu. Polisle konuşmak ister misin?"

Başımı sallıyorum. "Bana kim inanır ki? Bu çok uzun zaman önce oldu ve onun bir şey yaptığına dair hiçbir kanıt yok. Ayrıca, babası bir bölge savcısı, bu yüzden bunun nasıl gideceğini bileceğinden eminim."

Bir an için sessizleşiyor, dişleri gıcırıyor. "Liquid'deki adamdı, değil mi? Cole?"

Göğsüm daralıyor. "Evet."

"Sana içkiyi veren de o muydu?"

O geceyi düşündüm ve başımı salladım. "Hayır. Ne bana ne de arkadaşlarına yakındı. Aslına bakarsanız, ben de hiçbir erkeğin yakınında değildim. Etrafım kız kardeşlerimle çevriliydi ve içkimi doldurmalarını izledim."

Bunu her düşündüğümde içim burkuluyor çünkü hala nasıl uyuşturucu almış olabileceğimi bilmiyorum. Elimi fincanımın üzerine koymuştum ve gözlerimi ayırmıyordum.

"Peki sen onlarla birlikteyken hangi cehennemdeydiler?"

Acınası bir şekilde omuz silkiyorum. "Bilmiyorum. Bir an oradaydılar, sonra yok oldular."

Gözlerinden öfke fıskırıyor, omuzlarındaki gerginlik belli oluyor ama sonra ifadesi yumuşuyor. "Bunun başına gelmesine üzıldüm Aşkım, ama bana anlattığın için teşekkür ederim."

"Bir şeyler ve uzun süre söylemek istedim ama bazen bunun gerçekten olup olmadığını sorguluyordum. Bazen bunların hayal gücümün bir ürünü olup olmadığını merak ediyorum çünkü nasıl olduğunu anlamak çok zor." Titremeleri durur umuduyla nemli ellerimi birbirine kenetliyorum ama Landon ellerimi ellerinin arasına alana kadar daha da kötüleşiyor. "Ama sonra kabuslar başladı ve her birinde karanlık bir odada kapana kısılmıştım, kapının tık sesini duyuyordum ve sonra o üzerimdeydi. Uyandığımda onu hissedebiliyordum, nefesindeki alkolün kokusunu alabiliyordum, fermuarının ..." Sesim titriyor ve çatlıyor.

Dudaklarımı yalayarak, gecenin bir yarısı uyanıp kaynar sıcak suyla duş aldığım ve vücudumu fırçaladığım zamanları düşündüm.

Çiğ vücut. İlk kabustan sonra ışıkları açık tuttuğumu hatırlıyorum çünkü bir anda ortaya çıkıp planladığı şeyi gerçekten yapacağından korkuyordum.

"İşte bu yüzden ışıkları açık tutmalıyım, bu yüzden bir çıkış planım olmalı. Neden korkuyorum, çünkü o hala dışarıda ve benimle alay ediyor çünkü o gecenin tamamını hatırlayamayacağımı biliyor. Hiçbir şey söylemediğimi biliyor. Yanlış bir şey yapmadığını düşünüyor da olabilir. En azından sonra ilk karşılaştığımızda bana söylediği buydu. Ve ondan sonraki her seferinde."

Landon'ın sessizliği uzuyor, yüzü korkutucu bir şekilde statikleşiyor, sonra bir vuruş geçiyor ve göz kırıyor.

"O buna değmez," diyorum, ne düşündüğünü kabul ederek. "İki yıl oldu. Kimse bana inanmayacak."

"Ya itiraf etmesini sağlayabilirsem?" Öfke derin sesini bastırıyor.

"Böyle bir şey . O-o"-Nasıl tökezlediğimden nefret ediyorum Ama Landon bana sadece sabırla bakıyor.

- "Hiçbir şeyi kabul etmiyor. Özellikle de şimdi çıktığımız için. Sana hiçbir şey söylemeyecek. Söylese bile, bu nasıl bir fark yaratacak? Polisin bir şey yapacağını sanmıyorum ve lütfen ona bir şey yapmayın. O buna değmez."

Bana sarılıyor, bir eliyle baş ağrımı kesmek için baskıya ihtiyacım olduğunu biliyormuş gibi başımı kavıyor. "Sen buna değersin ve kimsenin sana böyle hissettirmesini istemiyorum. Acı çekmeni istemiyorum, çünkü acı çektiğinde... ben de acı *çekiyorum*."

Beni çok yoğun duygular sarıyor ama az önce yaşadığım türden değil. Bu farklı ve ben ona, o da bana baktığında o üç kelimeyi söylemek istiyorum ama yutkunuyorum.

"Bunu nasıl yapacaksın ki? Sana isteyerek açılacağını sanmıyorum."

Hicivli bir şekilde kıkırdar. "Şaşıracaksın. Ama istemediğin hiçbir şeyi yapmam, o yüzden istemiyorsan yapmam."

Bir an için bunu düşündüm. Bir fark yaratmayabilir ama belki başka bir kızın hayatında bir fark yaratır.

"Yap ."

JOHN.

Telefonuma yüzümü buruşturarak bakıyorum ve cebime geri sokup merdivenlerden iniyorum.

Bana neredeyse vurduğu geceden beri aramaları sıklaştı. Ve Portland Invitational'da onu görmezden geldikten sonra daha da kötüleşti. Onu kabul etmediğim için kızgın olduğunu biliyorum ve neden şaşırdığını anlamıyorum. Eğer bunu onun evinde yapmadıysam, neden toplum içinde yapacağımı düşündüğünü anlamıyorum.

Onu hayatımda istemediğimi neden anlamadığını bilmiyorum. Hayatına devam etmesi için daha ne kadar ileri gitmem gerektiğinden emin değilim.

Reid aksini iddia etse de ben ettim, ama onunla işim bitti, bu benim için yeterli.

Julianna'ya alacağımı söylediğim yulaf sütünü almak için mutfağa gidiyorum ama yolda duruyorum. Saint tezgâha yaslanmış, dışarı bakıyor ve alt dudağının köşesinde bir yara var. Kanla çatlamış ama kuru ve etrafında bir çürük var.

"Aziz." Hâlâ başını kaldırmıyor. "Dostum?"

"Pardon, ne dedin?" Bakışları yüzündeki gülümsemeye birlikte yükseliyor ve elindeki küçük hançerle oynuyor.

" ne oldu?" Jagger içeri girerken sordum.

Şimdi daha iyi durumda. Röntgen sonuçlarının hepsi negatif çıktı ve dün geceki maçta oynaması için izin verildi. Ne yazık ki, bu sezonki ilk mağlubiyetimiz oldu ve her ne kadar böyle şeyler olması kaçınılmaz olsa da, dün gece kolay bir galibiyet olmalıydı.

Jagger durur, Saint'in dudağına odaklanır. "Sakın bana yine çarşaf olduğunu söyleme?"

"Bu lanet olası büyük bir yatak. Kendi yatağıma yapmaya alışık değilim." Tezgâhı itiyor ve buzdolabından önceden yapılmış smoothie'yi alıp bana yulaf sütünü uzatıyor.

Jag ona çarpık bir sırtıyla bakıyor ve pantolonunun cebine koymadan önce telefonuna bir şeyler yazıyor.

Telefonuna baktığında Aziz onu tersler. "Nasıl yatak yapılacağına dair bir ders izlememe gerek yok, *stronzo*. Şimdi yaptım ama çarşaf kaymış."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Çarşafı yerleştirirken elin kaydığı için yanlışlıkla kendini yumrukladığınızı mı söylüyorsunuz? Yine mi?"

Bunu kafası iyiyken yaptığına inanırdım. Geçen yıl çok fazla ot içmişti. Uyuşturucu testi yapılırken bunun nasıl mümkün olduğunu bile bilmiyorum. Ama bir şekilde, takımın ve koç ekibinin bunu bilmesine rağmen, yanına kâr kaldı. Sanırım babanın insanları kadar parası olunca böyle oluyor.

Birisi bir şey söylemiş olmalı, tabii kendi isteğiyle bırakmadıysa, çünkü bir süredir sigara içmiyor.

Smoothie'sinden bir yudum alıyor. "İşte böyle oldu." "Bunu hizmetçilerinin yapmasına alışkın. Ona biraz gösterelim, Çünkü birinci dünya sorunları falan," alaycı bir şekilde.

Jagger yalan söylemiyor. Saint taşındığında, yatağını nasıl toplayacağını ya da herhangi bir angarya işi nasıl bilmediğini öğrendik çünkü hiç yapmak zorunda kalmamıştı. boktan bir iş yapıyor ama ilk taşındığı zamandan daha iyi.

"Neyse, gitmem gerek." Jag, anahtarlarını sakladığımız çekmecedan kendi anahtarlarını alıp benimkileri bana fırlatıyor.

Saint ve ben bakışlarımızı onun üzerinde gezdiriyoruz. Farklı, toplu görünüyor, sanki birini etkilemeye çalışıyor.

"Randevuda mı?" Aziz başını yana eğerek onu değerlendiriyor.

"Ben randevuya çıkmam. Bunu biliyorsun. Sadece dışarı çıkıyorum." "Ne zamandan beri *sadece* dışarı çıkıyorsun?" diye soruyor.

"Tanrım, sen benim annem misin? Bu sadece bir sikiş. Hiçbir anlamı yok." Aziz onu daha fazla sorgulayamadan dışarı çıkar.

Aziz kıs kıs güler. "Onu hızlı bir sikiş için hiç bu kadar gergin görmemiştim. İyi olacağını düşünüyorsun, çünkü kendi elementinde olacak. Yüzme takımından üç kızın odasından çıktığını gördükten sonra en büyük esrarı içmiş gibi görünüyordu."

Evet, onun nesi var bilmiyorum ama sonra sorarım. Gitmem gerek.

Ben mutfaktan çıkmadan önce, "Cumartesi için hazırız ve Cole burada olacak," diyor.

Julianna bana olanları anlatalı bir hafta oldu ve bir haftadır ona yapmak istediğim her şeyi düşünüyorum. Ama mantıksız davranırsam, başımı belaya sokmaktan başka bir şey yapamam ve o da kaçır. Bu yüzden aklıma bir şey geldi. İşe yarar mı bilmem ama denemeye değer.

Saint'ten bu cumartesi semi sonrası bir parti düzenlemesini ve Cole'un gelmesini sağlamasını istedim, ki bunu yapmak zor olmayacak. Saint bir parti verdiğinde herkes gelir.

Soru sormadı ve Jagger'a ya da diğerlerine benim fikrim olduğunu söylememesini söylediğim halde işi halletti. Ama özellikle Jagger'a, çünkü eğer bilirse, burs yüzünden beni vazgeçirmek isteyecektir, ama benim için hiçbir şey ifade etmiyor.

"Eğer bir cesetten kurtulmak için yardıma ihtiyacın olursa, tanıdığım var." "Kimseyi öldürmek gibi bir planım yok."

"Doğru, doğru, şaka yapıyordum..." diye mırıldanıyor, yüzünde neşeli bir sırıtma beliriyor.

Gözlerimi ona dikiyorum ama Saint'e soru sormamak daha iyi. Bazen dürüst mü yoksa dalga mı geçiyor anlayamıyorum.

Polly kapıyı açıyor ve neredeyse bana çarpıyordu ama düşmeden önce onu tuttum.

"Üzgünüm, seni görmedim." Benden kaçıyor, kapıyı aralık bırakıyor. "Kendini hazırla," diye fısıldıyor.

"Neden fısıldıyorsun?"

"Julianna'nın ailesi rastgele ortaya çıktı ve durum hiç hoş görünmüyor." Yüzünü buruşturuyor. "Onun için çok kötü hissediyorum. Destek olmak için kalmak istedim ama gitmezsem bir şey söyleyeceğimi ve muhtemelen işleri onun için daha da kötüleştireceğimi biliyordum. Belki de daha sonra gelmelisin? Onlara biraz-"

"Hayır, ben oraya gidiyorum."

"Landon, yapma," diye uyarıyor. "Her ne düşünüyorsan, yapma. Endişelendiğinizi biliyorum ama bunun ona bir olmayacak." "Medeni olabilirim."

İnanmaz bir şekilde bana bakıyor. "Sen ve ben sivilliğin ne demek olduğuna dair iki farklı tanıma sahibiz."

"Medeni olabilirim." ediyorum.

Onun yanında olmalıyım. Özellikle de benimle ailesi hakkında paylaştığı onca şeyden sonra. Onu aşağıladıklarını, bok gibi hissettirdiklerini biliyorum.

Yumuşakça inliyor. "Seni uyarmadığımı söyleme."

"Her şey girecek," diyorum ama kendimi mi yoksa onu mu ikna etmeye çalıştığımın emin değilim. "Gabby de içeride mi?"

"Hayır, bu gece çalışıyor, Tanrı'ya şükür. Ne kadar yumuşak olduğunu bilirsin."

Buna şahit olmanın onun kalbini kıracağını biliyorum."

Başımı sallıyorum çünkü Gabby'yi tanıyorum, bir şekilde durumu yatıştırmaya çalışacaktır. O barış, sevgi ve birlikten yanadır. Anlamıyorum ama bu onu iyi hissettiriyor.

Kısa bir vedalaşmanın ardından içeri giriyorum ve tüm gözler çevrildiğinde enerjinin değiştiğini hissediyorum.

Julianna kaskatı kesiliyor ama gözlerindeki rahatlamayı görebiliyorum, ama anne ve babası küçümsemelerini gizleme zahmetine girmiyorlar. Bana hızlıca bir göz atıyorlar ve sanki burada durmuyormuşum gibi beni kovuyorlar.

"Sütü bırak ve git," diye emrediyor babası ama benimle konuşmuyor. Bakkaliye dağıttığımı düşündüğünü fark ediyorum. "Orada öylece durma, yoksa paranı almadın mı?"

Julianna ayağa fırlıyor ve bana en özür dileyen gülümsemesini sunuyor. "Çok özür dilerim. Geldiklerini bilmiyordum," diyor güçsüzce, sütü alıyor ama yanımda durup ailesine bakıyor. "Anne, baba, bu Landon, erkek arkadaşım."

Daha dik otururlar. Annesi karşı çıkıyor ve babası dudak büküyor. Şu anda dikkati sadece benim üzerimde, beni tepeden tırnağa değerlendiriyor, gözleri boynumdaki dövmelelere takıldığında küçümsemesini gizleme zahmetine girmiyor.

"Erkek arkadaş mı?" diye patronluk taslıyor annesi, biraz rahatsız görünüyor. "Bu... ne zaman oldu?"

Yanımda yutkunduğunu duyuyorum. "Geçen hafta, ama düşündüğün gibi değil."

Alay ediyor. "Düşündüğüm gibi değil mi? Geçen hafta Şükran Günü'nde kendini iyi *hissetmediğin* için eve gelmedin. Bahanen *bu mu* yani?"

"Landon."

"Ha?"

Kızgınlığım artıyor ama Julianna'nın hatırı için kendimi tutmaya zorluyorum. "Sanırım bana *öyle* dedin, ama benim adım Landon."

Sıkı dudaklı bir gülümseme yüzüne zorla yerleşiyor ama yine de beni görmezden geliyor. "Yani bahanen o muydu? Bu yüzden mi kız öğrenci birliğini bırakmak istiyorsun ve bu yüzden mi bu kadar mesafelisin? Eğer bana hamile olduğunu yemin ederim-"

"Hayır, anne, hayır," diye sözünü kesiyor ve hızla başını sallıyor. "Bunun nedeni Landon değil ve ben hamile değilim."

Dünyadaki en kötü şey olmazdı.

"Sizinle konuşmak istediğim pek çok şey hakkında düşünüyordum."

"Yine mi bu?" Babası burnunun kenarını çimdikliyor. "*Landon*, çık dışarı. Bu bir aile meselesi." Sesi sinirliydi.

Öfke yükseliyor ama yine kendime olmamı söylüyorum. "Saygılarımla, ben burada kalacağım."

Sonunda bana baktı, gözleri öfkeyle doluydu. "Sana kalmak isteyip istemediğini sormadım. Çık dışarı dedim. Kızımla konuşmak istiyorum. Onun erkek arkadaşı olman umurumda değil. Çık dışarı."

"Hayır. Ben burada kalacağım." Julianna'nın gitmem için yalvaran gözlerini üzerimde hissetmeme rağmen yerimde sabit duruyorum.

Babası çenesini ovuşturarak küçümseyici bir şekilde gülüyor. "Senin için yaptığımız onca şeyden sonra bize borcunu böyle mi ödüyorsun? Sana verdiğimiz her şeye? Bize bununla mı karşılık veriyorsun? Biz-"

"Baba, bu-"

Adam ayağa kalkar ve kadın geri çekilir. "Sözümü kesmeyin! İkiniz tarafından saygısızlığa uğramak için çok yoğun olan işimi bırakıp gelmedim."

Patlamak üzere olan öfkemi bastırmak için ellerimi iki yanımda .

Julianna' kendini savunmasını, kız öğrenci birliğini neden bırakmak istediğini açıklamasını, onlara öğretmen olmaktan bahsetmesini bekliyorum ama sessizlik sonsuzluk gibi geliyor ve hiçbir şey söylemeyeceğini anlıyorum.

"Eğer izin verirsiniz, neden vazgeçmek istediğini size söyleyecektir." Sesimi yükseltmemeye çalışıyorum ama bana onları tehdit etmişim gibi bakıyorlar.

"Bir haftadır kızımızla birliktesin ve onu tanıdığını mı sanıyorsun?" Annesi şimdi konuşuyor ve ayağa kalkıyor. "Hiçbir şey bilmiyorsun. Bunu her zaman yapıyor, zorlaştığında vazgeçiyor. Bu yüzden sana çeneni kapamanı öneriyorum çünkü-"

"Vaz mı geçiyorsun yoksa onu istemediği bir şeyi mi zorluyorsun?" Ben de karşılık veriyorum.

Julianna'nın başı bana doğru savruluyor ama ona bakmıyorum çünkü ağladığını görürsem kaybedeceğim.

"Gidiyoruz," diye , gözleri hançer gibi üzerimde.

"Anne-"

"Hasta olduğunu düşündüğümüz için seni görmeye geldik. Gidiyoruz ve ne hata yaptığını düşündüğün zaman bizi ara."

Her şey çok hızlı geliyor. Julianna tek kelime edemeden kalkıp gittiler ve kapıyı arkalarından çarptılar.

"Ne halt ettin sen?" diye çıkıştı bana, gözleri pişmanlık ve üzüntüyle doluydu.

Şaşırdım. "Sana saygısızlık etmelerine izin verme."

"Bir şey söylemene ihtiyacım yoktu," diyor hoşnutsuz bir şekilde.
"Söyleseydin her şey yoluna girecekti-"

"Sessiz mi kaldın? Julianna, seninle böyle konuşuyorlar çünkü sen Sessiz ol."

"Onlar benim ailem. Benim için yaptıkları onca şeyden sonra ne diyebilirim ki?" diye karşılık veriyor.

"Bu onların işi. Onlar bir sebepten dolayı senin ailen. Sen onların çalışanı değilsin ki sana istedikleri gibi davransınlar. Ebeveyn ya da değil, bu onlara seninle böyle konuşma hakkı vermez."

Sert bir nefes üflüyor ve burnunu çekiyor. "Anlamıyorsun. Böyle olmaması gerekiyordu. Eğer yapmasaydın-"

"Ne yapmamıştı? Bir şey söylemeseydim, belki her şey yoluna girerdi? Herkes mutlu olur muydu?" İnanmayarak alay ettim. "Aç gözlerini. Ailenin umurunda bile değil. İçeri girdim ve sana yiyecek getirdiğimi sandılar. Beni kabul etmediler ve bana *böyle* seslendiler. Benim hakkımda varsayımlarda bulundukları için bana bir şans vermediler, ama orada durup sırf *onları memnun etmek* için bunu kabul edersem lanetleneceğim."

"Ne söylemeye çalışıyorsun?"

"Ne söylemeye çalıştığımı çok iyi biliyorsun." "Bilmiyorum. Söyle o zaman."

"Ailenizi memnun etmek için o kadar heveslisiniz ki, bunun *sizin* hayatınız olduğunu unutuyorsunuz, onların değil. Onlardan asla alamayacağını bildiğin onayı almak için kendini perişan etmeyi tercih ediyorsun. Onları gururlandırmak için her şeyi yaparsınız, ama derinlerde bir yerde ne yaparsanız yapın, hiçbir şeyin onların standartlarını karşılayacak kadar iyi olmayacağını bilirsiniz."

"Onların onayına ihtiyacım yok."

"Hayır, bunu arzuluyorsun."

Gözlerini kırpmadan bakıyor, gözlerinde yaşlar birikiyor.

Öfke şimdi buharlaştı, ama içimde endişe kabarıyor. "Ben-"

"Hayır." İlk gözyaşı dökülürken bir adım geri atıyor. "Yalnız kalmaya ihtiyacım var. Git buradan."

"Julianna, ben-"

"Şu anda senin etrafında olmak istemiyorum. Yalnız kalmaya ihtiyacım var." Yüzü acıyla buruşuyor, dudakları titriyor, kelimeler ağzından kararsızca dökülüyor.

Yine bataklıktaymışım gibi hissediyorum. Göğsüm daralıyor ve ağırlaşıyor.

Bir şey söylemek istiyorum ama ağzımı kapatıyorum.

Mantıklı olarak, mantıklı geliyordu. Acı çekiyordu ve ben bunu durdurmak istiyordum.

"Özür dilerim." Boğazıma düğümlenen ağır kayayı yutkunarak geçiyorum ve ona son bir kez bakarak, yüzünden süzülen gözyaşlarının dışarı çıkıyorum.

"İŞTE." EL ÖNÜME BÜYÜK, DUMANI TÜTEN BİR FİNCAN SICAK ÇİKOLATA KOYDU.

ve kabine kayarak oturdu. "Bana ne olduğunu söyleyecek misin? Landon'ı bulup lastiklerini mi kesmem gerekiyor? Çünkü ben yapacağım. Ya da onun gitmesini istiyorsan" -dilini tıkırdatıyor, eliyle boynunun üzerinde bir kesik hareketi yapıyor- "eminim bunu gerçekleştirmenin bir yolunu bulabilirim. Her şeyin bir kaza gibi görünmesini sağlayabilirim. Boyu ve kilosu vücudunu hareket ettirmeyi biraz zorlaştırabilir ama parçalamaya karşı değilim. Benim için iyi bir pratik olabilir. Belki hemşirelik okulunu bırakıp seninle birlikte tıp fakültesine gider ve cerrah olurum. Bana sorarsanız her iki dünyanın da en iyisi."

Yüzündeki ciddi ifade içimde tutmaya çalıştığım kahkahanın neden oluyor. Bana öyle bir bakıyor ki sanki tek yapmam gereken kelimeleri söylemekmiş ve o da yapacakmış gibi. Bu beni ayıltıyor çünkü Landon dışında, şaka yapıyor olsa bile benim için savaşmaya bu kadar hazır biri olmamıştı.

Natalie var ama çok yakın değiliz. Anlaşamadığımızdan değil, çünkü anlaşıyoruz, ama o meşgul. Model olduğu, düğün hazırlıkları yaptığı ve benim de işlerim olduğu için pek konuşamıyoruz.

"Olanlar hakkında konuşmak ister misin?"

Landon'dan sonra ayrıldım ve yalnız kalmak istemediğim için Benny'ye geldim. El'in burada olacağını biliyordum ve Cuma olmasına rağmen genelde meşgul olmazlardı. Ne olduğunu ya da ailemin rastgele geldiğini bilmiyor.

Sanırım Landon'ın bir şey yaptığını varsayıyor çünkü beni hiç ağlarken ya da ailemden olmayan birine duygusal olarak bu kadar bağlanırken görmemişti.

Bardağımı yere , açılmak mı yoksa kendimi tutmak mı istediğimi düşünüyorum. Başından beri sorun olmaması gereken bir şey hakkında sızlanıyormuşum gibi görünmekten nefret ediyorum. Ama onun yumuşak kahverengi gözleriyle karşılaştığımda ve bana o kadar sıcak ve empatiyle gülümsediğinde, kendimi daha fazla tutamayarak kırılıyorum.

Her şeyin sonunda, çatlamış bir baraj gibi her şeyi döktüm çünkü kelimeler gibi, sıcak gözyaşlarım da dökülüyor ve yanaklarımdan aşağı akıyor.

"Özür dilerim. Bunun çok aptalca olduğunu biliyorum. Böyle bir şey için ağlamak." Öfkeyle yanaklarımı siliyorum, kapüşonumun kolları ıslanıyor çünkü düşmeyi durdurmuyorlar.

Landon'ın önünde ağladığımdan beri tek yaptığım ağlamak gibi görünüyor.

"Aptalca değil." Yanından sıvışıp yanıma oturdu ve bana sarıldı. "Eğer sen de benim gibiyse, sarılmak son şeydir çünkü seni daha çok ağlatır, ama bir sarılmaya ihtiyacın olduğunu hissediyorum ve eğer sana sarılmazsam ağlayacağım."

Daha fazla gözyaşı dökülür ama eskisi kadar sert değildir. "Evet, ama haklısın. Buna gerçekten ihtiyacım vardı." Bir an sonra kendimi toparlayıp geri çekiliyorum ama o sessiz kalıyor. "Ne düşünüyorsun?"

"Önemli bir şey değil."

"Hiç geri durmuyorsun."

"Biliyorum ama bana sorulmadığı sürece fikir beyan etmemeyi öğreniyorum. Cecilia ile olanlardan sonra çenemi kapalı tutmayı tercih ederim."

"Bana ne düşündüğünü söylemeni istiyorum çünkü zorlanıyorum."

El tereddüt ediyor. "Emin misin?" Başımı salladım.

Örgüsünü omzunun üzerinden çekip gevşek uçlarıyla oynadı. "Landon'a neden kızgın olduğunu anlıyorum ama bence o yapılması gerekeni yaptı." Ellerini indiriyor ve vücudunu benimkine doğru kaydırıyor. Gözlerinde çelişki ve belirsizlik yüzüyor, ama bir iç çekiyor ve dudaklarında dokunaklı bir gülümseme kıvrılıyor.

"Berbat olduğunu biliyorum ama bazen gerçekler acıtır ve bence buna gerçekten ihtiyacın vardı. Seninle tanıştığım andan itibaren seni küçümsemekten ve hayatının her alanını kontrol etmekten başka bir şey yapmadılar. Ve sen de bunu kabul etmekten başka bir şey yapmadın çünkü umutsuzca onların onayını istiyorsun ve ben bunun nedenini anlayamıyorum. Seni küçümsemekten ve duygularını geçersiz kılmaktan başka bir şey yapmıyorlar. Onların kızı olduğun için kendini bok gibi hissettiriyorlar ama sen onların saçma beklentilerini karşılamaya çalışmaktan başka bir şey yapmadın. İstediklerinden daha fazlasını yaptınız ve bu onlar için hala yeterli değil. Hiçbir zaman da yeteceğini sanmıyorum. İstemediğiniz bir kariyer için dersler alıyor, umursamadığınız bir beslenme planını uyguluyor, duygularınızı en aza indiriyor ve özür diliyorsunuz çünkü sizi şımarık ve nankör olduğunuza inandırdılar, oysa bunun dışında her şeysiniz. Elbette ayrıcalıklısiniz, ancak bu zorluklarla karşılaşmayacağınız anlamına gelmiyor. Ve şunu da eklememe izin verin, tüm varlığınıza nefret ettiğiniz Landon'ı sırf Calc'ı geçebilmek için isteyerek işe aldınız. Çok şey yaptın ama şekilde hala yeterli değil."

Göğsümü ağır bir şey kavırıyor, ama sonraki sözleriyle acı verici bir hal alıyor.

"Kendinizi iyi hissetmediğiniz için geldiklerini söylüyorlar ama sizi görmek için neden bir hafta beklediler? Madem bu kadar endişeliydiler, neden daha önce gelmediler? Ve çalıştıklarını biliyorum, o zaman neden telefonunuzu patlatmadılar? Nasıl sormak için tek bir mesaj ya da arama yok. Sanki Şükran Günü'ne gelmediğin için seni cezalandırıyorlardı çünkü bunu yapmayı seviyorlar. Kendini kötü hissettirmek için seni cezalandırıyorlar."

Burnumu çekiyorum, gözlerimdeki yaşlar görüşümü bulanıklaştırıyor.

"Landon'ı mazur gördüğümü düşünmenizi istemem ama bazen sert sevgiye ihtiyacımız olur."

Dirseklerimi masaya dayayıp avuçlarımla yüzümü kapatıyorum. "Çok kötüyüm."

"Sen değilsin. Böyle söyleme." Sırtımı okşuyor, saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırıyor.

"Öyleyim. Kendimi kapattım. Hiç düşünmedim. Arabasına çarptığımda yaptığım gibi hıncımı ondan çıkardım. Onu aşağıladıklarında ya da adını söyleyemediklerinde hiçbir şey söylemedim. Kendimden o nefret ediyorum ki."

"Hey, hey, böyle söyleme," diye azarlıyor. "Olanlardan sonra çok fazla baskı ve stres altındaydın. Mükemmel değilsin. Sonuçta hâlâ insansın."

Elimi zincire götürerek ona bakıyorum. "Biliyorum ama kendimi kötü hissediyorum. Benim için yaptığı onca şeyden sonra bunu hak etmedi. Ya ayrılmak isterse?"

Bu beni panikletiyor ve ailemin yüzündeki hayal kırıklığı ifadesinden daha çok acıtıyor.

Homurdanıyor ve bana *gerçekçi ol der* gibi bakıyor. "Bu adam senin hasta olduğunu düşündüğü için çok önemli bir turnuvayı terk etti. Julianna, seni görmek için *beş* saat uçu. Eğer bu aşk değilse, nedir bilmiyorum."

Beklenmedik bir anda ortaya çıktığını söylediğimde El kendini kaybetti. Yine de ona özel jetten bahsetmedim çünkü Saint'in bunu kimsenin bilmesini istemediğini söyledi.

"Ama ya fikrini değiştirirse? Ya bunun onun için çok fazla olduğunu fark ederse? Benim onun için fazla olduğumu?"

"O zaman gidip daha azını bulabilir, ama bunu yapacağından şüpheliyim. Siz çıkmaya başlamadan önce nasıl biri olduğunuzu biliyordu. Kontrolcü baba olayını saymazsak, ama eminim siz bunu . Gitmene izin vermesi aptallık olur." Gözleri umutla parlayarak bana bakıyor.

Kupamı elime alıp kuruyan boğazımı ıslatmak için bir yudum alıyorum. "Özür dilerim. Belki de bu kadarı çok fazlaydı."

"Hayır, özür dileme. Gerçek bu. Kabul etmek istemediğim bir şeydi çünkü onları gururlandırmaya kararlıydım. Ve gerçekten yapabileceğimi düşündüm..." İç çekiyorum, kendimi kederli hissediyorum.

Kolunu benimkine dolayarak elimi avuçlarının içine alıyor. "Seni mutlu edecek şeyi yapmalısın. Landon'dan ayrılmak ya da ailenle ilişkini kesmen gerektiğini söylemiyorum ama ne yazık ki bazen biri uzlaşmaya yanaşmadığı sürece ikisine birden sahip olamazsın."

Hayal kırıklığına uğradım ama ailemin bunu yapmayacağını biliyorum. Landon'ın çaba gösterdiğini görebiliyorum ama onların göstereceğinden şüpheliyim.

"Ne yapacağını biliyor musun?" diye sorarak bunaltıcı düşünceleri yarıyor.

Sadece başımı sallıyorum çünkü yüksek sesle söyleyemiyorum. Bunu düşünmek zorunda olmadığım için utanıyorum. Canım yanacak çünkü her şeyin yolunda gitmesini istiyordum ama bazı şeylerin olması gerekmiyordu.

Elimi güven verici bir şekilde sıktı. "Ben senin için buradayım."

Yerimde sabit bir şekilde duruyorum, parmaklarım kalçamda endişeyle sallanıyor ve gergin sırtımdan aşağı bir ürperti akıyor. Hızlı nefes alıp verişimi düzene sokmaya çalışıyorum ama sonra ne yapacağımı düşününce daha da kötüleşiyor ve kalbim daha hızlı atmaya başlıyor.

Dün geceyi ve bu sabahı yapacağım şey için cesaretimi toplayarak geçirdim ve sinirlerime rağmen yine de bunu yapacağım.

Derin bir nefes vererek kapıyı çalıyorum ve bir saniye geçmeden kapı açılıyor.

"Oh, merhaba, canım." Annem diğer tarafta duruyor. Yüzündeki çatık kaşların yerini mağrur bir gülümseme alıyor. "İçeri gel."

Dün gece ve bu sabah kararımdan neredeyse pişmanlık duyduğum anlar oldu, ama onun önünde dururken, onun kibirli sesini duyarken, doğru seçimi yaptığımı biliyorum.

Natalie aracılığıyla sadece birkaç saat daha burada olacaklarını öğrendim. Şimdi onların otelindeyim ve uzlaşabileceğimizi umuyorum. Hâlâ şüpheli geliyor ama umut etmeye devam edelim.

İçeri girdiğimde babamı bir sandalyede oturmuş, kahve içerken ve iPad'ini kullanırken buluyorum. Bakışları ekranda gezinmeye devam ediyor ve iyi bir durma noktasına geldiğinde beni selamlıyor.

"Günaydın. Sanırım özür dilemek için buradasınız?" Kaşlarını çatıyor, fincanını ve iPad'ini masaya bırakıyor.

Annem arkasında duruyor, elleri omuzlarında, ikisi de beklentiyle bana bakıyor.

Neredeyse geri çekilip onlara hissettiğimi söylememeye karar vereceğim ama biliyorum ki onların istediklerine uymaya devam edersem bu döngü asla sona ermeyecek. Özür dilememi bana bakışlarından belli oluyor.

"Hayır." Bir an için kendimden ne kadar emin konuştuğumla gurur duyuyorum ama birkaç saniye içinde şaşkınlıktan kızgınlığa geçtiklerinde bocalıyorum. "Buraya özür dilemeye gelmedim."

Babam kaşlarını çatıyor, kollarını göğsünde kavuşturuyor. "Yine mi geldin?"

Terli avuçlarımı eşofmanlarıma siliyor, sesimi sabit tutabilmeyi umuyorum. "Buraya özür dilemeye gelmedim. Geldim çünkü sizinle konuşmak istiyorum-"

"Seni orada durduracağım." Avucunu yukarı kaldırıyor ve ayağa kalkıyor. "Şu anda hayal kırıklığına uğradım ve çok kızgınım. Ne söyleyeceksen akıllıca düşünsen iyi olur."

Kendime olan güvenimi yavaş yavaş kaybediyorum ve her an bağıracaktıymış gibi hissetmek de hiç yardımcı olmuyor. Ya da daha kötüsü annem bana tokat atacaktıymış gibi hissediyorum çünkü elinin yan tarafını büktüğünü görüyorum. Ama ne kadar cesaretim kaldıysa topluyorum ve gerekeni söylüyorum.

"Uzlaşmak istiyorum-"

"Şaka yapıyorsun, değil mi? Uzlaşmak mı?" Annem başını hoşnutsuzlukla sallayarak homurdanıyor. "Senin için neler yaptığımızı anlamıyor musun? Ve bir çocuk için mi uzlaşmak istiyorsun?"

"Bu Landon'la ilgili değil. Kendim için buradayım. Buradayım, çünkü-"

"Yeterince duydum," diye babam. "Birkaç saat sonra uçağımız var ve yarın çalışmak zorundayım. Senin çocukça maskaralıklarınla uğraşmaktan yorgun düştüm Julianna. Şimdi gitsen iyi olur, ne yaptığını düşün ve birkaç hafta sonra kış tatilinde görüşürüz."

"Senin de hazırlanman gereken bir yarı yıl var," diye ekliyor annem, sanki burada durarak baş belası oluyormuşum gibi bana bakarak.

"Bunu daha fazla yapamam!" diye bağırdım. Göğsüm hızla yükselip alçalıyor, adrenalin vücudumda dalgalanıyor ve öfke kadar yoğun ki damarlarımı yakıyor. Artık düşünemez hale gelene kadar beni hızla tüketiyor. "Yapamıyorum işte. İkinizin de olmamı istediği her şey olmaya çalışmaktan ve yine de yeterli olmamaktan bıktım usandım!"

"Sesini alçalt," diye tehdit ediyor babam.

"Neden? Seni utandıracağım için mi? Kızının nasıl bir pislik olduğunu herkes öğrenecek diye mi?" Agresif bir şekilde göğsümü işaret ediyorum. "İkinizi de yatıştırmak için hislerimi küçümsemekten bıktım usandım. Buraya uzlaşmak için geldim, çünkü sizi seviyorum ve sizi gururlandırmak istiyorum. İstiyorum-"

"İstediğim çok şey var," diye alay ediyor annem. "Bizi gururlandırmak istediğini söylüyorsun ama işte buradasın, öfke nöbeti geçiriyorsun."

"Bütün bunlar o küçük pislik yüzünden mi?" Babam sinirli bir şekilde burnunun çimdikliyor. "Şu anda ne kadar gülünç görüldüğünün farkında değil misin? İstediğini elde ettiği anda seni unutacak bir çocuk için mi?"

"Yaptığın şey o, ha? Bir çocuğa kafayı takmış-"

"Onun adı Landon! Ve bu benim erkek arkadaşım ile ilgili değil. Bu sizinle ilgili!"

"Yani şimdi bu bizim suçumuz mu?" Babamın sesi, bakışlarında öfke parlıyor. "Sana her şeyi verdik. İstediğin ve ihtiyaç duyduğun her şeyi... Şimdi de kötü adam biz mi olduk? Orada öylece durup, yarın hiçbir şey ifade etmeyecek zavallı bir çocuk için bizi suçlama. Yerini hatırla. Her şeyi sana ne kadar kolay verdiğimiz, o kadar kolay alabileceğimizi unutma."

Sözleri üzerine düşünüyorum, yapacağım şeyin sonuçlarını tartıyorum ama farklı düşüncelerini sağlamak için söyleyebileceğim ya da yapabileceğim hiçbir şey olmadığını biliyorum. Bu tartışma hiçbir yere varmayacak.

Onlar da benim onlara baktığım kadar uzun ve sert bakıyorlar bana ve sonunda bizi bir arada tutan son ip de kopuyor.

"Haklısın. Artık bunu istemiyorum."

Annemin yüzü ekşiyor ve öne doğru adım atıyor ama ben geri çekilmiyorum. Yerimde duruyorum. "Ne söylemeye çalışıyorsun?"

Çantamı karıştırarak aldığım dudak parlaticısını, telefonumu ve banka kartımı çıkardım ve çantamı yatağın üzerine koydum. "Anahtarlarım ve bana aldığın her şey orada, Rover da dışarıda."

"Julianna." Annem küçümseyerek gülüyor. "Bir hata yapıyorsun. Hiç paran yok. Nasıl araba alacaksın ve tüm bunları nasıl ödeyeceksin? Sevmediğin aptal bir çocuk acele bir karar veriyorsun." Bakışlarımı aşağıya çevirdiğimde kaşları havaya kalktı.

Babam gülüyor. "Yirmi bir yaşındasın. Aşkın ne olduğunu biliyor musun ki?"

"mi?" Ben de karşı çıkıyorum.

"Kendine dikkat et." Gözleri tehditkâr bir şekilde kısıldı. "Sana bir şans daha vereceğim. Bu çocukça saçmalığı kes ve git, çünkü sabrım . Bu senin son şansın ve bu işe yaramazın adını bir daha duymasam iyi olur. Bir şey değil, çünkü o seni perişan ederdi."

"Calculus hakkında yalan söyledim. Geçemiyordum. Kalıyordum çünkü sana söylemeye çok korkuyordum. Ama sonra *hiçbir şey için iyi olmayan birinin* matematikte gerçekten iyi olduğunu öğrendim ve onu işe aldım. Ve onun sayesinde şu anda A alıyorum. Endişelenmeyin, ona sizin hiç sormadığınız işten kazandığım parayla ödeme yaptım. Sizin sormadığınız pek çok şeyden biri, çünkü önemli olan tek şey iyi notlar almam ve formda kalmam. Değil mi?" Öfkem azalıyor ve şu anda ne kadar üzgün hissetsem de ağlamıyorum. Artık içimde o duygu yok.

"Julianna-"

"Seni arayıp kız öğrenci birliğinden ayrılmak istediğimi söyledim ama sen benim nasıl hissettiğimden çok aptal bir elbiseyle ilgilendin. Sana Sienna'dan ve beni nasıl kullandığından bahsettim ama bunun bir önemi yoktu. Nasıl hissettiğimi görmezden geldin ve belki dinleseydin, cinsel saldırıya uğradığımı ve bununla yüzleşmek için mücadele ettiğimi söylediğimi duyardın. Bunun benim hatam olmadığına inanmak için. İki yıl boyunca, o işe *yaramaz, beni perişan edecek kişi* hayatıma girip *beni dinleyene* kadar. Sizden tek istediğim buydu ama artık buna ihtiyacım yok. Sürekli hayal kırıklığı yaşamanızla ve bana siz olmadan bir hiç olduğumu hatırlatmanızla başa çıkamıyorum."

Onlardan öfke sızıyor ve itirafım karşısında yüzleri soluyor. Hayatımın bir noktasında, bu bana bir nebze umut verebilirdi ama şimdi hiçbir şey hissetmiyorum.

"Belki bir hata yapıyorum, ama ne kadar işe yaramaz olduğumu bana sürekli hatırlatmandansa bunu çözmeyi tercih ederim."

"Cidden düşündüğüm şeyi ima etmiyorsun değil mi?" Babam bön bön bakıyor.

"Dramatik davranıyorsun Julianna. Bunu iyice düşünmelisin," diye azarlıyor annem. "Acele kararlar vermene gerek yok."

Mizahsız bir kıkırdama çıkardım. "Kız öğrenci birliğini bırakıyorum ve tıp fakültesine gitmiyorum. Artık sizden hiçbir şey istemiyorum. Hepsini geri göndermenin bir yolunu bulacağım. Landon da hiçbir yere gitmiyor. Sevin ya da nefret edin, umurumda değil. O benim erkek arkadaşım ve bu değişmeyecek."

Adımı çağırdıklarını duyunca dışarı çıktım ama arkama bakmadım.

OYALANMAYI BIRAKIP BU İŞİ HALLETMELİYİM.

Fazla düşünmekten nefret ediyorum ama her şey kontrolümden çıktı. Julianna mesaj maçıtan sonra bana gelmek istediğini , benden ayrılacağını düşünmekten kendimi alamadım.

Dün, ne kadar iyi niyetli olsam da sözlerimin boktan olduğunu fark ettim. Ve Julianna, ailesi ona ne yaparsa yapsın ya da ne söylerse söylesin, onlara karşı gelemeyecek kadar saygı duyuyor.

Bu ve bana karşı bariz küçümsemeleri nedeniyle artık benimle birlikte olmak istemeyebilir.

Avuç içimi yüzümde gezdirirken, burnumun kenarının sızladığını hissediyorum. Kafamın içinde çok fazla duygu isyan ediyor ve dün gecedan beri kurtulamadığım bitmek bilmeyen bir batma hissi var.

Kapı açılıp Gabby dışarı çıktığında hepsini çabucak bir kenara itiyorum.

"Oh, hey, Landon. Senin semi için hazırlanman gerekmiyor muydu?" Dudaklarında dostça bir gülümseme kıvrılıyor ama gözlerine ulaşmıyor.

Jagger'ı son dakikada iptal ettiğim için kendimi bir pislik gibi hissettim ama gitmemin imkânı . Sonra Julianna bana gelmemi teklif etti ve ben de hayır demeyecektim. Yine de aldırmadı, özellikle de

Dün gece onunla konuşmamı istedi. Ona olanları anlatmayacaktım ama o ısrar etti.

Takım için bir tane alacağını ve iki kızı da alacağını söyledi.

"Planlar değişti." Batma hissi tekrar geri döndü. "İyi misin?"

Kara kaşları çatılıyor ve gülümsemesi artıyor ama bu ona ait değilmiş gibi hissettiriyor. "Evet, sadece çalışmaktan yoruldum ve yine o zaman geldi."

DACA'sının ve onunla birlikte gelen her şeyin yenilenmesinden bahsediyor.

"Herhangi bir konuda yardıma ihtiyacın var mı?" Cevabı bilmeme rağmen teklif ediyorum.

"Hayır, yok. Anladım. Aslında yarıda fotoğraf çekeceğim ve-" Telefonu çalıyor ve baktığında gözleri fal taşı gibi açılıyor. "Kahretsin. Gitmem gerek ama sonra görüşürüz." Ben bir kelime bile edemedim gitti.

Yüzündeki ifadeyi düşünemiyorum çünkü bir gitarın tanıdık melodisini duyuyorum. İçeri girdiğimde, kapıyı arkamdan kapatıp gürültüyü gizlediğimde, beni YouTube'da dinlediğini biliyorum.

Robot gibi hareket edip odasına gidiyorum. Kalbim gümbür gümbür atıyor. Zihnim rahatsız edici düşüncelerle dolup taşıyor ama karton kutuları ve eşyaları gördüğümde her şey çılgılık atarak duruyor.

"Gidiyor musun?" Nedenini anlamıyorum ama burnumun kenarı yanıyor ve gözlerim tuhaf bir şekilde ıslanıyor.

Elindeki askıları bırakarak yerde zıplar.

"Gidiyor musun?" Tekrar soruyorum, sesim öncekinden daha derin, kalbim o kadar hızlı çarpıyor ki neredeyse sağır edici bir ses.

"Evet, ama düşündüğünüz gibi değil."

"Düşündüğüm gibi değil mi? Bütün gün seninle neredeyse hiç konuşmadım ve sonra seni toplanırken mi buldum? Ne düşünmemem gerekiyor?" Sertçe yutkunuyorum, en kötüsüne hazırlanıyorum. "Ayrılmak mı istiyorsun? Bu yüzden mi bana gelmem için mesaj attın?"

Kaşları havaya kalkıyor, sonra toparlanıyor, şaşkın şaşkın bana bakıyor. "Hayır, ayrılmak istemiyorum."

"Oh. Ben..." Dudaklarımı yalıyorum, dişlerim takırdıyor ve yanağıma ıslak bir şey çarpıyor. "Sadece düşündüm ki-" Göğsüm ağırlaşıyor, zorlaşıyor

nefes almak için. "Artık benimle olmak istemediğini söylemiştin." Titreyen parmaklarım gözümün altını siliyor ama gözyaşlarım durmuyor.

Neden ağlıyorum ki? Bu asla olmaz ve olacaksa da onun önünde olmamalı.

"Hey," diyor Julianna usulca, bana yaklaşıyor ve kollarını sıkıca sarıyor, hayatı buna bağılıymış gibi sarılıyor bana. Sanki boğulduğumu görüyormuş gibi beni tutuyor.

Belki de onun önünde darmadağın olduğum için öyleyimdir. Yemin ederim kendimi toparlamaya çalışıyorum ama düşüncelerim ve gözyaşlarım akıp gitmeye devam ediyor.

"Onlar gitti ve ben de senin gideceğini düşündüm. Beni istemediğini düşündüm çünkü sana sunacak hiçbir şeyim yoktu. Onlara sunacak bir şeyim yoktu. John'un beni istemesi için yeterli değildim. Alkolden daha azıydım, çünkü annem onu benden daha çok seviyordu. Alkolün tüm hayatını ele geçirmesini ve onu da almasını izledim. Öldüğünde oradaydım... Kalması için ona yalvardım. Hatta ölümle pazarlık ettim ve onun yerine beni almasını istedim. Ama belli ki işe yaramamış, çünkü burada seninleyim. Belki ben de seni hak etmiyorum. Belki de yalnız olmayı hak ediyorum. Eğer benimle olmak istemiyorsan, lütfen söyle bana, acımak için kalma. İstemiyorsan kalma çünkü durumdayım. Çok kırıldım ve ben-"

"Hiçbir yere gitmiyorum. Tam buradayım. Hiçbir yere gitmiyorum, Landon." Burnunu çekiyor ve avucunu sırtıma sürterek gerginliği . "Bunu yaşamak zorunda kaldığın için üzgünüm. Bunu yaşamak zorunda kaldığın için üzgünüm. Çok üzgünüm Landon ve lütfen seninle birlikte olduğumu ya da bunu sana için söylediğimi düşünme. Sadece bilmeni istiyorum ki, elimde olsa hepsini senden alırdım. Elimde olsa, bunu asla yaşamak zorunda kalmayacağından emin olurdu. Asla yaşamayacağımı biliyorum ama hayatımın geri kalanını ne kadar yeterli olduğunu, ne kadar ihtiyaç duyulduğunu ve istendiğini ve ne kadar sevildiğini hissetmeni sağlamak için harcayacağımı bilmeni istiyorum çünkü seni seviyorum."

Geri çekiliyorum ama o . Cam gibi gözleri açılıyor ve irislerinin safiri elektrikli görünüyor, beni hipnotize ediyor. Dudakları nefes kesici bir gülümsemeye dönüşüyor ve yüzü parlıyor.

Kelimeleri kafamda tekrarlıyorum ama uzak geliyorlar.

"Ne?" Eliyle yanaklarımı kurularken neredeyse nefes nefese kalıyorum.

"Seni seviyorum ve tüm parçalarını seviyorum. Dağınık, kırık, filtrelenmemiş, hepsini seviyorum. Seninle ilgili hiçbir şey bu yoğun ve muazzam duyguyu durduramayacak ya da yok edemeyecek. Ve bunu sana söylemekten gerçekten nefret ediyorum ama ömür boyu benimle kalacaksın. Bu bilgiyle ne yap, ama ben hiçbir yere gitmiyorum çünkü seni seviyorum. Yani sen ve ben, her şeyi düzeltmek için birlikte çalışacağız." Bu sözler sonunda beynime kazınıyor ve neredeyse ayaklarımı yerden kesiyor. Her şeyden çok bunalmış hissediyorum ama iyi anlamda.

Yine de beynim bu anı sabote etmek istiyor çünkü gerçek olamayacak kadar iyi anlar gibi geliyor.

Ben de ona bir şans verdim, bir çıkış yolu.

"Çok fazla sorunum var. Terapide çözmeye çalışıyorum ama çok fazla. Gerçekten bunlarla uğraşmak istiyor musun Julianna?"

"Beni en kötü halimde gördün ve kaldın. Senin için burada olmak istiyorum. Çok şey yaşadın ama bu seilmeyi ya da biriyle birlikte olmayı hak etmediğin anlamına gelmiyor. Bunları seninle birlikte aşmak istiyorum. Lütfen izin ver."

Yıllardır deneyimlemediğim pek çok duygu kafamın içinde cirit atıyor. "Emin misin?"

"Hiç bu kadar emin olmamıştım."

Onu kendime çekiyorum, kollarımı etrafında dolaştırıyorum, ilk kez nefes alıyormuşum gibi hissediyorum. "Beni seviyor musun?"

"İstiyorum," diyor göğsüme yaslanarak. "Belki çok hızlı ama gerçekten eminim."

"Seni seviyorum."

Kelimeler ağızımdan çıkarken çok yabancı geliyor, ama çok doğru hissediyorum. Tıpkı Julianna hakkındaki her şey gibi.

Alnını öpüyorum, boynunun yan tarafını kavriyorum ve başını geriye yatırıyorum.

"Birinin ne zaman tanıyacağını zamanın belirlemesi gerektiğini düşünmüyorum. Hayatım boyunca tanıdığım insanlar var ve hiçbirisi bana kısa bir süre içinde senin hissettirdiğin gibi hissettirmede." Duraksıyorum, düşüncelerimi toparlıyorum. "Kendimi sana o kadar kaptırmışım ki, var olduğun düşüncesiyle meşgulüm."

Öyle ki nefes almayı bile unutuyorum. Bazen seni düşünürken kendimden geçiyorum çünkü seni tanıdığımı bilmek gerçeküstü geliyor. Biliyor musun, ilk başta tanışmamız için bir şeyler planlandığını düşünmüştüm ama şimdi birbirimize her zaman bağlı olduğumuzdan eminim."

Sulu gözlerini kırptırıyor. "Nasıl olur da kelimelerle aramın iyi olmadığını söyleyip durursun? Lan, bu şimdiye kadar birinin bana söylediği en tatlı şey."

Niyetim tatlı olmak değildi, ama dürüst olmak gerekirse, bu şekilde ortaya çıktığı için minnettarım.

"İşte böyle hissediyorum, bana böyle hissettiriyorsun. Tüketilmiş ve tutarlı, isteyebileceğin ve ihtiyaç duyabileceğin her şeyle dolu bir evde olmak gibi. Ve içinde sadece sen varsın." Yanağından süzülen gözyaşını başparmağımla siliyorum. "Çünkü benim evim sen neredeyse orasıdır ve senin olduğun yer benim en çok hissettiğim, her şeyi hissettiğim yerdir."

"Oh Tanrım." Şimdi gözyaşları yanaklarından aşağı dökülüyor ve elimden kurtuluyor. "Dışarı çıkmaya ihtiyacım olacak çünkü çirkin bir şekilde ağlamak üzereyim. Nasıl orada durup bana öyle bakabilir ve tüm bunları bana söyleyebilirsin?"

Keşke kendini benim gözlerimden görebilseydi çünkü nefes kesici görünüyor.

"Dün için özür dilerim ve seninle daha önce konuşmadığım için de özür dilerim." Topuzundaki bir tutam saçı kulağının arkasına sıkıştırıyor. "Beklenmedik bir anda ortaya çıktılar ve donup kaldım. Kendimi ifade etmek her zaman daha kolay olmuştur-"

"Görünmez." Elini elime alıp yatağına oturuyorum ve çıkana kadar onu kendime çekiyorum.

Boynundaki zincirle oynayarak kederli bir şekilde başını sallıyor. "Evet, ve her şeyi daha kolay hale getirdiği için her şeye razı olmak. Kabul ettiğimde, hiçbir şey söylemediğimde onlara daha az yük oluyorum."

"Biliyorum. Bunun nasıl bir his olduğunu biliyorum..."

"Seni savunmadığım ve kızdığım için özür dilerim. Sadece beni savunmaya çalıştığımı biliyorum." Bana yarım bir gülümseme veriyor, ama bu üzücü bir gülümseme. "Benim için bunu yapan hiç kimse olmadı."

"Bana teşekkür etme. Ben sadece-"

"En azını yapıyorum." Sözlerini benim için bitiriyor ve bu kez gülümsemesi daha canlı. "Ama her ne kadar tüm bu olanlardan nefret etsem de, senin haksız olmadığını anlamama yardımcı oldu."

"Ne sen?"

"Bu sabah ailemi gördüm..." Derin bir nefes alıyor ve bana bugün erken saatlerde olan her şeyi anlatıyor. Dinliyorum ve orada yalnız olmasından nefret ediyorum ama buna ihtiyacı olduğunu da biliyorum. "Bu yüzden topluyorum çünkü bana aldıkları her şeyi geri göndereceğim. Eğer göndermezsem, tüm bu eşyaları bana karşı kullanacaklar. Kira ve faturaları ödemek için başka bir iş bulmam gerekecek çünkü yakında harçlığımı keseceklerini biliyorum. Kira kontratımı bile feshetmek zorunda kalabilirim ama elimden geldiğince beklemeye çalışacağım. Gabby ve Polly'ye bunu yapmaktan nefret ediyorum ama tüm bunları karşılayabilmemin ve Uber parasını ödeyebilmemin hiçbir yolu yok çünkü artık bir arabam yok."

"Hiçbir şey için endişelenme."

Yüzü kızarır, dudakları büzülür. "Bunu ima etmiyorsun-"

"İma etmiyorum. Sana yardım edeceğim."

Julianna inanamayarak aval aval bakıyor. "Bunu yapamazsın. Bu beş aylık kira ve faturalar demek."

"Farkındayım ama duymak istemiyorum. Bunu yapacağım, o yüzden benimle tartışmayın."

Tereddüt ediyor. "Sadece sormak istiyorum, bu parayı nereden buluyorsun? Yasadışı değil, değil mi?"

Gülümsüyorum çünkü keşke tüm paramın YouTube'dan geldiğini bilseydi. "Hayır, bu çok yasal. Söz veriyorum."

Gözlerini kısıyor ama sonra yumuşuyor. "Baskı yapmayacağım ama bu sorumluluğu almak istediğine emin misin? Başka bir iş bulabilirim. Önemli bir şey değil."

"Eminim. Sadece seninle ilgilenmek istiyorum. Tamam mı?"

"Tamam." Utangaç bir şekilde gülümsüyor. "Yanlış anlaşılma için özür dilerim. Seninle daha önce konuşmalıydım ama onlarla konuştuktan sonra her şey karardı ve düşünemedim. Her şeyi halletmek istedim ve seni rahatsız etmek istemedim. Senin de maçın vardı ve benim için endişelenmeni istemedim ama şimdi anlıyorum ki bir hata yapmışım. Özür dilerim, Lan."

Bu lakap karşısında gülümsüyorum. "Sana hissettirdiklerini biliyorum ama beni rahatsız etmiyorsun. Sana yardım etmek istiyorum. Senin için burada olmak istiyorum. Bana izin vermen gerekiyor, bir dahaki sefere beni aradığında buradayım, tamam mı?"

"Tamam."

Gülümsüyor. "Yani iyi miyiz?"

"Biz iyiyiz." Kollarını boynuma doladı. "Hepinizi seviyorum, kastediyorum. Dağınık ve kırık olduğunu düşündüğün tüm parçalarını da seviyorum ama bilmeni isterim ki ben onları öyle görmüyorum. Ben sadece çok şey yaşamış ve tüm bu parçaları daha da kalınlaşmış birini görüyorum. Ateşe dayanıklı, seni tüm kötülüklerden koruyan."

Şimdiye kadar şansa ya da kadere hiç inanmadım.

Alnımı onunkine yaslıyorum. "Beni toprakladığın için teşekkür ederim." "Beni dinlediğin için teşekkür ederim."

"BUGÜNLÜK BU KADAR YETER." JULIANNA YORGUN BİR İFADEYLE YATAĞINA UZANDI.
huff ve yüzünü bana dönmek için yan yattı.

"Sana yardım etmeme izin verseydin işin daha çabuk biterdi."

Toplanmasına yardım etmek istedim ama o bunu yapmakta kararlıydı ve bir sistemi olduğunu söyledi. Çabucak anladım ama yine de reddetti. Bunu tek başına yapmasından ne kadar nefret etsem de ihtiyacı olan şeyin bu olduğunu biliyorum.

Ben de onu rahat bıraktım ama odasında kalıp klavyesinde istediği şarkıyı çaldım.

"Biliyorum, ama artık işim bitti." Yorgun bir şekilde gülümsüyor ve başını kaldırıp omzuna yaslıyor. "Bu şarkıyı seviyorum."

Explosion In The Sky'dan "Your Hand in Mine "ı çalıyorum. Julianna'ya kadar bunu ve diğerlerini hiç duymamıştım. Ama şimdi tam olarak nelerden hoşlandığını bildiğim için, her birini öğrenmeyi kendime görev edindim, böylece istediği zaman onun için çalabileceğim.

Julianna yataktan kalkıyor ve bana doğru yürüyor. Kollarını omuzlarıma dolayarak göğsümün önünde gevşekçe sarkıtıyor ve yüzü benimkinin yanına gelene kadar öne eğiliyor.

"Seni oynarken izlemeyi seviyorum," diyor usulca ve yanağıma bir öpücük konduruyor.

Gülümsüyorum ve o bana sarılırken oynamaya devam ediyorum. Gözlerinin parmaklarımda olduğunu, hareketlerini takip ettiğini bilmek için kafamı kaldırıp bakmıyorum.

tuşlar boyunca hareket ederler.

"Gördüğünüz renkler nelerdir ve nasıl görünüyorlar?"

"Mor, eflatun, kobalt ve çivit mavisi görüyorum. Bir tuval üzerine sıçramış küçük boya lekeleri gibi başlıyorlar ama müzik yoğunlaşıp ilerledikçe bu lekeler çizgiler haline geliyor. Neredeyse şimşek gibi, ama aşağı inmek yerine yatay gidiyor ve düzensiz hareket ediyorlar," diye açıklıyorum şarkıyı bitirdiğimde.

Bir kolumu beline dolamak için vücudumu hafifçe kaydırıyorum ve kucağıma oturana kadar onu öne ve üzerime çekiyorum.

Kıkırdıyor, kolları hâlâ boynumda. "Bunu neden yaptın? Seni oynarken izlemeye devam etmek istedim."

"Hâlâ yapabilirsin," diye mırıldanıyorum şakağına ve öpüyorum. "Ne duymak istiyorsun?"

"Bilmiyorum, 'See You in the Dark' şarkısını çok seviyorum ama 'To Build a Home' şarkısını çalma şeklinizde bir şey var..." Hülyalı bir şekilde iç çekerek vücudunu bana doğru gevşetiyor ve başını omzuma yaslıyor.

"İkisini de çalmama ne dersin?" Her iki şarkının da ritmi farklı ve iyi karışıp karışmayacağından tam olarak emin değilim ama yine de yapıyorum. Tuşlara basıyorum, melodi birbirine karışıyor ve her iki şarkının renkleri birbirine .

Julianna her takip ediyor, mırıldanıyor ve ben bir şarkıdan diğerine geçerken ritmi kaçırmıyorum.

Çalmaya devam ediyorum ve bakışlarımın tuşlardan uzaklaşıp Julianna'nın çerçevesine kaymasına izin veriyorum. Baktığımı hissediyor, çünkü bana bakıyor ve sonra gözleri dudaklarıma dalıyor.

Kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyor ve tüm gerçeklik hissim elimden kayıp gidiyor. Oynamayı bırakıp yüzünün yan tarafını tutuyorum ve dudaklarımız birleşene kadar onu kendime çekiyorum. Dudakları benimkilere karşı sıcak ve yumuşak, o da beni şefkatle öpüyor.

Genelde olduğu gibi sert ya da aç değil. Acele etmiyoruz. Ağzıma sokmadan önce dili alt dudağımda geziniyor. Parmakları saçlarımda dibinde düğümleniyor. Yavaşça çekiştiriyor ve bir tutamı parmağının etrafında döndürüyor.

Ağzının içine doğru inliyorum, onun verdiği his ve tattan zevk alıyorum.

Dudaklarıma gülümsüyor, benim gibi memnuniyetle iç çekiyor çünkü kendimi hiç kadar huzurlu hissetmemiştim.

Gözleri büyümüş ve hararetlenmiş bir şekilde benimkilere kilitleniyor ve o söylemeden bu bakışın ne anlama geldiğini biliyorum. Ne istediğini biliyorum çünkü ben de istiyorum, ama bu farklı ve onu aceleye getirmek ya da inmek uğruna aşağılamak istemiyorum.

Onu takdir etmek ve onun da benim kadar, hatta daha fazla kontrol sahibi olduğunu bilmesini istiyorum. Çünkü Julianna benim her parçama sahip.

"Seninim," diye fısıldıyorum dudaklarına, onu son bir kez öperek.

Kızarıyor, yanakları pembe bir renk alıyor. "Sadece benim mi?"

"Evet, aşkım. Sadece senin. Söz veriyorum."

Gülümsüyor, kalbimi milyonlarca kez yerinden oynatan türden bir gülümseme. Ekran görüntüsünü alıp kafamda sadece onun için ayrılmış özel bir kutuya kilitlediğim türden. Çünkü o gülümseme, kahretsin, o gülümseme asla inmek istemediğim, her şeyi tüketen bir yükseklik gibi hissettiriyor.

Üzerimden kalkıp ayağa kalkıyor ve elimi tutup parmaklarımızı birbirine kenetliyor ve beni yatağına götürüyor. Sırtım yatağına dönük, birbirimizin önünde duruyoruz. Hiçbir şey söylemiyor ama gömleğimin eteklerini tutuyor, ben de çıkarmasına izin veriyorum ve başıma geldiğinde ona yardım ediyorum. Beni soyuyor, acele etmiyor, parmakları tenimi usulca okşuyor, sadece onun uyandırabileceği tüylerimi diken diken ediyor.

Sonra ben de onun için aynısını yapıyorum. Onu soyuyorum, zaman ayırıyorum, vücudunun her santimini hayranlıkla inceliyor ve takdir ediyorum.

"Benden ne yapmamı istiyorsun?" Kollarımı beline dolayarak vücudunu kendime doğru çekiyorum ve bana mükemmel bir şekilde uyum sağlamasının keyfini çıkarıyorum.

"Benim için sırt üstü uzan."

Gülümsüyorum, burnunu öpüyorum ve tam olarak söylediği şeyi yapıyorum.

Julianna yatağı ve üzerime tırmanırken her zamanki gibi nefes kesici görünüyor. Bacakları kalçalarımın iki yanında, aletimin üzerinde duruyor. Yere çökmüyor ve ben de ona baskı yapmıyorum, kalçalarını nazikçe kavırıyor, narin teninde yumuşak daireler çiziyorum.

Bir süre bana bakıyor, her zamanki gibi ilahi görünüyor ve eğilip önce yanağını sonra diğerini öpüyor. Boynuma gelene kadar öpücüklerinden bir yol açıyor, dişleri tenimi sıyırdığında başımın döndüğünü hissederek nefesimi içime çekiyorum. Yalıyor, ısıırıyor ve usulca emiyor, omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor.

Titriyorum, onu kavrayışım sıkılaşıyor ve göğsüme gelene kadar öpücük izleri bırakarak aşağı inmesine izin veriyorum. Dişleri göğüs kafesimin üzerinde geziniyor ve sonra usulca ısırp emiyor.

Dili dişlerinin izlerini bıraktığı yerde kayarken gözlerimi kapatarak inliyorum. Bakışlarımı ağzının olduğu noktaya çeviriyorum ve göğüs kafesimi renklendiren hafif kırmızı tonu fark ediyorum. Aynı şeyi diğerine de yapıyor, sonra bir tırnağını dudaklarının ve dişlerinin olduğu her yerin üzerinde gezdiriyor. Tırnağı yavaşça aşağı iniyor, göbek deliğine dalıyor ve altındaki saç şeridini takip ediyor.

Tüylerim diken diken olurken gözleri benimkilere kayıyor ve yüzünde gururlu bir parıltı beliriyor.

"Seni seviyorum." Kalbim endişeyle çarpıyor. İstikrarlı bir şekilde atıyor ve arada sırada biraz daha hızlı atıyor ama önemli bir şey değil. Bu üç kelimeyi panik hissetmeden bu kadar kolay ve özgürce söyleyebileceğim günün geleceğini hiç düşünmemiştim. Şimdi bunları söylediğime göre, ona söylemeyi asla bırakamayacağımı biliyorum.

"Seni seviyorum," diye yineliyor, sesi tatlı ve nazik.

Dudaklarıma son bir öpücük kondurduktan sonra sikimin tabanını kavlıyor ve girişine hizalıyor. Tamamen içine girdiğimde nefesini içine çekerek batıyor.

Etrafımda nasıl kenetlendiğini ve nefes nefese iç çekişlerinin ne kadar sarhoş edici olduğunu görünce gözlerim doluyor.

Hazır olduğunda parmaklarımızı iç içe geçiriyor ve ellerimiz başımın iki yanında duruyor ve yavaşça kalçalarını sallıyor. Acele etmiyor, kendisi için en uygun olanı ve en iyi hissettireni buluyor ve benim tek yaptığım onu özümsemek. Her hareketini, her sesini, zihnimde canlandırdığı renkleri, hepsini içime çekiyorum.

Onu hayranlıkla izliyorum, kontrolü ele almasına izin veriyorum ve kendimi yeniden içinde kaybediyorum.

KALABALIĞIN ARASINDA DOLANIYORUM, ADIMI SESLENENLERİ DUYMAZDAN GELİYORUM, ve merdivenlerden yukarı çık.

Saint bana Cole'un geldiğini mesaj attıktan sonra doğruca evime geldim. Julianna'dan ayrılmak bana acı veriyordu ama bunun yapılması gerekiyordu.

Ben odama girmeden hemen önce Jagger kendi odasından çıkıyor, gözleri iki kat büyümüş.

"Hey, Landon, burada ne arıyorsun?" Ona şaşkınlıkla bakıyorum. "Ben burada yaşıyorum."

Bir ayağından diğerine geçerek omzunun üzerinden kapısına ve tekrar bana bakıyor. "Bu gece Juls'la birlikte olacağını sanıyordum. Her şeyin yolunda gittiğini varsayıyorum?"

" oldu. Oraya geri dönüyorum. Sadece birkaç şey almam gerekiyordu."

Gururla gülümsüyor. "Kahretsin, ben iyiyim. Eğer daha fazla ilişki tavsiyesine ihtiyacın olursa, kime geleceğini biliyorsun. Ayrıca, rica ederim. Sienna'yla uğraşmak çekilmezdi. Sürekli kızgındı ve ona numarayı vermem için yalvardı. Merak etme, vermedim ama burada seni avlamaya çalışırsa şaşıрма. Yerinizde , o sizi bulmadan buradan giderdim."

Onunla karşılaşsam hiç fena olmaz. Ona iki yıl önceki Cadılar Bayramı partisini sormak istiyorum. "Bunun için tekrar teşekkürler,

dostum. Sana borçluyum."

Elini umursamaz bir şekilde sallıyor. "Bunun için endişelenme. Yine de birlikte bekar olamayacağımız için üzgünüm ama sanırım idare edebilirim."

"Sanırım idare edeceksin? Gayet iyi görünüyorsun." Ters duran gömleğine ve kapalı kapısına bakıyorum. "Gömleğini düzelt."

Göğsüne bakıyor. "Seni daha fazla tutmayacağım." Kapıyı açar ve içeriden gelen sesle irkilir.

"Bunu duymak istemiyorum." Avucumu yukarı kaldırıyorum çünkü Jagger'ın utanması yok. Her şeyi paylaşacak ve Julianna dışında hiçbir kız hakkında hiçbir şey bilmek istemiyorum. "Yarın görüşürüz."

Jag muzip sırıtışını gizlemeye çalışsa da neon tabela gibi parlıyor. "Paylaşmayı düşünmüyordum. Sonra görüşürüz." Odasına giriyor ve beni burada bırakıyor.

Hiçbir şeyi sorgulamıyorum çünkü Jagger bir satyriasis. Onun sefahatleri hakkında ne kadar az şey bilirim o kadar iyi. Sekse karşı değilim ama ben seks yapmadan da yaşayabilirim ama Jagger'ın buna havaya ihtiyacı olduğu gibi ihtiyacı var.

Kapının diğer tarafından gelen kahkaha beni düşüncelerimden çekip çıkarıyor ve odama girip ihtiyacım olanı alıyorum.

Tıpkı yapacağını bildiğim gibi, Cole arabamın önünde duruyor, parmakları kaputu sıyrıyor ve diğer elinde bir kutu bira var.

Onu birkaç kez arabama hayran hayran bakarken gördüm, bazen okulda, bazen de burada bir parti olduğunda.

Öfke göğsümden kabarıyor ve neredeyse tüm duyularımı bastırıyor. Bir adım geri çekilmek, yumruk yaptığım ellerimi gevşetmek ve derin bir nefes almak zorunda kalıyorum çünkü kafasına vurmak için duyduğum ani dürtü çok güçlü hale geldi. Dişlerimi sıkmaktan çenem ağrıyor ve yine kendime nefes almam gerektiğini hatırlatmak zorunda kalıyorum çünkü içimdeki öfke beni boğuyor.

Boğazımı temizledikten sonra bir adım geri çekiliyor ve bana zar zor bakıyor ama sonra bir kez daha bakıyor.

"Hey, Landon." Tembelce gülümsüyor, birasından bir yudum alıyor. "Ben de tam arabana bakıyordum. Çok güzelmiş. Karbon fiber mi bu?"

Julianna'nın sözleri kafamın içinde yankılanıyor, beni topraklıyor ve bunu neden yaptığımı hatırlatıyor.

"Evet, bu karbon fiber."

"Bu temiz. Böyle mi aldın yoksa özel mi yaptırdın?"

Sonraki birkaç dakika boyunca bana sorular sordu, yanıtladım ve sonra en çok beklediğim soruyu sordu.

"Çok şey istiyor olabilirim ama kullanabilir miyim? Beş ya da iki dakikalığına bile olsa?"

"Düz vites kullanmayı biliyor musun?" Hevesle başını sallar.

"Bilirim."

"Pekâlâ," diye cevap veriyorum, sürücü tarafını açıp gece çantamı arka koltuğa atıyorum. "İstersen daha uzun süre kullanabilirsin. Bir yer biliyorum."

Gözleri parlıyor ve birasının kalanını höpürdeterek içiyor, sonra kutuyu çimenlerin üzerine fırlatıyor. Ona baktığımı gördü. "Yemin ederim sadece bir tane içtim."

". Önce ben süreceğim."

Cole yolcu tarafına geçmek için bir saniye bile kaybetmiyor ve sonraki otuz dakikasını bana en akılsız soruları sorarak geçiriyor. Arabamla başladı, sonra basketbola geçti ve şimdi de rastgele şeyler.

"Oldukça uzağa gidiyoruz." Pencereden dışarı bakıyor. Sağımızda ve solumuzda kilometrelerce yol ve mısır tarlasından başka bir şey yok.

"Kampüste iyi bir sürüş yapamazsınız. Çok fazla şey oluyor ve bunu hissedemeyeceksiniz."

Saçma yalanıma inanarak başını sallıyor ve duraklamadan önce daha fazla rastgele şey hakkında konuşmaya devam ediyor. Sanki aklından geçenleri söylemek isteyip istemediğini düşünüyor.

Yan gözle bakıyorum. "Ne?"

"Julianna ile aranızda ne var?"

Telefonumu kaptım ve kayıt tuşuna bastım. Neyse ki Kuzey Carolina, rızası olmadan birini kaydedebileceğimiz eyaletlerden biri. Araştırmamı yaptım.

Omuz silkerek ilgisizce mırıldanıyorum. "Yok bir şey, en iyi arkadaşlarımla yaşıyor."

Göz ucuyla onun sırttığını görüyorum. "Oh."

"Neden? İlgileniyor musun?"

Koltuğunda kayarak parmaklarını kapıya vuruyor. "Yani, hiçbir şey olmuyor mu?"

Ellerim direksiyonu sıkıca kavradı. "Çok ateşli ama hayır, devam et."

"Bana bir şans vereceğinden şüpheliyim. Bir türlü peşini bırakamadığı bir sorunumuz vardı." Alay ediyor. "İki yıl önce oldu ve hala bunun için ağlıyor. O bir kazaydı."

Nabzım hızla atıyor, görüşümü kırmızı bir renk kaplıyor ama sesimi soğukkanlı tutmak için elimden geleni yapıyorum. "Kaza mı? Ne oldu?"

Gözlerinin yüzümün yan tarafında yandığını hissediyorum, muhtemelen ne söyleyip söylememesi gerektiğini tartışıyor. Kıkırdıyor ve parmaklarını sarı saçlarında gezdiriyor.

"Gerçekten bir şey değil. O sadece dramatik olmayı seven lanet olası bir sürtük..." diye devam etti, durakladı ama devam etti. "Kendini *iyi hissetmiyordu*"-alaylı bir şekilde tırnak işareti yapıyor-"*kendini iyi hissetmiyordu*. Ben de iyi bir insan olmaya çalışarak, ona yardım etmek için odama götürdüm."

Vücudum öfkeyle titriyor. "İyi hissetmiyor musun?"

"Evet, bilirsin işte..."

". Sadece biz varız." "Biz iyiyiz, değil mi?"

"Öyle olmasaydık arabamı kullanmana izin vermezdim."

"Doğru, doğru." Gülüyor. "Hiçbir şey olmadı, yemin ederim, ama ona tecavüz etmişim gibi davranmayı seviyor. Yemin ederim bunu istediğini düşündüm. Giyinişini görseydiniz anlardınız. Ayrıca bu işaretleri yapıyordu, bu yüzden *iyi* hissetmemesinin beni istediğini söylemenin bir yolu olduğunu düşündüm. Yoksa neden benimle yukarı gelsin ki? Burada yanlış olan ben değilim, değil ?"

Nefeslerim sığılaştı, vücudum soğudu çünkü kızgınlığım geçti. Çok öfkeliyim. Şu anda onu gerçekten öldürebilirdim. Her şeyi kolayca bitirebilirdim. Tam burada ve kimse bilmeyecek.

"Yemin ederim beni istedi. Yemin ederim öyleydi çünkü kızlar onun gibi görünmez ve . Yani, neredeyse yalvarıyordu

Bunun için. Anlıyorsun, değil mi? Fırsatın olsa sen de onu becerirdin, değil mi?"

"Eğer sözlü olarak kabul ettiyse. Julianna seni istediğini söyledi mi?"

Bu onu şaşırttı. "Şey-hayır-ama odama gelerek bana onay verdi."

Bir kez göz kırpyorum, bedenim ölümcül bir şekilde hareketsizleşiyor. "Peki neden senin ona tecavüz ettiğini düşünüyor Cole?"

Tedirgin bir şekilde alay ediyor, sonra olanları hatırlamak bir yükmüş gibi esniyor. "Çünkü ona dokundum ve öptüm, ama sikimi zorla içine sokmuş değilim. Zorlamış olsaydım bile, ne olmuş yani? Benimle birlikte olmak isteyen kaç kız var biliyor musun? Onu istediğim için kendini şanslı hissetmeli."

Şeytan kulağımın dibinde onun acınası hayatına son vermem için bağılıyor.

"Ama sonra o aptal sürtük gidip beni bacağımdan bıçakladı ve olay çıkardı." Hatırlıyormuş gibi ovuşturarak inliyor. "Sadece eğleniyorduk. Olur böyle şeyler. Sarhoştum ve aptaldım ama yemin ederim sadece eğleniyorduk. Anlıyorsun, değil mi?"

Vites kolunu hızla ve kabaca değiştirerek arabamı durma noktasına getiriyorum. İçimden taşan öfke yüzünden görüşüm kararıyor.

"Doğru, olur böyle şeyler."

Bana rahat bir gülümsemeyle bakıyor ve rahatlayarak iç geçiriyor.

". "Aslında . Bunu nasıl düşündüğünü bilmiyorum.

hiç iyi olmayacak, ama haklısın, bok sadece..." Emniyet kemerimi açmak için düğmeye basıyorum. Kaşları birbirine yaklaşıyor, aralarına derin bir kırıksıklık yerleşiyor ve şaşkın şaşkın yüzüme bakıyor. Ama sonunda ne dediğimi anladığında gözleri fal taşı gibi açılıyor. Ensesini sıkıca kavriyorum ve yüzünü zorla konsola çarpıyorum. "Olur böyle şeyler."

Keskin bir çığlık arabayı delip geçiyor ve burnunu tutuyor. İnliyor, gözlerini sıkarak kapatıyor, muhtemelen çarpmanın etkisiyle kafası karışmış.

Kendinde olmamasını fırsat bilip kemerini takıyorum ve arabadan . Kaputu çevirip kapısını açıyorum ama o geri çekiliyor, burnunu tutarken başını sertçe sallıyor.

"Landon, dur! Ne yapıyorsun lan sen? Sanırım burnumu kırdın!" diye bağılıyor ve bacaklarını kullanarak beni tekmeleyip uzak tutmaya çalışıyor ama ben hiçbir şey hissetmeyecek kadar kızgıyım. Yaklaşık 1.80 boyunda olabilir ama benden daha uzun, benden daha iri oyuncularını korudum. Bu hiçbir şey değil. "Durun! Ne yapıyorsun lan sen? Dur!" Beni tekmelemeye devam etti ama ben ayak bileklerinden tutup onu arabadan dışarı çekmeyi başardım.

Sırtı çakıllara sertçe çarpıyor, kafası betona çarpıyor. Burnunu bırakarak inliyor ve başının tutuyor.

"Bunu zorlaştırma," diye homurdanarak bedenini çorak tarlaya doğru sürüklüyorum. Tekmelemeye çalışıyor, yere tutunmaya çalışıyor, parmakları toprağı kazıyor, kendini benden kurtarmaya çalışıyor ama ayak bileklerini sıkıca tutuyorum. "Ağladı, değil mi? Sana durmanı söyledi, değil mi? Kendini iyi hissetmediğini biliyordun. Sarhoş değildin. Sadece ondan faydalanmak için bir fırsat gördün. Sonra da bu konuda onunla alay etmeye devam ettin." Öfkelendim, sesim buz gibiydi.

"Hayır, hayır, öyle olmadı. Lütfen, anlamak zorundasınız. Öyle bir şey değil. Lütfen dinleyin." Başını sallıyor, çılgınca yalvarıyor, burnundan kan akıyor.

"Dinliyor musun? Ama eğlendiğimizi sanıyordum? Bunu istediğini sanıyordum? Bana işaretler veriyordun." Birkaç dakika önceki rahat ve sakin sesini taklit ediyorum. Bacaklarını yere indirip üzerinde duruyorum, bir ayağımı göğsüne götürüp boynuna doğru indiriyorum ve o da geriliyor.

"Lütfen Landon," diye haykırıyor ben baskıyı artırınca ve gözleri dışarı fırlıyor.

Ona boş boş bakıyorum. "Ona da mı ilaç verdin?"

"Ne? Hayır!" Kesik kesik nefesleri gergin havayı deliyor. "O ben değildim. Sienna yaptı. İçkisine bir şey koyan oydu. Yemin ederim ben değildim."

"Yalan söyleme."

"Yemin ederim Sienna'ydı. Kanıtım var." Titreyen elini cebine sokuyor ve telefonunu çıkarıyor. "Ben değildim. Yemin ederim!"

Telefonunu alırken omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor. Keşke yalan söylediğini söyleyebilseydim ama içimden bir ses öyle olmadığını söylüyor.

"Ben değıldim. Şifre iki, üç, üç, üç," diye çaresizce yalvarır. "Sienna yaptı. Julianna'yı kıskanıyor. Onun kız öğrenci birliğinden atılmasını istedi. Yemin ederim bununla hiçbir ilgim yok."

Boğazımın arkasından mizahsız bir kıkırdama kopuyor. "Ve sen ona yardım etmek yerine, bundan faydalandın." Ayağımı boynundan çekiyorum ve ayağımı kasıklarına vuruyorum. Acı içinde ağlıyor, kendini tutarken cenin pozisyonunda yuvarlanıyor. Elleri onu korumasına rağmen onu tekrar tekmeliyorum. Yine de tiz bir çığlık daha atıyor. Ve iyi bir önlem için, bir kez daha yapıyorum.

Saçlarını avuçluyorum, başını kaldırıyorum çünkü onun seviyesine inmeyeceğim. Burnunu çekiyor, yüzünden sümük ve kan akıyor ve acıyla irkiliyor.

"Biri hayır diyorsa, hayır demektir. Julianna'ya bir daha yaklaşırsan yemin ederim seni öldürürüm."

Başını geriye iterek onu yerde bırakıyorum. Nefes almak için çırpınıyor, hâlâ kasıklarına tutunuyor. Arkama bakmıyorum, onu bırakmamam için yalvardığında, telefonunu geri istediğinde değil.

"Babamın kim olduğunu bilmiyor musun? Kıçını tekmeleyecek. Yemin ederim alır!" diye tehdit ediyor, sesi kin dolu ama yine de altındaki korkuyu duyuyorum. "Bana dokunduğuna pişman olacaksın."

Gösterge panelindeki kan lekelerine bakıp yüzümü buruşturuyorum ve yolcu kapısını kapatıyorum. Kaputun etrafında dönüyorum ve binmeden önce ona bakıyorum ve dudaklarım alaycı bir şekilde bükülüyor. "Beni nerede bulacağını biliyorsun."

BİR RAHATLAMA VE HÜZÜN DUYGUSU GÖĞSÜMÜ KAPLIYOR, AMA BU DUYGULAR Hangisini daha çok hissedeceğim ya da hiç hissetmeyeceğim arasındaki savaş.

Ailemle konuşurken kendimi yetersiz hissetmekle uğraşmak zorunda olmadığımı bilmek beni mutlu etmeli. Kafamda, doğru adımı attığımı, kendi huzurumu korumak için yapılması gerekeni yaptığımı düşünüyorum ama şimdi sadece üzgün hissediyorum.

Onlara değerimi kanıtlamak için harcadığım yılın hiçbir anlamı yoktu. Tüm bunların en kötü yanı, sonunda onlara cinsel saldırıdan bahsettim ve hiçbir şey söylemediler. Onlarla son konuşmamın üzerinden saatler geçti. Ne bir mesaj, ne bir özür, ne bir şeye ihtiyacın var mı, ne de başka bir şey.

Sessizlikleri çok şey anlatıyor, ama yine de kendimi çok üzgün hissetmekten alıkoymaya yetmiyor. Hâlâ hayatta olan iki insanın yasını tutuyormuşum gibi geliyor.

Derin bir nefes vererek suyu kapatıyorum ve yatmak için hazırlanıyorum. Sonra arka planda Haptic çalarken uzanıyorum.

Açık kapıma bakıyorum, keşke yalnız olmasaydım. El gelemeyi çünkü bu gece çalışıyor. Oda arkadaşlarım partide ve Landon da Cole'la konuşacağını söyledi. Ayrıntılara girmedi ama bu beni tedirgin ediyor çünkü Cole'un açıkça itiraf edeceğini düşünemiyorum.

Gözlerimi kapatıp müziğe odaklanıyorum. Haptic'le ilgili her şey tanıdık ve rahatlatıcı geliyor. değişim konusunda endişelenmeme gerek kalmayacağını biliyorum çünkü o tutarlı. En azından bir enstrüman çalma ya da şarkı söyleme biçiminde. Müzik açısından bu biraz farklı.

Genellikle dalgın, hüzünlü, melankolik müzikler çalıyor ya da söylüyor ama son zamanlarda bir şeyler değişti. Şarkı söylediğinde ya da çaldığında kulağa daha zengin, daha coşkulu ve daha canlı geliyor. Yorumlar buna işaret etmeseydi, aşıkmiş gibi hissettirdiği için bunu okuyormuşum gibi hissedebilirdim. Müzik seçiminde bu çok açık. Hatta bir tanesini İspanyolca söyledi, Café Tacvba'dan "Eres". Gabby'den benim için çevirmesini istedim çünkü Google'ın doğru çevireceğinden emin değildim.

Romantik bir ruh hali içinde olabilir, ama özel birini bulduğuna eminim. Umarım öyledir, ama değilse, umarım durumu iyidir ve mutludur.

Yatakta bir eğim hissettiğimde gözlerim dalgalanıyor. Yine de tam olarak açılmayacak kadar sersemlemiş hissediyorum. Ta ki bir kol boynumun altından kayarak yastığımın yerini alana ve diğeri karnımın üzerinden yılan gibi geçene kadar. Sırtım sert ve sıcak bir göğse yaslanana kadar beni geriye çekiyor.

"İyi geceler aşkım," diye fısıldıyor Landon kulağıma.

Uykulu bir şekilde gülümsüyorum ve yüzümü ona dönüyorum. Kolumu göğsüne atıyorum, yüzümü kolunun kıvrımına yaslıyorum ve bacağımı onunkinin üzerine atıyorum. Dudaklarım daha da geriliyor çünkü beş ay önceki ben, Landon'la bunu yapma düşüncesinden tiksiniyordu. Şimdi ise buna bayılıyorum ve ona erkek arkadaşım diyebiliyorum. Evet, geçmişteki ben kendini kaybederdi.

" kaç?"

"Özür dilerim, seni uyandırmak istememiştim. Uyumaya devam et," diye mırıldanıyor ve alnımdan öpüyor.

" değil. Sonunda eve döndüğün için mutluyum."

Landon derin nefes alıp keskin bir şekilde verdi. Kolları beni daha sıkı sarıyor, neredeyse koruyucu bir şekilde. Alnımı tekrar öpüyor ve dudakları orada oyalanıyor, kirli sakalı beni sıyrıyor.

Neredeyse sormaya korkuyorum ama boğazımdaki yumruyu geçip yutkunmak için kendimi zorluyorum. "İtiraf etmedi, değil mi?"

Vücudu gerginleşiyor, her santimi kaskatı kesiliyor ve sabit kalp atış hızının arttığını hissettiğimde midem bulanıyor.

"İtiraf etti."

Biraz klostrofobik ve sıcak hissederek doğruldum.

"Aşkım, ben buradayım." Karyolaya yaslanıyor ve üzerine çıkmam için beni yönlendiriyor.

Başımı onun omzuna yaslayarak yere çöküyorum. "Duyabileceğimi sanmıyorum," diye mırıldanıyorum zayıfça. "En azından şu anda."

Sırtımı okşuyor, yumuşak daireler çiziyor ve çenesini başımın üzerine koyuyor. " değil. Kendini ne zaman hazır hissedersen ve , bu da sorun değil, ama çok cesur olduğunu unutmanı istemiyorum, tamam mı?"

"Tamam." Kalp atış hızına odaklanıyorum, atışları yirmiye kadar sayıyorum ve kendiminki patlayacakmış gibi hızlanmayana kadar yeniden başlatıyorum. "Bu çok hızlıydı. Bunu yapmayı nasıl başardın?"

"Konuşmadım. Konuşmaya başladı ve ben de onu cesaretlendirdim ama bence zaten her şeyi söyleyecekti çünkü onaylanma arayışındaydı. Sanırım bana hikayenin kendi tarafını anlatırsa onunla aynı fikirde olacağımı, onu destekleyeceğimi ve yaptığı her şeyi haklı çıkaracağımı düşündü." Kalp atışları hızlanıyor, sesi benzin dökülmüş gibi çıkıyor ve bir sonraki kelimeleri söylediğinde sıcaklığı tenimi yalıyor. "Onu öldürebilirdim. Öldürmek istedim. Gerçekten istedim."

"O buna , ama sen..."

"Sen buna değersin, ama hayır, ona hiçbir şey yapmadım. Belki burnunu kırmak dışında." Sesini zevk dolduruyor ama içinde ateş de .

"Yalan söylemeyeceğim, bir an için bunu düşündüm. Ayağım boğazındaydı." İtirafı beni şoke ediyor ve ona bakarak geri çekiliyorum.

"Ciddi misin sen?"

"Evet, ama bunu yapamazdım. Kilitli olduğum için birinin sana hamle yapmaya çalıştığını düşünmek her şeyi durdurdu."

Sesindeki ciddiyete sırtıyorum. "Böyle bir şey asla . Onlara asla fırsat vermem."

Gülümsüyor ama gözlerine ulaşmıyor ve boynuma sarılıyor. "Bunu yaşadığın için çok üzgünüm. Sana bunu yaptığı için çok üzgünüm."

Sesindeki acı kalbimi delip geçiyor.

"Ben de... ama o gece seninle karşılaştığım için minnettarım. Bunu yapmak zorunda olmadığını biliyorum ama benimle ilgilendin ve sana sonsuza dek minnettar kalacağım."

"Keşke bilseydim. Keşke yapabilseydim-"

"Sonrasında oradaydın ve önemli olan tek şey de bu." Elini boynumdan çekiyorum ve parmaklarımı onunkilerle kenetliyorum.

Yine de sözlerim rahatsızlığını hafifletmiyor gibi görünüyor çünkü bana acıyla bakıyor. Sanki benimle paylaşmadığı daha çok şey varmış gibi.

"Dahası da , değil mi?"

Dudakları sıkı bir çizgi halinde düzleşiyor. Uzun bir süre bana , sessizlik o kadar şiddetli ama o kadar ince ki, bir bıçak onu kolayca kesebilir.

"O gece sana kimin ilaç verdiğini biliyorum."

Nefesimi tutuyorum ve için başımı sallıyorum, çünkü soracak sesim olduğunu sanmıyorum.

"Sienna."

Gülüyorum, başımı sallıyorum çünkü bu kulağa saçma geliyor. "Cole sana böyle mi söyledi? Çünkü eminim bunu sırf bu yüzden uydurmuştur-"

Bir nefes alıp ensesini ovuşturuyor. "Onun yaptığına dair kanıt var. Bir kısa mesajla itiraf etti."

Geri çekiliyorum ve ağzım açılıyor ama düşüncelerim çok dağınık ve bir hal alıyor. Düzgün düşünemiyorum, tek bir kelime bile kuramıyorum çünkü bunun imkanı yok.

"Bunu yapmış olamaz. Bunu yapmazdı. Elbette anlaşıyoruz ama bana bunu yapmasına imkân yok. İmkânı yok Landon," diye saçmaladım, sesimde panik vardı. "Bunu yap, değil mi? Eskiden arkadaştık, en iyi... arkadaşlardık." Sesim çatlıyor. "O... o... bunu yapmazdı... değil mi?"

"Çok üzgünüm, Aşkım. O yaptı." Kollarını bana doladı ve ben de bir şey yapamayacak kadar bunalmış hissederek uyuşmuş bedenimi çekmesine izin verdim.

Cadılar Bayramı'na dair anılar bir korku filmi gibi yeniden canlanırken başımı omzuna yaslıyorum.

"İkinci sınıfta değişti. Konuşmayı ve takılmayı bıraktık ama Cadılar Bayramı gecesi bir araya gelmek istedi. Çok rastlantısaldı ama bunu sorgulamadım çünkü bir şeyleri düzeltmek istediğini düşündüm.

şeyler." Soğuk terler döküyorum. "Mesajda ne yazıyordu?"

Gerilir. "Bilmek istediğine emin misin?" "Evet,"
diyorum zayıfça.

"Cole o gece Sienna'ya mesaj attı ve onu senin içkine bir şey koyarken gördüğünü söyledi. Önce inkar etti ama sonra itiraf etti. Seni yalnız yakalayabilirse hiçbir şey söylemeyeceğini söyledi."

Dişlerimi sıkıyor, biriken gözyaşlarımın dökülmesine izin vermiyorum. "Bunu neden yaptığını söyledi mi?"

Başımın üstünü öpüyor. "Kız öğrenci birliğinden atılmanı istedi."

Gözlerimi kapatıp yaşların düşmesine izin veriyorum.

Landon hiçbir şey söylemiyor ama bana sarılıyor, şu anda kelimelere ihtiyacım olmadığını biliyor. Sadece sarılmaya ihtiyacım var. Sadece ona ihtiyacım var.

Sevgiler: Bir şeye ihtiyacın olursa mesaj at, ben de gideyim. Burada olmama gerek yok.

Bir esnemeyi bastırarak gülümsüyorum.

Dün gece zordu. Hüngür hüngür ağladıktan sonra uyuyamadım çünkü başım ağrıyordu. Bu yüzden Landon -Haptic hakkında konuşmak istemese de- bana onunla ilgili sorular sordu ve romantik şarkı teorisi hakkında kulağını çınlatmama izin verdi. Sonra da semi'ye gidememeyi telafi etmek için slow dans etmeyi önerdi. Bu beni daha iyi hissettirdi ama onun ayağına bastığım için kendimi kötü hissettim. Şikayet etmedi ya da rahatsız olduğunu belli etmedi.

Sonra odamı temizledik ve onun gece rutinini yapmasını izledim.

Etrafındaki her şeyin tertemiz olmasını istemesinin nedenini bilmek bana acı veriyor. Annesiyle yaşamanın bir kabus olduğunu, çünkü annesinin pek temiz biri olmadığını, bu yüzden dağınıklığın onu tetiklediğini ve aşırı uyardığını söyledi. Ayrıca kendini en çok bu şekilde işe yarar hissettiğini ve bu işi beceremeyeceğini bildiğini söyledi. Bu yüzden tek başına temizlik yapması gerektiğinde ısrar etti.

İtirafı karşısında yüreğim burkuldu ve ona sarılmak istesem de bunu yapmadım çünkü bunu paylaşmaktan bunaldığını hissedebiliyordum. Bunu tek başına yapmasına izin vermek yerine, birlikte yapmamızı önerdim.

Asla unutmayacağını biliyorum ama belki farklı bir şey yapmak kötü anıların yerini almasına yardımcı olur. Onun için böyle eminim ama denemeye değer.

Yardım etmeme izin vermesi için biraz alışması ve benim ona bunu birlikte yaptığımızı hatırlatmam gerekti. Hala çoğunu o yapıyor, ama bebek adımları.

Daha sonra bir kase Tarçınlı Tost Crunch yedi, müziği üzerinde çalıştı ve piyanomda biraz çaldı. Her zaman yaptığı gibi beni de işin içine kattı ama ben genelde sessiz kalmayı tercih ediyorum çünkü buna ihtiyacı olduğunu biliyorum.

Çok şey yaşadığını biliyorum, bu yüzden rutin stresle başa çıkmasına yardımcı oluyor.

Koç Warren'ın bunun zorunlu takım kahvaltısı olduğunu söylediğine eminim.

Aşk: Anlayacaktır ama her halükarda sen önemlisin.

Beni söylediğin zamanı hatırlıyor musun?

Aşk: Evet çünkü o zaman da tam bir baş belasıydın, şimdi de öylesin.

Ben: Hala 🙄 Dikkatli ol, çıkmayı kabul ettiğim için ne? Kendini kız arkadaşım bulabilirsin.

Aşk: Bu bir tehdit mi?

Ben: Bilmiyorum... Sen söyle.

Kahkahamı bastırıyorum ve Uber sürücüsünün kız öğrenci yurduna girip park ettiğini görmek için başımı kaldırıyorum.

Ben: ama çıkar çıkmaz sana mesaj atacağım. Seni seviyorum.

Aşk: Seni seviyorum.

Beni sevdiğini bilmenin üstesinden gelebileceğimi hiç sanmıyorum. "Uzun sürmez." Dikiz aynasından şoförün gözleriyle karşılaşıyorum. Köşede kırışıyorlar ve gülümseyerek başını sallıyor.

Zili çalışıyorum ve dün gecedен beri kafamda tekrarladığım sözleri tekrarlıyorum. Endişeliyim ama kapı açıldığında, içimde kalan tüm endişeler buharlaşıyor ve hissettiğim tek şey öfke oluyor.

"Hey, Juls." Bre yüzünde geniş bir gülümsemeyle beni içeri aldı. Belki çok yakın değildik ama bana karşı hep iyi davranmıştı. "Bu sabah neredeydin? İkinci kez bir toplantıyı kaçıırıyorsun ve bu hiç sana göre değil."

Kapıyı arkamdan . "Biliyorum. Sadece bazı şeyler yaşadım."

Kimse gittiğimi bilmiyor ama Sienna'yla konuşmam bittikten sonra öğrenecekler.

"Bu anlaşılabilir bir şey. Saint ile de bazı şeyler yaşıyorum. Bir varız bir yokuz, ama biraz ateşli, bilirsin." Kaşlarını oynatıyor.

Kıkırdıyorum. "Sienna'nın burada olup olmadığını biliyor musun?"

Kızgınlık yüzüne yansıyor. "Odasında ama daha sonra gelmek isteyebilirsin. Landon onu terk ettiği için hâlâ kızgın ve bunun acısını herkesten çıkarıyor. Ve eminim seni kesinlikle görmek istemeyecektir. Durmadan senin ne kadar işbirlikçi bir kaltak olduğundan bahsediyor çünkü görünüşe göre onu elinden almışsın. Onun malı olduğunu bilmiyordum ve...ve...Oh. Aman Tanrım. Tanrım!"

Yüzümdeki gülümsemeye hayretle bakıyor. "Lanet olsun, yani doğru mu? Landon'la aranızda bir şey mi var?" diye neşeyle soruyor ve ben başımı sallayınca şok içinde avucuyla ağzını kapatıyor. "Onun malı olamaz çünkü o senin. Bunu senin için çok seviyorum. Sienna'ya söylerken yanında olabilir miyim? Yüzündeki ifadeyi görmeyi çok isterim-"

"Buraya ona bunu söylemeye gelmedim. Başka bir şey hakkında konuşmak için buradayım."

"O zaman sizi bekletmeyeceğim, ama lütfen *ağzınızdan kaçarsa* tüm detayları bana bildirin." Bu kelimelerin etrafında tırnak işareti kullanıyor.

Ona gülümsüyorum ama odasına vardığımda gülümsemem azalıyor ve kapıyı çalmama gerek kalmıyor çünkü dışarı çıkıyor.

Öfke içimde büyüyor, her parçamı büküyor ve yakıyor. Neredeyse beni kör ediyor, ama muhakeme yeteneğimi gölgeleyen öfke sisini itiyorum.

"Seninle özel olarak konuşmam gerek."

Sienna ters ters bakıyor, gözleri buz gibi. "Merak etme. Ben zaten biliyorum." Yanımdan geçip giderken omzu sertçe benimkine çarpıyor. "Alışırken iyi eğlenceler."

"Çünkü istediğin bu, değil mi?" Acımasızca soruyorum. "İki yıl önce Cadılar Bayramı'nda olmasını istediğin şey buydu, değil mi?"

Merdivenlerin başında duraksıyor ve beni rahatsız edici bir bakışla süzerek dönüyor. "Neden bahsettiğini bilmiyorum ama getirdiğin dramdan ve istediğin ilgiden bıktım. Landon artık sende. Burada ne halt ettiğini bilmiyorum."

Birkaç kız odalarından çıkıp bizi izliyor.

"Bunu burada yapmak istemiyorum. Özel olarak konuşabilir miyiz?"

İfadesiz bir şekilde bana bakıyor. "Hepsi senin ne kadar dikkat çeken bir sürtük olduğunu biliyor. Erkek arkadaşlarını senin yanında bırakmamaları gerektiğini biliyorlar, çünkü sen gelip-"

"Yeter!" Bağırıyorum ve o da etkilenmemiş bir şekilde kaşlarını kaldırıyor. "Özel olarak konuşmak istiyorum."

Küçümsüyor. "Özel mi? Böylece Landon'ı benden nasıl aldığını anlatabilirsin? Onunla semi yapacağımı biliyordun ama kendine engel olamadın! Her zamanki gibi, sende bazı şeyler hiç değişmiyor."

"Sen neden ?"

Küçümseyici kahkahası boşluğu deliyor. "Bilmiyormuş gibi davranma. Ne zaman bir erkekle uzaktan yakından ilgilensem, hep senin peşinde oluyorlar. Sırf seninle konuşabilmek için kaç kez bana yaklaştıklarını biliyor musun? Seninle konuşabilmek için kaç kişi bana numarasını verdi? Kaç kişi sırf sana yaklaşmak için benden hoşlanıyormuş gibi yaptı! Ben bu kadar çabalarken senin orada durup hiçbir şey haksızlık. Her şeye sahipsin, neden tek bir şeye sahip olmama izin vermedin anlamıyorum. Landon benimdi. Gözüm ilk onun üzerindeydi!"

Sözlerinde kızgınlık kaynıyor ama kendimi kötü hissetmiyorum. Benim hiç farkında olmadığım bir şeyi .

Umutsuzca sakın kalmaya çalışıyordum, ama öfke şimdi devrildi ve artık umurumda değil.

"Hangi hayal dünyasında yaşıyorsun bilmiyorum ama Landon seninmiş gibi davranmayı bırak çünkü hiçbir zaman senin olmadı. Ama buraya gelmemin sebebi o değil. Sana iki yıl önceki Cadılar Bayramı'nı sormaya geldim. Bana ne verdin?"

Hızla göz kırpmıyor, gözleri panikle açılıyor. "Neden bahsediyorsun sen?"

"Bilmiyormuş gibi davranma! O gece bana bir şey verdin ve Cole beni yalnız yakalayabilsin diye beni terk ettin."

Yüzü kızarıyor ama alay ediyor. "Neden bahsettiğinizi anlamıyorum. Bunun nedeni aileden yeterince ilgi görmemen mi? Landon sana istediklerini vermiyor ve sen de böyle davranıyorsun-"

"Sienna, dur! Ne yaptığını, onun ne yaptığını çok iyi biliyorsun! Bunu nasıl ! Bunca zaman bana deliymişim gibi hissettirdin, önemli şey değilmiş gibi gösterdin! Tüm bu zaman boyunca, lanet olası sendin!"

"Neler oluyor? Neden bağıríyorsunuz?" Bre, Sienna'nın yanında duruyor, meraklı ve şaşkın bir şekilde bize ve koridorun etrafına dağılmış diğer kızlara bakıyor.

"Hiçbir şey." Savunmaya geçercesine geri adım atıyor. "Julianna her zamanki gibi dramatik davranıyor."

Tırnaklarımı titreyen avuçlarıma geçiriyorum. "Dramatik mi? Bunu söylemen çok hoş. İçkini dantellemedim. Sonrasında seni terk etmedim. Birinin senden faydalanmasına *izin vermedim*. Sana deli demedim ve önemli şey olmadığını söylemedim. Yıllarca nasıl hissettiğini küçümsemedim!"

Bre'nin yüz ifadesi gevşiyor ve dehşete düşmüş gözleri Sienna'dan benimkilere kayıyor. "Sienna, sen ne yaptın?"

"Belli ki yalan söylüyor! Böyle bir şey asla . Ben olsam böyle bir şey yapmazdım," diye sinirli sinirli konuşuyor ve telaşla etrafına bakınırken göğsünü işaret ediyor.

Mizahsız bir kahkaha attım. "Yani mesajlar sahte mi?" Yüzünde kalan son renk de uçup gitti.

"Neden?" Sesim kesiliyor, öyle bir acı ki kalbime saplanıyor.

Donmuş gibi duruyor.

"Şimdi söyleyecek bir şeyin yok mu? Beni utandırmayacak mısın? Bunun bir kaza olduğunu söylemeyecek misin? Cole'un bunu yapmak istemediğini? Sadece sarhoştuk!" Ona doğru yaklaşıyorum ve o geri çekiliyor, hala sessiz kalıyor. "Cole beni odasına kilitledi ve bana tecavüz edecekti Sienna! Bana dokundu, beni öptü! Peki mesajda ne dedin? 'Soran olursa, Julianna isteyerek bir şey aldı, içkiyi biraz fazla kaçırdı. demiştin, değil mi?' Karşısında duruyorum, elimi yanımda yumruk yapıyorum. "Ve sonra sanki ben hayatım için savaşmıyormuşum gibi kızlarla parti yapmaya devam ettin! Sanki bana dokunmaması için ona yalvarmıyormuşum gibi!"

Başını iki yana sallar. "Değildi-"

Avucumu geri savurdum ve yüzüne sertçe vurdum. Geriye doğru sendeledi ve kıpkırmızı olmuş yanağını avuçladı, şok olmuş bir halde bana bakıyordu.

Diğer kızlara bakıyorum. "Endişelenmeniz gereken ben değilim. Yerinizde içki kabul etme ya da onun yanında bırakma konusunda dikkatli olurum." Sertleşmiş bakışlarımı ona yöneltiyorum ve elimi geri çektiğimde ama elimi bırakıyorum.

"Julianna, ben-"

"Sadece yakalandığın için üzgünken özür dileme." Merdivenlerden inerken omzunu kontrol ettim.

Nikki'nin arabasına yaptıklarından bahsederdim ama muhtemelen onu da inkar ederdi. Söylemem gereken daha çok şey olsa da, şu anda hepsi anlamsız geliyor.

"BUNU YAŞAMAK ZORUNDA KALDIĞIN İÇİN ÇOK ÜZGÜNÜM." GABBY BURNUNU ÇEKER, GÖZYAŞLARINI SILER.

kirpiklerine yapışan gözyaşlarını uzaklaştırıyor.

Bakışlarımı dumanı tüten sıcak çikolata bardağıma çeviriyorum, tırnağım hayaletin etrafındaki kemeri izliyor. Landon'ın bunu bana vermek için rastgele nasıl ortaya çıktığını hatırlayarak gülümsüyorum.

Daisy ciddiyetle, "Sienna'yı ellerim havada kalır," diyor.

"Ben asla bir kadına vurmam ama yemin ederim o bir istisna yapardı. Ama malum nedenlerden dolayı bir kadına vuramam ama seni uzaktan desteklerim," diye ekliyor Darius, yumruğunu Daisy'ninkiyle tokuşturarak.

Hepimiz Frimance için ve herkes tatil için evine dönmeden önce dairemizin oturma odasında toplandık. Gerçi çoğumuz CBS Sports Classic'in yıllık üniversite basketbol maçı New York'ta olacağız.

İfadelerindeki ciddiyet karşısında kıkırdamamı engelleyerek bir içki alıyorum.

"Şaka yapmıyor. Yüzde yüz senin için ellerini havaya kaldıracak," diyor Cara kesin bir ifadeyle.

"Ben de ," diyor El, öfkeyle.

Sonunda onlara Cole ve Sienna'dan bahsettim, tüm detayları değil çünkü bu konuda konuşmak beni endişelendiriyor. Sadece paylaştım

hakkında konuşabileceğimi hissettim. Haberlere de çıktı, bu yüzden son zamanlarda herkes bundan bahsediyor.

Özellikle *The Unfiltered Three*, tek konuşmak istedikleri bu. Landon ve benim podcast'lerine çıkıp çıkmayacağımızı bile sordular. Garip ama insanlar eskiden birbirimizden nefret ettiğimizi ve şimdi çıktığımızı ve Cole'un yakalanmasının sebebinin Landon olduğunu öğrendiklerinde, hikayemizi duymak ve paylaşmak istediklerini söylediler. Birbirimizden hoşlanmadığımızı nasıl anladılar ya da onlar için neden önemli olduğumuzu hala bilmiyorum ama görünüşe göre herkesi kısıp almış durumdayız.

Şimdi Lola ve TJ'in geçen yıl çıkmaya başladıklarında nasıl hissettiklerini anlıyorum.

"O buna değmez. Söz veriyorum." Şiddeti hafife almam ve asla teşvik etmem ama beni ne kadar önemsediklerini duymak harika bir his. Bunu her zaman belli etmiş olsalar da ben hiç dikkat etmemiştim. Sienna'yla yaşadığım sorunlar yüzünden korktuğum ve tekrarlanmasını istemediğim için mesafemi korumuştum. "Zaten sonuçlarıyla yüzleşiyor."

Cole itiraf edeli ve Sienna'yla yüzleşeli iki hafta oldu. Ve polise gittiğimden beri de iki hafta.

Sonunda gitmem için Landon'ın beni ikna etmesi gerekti.

Endişem polisin beni umursayıp umursamayacağından ve bana inanıp inanmayacağından kaynaklanıyordu. İki yıl olmuştu ve elimde kanıt olsa bile bunun yeterli olacağından emin değildim.

Onlara her şeyi anlattıktan sonra, bağlı olduğum bir pranganın üzerimden çekilip alındığını hissettim. Konuşmanın tek talihsiz yanı Cole hakkında bir şeyler söyleyen ilk kişi olmadığımı duymak oldu. Polis bana her şeyi anlatamadı ama ilk kişinin ben olmadığımı ama ilk kanıtın da benim elimde olduğunu söylediler.

Bu konuda konuşmamın uzun sürmesinden nefret ediyorum. O kızlar çok güçlüydü ve ben kendimi tutuyordum. Landon, bazı günler buna inanmasam da hala aynı derecede cesur olduğumu hatırlatıp duruyor. Bazı günler bu kadar korktuğum için kendimden nefret ediyorum. Bazı günler kendimi zavallı hissediyorum çünkü o kızları ve kendimi başarısızlığa uğratmışım gibi hissediyorum.

bir savaşım ama Landon tek başıma savaşmama izin vermeyi reddediyor. bana ne kadar cesur olduğumu hatırlatsın, ister sarılsın

Çünkü ihtiyacım olduğunu biliyor.

Onun sayesinde terapiye başlamaya karar verdim. Onun bu konuda konuşmasını duymak beni motive etti, bu yüzden ilk seansım kış tatilinden sonra olacak.

"Yeterince hissetmiyor. O yaşamayı hak ediyor." Daisy'nin dudağı tiksintiyle kıvrılır.

Herkes aynı anda başını sallar.

Soruşturma başladığından beri işler kaotik ve karışık. Cole'un babası bölge savcısı olduğu için yerel medyanın dikkatini çekti. Olayları gizli tutacaklarını düşünebilirsiniz ama Cole parmağıyla Sienna'yı işaret etmekten başka bir şey yapmadı ve şimdi bir o dedi, bir bu dedi durumu var.

Her ikisi de üniversiteden Title IX ve cezai suçlamalarla karşı karşıya, ancak duyduğum kadarıyla Sienna sadece kamu hizmeti alabilir. Çok fazla şey duydum, bu yüzden emin değilim ama her şey Cole'un üzerine kalıyor.

Elde edebileceği tek şeyin bu çok boktan, ama sanırım bir şey hiç yoktan iyidir.

Bre bana Bölüm'ün bunu hafife almadığını ve öğrendikten sonra onu üyelikten çıkardığını söyledi. Her şeyin kadar hızlı gelişeceğini tahmin etmemiştim ama sanırım kız öğrenci birliğinin imajını zedeleyeceğinden endişe ediyorlar. Kızların çoğu da onunla konuşmayı bıraktı ve bana desteklerini gösterdiler. Ama birkaç Sienna'nın bunu yapacağına inanmayı reddediyor ve benimle konuşmuyor. Bu da benim için sorun değil.

Bakışlarımı Noel ağacına kaydırıyorum. "İnan bana, bundan nefret ediyorum ama bir yıllık kamu hizmeti olabileceğini duydum. İşte bu kadar."

El hâlâ hoşnutsuz görünüyor ama sonra kabullenerek iç geçiriyor. "Bütün bunları seni kıskandığı için yaptığına inanamıyorum. Onun bile olmayan bir adam için."

"Landon'dan hoşlandığını bile bilmiyordum. Onun hakkında hiç konuşmazdı, en azından bu yıl semi hakkında konuşmaya başlayana kadar. O zaman bile onunla birlikte olmaya çalışmıyordum. Sadece özel ders için yardıma ihtiyacım vardı..." Hepsinin yüzündeki bilmiş gülümsemeye bakıp duruyorum. "Bana öyle bakmayı kes." Kendi gülümsememi kupamın arkasına saklıyorum ve bir içki alıyorum.

"Önce TJ, şimdi Landon. Acaba bundan sonra hangi başlangıç oyuncusu piyasadan çekilecek? Jayden mı?" Darius gülümsüyor ve Cara'ya imalı bir bakış atıyor.

"Hepinize söyledim, öyle bir şey değil. Biz sadece..." uzun, gür kıvırcık saçlarını omzunun üzerinden savuruyor. "Arkadaşız."

Daisy kıs kıs güler. "Evet, tabii Care. Arkadaşlar-"

Cara onun sözünü keser. "Peki ya Jagger?"

"O değil," diye homurdanıyor Polly, kendi içkisinden bir yudum alırken. "Tek eşlilikten ya da ilişkilerden pek hoşlanmaz."

"Malik?" diye sordu.

"Şüpheli. İki hafta önce çocukların verdiği partide onu iki kızla öpüşürken gördüm. Onları odasına götürdüğünden oldukça eminim," diyor Polly.

"Aziz mi?" Kaşlarını kaldırıyor.

"Şu anda Breanna ile inişli çıkışlı bir ilişkisi var. Buna bir ilişki diyebileceğimden bile emin değilim," diye cevap veriyorum dalgınca.

Bre'nin ondan gerçekten hoşlanıp hoşlanmadığını ya da sadece gördüğü ilgiden ve bunun ona getirdiklerinden hoşlanıp hoşlanmadığını hala bilmiyorum.

"Açık ve kapalı mı?" Daisy pasif bir şekilde soruyor ama sesinde bir şey var.

"Evet, onlar-" Cara'nın başını hafifçe sallamasıyla duruyorum. "Yani, onların-"

Daisy omuz araya giriyor. "Onları etrafta gördüm. Sadece merak ettim."

Kapının çalınması beni bir şey söylemek zorunda ve bunun için Tanrı'ya şükrettim çünkü ne emin değildim.

"Ben bakarım," diyor Darius ve ayağa fırlıyor. Kapıyı açtığında tanıdık seslerle dolup ama ben sadece birine odaklanıyorum.

Hemen ona doğru çekiliyorum ve dudaklarım yukarı doğru kalkıp kontrolsüzce aralanıyor. Landon'ın yüzünü görünce düşmeden önce sadece bir saniye sürüyor.

Sağ yanağında parlak kırmızı bir morluk, alt dudağında kuru kanlı bir yara ve sol gözünün köşesinden başlayıp yanağına kadar inen bir kesik var.

"Ne oldu?" Ayağa kalktım, fincanı sehpanın üzerine koydum ve ona doğru ilerledim.

"Cole oldu. Ortaya çıktı, her şeyi başlattı ama Landon bitirdi," diye özetliyor Jagger, sesi sevinçli.

"Landon bitirdi de ne demek?" Polly hepimizin merak ettiğinden emin olduğum şeyi soruyor. "Peki şu anda neden hepiniz bu kadar mutlu görünüyorsunuz?"

New York'a uçmadan önce sakın bir gece olması gerekiyordu, bu yüzden tüm ekip bowling oynamaya gitmeye karar verdi.

"Hey, Aşkım." Ağzının morarmış ve kanlı tarafı küçük bir gülümsemeye hafifçe çekiliyor ve gözleri parlıyor.

"Neden gülümsüyorsun? Yaralanmışsın. Bunu temizlememiz gerek." Çenesini tuttum ve yüzünün her santimini inceledim. En belirgin kesikler ve çürükler dışında iyi görünüyor.

Kalçalarımı kavırıyor, oda arkadaşları etrafımızda dolanırken beni ona yaklaştırıyor ve ben de boş olan her yeri kapladığımı varsayıyorum.

"Çünkü sen buradasın." alnımdan öpüyor.

Geri çekiliyorum, ona şüpheyle bakıyorum. "Lan, ben ciddiyim. Senin için tutuklama emri çıkacağından endişelenmeli miyim? Onu sen öldürmedin, değil mi?"

Jayden bir kahkaha atar. "Merak etme Juls, yüzleşmek zorunda kalacağı tek kişi Warren'ın gazabı olacak. Bunun dışında, iyi olmalı. Ne de olsa ona ilk saldıran Cole'du."

Kaşlarım havaya kalktı, çenem yere düştü. "O sana bunu yaptığında nasıl orada durup gülümseyebiliyorsun? Neden bu kadar sakınsın? Polis neredeydi? Bir şey yaptılar mı?"

"Biliyor musun, seni hiç benim için bu kadar endişeli görmemiştim. Bu beni tahrik ediyor," diye fısıldıyor sadece benim duyabileceğim şekilde.

"Şu anda ciddi misin?" Omzuna hafifçe vurdum. "Evet, çok sıcak."

"Landon, oyun bırak. Ben ciddiyim."

"Sadece birkaç kesik, ama alışık olmadığım bir şey değil. Söz veriyorum iyiyim."

Onun bu sözleri karşısında göğsümde bir sızı hissediyorum çünkü ne demek istediğini biliyorum.

"Önemli bir şey değil. Cole'u görmelisin," diyor Malik umursamaz bir tavırla, kanepede arkasına yaslanarak.

"O haklı. Kim onunla dövüşmeyi isteyebilir ki?" Saint başparmağıyla Landon'ı işaret ediyor. "Yani, seni alırdım ama canını yakarım diye korkuyorum."

"Landon'a zarar mı veriyorsun?" Jayden alay eder, şaşkındır. "Saint, şimdi gerçekçi ol. Sanki Bay Altı Ayak Dokuz'un Cole'un canına okuduğunu görmemiş gibi davranıyorsun."

"Ve sanki ondan sadece iki santim daha kısa değilmişim gibi davranıyorsun," diye karşı çıkıyor Saint, gücenmiş görünerek.

Erkekler Aziz'e dünyanın en gülünç şeyini söylemiş gibi bakıyor ve kızlar gülüyor.

"Oh, ve Landon'ın ona vurmadan önce ne söylediğini unutma. Ne ?" Jayden heyecanla soruyor.

Landon, korodaki çocuklar onun aksanını taklit ederek, "Sana vurmam için bana bir neden verdiğin için teşekkürler. Bunu gerçekten dört gözle bekliyordum."

"Ürperti." Jagger dramatik bir şekilde titrer ve bir kahkaha patlatır.

"Bunu ona sen mi söyledin?"

Kayıtsızca omuz silkiyor. "Her şey o anın sıcaklığıyla oldu." "Peki bunlar olurken hepiniz neredeydiniz?" Gabby sorar ve sağlam göründükleri için açıklamak için hepsine bakıyoruz.

"İnan bana, bir şeyler yapmak istedim ama Landon izin vermedi," diyor Jagger, gözlerini öfke kaplıyor ama bana baktığında bu öfke kayboluyor. "Ama bize güvenin, vardı. Coleun görüldüğünü söylediğimizde ciddiyyiz. Ayrıca arkadaşlarının da olaya karışmadığından emin olduk çünkü onlar da oradaydı."

"Lütfen bana bir şey kırdığını söyle?" Daisy heyecanla soruyor. "Ve biri bunu kaydetti mi?"

"Evet, muhtemelen şu anda her yeredir." Jayden cebinden telefonunu çıkarır ve herkes onun etrafında toplanır.

Onlar videoya bakmakla meşgulken, Landon'ın elini tutuyorum ve kırmızı parmak eklemlerini görünce irkiliyorum ve onu odama ve banyoma götürüyorum.

"Lütfen endişelenmeyin. Ben iyiyim," diyor usulca.

Ben pamuk toplarını alıp soğuk suyun altına tutarken o tezgahın kenarına oturuyor.

"Elimde değil. Sana bunu yapmasından nefret ediyorum." Ayrılmış bacaklarının arasında duruyorum ve pamuğu dudağına hafifçe sürüyorum. Kanla ıslandığında bir tane daha alıp işlemi tekrarlıyorum.

"Bana vurmasına izin verdim."

Elimi sürmeyi bıraktım. "Bunu yapmasına neden izin verdin?" "Çünkü bana kendimi savunmak için bir neden verdi." "Ama-"

"Julianna." İki eliyle boynumu kavlıyor. "Lütfen kendini suçlu hissetme. Bunun olmasını ben istedim. Olmasına izin verdim ve söz veriyorum başım belaya girmeyecek. Başım derde girerse, sonuçları buna değecek, çünkü sen buna değersin, tamam mı?"

Kasılmış, gergin kaslarım gevşiyor ve onun tutuşuyla rahatlıyorum. "I-" Benimle tartışmayacağını söyleyen bir bakışla beni igneliyor. "Tamam. Seni bitirebilir miyim?"

"Yapabilirim." Elini bırakıyor, pamuğu almaya gidiyor ama ben elimi çekiyorum.

"Ama bunu yapmak istiyorum." Ona gülümsedim. "İzin ver, tamam mı?"

"Tamam." Bakışları dudaklarıma kayıyor. Ona eğildim, kanı temizlemeye devam etmeden önce parmak uçlarımda durarak onu kısaca öptüm.

"Elin nasıl?" Sol elini tutuyorum, parmak eklemlerini çevreleyen kırmızıyı ve ortadaki küçük yarayı inceliyorum.

"Oldukça iyi. Bu benim ilk dövüşüm değil, o yüzden-"

"Bana insanların sizinle savaşmayı isteyerek seçtiğini mi söylüyorsunuz?"

Kıkırdıyor. "Evet, öyle ama sorun değil. Asla başlamam ama her zaman bitiririm."

İnanmayarak başımı sallıyorum. "Yani, Cole..."

"İlk seferinde burnunu kırmamıştım ama şansına bu sefer kırdım. Omzunu da çıkardım ama dışında durumu iyi. Biraz tıbbi müdahalenin düzeltemeyeceği bir şey değil. O salak herif arabamı anahtarladığından beri daha fazlasını yapmadığım için pişmanım." Çenesi sıkıştı. "Bowling salonundan çıktıktan sonra gördüm ama bir şeyi yok. Daha kötüsü de olabilirdi."

Öfke dalgalar halinde üzerime hücum ediyor. "Bu iyi değil o-"

"Hey." Pamuğu elimden alıyor, tezgâha bırakıyor ve beni kaldırıyor. Odama geri dönüp yatağıma otururken bacaklarımı gövdesine doluyorum. "Kontrol edemediğim şeylerin üzerinde durmayı sevmiyorum ve senin de durmanı istemiyorum. Evet, berbat bir şey ama sadece bir çizik."

"Tüm olanlardan sonra nasıl bu kadar sakin olabiliyorsun?"

"Çünkü seni görüyorum ve başka hiçbir şeyin önemi yok." Alnını benimkine yaslıyor, kelimeler sessiz ve narin.

Onun sözlerini içime çektikçe içimdeki kırgınlığın zerresi bile yok oluyor, içimde biriken tüm öfke çoktan unutuluyor. Midemde bir fitil ateşleniyor, onu bir diğeri takip ediyor ve tüm vücudumda patlayan sıcak kıvılcımlara dönüşüyorlar.

Isı boynumdan yanaklarıma doğru süzölüyor. Onun böyle şeyler söylediğini duymaya alışabileceğimi hiç sanmıyorum.

Onu dikkatlice öpüyorum, dudaklarına gülümsüyorum. "Calculus'tan kaldığım için mutluyum."

"Dairenin sevindim."

Gülüyorum. "Sanırım bu olmasaydı, burada olmazdık, değil mi?"

"Eninde sonunda gerçekleşecekti."

Zinciriyle oynarken kaşlarımlı kaldırdım. Eskisi hâlâ bende. Ona geri isteyip istemediğini sordum ama bana daha çok yakıştığını söyledi.

"Buna gerçekten inanıyor musun? Birbirimizden nefret ederdik. Birbirimizi boğmak istemeden birkaç dakika aynı odada kalamazdık. Ve senin düşüşünü planladığımı unuttun mu?"

Kıçımı çimdikliyor. "Unutmadım. İnan bana, birbirimizden ne kadar nefret ettiğimizin farkındayım. Aptal arkadaşlarım bana hatırlatmaktan hoşlanıyor çünkü hâlâ birlikte olduğumuzu anlayamıyorlar. Ama ben birlikte olmamızın kaçınılmaz olduğuna inanıyorum. Ne kadar zaman *alırdı* bilmiyorum ama ."

Gülümsemekten yanaklarım ağrıyor çünkü o kadar kendinden emin, o kadar emin konuşuyor ki, bundan hiç şüphem yok.

"ORAYA GERİ DÖNEMEYİZ. NE YAPTIĞIMIZI BİLİYORLAR."

Arkadaşlarımız bizden sadece birkaç metre Landon'la seks yapmamam gerekiyordu. Ama boynumu öptü, sakalı tenimi çok sevdiğim şekilde tırmaladı, ne kadar güzel olduğumu fısıldadı, beni sevdiğini söyledi ve ben de boyun eğdim.

Geriye dönüp baktığımda, bunun bilmeliydim. Ona sarıldığımda bana sürekli bu bakışı atıyordu ve hayır demekte zorlandığım bir bakıştı bu.

Landon fermuarını yukarı çekip pantolonunun düğmelerini iliklerken bana sinsî ve orantısız bir sırıtışla bakıyor. "Aşkım, dışarıdaki neredeyse herkesin keşke dediğim şeyler yaptığını gördüm ve duydum. Gabby dışında."

"Aslında"-ayağa kalktım, bacaklarımı çaprazladım-"Artık beklediğinden emin değilim. Hayal görüyor olabilirim ama boynunda bir morluk gördüğüme yemin ."

Başını geriye atıyor. "Gabby'de morluk mu gördün? Emin misin? Çünkü beklemek konusunda çok kararlı."

"Kulağa çılgınca geldiğini biliyorum ama birkaç ay önce hazır olduğunu söyledi ama sonra fikrini değiştirdi. Ben de bir şey düşünmedim ama birkaç hafta önce bir şey gördüm ve bugün tekrar gördüm. Üzerinde makyaj varmış gibi görünüyor ve saçları açık, bu yüzden bir gölge olabilir ama bundan şüpheliyim."

Gömleğini başının üzerinde sürüklerken sessizleşiyor, yüz ifadesi şaşkın. "Emin misiniz? Gabriella Alvarez?"

Sesindeki şaşkınlığa kıkırdıyorum. "Evet. Ona sormak istedim ama isteseydi bunu paylaşırdı, değil mi? Polly'nin bile biriyle görüştüğünü bildiğini sanmıyorum. Ya da belki bilmiyordur. Belki de ben sadece görüyorumdur."

"Bunu öğrenmenin tek bir yolu var." Şifonyerimden para kavanozunu aldı ve bana uzattı.

Kaşlarım kalktı. "Şimdi mi?"

Yatağımın kenarına oturup başını salladı. "Muhtemelen Noel'e kadar gitmiş olur."

Neredeyse gülecektim. "Çok mu meraklısın?"

"Gabby'den bahsediyoruz. O bir yetişkin, ne isterse yapabilir ama bu onun yapacağı bir şey değil. *Tek derdi* "" *kişiyi* bulup gün batımına doğru yelken açmak."

Düz ses tonuyla bir kahkaha atıyor. "Bunu ona veren kişi olmak istemiyor musun?"

Kaşları çatıldı, dudakları düz bir çizgi halinde kıstı. "Onu göremeyeceğim. Boy farkımız bunu zorlaştıracak. Ve o ağlayacak."

Duymak istediğim tek şey bu son kısım. Yükseklik görmesini engelleyecek ama biliyorum ki kız ağlarsa ve ağladığında kendini garip hissedecek. Herkes dışarıda ve gözler onun üzerinde olacak ve onu teselli etmek zorunda kalırsa kendini huzursuz hissedecek.

Ona kaç kez iyi olduğuna dair güvence vermeme rağmen hala kelimelerle arasının iyi olduğunu düşünmüyor. Zaman ve sabırla bir gün bunu başaracağını biliyorum.

Gülümseyip yanağını okşuyorum. "Merak etme, ben ."

Landon elimi tutup parmak eklemlerimi öpüyor ve bir an için sessizliğin ve birbirimizin arkadaşlığının tadını çıkarıyoruz. Ancak oturma odasından gelen Noel müziğini duyduğumuzda bu an hoş bir şekilde kesintiye uğruyor.

Yataktan atlamadan önce Landon beni durdurdu. "Görüyorum ki Rover geri dönmüş."

İç çekip saçımı topuz yaptığım yerden çözüyorum. Birkaç saat önce teslim edildiğinde bu benim için bir şok oldu. Hiçbir şey yoktu.

uyarı, arama yok, annemden ya da babamdan mesaj yok, sadece "Burayı imzalayın. Mutlu Noeller."

"Ve bunu da." Başımı odamın köşesindeki kutulara doğru eğiyorum. Bugün haber verilmeden geri getirilmişler. "Ne yaptıklarını biliyorum. Eve dönmemi istiyorlar. Doğum günü ve Noel hediyeleri bile gönderdiler ve içlerinde hiçbir şeyi geri istemediklerini ve kabul etmeyeceklerini söyleyen bir kart vardı."

Beş gün sonra doğum günüm var ve hemen ardından Noel gelecek. Konuşmadığımız için hiçbir şey yapmayacaklarını düşünmüştüm ama yanılmışım. Bir sürü hediye ve kart gönderdiler.

Yüzüne belli belirsiz bir şey dokunuyor. "Geri mi dönüyorsun?"

Parmaklarımı onunkilerle kenetliyorum. "Yalan söylemeyeceğim, bu beni biraz üzüyor. Kısa bir süre önce olsa anında geri dönerdim ama şimdi geri dönmenin kendim üzerinde yaptığım çalışmaları geri alacağını biliyorum." Son iki haftayı ve onlar olmadan yaşadığım her şeyi düşünüyorum. "Biliyor musun, birkaç gün önce Calc sınavına girdiğimde, tam not alamazsam babamın üzüleceği konusunda . Arabanı kullanabilmem için doksan beşin üzerine çıkmam gerektiğini düşünüp durdum."

Bu, bakışlarındaki çelişkiyi yumuşatır ve dudakları bir parça çatlar.

"Eve gitmediğim için kendimi hâlâ suçlu hissedeceğimi biliyorum çünkü bunu şimdi hissediyorum. Daha da fazlası, çünkü asla geri dönmek istediğimi sanmıyorum." Göğsümdeki ağrı geri geliyor ama Landon'ın elimi sıkması ağrıyı azaltıyor. "Ama bunun en iyisi olduğunu biliyorum çünkü o kutulara bakmak kendimi boktan hissetmeme neden olmamalı. Ben hiçbir yere gitmiyorum. Eğer geri istemezlerse hediyeler konusunda bir şey yapamam ama kontrolümde olmayan bir şey üzerinde durmayacağım."

Beni kucaklarken yüzünde gururlu bir ifade belirliyor.

"Eğer çekilmezsen, çirkin bir şekilde ağlayacağım." Duygularımı geri yutuyorum. "Sonra herkese yalan söylemek zorunda kalacağım ve El senin lastiklerini kesmek zorunda kalacak."

"Sana zarar verdiğimi düşündüğü için lastiklerimi mi kesecek?" diye soruyor eğlenerek, geri çekilirken.

"Muhtemelen daha kötüsünü yapacaktır ama bununla başlayacaktır."

Düşünceli bir şekilde mırıldanıyor. "Yeterince adil. O iyi bir arkadaş ama söz veriyorum böyle bir şey asla ."

"Olmayacağını biliyorum." Onu öpüyorum ama ikinci tura geçmeden hemen geri çekiliyorum. O da aynı şeyi düşünüyor olmalı çünkü ayağa kalktı ve beni oturma odasına geri götürdü.

Polly, gözlerini Landon ve bana dikmiş, yüksek sesle, "Sadece bu ilişkiyi tezahür ettirdiğimi söylemek istiyorum, bu yüzden siz ikiniz evlendiğinizde baş nedime olmak istiyorum," diyor.

"Sen mi? Ben de tezahür ettirdim ve Juls'un en iyi arkadaşayım, bu yüzden baş olacağım," diye karşı çıkıyor El, Polly'ye yan gözle bakarak.

Landon ben birbirimize eğlenerek bakıyoruz, onlar ilişkimize komplo kurmak için ne yaptıklarını ileri geri konuşuyorlar. Her ne kadar hoşumuza gitse de, Gabby'yi o kadar merak ki atışmalarına dikkat edemiyoruz.

Onu mutfakta Jagger ile konuşurken buluyoruz ve onlara yaklaştığımızda aralarına mesafe koyuyorlar.

"Dışarı çıkma vaktiniz gelmişti. Bu arada Juls, yeni bir yatağa ihtiyacın var," diyor Jagger ve kulağıma eğilip "Biraz gıcırıyor," diye fısıldıyor.

Utancı omurgamı yalıyor ve yüzüm ısınıyor.

"Gürültü hakkında mı konuşmak istiyorsun? İki gün öncesine ne dersin? Sabahın üçüydü." Landon boş boş ona bakıyor. "Bazılarımız uyumaya çalışıyordu."

Jagger elini göğsüne koyarak dramatik bir şekilde soluk soluğa kalır. "Ben mi? Sabahın üçünde yüksek sesle. Öyle olamaz. Ben Tanrı'nın çocuğuyum. *Asla* zina yapmam."

Çocuklar oturma odasından gülüyorlar ve Gabby onun kızarıyor. Seks hakkında konuştuğumuzda her zaman biraz garipleşir, bu yüzden belki de bir şeyler görüyordum, ama merakım beni yeniyor.

Hızlıca bir göz atacağım.

Çocuklar Jagger'ı en iğrenç şeyleri yaparken yakaladıkları her seferinde ona laf atarak tartışmaya giriyorlar. Gabby onu kenara çektiğimde biraz şaşkın görünüyor ama elimdeki kavanoza bakınca gülümsüyor.

"Sonunda parayla ne yapacağınıza karar verdiniz mi?"

"Evet, senin istiyoruz."

Kavanozu eline tutuşturduğumda yüzü . "Uh, ne? Hayır, bunu alamam."

"Yapabilirsin ve yapacaksın. Bu de Noel hediyesi." Geri çalıştığında kollarımı göğsümde kavuşturuyorum. "İçinde DACA'nı yenilemene yetecek kadar ve kendini şımartman için biraz daha var."

"Lütfen şu anda şaka yaptığını söyle." Gabby'nin alt dudağı titriyor ve çenesi titriyor, kahverengi gözyaşlarıyla dolu gözleri kavanoza yapışmış durumda.

Onu kucaklıyorum. "Hayır, şaka yapmıyorum. Bunu gerçekten almanı istiyoruz. Mutlu Noeller."

Yanağından aşağı süzülen suyu siliyor ve bana bakıyor. Bir an durup boynuna bakıyorum ve morluğu gördüğümde şok olmuş gibi bakmamak için kendimi zor tutuyorum.

"Landon'la bu kadar tartışmış olmanız mümkün değil mi? Bu kadarı da fazla. Bunu kabul edemem."

Bir kahkahayı bastırmak için dudaklarımı düzleştiriyorum çünkü bu onun için ne kadar şok ediciyse benim için de o kadar şok ediciydi. Ve çünkü ben haklıydım ve bazı şeyleri görmüyordum.

Birkaç gün önce Landon ve ben tartışma kavanozumuzdaki parayı saymaya karar verdik. En son para koymamızın üzerinden birkaç hafta geçmişti ve artık para eklemeyeceğimizi biliyorduk.

Bu kadar çok şey biriktirmiş olmamız hayret verici. Tartışmakla ünlü olduğumuzu biliyorum ama bu boyutta değil.

"Lütfen kendinizi kötü hissetmeyin, çünkü bunu almanızı gerçekten istiyoruz."

Her şeyi karşılamayacağı için biraz daha ekledik ama Landon bunu ona söylemememi çünkü reddedeceğini söyledi.

"Bunu gerçekten alamam. Bu çok fazla para ve senin sorumluluğun değil."

Ger vermeye çalıştığında geri çekiliyorum.

Ben her zaman ayrıcalıklı oldum. Bir notun babam için yeterli olup olmayacağı ya da annemin tartıdaki fazladan bir kilo için üzülüp üzülmeceği dışında endişelenecek pek bir şeyim olmadı. Bunlar

Kızların yanına taşınana kadar hiç düşünmek zorunda kalmadığım şeylerden sadece birkaçı. Gabby'nin hikayesini dinlemek, gerçekten önemli olan şeyler hakkında ne kadar az eğitilmiş olduğumu fark etmemi sağladı ve hayatıma çok fazla perspektif kazandırdı. Mücadelelerimi küçümsemiyorum çünkü Landon sürekli bunu hatırlatıyor ama bazı şeyleri takdir etmemi sağlıyor.

DACA hakkında araştırma yaptıktan sonra Landon'a paranın Gabby'ye gitmesini istediğimi söyledim. Landon her ne kadar en azı dese de her şeyin ötesine geçmeyi sevdiği için daha fazla para ekledi. Bana ne kadar olduğunu söylemedi ama bir sonraki yenileme için yeterli olacağını ve kendisine ekstra bir şeyler alacağını söyledi.

Bana hala parayı nereden bulduğunu söylemeyi reddediyor ama yasadışı bir şey yapacak kadar aptal olmadığını biliyorum. Bir gün bana söyleyeceğini söyledi.

"Bunu kabul etmek zorundasın. Bu senin Noel hediyen."

Temkinli bir şekilde bana bakıyor, sonra bakışlarını kavanoza indiriyor ve belirsizlikle kavanoza bakıyor. "Emin misin?"

"Evet, eminiz." Ona bakıyorum ve sonunda kabul edip Landon'a teşekkür etmeye gidiyor ve onun sarılma konusundaki hislerini bildiği için yumruklarını sıkıyor.

Kısa bir süre bana bakıyor ve ben başımı sallayınca bakışlarını usulca boynuna indiriyor.

Gabby, Jagger'la birlikte odasında kaybolduğunda telefonum cebimde titriyor. Roberts'tan gelen ve sınav sonuçlarının gönderildiğini söyleyen e-posta bildirimini gördüğümde kalbim hızlanıyor.

Landon yanımda geziniyor ama Canvas'a girerken ona bakmıyorum. Nefesimi tutarak not sekmesine tıklıyorum ve yüz üzerinden doksan yediyi gördüğümde neredeyse kendimi kaybediyorum.

Landon , "Tanrım, bizi öldüreceksin," diye mırıldanıyor.

Ona ters ters bakıyorum ama bu yüzündeki sırıtışı engellemiyor ve bana sarılıyor. "Seninle gurur duyuyorum, Aşkım. Başarılı olacağından emindim."

"Gerçekten mi?"

Boynumu tutuyor, dikkatle bana bakıyor. "Senden bir an bile şüphe etmedim."

Baş döndürücü gülümsememe engel olamıyorum ve kollarımı onun omuzlarına doluyorum. "Muhtemelen pişman olacaksın çünkü

arabanı sürmeme izin ver."

"Ne?" Saint şaşkın şaşkın bize bakıyor. "Onun arabayı kullanmasına izin veriyorsun ama benim kullanmama izin vermiyorsun öyle mi?"

"Önce o bana öğretecek," diyorum.

Ağzı açık kaldı. "Ne oluyor, *Stronzo*? Alınma Juls ama o vitesli araba kullanmayı bilmiyorsa ve ben biliyorsam ona nasıl izin vereceksin?"

"Çünkü sen o değilsin," diye cevaplıyor Landon, sanki en bariz cevap buymuş gibi. "Geri geleceğim. Arabamdan bir şey almam lazım," diyor ve daireden çıkıyor.

Daisy ona çenesini kapamasını söyleyince Saint şikâyet etmeyi bırakır. Sonra başka bir şey söylüyor ve Daisy ona tekrar susmasını söylüyor. Bu, onun çenesini tutamaması ve Daisy'nin ona susmasını söylemesi şeklinde bir döngüye dönüşüyor, ta ki Cara buna bir son verene kadar.

Landon geldiğinde yine önümde duruyor ve elinde bir şey tutuyor. Onu alıp özenle sarılmış kâğıdı çıkarıyorum ve üzerinde kalp şeklinde kirazlar ve etrafında müzik notaları olan bir kupa buluyorum.

"Kimin bu kadar çok kupaya ihtiyacı olduğunu hâlâ anlamış değilim ama koleksiyonunuza bir tane daha ekleyebileceğinizi düşündüm."

Kalbim genişliyor. Onunki gibi bir olmayabilir ama bu sözleri hatırlıyorum.

"Şimdi çirkince ağlayacağım. Bu ne için?" İçine baktım ve alttaki ismime bakıp surat astım.

"Geçiyor."

"Bu özel yapım. Eminim bir süre önce sipariş etmiş olmalısınız. Gececeğimden nasıl bu kadar emindiniz?"

Şefkatle gülümsüyor ve tutmak için elimden geleni yaptığım gözyaşlarımın düşmesine neden oluyor. "Sen akıllısın. Senden hiç şüphe etmedim."

Ona sarılıyorum, bu anın ve onun tadını çıkarıyorum. Az önceki suçluluk duygusu buharlaşıyor çünkü tek hissettiğim onun kollarında güvende ve evimde olduğum.

"HEY, EVLAT, ARADIĞINA SEVINDİM. UMARIM ASHTON'IN ETIKETLENMESINE ALDIRMAZSIN. birlikte." John omzunun üzerinden başparmağıyla arkasında duran Ashton'a bakar.

Bana hevessiz bir şekilde bakıyor, telefonuna bakmaya geri dönmeden önce başıyla kısa bir selam veriyor.

Başımı sallıyorum, geri adım atıyorum ve onları içeri almak için kapıyı daha geniş açıyorum.

John'u davet ettim çünkü nihayet kafam rahat ve onunla bunalmadan konuşabileceğimi hissediyorum. Bu konuşmanın da zamanı çoktan gelmişti ama yapmam gerekenin onu uzaklaştırmak olduğunu düşündüğüm için erteliyordum ama ve Reid haklıymış. Onunla konuşmam gerekiyor. Ona nasıl hissettiğimi söylemeliyim.

Ayrıca kaybettiğim insanlar için yas tutmama izin vermem ve kendimi suçlu hissetmemem gerektiğini söyledi. Bunun üzerinde çalışıyorum, Julianna'ya hiç kimseyle paylaşmadığım şeyleri açıyorum ve bu kesinlikle bir fark yarattı.

Sadece ikimiz olacağımız konusunda anlaşmıştık. Onu eve davet ettim çünkü çocuklar burada değil. Birkaç gün önce New York'ta ve bugün de Jumpman Invitational için Charlotte'ta oynadık. Eve döner dönmez Noel'i aileleriyle geçirmek üzere ayrıldılar. Biz

Bir sonraki maımızdan önce birkaç günümüz var, ancak bu önümüzdeki haftanın sonuna kadar olmayacak.

Daha iyi bilmeliydim. John ne isterse onu yapıyor ve bunun Ashton'la benim aramda bağ kurmaya çalışmasının bir başka yolu olduğunu biliyorum. Burada olmasından ne kadar nefret etsem de, kararımı kesinleştirmeme yardımcı oldu.

"Noel için eve gelecek misin?" John, Ashton'la birlikte kanepeye, ben de yanındaki koltuğa otururken soruyor. "Lucy'nin seni görmeyi çok isteyeceğini biliyorum. Biletin için endişelenmene gerek yok. Ben deyeceğim."

Bir an için onlara bakıyorum ve bir zamanlar onun yanında oturan kişi olmayı ne kadar çok istediğimi düşünüyorum. Kaç kez umutsuzca onun hayatının bir parçası olmak istediğimi. Onu ne kadar özlediğimi ve ona ne kadar ihtiyaç duyduğumu. Kalması için ya da benim için geri dönme sözünü tutması için yeterli olmadığım için ne kadar kıskanç olduğumu.

Ama hepsi uzun zaman önceydi çünkü şimdi burada oturmuş, her ikisine de bakarken, normalde acı ve öfkenin olması gereken yerde, hiçbir şey hissetmiyorum.

"Seni affediyorum ve hayatıma etmek istiyorum."

Bedenimden büyük bir yükün kalktığını ve yok olduğunu hissediyorum. İlk defa nefes alabildiğimi hissediyorum. Onların yanında olmak her zaman zor olmuştur, ama özellikle de John'un yanında. Ama şimdi boynumda gevşekçe asılı duran kızgınlık ilmiği sanki hiç orada olmamış gibi yok oluyor.

John'un gözleri şaşkınlıkla açılıyor ama yüz ifadesi mutluluğa dönüşüyor. Yüzündeki gülümseme şimdiye kadar gördüklerimin en büyüğü.

"Bunu söylediğini duyduğuma ne kadar sevindiğimi bilemezsin. Aramızdaki her şeyin daha iyi olacağına söz veriyorum ve-"

"Hayatıma devam etmek istiyorum ve *senin* de devam etmene ihtiyaım var."

Gülümseme s düşer, alnı kırırır. "Devam etmek mi? Ama ben *senin* bir şeyleri düzeltmek istediğini sanıyordum?"

"Baba, Landon'dan ne bekliyorsun bilmiyorum. Hep böyle şeyler yapıyor. Burada vaktimizi boşa harcıyoruz." Ashton kaşlarını çattı.

Kendimi tartışmaktan alıkoyuyorum çünkü bu sadece gerekenleri söylememi engelleyecek.

"İstiyorum. Bazı şeyleri düzeltmek istiyorum ama bunlar hakkında konuşmazsak yapamayız."

Daha dik oturuyor, şaşkın şaşkın bana bakıyor. "Oğlum, anlamıyorum."

"Uzun zamandır kin besliyorum ama bu anlamsız bir kin oldu çünkü tanımadığım birinden nefret ettim." Üzgün görünüyor, gözleri acıyla parlıyor ama yine de hiçbir şey hissetmiyorum. "Anneme olan aşkının bitmesini anlıyorum. Onun alkolik olmasının senin suçun olmadığını anlıyorum. Acısını dindirmek için içkiyi seçti. Bu seçimi o yaptı. Ve bunu anlıyorum, gerçekten anlıyorum, ama aynı zamanda beni yanına alma seçeneğin vardı ve bunu yapmadın. Geri döneceğine söz verdin ama dönmedin ve bu canını yaktı. Onunla daha iyi olduğuma karar verdin çünkü kendin üzerinde çalışman gerekiyordu. Senin adına sevindim, bunu çözebildiğin için mutluyum. Ama sen bunu yaparken, yeni karınla evcilik oynarken, başkasının oğlunu büyütürken, bir kızın olurken, ben anneme bakıyordum. Yedi yaşındayken bu benim işim değildi ama yine de yaptım. Anlamıyordum ama o... o kusmuğunda boğulana ve ben izleyene kadar anladım."

Ashton doğal olmayan bir şekilde durgunlaşıyor ama gözleri John ve benim aramda gidip geliyor, yüzü kül rengi ve kaşları çatık. Her şeyi bilmediğini biliyorum çünkü John geçmişi geçmişte bırakmak istiyor. Bu konuda konuşmaktan nefret ediyor ve ne zaman konuşsa hep muğlak kalıyor. Bunun sebebinin hayatının o kısmı hiç var olmamış gibi davranmak istemesi olduğunu biliyorum. Benim de o hayatın bir parçası olduğumu anlamıyor.

"Ama seni hayatının o bölümünü yeniden anlatman için davet etmedim. Bunu geride bırakmak istediğini biliyorum ve ben de istiyorum. Her şeyi geride bırakmaya hazırım. Sonunda yaşamaya başlamaya hazırım, ama işine geldiğinde hayatımda görünmeye ve geçmişte hiçbir şey olmamış gibi davranmaya devam edersen bunu yapamam."

Gözlerini tekrar tekrar kırpıştırarak alay ediyor. "Bu doğru değil. Hayatının bir parçası olmak için çok uğraştım ama bana izin vermiyorsun. Deniyorum, Landon. Gerçekten deniyorum."

İçimi çektim. "Annemin öldüğü haberini aldığın için hayatıma geri döndün. Sadece seni aylarca görmezden geldiğimde ortaya çıkıyorsun. Ya da bir şey için ödüllendirildiğimde. Ortaya çıktığın her zamanı sana anlatabilirim ve anlatacağımı biliyorsun. Yapmamayı seçiyorum çünkü artık umurumda değil John. Hayatıma devam etmeye çok çünkü yoruldum.

artık bu." Kendimi bitkin hissederek öfkeleniyorum. "Annemin ya da senin ilk tercihin olmadığım için aynaya bakıp kendimden nefret etmek istemiyorum. O yüzden lütfen bırak gitsin çünkü sana ihtiyacım var. Sana yalvarıyorum, lütfen hayatına et."

Acı yüzünü dağlıyor, çenesi sertleşiyor ve parmak eklemleri bembeyaz oluyor. "Landon, lütfen, düzeltebiliriz-"

"Baba, onu dinle." Ashton bu kez araya giriyor ve beni şaşırtıyor çünkü bu hiç de düşmanca bir ses ya da his değil. "Bırakmanı istiyor. Onu dinle."

"Bu konuda konuşmasak olmaz mı?" diye yalvarıyor, gözleri çaresizlikle parlıyor.

"Hayır, seni davet ettim çünkü vedalaşmaya hazırım." Ayağa kalktım ve ona elimi uzattım. "Beni taşınmaya zorladığın için teşekkürler. Kendimi bulmama yardımcı oldu." Ve bir gün evlenmeyi planladığım kızı.

Tereddüt ediyor ama Ashton ona dirsek atınca ayağa kalkıyor ve elimi tutup sıkıyor. "Emin misin?"

"Eminim." Elimi geri çekiyorum ve kısa bir duraksamadan sonra onları kapıya doğru yönlendiriyorum. John bana son bir kez bakıyor. Yüzünde pişmanlık ifadesi var ama neyse ki bir şey söylemiyor.

Ashton kapıda sendeledi. Ağzı açık kaldı, gözleri benimkileri aradı. "Seninle sahada görüşürüz."

Başımı kısa bir hareketle sallayarak kapıyı kapatıyorum ve sonunda kendimi özgür hissederek yüksek sesle nefes veriyorum. Kapıdan çıkmadan önce sadece bir saniye özgürlüğün tadını çıkarmama izin veriyorum.

Bugün Julianna'nın doğum günü ve onun için bir şey planladım.

"Hey, nasıl oldu-"

Boynunu kavriyorum, parmaklarım saçlarının altın ipeksi tellerinde geziniyor, dudaklarım donmuş dudaklarına değiyor. Ağzıma doğru soluk soluğa geliyor ama ben onu öperken bu hafif ses boğuluyor. Vücudu benimkinin üzerine çöküyor, kolları belime dolanıyor ve dili ağzımı keşfediyor.

Kendimi onun içinde kaybediyorum, dilindeki hafif çikolatayı tadıyorum, parfümünün tatlı kokusunu içime çekiyorum, pürüzsüz tenini hissediyorum. Hepsinin tadını çıkarıyorum ama uzun sürmüyor çünkü üniversitenin kütüphanesindeyiz. Katlarda dolaşan kameralar ve bir güvenlik görevlisi var.

"Doğum günün kutlu olsun aşkım," diye törpölüyorum artık sıcacık olan dudaklarına. "Geç kaldığım için özür dilerim."

"Teşekkür ," diyor nefes nefese ve bana bakıyor. "Bundan sonra özürleri sadece böyle öpücüklerle kabul edeceğim. Ama özür dileme. Çok beklemedim."

Sırıtıyorum, onu önce öpüyorum, elini tutuyorum ve onu asansöre götürüyorum. "Hâlâ üzgünüm. Seni bütün gün görememekten nefret ediyorum ama oyun-"

Bir kahkaha attı. "Basketbolu hep zahmetli bir şeymiş gibi anlatıyorsun."

"Seni göremediğim zaman biraz öyle oluyor. Sezonun bitmesine hazırım."

Sanki şaka yapmışım gibi gülüyor ama ben ciddiym. "Sadece birkaç ay sonra bitecek. Tadını çıkar, çünkü bu senin son oyunun."

Konuyu değıştiriyorum çünkü bu onun günü ve bitmesine sadece birkaç dakika kaldı.

"Şimdiye kadar iyi bir doğum günü geçirdin mi?"

"Oh, en iyisiydi. Tres leches kekini denedim ve..." Tanıdık bir kata gelene kadar asansörle yukarı çıkmaya devam ederken bana gününü anlatırken sesindeki neşeli tını devam ediyor. Ayrıca ailesinin ona mesaj attığını ama kısa tuttuğunu, çünkü mesajın Kaliforniya'ya dönmesini istemeleriyle sonuçlanacağını hissettiğini söylüyor.

Bu konuda hâlâ suçlu ve üzgün hissettiğini biliyorum ama kararında ısrarcı. Özellikle de tek yaptıkları fikrini değıştirmesi umuduyla onu hediyelere boğmak olduğı için. Bu beni kızdırıyor. Julianna'nın bunu istemediğini anlamıyorlar ama ben bunun üzerinde düşünmüyorum. Hayatımın geri kalanını onun her zaman güvende ve sevildiğini hissetmesini sağlayarak geçireceğim.

"John'la nasıl gitti?"

Onunla ve Reid'le konuşmaya karar vermemin nedenlerinden biri de o. Aksi takdirde, ilmik hala etrafımda olacaktı ve batan gemiye zincirlenmiş olacaktım.

Julianna'ya benim olmasını teklif etmek bir yana, sonunda onunla bağlarımı koparmak hayatımda verdiğim en iyi kararlardan biri oldu.

"Güzel, ama şimdi bundan bahsetmeyelim," diyorum müziğimi kaydettiğim önünde durduğumuzda. "iPad'i getirdin mi?"

Çantasına vuruyor. "Bu ne için?"

Lola'ya ne için olduğunu söylemedim ama Procreate uygulamasında bir şeyler yaratması için onu işe aldım çünkü çok yetenekli. Eğer o olmasaydı, bu iş istediğim gibi gitmezdi.

"Seninle paylaşmak istediğim özel bir şey var."

JULIANNA

Odayı gözden geçiriyorum, duvara dayalı piyanoya ve Landon'inkine benzeyen bir gitara bakıyorum.

Önümde duruyor ve neredeyse gergin görünüyor. "Bana Haptic'i merak ettiğini söylediğin zamanı hatırlıyor musun? Neye benzediğini merak ettiğini? Son zamanlarda seçtiği şarkıları mı merak ediyordun?"

Yanaklarım kızardı. "Evet ama mahremiyetine saygı duyuyorum, o yüzden hiç öğrenmesem de olur."

Landon sırtarak nefesini üflüyor. "Senden gelince, aldırmayacaktır."

"Bundan oldukça şüpheliyim."

Gülümsüyor ve çenemi kavırıyor. Gözleri benimkileri deliyor. "Ya sana onun burada olduğunu söyleseydim?"

Kalbim küt atıyor. "Burada mı? Bu mümkün değil. O özel ve... ve..." Geri çekiliyorum, gözlerim tekrar aletlere ve bilmediğim bir şey biliyormuş gibi bana bakan Landon'a kayıyor. "O burada mı? Nerede?"

"Tam önünde duruyorum aslında."

Başımı sallayarak gülüyorum. "Seni ve bana ne kadar değer verdiğini gösterme konusundaki azmini seviyorum-"

"Julianna, yalan mı söylüyorum?"

"Gerekmedikçe değil, ama-" Sözlerimin geri kalanı boğazımda düğümleniyor. "Yok artık. Şu anda şaka yaptığını mı söylüyorsun? Landon, lütfen şu anda benimle şaka yapma."

"Mutlu yıllar aşkım," diyor şefkatle.

Bir adım daha yaklaştığında geri çekiliyorum. İnanamayarak başımı sallıyorum çünkü erkek arkadaşım Landon Taylor'ın Haptic olmasının imkânı yok.

Ama ona gerçekten baktığımda, yüzündeki ciddi ifadeyi fark ettiğimde, yüzde yüz dürüst olduğunu anlıyorum. Bana yalan söyleyeceğinden değil, ama bu gerçek dışı görünüyor.

Vay anasını!

"Aman Tanrım, aman Tanrım, aman..." Kafamın içinde karmakarışık olan duyguları kontrol etmek için elimden geleni yapıyorum. Ama bunlar heyecan, kafa karışıklığı, sorular ve heyecandan oluşan karmakarışık bir karmaşadan başka bir şey değil.

Ağzımı kapatıyorum, onun önünde kendimi kaybetmeden önce bir adım daha geri ama dikkatimi gitarına verdiğimde kendimi kaybediyorum.

"Bunca zamandır sendin!" Nefes nefese kaldım, gözlerim fal taşı gibi açıldı. "O sendin. Her zaman sendin. Aman Tanrım! Aman Tanrım, o sensin! O sensin! Haptic'le çıkıyorum! Erkek arkadaşım Haptic! Bu gerçek değil." Kelimeler ağzımdan hızla dökülüyor. Mantıklı olmadıklarından eminim ama umursayacak durumda değilim.

Derinden kıkırdıyor - hayır, bu sadece bir kıkırdama değil. Başını arkaya atıyor ve dudaklarından daha önce hiç duymadığım içten bir kahkaha dökülüyor. Ne kadar kaygısız görüldüğüne hayret ediyorum ve kulağa ne kadar hoş geldiğine şaşıırıp kalıyorum.

Ta ki tekrar önümde durup bana sarılana kadar. "Artık tüm paramın nereden geldiğini biliyorsun."

"Aman Tanrım," diyebildim sadece, zorlanarak ve düzgün düşünemeyecek kadar bir halde. "Yani bunca zamandır... o... sen miydin? Aman Tanrım." Titreyerek nefes alıyorum. "Bana söylemek istemene ne sebep oldu?"

"görmeyi umuyordum." Kendini beğenmiş bir sırıtış dudaklarını büküyor ama bir saniye sonra yumuşuyor. "Bugün senin doğum günün. Bir şeyler yapmak istedim

özel, beni özgür hissettiren şeyi, bana her şeyi hissettiren biriyle paylaşmak."

Kalbim mümkün olduğundan emin olmadığım bir hızla çarpıyor. "Ben mi?" Kontrolsüzce kıkırdıyorum.

"Sen, ama daha spesifik olmamı istersen. İlham perim, ilham kaynağım, katalizörüm."

Nefesim kesiliyor, ne diyeceğimi bilemiyorum ama sonra kafama dank ediyor. "Amin" şarkısı ve bu yüzümün her yerinde yazıyor olmalı çünkü yutkunuyor ve bakışlarını kaçırıyor.

"Gerçekten karanlık bir yerdeydim. Tüm sorularınızı yanıtlayacağıma söz veriyorum ama şu anda sadece sizi kutlamak istiyorum."

"Ne zaman hazır olursan o zaman konuşuruz." Ona gülümsedim. "Bekle, İspanyolca mı söyledin? Başka bir dil konuştuğunu bilmiyordum."

"Beş dil biliyorum aslında."

Ona bakakaldım. "İşte bu . Adını gerçekten Prenses olarak değiştiriyorum."

O Gülüyor, onun gamzeler girintileme üzerinde onun yanaklar. "I senin için bir şey yazdım."

Yine başım dönüyor, duramıyorum. yerimde zıplıyordum.

Aman Tanrım, sakın . Sakin ol.

"Çünkü Ben mi?" I Gıcirtı ve temiz benim Boğaz.

"Sen yazdı Ben

Bir şey mi?" Vücudum heyecanla titriyor.

"Evet, Procreate uygulamasına girersen, bestelediğim tüm şarkıları ve onları duyduğumda gördüğüm renkleri içeren bir klasör bulacaksın. Sadece Lola'ya söyleme, çünkü nasıl yapacağımı bilmediğim için bana yardım etti."

Hızlıca uygulamaya giriş yapıyorum ve klasöre tıklıyorum. İlk şarkının adı "Clarity" ve ardından diğerleri geliyor.

"Landon," diyorum nefes nefese. Başlığa dokunduğumda, mavi ve beyazdan oluşan bir aurora yavaşça hareket ediyor. Dönüyorlar, karışıyorlar ve bazen ayrılıyorlar ama sonunda tekrar bir araya geliyorlar. "Vay canına. Gördüğün şey bu mu? Büyüleyici."

"Her konuştuğunuzda, gördüğüm şey bu," diye nazikçe konuşuyor.

Başımı kaldırıyorum ve ona hayretle bakıyorum. Gözlerim yaşlarla doluyor ve burnum acıyor. "Sesimin buna ilham verdiğini mi söylüyorsun?"

şarkı?"

"Biraz, evet, ama aslında hayatıma getirdiğin *berraklıkla* ilgili." Beni kollarının arasına alıyor, gözleri grinin gördüğüm en açık tonunda ve yüzünde en tatlı gülümseme dans ediyor. "Işığı tekrar görmeme yardım ettiğin için teşekkür ederim."

Titreyen dudağımı ısıyorum ama o başparmağıyla çenemden dudağımı serbest bırakıyor. Eğiliyor ve dudaklarını dudaklarıma değdiriyor.

Vücudumun her yerinde havai fişekler patladı, her santimim sıcak ve bulanık hissetti. "Karanlıkta kendimi güvende hissetmemi sağladığın için teşekkür ederim. Sana evim dediğim için çok mutluyum."

EPILOGUE

LONDON

ALTI YIL SONRA

"Gerçekten sessiz olmalıyız, tamam mı?" İşaret parmağımı dudaklarıma götürerek fısıldıyorum.

Dört yaşındaki Genevieve kıkırdamasını bastırmak için elini ağzına götürüyor. Hâlâ ayırık parmaklarının arasından sızıyor ve sessiz mutfakta yankılanıyor.

"Üzgünüm baba, bu çok zor." Vi yine kıkırdıyor, yanaklarının her iki yanındaki gamzeler derinlemesine çukurlaşıyor, küçük omuzları titriyor ve yine kendini tutmaya çalışıyor.

Altın sarısı ışınlar zihnimin gözünde dans ediyor, onun sesiyle titreşip dönerken ışıltılı parlıyorlar.

"Buraya gel." Gülümsüyorum, onu kaldırıp tezgâhın üzerine oturturken kahkahalarımı bastırıyorum. "Elimizden geleni yapacağız, tamam mı? Annenin kadar uyuması gerek."

"Noel Baba bugün onu getirecek mi?" Kısık bir sesle söylemeye çalışıyor ama her kelimedede sesi daha da yükseliyor ve ışıltılı mavi gözlerindeki pırıltı parlıyor. "Onu listeme ekledim."

Julianna ikinci bebeğimize hamile ve geçen ay cinsiyetini öğrendik. Vi'ye söylediğimizden beri heyecanla ve sabırsızlıkla onun eve gelmesini bekliyor. Hatta Julianna'ya

küçük kardeşini Noel listesine ekledi, çünkü Noel *Baba'nın* mucizeler yaratabilir.

O kadar değerli ki, alnından öpmeden edemiyorum. Onu öpücük yağmuruna tutardım ama sakalımı pek sevmez.

Ona yalan söylemekten nefret ediyorum ama Noel Baba'nın gerçek olmadığını da söyleyemiyorum. Büyüyüp onun gerçek olmadığını öğrenecekken yalan söylemek mantıklı değil. Julianna'nın ve herkesin *hayal gücünün büyüü* ve benzeri şeyler hakkında söylediklerine rağmen bunu rasyonelleştiremiyorum veya haklı çıkaramıyorum.

Bunu çok fazla düşündüğümü söylediler. Kızımızı hayal kırıklığına uğratmak istemediğim için özür . Ne kadar üzülsem de Julianna zamanı geldiğinde o köprüyü geçeceğimizi söylüyor ama şimdilik buna inanmasına izin vermeliyiz.

"Üzgünüm meleğim, ama Noel Baba'nın onu getirmesi için henüz çok erken." Siyah saçlarından bir tutamı yüzünden uzaklaştırıyorum.

Alt dudağı dışarı fırlıyor, gözleri üzüntüyle parlıyor. "Ama baba, onu listeme ekledim."

"Biliyorum ama dört ay sonra burada olacak." Saçlarını tutuyorum, uçlarıyla burnunu gıdıklıyorum.

Kıkırdıyor, burnu kırılıyor ve gözlerindeki pırıltı geri dönüyor. "Söz mü?"

"Söz veriyorum meleğim." Alnından tekrar öpüyorum. "Şimdi, annem uyanmadan kahvaltı yapalım ve sonra hediyeleri açalım."

Vi baş döndürücü bir şekilde ayaklarını sallıyor, küçük bedeni enerjiyle uğulduyor. "Anneme hediyesini göstermek için sabırsızlanıyorum."

Yanağımı dilimin ucuna getirip onun çarpıcı el yazısına bakıyorum. Vi, Julianna'ya bir hediye olarak kollarının ve boynunun her yerini Sharpie ile çizmenin iyi bir fikir olacağını .

"Eminim buna bayılacaktır." Yanağını usulca çimdikliyorum. "Şimdi ne yapalım, krep mi waffle mı?"

"Krep ve bol şuruplu pastırmaya ihtiyacımız var," diye heyecanla yanıtlıyor.

"İyi seçim. Ben de aynısını düşünüyordum." Onu ayağa kaldırdım ve hiç vakit kaybetmeden kaseyi ve ulaşabildiği şeyi kaptı.

Yan yana, ben yemek yapıyorum, o da elinden geldiğince bana yardım ediyor ama yarı yolda canı sıkılıyor ve Noel ağacına koşuyor.

Önünde oturmuş, "Jingle Bell Rock" ya da o şarkı olduğunu tahmin ettiğim şarkıyı mırıldanıyor.

"Günaydın." Karımın uykulu sesi dikkatimi Vi'den alıp ona yöneltiyor.

Nefes kesici. Etrafını haleye benzer bir parıltı sarmış, her zamanki gibi coşkulu görünüyor. Bazıları bunun hamilelikten kaynaklandığını söylüyor ama Julianna'nın her zaman böyle bir ışıltıya sahip olduğu bir gerçek.

Altı yıl geçti ve ben birlikte bir hayatı paylaştığımız gerçeğini asla unutamayacağım. Benim olduğunu, benimle evlenmeyi ve bebeklerimizi doğurmayı kabul ettiğini. Kahretsin, bunu asla atlatamayacağım çünkü ona kadar böyle bir hayatı hak ettiğimi hiç düşünmemiştim.

"Günaydın aşkım, iyi uyudun mu?" Son krepleri de ocaktan alıp tabağa , o da bana doğru geliyor.

"Bir an için seksi görünmeyi bırakabilir misin?" diye inliyor, onu yakalamaya çalıştığım da aramıza biraz mesafe koyuyor.

Gözlüklerimi burnumun üst kısmına doğru iterek gülümsüyorum. "Hiçbir şey yapmıyorum ve benden uzaklaşmayın."

İstemeye istemeye yanaşiyor ve onu kucaklamama izin veriyor ama bana ters ters bakıyor. "Öylesin. Burada durmuş, gözlüklerini takmış, kahvaltı hazırlıyorsun ve çok seksi görünüyorsun. Muhtemelen sana bakarak tekrar hamile kalacağım. Benden uzak dur."

Beni güçsüzce itiyor ama ben onu sıkıca tutmaya devam ediyorum. Sırıtmamak için elimden geleni yapıyorum ve ona içine girmem için yalvardığını hatırlatıyorum.

Karnını ovuyorum ve tekme attığını hissettiğim de duraklıyorum ama atmıyor. "Bunun kötü bir şey olmayacağını biliyorsun."

Başını geriye atıyor ve boş gözlerle bana bakıyor. "Kötü bir şey değil mi? Landon, ben sadece beş aylık hamileyim ve şimdiden Vi'den daha büyük olacağını söylüyorlar. Vi'nin doğduğunda 5 kilo olduğunu hatırlatmama gerek var mı? Dokuz!"

Karnındaki şişlik ilk hamileliğinden daha fazla çıkıntı yapıyor. Ben buna bayılıyorum ama Julianna ebeğin bize boyunun muhtemelen doksan dokuz persentilde olacağını söylemesinden sonra kadar da değil.

"9 pound ve 6 ounces." Ona gülümsüyorum ama bu sadece bakışlarını derinleştiriyor. "Bana öyle bakma. Yani, bize bak

çoğuna kıyasla. Büyük bebeklerimiz olacak."

"Biliyorum," diye homurdanıyor ve başını göğsüme yaslıyor. "Sadece beni biraz geriyor."

Çenesini kavriyorum, bana bakması için başını geriye yatırıyorum. "Harika olacaksın. Tıpkı Vi ile yaptığın gibi ve ben de her yanında olacağım."

Bana tatlı tatlı gülümsüyor, gözleri . "Bebeklerimiz senin gibi bir babaları olduğu için çok şanslılar."

Endişe beni sarıyor. "Öyle mi düşünüyorsun?"

Baba olmak başıma gelen en güzel şeylerden biri. Hiçbir şeyin ya da hiç kimsenin Julianna kadar önemli olmayacağını düşünmüştüm ama . Hamile kaldığı an, o bebekler benim tüm varlığım oldu.

Onlara olan sevgim o kadar anlaşılmaz ki, bazen kendimi hak etmediğimi düşünüyorum. Ama Julianna bana bunu hak ettiğimi hatırlatıyor. Kelimelerle değil ama yaptığı şeylerle, sanki buna ihtiyacım olduğunu biliyormuş gibi.

Özellikle de şimdi bir olacağına göre. Onu da Vi'yi sevdiğim kadar seviyorum, ama yalan söylemeyeceğim ve bunun beni daha da endişelendirmediğini söyleyemem. Mantıken Vi'yi büyütmekten farklı olmamalı ama onunla her şeyi berbat etmekten korkuyorum. Yine de bunu yapmak zor olurdu, çünkü bu dünyada ailem için yapamayacağım hiçbir şey yok.

"Lan." Kollarını boynuma doluyor, ben de kollarımı beline indiriyorum. "Sana sahip olduğum için çok şanslıyım ve çocuklarımız da öyle." Sesindeki güvence göğsümdeki rahatsızlığı hafifletiyor.

"Seni seviyorum." Onu öpüyorum, dudaklarımın onunkilerde kalmasına izin veriyorum.

"Seni seviyorum," diye tekrarlıyor usulca. "Harika işler başaracaksın. Tıpkı Vi gibi o da seni çok sevecek."

Kızımızın ayak seslerini duyduğumuzda geri çekilirken gülümsüyorum. "Anne, ! Bak!" Vi hızla bize doğru koşuyor. heyecanla dolup taşan bir şimşek. "Babam gibi J ve melek kanatları koydum." Karalanmış ve okunaksız boynunu işaret ediyor.

Yanağımın içini ısıriyorum, Julianna'nın kaşlarının havaya kalkması, çenesinin şaşkınlıkla düşmesi ve gözlerinin inanamayarak kızımıza bakması karşısında gülmek için kendimi zor tutuyorum.

"Mutlu Noeller, anne!" Vi kollarını uzatıyor ve üç kez dönerek annesinin ona iyice bakmasını sağlıyor. "Tıpkı babama benziyorum." Kıkırdarak kollarını ve boynunu işaret ediyor, sonra da gömleğini kaldırıyor.

Kahretsin, bunu görmemiştim.

"Hediyeni beğendin mi? Beğendin mi?" Vi ona bakıyor, gözleri parlıyor.

Julianna ayılıyor, gözleri bana kayıyor ve dudakları geniş bir sırıtışa dönüşüyor. "Dalga mı geçiyorsun benimle? Bu şimdiye kadarki en iyi şey! Ve kanatlar. Tıpkı onunkilere benziyorlar." Melek kanatlarından ve dövme yaptırdığım J'den bahsediyor. Basketbol sezonu bittikten hemen sonra yaptırdım.

Dikkatlice dizlerinin üzerine çöküyor. Onu durdurmaya çalışıyorum ama bana izin vermiyor. Hassas cildindeki kalemin her santimini gururla inceliyor. "Bence bunlar babaninkilerden bile daha iyi."

Mutlu bir şekilde nefesini tutuyor. "Gerçekten mi?"

"Evet, bunlar çok güzel." Julianna onu öpücük yağmuruna tutuyor, sonra saçlarını karıştırıyor. "Bu en güzel Noel hediyesi, meleğim."

Vi annesine dikkatle sarılıyor ve karnını öpmek için eğiliyor. Kızımız karnına bir şeyler fısıldarken gözlerimiz kilitleniyor ve ne kadar yol kat ettiğimizi düşünerek gülümsüyoruz.

"Tamam, hadi annenin kalkmasına yardım edelim." Her ne kadar bu anın tadını çıkarıyor olsam da Julianna'nın kendine zarar vermesini hiç istemem. Çok fazla endişelendiğimi söylüyor ve her zaman gereksiz bir şey yapmaması için ona telaşlandığım için bana kızıyor. "Ve soğumadan kahvaltımızı yapalım."

"Yardım ettim!" Julianna'nın ayağa kalkmasına yardım ederken Vi gururla anons ediyor.

"Lan." Julianna burnunu çekiyor, gözyaşlarının kalıntılarını siliyor ve bana sarılıyor. "Yine çirkince ağlayacağım."

Başının tepesini öpüyorum, yeni bir gözyaşı dalgası yüzünden aşağı yuvarlanırken sırtında nazik daireler çiziyorum. "Hepsi senin için, Aşkım."

Yıllardır onun için bestelediğim ve birkaç yeni şarkıyı içeren bir plak hediye ettim ve kapağını Lola'ya tasarlattım.

sesinin renkleri.

"Söyleyecek sözüm yok," diye mırıldanıyor ve bana bakıyor.

"Onlara sahip olmak zorunda değilsin. Umarım seversin." Gözyaşlarımı sildim.

"Bunu çok seviyorum. Bunu dinlemeliyiz." Hızla hareket ediyor, plağı pikaba yerleştiriyor ve ilk şarkı çaldığında gözyaşları daha hızlı akmaya başlıyor.

"Bu yeni bir şarkı mı?" Tekrar kollarıma giriyor ve başını göğsüme yaslıyor.

"Öyle ve bu yüzden stüdyoya girmene izin vermedim."

Onu bir film için çalıştığım bir şarkı olduğuna inandırdım.

YouTube'da kendi şarkılarımı yayınlamaya başladıktan sonra, yaptığım coverlardan daha fazla ilgi görmeye başladılar. Sonunda bir tanesi patladı ve diğerleri de onu takip etti. Mezun olduktan birkaç ay sonra bir menajer benimle iletişime geçti ve bundan sonra yaşanan her şey çılgıncaydı. Şarkılarım reklamlarda yer almaya başladı ve şimdi de filmlerde.

Hayatımın böyle olması çılgınca ama hiç bu kadar minnettar olmamıştım.

Yine de anonim kaldım. Ne iş yaptığımı sadece en yakın arkadaşlarım biliyor çünkü paramı nereden bulduğumu sormaktan vazgeçmiyorlar. Bir şeyler uydurabilirdim ama onlara sadece güvenmekle kalmıyorum, aynı zamanda onlar benim ailem.

"Dans et benimle," diyorum ve o da benimle aynı hizaya gelene kadar yavaşça sallanmaya başlıyorum. Ayağıma bastığında, boşuk bir kıkırdama duyuyorum. "Altı yıl geçti ama bazı şeyler değişmedi."

Alay ediyor. "Sadece bir adımdı. Daha iyi olduğumu biliyorsun, tıpkı vitesli kullandığım gibi."

Kaşlarım onun cesur ifadesi karşısında çatıldı. "Aşk-"

"Bir çizikti ve Roxy'yi tamir ettirdim," diye hatırlatıyor ama buna ihtiyacım yok çünkü metale sürtünme sesini hâlâ duyabiliyorum.

Ben ona öğretirken panikledi ama sorun yok. Cole'un bıraktığı çizik gibi tamir ettirdi. Ailesi hiçbir eşyasını geri istemediği için bazı çantalarını sattı ve parayla tüm hasarları ödedi. Yapmamasını söyledim ama o inatçı biri ve hayır cevabını kabul etmedi.

Julianna artık ailesiyle konuşmuyor. Gururları ona olan sevgilerinden daha büyüktü çünkü Julianna'nın yaşadığı her şeyi bilmelerine rağmen yine de onlara gitmesini istiyorlardı.

Hiçbir şeyi geri almadılar ve hala üniversite masraflarını ödemeye devam ettiler. Hala ödeme yaptıklarını öğrendiğinde onlara müzik öğretmeni olacağını söyledi. Bu yine de ödemelerine engel olmadı. Ve Müzik Eğitimi alanında yüksek lisansını tamamlayana kadar harçlık almaya devam etti.

Şimdi bir ilkokulda müzik öğretmeni.

Kız kardeşi Natalie ile hâlâ konuşuyor ve daha da yakınlaştılar. Aslında daha sonra kocası ve çocuklarını ziyaret etmek için burada olacak.

Cole'dan bahsetmişken, cezasını çekti ve şimdi Colorado'da bir yerde saklanıyor. Sienna, ona ne olduğundan emin değilim. Julianna'ya birkaç kez ulaşmaya çalıştı ama Julianna onu engelledi.

John birkaç kez benimle iletişime geçmeye çalıştı ve ben onu engellemedim çünkü sonunda mesajlarının beni rahatsız etmediği iyi bir kafa yapısına sahiptim. Julianna'nın hamile olduğunu öğrendiğinde ve *torununu* görmesine izin vermememin adil olmadığını söylediğinde bile umursamadım.

Ancak bardağı taşıran son damla, kin tuttuğum için ona bir özür borçlu olduğumu söylemesi oldu. Çocukça davrandığımı ve onun ya da karısının Vi'yi görmesine izin vermememin haksızlık olduğunu söyledi. İşte o zaman nihayet onu engellemeye karar ve bu konuda kendimi kötü hissetmiyorum.

Lucy ve ben hala konuşuyoruz, ama ona babasından bahsetmeyeceğimize ya da Wilmington'da yaşadığımı söylemeyeceğimize dair söz verdikten sonra. Ortaya çıkacağından hiç şüphem yok. Ashton ve ben konuşmuyoruz ama aramızda kırgınlık yok. Ben bunu aştım ve Lucy'nin söylediğine göre o da aşmış.

İkimizin de aldığı bol miktarda terapiye rağmen, geçmişimizden kalan bazı şeyler hala var. Onlar üzerinde hala çalışıyoruz, ama birlikte ve bu bir fark yarattı. O olmasaydı, nerede olurum emin değilim.

"Lütfen öyle deme." Gözlerimi deviriyorum.

Biz dans etmeye devam ederken o başını göğsüme yaslıyor. "Çok şirin, karakter katıyor."

"Affedersiniz!" Vi elinde telefon ve yüzünde kararlı bir ifadeyle hışımla oturma odasına giriyor. "Ona Noel Baba'nın ne getirdiğini göstermem gerek."

"Kim o?" Soruyorum ama telefonumun hoparlöründen gelen sesi hemen tanıyorum.

En yakın arkadaşımın ikizlerinden biri ekranda beliriyor. Dişlek bir sırıtışı var ve yeteneklerinden ve Tanrı bilir başka nelerden bahsediyor.

Julianna'nın kahkahası bakışlarımı ona çeviriyor. "Çok tatlı kıskançsın."

"Kıskanmıyorum," diye kestirip atıyorum ve telefonu Vi'den alıyorum. "Baban nerede?" Ona soruyorum.

"Tam şurada." Telefonu birbirlerine nerf silahları doğrultan anne babasına doğrultuyor ama sesimi duyunca bana bakıyorlar.

"Selam." Telefonu oğlundan alarak gülümsüyor. "Mutlu Noeller. Noel kartlarımızı ve hediyelerimizi aldınız mı?"

"Mutlu Noeller ve biz yaptık, teşekkürler. Çok sevimli görünüyorsunuz!" Julianna huşu içinde cıvıltıyor. "Siz bizimkileri aldınız mı?"

Arkadaşımın karısı, "Yaptık ve çocuklar kendilerini kaybettiler," diye yanıtlıyor.

"Ona hediyelerimi göstermem gerek!" Vi atlıyor ve telefonu elimden kapıyor.

Uzaktan, en iyi arkadaşımın bana mesaj atacağını duyuyorum, ardından nerf silahının patlaması ve onun ciyaklaması geliyor.

"Bebeklerimizin aynı yaşta olduğuna inanamıyorum. Büyüyüp en iyi arkadaş olacak olmalarına bayılıyorum." Julianna onu tekrar kucağıma aldığımda gülümsüyor.

"Mmmm, evet, bunu ben de seviyorum," diyorum kuru bir sesle.

Onu döndürüp vücudunu kendime yapıştırdığımda gülüyor. Sırtını göğsüme yaslıyor ve ellerimi karnının üzerinde gezdiriyorum. Tabandan tavana pencereden okyanusa bakarken ve müzik oturma odasında süzölmeye devam ederken Noel ışıkları solumuzda parıldarken memnuniyet içinde iç .

Bir araya gelmemizi sağlayan, bizi birbirimize bağlayan, hayatımıza giren her neyse ona teşekkür etmeyi asla bırakmayacağım. Bu sayede tünelin sonunda ışığı buldum ve bu bir yolculuk olsa da her şeye değdi.

Onlar için her şeyi tekrar yapardım.

Son

THANK YOU FOR READING

Sadece Seninle'yi beğendiyseniz, Goodreads'e ve satın aldığınız siteye yorum bırakırsanız çok memnun olurum.

Daha fazlasını ister misiniz?

Şövalyeler Serisi'nin 3. kitabı ve diğer projelerle ilgili güncellemeleri almak için beni Instagram'da [e.salvadorauthor](https://www.instagram.com/e.salvadorauthor) adresinden takip edin.

ACKNOWLEDGMENTS

Julianna ve Landon'ın kitabını mümkün kılan herkese minnettarlığımı ifade etmek için gerçekten yeterli kelimeye sahip değilim. Ama elimden geleni yapacağım, lütfen bana tahammül edin.

Beni durmadan bu kitap hakkında konuşurken dinleyen ve Julianna ile Landon arasındaki her, ama her anı duyan tatlı kocam. Yazdıklarımın iyi olmadığını hissettiğimde ihtiyaç duyduğum tüm kahve fincanları, sarılmalar ve cesaretlendirici sözler için teşekkür ederim.

Savanna, benim muhteşem, inanılmaz yazar arkadaşım, en büyük amigom ve beni heyecanlandırdığın için teşekkürler! Ve Sadece Seninle'nin düzenlenmemiş ve çok kaba versiyonunu beta okuduğun için TEŞEKKÜRLER. Bread/Beard asla eskisi gibi olmayacak, sonsuza dek ikisini ve seni düşüneneğim. Tüm sesli notlarımı ve fikirlerimi dinlediğin için teşekkürler. Sen cidden gerçek birisin!

Kay, benim tatlı, güzel yazar arkadaşım, sensiz ne yapardım bilmiyorum! Aklımı başımda tuttuğun ve tüm cesaretlendirici sözlerin için teşekkür ederim! Sana tahmin edemeyeceğin kadar minnettarım. Böyle harika bir arkadaş olduğun için teşekkürler.

Norhan, benim tatlı pterodaktıl çığırtkanım, kitap fikirlerim hakkında seni sonsuz mesaj ve sesli not bombardımanına tutmama izin verdiğin ve kendimi kaybolmuş hissettiğimde (ve bunu itiraf ettiğime inanamıyorum) bana düşüncelerini ve fikirlerini verdiğin için teşekkür . Çok karanlık olduğunda her zaman bir ışık feneri olduğun için ve olduğun gibi muhteşem bir çığılık karmaşası olduğun için. Sana arkadaşım diyebildiğim için sonsuza dek minnettarım.

Zehra, ne diyebilirim ki? En başından beri J&L için en büyük amigolardan biri oldun! Ve kabul etsen de etmesen de benim de amigom oldun. Son birkaç yıldır onlara olan sevginiz ve bağlılığınız için milyonlarca kez teşekkür ederim. Yeni ve geliştirilmiş versiyonu sizlerle paylaştığım için çok mutlu ve heyecanlıyım. Ve evet, eğer Julianna resimde olmasaydı, Landon tamamen SİZİN olurdu.

Mahbuba, sana çok minnettarım. Sende bir arkadaş bulduğum için çok mutluyum! Ve kitabıma bir şans verdiğin ve beta okumama yardım ettiğin için teşekkür ederim! Sen en iyisisin, tüm geribildirimlerin için sana ne kadar teşekkür etsem az!

Isabella, bu canavar gibi kitabı düzeltmeme yardım ettiğin için teşekkür ederim. Sensiz ne yapardım bilmiyorum! Cidden, sen en iyisisin ve sana teşekkür etmekten asla vazgeçmeyeceğim!

Jodie, kitabım hakkında bir yıl daha konuşmama izin verdiğin için teşekkürler! Terapi bizi bir araya getirdiği ve kitaplar bizi bir arada tuttuğu için çok mutluyum! Biraz hüzünlü biliyorum ama sana minnettarım!

Books & Mood'dan Julie, kaotik kitap kapağı fikirlerimi hayata geçirmeme yardımcı olduğun için teşekkür ederim! Bunu nasıl yapıyorsun bilmiyorum ama sana minnettarım!

Ve All I Need'i okuyup kalan tatlı ve harika okuyucularıma. Landon'ı tanımadıkları halde ona aşık olanlara. Sürekli mesaj atıyor, yorum yapıyor ve kitaplarımla ilgili haberleri yayıyorlar. Sizler ROCKSTARS'sınız!!!! Cidden, siz olmasaydınız burada ikinci kitabımı yayınlıyor olamazdım!

Buralarda takıldığınız ve karakterlerim hakkında daha fazla şey öğrenmek istediğiniz için bir kez daha teşekkür ederim. Şövalyeler Serisi'ni sizlerle daha fazla paylaşmak için sabırsızlanıyorum.

Sevgilerimle,
E.

ABOUT THE AUTHOR

E., iyi bir sonsuza dek mutlu son ve hafif buzlu buzlu kahveyi seven Meksikalı-Amerikalı bir romantizm yazarıdır.

E. fazla düşünmediği ya da aklındaki yüzlerce kitap fikri için birden fazla Pinterest panosu oluşturmadığı zamanlarda yazıyor ya da okuyor. Bunların hiçbirini yapmadığı zamanlarda ise iki oğlu ve kocasıyla vakit geçiriyor.

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

